ஸ்ரீ

திவ்யகவி

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்

அருளிச்செய்த

அஷ்ட பிரபந்தம்

(முதல் தொகுதி)

ஸ்ரீ உ. வே. வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர்

இயற்றிய

விரிவான உரையுடன்

வை. மு. நரசிம்மன்

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யர் கம்பெனி

17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

விசுவாவசு ௵ } தை மீ }

1966

[விலை ரூ. 5—50

நான்காம் பதிப்பு, ஜனவரி, 1966.

ஆனந்தா பார்வதி அச்சகம், 30, இடைப்பாளையம் தெரு, சென்னை-3

பொருளடக்கம்

(இத்தொகுதியில்)

இரண்டாந் தொகுதியில் நூலாசிரியர் வரலாறு, அஷ்டபிரபந்தத்திற் சேர்ந்த (5) திருவரங்கத்துமாலை (6) அழகரந்தாதி (7) நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி (8) சீரங்கநாயகரூசல் இவையும், சீரங்கநாயகியாரூசல், புராண கதைகள் இவைகளும் அடங்கியுள்ளன.

ஸ்ரீ

கோயிலந்தாதி

என்னும்

திருவரங்கத்தந்தாதி.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியில் 'ஸ்ரீ' என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞான நூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணிய ஸ்தலங்கள் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்கட்கு விசேஷண பதமாகி மகிமைப் பொருளைக்காட்டி, அவற்றிற்குமுன்னே நிற்கும்; ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஸ்ரீ பக்திசாரர் ஸ்ரீ ராமாயணம் ஸ்ரீ அஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவிணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப் பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குவது காண்க. இது, இங்கு அரங்கத்திற்கு அடைமொழி; அந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

திருவரங்கம் என்பது - திருமாலின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பதில் முக்கியமானதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில்' என்று பிரதானமாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்று தலங்களுள் முதலதும், 'கோயில்' என்றும் 'பெரியகோயில்' என்றும் மறுபெயருடையதும், 'பூலோக வைகுண்டம்' எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், 'போகமண்டபம்' எனப்படுவதுமாகிய தலம்.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசயனத்திற் பள்ளிகொண்டருளுந் திருமால், ஆதியிற் சத்தியலோகத்திற் பிரமனது திருவாராதனத் திருவுருவமாயிருந்தான்; பின்பு சூரிய குலத்து மநுகுமாரனை இக்ஷ்வாகு மகாராசன் பிரமனைக் குறித்துப் பல்காலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான்பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ் செய்து வந்தனன்; அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனே, இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரான் வரையிலுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லார்க்குங் குலதெய்வமாகி விளங்கினான்; இங்ஙனம், மனிதவுருவங்கொண்ட பெருமானாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமைபற்றி, அரங்கநாதனுக்கு 'பெரியபெருமாள்' என்று திருநாமம். இராமபிரான், வனவாசஞ் சென்று வீபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக் கடல்கடந்து இலங்கை சேர்ந்து இராவணாதிராக்ஷஸ சங்காரஞ்செய்து திருவயோத்திக்கு

மீண்டு பட்டாபிஷேகஞ்செய்து கொண்டபின்பு, சுக்கிரீவன் முதலிய அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரை ஊர்க்கு அனுப்பும்பொழுது, தனது திருவாராதனமூர்த்தியும் குலதனமுமான திருவரங்கநாதனைத் தனக்கு மிகவும் அந்தரங்கனான விபீஷணாழ்வானிடங் கொடுத்து ஆராதித்து வரும்படி நியமித்து அனுப்பினான்; *அங்ஙனமே அவ்வரக்கர் பெருமான் அவ்வமரர்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லும்பொழுது, இடைவழியில் உபய காவேரி மத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராது விமானத்துடனே நிலைநின்றருளினான்: அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுவந்து தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்கமெனப்படுவது.

(ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனியதென்று திருமால்) திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கு மிடமானதுபற்றி, 'ரங்கம்' என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை [ஆசைப்பெருக்கத்தை] அடைகின்றனனென்க. ரங்கம் என்னும் வடமொழி, அகரம் மொழி முதலாகி முன்வரப்பெற்று 'அரங்கம்' என நின்றது; [நன்னூல் - பதவியல்- 21.] இங்கு 'அரங்கம்' என்பது - விமானத்தின்பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்]. இனி திருமகளார் திருநிருத்தஞ் செய்யுமிடமாயிருத்தலாலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூத்துப்பயிலிடமா யிருத்தலாலும், ஆற்றிடைக்குறை [நதியினிடையே உயர்ந்த திடர்]யாதலாலும், திருவரங்கமென்னும் பெயர் வந்ததெனினுமாம்.

திரு என்பதற்கு-மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவரங்கம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகையுமாம். அரங்கத்தந்தாதியென்ற தொடர் - அரங்கத்தின் சம்பந்தமான அந்தாதி யென்று விரித்து அரங்கத்தின் விஷயமான பிரபந்தமென்று பொருள் கொண்டு ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகவும், அரங்கத்தைப் பற்றிய அந்தாதியென்று விரித்துப்பொருள்கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பொருளுந் தொக்க தொகையாகவும் உரைக்கத் தக்கது; அரங்கத்தின்மேற் பாடிய அந்தாதியென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு ஏழனுருபும்பயனுந் தொக்கதொகை யென்பாரும் உளர். திருவரங்கம் என்றதொடரில், வகரவொற்று - உடம்படுமெய்; அரங்கத்தந்தாதியென்ற தொடரில், அத்துச்சாரியையின் முதல்அகரம், மவ்வீறு ஒற்றழிந்து நின்ற அகரத்தின்முன் கெட்டது.

---

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது,வந்து தன்னை வணங்கித் தனது பிரிவையாற்றமாட்டாது நின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகு குலதெய்வமும் தனது திருவாராதனமூர்த்தியுமான திருவரங்கநாதனைத்தந்தருளின னென வரலாறு கூறுதலு முண்டு.

அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது; அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கசந்தி: அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்து வருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்தலெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாம். பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல், நூற்றந்தாதியாம்; அதாவது - நூறு வெண்பாவினாலேனும், நூறு கட்டளைக்கலித் துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது.

"முதனூல் கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இடுகுறியானும் **நூற்கு எய்தும் பெயரே"** என்று கூறப்படுகின்ற நூற்பெயர்வகைகளுள் நுதலிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பெயர்பெற்றது இந்நூலென அறிக; (நுதலியபொருள் - நூலிற் கூறப்பட்டவிஷயம். தன்மை - நூலின் இயல்பு.) இங்கு 'அரங்கம்' என்பது - அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்தது; இலக்கணை. இனி, "திருவாளன் திருப்பதிமேல் திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டு சித்தன் விரித்தன" என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியிற் கூறிய படி திருவரங்கத்தின் விஷயமான தமிழ்த்தொடையாதல்பற்றி 'திருவரங்கத்தந்தாதி' எனவும் தகும்; (மேற்காட்டிய அருளிச் செயலின் வியாக்கியானத்தில் 'தேஶ்யரான பெருமாளைச் சொன்ன தெல்லாம் உபஸர்ஜந கோடியிலேயாய், அத்தேசமேயாய்த்து இத் திருமொழிக்கு விஷயம்' என்றது காண்க.) எனவே, திருவரங்கத்தைப்பற்றிப் பாடியதொரு பிரபந்தமென்பது பொருளும், திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்துப் பாடியதொரு நூலென்பது கருத்து மாகலாம். 'கோயிலந்தாதி' என்பதற்கும் இங்ஙனமே கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே" என்பதனால், 'விருந்துதானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இந்நூல் அங்ஙனங்கூறிய விருந்தா மென்று உணர்க. அச்சூத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திர ரூபமானது.

இந்நூலிலுள்ள கலித்துறைகள் யாவும் யமக மென்னுஞ் சொல்லணியையுடையன வாதலால், இந்நூல், யமகவந்தாதியாம். யமகமாவது - பலஅடிகளிலாயினும் ஓரடியிற் பலவிடங்களிலாயினும் வந்த எழுத்துத் தொடர்களே மீண்டும்வந்து பொருள்வேறுபடுவது; இது, தமிழில் மடக்கு என்னப்படும். இந்நூற் செய்யுள்களிலெல்லாம் நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்துக்கள் சில ஒன்றி

ின்று வெவ்வேறு பொருள்விளைத்தல், இடையிட்டுவந்த முதல் ற்று மடக்கு எனப்படும்.

இந்நூல்-நூற்புறமாக முதலிற்கூறப்பட்ட காப்புச்செய்யுள் ஐந்தும், நூலினிறுதியிற் கூறப்பட்ட தற்சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுள் ஒன்றும் தவிர, அந்தாதித்தொடையாலமைந்த நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளை யுடையது. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில், இது, சொற்றொடர்நிலை; "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

தலத்தின் பெயர்—ரங்கம், ஸ்ரீரங்கம், திருவரங்கம், பெரிய கோயில், கோயில் என்பன. பூலோகவைகுண்டம், போகமண்டபம், ஸ்வயம்வ்யக்த க்ஷேத்திரம் என்பவை - விசேஷ நாமங்களாம்: இது ஸ்வயம்வ்யக்த க்ஷேத்ரம் எட்டில் ஒன்று.

இத்திருப்பதியின் எம்பெருமானது திருநாமம்—ஸ்ரீரங்கநாதன், பெரிய பெருமாள், நம்பெருமாள், அழகியமணவாளன்.

கோலம்—பள்ளிகொண்ட திருக்கோலம், சேஷசயனம்,

சந்நிதி—தெற்கு நோக்கியது.

நாச்சியார்—ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்.

விமானம்—பிரணவாகாரவிமானம், வேதசிருங்கம்.

நதி—உபயகாவேரி. (தென்திருக்காவேரியும், வடதிருக்காவேரியும்) [கொள்ளடம்.]

தீர்த்தம்—சந்திரபுஷ்கரிணி முதலிய நவதீர்த்தங்கள்.

தலவிருக்ஷம்—புன்னைமரம்.

பிரத்தியக்ஷம்—தர்மவர்மா, ரவிதர்மன், சந்திரன், காவேரி முதலானவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷம்.

பாடல்—பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மர், ஆண்டாள் இவர்கள் மங்களாசாஸநம்.

பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் இந்தத் திவ்விய தேசமும் இதிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானும் "நீலமேக நெடும்பொற் குன்றத்துப், பால்விரிந் தகலாது படிந்தது போல, ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடையருந்திறற், பாயற்பள்ளிப் பலர்தொழுதேத்த, விரிதிரைக்காவிரி வியன்பெருந் துருத்தி, திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்,......என்கண் காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற, வந்தேன்" என்று பாராட்டிக் கூறப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

திருவரங்கத்தந்தாதி.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மணவாளரவிந்தைமார்நோக்கவிம்மைமறுமையின்மா
மணவாளர்தம்பதம்வாய்த்திடுங்கோயிலில்வந்தவந்த
மணவாளர்பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்குமாலையென
மணவாளர்சூடும்யமகவந்தாதியைவாசிமினே.

(இதன்பொருள்.) கோயிலில்வந்த - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியுள்ள, அந்தம் மணவாளர் - அழகியமணவாளருடைய, பொன் திரு பாத அம்புயங்கட்கு-அழகிய திருவடித்தாமரைகட்கு (உரிய), மாலை என - மாலையாக, மணவாளர் சூடும் - அழகியமணவாளதாசர் சாத்திய, யமகம் அந்தாதியை - இந்தயமகவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை, வாசிமின் - (நீங்கள்) படியுங்கள்: (இதனைப் படிப்பீராயின் உங்கட்கு), — இம்மை - இம்மையிலே, மணம் வாள் அரவிந்தைமார் நோக்க - வாசனையையும் ஒளியையுமுடைய செந்தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற அஷ்டலக்ஷ்மிகளும் கருணையோடு பார்த்தருள,—மறுமையில் - மறுமையிலே, மா மணவாளர்தம் பதம் வாய்த்திடும் - திருமகள் கணவரான திருமாலினது ஸ்தானம் [ஸ்ரீவைகுண்டம்] தவறாது கிடைக்கும்; (என்றவாறு.)—ஏ - ஈற்றசை.

இது, உலகத்தாரை விளித்து முன்னிலைப்படுத்தி அவர்கட்கு நல்லறிவை உபதேசிக்கிற வாய்பாட்டினால் நூற்சிறப்பையும் பயனையும் வெளியிட்டது. திருவரங்கத்தந்தாதியைப் படிப்பவர்கட்கு இம்மையில் அஷ்டலக்ஷ்மீகடாக்ஷத்தால் சகல ஐசுவரியங்களும் குறைவற உண்டாவதுடன் மறுமையில் மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்து நிரதிசயப்பேரின்பமும் எளிதிற் கிடைக்குமெனப் பயன்கூறியவாறும். அஷ்டலக்ஷ்மிகள் - ஆதிலக்ஷ்மி, கஜலக்ஷ்மி, தநலக்ஷ்மி, தானியலக்ஷ்மி, வீரலக்ஷ்மி, விஜயலக்ஷ்மி, சந்தானலக்ஷ்மி, சௌபாக்கியலக்ஷ்மி என்பர்.

ஸ்ரீரங்கத்துக்கு அருகிலுள்ளதும் நிசுலாபுரியென்னும் மறுபெயரை யுடையதுமான உறையூரை இராசதானியாகக்கொண்டு அதில் வீற்றிருந்து அரசாளுகிற தர்மவர்மாவின் வம்சத்தவனான நந்தசோழன் வெகுகாலம் பிள்ளையில்லாமலிருந்து ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து அத்தவத்தின் பயனாய் ஒருநாள் தாமரையோடையில் ஒருதாமரைமலரில் ஒரு பெண்குழந்தையிருக்கக்கண்டு களித்து அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவந்து கமலவல்லி யென்று திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்துவருகையில், மங்கைப்பருவ மடைந்த அந்தப்பெண் தோழியருடன் உத்தியானவனத்தில் மலர்கொய்து விளையாடிவரும்போது, திருமகளின் அம்சமான அப்பெண்மணியை மணம் புரிந்து ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அதிசுந்தர மூர்த்தியாய் விபவாவதார

மாகக் குதிரைமீதுஏறி வேட்டையாடச்செல்லுகிற வியாஜத்தால் அவளெதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க மிக அழகிய அப் பெருமானைக் கண்டு கமலவல்லி மோகங்கொள்ள, அதனையுணர்ந்த நந்தசோழன் அந்தக் கன்னிகையை ரங்கநாதனுக்கு மிக்க சிறப் போடு மணம்புரிவித்தான்; இங்ஙனம் அழகிய வடிவங்கொண்டு மணம்பெற்றுக் கலியாணக்கோலத்தோடு விளங்கியதனால், ஸ்ரீ ரங்கநாதனுக்கு அழகிய மணவாளனென்று ஒரு திருநாமமாயிற்று; (மணம் - விவாகம்; அதனை ஆள்பவன் [பெற்றவன்] - மணவா ளன்.) முன்னிலும் பின்னழகிய பெருமாள், ஆபரணத்துக்கு அழகு கொடுக்கும் பெருமாள் என்ற திருநாமங்களும் உண்டு. "எழிலுடையவம்மனைமீர் என் அரங்கத்து இன்னமுதர், குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழி, லெழுகமலப்பூவ ழகர் எம்மானார் என்னுடைய, கழல்வளையைத் தாமும் கழல் வளையே யாக்கினரே" என்ற நாச்சியார் திருமொழியையுங் காண்க. அழகிய மணவாள னென்ற பொருளில் 'அந்தமணவா ளன்' என்றார்; (அந்தம்-அழகு). அந்த என அகரச்சுட்டின் மரூஉ வாக எடுத்து, அப்படிப்பட்ட [அதாவது] - [அதிப்பிரசித்தி பெற்ற] என்றும் உரைக்கலாம்; உலகறிசுட்டு.

கோ + இல் = கோயில்; பொதுவிதிப்படி கோவில்என வகர வுடம்படுமெய் பெறாது யகரம்பெற்று வழங்குவது, இலக்கணப் போலி. பெருமானுடைய இருப்பிடமென ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகவாவது, தலைமையான இடமெனப் பண்புத்தொகை யாகவாவது விரியும். (கோ-தலைவன், தலைமை; இல்-இடம், வீடு.) இது தேவாலயங்கட்கெல்லாம் பொதுப் பெயராயினும், நூற் றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளுள் திருவரங்கம் தலைமை பெற்ற தாதலால், இதனை 'கோயில்' எனச் சிறப்பாக வழங்குவது, வைஷ் ணவ சம்பிரதாயம்; இது, காரணவிடுகுறியின்பாற்படும். (சிவ தலங்களுட் சிறந்ததான சிதம்பரத்தை 'கோயில்' என வழங்குவர் சைவர்.) ரங்கநாதன் ஆதியில் பிரமனது திருவாராதநத் திருவுருவ மாய்ச் சத்தியலோகத்திலே இருந்து பின்பு இக்ஷ்வாகுகுலதநமாய்த் திருவயோத்தியி லெழுந்தருளியிருந்து, பின்பு விபீஷணாழ்வானால் இவ்விடத்து வந்தமை தோன்ற, 'கோயிலில் வந்த அந்த மண வாளர்' என்றார்.

பொன் - பொன்போலருமையாகப் பாராட்டத்தக்க எனினு மாம். பாதாம்புஜம் - தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர்; திருவடியாகிய தாமரைக்கு என உருவகப்பொருள்பட 'பாதாம் புயங்கட்கு' எனக் கூறினாலும், மேல்வரும் 'மாலையெனச்சூடும்' என்ற முடிக்குஞ்சொல்லுக்கு ஏற்ப, தாமரை போன்ற திரு வடிக்கு என முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகையாகக் கருத்துக்கொள்ளுதலே சிறப்பாமென்க: உருவகத்துக்கு ஏற்ற தொடர்ச்சிச் சொல் இல்லாமையின். திருவடிக்குத் தாமரைமலர் உவமை, செம்மை மென்மை யழகுகட்கு. அம்புஜம்-நீரில்தோன்று வதெனப் பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி: மலர்க்கு முதலாகுபெயர். (அம்பு-நீர்.) அம்புயங்கட்கு மாலையென - நான் காம்வேற்றுமை, தகுதிப்பொருளது; அழகியமணவாளனது திரு

வடிகளின் மகிமைக்கும் மென்மைக்கும் ஏற்ற சிறப்பும் மென்மையும் வாய்ந்தது இந்நூலென்றகருத்து இதனாற்போதரும். பாதாம்புயங்களிற் சூடின எனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று; உருபுமயக்கம். பெருமானது திருவடிகளிற் சூட்டும் பூமாலைபோன்ற பாமாலையென்க; ('அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்,'' "செய்ய சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை,'' "கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக்கீழ்-உற்ற, திருமாலை பாடுஞ் சீர்'' என்றார் பெரியாரும்.)

வார் - ஒளி; உரிச்சொல். அரவிந்தம்-தாமரை; வடசொல்: அதில் வாழ்பவள், அரவிந்தை: அதன்மேல், மார்-பலர்பால்விகுதி. இம்மை - இப்பிறப்பு, மறுமை - இறந்தபின் வரும் நிலை. மாமணவாளர் - ஸ்ரீய:பதி. மா, பதம் - வடசொற்கள்; "தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன், தானே வைகுந்தந் தரும்'' என்றபடி பிராட்டியின் புருஷகாரபலத்தாலே பெருமான் தனது உலகத்தைத் தந்தருள்வ னென்பதுதோன்ற, 'மாமணவாளர் தம்பதம் வாய்த்திடும்' என்றார். மணவாளர் என்றது - மூன்றடியிலும், உயர்வுப்பன்மை. ஒருபெயரின் ஒருபகுதியைக்கொண்டு அப்பெயர் முழுதையுங் குறிப்பதொரு மரபுபற்றி, அழகியமணவாளதாசரை 'மணவாளர்' என்றார்; இதனை வடநூலார் 'நாமைகதேசே நாமக்ரஹணம்' என்பர். இரண்டாமடியில், தம் சாரியை. வாய்த்திடும், இடு - தேற்றமுணர்த்தும், துணைவினை.

'மணவாளர்' என ஆக்கியோன் பெயரும், 'யமகவந்தாதி' என நூற்பெயரும், 'கோயிலில் வந்த அந்தமணவாளர் பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்கு மாலையெனச்சூடும்' என நுதலியபொருளும், 'மணவாளரவிந்தைமார் நோக்கவிம்மை மறுமையில் மாமணவாளர்தம்பதம் வாய்த்திடும்' எனப்பயனும் பெறப்பட்டன. "ஆக்கியோன் பெயரே வழியேயெல்லை, நூற்பெயர்யாப்பே நுதலியபொருளே, கேட்போர் பயனோடா யெண்பொருளும், வாய்ப்பக்காட்டல் பாயிரத்தியல்பே'' என்ற சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணத்தில் மற்றவை குறிப்பிக்கப்படுவன உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இக்கவி, பிறன்கூறியது;அபியுக்தரிலொருவர் செய்த தென்பர்: இது வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் '**தனியன்**' எனப்படும்; (நூலுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய் நிற்றல்பற்றியது, அப்பெயர்; 'அன்' விகுதி - உயர்வுப்பொருளது.)

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்: ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்ல தலைமைப்பொருளின் விஷயமாகச் செய்யும் தோத்திர மென்பது கருத்து.

[விஷ்வக்ஸேநரும், பஞ்சாயுதமும்.]

1. ஓராழிவெய்யவன்சூழுலகேழுவந்தேத்தரங்கர்
காராழிவண்ணப்பெருமாளந்தாதிக்குக்காப்புரைக்கிற்
சீராழியங்கையிற்பொற்பிரம்பேந்தியசேனையர்கோன்
கூராழிசங்கந்திருக்கதைநாந்தகங்கோதண்டமே.

(இ - ள்.) ஓர் ஆழி - ஒற்றைச் சக்கரங்கோத்த தேரையுடைய, வெய்யவன் - சூரியனால், சூழ்-சூழ்ந்துவரப்பெற்ற, உலகு ஏழ்-ஏழுதீவுகளாகவுள்ள பூமியிலிருக்கிற சனங்கள், உவந்து ஏத்து-மனமகிழ்ந்து துதிக்கப்பெற்ற, அரங்கர் - திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும், கார்ஆழி வண்ணம் பெருமாள்-கரியகடல்போன்ற திருநிறமுடைய நம்பெருமாளுமாகிய எம்பெருமான் விஷயமாக (யான்பாடுகிற), அந்தாதிக்கு - அந்தாதியென்னும் பிரபந்தம் இடையூறின்றி இனிது நிறைவேறுதற்கு, காப்பு - பாதுகாவலாகும் பொருள்கள்,—உரைக்கின் - (இன்னவையென்று) சொல்லுமிடத்து,—சீர் ஆழி அம் கையில் பொன்பிரம்பு ஏந்திய சேனையர்கோன் - சிறந்தமோதிரத்தையணிந்த அழகியகையிற் பொன்மயமான பிரம்பை [செங்கோலை]த் தரித்த சேனைமுதலியாரும், கூர் ஆழி சங்கம் திருகதை நாந்தகம் கோதண்டமே - கூரிய சக்கரமும் சங்கமும் அழகிய கதையும் வாளும் வில்லுமாகிய (திருமாலின்) பஞ்சாயுதங்களும்; (எ - று.)

"சிறைப்பறவை புறங்காப்பச் சேனையர்கோன் பணிகேட்ப, நறைப்படலைத் துழாய் மார்பினுயிறு போன் மணிவிளங்க, அரிய தானவர்க்கடிந்த ஐம்படையும் புடைதயங்க,........ஆயிரவாய்ப் பாம்பணைமேலறிதுயிலினினிதமர்ந்தோய்", "கோலார்ந்த நெடுஞ் சார்ங்கம் கூனற்சங்கம் கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்ற வொள்வாள், காலார்ந்தகதிக் கருடனென்னும் வென்றிக்கடும் பறவை யிவையனைத்தும் புறஞ்சூழ்காப்பச், சேலார்ந்த நெடுங் கழனி சோலைசூழ்ந்த திருவரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளு, மாலோன்" என்றபடி எம்பெருமானது திருவுள்ளக்கருத்தின்படி அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் பரிசனங்களும் எப்பொழுதும் அவனருகில் விடாதுநின்று அவனது திருமேனிக்குப் பாதுகாவல் செய்பவருமான ஸ்ரீசேனைமுதலியாரும், திவ்வியபஞ்சாயுத மூர்த்திகளுமே, அப்பெருமானது தோத்திரமாகத் தாம்செய்யும் அந்தாதிக்கு நேரும் இடையூறுகளை நீக்கிப் பாதுகாப்பரென்று கொண்டு அவர்களை இவ்வந்தாதிக்குக் காப்பு என்றார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள் அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது தொண்டர்கட்குத் தலைவரான சேனைமுதலியாரையும், அத்திருமாலின் ஐம்படையையுங் குறித்ததாதலால் வழிபடுகடவுள்வணக்கம் ஏற்புடைக் கடவுள்வணக்கம் என்ற வகையிரண்டில் **வழிபடு கடவுள் வணக்கமாம்.** அடுத்த நான்கு செய்யுள்களும் இவ்வாறே தம் தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி அக்கடவுளினடி

யார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தின் பாற்படு மென அறிக.

சேனையர்கோன் - பரமபதத்திலுள்ள நித்திய முக்தர்களின் திரளுக்கும் மற்ற வுலகங்களிலுள்ள திருமாலடியார்கட்கும் தலைவராதலாற் சேனைமுதலியாரென்றும் சேனைத்தலைவரென்றும் சொல்லப்படுகிற விஷ்வக்ஸேநர். தம்மைச் சரணமடைந்தவர் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வரும்விக்கினங்களை [இடையூறுகளை]ப் போக்குதலாலும், தம்மையடையாது அகங்கரித்தவர்கட்கு விக்கினங்களை ஆக்குதலாலும் விக்நேசுவரரென்று பெயர்பெற்றவரானவிநாயகர் இவரது அம்சத்தைச் சிறிதுபெற்றவரே யாதலால், இவரை முதற்காப்பாகக் கொள்ளுதல் சாலும். "ஆளி லமர ரரங்கேசர் சேவைக்கணுகுந்தொறும் கோளில் திரளை விலக்கும் பிரம்பின் கொனை படலால், தோளிலடித்தழும்புண்டச்சுரர்க்கு" என்றபடி திரள்விலக்குதற் பொருட்டும், எம்பெருமானது ஆணையைத் தான்கொண்டு நடத்துதற்கு அறிகுறியாகவும் இவர்கையிலே பொற்செங்கோலேந்தி நிற்பர். இவர்கையில் 'ஆழி' என்றது, எம்பெருமானிடம் இவர்பெற்றுள்ள அதிகாரத்துக்குஅறிகுறியான முத்திரைமோதிரத்தை. திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள் சக்கரம் - சுதர்சநமென்றும், சங்கம் - பாஞ்சஜந்யமென்றும், கதை-கௌமோதகியென்றும், வாள் - நந்தகமென்றும், வில் - சார்ங்கமென்றும்பெயர்பெறும். இவை துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநஞ் செய்யுங்கருவியாய்ச் சிறத்தலால், இவற்றைக் காப்பாகக் கொண்டார்.

சூரியனது தேர் சம்வற்சரரூபமான ஒற்றைச் சக்கரமுடையதென்று புராணம் கூறும். வெய்யவன் - உஷ்ணகிரணமுடையவன்; வெம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். இங்கு 'உலகேழ்' என்றது ஜம்பு பிலக்ஷம் குசம் கிரௌஞ்சம் சாகம் சால்மலி புஷ்கரம் என்ற ஏழுதீவுகளை. இங்கு 'உலகு' என்றது, உயிர்களின்மேல் நிற்கும். காராழிவண்ணம்-மேகமும் கடலும்போன்ற திருநிறமெனினுமாம். பெருமாள் = பெருமான், பெருமையையுடையவர்; இதில், பெருமை யென்ற பகுதி ஈற்று ஐகாரம் மாத்திரம் கெட்டு, பெரும்என நின்றது; 'ஆன்' என்றஆண்பால்விகுதி 'ஆள்' எனஈறுதிரிந்தது; 'ஆள்' என்றபெண்பால் விகுதியே சிறுபான்மை ஆண்பாலுக்கு வந்ததென்றலும் ஒன்று: அன்றி, பெருமையை ஆள்பவனெனக் கொண்டால்ஆள் என்ற வினைப்பகுதி கருத்தாப் பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டதெனவேண்டும். பெருமாளந்தாதி என்ற தொடரில் தொக்குநின்ற ஆறும்வேற்றுமையுருபின் பொருளாகிய சம்பந்தம்-விஷயமாகவுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், விநாயகரகவல் என்பவற்றிற் போல. நாந்தகம் - நந்தக மென்பதன் விகாரம். ஆழி என்ற சொல் - தேர்ச்சக்கரம் மோதிரம் சக்கராயுதம் என்ற பொருள்களில் வட்டவடிவுடையதென்றும், கடலென்ற பொருளில் ஆழ்ந்துள்ளதென்றும் காரணப்பொருள்படும்; இனி, கடலென்றபொருளில் பிரளய காலத்து உலகங்களை அழிப்பதென்றும், சக்கராயுதமென்ற பொருளில் பகைவர்களை

அழிப்பதென்றும் கொள்ளலுமொன்று. 'ஓர்ஆழி' என்றது ஒற்றைச்சக்கரமுடைய தேருக்கு, பண்புத்தொகையன்மொழி.

இச்செய்யுளில்ஆழிஎன்கிற ஒருசொல் அடிதோறும் வேறு பொருளில் வந்தது, **சொற்பின்வருநிலையணி.** இப்பொருளணியோடு **திரிபு** என்னும் சொல்லணியும் அமைந்திருத்தல் காண்க. (திரிபாவது - ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்து மாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டு முதலிய பல எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபடுவது.) இவ்விரண்டணியும் பேதப்படாமற் கலந்துவந்தது, **கலவையணி.** (1)

[பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்.]

2\. **வையம்புகழ்பொய்கைபேய்பூதன்மாறன்மதுரகவி**
யையன்மழிசைமன்கோழியர்கோனருட்பாண்பெருமாண்
மெய்யன்பர்காற்பொடிவிண்டுசித்தன்வியன்கோதைவெற்றி
நெய்யங்கைவேற்கலியன்றமிழ்வேதநிலைநிற்கவே.

(இ - ள்.) வையம் புகழ் - உலகத்தவர்களாற் புகழப்படுகிற, பொய்கை - பொய்கையாழ்வாரும், பேய் - பேயாழ்வாரும், பூதன்- பூதத்தாழ்வாரும், மாறன் - நம்மாழ்வாரும், மதுரகவி ஐயன் - மதுரகவியாழ்வாரும், மழிசை மன் - திருமழிசையாழ்வாரும், கோழியர்கோன் - குலசேகராழ்வாரும், அருள் பாண் பெருமாள்- (நம்பெருமாளின்) விசேஷகடாக்ஷம் பெற்ற திருப்பாணாழ்வாரும், மெய் அன்பர் கால் பொடி - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், விண்டு சித்தன் - பெரியாழ்வாரும், வியன் கோதை -பெருமையையுடைய ஆண்டாளும், வெற்றி நெய் வேல் அம் கை கலியன் - சயம்பொருந்தியதும் நெய்பூசியதுமான வேலாயுதத்தை யேந்திய அழகிய கையையுடைய திருமங்கையாழ்வாரும் ஆகிய பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட, தமிழ் வேதம் - திரவிட வேதமாகிய (நாலாயிர) திவ்வியப்பிரபந்தங்கள், நிலை நிற்க - (எக்காலத்தும் அழிவின்றி உலகத்தில்) நிலைபெற்றிருக்கக்கடவன;

ஆசீர்வாதம் [வாழ்த்து], நமஸ்காரம் [வணக்கம்], வஸ்து நிர்த்தேசம் [தலைமைப்பொருளுரைத்தல்] என்ற மூவகை மங்களங்களுள், இது வாழ்த்தாம். ஆழ்வார்களால் வெளியிடப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சொற்பொருட் கருத்துக்கள் அமைய அப்பிரபந்தங்கள் போலச் செய்யப்படுவது இத்திருவரங்கத்தந்தாதி யாதலால், இந்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்புடைக் கடவுள்வாழ்த் தென்றும் கொள்ளலாம்.

வையம் - இடவாகுபெயர். 'வையம்புகழ்' என்ற அடைமொழியை எல்லா ஆழ்வார்கட்கும் கூட்டலாம். இனி, வையம் புகழ் பொய்கை - "வையந்தகளியா" என்றுதொடங்கிப் பிரபந்தம் பாடி (எம்பெருமானை)த் துதித்த பொய்கையாழ்வா ரெனினுமாம்; அவ்வுரைக்கு, வையம் என்பது - அவர்பாடிய முதல் திருவந்தாதிக்கு முதற்குறிப்பு, "பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ் மழிசை, யையனருள்மாறன் சேரலர்கோன் - துய்யபட்ட நாதன்னன்பர் தாட்டுளிநற்பாணன்கலியன், ஈதிவர் தோற்றத்தடைவா

மிங்கு'' என்றபடி திருவவதாரக்கிரமத்தால் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழிசைப்பிரான் மாறன் குலசேகரர் பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடி திருப்பாணர் திருமங்கையாழ்வார் என முறைப்படுத்தி, பெரியாழ்வாரது திருமகளான ஆண்டாளையும் நம்மாழ்வாரதுசிஷ்யரான மதுரகவியையும் ஈற்றில்வைத்தாயினும், ஆண்டாளைப் பெரியாழ்வாரையடுத்தும் மதுரகவியை நம்மாழ்வாரையடுத்தும் வைத்தாயினும் கூறுவதே முறையாயினும், இங்குச் செய்யுள் நோக்கி முறைபிறழ வைத்தார்.

பொய்கை - குளம்; பொற்றாமரைப் பொய்கையில் திருவவதரித்த ஆழ்வாரை 'பொய்கை' என்றது, இடவாகுபெயர். இனி, உவமவாகுபெயராய், ஊர்நடுவேயுள்ள குளம்போல எல்லார்க்கும் எளிதிற் பயன்கொடுப்பவரென்றுமாம். பேய் - உவமையாகு பெயர்: உலகத்தவராற் பேய்போல ''எண்ணப்படுபவர்; அல்லது, அவர்களைத் தாம் பேய்போல எண்ணுபவர்: ''பேயரேயெனக்கி யாவரும் யானுமோர், பேயனே யெவர்க்கும் இதுபேசியென், ஆயனே யரங்கா வென்றழைக்கின்றேன், பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே'' என்ற கொள்கைப்படி, இவர் பகவத்பக்தியாற் பரவசப்பட்டு, நெஞ்சழிதல் கண்சுழலுதல் அழுதல் சிரித்தல் தொழுதல் மகிழ்தல் ஆடுதல் பாடுதல் அலறுதல் முதலிய செய்கைகளையே எப்பொழுதும் கொண்டு, காண்பவர் பேய்பிடித்தவரென்னும்படி யிருந்ததனால், பேயாழ்வாரென்று பெயர்பெற்றனர். பூதன் - எம்பெருமானையறிதலாலே தமது உளனாகையை யுடையவராதலால், இவருக்கு பூதனென்று திருநாமம்: ''பூஸத்தாயாம்'' என்றபடி ஸத்தையென்னும் பொருள்கொண்ட பூ என்னும் வடமொழி வினையடியினின்று பிறந்த பெயராதலால், பூதன் என்பதற்கு - ஸத்தை [உள்ளவனாயிருக்கை] பெறுகின்றவனென்று பொருளாயிற்று. இனி, இத்திருநாமத்துக்கு - உலகத்தவரோடு சேராமையாற் பூதம்போன்றவரென்று பொருளுரைத்தல் சம்பிரதாயமன்று. நம்மாழ்வாருக்கு அநேகம் திருநாமங்கள் இருப்பினும் அவற்றில் 'மாறன்' என்பது, முதலில் தந்தையார் இட்ட குழந்தைப்பெயராதலால் அதில் ஈடுபட்டு அப்பெயரினாற் குறித்தார். பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பாலுண்ணுதல் முதலியன செய்யாது உலகநடைக்கு மாறாயிருந்ததனால் சடகோபர்க்கு 'மாறன்' என்று திருநாமமாயிற்று. வலியவினைகட்கு மாறாக இருத்தலாலும், அந்யமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெயரென்றலும் உண்டு. மதுரகவி - இனிமையான பாடல் பாடுபவர். மழிசைமன்-திருமழிசையென்று வழங்குகின்ற மஹீஸாரக்ஷேத்திரத்தில் திருவவதரித்த பெரியோன்; இது, தொண்டைநாட்டிலுள்ளது. கோழியர்கோன் - கோழியென்னும் பெயருடைய உறையூரிலுள்ளார்க்குத் தலைவர்; உறையூர், சோழநாட்டிராஜதானி. சேரநாட்டரசரான குலசேகராழ்வார் திக்விஜயஞ்செய்தபோது சோழராசனை வென்றுகீழ்ப்படுத்தி அந்நாட்டுக்குந்தலைமை பூண்டதனால், 'கோழியர்கோன்' எனப்பட்டனர். ''கொல்லிக்காவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்

கோன் குலசேகரன்" என்றதனால், இவர் தமிழ்நாடு மூன்றுக்குந் தலைமைபூண்டமை விளங்கும். முற்காலத்து ஒருகோழி நில முக்கியத்தால் அயல்நாட்டு யானையோடு பொருது அதனைப் போர் தொலைத்தமை கண்டு அந்நிலத்துச்செய்த நகரமாதலின், 'கோழி' என்று உறையூருக்குப் பெயராயிற்று, இனி, குலசேகராழ்வார் அரசாட்சிசெய்த இடமான கோழிக்கூடு என்ற சேரநாட்டு இராஜ தானி (நாமைகதேசேநாமக்கிரகணத்தால்) கோழியெனப்பட்ட தென்றலு மொன்று.

பாண்பெருமாள் - வீணையும் கையுமாய்ப் பெரிய பெருமாள் திருவடிக்கீழே நிரந்தரசேவை பண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப் பாடிப் புகழ்பவர்; பாண் - இசைப்பாட்டு: அதற்குத் தலைவர், பாண் பெருமாள். இவர் நம் பெரியபெருமாளுடைய திருமேனியழகில் ஈடுபட்டு அதனை அடிமுதல் முடிவரை அனுபவித்து அப்பெரு மாளாற்கொண்டாடியழைக்கப்பெற்று அப்பெருமாளின் திருவடி களிலேஐக்கியமடைந்ததனால், 'பெருமாள்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவர்; "சீரிய நான்மறைச் செம்பொருள் செந்தமிழாலளி த்த, பாரியலும் புகழ்ப் பாண்பெருமாள்", "காண்பனவு முரைப் பனவு மற்றொன்றின்றிக் கண்ணனையே கண்டுரைத்த கடிய காதற், பாண்பெருமாள்" என்பனகாண்க; உறையூரில் அயோநிஜ ராய் நெற்பயிர்க்கதிரில் அவதரித்துப் பஞ்சமசாதியிற் பாணர் குலத்திற் பிறந்தாரொருவன் வளர்க்கவளர்ந்து யாழ்ப் பாடலில் தேர்ச்சிபெற்று மகாவிஷ்ணுபக்தரான இவர், ரங்கநாதனுக்குப் பாடல் திருத்தொண்டுசெய்யக் கருதி, தாம் தாழ்ந்தகுலத்தில் வளர்ந்தவராதலால் உபயகாவேரியிமத்தியிலுள்ளஸ்ரீரங்கதிவ்விய க்ஷேத்திரத்தில் அடியிடுதற்குந் துணியாமல் தென்திருக்காவேரி யின் தென்கரையில் திருமுகத்துறைக்கு எதிரிலே யாழுங்கையு மாக நின்றுகொண்டு நம்பெருமாளைத் திசைநோக்கித்தொழுது இசைபாடி வருகையில், ஒருநாள், நம்பெருமாள் தமக்குத்தீர்த்த கைங்கரியஞ் செய்பவரான லோகசாரங்க மகாமுனியின் கனவில் தோன்றி 'நமக்கு நல்லன்பரான பாண்பெருமாளை இழிவாக நினை யாமல் நீர் சென்று தோள்களில் எழுந்தருளப்பண்ணிவாரும்' என்று நியமிக்க, அவரும் அங்ஙனமே சென்று பாணரை அரிதில் இசைவித்துத் தோளில் எடுத்துக்கொண்டு வந்துசேர்க்க, அம் முனிவாகனர் அணியரங்கனைச்சேவித்து அவனடியிலமர்ந்தனர். இங்ஙனம் விசேஷகடாக்ஷம் பெற்றமைபற்றி, 'அருட்பாண்பெரு மாள்' என்றார். ஐயன் - ஆர்யன்: பூசிக்கத்தக்கவன், அந்தணன்; ஆசாரியன்.

மெய்யன்பர்காற்பொடி - உள்ளும் புறமும் ஒத்துத்தொண்டு செய்யும் மெய்யடியாரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய திருவடித் தூளிபோல அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகுபவ ராதலால், இவருக்கு, தொண்டரடிப்பொடி யென்று திருநாமம். இளமைதொடங்கி எப்பொழுதும் தமது சித்தத்தை விஷ்ணுவி னிடத்திலே செலுத்தி "மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி" என்னும்படி அப்பெரு மானை மனத்திலே நிலைநிறுத்தித் தியானித்து வந்ததனால், விஷ்ணு

சித்தர் என்று பெரியாழ்வாருக்குப் பெயர். கோதை - மாலை; எம்பெருமானுக்கு மாலைபோல மிக இனியளா யிருப்பவள்; அல்லது எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்தற்காகத் தனது தந்தையார் அமைத்துவைத்த பூமாலையை அவர் இல்லாத சமயத்தில் தான் சூடிக்கொண்டு அழகுபார்த்துப் பின்பு கொடுத்தவள்; அன்றி, எம்பெருமானுக்குப் பாமாலை சூட்டினவள். "ஆழ்வார்கள் தஞ் செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்ப் பிஞ்சாய்ப்பழுத்தாளை யாண்டாளை" என்றபடி ஞானபக்தியாதிகளில் ஆழ்வார்களனைவரினும் மிகவிஞ்சியிருத்தல், மிக்கவிளமையிலேயே பரமபக்தியை இயல்பாகக்கொண்டமை முதலிய சிறப்புக்களை யுடைமையால், 'வியன் கோதை' என்றார்.

கலியன் - மிடுக்குடையவன்; சோழராசன் கட்டளைப்படி மங்கை நாட்டுக்கு அரசராகிய இவ்வாழ்வார் குமுதவல்லி யென்னுங் கட்டழகியை மணஞ்செய்துகொள்ளும்பொருட்டு அவள் விருப்பத்தின்படி நாள்தோறும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்வித்து வருகையில், கைப்பொருள் முழுவதுஞ் செலவாய்விட்டதினால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள்தேடிப் பாகவததீயாராதநத்தைத் தடையற நடத்தத் துணிந்து வழிச்செல்வோரைக் கொள்ளையடித்து வரும்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரை யாட்கொள்ளக் கருதித் தான் ஒரு பிராம்மணவேடங் கொண்டு பல அணிகலங்களைப்பூண்டு மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடனே இவரெதிரில் எழுந்தருள, இவர் கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைந்து வஸ்திர ஆபரணங்களையெல்லாம் அபகரிக்கையில், அம்மணமகன் காலிலணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமான், இவர்க்கு 'கலியன்' என்று ஒருபெயர் கூறினனென உணர்க. தமிழ்வேதம் - வேதங்களின் சாராம்சமான கருத்து அமையப் பாடிய தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள். வியன் - உரிச்சொல்; வியல் என்பதன் விகாரமுமாம். நெய்வேல் - பகைவரது நிணம் தோய்ந்த வேலுமாம். (2)

[குருபரம்பரை.]

3. **சீதரன்பூமகள்சேனையர்கோன்றென்குருகைப்பிரா**
னாதமுனி யுய்யக்கொண்டாரிராமர் நல்லாளவந்தா
ரேதமில்வண்மைப்பராங்குசதாசரெதித்தலைவர்
பாதமடைந்துய்ந்தவாழ்வானெம்பார்பட்டர்பற்றெமக்கே.

(இ - ள்.) சீதரன் - (பரமாசாரியனான) திருமாலும், பூமகள் - (அத்திருமாலினது சிஷ்யையான) திருமகளும், சேனையர்கோன் - (அப்பெரியபிராட்டியாரின் சிஷ்யரான) சேனைமுதலியாரும், தென் குருகைபிரான் - (அச்சேனைத்தலைவரது சிஷ்யரான) அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவராகிய நம்மாழ்வாரும், நாதமுனி - (அச்சடகோபரது சிஷ்யரான) ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளும், உய்யக்

கொண்டார் - (அந்நாதமுனிகளின் சிஷ்யரான) உய்யக்கொண்டாரும், இராமர் - (அவருடைய சிஷ்யரான) ராமமிச்ரரென்னுந் திருநாமமுடைய மணக்கால்நம்பியும், நல் ஆளவந்தார்-(அவரது சிஷ்யரான ஞானங்கனிந்த) நலங்கொண்ட ஆளவந்தாரும், ஏதம்இல் வண்மை பராங்குசதாசர் - (அவர் சிஷ்யரான) குற்றமில்லாத உதாரகுணமுள்ள பெரிய நம்பியும், எதி தலைவர் - (அவர் சிஷ்யரான) யதிராஜராகிய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், பாதம் அடைந்து உய்ந்த ஆழ்வான்-(அவருடைய) திருவடிகளைச் சரணமடைந்து நல்வாழ்வு பெற்ற கூரத்தாழ்வானும், எம்பார் - (அவ்வாழ்வான்போலவே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்க்கு அதி அந்தரங்க சிஷ்யரான) எம்பாரும், பட்டர் - (கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரரும் எம்பாரது சிஷ்யருமான) பட்டரும், (ஆகிய இவர்கள்), எமக்கு பற்று - எமக்குத் தஞ்சமாவர்; (எ - று.)

இந்நூலாசிரியர்க்குப் பட்டர் ஸ்வாசாரிய ராதலால்,குருபரம்பரையில் அவரளவே கூறலாயிற்று. ஸ்ரீதரன்முதல் பட்டர்ஈறுகச் சொல்லும் குருபரம்பரைக்கிரமத்தில் எதித்தலைவர்க்குப்பின்னே எம்பார்க்குமுன்னே கூரத்தாழ்வானை வைக்கவேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், ஸ்வாசாரியரான பட்டர்க்குக் கூரத்தாழ்வான் திருத்தமப்பனாரதல் பற்றியும், தம்குலமுதல்வரான திருவரங்கத்தமுதனார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஆசிரயித்தற்குக் கூரத்தாழ்வான் புருஷகாரராய் நின்றமைபற்றியும், அவ்வாழ்வானை இடையிலே நிறுத்தினர். இது, இந்நூலாசிரியருடைய குல குருபரம்பரை யென்க. அன்றியும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது நியமனத்தின்படி சென்று பட்டர்க்கு த்வயோபதேசஞ்செய்து ஆசாரியராகி அவர்க்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் திருவாய்மொழி முதலிய கிரந்தங்களையும், அவற்றின் வியாக்கியாநங்களையும் அருளினவர், எம்பார்; பட்டர்க்கு ஜாதகரும நாமகரண சௌளோபநயநாதிகளையும், ஸ்ரீ பாஷ்யாதி கிரந்தங்களையும் அருளினவர், திருத்தந்தையாரான கூரத்தாழ்வான்; ஆதலால், ஆழ்வானையும் பட்டர்க்கு ஆசாரியரென்றல் ஒருவாறு அமையும்.

ஸ்ரீதரன் - வடசொல்; திருமகளை (திருமார்பில்) தரிப்பவன். பூமகள் - (மலர்களிற் சிறந்ததான) தாமரைமலரில் வாழும் மகள். தென் குருகை - தெற்கிலுள்ள குருகூ ரெனினுமாம்; இது,தென் பாண்டிநாட்டிலுள்ளது: ஆழ்வார் திருநகரியென வழங்கும். நாதமுனி - தலைவராகிய முனிவர்: யோகீசுவரர். முநி - மநநசீலன்; ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய 'நாதன்' என்ற திருநாமத்தைவகித்து நம்மாழ்வாரால் தமக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களை அடைவே எப்பொழுதும் மநநம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அந்தணராதலால், நாதமுனி யென்று பெயர் வழங்கலாயிற்று என்பதையும் உணர்க. உய்யக்கொண்டார் - மணக்கால்நம்பி முதலிய பலரையும் உய்யுமாறு ஆட்கொண்டவர்;அன்றி, நாதமுனிகளால் உய்வுபெற ஆட்கொள்ளப்பட்டவ ரெனினுமாம். மணக்காலென்கிற ஊரில் திருவவதரித்தவ ராதலால் மணக்கால் நம்பி யென்று திருநாமம்பெற்ற ஆசாரியரது இயற்பெயர், ராமர் என்

பது: கடவுளின்பெயரை அடியார்கட்கு இடுதல், மரபு. நாதமுனிகளின் பேரனை யமுனைத்துறைவர் இளமையிலே ராஜபுரோகிதனும் மகாவித்துவானுமான ஆக்கியாழ்வானோடு வாதஞ்செய்யத் தொடங்கியபோது இராசபத்தினியானவள் 'இவர் தோற்கமாட்டார்' என்று அரசனுக்கு உறுதிகூற, அரசன் அதனை மறுத்து, 'நமது ஆக்கியாழ்வான் தோற்றால் இவர்க்குப் பாதி இராச்சியம் தருவேன்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்ய, உடனே நடந்த பலவகை வாதங்களிலும் யமுனைத்துறைவரே வெற்றியடைய, அதுகண்டு தனது பிரதிஜ்ஞை நிறைவேறினமைபற்றி மகிழ்ச்சிகொண்ட இராசமகிஷி 'என்னையாளவந்தவரோ!' என்றுகொண்டாடியதனால், இவர்க்கு 'ஆளவந்தார்' என்று திருநாமமாயிற்று. பெரியநம்பியின் மறுபெயரான பராங்குசதாசரென்பது பராங்குசரென்னும் ஒரு திருநாமத்தையுடைய நம்மாழ்வாரது அடியவரென்று பொருள்படும். இவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் மந்த்ரரத்நத்தையும் அருளி அவரை நம்தரிசநப்பிரவர்த்தகராம்படி செய்திட்ட சிறப்புத்தோன்ற, இவர்க்கு 'ஏதமில் வண்மை' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இங்கு வண்மை, கைம்மாறு கருதாது மந்திரோபதேசஞ் செய்தல்; அதற்கு ஏதமின்மை, நூல்முறைக்கும் சிஷ்டாசாரத்துக்கும் சிறிதும் வழுப்படாமை. எதித்தலைவர் - சந்யாசிசிரேஷ்டர்; யதி என்றவடசொல், எதியென விகாரப்பட்டது; யந்திரம் - எந்திரம், யமன்-ஏமன், யஜ்ஞம்-எச்சம், யது-எது, யஜுர்-எசுர் என்பன போல: ஆழ்வான்-எம்பெருமானுடைய குணகணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவர். கூரமென்கிற தலத்தில் அவதரித்தவராய், அத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய 'ஆழ்வான்' என்ற திருநாமத்தை வகித்தவராதலால், 'கூரத்தாழ்வான்' என்று வழங்குகிற பெயர் இங்கு நாமைகதேசேநாமக்ரஹணத்தால் 'ஆழ்வான்' எனப்பட்டதென்றும் கொள்க. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கோவிந்தபட்டருடைய வைராக்கியத்தைக்கண்டு அவர்க்குச் சந்யாசாச்சிரமந் தந்தருளித் தமது திருநாமங்களிலொன்றான எம்பெருமானாரென்ற பெயரை அவர்க்குச்சாத்த அவர் அப்பெரும்பெயரைத் தாம் வகிக்க விரும்பாதவராய் 'தேவரீர்க்குப் பாதச்சாயையாயிருக்கிற அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருநாமச்சாயையே அமையும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பாஷ்யகாரரும் அப்பெயரையே சிதைத்தருளி எம்பார் என்று பெயரிட்டருளினார். பண்டிதர்க்கு வழங்குகின்ற 'பட்டர்' என்ற பெயர் - கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரர்க்குச் சிறப்பாக வழங்கும். எம்பெருமானாரால் நாமகரணஞ் செய்தருளப்பெற்றவர், இவர். பற்று - பற்றுக்கோடு, ரக்ஷகம். எமக்கு என்ற தன்மைப்பன்மை, ஸ்ரீ வைஷ்ணவரனைவரையும் உளப்படுத்தியது; கவிகட்கு உரிய இயற்கைப்பன்மையுமாம். (3)

[எழுபத்துநான்கு சிங்காசநாதிபதிகள்.]

4. திருமாலையாண்டான் திருக்கோட்டிநம்பி திருவரங்கப்
பெருமாளரையர் திருமலைநம்பி பெரியநம்பி

யருமால்கழல்சேரெதிராசர்தாளிற்சிங்காதனராய்
வருமாரியர்களெழுபத்துநால்வரென்வான்றுணையே.

(இ - ள்.) திருமாலையாண்டான்—, திருக்கோட்டிநம்பி—, திருவரங்கப் பெருமாளரையர்—, திருமலைநம்பி—, பெரியநம்பி—. (என்பவர்களுடைய), அரு மால் கழல் - அருமையான சிறந்ததிரு வடிகளை, சேர் - அடைந்த, எதிராசர் - எம்பெருமானாருடைய, தாளின் - திருவடி சம்பந்தத்தால், சிங்காதனர் ஆய் வரும் - ஸிம் ஹாஸநாதிபதிகளாய் விளங்குகின்ற, ஆரியர்கள் எழுபத்துநால் வர் - ஆசாரியர்கள் எழுபத்துநான்குபேரும், என் வான் துணை - எனக்குச் சிறந்த துணையாவர்; (எ - று.)

முதலிரண்டடியிற்குறித்த ஐவரும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்குப் பஞ்சாசாரிய ரெனப்படுவர். அவர்களில், திருமாலையாண்டான், இவர்க்குத் திவ்வியப் பிரபந்த வியாக்கியாநம் அருளிச்செய்து **'சடகோபன்பொன்னடி'** என்கிற திருநாமத்தைச் சாத்தியருளினார்; திருக்கோட்டியூர்நம்பி, இவர்க்குத் திருமந்திரார்த்தத்தையும் சரம ச்லோகார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்து **'எம்பெருமானார்'** என்கிற திருநாமத்தைச் சாத்தியருளினார்; திருவரங்கப்பெருமாளரையர், இவர்க்குப் பெரியதிருமொழி மூலமும் திருவாய்மொழி மூலமும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வியாக்கியாநமும் த்வயார்த்தமும் அரு ளிச்செய்து **'லக்ஷ்மணமுனி'** என்கிற திருநாமஞ் சாத்தியருளினார்; பெரிய திருமலைநம்பி இவர்க்கு ஸ்ரீராமாயண வியாக்கியாநம் அருளிச்செய்து **'கோயிலண்ணன்'** என்கிற திருநாமஞ்சாத்தியருளி னார்; பெரியநம்பி, இவர்க்கு **'ராமாநுஜன்'** என்கிற திருநாமமும் திருமந்திரமும் த்வயசரமச்லோகங்களும் உள்படப் பஞ்ச ஸம்ஸ் காரம் செய்தருளி, முதலாயிரம் இயற்பா என்ற ஈராயிரமூலத்தை அருளிச்செய்தார்.

எழுபத்துநால்வர் - பட்டர், சிராமப்பிள்ளை, கந்தாடையாண் டான், அநந்தாழ்வான், எம்பார், கிடாம்பியாச்சான் முதலியோர். இவர்கள் பெயர் வரிசையை, குருபரம்பராப்பிரபாவம் முதலிய நூல்களிற் காணலாம். இவர்கள், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரிடமிருந்து உபயவேதாந்தார்த்தங்களையும் உபதேசம் பெற்று அவராலேயே ஆசாரியபுருஷர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள். சிங்காதனராய் வரும் ஆரியர்கள் - ஆசாரியபீடத்தில் வீற்றிருந்து அதற்கு உரிய அதிகாரத்தை நிர்வகிப்பவர்கள். 'எதிராசர்தாளிற் **சிங்காதனராய்** வருமாரியர்கள்' என்ற சொற்போக்கினால், பாஷ்யகாரராகிய ஒரு சக்ரவர்த்தியின் கீழடங்கி ஆட்சிசெய்யும் சிற்றரசராவர் இவரென் பது தோன்றும்.

"மங்காதகீர்த்தியெதிராசர்பாதமணிமுடியாத், தங்காதலாற் றந்தலைச்சூடிக்கொண்டுதடங்கடல்சூ, ழுங்காசினியைப்புரக்குமெட் டெட்டுடனேயிரண்டானு, சிங்காதனக்குருராயர்தம்பேர்சொலிற்றீ தறுமே" என்ற **திருவேங்கடக்கலம்பகத்துக் காப்புச்செய்யுள்** இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. (4)

[நம்மாழ்வார்.]

5. *மாறன்பராங்கதிதந்தடியேனைமருட்பிறவி*
மாறன்பரானகுழாத்துள்வைப்பான்றொல்லைவல்வினைக்கோர்
மாறன்பராமுகஞ்செய்யாமலென்கண்மலர்க்கண்வைத்த
மாறன்பராங்குசன்வாழ்கவென்னெஞ்சினும்வாக்கினுமே.

(இ - ள்.) மால்தன் - திருமாலினுடைய, பராங்கதி - பரம பதத்தை, தந்து - அளித்து, அடியேனை - தொண்டனான என்னை, மருள் பிறவி மாறு அன்பர் ஆன குழாத்துள் வைப்பான் - மயக்க முள்ள பிறப்பு நீங்கப்பெறுகிற அடியார்களான முக்தர்களுடைய கூட்டத்தில் (ஒருவனாகச்) சேர்த்தருள விருப்பவனும், தொல்லை வல்வினைக்கு ஓர் மாறன் - அநாதியாய் வருகிறவலிய கருமங்கட்கு ஒரு சத்துருவா யுள்ளவனும், பராமுகம் செய்யாமல் என்கண் மலர் கண் வைத்த மாறன் பராங்குசன் - உபேக்ஷைசெய்யாமல் என்மீது தாமரைமலர்போன்ற (தனது) திருக்கண்பார்வையை வைத்தருளியவனும் மாறனென்றும் பராங்குசனென்றும் பெயர் களையுடையவனுமான ஸ்ரீ சடகோபன், என் நெஞ்சினும் வாக்கினும் வாழ்க - எனது மனத்திலும் மொழியிலும் வாழக்கடவன்;

இப்பிரபந்தம் இனிது முடித்தற்பொருட்டு ஆழ்வார் எனது மனத்திலும் வாக்கிலும் இருந்து நல்ல கருத்துக்களையும் வளமான சொற்களையும் தோற்றுவிப்பாராக வென வேண்டியவாறும், ஆழ்வாரை மனத்திற்கொண்டு தியானித்துச் சொல்லிக்கொண்டு துதிப் பேனென்ற கருத்தும் அமையும்.

மால்தன் பராங்கதி - விஷ்ணுலோகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம். மருள் - விபரீதஞானம்; மருட் பிறவி - அவித்தையினாலாகிற பிறப்பு எனினுமாம்; "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும், மருளானு மாணாப் பிறப்பு" என்றார் திருக்குறளிலும். கருமத்தை முற்றும் ஒழித்து மீளாவுலகமாகிய முத்தி பெற்றவர் மீண்டும் பிறத்தல் இல்லையாதலால், 'பிறவிமாறு அன்பர்' எனப் பட்டனர். வல்வினைக்கு மாறன் - அழித்தற்கு அரியகருமங்களை எளிதில் அழிப்பவன். பராமுகம் = பராங்முகம், முகங்கொடாமை. என்கண், கண் - ஏழனுருபு. மலர்க்கண்வைத்தல்-அருள்நோக்கம். மிகக் களித்துக் கொழுத்துச் செருக்கித் திரிந்து எதிர்த்து வாதப் போர்க்கு வரும் பிறமதத்தவராகிய மதயானைகளைத் தமது பிரபந் தங்களிற்கூறிய தத்வார்த்தங்களில் அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தித் தம் வசத்தில்வைத்து நடத்துந் திறமுடையராய் அவற்றிற்கு மாவெட்டி யென்னுங் கருவிபோ லிருத்தலால், நம் ஆழ்வார்க்குப் பராங்குசனென்று திருநாமமாயிற் றென்க: பர அங்குசன் என்று பிரிக்க: பரர் - அயலார்; அங்குசம் - மாவெட்டி, தோட்டி. தந்து வைப்பானென முடியும். (5)

திருவரங்கத்தந்தாதி.

நூல்.

1. திருவரங்காவுறைமார்பாதிசைமுகன்சேவிப்பகந்
திருவரங்காதரித்தின்னிசைபாடத்திருக்கண்வளர்
திருவரங்காவுன்பழவடியேற்கருள்செய்யவெழுந்
திருவரங்காதலித்தேனுனக்கேதொண்டுசெய்வதற்கே.

(இ - ள்.) திரு - திருமகள், அரங்கு ஆ-தான் வசித்தற்கு உரிய இடமாக(க்கொண்டு), உறை - வசிக்கப்பெற்ற, மார்பா - திருமார்பையுடையவனே! திசைமுகன் சேவிப்ப-பிரமன் தரிசித்து வணங்கவும், கந்திருவர் அங்கு ஆதரித்து இன் இசை பாட - கந்தருவர்கள் அவ்வாறே [தரிசித்துவணங்கிப்] பக்திகொண்டு இனிமையான கீதம்பாடவும், திரு கண் வளர் திரு அரங்கா - திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியில் அழகாகப் பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரை செய்தருள்பவனே! உனக்கே தொண்டுசெய்வதற்கு வரம் காதலித்தேன் - (யான்) உனக்கே அடிமைசெய்யுமாறு வரம்பெற ஆசைப்பட்டேன்: உன் பழ அடியேற்கு அருள் செய்ய எழுந்திரு - நினது பழமையான அடியவனாகிய எனக்குக் கருணைசெய்தற்கு எழுந்திருப்பாயாக; (எ - று.)

'திரு என்பது - கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மைநோக்கம்: என்றது, அழகு; இஃது என்சொல்லியவாறோ வெனின்,—யாவனொருவன் யாதொரு பொருளைக் கண்டானோ அக்கண்டவற்கு அப்பொருள்மேற் சென்ற விருப்பத்தோடே கூடிய அழகு. அதன் மேல் அவற்கு விருப்பஞ்சேறல் அதனிற் சிறந்த உருவும் நலனும் ஒளியும் எவ்வகையானும் பிறிதொன்றற்கு இல்லாமையால்', 'எல்லாராலும் விரும்பப்பட்ட அழகு அவட்கு உண்டாகையாலே திருமகள் என்று பெயராயிற்று' என்பது திருக்கோவையார் பேராசிரியருரை. "அகலகில்லே னிறையு மென் றலர்மேன்மங்கை யுறைமார்பா" என்றாற்போல, 'திருவரங்காவுறைமார்பா' என்றார். அரங்கு-ரங்க மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்: இதற்கு-கூத்தாடு மிடமென்ற பொருளும் உண்டு; ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். இனி, அரங்கா - அழுந்தி யெனினுமாம்; சிறிது பொழுதும்விட்டு நீங்காமல் நிலையாக என்றபடி: ஒருசொல்; செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்: அரங்கு - வினைப் பகுதி, ஆ என்ற விகுதியே இறந்தகாலங்காட்டும். உறை மார்பு - வினைத்தொகை, இடப்பெயர் கொண்டது.

'எம்மான்பிலயன் நான்குநாவினலு மெடுத்தேத்தி யீரிரண்டு முகமுங்கொண்டு, எம்மாடுமெழிற்கண்க ளெட்டினோடுந் தொழுதேத்தி யினிதிறைஞ்சநின்ற செம்பொன், அம்மான்றன் மலர்க்கமலக் கொப்பூழ்தோன்ற வணியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளி கொள்ளு, மம்மான்", "ஏதமில் தண்ணுமை யெக்கம் மத்தளி

யாழ் குழல் முழவமோ டிசை திசை கெழுமிக், கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள் கெந்தருவரவர் கங்குலுமெல்லாம், மாதவர் வானவர் சாரண ரியக்கர் சித்தரு மயங்கினர் திருவடிதொழுவான், ஆதலிலவர்க்கு நாளோலக்கமருள அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந் தருளாயே" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றி, 'திசைமுகன் சேவிப்பக்கந் திருவரங்காதரித் தின்னிசை பாடத் திருக்கண்வளர் திருவரங்கா எழுந்திரு' என்றார். திசைமுகன் - நான்கு திசையையும் நோக்கிய நான்கு முகமுடையவன்; எம்பெருமானைத் துதித்தல் முதலியனசெய்தற்கு வேண்டிய கருவியிற் குறைவற்றவனென்பது இதில் தொனிக்கும். சேவிப்ப, பாட - வினைச்செவ்வெண். கந்தர்வர் என்ற வடமொழி, யமகநயத்தின் பொருட்டு, கந்திருவரென விகாரப்பட்டது; பதினெண்வகைத் தேவகணங்களுள் ஒரு சாரார் இவர்: இசைபாடுதலிற் சிறந்தவர். அங்கு-அப்பிரமன்போலவே யென்றபடி; அவ்விடத்திலே யெனினுமாம்: அசையாகவுங் கொள்ளலாம்.

உன் பழவடியேன்-"எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம் மூத்தப்பனேழ்படிகால்தொடங்கி வந்துவழிவழியாட் செய்கின்றோம்" என்றபடி வம்ச பரம்பரையாக நெடுங்காலமாய் உனக்கு அடிமை செய்து வருகிற தொண்டர்குலத்தில் தோன்றிய நான் என்றபடி. அழகிய மணவாளதாசர் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே அடிமை செய்ய ஆசைப்பட்டு அருகிற்சென்றவளவிலே, அர்ச்சாரூபியான அப்பெருமான் எதிர்முகங்கொடுத்தல், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்குதல், கைகளை நீட்டியணைத்தல், குசலப்ரச்நம்பண்ணுதல் முதலியன செய்யாதே பள்ளிகொண்டிருக்க, அவனைப் பள்ளியுணர்த்தி அவனுணர்ந்தருளும்போதையழகுகண்டு அவன் உகந்து வாய்திறந்து ஏவுங் குற்றேவல்களைச் செய்யவேண்டி, அவனை 'எழுந்திரு' என எழுப்புகிறார். எழுந்திருத்தல் - துயிலொழிதல். இதில், இருஎன்பது-துணைவினை. இனி, எழுந்து இரு-நாளோலக்கமாக வீற்றிரு என்றுங் கொள்ளலாம். "கிடந்தநாள் கிடந்தாய் எத்தனைகாலங்கிடத்தி உன் திருவுடம்பசையத், தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து தொல்லடிமை வழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கொள் தாமரைக்கண்விழித்து நீயெழுந் துன் தாமரை மங்கையு நீயும், இடங்கொள் மூவுலகுந்தொழ இருந்தருளாய் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே" எனப் பள்ளிகொண்ட பெருமானை நம்மாழ்வார் துயிலுணர்த்தி யெழுப்பி அடிமை செய்யப் பார்த்தமை காண்க. "மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" ஆதலால், "எற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னோ, டுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றாற்போல, 'உன்பழவடியேன் உனக்கே தொண்டு செய்வதற்கு வரங்காதலித்தேன்' என்றார்; ஏ-பிரிநிலை. வரம்-வேண்டுவன கொள்ளுதல்.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாதலால், 'திரு' என்று தொடங்கினார்; "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நிலம் உலகு திங்கள், கார் மலை சொல் எழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தேர் பொன், ஏருறு மிவை மூவாறும் இதற்

பரியாயப்பேரும், ஆரு மங்கலச்சொல் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்ரும்'' என்பது காண்க. (1)

2. ***செய்யவளைக்குருவின்னருளாற்றிருத்தாள்வணங்கிச்***
செய்யவளைக்குலஞ்சூழரங்கேசன்சிறிதமுது
செய்யவளைக்கும்புவிக்குமங்காந்தசெவ்வாய்முகுந்தன்
செய்யவளைக்குஞ்சிலம்பணிபாதங்கள்சேர்ந்தனமே.

(இ - ள்.) குரு இன் அருளால் - ஆசாரியருடைய இனிமையான கிருபாகடாக்ஷத்தினால், செய்யவளை திரு தாள் வணங்கி - திருமகளைத் திருவடிதொழுது,—செய்யவளை குலம்சூழ் அரங்க ஈசன் - கழனிகளிலுள்ள சங்கினங்கள் சூழப்பெற்ற திருவரங்கத்து நாதனும், அளைக்கும் புவிக்கும் அமுதுசெய்ய சிறிது அங்காந்த செம்வாய் முகுந்தன் - வெண்ணெயையும் பூமியையும் உண்ணுதற்குச் சிறிது திறந்த சிவந்த வாயையுடைய முகுந்தனென்னும் ஒரு திருநாம முள்ளவனுமான திருமாலினது, செய்ய வளைக்கும் சிலம்பு அணி பாதங்கள் - செவ்வியையுடைய வளைந்துள்ள சிலம்பென்னும் ஆபரணத்தை யணிந்த திருவடிகளை, சேர்ந்தனம் - அடைந்தோம்;

ஸதாசாரியனையடுத்து அவனபிமானத்தை அவனருளாற் பெற்று அது மூலமாகவுண்டான பிராட்டி புருஷகாரபலத்தாலே பெருமாள் திருவடியிலே சரண்புகுந்தோ மென்ருர். ஆக, இதனால், ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்னும் அர்த்தம் சொல்லியதாயிற்று. ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றவகையால், இனி எமக்கு ஒருகுறையுமில்லை யென்ற பொருளைத் தொனிப்பிக்கும். சேர்ந்தனம் என்ற தன்மைப்பன்மை - தனதுகுலத்து முன்னோரையும் பின்னோரையும் தனது அடியார்களையும் உளப்படுத்தும். வணங்கிச்சேர்ந்தனம் என இயையும்.

செய்யவள் - செந்நிறமுடையவள்; செம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். குரு என்ற வடசொல் - அஜ்ஞாநமாகிய அகவிருளை யழிப்பவனென்று அவயவப்பொருள்படும். (கு-இருள், ரு - ஒழிப்பவன்.) இன் அருள் - பண்புத்தொகை; இன் - சாரியையெனக் கொண்டு குருவினது அருளென்ருல், னகரமெய்-விரித்தல் விகாரம். செய்யவளைத் தாளை வணங்கி என இரண்டு செய்யப்படு பொருள்வந்த வினையாகவாவது, செய்யவளினது தாளைவணங்கி என உருபுமயக்க மென்ருவது, செய்யவளைத்தாளிலே வணங்கி என்ருவது கொள்க. செய்ய என்றசொல், இரண்டாமடியில் செய் என்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சமும்; மூன்ருமடியில், செய் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த தெரிநிலை வினையெச்சமும்; நான்காமடியில், செவ்வியையுணர்த்தும் செம்மையென்னும் பண்பின்மேற்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சமுமாம். வயலை 'செய்' என்பது பன்றிநாட்டுத் திசைச்சொல், வளை - வளைந்துள்ளது; உட்சுழிந்துள்ளது. 'செய்யவளைக்குலஞ் சூழரங்கம்' என்பது, நீர்வளமிகுதியை உணர்த்தும். அரங்கேசன் - குணசந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர். தெரியோர் உண்ணுதல், அமுது செய்த லெனப்படும். உபசாரச்சொல். வெண்ணெயுண்ண வாய்

திறந்தது, கிருஷ்ணுவதாரத்திலே திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த குழந்தைப் பருவத்தி லென்க. புவிஎன்ற சிறப்புப்பெயர் பொதுப் பொருளின் மேலதாய் உலக மென்றவாறும். அதனையுண்ண வாய் திறந்தது, பிரளயகாலத்திலென்க. பிரமன் முதலான சகல தேவர்களு முட்பட யாவும் அழிந்துபோகிற யுகாந்தகாலத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங்களையெல்லாம் தன் வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு பிரளயப் பெருங்கடலில் ஆதிசேஷாம்சமா னதோ ராலிலையின்மீது யோகநித்திரை செய்தருள்கின்றன னென் பது, நூற்கொள்கை. அங்காந்த, அங்கா - பகுதி. முகுந்தன் = (தன் அடியார்க்கு), மு-முத்தியின்பத்தையும், கு-நிலவுலகவின்பத் தையும், தன்-கொடுப்பவன். செய்ய என்பது-சிலம்புக்கும் பாதத் துக்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. சிலம்புவது, சிலம்பு எனக் காரணக்குறி; நூபுரம், பாததண்டை. (2)

3. **தனமாதரஞ்சொற்குதலைப்புதல்வர்தரணியில்லந்**
தனமாதரஞ்செயும்வாழ்வஞ்சியேதஞ்சநீயெனப்போந்
தனமாதரங்கிக்கவெற்பெடுத்தாய்தண்ணனந்தசிங்கா
தனமாதரங்கமுள்ளாயரங்காமுத்திதந்தருளே.

(இ - ள்.) ஆ - பசுக்கள், தரங்கிக்க - (இந்திரன் பெய்வித்த மழையினால்) நிலைகலங்க, வெற்பு எடுத்தாய் - (அவற்றைப் பாது காத்தற் பொருட்டுக்)கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்தவனே! தண் அனந்த சிங்காதன-ஆதிசேஷனை மெத்தென்ற சிங்காதனமாகவுடையனே! மாதரங்கம் உள்ளாய் - பெரிய கடலில் பள்ளிகொண்டுள்ளவனே! அரங்கா - ஸ்ரீரங்கநாதனே!— தனம் மாதர் - கொங்கை யெழிலையுடைய மகளிரும், அம்சொல் குதலை புதல்வர்-அழகிய மழலைச்சொற்களையுடைய பிள்ளைகளும், தரணி-விளைநிலமும், இல்லம்-வீடும், தனம்-செல்வமும் ஆகிய இவற்றில், ஆதரம் செயும்-ஆசை கொள்ளுகிற, வாழ்வு - (நிலையற்ற இப்பிர பஞ்ச) வாழ்க்கைக்கு, அஞ்சி - பயந்து, நீயே தஞ்சம் என போந் தனம் - நீயே ரக்ஷகமென்றுகொண்டு (வந்து உன்னைச்) சரண மடைந்தோம்; முத்தி தந்தருள் - (அங்ஙனம் அடைந்த எமக்கு) மோட்சத்தைக் கொடுத்தருள்வாய்; (எ - று.)

பற்றற்று உன்பக்கல் சரணம் புக்கோம்; நீ எமக்கு நற்கதி யருளக்கடவை யென்பதாம். உன்னை நம்பி யடுத்துள்ள உயிர் களைச் சிரமம்பாராது துயர்நீக்கிப் பாதுகாத்தருளுந் தன்மையுடை யாய் என்னுங் கருத்துத்தோன்ற, 'ஆதரங்கிக்க வெற்பெடுத்தாய்' எனவிளித்தார் : **கருத்துடையடைகொளியணி.**

ஆதிசேஷன் திருமாலுக்குப் பலவகைக் கைங்கரியங்கள் புரியும் வகையை "சென்றால் குடையாம் **இருந்தால் சிங்காதன மாம்**, நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு" என்றதினால் அறிக. திருப்பாற்கடலிலும் பிரளயப் பெருங்கடலிலும் திருமால் பள்ளிகொள்கின்றன னென்பது, நூற் கொள்கை. குதலை - நிரம்பாமென்சொல். "குழலினிது யாழினி

தென்ப தம்மக்கள், மழலைச் சொற்கேளாதவர்,'' "மக்கள் மெய் தீண்ட லுடற்கின்பம் மற்றவர், சொற்கேட்டலின்பஞ் செவிக்கு'' என்றபடி தம் புதல்வருடைய மழலைச்சொல் தந்தை தாயர்க்கு மிக்க இனிமை விளைத்தலால், 'அஞ்சொற்குதலைப் புதல்வர்' என்றார். இல்லம், அம் - சாரியை. இரண்டாமடியில், ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. தரங்கிக்க-அலைய; தரங்கம் என்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த செயவெனெச்சம். தரங்கம் - அலை: வடசொல்: கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். அநந்தன் என்ற வடமொழிப் பெயர், ந+அந்த என்று பிரிந்து, (பிரளயத்திலும்) அழிவில்லாதவனென்று பொருள்படும். முக்தி என்ற வடசொல்லுக்கு - பற்றுக்களை விட்டு அடையும் இடமெனக் காரணப்பொருள். (3)

4. **தந்தமலைக்குமுன்னின்றபிரானெதிர்தாக்கிவெம்போர்**
தந்தமலைக்குமைத்தானரங்கேசன்றண்பூவினிடைத்
தந்தமலைக்குத்தலைவன்பொற்பாதஞ்சரணென்றுய்யார்
தந்தமலைக்கும்வினையாலைவார்பலர்தாரணிக்கே.

(இ - ள்.) தாரணிக்கு - பூமியில்,—பலர் - அநேகர், - தந்தம் மலைக்கு முன்நின்ற பிரான்-தந்தங்களையுடையதொரு மலைபோன்ற யானைக்கு [கஜேந்திராழ்வானுக்கு] எதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சி தந்த பெருமானும், எதிர் தாக்கி வெம் போர் தந்த ம(ல்)லை குமைத் தான் - எதிர்த்து மோதிக் கொடியபோரைச் செய்த மல்லர்களைச் சிதைத்து அழித்தவனும், தண் பூவின் தந்து இடை அமலைக்கு தலைவன் - குளிர்ச்சியான தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்றவளும் நூல்போன்ற [மிக மெல்லிய] இடையையுடையவளும் குற்ற மற்றவளுமான திருமகளுக்குக் கொழுநனும் ஆகிய, அரங்கேசன்- ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பொன்பாதம் - அழகிய திருவடிகளை, சரண் என்று - சரணமாக அடைந்து, உய்யார் - உய்வுபெறாராய், அலைக்கும் தம் தம் வினையால் நைவார் - வருத்துகிற தங்கள் தங்கள் பூர்வகர்மங்களினால் வருந்துவார்கள்; (எ - று.)

வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அழுவார் போலே, சரண்புக்கமாத்திரத்தில் அச்சரணாகதருடைய கருமங்களையெல்லாம் ஒழித்துமுத்தி தருபவையான எம்பெருமானது திருவடிகள் இருக்க அவற்றையடைந்து பிறவிப்பெருங்கடல் கடந்து வாழாது உலகத்திற் பேதையர்பலர் கருமவசப்பட்டு வருந்துவது என்னேயென்று உலகைநோக்கி இரங்கியபடியாம்.

'தந்தமலை' எனவே, யானையென்றாயிற்று; மலை - உவமையாகு பெயர்: பருமைவலிமைகளால் உவமம். முன்-இடமுன். இரண்டாமடியில், மலை என்பது - தொகுத்தல், மல் - ஆயுதமின்றி உடல் வலிமைகொண்டு செய்யும் போர்; இங்கு அப்போருடையார்க்கு ஆகுபெயர். இடைத்தந்து - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத் தொகை; தந்து - வடசொல். அமலை - அமலா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று; இப்பெயர், தூய்மையுடைமையை உணர்த்தும். சரண் - சரணமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். தாரணிக்கு-உருபு மயக்கம். தரணி என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது. (4)

5. தாரணிதானவன்பாலிரந்தான்சங்கம்வாய்வைத்தொன்னார்
தாரணிதானவஞ்செய்தானரங்கன்றமர்கள்பொருந்
தாரணிதானவமராவதியுந்தருநிழலுந்
தாரணிதானவயிராவதமுந்தருகினுமே.

(இ - ள்.) தானவன்பால் - அசுரனான மகாபலியினிடத்து, தாரணி இரந்தான் - (மூன்றுஅடி) நிலத்தை யாசித்தவனும், சங்கம் வாய் வைத்து - (தான் தனது) திவ்வியசங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதியமாத்திரத்திலே, ஒன்னார் தார் அணி அவம் செய்தான் - பகைவர்களுடைய, படைவகுப்பின்ஒழுங்கைப் பழுதுபடுத்தியவனும் ஆன, அரங்கன் - ரங்கநாதனுடைய, தமர்கள் - அடியார்கள்,— அணிது ஆன அமராவதியும் - அழகியதாகிய சுவர்க்கலோகத்தையும், தருநிழலும் - (அங்குள்ள) கற்பகவிருக்ஷங்களின் நிழலையும், தார் அணி தானம் அயிராவதமும் - கிண்கிணிமாலையை யணிந்ததும் மதங்கொண்டதுமான ஐராவதமென்னுந் தெய்வயானையையும், தருகினும் - (வலியக்) கொடுத்தாலும், பொருந்தார் - (மன மிசைந்து அவற்றைப் பெற) உடன்படார்; (எ - று.)

திருமாலடியார்கள் மீளாவுலகமாய்ப் பேரின்பத்திற்கு உரிய இடமான பரமபதத்திற்குச் செல்ல இணங்குவரேயன்றிச் சில காலம் சிற்றின்பங்களை யனுபவித்தற்கே உரிய சுவர்க்கலோகத்து இந்திரபதவியைக் கொடுத்தால் அதனையும் சிறிதும் பொருள் செய்யார் என்பதாம்; "ஆனாதசெல்வத்தரம்பையர்கடற்சூழ, வானாளுஞ்செல்வமு மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்" என்று குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்தமை காண்க; பிரமன்கட்டளையால் இந்திரன் சரபங்கமகாரிஷியைச் சத்தியலோகத்துக்கு அழைத்த போது, மகாவிஷ்ணுபக்தரான அம்முனிவர் அம்மேலுலகையுமுட்பட இகழ்ந்து "அற்பங்கருதேன்" என்றும், "மறுகாநெறி யெய்துவென்" என்றும் உரைத்ததும் உணரத்தக்கது.

தானவன் - (காசியபமுனிவரது மனைவிகளுள்) தநுவென்பவளது மரபினனென்று பொருள்படும் வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம். ஒன்னார் - ஒன்றார் என்பதன் மரூஉ. அவம்செய்தான் - பயனிலதாக்கியவன். தம - தம்மவர்; கிளைப்பெயர். அணிது - அண்ணிது; அதாவது - சமீபத்திலுள்ளது என்றும் உரைக்கலாம். எல்லாவுலகங்களிலும் மேலுள்ளதான முத்தி யுலகத்தின் சேய்மையை நோக்குமிடத்து, இந்திரனது நகரமான அமராவதி மிக அருகிலுள்ளதாதல் காண்க. சேணுலகமாகிய முத்தியைப் பெற வல்ல பாகவதர்க்குச் சுவர்க்கலோகம் அரியதொன்றன்றாதலால், எளிது என்னும் பொருளில் 'அணிது' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். சங்கம், அமராவதி, தரு, தானம், ஐராவதம்-வடசொற்கள். அமராவதீ என்ற பெயர் - தேவர்களையுடையதென்று காரணப் பொருள்படும். சுவர்க்கலோகத்தில் பஞ்சதேவ தருக்களின் நிழல் இந்திரன் அரசுவீற்றிருக்கு மிடமாதலை, "இன்றளிர்க் கற்பகநறுந்தேனிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை" என்றதனாலும் அறிக. அயிராவதம் - முதற்போலி. இது, இந்திரனது வெள்ளையானை;

நான்கு தந்தங்களையுடையது. தருகின், கு - சாரியை, உம்மை - உயர்வுசிறப்பு.

கண்ணன் சத்தியபாமைக்காகப் பாரிசாததருவைத் தேவலோகத்தினின்று பெயர்த்துப் பூலோகத்துக்குக் கொணர்கையில் வந்து எதிர்த்துப் போர்செய்த சகலதேவ சைநியங்களையும் தனது சங்க நாதத்தினலே பங்கப்படுத்தினமையும், மகாபாரதயுத்தத்தில் கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சாரதியாய் நிற்கையில் தனது சங்கொலியாற் பகைவர்களை அஞ்சுவித்து அழித்தமையும் மற்றும் பல போர்களில் இங்ஙனஞ் செய்தமையும்பற்றி, 'சங்கம்வாய்வைத் தொன்ஞர்தாரணி தானவஞ்செய்தான்' என்றார். "அருட்கொண் டலன்னவரங்கர் சங்கோசையிலண்ட மெல்லாம், வெருட்கொண் டிடர்படமோகித்துவீழ்ந்தன வேகமுடன், தருக்கொண்டு போகப் பொறாதே தொடருஞ் சதமகனும், செருக்கொண்ட முப்பத்து முக்கோடி தேவருஞ் சேனையுமே", 'தருணவாள் நிருபர் மயங்கி வீழ்தர வெண்சங்கமுமுழக்கி" என்பன காண்க. (5)

6. தருக்காவலாவென்றுபுல்லரைப்பாடித்தனவிலைமா
தருக்காவலாய்மயிலேகுயிலேயென்றுதாமதராய்த்
தருக்காவலாநெறிக்கேதிரிவீர்கவிசாற்றுமின்பத்
தருக்காவலாயுதன்பின்றேன்றரங்கர்பொற்றுளிணைக்கே.

(இ - ள்.) தரு காவலா என்று புல்லரை பாடி - கற்பக விருக்ஷத்துக்குத் தலைவனை இந்திரனே யென்று அற்பமனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடியும், தனம் விலைமாதருக்கு ஆவல் ஆய் மயிலே குயிலே என்று - கொங்கை யெழிலையுடைய வேசையர்கள் பக்கல் மோகங்கொண்டு (அவர்களை) மயிலே யென்றும் குயிலே யென்றும் கொண்டாடி விளித்தும், தாமதர் ஆய்-தாமதகுணத்தை யுடையவர்களாய், தருக்கா - களிப்புக் கொண்டு, அலா நெறிக்கே திரிவீர் - நல்லதல்லாதவழியிலேயே திரிகிற புலவர்களே!—(இனி நீவிர் அங்ஙனஞ்செய்வதை விட்டு), பத்தருக்கு ஆ அலாயுதன் பின் தோன்று அரங்கர் பொன் தாள் இணைக்கே கவி சாற்றுமின் - அடியார்கட்கு அருள்செய்யும் பொருட்டாகப் பலராமனுக்குப் பின்னே (அவன் தம்பியாய்க் கண்ணனாய்த்) திருவவதரித்த நம்பெருமாளுடைய உபயதிருவடிகளின் விஷயமாகவே கவி பாடித் துதியுங்கள்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலை.

எம்பெருமானைத் துதித்து அவனருள்பெற்று அழிவிலா வீடடைதற்கு ஏற்ற சாதனமான நாவையும் கவனசக்தியையும் அவன்விஷயத்தில் உபயோகியாமல் தருமவிரோதமாக நிலையில்லாத பொருளையும் சிற்றின்பத்தையும் பெறுதற்கு ஆசைப்பட்டு அவற்றிற்காக நரகவனமும் விலைமாதரை நயந்துரைத்தலுஞ் செய்யும் அற்பப்புலவர்களை நோக்கி, 'அங்ஙனஞ் செய்யவேண்டா: துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநசீலனும் அடியவர்க்கெளியவனுமான ரங்கநாதன் விஷயமாகக் கவிபாடித் துதித்து உய்யுங்கள்' என உணர்த்தியவாறும்.

செல்வ அதிகாரங்களிற் சிறப்பை விளக்குதற்கு இந்திரனே யென்றும், சாயலிலும் குரலிலும் உள்ள இனிமையை விளக்குதற்கு மயிலே குயிலே யென்றும் விளிப்ப ரென்க. பலராமன் - கண்ணனுக்குத் தமையன்; திருமாலின் எட்டாம் அவதாரம்: வசுதேவனுடைய பத்தினிகளுள் தேவகியின் கருப்பத்தில் முதலில் ஆறுமாசந்தங்கிப் பின்பு ரோகிணியின் கர்ப்பத்திற் சென்று சேர்ந்து ஆறுமாசம் இருந்து பிறந்தவன் இவன். ஹலாயுதன் என்ற ‘இவன் பெயர் - ஹல ஆயுத , எனப்பிரிந்து, கலப்பையை ஆயுதமாகவுடையவனென்று பொருள்படும்; தீர்க்கசந்தி; ஹலம் - கலப்பை. கண்ணன் - திருமாலின் ஒன்பதாம் அவதாரம்.

காவலன் - காத்தலில் வல்லவன். புல்லர் - புன்மையுடையவர், விலைமாதர்-தமது இன்பத்தை விலைகொடுப்பார் யாவர்க்கும் விற்கும் மகளிர். ஒழுக்கவழு, காமம், நீதிவழு முதலியன தாமச குண காரியமாம். தருக்கா - உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். அலாநெறி - துர்மார்க்கம், தீயொழுக்கம். நெறிக்கு - நெறியில்; உருபுமயக்கம். ஏ-பிரிநிலையோடு இழிவுசிறப்பு. திரிவீர்- திரிவார் என்பதன் ஈற்றயல்திரிந்த விளி. சாற்றும் இன் பத்தருக்கு, இன்பத்தர் - இனிமையான அடியார்களென்றலுமொன்று. பத்தர் - பக்தர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பக்தியுடையவர். ஆக என்பது, ஆ என விகாரப்பட்டது. பின்என்பது - இங்கே காலப்பொருளது. ‘கவிசாத்துமின்’ என்ற பாடத்துக்கு - கவி மாலையைச் சமர்ப்பியுங்களென்றுபொருள். (6)

7. **தாளத்தனத்தத்தைச்சொல்லியரால்வருந்தாழ்மலபா**
தாளத்தனத்தத்தைத்தப்பநிற்பீர்புடைதங்கியவே
தாளத்தனத்தத்தைத்தீர்த்தானரங்கன்சகடுதைத்த
தாளத்தனத்தத்தையாயுதன்பாதந்தலைக்கொண்மினே.

(இ - ள்.) தாளம் தனம் தத்தை சொல்லியரால் வரும்-கைத்தாளம் போன்ற வடிவமுடைய கொங்கைகளையும் கிளிகொஞ்சிப் பேசுவதுபோலினிய சொற்களையுமுடைய அயல்மாதர்களின் சம்பந்தத்தா லுண்டாகும், தாழ் மல பாதாளத்து அனத்தத்தை - ஆழ்ந்த அசுத்தம்பொருந்திய நரகத்துன்பத்தை, தப்ப நிற்பீர் - தப்பிஉய்யவேண்டி நிற்பவர்களே!—(நீங்கள்), புடைதங்கிய வேதாளத்தன் அ தத்தை தீர்த்தான் - எல்லாப்பக்கங்களிலுஞ் சூழ்ந்துநின்ற பூதகணங்களையுடையவனான சிவபிரானது (பிச்சையெடுத்தலாகிய) அத்துன்பத்தைப் போக்கியருளியவனும், சகடு உதைத்த தாள் அத்தன் - சகடாசுரனை உதைத்துத் தள்ளியழித்த திருவடிகளையுடைய இறைவனும், அத்தத்து ஐஆயுதன் - திருக்கைகளில் ஏந்தும் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனுமான, அரங்கன் - ரங்கநாதனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, தலைகொண்மின் - தலைமேற்கொண்டு பணியுங்கள்; (எ - று.)

தத்தை - கிளி; அதன்மொழிக்கு முதலாகுபெயர். சொல்லி என்ற பெண்பாற்பெயரின்மேல் அர் - பலர்பால்விகுதி. நரகம் கீழுலகிலுள்ளதாதலால், அதனை ‘பாதாளம்’ என்றார்; இடவாகு

பெயர். அநர்த்தம் பேதாளம் சகடம் ஹஸ்தம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. தாருகவனத்து முனிவரால் ஏவப்பட்டுத் தன்னைக்கொல்ல வந்து சூழ்ந்த பூதகணங்களைச் சிவபிரான் தனது ஆற்றலால் அடக்கி அடிமையாக்கிக்கொண்டன னாதலால், 'புடை தங்கிய வேதாளத்தன்' எனப்பட்டான். அத்தத்து என்ற விடத்து, அகரச்சுட்டு - பிரசித்தியையும் இழிவையும் விளக்கும். நத்தத்தை எனப்பதம்பிரித்து, கேட்டை யென்று உரைப்பாருமுளர்; நத்தம் - நந்து என்ற வினைப்பகுதியின் தொழிற்பெயர்.(7)

8. **தலையிலங்காபுரஞ்செற்றானரங்கனென்றாழ்சொற்புன்கு**
தலையிலங்காதரஞ்செய்தபிரான்சரணன்றிமற்றோர்
தலையிலங்காநின்றகண்ணிலங்காண்கைக்குத்தாழுகைக்குத்
தலையிலங்காதிலங்கேட்கைக்குவாயிலஞ்சாற்றுகைக்கே.

(இ - ள்.) தலை இலங்காபுரம் செற்றான் - தலைமைபெற்ற (ராக்ஷசராஜதானியான) இலங்கைநகரை அழித்தவனும், என் தாழ் சொல் புல் குதலையில் ஆதரம் செய்த பிரான் - எனது இழிவான துதிச்சொற்களில் பொருட் சிறப்பில்லாத (தம் மக்கள் பேசும்) மழலைச் சொற்களினிடத்தில் (தாய் தந்தையர் அன்பு வைக்குமாறு) போல விருப்பம்வைத்த பெருமானுமாகிய, அரங்கன் - திருவரங்கனுடைய, சரண் அன்றி - திருவடிகளேயல்லாமல், மற்று ஓர் தலை - வேறோரிடத்தை, காண்கைக்கு - தரிசித்தற்கு, இலங்காநின்ற கண் இலம் - விளங்குகின்ற கண்களையுடையோமல்லோம்; தாழுகைக்கு - வணங்குதற்கு, தலை இலம் - தலையை யுடையோமல்லோம்; கேட்கைக்கு - கேட்பதற்கு, காது இலம் - செவிகளையுடையோமல்லோம்; சாற்றுகைக்கு - துதித்துப் பேசுதற்கு, வாய் இலம் - வாயையுடையோமல்லோம்; (எ-று.)— இரண்டாம் அடியில், அங்கு - அசை.

தேவாதிதேவனான எம்பெருமான் விஷயத்தில் உபயோகித்து ஈடேறுவதற்கே உரியவையாய் அமைந்த உறுப்புக்களைத் தேவதாந்தர விஷயத்தில் உபயோகிக்கக் கடவோமல்லோம் யாம் என்றார், "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்த" ராதலின்; "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது கையுலகந், தாயவனையல்லது தாம்தொழா— பேய்முலைநஞ்சு, ஊணாகவுண்டானுருவொடுபேரல்லால், காணா கண் கேளாசெவி" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றியது இச்செய்யுள்.

இலங்காபுரத்துக்குத்தலைமை, திக்விஜயஞ்செய்து அனைவரையும் கீழ்ப்படுத்திய ராக்ஷசராசனான இராவணனது இராஜதானியாயிருத்தல். அதனைச்செற்றது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில். இராமதூதனான அநுமான் இலங்கையை எரியூட்டியழித்ததும், அவ்விலங்காநகரவாசிகளான கொடிய அரக்கர்களையெல்லாம் இராமபிரான் அழித்திட்டதும் ஆகிய இரண்டும் 'இலங்காபுரஞ்செற்றான்' என்ற தொடரில் அடங்கும். செற்றான், செறு - பகுதி. குதலையில், இல் - ஐந்தனுருபு, ஒப்புப்பொருளது; ஏழனுருபாகக்கொண்டு, எனது இழிவான புல்லியகுதலைச் சொல்லாகிய துதியில் எனினு

மாம். இலங்காநின்ற, ஆநின்று - நிகழ்கால இடைநிலை. இலம் என்ற தன்மைப்பன்மை - பிறரையும் உளப்படுத்தியது. (8)

9. கைக்குஞ்சரமன்றளித்தாயரங்கமண்காக்கைக்குமாய்க்
கைக்குஞ்சரமசரம்படைத்தாய்கடனீறெழத்து
கைக்குஞ்சரமகரக்குழையாயெனைக்கைக்கொளுடல்
கைக்குஞ்சரமதசையிலஞ்சேலென்றென்கண்முன்வந்தே.

(இ - ள்.) கை - துதிக்கையையுடைய, குஞ்சரம் - யானையை [கஜேந்திராழ்வானை], அன்று - (ஆதிமூலமே யென்று கூவி யழைத்த) அக்காலத்தில், அளித்தாய் - பாதுகாத்தருளியவனே! அரங்க - திருவரங்கனே! காக்கைக்கும் - காக்கப்படுவதற்கும், மாய்க்கைக்கும் - அழிக்கப்படுவதற்கும் உரியனவாக, மண் - உலகத்திலே, சரம் அசரம் படைத்தாய் - ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமான உயிர்களைப்படைத்தருளியவனே! கடல் நீறு எழ துகைக்கும் சரம் - கடல் வறண்டு புழுதிபடும்படி அதனை வருத்தத்தொடங்கிய ஆக்நேயாஸ்திரத்தையுடையவனே! மகரம் குழையாய்-மகரகுண்டலங்களை அணிந்துள்ளவனே! உடல் கைக்கும் சரமதசையில் என் கண்முன் வந்து அஞ்சேல் என்று எனை கைக்கொள் - உடம்பை (உயிர்) வெறுத்தொழியும்படியான (எனது) அந்திமகாலத்திலே நீ எனது கண்களினெதிரில் வந்து தோன்றிக் காட்சி கொடுத்து 'அஞ்சாதே' என்று அபயமளித்து என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டருள்வாயாக; (எ - று.)

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "துப்புடையாரை" என்ற தொடக்கத்துத்திருப்பதிகத்தில் "ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந் தேன் ஆனைக்கு நீ அருள் செய்தமையால்", "வஞ்சவுருவின் நமன்றமர்கள் வலிந்துநலிந் தென்னைப்பற்றும்போது, அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே" என்றவற்றின்பொருள் இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க.கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளின வரலாற்றை யெடுத்துக் கூறினது, உயர்திணைப்பொருள்களோடு அஃறிணைப்பொருள்களோடு பேதமற அடிமைப்பட்ட உயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கிற எம்பெருமானது கருணைமிகுதியை விளக்குதற்கு. குஞ்சரத்துக்குக் கொடுத்த 'கை' என்ற அவசியமில்லாத அடைமொழி, அந்தயானை கால்முதல் உடம்பு முழுவதும் முதலையின் வாய்ப்பட்டு எம்பெருமானை யழைத்தற்குக் கைம் மாத்திரமே வெளித்தோன்றநின்ற தென்னுங் கருத்தைப் புலப்படுத்தும். "கைம்மான மதயானையிடர் தீர்த்த கருமுகிலை," "கடுத்தகராங்கதுவநிமிர் கையெடுத்து மெய்கலங்கி........எடுத்தொரு வாரண மழைப்ப நீயோவன்றேறனென்றாய்" என்பன காண்க.மண் சரம் அசரம் படைத்தாய் - உலகங்களையும் சராசரங்களையும் படைத்தவனே யென்றும், உலகங்களைச் சராசரங்களுடனே படைத்தவனே யென்றும், கொள்ளலாம். சரம் - சஞ்சரிப்பன, இயங்குதிணைப்பொருள். அசரம் - சஞ்சரியாதன, நிலைத்திணைப்பொருள். மண்காக்கைக்கும் மாய்க்கைக்கும் சரம் அசரம் படைத்தாய்...

"உலகம்யாவையும் தாமுளவாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலாவிளையாட்டுடையாரவர்" என்றபடி உலகங்களைப் படைத்தலையும் காத்தலையும் அழித்தலையும் விளையாட்டாக வுடையவனே யென்றபடி. நீறுஎழ - எரிபட்டுச் சாம்பலாய்மேலெழ. மகரகுண்டலம் - சுறாமீன்வடிவமமையச் செய்யப்படுவதோர் காதணி. இது, மற்றையாபரணங்கட்கும் உபலக்ஷணம்.

குஞ்சரம் - வடசொல்: காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்ப தென்றும், துதிக்கையுடைய தென்றும் காரணப்பொருள்படும். 'அன்று' எனச் சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு. சரமதசா-வடமொழித் தொடர். அஞ்சேல் - எதிர்மறையொருமையேவல். காக்கை, மாய்க்கை - 'கை' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். சரமதசையில் எனைக் கைக்கொள் - "எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும்போது அங்கு ஏதும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்றாற்போலப் பிரார்த்தித்தவாறும். (9)

10. வந்தனையேற்றனையென்புன்சொற்கொண்டனைவன்மனத்தே
தந்தனையேற்றனையாவையுமாயினைவான்றரவு
வந்தனையேற்றனைத்தானொத்ததாளில்வைப்பாய்பலித்து
வந்தனையேற்றனைத்தீர்த்தாயரங்கத்துமாதவனே.

(இ - ள்.) ஏற்றனை பலித்துவந்தனை தீர்த்தாய் - ருஷபவாகனமுடையவனான சிவபிரானை இரத்தற்றொழிலை நீக்கியருளியவனே! அரங்கத்து மாதவனே - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமகள் கணவனே! (என்) - எனது, வந்தனை - நமஸ்காரத்தை, ஏற்றனை - ஏற்றுக்கொண்டாய்; என் புல் சொல் கொண்டனை - எனது இழிவான துதிச்சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டாய்; (என்) வல் மனத்தே வந்தனை ஏற்று - எனது வலிய மனத்திலே வந்துபொருந்தி, அனை யாவையும் ஆயினை - (எனக்குத்) தாயும் மற்றை எல்லாவுறுதுணையு மாயினாய்; வான் தர உவந்தனை ஏல் - (எனக்குப்) பரமபதம் அளிக்கத் திருவுளங் கொண்டனையானால், தனை தான் ஒத்த தாளில் வைப்பாய் - (வேறு ஒப்புமையில்லாமையால்) தன்னைத்தானே ஒப்பதான (உன்) திருவடியில் (என்னைச்) சேர்த்துக்கொண்டருள்வாய்; (எ - று.)

எளியேன் திரிகரணங்களாலுஞ் செய்யும் வந்தனைவழிபாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டு என் பக்கல் அன்புகாட்டினை யாதலால், அந்த அன்பை முற்றச் செலுத்தி எனக்குப் பரமபதங் கிடைக்குமாறு என்னை உன் திருவடியிற் சேர்த்துக் கொண்டருள வேண்டுமென வேண்டியபடி. அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் எம்பெருமான் அவர் நினைந்தவடிவத்துடன் விரைந்து சென்று வீற்றிருத்தலால், 'மனத்தே வந்தனையேற்று' என்றார்; 'என்' என்பதைப் பிறவிடத்துங் கூட்டுக.

வந்தனை - வந்தநா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஏற்றனை என்ற முன்னிலை யொருமையிறந்தகாலமுற்றில், ஏல் - பகுதி; ஏற்றல் - அங்கீகரித்தல், இணங்குதல், கொள்ளுதல். வன்மனம் - "இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்" 'மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம்" என்பன காண்க. வந்தனை - முன்னிலை யொருமை யிறந்தகால முற்றெச்சம். ஏற்று என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், ஏல்-பகுதி; ஏலுதல் - பொருந்துதல். அனையாவையும் ஆயினை - "அத்தனுகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்" என்றார்பெரியாரும். அனை - அன்னை யென்பதன் தொகுத்தல்: தனையென்பதும் இவ்வாறே. ஏல் - என்னில் என்பதன் மரூஉ. தனைத்தானொத்ததாள்- **இயைபின்மையணி:** ஒரு பொருளையே உபமானமும் உபமேயமுமாகச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம்; உவமையாதற்கு ஏற்ற பொருள் வேறியாதுமில்லை யென்பதை விளக்கும். ஏற்றனைப் பலித்துவந்தனைத் தீர்த்தாய் - இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த வினை. பலித்துவந்தனை ஏற்றனுக்குத் தீர்த்தாய் என உருபுமயக்கமுமாம். பலித்துவம் - ஒருசொல்; அதன்மேல், தன் சாரியை, ஐ - இரண்டனுருபு. பலிதுவந்தனை எனத்தொடர்மொழியாக் கொண்டு பிரித்து, இரத்தலினாலாகிய துன்பத்தை எனினுமாம்; துவந்தனை - துன்பம்; பந்தம். ஏறு - பசுவின் ஆண்பாற்பெயர்; எருது: அதனையுடையவன், ஏற்றன். மாதவன் - ஸ்ரீய° பதி. வடசொல்; மா - இலக்குமி, தவன் - கணவன். அரங்கத்துமா-ஸ்ரீரங்க நாயகி: வைப்பாய் - ஏவலொருமைமுற்று; விளிப்பெயராகக் கொண்டு ஓர் உயிர்க்குப் பரமபதமளிக்கத் திருவுளங் கொண்டனையானால், அவ்வுயிரைத் திருவடியிற்சேர்த்துக்கொண்டருள்பவனே யென்றலும் ஒன்று. (10)

11. **மாதங்கத்தானையரங்கனைவஞ்சனிலங்கையிலே**
மாதங்கத்தானையிருதிங்கடாழ்த்துப்பின்வாம்பரிதேர்
மாதங்கத்தானைவலத்தானைமுன்வதைத்தானைத்தன்பான்
மாதங்கத்தானைவைத்தானைவைத்தேனென்மதியகத்தே.

(இ - ள்.) மாதங்கம் தானை அரங்கனை-சிறந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்மயமான ஆடையையுடைய திருவரங்கனும்,—வஞ்சன் இலங்கையிலே மா தங்க-வஞ்சகனான இராவணனுடைய இலங்காபுரியிலே திருமகளின் அவதாரமான சீதாபிராட்டி தங்கியிருக்க, தான்—, ஐ இரு திங்கள் தாழ்த்து - பத்து மாதம் கழித்து, பின்-பின்பு, வாம் பரி தேர் மாதங்கம் தானை வலத்தானை முன்வதைத் தானை - தாவிச்செல்லுங் குதிரைகளும் தேர்களும் யானைகளும் காலாள்களுமாகிய சேனையின் பலத்தோடு மற்றும் பலவகை வலிமைகளையுமுடையவனான இராவணனை முற்காலத்தில் அழித்திட்டவனும்,—மாது அங்கத்தானை தன்பால் வைத்தானை - உமா தேவியை வாமபாகத்திற் கொண்டுள்ளவனான சிவபிரானை(த் தனதுவல)ப் பக்கத்தில் அமையவைத்துள்ளவனுமான திருமாலை, —என் மதியகத்து வைத்தேன்-எனது மனத்தினுள்ளே நிலையாக வைத்திட்டேன்; (எ - று.)

எப்பொழுதும் நம்பெருமாள் பக்கலிலே மனத்தைச்செலுத்தி அப்பெருமானையே தியானிக்கின்றேன் என்பதாம்.

தங்கத்தானை - பீதாம்பரமெனப்படும் பொற்பட்டாடை. வஞ்சன் - எண்ணம் சொல் செயல் என்னும் திரிகரணத்தொழிலிலும் வஞ்சனைகொண்டவன்; பிராட்டியை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து சென்றவன். திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்ததனால், சீதையை 'மா' எனக் குறித்தார். ஐயிருதிங்கள் - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித் தொடர். சாந்திரமான பக்ஷத்தில் அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒருமாசமெனக்கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தாற் கணக்கிடுதல்பற்றி, திங்கள் என்ற சந்திரனது பெயர் இலக்கணையாய் மாதத்தை யுணர்த்தும்; 'மதி' என்பதும் இவ்வாறே வருதல் காண்க. வாம் - வாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்ச வீற்றுயிர்மெய் சென்றது. மூன்றாமடியிலுள்ள 'மாதங்கம்' என்ற வடசொல்-மதங்க முனிவரிடத்தினின்று ஆதியில் உண்டானதென்று காரணப்பொருள் படும். இங்கே, வலம் - வரபலம் புஜபலம் ஆயுதபலம் மனோபலம் ஸ்தானபலம் முதலியன. பலம் என்ற வடசொல், வலமென விகாரப்பட்டது; வலம் - வெற்றியுமாம். பின், முன் என்பன - காலத்தின்மேல் நின்றன. மாது அங்கத்தான் - அர்த்த நாரீசுவர மூர்த்தியானவன். மாதங்கத்தானைத் தன்பால் வைத்தான் - "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தேவைத்து," "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" என்பன காண்க. மதியகத்து - அறிவிலே எனினுமாம்; அகத்து - ஏழனுருபு. அம்பிகையை ஒருபாகத்தில் வைத்தவனைத் தனது ஒருபாகத்தில் வைத்தவனை எனது அகத்துறுப்பினுள்ளே வைத்தேன் யான் என ஒரு சமத்காரம் தோன்றக் கூறியவாறு. (11)

12. மதிக்கவலைப்புண்டவெண்டயிர்போலமறுகுறுமென்
மதிக்கவலைப்புண்டணிகின்றிலேன்மண்ணும்வானகமு
மதிக்கவலைப்புனல்சூழரங்காநின்மனத்தருடா
மதிக்கவலைப்புன்பிறப்பினிமேலும்வருங்கொலென்றே.

(இ - ள்.) மண்ணும் வானகமும் மதிக்க - மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் கொண்டாடும்படி, அலை புனல் சூழ் - அலைகளையுடைய காவேரி தீர்த்தத்தாற் புடைசூழப்பெற்ற, அரங்கா - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! — நின் மனத்து அருள் தாமதிக்க - உனது திருவுள்ளத்திலுண்டாகும் கருணை (என்பக்கல் உடனே சித்தியாமல்) காலம்நீட்டித்தலால்,— வலை புல் பிறப்பு இனிமேலும் வரும்கொல் என்று - வலைபோன்ற இழிவான சன்மம் இனிமேலும் (எனக்கு) வந்துவிடுமோவென்று சிந்தித்து, மதிக்க அலைப்புண்ட வெள் தயிர்போல மறுகுறும் என் மதி கவலை புண் தணிகின்றிலேன் - கடைதலால் அலைக்கப்பட்ட வெண்மையான தயிர்போல (ஒரு நிலையில்லாது) சுழல்கிற எனது மனத்தின் கவலையாகிய விரணம் ஆறப்பெற்றிலேன்; (எ - று.)

எனது கவலை தணியுமாறு விரைவில் எனக்கு நற்கதியருள வேண்டுமென்பதாம்.

மறுகுறும், மறுகு - பகுதி, உறு - துணைவினை. மனத்திற்குச் சுழற்சி-பலவகைச் சிந்தனையால் தடுமாற்றங்கொள்ளுதல். கவலை-கவற்சி; 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். கவலைப்புண் - மனோவியாதி. தணிகின்றிலேன் - தன்மையொருமை யெதிர்மறை நிகழ்காலமுற்று. மண், வானகம்-இடவாகுபெயர்கள். மூன்றாமடியில், மதிக்கச் சூழ் என இயையும். வலை மிருகபக்ஷிகளைப் பந்தப்படுத்துவதுபோலப் பிறப்பு உயிரைப் பந்தப்படுத்துதலால், 'வலைப்புன் பிறப்பு' எனப்பட்டது. இனிமேலும் - இப்பிறப்பு ஒழிந்தபின்பும் என்றபடி. வருங்கொல் என்றதில், கொல் என்ற இடைச்சொல் - ஐயவினைப் பொருளோடு இரக்கத்தையும் உணர்த்தும். (12)

13. வருந்துவரைப்பட்டமங்கையரெண்மர்மனங்களைக்க
வருந்துவரைப்பட்டவாயரங்கேசனைவஞ்சப்பகை
வருந்துவரைப்பட்டவேழமட்டானைமறந்துலகோர்
வருந்துவரைப்பட்டவீப்போன்மடந்தையர்மால்வலைக்கே.

(இ - ள்.) துவரை வரும் - துவாரகாபுரியில்வந்து சேர்ந்த, பட்டம் மங்கையர் எண்மர் - பட்டத்துத் தேவிமார் எட்டுப்பேர்களுடைய, மனங்களை—, கவரும் - (தன்பக்கல்) இழுக்கின்ற, துவரை பட்ட வாய் - செந்நிறத்தைப் பொருந்திய வாயழகையுடைய, அரங்க ஈசனை - ரங்கநாதனும்,—வஞ்சம் பகைவர் உந்து-வஞ்சனையையுடைய பகைவர் (தன்னை நோக்கிச்) செலுத்திய, வரை பட்ட வேழம் - மலையையொத்த (குவலயாபீட மென்னும்) யானையை, அட்டானை - கொன்றவனுமான திருமாலை, மறந்து—, உலகோர் - உலகத்துச் சனங்கள், ஐ பட்ட ஈ போல்-கோழையில் அகப்பட்டு (மீளவொண்ணாதபடி) சிக்கிக்கொண்டழிகிற ஈயைப் போல, மடந்தையர் மால் வலைக்கே வருந்துவர் - மகளிர்பக்கல் கொள்ளும் மோகமாகிய வலையிலே அகப்பட்டு (மீளமாட்டாது) வருந்துவர்; (எ - று.)

இது என்ன அநீதி! என்று உலகத்திற் பெரும்பான்மையான சாதாரண சனங்களின் பேதைமையைக் குறித்து இரங்கியபடி.

ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, ஜாம்பவதி, ஸத்யை, மித்ரவிந்தை, ஸுசிலை, ரோகிணி, லக்ஷணை என்கிற எட்டுப்பேரும்—ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பட்டத்துத் தேவிமார். இப்பெயர்களைச் சிறிது மாறுபடக் கூறும் புராணங்களும் உண்டு. 'துவரை வரும்' என்றது, கண்ணபிரானுக்கும் அவனது தேவியர்க்கும் அடைமொழியாகத் தக்கது. ஜராசந்தனும் காலயவநனும் ஒருங்குபடையெடுத்துவந்த காரணத்தாற் கண்ணன் மதுரையைவிட்டுத் துவாரகாபுரியை மேல்கடலிலே நிர்மாணஞ்செய்துகொண்டு அங்குச் சகல சனங்களுடனே குடிபுகுந்தமையும், வெவ்வேறு நாடுகளிற் பிறந்த ருக்மிணி முதலிய இளமகளிர் கண்ணனால் மணஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டு அவனது வாசஸ்தானமான துவாரகைக்கு வந்து சேர்ந்தமையும் காண்க. அம்மனைவியரனைவர்க்கும் ஒரு நிகராக மகிழ்ச்சி

விளைத்து வந்தமையை 'மனங்களைக் கவரும்' என்றதனால் வெளியிட்டார். 'எண்மர் மனங்களைக் கவருந் துவரைப்பட்டவாயரங்கேசன்' என்றது, அதரத்தினழகில் ஈடுபாடு. 'பகைவர்' என்றது, கம்சனையும், அவனது பாகன் முதலிய ஏவலாளரையும்.

துவரை - வடமொழிச் சிதைவு. பட்டமங்கையர் - பட்டமகிஷிக்கு உரிய நெற்றிப்பொற்பட்டத்தைத் தரித்துள்ள மாதர்கள். எண்மர்—எட்டு என்ற பகுதி எண் என விகாரப்பட்டது; ம் - பெயரிடைநிலை. இரண்டாமடியில், துவர் ஐ பட்ட என்று பதம் பிரித்து, செந்நிறமும் அழகும் அமைந்த என்று உரைப்பாருமுளர். மூன்றாமடியில், பட்ட - உவமவுருபு. அட்டான், அடு - பகுதி. அகப்பட்டவரை மீளவிடாமையால், மடந்தையரது மால் 'வலை' எனப்பட்டது. வலைக்கு - உருபுமயக்கம். (13)

14. மாலைக்கல்லாரமடவார்புண்ணாக்கையில்வாஞ்சைவைத்து
மாலைக்கல்லாரம்புலிக்குநையாநிற்பர்மாய்விப்பதோர்
மாலைக்கல்லாரம்புயத்தாளில்வைக்குமதிலரங்க
மாலைக்கல்லாரஞ்சலியாரென்னேசிலமானிடரே.

(இ - ள்.) சில மானிடர் - (உலகத்துச்) சிலமனிதர்கள்,— மாலை கல்லாரம் மடவார் புண் ஆக்கையில் வாஞ்சை வைத்து - மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட செங்கழுநீர் மலர்களைச் சூடிய மாதர்களுடைய அசுத்தமான உடம்பினிடத்திலே விருப்பம் வைத்து, (அக்காமத்தினால்), மாலைக்கு அல் ஆர் அம் புலிக்கு நையாநிற்பர் - (காமோத்தீபகப் பொருள்களான) அந்தி மாலைப் பொழுதுக்கும் இரவில் விளங்குகின்ற சந்திரனுக்கும் வருந்திநிற்பார்கள்; மாய்விப்பது ஓர் மாலை கல்லார் - (இவ்வாறு தங்களை) அழியச்செய்வதான ஒப்பற்ற காமமயக்கத்தைக் களைந்தொழிக்க மாட்டார்கள்; அம்புயம் தாளில் வைக்கும் - தாமரை மலர்போன்ற (தனது) திருவடிகளில் (அடியார்களை) இருத்துகிற, மதில் அரங்கம் மாலை - (ஏழு) மதில்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கிற திருமாலை, கல்லார் - துதிக்கமாட்டார்கள்; அஞ்சலியார் - கைகூப்பி வணங்கமாட்டார்கள்; என்னே - இது என்ன பேதைமையோ? (எ - று.)

எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டு உய்யாமல் விஷயாந்தரங்களில் ஆழ்ந்து அழிகிற பேதைமாந்தர்களுடைய தன்மையைக்குறித்து இரங்கிக்கூறியவாறாம்.

மாலைக்கல்லாரம் - கல்லாரமாலை என முன்பின்னாக மாற்றிக் கூட்டிச் செங்கழுநீர் மலர்மாலை யென்னலாம். கல்ஹாரம் - வடசொல். 'மாலைக்கல்லாரமடவார்' என்றது, மேனிமினுக்குபவரென்றபடி. மடவார் - இளமையை அல்லது மகளிர்க்கு உரிய பேதைமைக்குணத்தை யுடையவர். வாஞ்சை-வாஞ்சா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். நையா - உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். மூன்றாமடியில், மால் - பெண்மோகம். கல்லல் - கல்லுதல், வேரொன்றினதைப் பெயர்த்தொழித்தல். 'அம்புயத்தாளில் வைக்கும்' என்றதனால், திருவடியே வீடாயிருக்கு

மென்றபடி. ஸ்ரீரங்கம் ஸப்தப்ராகாரமுடையதாதலால், அச்சிறப்பு விளங்க, 'மதிலரங்கம்' எனப்பட்டது. நான்காமடியில், கற்றல் - எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பழகுதலும், அவனுடைய சொரூபகுண விபவங்களைக் கூறுகிற நூல்களைப் படித்தலும், அவனைப் புகழ்ந்து கூறுதலும். மானிடர் - மாநுஷரென்ற வடசொல்லின் திரிபு; காசியபமுனிவரது மனைவியருள் மநுவின் சந்ததியாரென்று காரணப்பொருள்படும். தாம் காதலித்த மகளிரின் சேர்க்கை நேராத விரகதசையில் அந்திப்பொழுதும், சந்திரனது நிலாத்தோற்றமும் அத்துயரை வளர்த்து வருத்துமென்க. புண்ணுக்கை - மாம்ச சரீரம். (14)

15. மானிடராகவரலரிதோர்மண்டலத்தினெறி
மானிடராகமிலாதவராதன்மலரயனும்
மானிடராகமத்தாலன்பராயவரங்கத்துளெம்
மானிடராகமலரடிக்காட்படும்வாழ்வரிதே.

(இ - ள்.) ஓர் மண்டலத்தின்-ஒப்பற்ற இந்த நிலவுலகத்திலே, மானிடர் ஆக வரல் - மனிதராய்ப் பிறத்தல், அரிது - அருமையானது; (அங்ஙனம் மனித சன்மமெடுத்தாலும்), இடர் ஆகம் இலாதவர் ஆதல் (அரிது) - துன்பம் மிக்க விநாரசரீரமில்லாதவராதல் அரியது; (அங்ஙனம் உடற்குறையில்லாதவராயினும்), நெறிமான் (ஆதல்அரிது) - நீதிநெறியுடையவனாயிருத்தல் அருமையானது; (அங்ஙனம் சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகினும்),—மலர் அயனும் - தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமதேவரும், மான்இடர் - மானை இடக்கையிலேந்திய சிவபிரானும், ஆகமத்தால் - சாஸ்திரங்களிற் கூறிய முறைப்படி, அன்பர் ஆய - தொண்டுபூண்டொழுகுதற்கு இடமான, அரங்கத்துள் -ஸ்ரீரங்கத்தில் (பள்ளிகொண்டருள்கிற), எம்மான் -எம்பெருமானுடைய, இடம் ராகம் மலர் அடிக்கு - பெருமையுடைய சிவந்த தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளுக்கு, ஆள் படும் - அடிமைசெய்து ஒழுகுகிற, வாழ்வு - வாழ்க்கை, அரிதே - (பெறுதற்கு) அருமையானதே; (எ - று.)

திருவரங்கநாதனை திருமாலினது திருவடிகளுக்கு அடியவராதல் நல்வினைப்பயனாலன்றி நேராது என்பதாம். "அரியது கேட்கின் வரிவடிவேலோய், அரிதரிது மானிடராதலரிது, மானிடராயினுங் கூன் குருடு செவிடு, பேடு நீக்கிப் பிறத்த லரிது, பேடுநீக்கிப் பிறந்தகாலையும், ஞானமுங் கல்வியு நயத்தலரிது, ஞானமுங் கல்வியு நயந்தகாலையுந், தானமுந் தவமுந்தான்செயலரிது, தானமுந் தவமுந் தான்செய்வ ராயின், வானவர்நாடு வழிதிறந்திடுமே" என்றதனோடு இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடியை ஒப்பிடுக.

நெறிமான் என்பதில், மான்-ஆண்பாற்பெயர்விகுதி. அயனும், மானிடர் - உயர்வுப்பன்மை. மலர் - திருமாலின் நாபித்தாமரை மலர். அயன் - அஜன்; இவ்வடமொழிப்பெயர் - திருமாலினிடத்தினின்று தோன்றினவனென உறுப்புப்பொருள்படும்; அ - விஷ்ணு, சிவபிரான் இடக்கையிலேந்திய மான், தாருகவனமுனிவர் ஏவினது. நான்காமடியில், மான் - மஹாந். இடராகம் என்பதற்கு - தன்னி

டத்துச் செங்கிறத்தையுடைய என்று உரைத்தலுமொன்று.எம்மானிடம் - எம்பெருமானுடைய என்று உரைத்து, இடம் என்பதை ஆறனுருபின் பொருளில்வந்த சொல்லுருபென்பர் ஒருசாரார். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம். 'இலாதவனுதல்' என்றும் பாடம். 'அரிது' என்பதும், 'ஆதல்' என்பதும் எடுத்துப் பிறவிடத்தும் கூட்டப்பட்டன. (15)

16. அரிதாமரைக்கணந்தோ லுடுத்தாரயனுர்க்கரியான்
அரிதாமரைக்கணம்மான் றிருப்பதமடைமின்சன்மம்
அரிதாமரைக்கணந்தங்கா துயிரவ னூர்வினவில்
அரிதாமரைக்கணமீர்த்தோடும்பொன்னியரங்கமன்றே.

(இ - ள்.) அரி - இந்திரனுக்கும், தாம் அரைக்கண் அம் தோல் உடுத்தார் - தாம் இடையிலே அழகிய புலித்தோலை யுடுத்துள்ளவரான சிவபிரானுக்கும், அயனுர்க்கு-பிரமதேவர்க்கும், அரியான்-(அறிதற்கு) அரியவனும், அரி-ஹரிஎன்னும் ஒரு திருநாமமுடையவனும், தாமரை கண் அம்மான் - செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களையுடைய தலைவனுமான எம்பெருமானுடைய, திருபாதம்-திருவடிகளை, அடைமின்-அடையுங்கள்; (அதனையடைவதனுற் பயனென்னவெனின்,—) சன்மம் அரிது ஆம் - மீண்டும் பிறப்பு இல்லாமற்போம்: (அது எங்ஙனமெனின்,—) உயிர் அரைக்கணம் தங்காது - (சரணமடைபவருடைய) உயிர் (முத்திபுகுமேயன்றி மறுபடி ஒருடம்பில்) அரைக்ஷணப்பொழுதும் பொருந்திநிற்க மாட்டாது: அவன் ஊர் வினவில் - அப்படிப்பட்ட மகாவிபவமுடைய எம்பெருமானது திருப்பதி (யாது என்று) வினவினுல், அரி தாம் மரை கணம் ஈர்த்து ஓடும் பொன்னி அரங்கம் அன்றே - சிங்கங்களையும் தாவிப்பாயும் மான்களின் கூட்டத்தையும் ஒருங்கு இழுத்துக்கொண்டு ஓடிவருகிற உபயகாவேரியின் மத்தியிலுள்ள திருவரங்கமன்ரே? (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

முதலடியில், அரி -ஹரி; (பகைவரை) அழிப்பவன். தாம் - அசை. அரைக்கண், கண் - ஏழனுருபு. அரை - பாதி; உடம்பிற் பாதியளவிலுள்ள உறுப்பான இடையைக் குறிக்கும்போது ஆகுபெயர். இரண்டாமடியில், அரி - ஹரி; (அடியார்களுடைய துயரத்தை) ஒழிப்பவன். தாமரைக்கண் அம்மான் - புண்டரீகாக்ஷன். அரி-செவ்வரிபரந்த கண் என்றலும் ஒன்று; அரி-உத்தமலக்ஷணமான சில சிவந்தரேகைகள். இனி, அரி - (காண்பவர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும்) அபஹரிக்கின்ற [கவர்கிற] கண் எனினுமாம். அம்மான் - அப்படிப்பட்ட மகான். ஜந்மம் - வடசொல். அரிது என்பதில், அருமை இன்மைமேலது, கணம் - க்ஷணம்; வடமொழிவிகாரம். நான்காமடியில், அரி -ஹரி; யானை முதலிய விலங்குகளை அரிப்பது: அரித்தல் - அழித்தல். தாம்- தாவும் என்பதன் விகாரம்; கீழ் 11-ஆஞ் செய்யுளில் 'வாம்' என்பதுபோல. ஸஹ்யபருவதத்தினின்று உற்பத்தியாகிப் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகிவரும் விசையில் அக்குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாகிய சிங்கம் மான் முதலியவிலங்குகளை அடித்துத்

தள்ளிக்கொண்டுவரும் காவேரியென்க; "மலைத்தலையகடற் காவிரி, புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்" என்றபடி தான் பெருகும் போது பொன்னைக் கொழித்துக்கொண்டு வருதலால், காவேரிக் குப் பொன்னியென்று பெயர்; இ - உடைமைப்பொருள் காட்டும் பெண்பால்விகுதி.

செய்யுளடிகளினிறுதியிற் சந்தி அநித்யமென்பது இலக்கண நூலார் துணிபாதலின், நின்றஅடியின் ஈற்றோடுவரும் அடியின் முதல் சேருமிடத்துப் புணர்ச்சி கொள்ளப்பட்டிலது, யமகப் பொருத்தத்தின் பொருட்டு. இதனை, மேல் இங்ஙனம் வருமிடங்கட் கெல்லாங் கொள்க. (16)

17. *அரங்காதுவார்கணைகண்வள்ளைகோங்கினரும்புமங்கை—*
அரங்காதுவார்முலையென்றைவர்வீழ்ந்தனராடரவின்
அரங்காதுவாரமிலாமணியேயணியார்மதில்சூழ்
அரங்காதுவாரகையாயடியேனுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) 'மங்கையர் - இளமகளிருடைய, கண் - கண்கள், அரம் காது வார் கணை-அரமென்னுங் கருவியினால் அராவப்பட்ட [கூரிய] நீண்ட அம்புபோலும், அம் காது வார் முலை - (அம்மா தரது) அழகிய காதுகளும் கச்சிறுக்கிய கொங்கைகளும், வள்ளை கோங்கின் அரும்பு - (முறையே) வள்ளையென்னும் நீர்க்கொடியின் இலையையும் கோங்கமரத்தின் அரும்பையும்போலும்,' என்று - என்று (உவமமுகத்தாற் புனைந்து) கருதி, ஐவர் வீழ்ந்தனர் - பஞ்சேந்திரியங்களாகிய ஐந்துபேர் (அம்மகளிர்பக்கல்) ஆசை கொண்டு (அப்பெண் மோகக்கடலில்) விரைந்து விழுந்தன்மையர்; ஆடு அரவு இன் அரங்கா - படமெடுத்தாடுகிற (காளியனென்னும்) பாம்பை இனியகூத்தாடுமிடமாகக்கொண்டவனே! துவாரம் இலா மணியே - புரைசலில்லாத முழுமாணிக்கம்போன்றவனே! அணி ஆர் மதில் சூழ் அரங்கா-அழகுநிறைந்த மதில்களாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கநகருடையவனே! துவாரகையாய் - (கிருஷ்ணாவதாரத் தில்) துவாரகாபுரியில் எழுந்தருளியிருந்தவனே! அடியேன் உன் அடைக்கலம் - நான் உனக்கு அடைக்கலப் பொருளாகின்றேன்;

யான் உன்னையே சரணமாக அடைந்து உன்னாற் பாதுகாக்கப் படும்பொருளாயினேனாதலால், என்னைப் பஞ்சேந்திரியங்களின் வசப்பட்டு அழியாதபடி பாதுகாத்தருளவேண்டு மென்பதாம்.

அரம் - வாள்விசேடம். அரங்காது வார்கணை - "வாளரந் துடைத்தவைவேல்" என்றாற்போலக் கொள்க. காது வார் என்ற இரண்டும் - வினைத்தொகை. வார் - உரிச்சொல்லுமாம். வள்ளை போலும் காது, கோங்கினரும்பு போலும் முலை என முறையே சென்று இயைதல், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். இரண்டா மடியில், வார்-கஞ்சுகம். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளை ஐவர் என உயர்திணையாகக்கூறியது, இழிப்புப் பற்றிய திணைவழுவமைதி; தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினார்க் கினியர் "தாம் வந்தார் தொண்டனார்" என்பது, 'உயர்சொல்

குறிப்புநிலையின் இழிபு விளக்கிற்று' என்பது, இங்கு உணரத் தக்கது. ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. வீழ்ந்தனரென இறந்தகாலத் தாற் கூறினது, விரைவை விளக்கும். மூன்முமடியில், அரங்கு - ரங்கமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். த்வாரம், த்வாரகா - வட சொற்கள். அனைவராலும் விரும்பியேற்றுக் கொள்ளப்படுதலும், மதித்தற்கரிய மதிப்புடைமையும், சிறப்பும் பற்றி, 'மணியே' என்றார். 'அடியேன்' என்றது, பணிவை விளக்கும். 'அடியேன் உன் அடைக்கலம்' என்றவிடத்து, தன்மையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதியும், இழிப்பினால் [பணிவுபற்றி]- உயர்திணை அஃறிணையாக்கூறப்பட்ட திணைவழுவமைதியும் இருத்தல்காண்க. கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தனஞ் செய் தருளும்போது ஐந்து தலைகளையுடைய அந்நாகம் எங்தெந்தப் படத் தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தப்படத்தைத் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சை யடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்துகாட்டி யமை தோன்ற, 'ஆடரவினரங்கா' என்றார்.

முதலடியினிறுதியில், மங்கையர் என்ற பெயர்ப்பகுபதத்தி னிடையே சந்தியால் வரும் உடம்படுமெய்யாகிய யகரத்தோற்றத் தைக் கொள்ளாதுவிட்டது, யமகநயத்தின்பொருட்டு. இப்படி பகுபதத்தின் அல்லது பகாப்பதத்தினிடையிலேயுள்ள எழுத்துக் களை யமகப்பொருத்தத்தின் பொருட்டுப் பிரித்து எழுதியுள்ள விடங்களிலெல்லாம் மூலத்தில் (-) இக்குறி இடப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக் காட்டியிருந்தாலும் பொருள் நோக்கும்பொழுது சேர்த்துப் படித்துக்கொள்க. (17)

18. அடைக்கலந்தாயத்தவர்போலுடலுறையைவரையும்
அடைக்கலந்தாயுலகங்கொண்டதாள்களுக்கண்டமுண்டால்
அடைக்கலந்தாயரங்காவாயர்பாடியிலன்றுநெய்பால்—
அடைக்கலந்தாய்வைத்துவாய்நெரித்தூட்டவழுமையனே.

(இ - ள்.) அண்டம் - அண்டகோளங்களை, உண்டு - உட் கொண்டு, ஆல் அடை கலந்தாய் - ஆலிலையிற்சேர்ந்து (பிரளயப் பெருங்கடலிற்) பள்ளிகொண்டவனே! அரங்கா—! அன்று - அக் காலத்தில் [முன்புகண்ணனாகத் திருவவதரித்தபொழுது], ஆயர் பாடியில் - திருவாய்ப்பாடியிலே, நெய் - நெய்யை [எண்ணெயை], பாலடை கலம் வைத்து - பாலடையாகிய பாத்திரத்திற் பெய்து கொண்டு, தாய்-(உன்னை வளர்த்த) தாயாகிய யசோதைப்பிராட்டி, வாய் நெரித்து ஊட்ட - (உனது) வாயில்வைத்து அவ்வாயை நெரித்து உண்பிக்க, அழும் - (ஏறிட்டுக்கொண்ட மனிதப்பிறப்புக் கேற்ப எளிய சிறுகுழந்தை போலவே) அழுத, ஐயனே - இறை வனே!—தாயத்தவர்போல் - பங்காளிகள்போல, உடல் உறை - (விலக்கவொண்ணாதவராய் எமது) உடம்பாகிய குடிசையிலே ஒருங்கு உடன் இருக்கிற, ஐவரையும் - ஐந்து இந்திரியங்களையும், அடைக்கலம் - (விஷயாந்தரத்திற் செல்லவொட்டாமல்) அடக்கி வசப்படுத்தி வைக்க வல்லமையுடையோமல்லோம், (யாம்); தாய் உலகம் கொண்ட தாள்களுக்கு அடைக்கலம் - தாவி உலகங்களை

அளந்துகொண்ட (உனது) திருவடிகளுக்கு அடைக்கலப் பொருளாகிறோம்; (எ - று.)

யாம் பஞ்சேந்திரிய நிக்ரகசக்தியையுடையோ மல்லோமாயினும் உனது திருவடிகளிற் சரண்புகுந்தோ மாதலால், எங்களை நீ பாதுகாத்தருளக் கடவையென்பதாம்.

அடைக்கலம் - தன்மைப் பன்மை யெதிர்மறைமுற்று; கு - சாரியை, அல் - எதிர்மறை யிடைநிலை. அடைத்தல் - இப்பொருளதாதலை, "ஐவரை யகத்திடை யடைத்த முனி" என்ற விடத்துங் காண்க. தாயம் - பங்குக்கு உரிய பொருள்; அதனைப்பெறுதற்கு உரியவர், தாயத்தவர்; தாயாதிகள், ஞாதிகள். ஓர்இல்லத்திலே ஒருங்குவசித்தற்கு உரியவர்களான அவர்கள், ஓர் உடம்பிலே ஒருங்குவசிக்கின்ற ஐம்பொறிகட்கு உவமைகூறப்பட்டனர்; இவ்வுவமையில் 'பங்காளியோ பகையாளியோ' என்னும்படி தீங்கு செய்யுந்தன்மையும் விளங்கும். ஐவரையும், உம்-இனத்தென்றறி பொருளில்வந்த முற்றும்மை. தாய் என்ற தெரிநிலை வினையெச்சத்தில், தாவு என்பதன் விகாரமான தா - வினைப்பகுதி, ய் என்ற விகுதியே இறந்தகாலங் காட்டும். அண்டம் - உலக வுருண்டை. அடைஎன்ற சொல் - இலையென்ற பொருளில் வருதலை, 'அடைக்காய்' என்றவிடத்திலுங் காண்க. ஆ - பசு; அதனையுடையவர், ஆயர்: இடையர்; ய்-எழுத்துப்பேறு. அவர்கள் வசிக்கிற ஊர், ஆயர்பாடி. கண்ணபிரான் வளர்ந்த இடம், கோகுலம் என்னும் பெயரினது. 'அன்று' எனச்சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு. பாலடை - பால்புகட்டும் சங்கு: பால் அடுக்கப்பெறுவதெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி; கலம் - உண்கலம். "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" என்றபடி அருமையான பரத்வத்தையுடைய எம்பெருமான் அதனை இருந்தது தெரியாதபடி விட்டு எளிமை மேற்கொண்டு பாவனைசெய்த சௌலப்பியம் விளங்க, 'ஆயர்பாடியிலன்று நெய்பாலடைக்கலந்தாய் வைத்து வாய்நெரித்தூட்ட வழுமையனே' என்றார். (18)

19. ஐயமருந்திவையுண்ணென்றுமாதரட்டூட்டுஞ்செல்வம்
ஐயமருந்தினைப்போதேயவரின்பமாதலினால்
ஐயமருந்தியக்கங்குறுகாமுன்னரங்கற்கன்பாய்
ஐயமருந்தியும்வாழ்மின்கண்மேலுமக்காநந்தமே.

(இ - ள்.) 'ஐய - 'ஐயனே! இவை - இவ்வுணவுகள், மருந்து - (இன்சுவை மிகுதியால்) தேவாமிருதம்போன்றன: உண் - (இவற்றை) உண்ணக்கடவை,' என்று-என்று (அன்புபாராட்டி உபசார வார்த்தை) சொல்லி, மாதர் - காதற்கு இடமான உரிமைமகளிர், அட்டு ஊட்டும் - (தாமே) சமையல்செய்து உண்பிக்கும், செல்வம் - ஐசுவரியம், ஐயம்-சந்தேகத்துக்கு இடமானது [நிலையற்றதுஎன்றபடி]; அவர் இன்பம் - அந்தமகளிருடைய போகரசமும், அருந்தினை போதே - சிறிய தினையென்னுந் தானியத்தி னளவினதான அதி சொற்பகாலத்ததே; ஆதலினால் - ஆதலால், ஐ அமரும் தியக்கம் குறுகாமுன் - கோழை (கண்டத்திற்) பொருந்துகிற கலக்கம்

[அந்திமதசையில் ஆகின்ற தடுமாற்றம்] நெருங்குதற்கு முன்னமே, ஐயம் அருந்தியும் அரங்கற்கு அன்பு ஆய் வாழ்மின்கள் - பிச்சை யெடுத்துப் புசித்தாயினும் ரங்கநாதன் விஷயத்திற்பக்திகொண்டு சீவியுங்கள்;(இப்படி செய்வீராயின்),மேல் - இனிமேல் [இப்பிறப்பு ஒழிந்தவளவில் என்றபடி], உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆநந்தமே - (பரமபதத்து) நித்தியாநந்தமே உண்டாம்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு தேற்றம்.

செல்வநிலையாமையையும் சிற்றின்பத்தின் சிறுமையையும் அறிந்து அவற்றைவெறுத்து,முற்றமூத்த நிலையில் மனம் ஒருநிலைப் படா தாதலால் இம்மையில் வருந்தியாவது இளமைதொடங்கியே அழகிய மணவாளனுக்குத் தாசரா வீரேல், மறுமையில் பேரின்ப மடைந்துஅழிவிலாநந்தம் பெறலாமென்று உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாறும்.

ஐய - ஸ்வாமீ; இவ்விளி, அன்பையும் மரியாதையையும் காட்டும்; அண்மைவிளியாதலின், ஈறு அழிந்தது. மருந்து = சாவா மருந்து; சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து. 'இவை' என்ற பன்மையால், பலவேறுவகைப்பட்ட உண்டிகளும் சிற்றுண்டிகளுமென விளங்கும். ஊட்டும், உண் என்பதன் பிறவினையான ஊட்டு - பகுதி. செல்வவானுதலால் பரிசாரகர் பலர் இருக்கையிலும் மனைவியரே சமைத்து உண்பித்தல், அன்புடைமையால் இன்பஞ் செய்தற் பொருட்டு. 'ஊட்டும்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், தாம் கையில் வாங்கியுண்ணுமல் மனைவியர்தாமே வாயிற்போகட உட்கொள்ளுதல் தோன்றும். செல்வச்செருக்கினுல் சிறிதளவே உண்டு மிச்சத்தை வேண்டாவென்று விலக்குதலால், 'சாமி! அமிருதம் இவைஉண்' என்று உரிமைமகளிர் வேண்டலாயிற்று. செல்வம் என்ற பெயர்தானே அதன்நிலையின்மையை விளக்கும். செல்வம் - நிலைத்திராமல் நீங்கிச் செல்வதென்று பொருள்படுங் காரணக் குறி: செல் - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள் விகுதி, வ் - எழுத்துப்பேறு. "அறுசுவையுண்டி யமர்ந்தில்லா ளூட்ட, மறுசிகைநீக்கி யுண்டாரும் - வறிஞராய்ச், சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்று, உண்டாக வைக்கற்பாற்றன்று," "முல்லைமுகை சொரிந்தாற்போன் றினிய பாலடிசில் மகளிரேந்த, நல்ல கருனை யால் நாள்வாயும் பொற்கலத்து நயந்துண்டார்கள், அல்லலடைய அடகிடுமி னேட்டகத்தென்று அயில்வார்க்கண்டும், செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின் கண்டீர்", "ஆமின் சுவையவையாறோ டடிசிலுண்டார்ந்தபின், தூமென்மொழிமடவா ரிரக்கப் பின்னுந்துற்றுவார், ஈமினெமக் கொரு துற்றென் றிட றுவ ராதலிற், கோமின் துழாய்முடி யாதியஞ்சோதி குணங்களே" என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

அருமை - சிறுமையின்மேலது. தினை - சிறுமைக்குக் காட்டுவதோரளவை. போகாதே, ஏ-தேற்றத்தோடு இழிவுசிறப்பு. செல்வநிலையாமையையும், இன்பநிலையாமையையும், முன்னிரண்டடியில் விளக்கினவர், மூன்ருமடியில் இளமைநிலையாமையையும், யாக்கைநிலையாமையையும் விளக்கினர். தியக்கம் - தியங்கு என்ற பகுதி

யின் தொழிற்பெயர்; அம்-விகுதி; வலித்தல் - விகாரம். ஐ அமர் உந்தி அக்கம் குறுகாமுன் எனப் பதம்பிரித்து, கோழை (கண்டத்தில் வந்து சிக்கிக்கொண்டு வெளிவருதற் பொருட்டுப்) போரைச் செலுத்தி இந்திரியங்கள் ஒடுங்காதமுன்னே யென்று உரைத்தலு மொன்று. "புலன்கள் நைய மெய்யில்மூத்துப் போந்திருந் துள்ள மெள்கிக்,கலங்க ஐக்கள் போதவுந்திக் கண்டபிதற்றாமுன், அலங்கலாய தண்டுழாய்கொண்டாயிரநாமஞ் சொல்லி, வலங்கொள் தொண்டர் பாடியாடும் வதரி வணங்குதுமே" என்றார், பெரியதிருமொழியிலும். அக்கம்-அக்ஷமென்ற வடசொல்லின்விகாரம். இனி, அக்கம் குறுகாமுன் - கண்பார்வை குறைதற்கு முன்னே எனினுமாம். அருந்தியும், உம் - இழிவுசிறப்பு. வாழ்மின்கள், கள்-விகுதிமேல் விகுதி. மேல் ஆநந்தம் - மேன்மையான ஆநந்தத்தைத் தருவதாம் எனினுமாம். (19)

20. **நந்தமரங்கனைமாகடலேழுநடுங்கவெய்த**
நந்தமரங்கனைப்பற்றுநெஞ்சேவினைநையுமுன்கை
நந்தமரங்கனையார்மயல்போம்வருநற்கதிவா
நந்தமரங்கனைவர்க்குமெஞ்ஞான்றுநரகில்லையே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - என்மனமே! மரம் (ஏழும்) நந்த - ஏழுமராமரங்களும் அழியவும் [துளைபடவும்], கனை மா கடல் ஏழும் நடுங்க - ஒலிக்கின்ற பெரிய ஏழுசமுத்திரங்களும் அஞ்சி நடுங்கவும் [வெம்மையை ஆற்றாமல் கலங்கிக்குழம்பவும்], எய்த - அம்புதொடுத்த, நம்தம் அரங்கனை - திருவரங்கத்து எம்பெருமானை [நம்பெருமாளை], பற்று - சரணமடைவாய்; (அங்ஙனம் அடைந்தால்), வினை நையும் - கருமங்கள் அழிந்துபோம்; முன் கை நந்து அமர் அங்கனையார் மயல் போம் - முன்னங்கைகளிற் சங்குவளையல்கள் பொருந்திய மாதர்கள்பக்கல் உண்டாகும் ஆசைமயக்கமும் ஒழியும்; நல்கதி வாநம் வரும் - (எல்லாப்பதவிகளினுஞ்) சிறந்த பதவியாகிய பரமபதம் சித்திக்கும்; தமர் அனைவர்க்கும் - (நமக்கேயன்றி) நம்மைச்சார்ந்தவரெல்லார்க்கும், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், நரகு இல்லை - நரகமடைதல் இல்லையாம்; (எ - று.)— ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம். அங்கு - அசை.

உவர்நீர்க்கடலின்மேல் இராமபிரான் ஆக்நேயாஸ்த்ரந் தொடுக்கத்தொடங்கியவளவில், அதன் வெப்பத்திற்கு ஆற்றாது ஏழுகடல்களும் கொதித்தன வென்பதை, "அண்டமூலத்துக்கப்பாலாழியுங் கொதித்ததேழு, தெண்டிரைக் கடலின்செய்கைசெப்பியென் தேவன்சென்னி, பண்டைநாளிருந்த கங்கைநங்கையும் பதைத்தாள் பார்ப்பான், குண்டிகையிருந்தநீரும் குளுகுளு கொதித்ததன்றே" என்றதனால் அறிக. "ஒற்றைச்சரஞ் சுட்டவுட்கடல்போற் புறத்தோலமிட, மற்றைக்கடல் வெந்த தெவ்வண்ணமோ மதமாவழைக்க, அற்றைக்குதவுமரங்கர் வெங்கோபத்தை யஞ்சி யரன், கற்றைச்சடையினிடையே வெதும்பினள் கங்கையுமே" என்றார் திருவரங்கத்துமாலையிலும். 'ஏழும்' என்பதை 'மரம்' என்பதனோடும் கூட்டுக; கடைநிலைத் தீவகம். பற்றுதல் - இடைவிடாதுநினைத்தல். நல்வினையும் பிறத்தற்கு

ஏதுவாதலால், 'வினை' எனப் பொதுப்படக் கூறினர். நைதல் - நசித்தல். 'முன்கை' என்றதில், முன் என்பது - இடமுணர்த்தும். நந்து - சங்கு; அதனாலாகிய வளைக்குக் கருவியாகுபெயர். அங்கநா என்ற வடசொல், அங்கனை யென விகாரப்பட்டது; அச்சொல், அழகிய தனது அங்கங்களாற் பிறரைத் தன்னிடம் சேர்ப்பவ ளென்று பொருள்படும்.

பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்புனகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்க வேறுபாடு இருப்பினும், ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமை பற்றி, யமகம் திரிபு சிலேடை இவற்றில் நகரனகரங்களை அபேத மாகக்கொண்டு அமைத்தல் மரபாதலால், 'வானம்' என்னவேண் டியவிடத்து 'வாநம்' எனப்பட்டது. இங்ஙனம் யமகநயத்தின் பொருட்டு வரிவடிவின் வேறுபாடு கருதாது ஒலிவடிவொற்றுமை யால் ஒன்றுக்கொன்றாகக் கொள்ளப்பட்ட எழுத்துக்கள், தடித்த வெழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. (20)

21. ***நரகந்தரம்புவியிம்மூன் றிடத்துநனிமருவு***
நரகந்தரங்கித்துவெங்காலற்கஞ்சுவர்நாயகவா
நரகந்தரம்புட்பிடரேறரங்கர்நல்லாய்க்குலத்தி
நரகந்தரங்கமுற்றாரடியார்க்குநமனஞ்சுமே.

(இ - ள்.) நரகு - நரகம், அந்தரம் - சுவர்க்கம், புவி - பூமி, இ மூன்று இடத்தும் - என்கிற இந்த மூன்று உலகங்களிலும், நனி மருவுநர் - மிகுதியாகப் பொருந்தியுள்ள சனங்களெல்லாம், அகம் தரங்கித்து வெம் காலற்கு அஞ்சுவர் - மனம்அலைந்து கொடிய யமனுக்குப் பயப்படுவார்கள்; நாயக வாநர கந்தரம் புள் பிடர் ஏறு அரங்கர்-சிறந்த குரங்கான அநுமானுடைய கழுத்தின் மேலும் (பக்ஷிராஜனான) கருடனுடைய பிடரியின்மேலும் ஏறு கிற திருவரங்கரும், நல் ஆய்க்குலத்து இநர்-சிறந்த இடையர் குலத் தில் (வளர்ந்து அதனை விளக்கின) சூரியன் போன்றவரும், தரங்கம் அகம்உற்றார் - திருப்பாற்கடலை வசிக்கு மிடமாகக் கொண்டு அங்குவாழ்பவருமான நம்பெருமாளுடைய, அடியார்க்கு- தொண்டர்கட்கு, நமன் அஞ்சும் - அந்தயமன் பயப்படுவான்;

மூன்று உலகங்களிலுள்ளாரும் யமனுக்கு அஞ்சுவர்; அந்த யமன் திருமாலடியார்க்கு அஞ்சுவன் என்று அடியார்களின் பெரு மையை விளக்கியவாறாயிற்று. ஆதலால், அனைவரும் எம்பெருமா னுக்கு அடியராய் உய்யக்கடவரென்பது, குறிப்பெச்சம். இங்ஙனம் இவர்கள் அஞ்சுதற்கும், அவன் அஞ்சுதற்கும் காரணம் முறையே மூவுலகத்தாரும் தீராவினையுடைமையும், திருமாலடியார் வினை தொலைத்திருத்தலு மென்க. அடியார்க்கு நமன் அஞ்சுதலை, "திறம்பேன்மின் கண்டீர் திருவடிதன்னாமம், மறந்தும் புறந் தொழாமாந்த - ரிறைஞ்சியுஞ், சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென் றான் நமனுந் தன், தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு" என்ற அருளிச் செயலினாலும் அறிக. 'ஒருகாலத்தில் பாசத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பிராணிகளைக் கொண்டுவரும்படி புறப்பட்ட தன்

சேவகனை யமதருமராஜனானவன் அந்தரங்கத்தில் அழைத்து 'ஓ படனே! நீ உன் தொழிலை நடத்திவருகையில் ஸ்ரீ மதுசூதனனை ஆசிரயித்தவரைத் தொடாதே விட்டுவிடு; நான் மற்றவர்களுக்குப் பிரபுவேயல்லது வைஷ்ணவர்களுக்குப் பிரபுவல்லேன்......'கமல நயன! வாசுதேவ! விஷ்ணுவே! தரணிதர! அச்சுத! சங்கசக்ர பாணி! நீ அடியேங்களுக்குச் சரணமாகவேண்டும்' என்று எவர்கள் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பார்களோ, அப்படிப்பட்ட மகா பரிசுத்தபுருஷரை ஓ படனே! நீ கண்ணெடுத்துப்பாராமல் தூரமாய் ஓடிப்போ; விகாரநாசாதிகளில்லாமல் சத்தியஞானாநந்தமயனாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த எம்பெருமான் எவனுடைய இருதய கமலத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பனோ, அந்த மகாபுருஷனுடைய கடாக்ஷம் பிரசரிக்கு மிடங்களிலெல்லாம் நீ செல்லத் தக்கவனல்லை, நானும் செல்லத்தக்கவனல்லேன்; பதறிச்சென்றால், அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவாழியின் தேஜோவிசேஷத்தினாலே பதராக்கப்படுவோம்; அந்த மகாபுருஷன் ஸ்ரீ வைகுண்ட திவ்விய லோகத்துக்கு எழுந்தருளத்தக்கவன்' என்று கூறினன் என்ற வரலாற்றை ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் யமகிங்கரசம்வாதரூபமான வைஷ்ணவப் பிரபாவத்திற் பரக்கக் காணலாம். ஸ்வர்க்க மத்திய பாதாளமென்று மூன்றாகப் பகுக்கப்படுகிற பதினான்கு உலகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளெல்லாம் இயல்பில் கர்மபந்தமுடையவர்க ளாதலால், கர்மிகளைத் தண்டிப்பவனான யமனைக்குறித்து அஞ்சுவ ரென்க.

நரகு - நரகம்; இது, கீழுலகங்கட்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அந்தரம் - வானம்; இது, மேலுலகங்கட்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். மருவுநர், ந் - பெயரிடைநிலை. அகம் - அகத்து உறுப்பு, அந்த:கரணம்; அகம் - உள். காலன்-பிராணிகளின் ஆயுளைக் கணக்கிடுபவன். பெருமான் இராமாவதாரத்தில் அநுமானையும், எப்பொழுதும் கருடனையும் வாகனமாகக்கொண்டு அவர்கள் பிடரியில் ஏறியருள்வன்; அதுபற்றி, அவர்கள் முறையே சிறிய திருவடி யென்றும் பெரிய திருவடி யென்றும் பெயர்பெறுவர். கந்தரம்-வடசொல்; தலையைத் தரிப்பது: கம்-தலை. பிடர்-கழுத்தின் பின்புறம். இநன்-சூரியன்; வடசொல். 'உலகங்களாகிய தாமரைகளெல்லாம் மலரும் பொருட்டு, தேவகியாகிய கிழக்குச்சந்தியில் அச்சுதபாநு [திருமாலாகிய சூரியன்] உதித்தருளினான்' என்று கண்ணனைச் சூரியனாகக் கூறியுள்ளதனால், 'ஆய்க்குலத்துஇநர்' என்றார். அக்குலத்துக்கு நன்மை, தேவாதிதேவனான திருமால் மனிதனாய் எழுந்தருளிக் குழந்தைப்பருவத்தில் வளர்ந்தருளப்பெற்ற பேறுடைமை. அகம்-இடம், வீடு. நமன் அஞ்சும் - செய்யுமென்முற்று, ஆண்பாலுக்கு வந்தது. ஆய்க்குலத்திநர் அகம் தரங்கம் உற்றார் என்று எடுத்து, இடைச்சாதியாருடைய வீட்டிலும், பாற்கடலிலும் பொருந்தியவரென்றும், ஆயர்குலத்தில் வளர்ந்தவரும் பாற்கடலினிடத்துப் பொருந்தியவருமானவ ரென்றும் உரைப்பாருமுளர். (21)

22. அஞ்சக்கரத்தலைக்கங்கையனேற்றுமஞ்சிறைய

அஞ்சக்கரத்தலைக்குண்டிகையான்மண்டையங்கைவிட்டே

அஞ்சக்கரத்தலைச்செய்துபித்தேகவருளரங்கன்
அஞ்சக்கரத்தலைவன்றாளலான்மற்றரணிலையே.

(இ - ள்.) அஞ்சு அக்கரம் தலை கங்கையன் ஏற்றலும் - பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்துக்கு உரியவனும் தலையிற் கங்காநதியைத் தரித்தவனுமான சிவபிரான் (தன்பக்கல் வந்து) இரந்தவளவிலே, அம் சிறைய அஞ்சம் கரத்தலை குண்டிகையான் மண்டை அம் கை விட்டே கரத்தலை செய்து அஞ்ச - அழகிய இறகுகளையுடைய ஹம்ஸவாகனத்தையும் கையிற் கமண்டலத்தையுமுடையனான பிரமனது கபாலமானது (அச்சிவபிரானுடைய) உள்ளங்கையை நீக்கி மறைதலைச்செய்து விலகவும், பித்து ஏக - (அச்சிவபிரான் கொண்டிருந்த) திகைப்பு ஒழியவும், அருள் - கருணைசெய்த, அம் சக்கரம் தலைவன் அரங்கன் - அழகிய சக்கராயுதத்தையுடைய இறைவனான ரங்கநாதனுடைய, தாள் அலால்-திருவடியே யல்லாமல், மற்று அரண் இலை - வேறு ரக்ஷகம் (எவ்வுயிர்க்கும்) இல்லை;

மும்மூர்த்தியில் ஒரு மூர்த்தியான சிவபிரான் பிரமகபாலத்தால் தனக்கு நேர்ந்த சங்கடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேறு வகையில்லாமற் கலங்கி எம்பெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் எளிதில் அதனைத் தீர்த்தருளினனென்ற வரலாற்று முகத்தால், நம்பெருமாளுடைய பரத்வத்தை வெளியிட்டு, அப்படிப்பட்ட சர்வேசுவரனல்லாமல் வேறு புகலிடமில்லை யென்று ஜீவாத்மாக்களின் அநந்யகதித்வத்தை விளக்கினார். பித்தேகவருளரங்கன் - "சிரந்தடிவா னிவனே வென் றயன் வெய்ய தீய சொல்லக், கரந்தடிவான் தலைகவ்வப் பித்தேறலிற் கண்ணுதலோன், இரந்தடிவீழத் துயர்தீர்த்த வேங்கடத்தெந்தை" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.

ஐந்து - அஞ்சு; முழூப்போலி. அக்ஷரம், கங்கா, ஹம்ஸம், பித்தம், சக்ரம், சரணம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சிறைய - குறிப்புப்பெயரெச்சம். கரத்தலை, தலை - ஏழனுருபு; கரம் - வடசொல், வைதிகர் கையிலே எப்போதும் ஜலபாத்திரங் கொண்டிருத்தல், பரிசுத்தியின் பொருட்டென்க. அகம்+கை= அங்கை; "அகமுனர்ச் செவி கை வரின் இடையன கெடும்" என்றார் நன்னூலார். விட்டே, ஏ - அசை. அஞ்ச = விலக, காரியப்பொருளைக் காரணச்சொல்லாற் குறித்தார், உபசார வழக்கால். மூன்றாமடியில் உள்ள 'கரத்தலை' என்பது-கரத்தல் என்ற தொழிற்பெயரின் இரண்டாம் வேற்றுமைவிரி. சக்கரத்தலைவன் - ஆழிப்பிரான். (22)

23. இலங்கையிலாதரனைங்கரன்மோடியெரிசுரத்தோன்
இலங்கையிலாதமலையானவிசனிரியவெம்போர்
இலங்கையிலாதபடிவாணனைச்செற்றவென்னரங்கன்
இலங்கையிலாதவன்போகக்கண்டானென்னிதயத்தனே.

(இ - ள்.) இலங்கு அயில் ஆதரன் - விளங்குகின்ற வேலாயுதத்தினிடத்து விருப்பமுடையவனான சுப்பிரமணியனும், ஐங்

கரன் - (நான்கு கைகளோடு துதிக்கையுமாகிய) ஐந்து கைகளை யுடையவனான விநாயகனும், மோடி - துர்க்கையும், எரி - அக்கினி யும், சுரத்தோன் - ஜ்வரதேவதையும், இலம் கயிலாதமலை ஆன ஈசன் - வசிக்குமிடம் கைலாசகிரியாகப்பெற்ற இறைவனான சிவ னும், இரிய - அஞ்சி நிலைகெட்டுஓட, வெம்போரில் - உக்கிரமான யுத்தத்தில், அம் கை இலாதபடி வாணனை செற்ற - அழகிய (ஆயிரம்) கைகள் இல்லாமற்போம் வண்ணம் பாணாசுரனை அழித் திட்ட, என் அரங்கன் - எனது திருவரங்கனும், இலங்கையில் ஆதவன் போக கண்டான் - இலங்காபுரியிற் சூரியன் போகும்படி செய்தவனுமான திருமால்,—என் இதயத்தன் - எனது இருதய கமலத்தி லுள்ளான்; (எ - று.)

துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநசீலனும், அங்ஙனம் நல்லோ ரைக் காத்தற்பொருட்டுத் தீயோரை யழிக்குமிடத்துச் சர்வ சங்காரமூர்த்தியே வந்து தடுத்தாலும் தடுக்கவொண்ணாத பேராற் றலுடையவனுமான பெருமான் எனது மனத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்படி அவனை நான் எப்பொழுதும் மனத்திலே நிலைநிறுத் தித் தியானித்து வருகின்றேனென்பதாம்.

"மோடியோட வங்கிவெப்பு மங்கியோட வைங்கரன், முடுகி யோட முருகனோட முக்கணீசன் மக்களைத், தேடியோட வாணனா யிரம்புயங்கள் குருதிநீர், சிந்தியோட நேமிதொட்ட திருவரங்க ராசரே" என்றார் திருவரங்கக் கலம்பகத்திலும்.

"இருணன்காசற வெழுகதிரவனிற்கவென்றும், அருணன் கண்களுங் கண்டிலா விலங்கை" என்றபடி இராவணனிடத்து அச்சத்தால் சூரியன் சென்றறியாத இலங்கையிலே அவ்விராவ ணனைக் கொன்றதனால் சூரியன் தனது சஞ்சாரரீதியின்படி அங்குத் தடையின்றி இனிது செல்லும்படி செய்தனன் இராமபிரா னென்பது, 'இலங்கையி லாதவன் போகக்கண்டான்' என்பதன் கருத்து. இலங்கையரசனைத் தேவர்கட்கு இடையூறு செய்து வந்த இராவணனைச் சங்கரித்துத் தேவர்கட்கு நன்மை செய்தவ னென்ற பொருளை 'இலங்கையி லாதவன் போகக்கண்டான்' என வேறுவகையாற் சொன்னது, **பிறிதினவிற்சியணி**. காணுதல் - செய்தலென்னும் பொருளில் வருதலை, 'திருநகரங்கண்ட படலம்' என்றவிடத்திலுங் காண்க.

முருகன் வேற்படையில் விருப்பமுடையனாதல், 'வேலன்' என்ற அவன் பெயரினாலும் விளங்கும். இவன் சிவபிரானது இளையகுமாரன். விநாயகன் யானைமுகமுடையனாதலால், ஐங்கர னவன்; இவன், சிவபிரானது மூத்தகுமாரன். துர்க்கை - பார்வதி யின் அம்சமானவள். அயில் என்பது-ஐயில் எனவும் கைலாஸம் என்ற வடசொல்லின் திரிபான கயிலாதம் என்பது கையிலாதம் எனவும் யமகவமைப்பின் பொருட்டு முதற்போலியால் அகரத் துக்கு ஐகாரம் பெற்றன; "அ ஐ முத லிடையொக்கும் சஞயமுன்" என்றார் நன்னூலார். ஜ்வரம், பாணன், ஆதபன், ஹ்ருதயம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. இலம்-இல்லம் என்றதன்

தொகுத்தல்; அம் - சாரியை. ஈசன் - ஐசுவரிய முடையவன். யமகநயத்தின்பொருட்டு 'போரில்' என்ற ஏழாம்வேற்றுமை விரி, போர் இல் என உருபுபிரிக்கப்பட்டது; இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக்காட்டியிருந்தாலும், பொருள் நோக்குமிடத்துச் சேர்த்துப் படித்துக்கொள்க. ஆயிரங்கைகளிற் பெரும்பாலன ஒழிந்ததனால், 'கையிலாதபடி' எனப்பட்டது. காலில்விழுந்தபின் கண்ணபிரானால் துணியாதுவிடப்பட்ட நான்கு கைகளும் பொலிவிழந்தன வென்பதும் தொனிக்க, 'அங்கையிலாதபடி' என்றனரென்னலாம். செற்ற, செறு - பகுதி. ஆதவன் - ஆதபன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; நன்றாகத்தபிப்பவன் என்று பொருள். ()

தலைவி இரங்கல்.

24. அத்தனைவேதனையீன்றவரங்கனையைம்படைசேர்
அத்தனைவேதனைவாய்வைத்தமாயனையாரணங்கோர்
அத்தனைவேதனைதீர்த்தானைச்சேர்க்கிலளாயிரஞ்சால்
அத்தனைவேதனையப்புவள்சாந்தென்றனலரைத்தே.

(இ - ள்.) அத்தனை-எப்பொருட்கும் இறைவனும், வேதனை ஈன்ற அரங்கனை - பிரமனைப்பெற்ற திருவரங்கனும், ஐம்படை சேர் அத்தனை - பஞ்சாயுதங்கள் பொருந்திய திருக்கைகளையுடையவனும், வேதனை வாய் வைத்த மாயனை - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) வேய்ங்குழலைத் திருவாயில் வைத்து ஊதிய மாயவனும், ஆர் அணங்கு ஓர் அத்தனை வேதனை தீர்த்தானை-அருமையான (பார்வதியென்னுஞ் சிறந்த) தெய்வமகளைத் தனது உடம்பில் ஒரு பாதியிலுடையவனான சிவபிரானைத் துயர்தீர்த்தருளியவனும் ஆன அழகிய மணவாளனை, சேர்க்கிலள்-(என்னுடன்) சேரச்செய்யாள்: அனை - (என்னுடைய) தாய், (பின்னை என்செய்வளென்றால்,—) சாந்து என்று அனல் அரைத்து-சந்தனக்குழம்பென்று நெருப்பையரைத்து, ஆயிரம் சால் அத்தனை வேது அப்புவள்-ஆயிரஞ்சாலவ்வளவு வெப்பத்தை (என்னுடம்பிற்பூசி) நிரப்புவள்; (எ - று.)

கீழ் 23-பாசுரங்களில் எம்பெருமானுடைய பலவகைப் பிரபாவங்களைக் கூறி அவனது உத்தம புருஷத்தன்மையைக் கருதியதனாலே, அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும்படியான ஆசையுண்டாய், அங்ஙனம் அவனைக் கிட்டப் பெறாமையாலே, ஐயங்கார் ஆற்றாமைமீதூர்ந்து தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே தாமான தன்மையழிந்து ஆண் பெண்ணும்படியான நிலைமை தோன்றி ஒரு பிராட்டிநிலையை யடைந்தார்; ஆண்பெண்ணாதல் கூடுமோவெனில்,— "கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினாய்," "வாராக வாமனனே யரங்கா வட்டநேமி வலவா ராகவா உன் வடிவு கண்டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆதரஞ்செய்வன்" என்பவாதலாலே, இது கூடும்: தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர் இராமபிரானது சௌந்தரியாதிசயத்தில் ஈடுபட்டுத் தாம் பெண்மையைப் பெறவிரும்பி மற்றொரு

பிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினரென்ற ஐதிகியமும் உணர்க. "கண்ணனுக்கே, யாமதுகாமம் அறம் பொருள் வீடிதற் கென்றுரைத்தான், வாமனன் சீலன் இராமாநுசன் இந்த மண்மிசையே" என்பதன் பொருளும் அறியற்பாலது. ("பெண்டிரும் ஆண்மைவெஃகிப் பேதுறு முலையினாள்," "வாண்மதர் மழைக்கணோக்கி, ஆண்விருப்புற்று நின்றார் அவ்வளைத்தோளினாரே" எனப் பெண் ஆணாகும் இடமும் உண்டு.) அங்ஙனம் ஆண் பெண்ணாகிலும் சாதாரணப் பெண்மையையேயன்றி எம்பெருமானுக்கு உரியவளாகும் ஒரு பிராட்டியின் நிலைமையை அடையுமாறு எங்ஙனமெனில்,—பரமாத்மாவினது தலைமையும், ஜீவாத்மாவினது அடிமையும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும், புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலகமுழுதும் பெண்தன்மையதாதலும்; ஜீவாத்மாவினது சுவாதந்திரிய மின்மையும், பாரதந்திரியமும்; தாம் எம்பெருமானது சேர்க்கையால் இன்பத்தையும் பிரிவினால் துன்பத்தையும் அடைதலும், அவனையே தாம் கரணங்களெல்லாவற்றாலும் அனுபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்களால், தம்மைப் பிராட்டிமாரோடொக்கச் சொல்லத் தட்டில்லை: தோழி நிலைமையும் தாயார் நிலைமையும் முதலியன ஆகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்,—தாம் விரும்பிய பொருளின் வரம்பின்மையால் அங்ஙனமாகுமென்க. சிருங்கார ரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளைத் தோத்திரப் பிரபந்த ரூபமான ஞானநூலாகிய இதிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுத்தின்னாதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச் சிற்றின் பங்கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுதல் என்பர்.

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனாய், ஓர்உத்தம கன்னிகையும் தோழியருடன் பூக்கொய்து விளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே ஒவ்வொரு வியாஜத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்திலே, ஒவ்வொரு வியாஜத்தாற் பரிவாரங்கள்பிரியத் தனிப்பட்டவனாய் அப்புருஷன் அங்குவந்துசேர, இருவரும் ஊழ்வினைவசத்தால் இங்ஙனம் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டு காந்தருவ விவாகக்கிரமத்தாற் கூடி உடனேபிரிய, பின்பு அப்பிரிவினாலாகிய தாபத்தால் வருந்தி அரிதில் மீண்டு வந்த அத்தலைமகளைக் கண்ட செவிலித்தாய் அத்தாபத்துக்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாளாய் அப்பொழுது நிகழ்கிற வேனிற்காலத்தினாலாகிய தென்று கருதி அதனைத் தணித்தற் பொருட்டுச் சந்தனக்குழம்பை அம்மகளுடம்பின்மேல் மிகுதியாக அப்பிச் சைத்யோபசாரஞ்செய்ய, காலதாபமல்லாததால் அதனைத் தணிக்கமாட்டாத அச்சந்தனக்குழம்பு கலவிக்காலத்தில் இன்பஞ் செய்யும் பொருள்களுள் ஒன்றாதலால் பிரிவுக்காலத்தில் காம தாபத்தை மிகுவிப்பதாய் மிக்கவெப்பஞ் செய்ய, அதனால் மிக வருந்திய தலைமகள் தோழியின் முன்னிலையில் அத்தாய் செயலைக் குறித்து வெறுத்துக்கூறியது இது. அழகியமணவாளன் ஒருகால் ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கானபொழுது அவனைக்

கிட்டி முத்தியின்ப மனுபவிக்கும்படியான ஆசைகொண்டவரான இவரை அப்பெருமான் அப்பொழுதே சேர்த்துக்கொள்ளாது மறைய, அதனாலுண்டான துயரத்தால் ஐயங்கார் தபிக்கிறகாலத்தில், அவ்வருத்தத்தின் காரணத்தை இன்னதென்று அறியாத அவரிடம் அன்புள்ள ஞானிகள் அவர்க்குச் செய்த உபசாரங்கள் அவர் வருத்தத்தைத் தணிவிக்கமாட்டாது அதனை மிகுவிக்கிற நிலையிலே ஐயங்கார் அவர்களது திறத்தைத் தமது நண்பரை நோக்கி உரைத்தவாறாகும் இது வென்று இச்செய்யுளுக்கு உள்ளுறைபொருளும் காண்க.

வேதன் - வேதம்வல்லவன்; நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங்களையும் பாராயணஞ்செய்கிறவன்; வேதா என்னும் வடசொல்லின் திரிபெனக் கொண்டால், விதிப்பவன் [படைத்தற் கடவுள்] என்று பொருள்படும். இரண்டாமடியில் ஹஸ்தம் என்ற வடசொல் அத்தம் என்றும், மூன்றாமடியில் அர்த்தம் என்ற வடசொல் அத்தம் என்றும் விகாரப்பட்டன. வே - மூங்கில்; வேய் என்பதன் விகாரம்: அதனாலாகிய புள்ளாங்குழலுக்குக் கருவியாகு பெயர்; தன்-சாரியை. பலவிடங்களிற் பரவிமேய்கிற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்கு சேர்த்தற்பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற் பொருட்டும் கண்ணன் வேணுகானஞ்செய்தனன். மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - செயற்கு அரியன செய்யுந் திறம்; ஆச்சரியகரமான குணங்களும் செயல்களுமாம்; பிரபஞ்ச காரணமான பிரகிருதியுமாம். வேதனை, பிரமகபாலம் கைவிடாமையால் நேர்ந்தது. 'ஆயிரஞ்சால்' என்றது, மிகுதியை விளக்கக் கூறியது: சால் - பெரியபாத்திரம். வேது - வெவ்வியது. அனை - அன்னை; தொகுத்தல். வேதநா, சந்தநம் என்ற வடசொற்கள் - வேதனை, சந்து என்று விகாரப்பட்டன. ஆர் அணங்கு ஓர் அத்தன் நைவேதனை எனப்பிரித்து, நிறைந்த அழகுடையளான அம்பிகையைப் பக்கத்திலுடையவனான சிவபிரான் வருந்திய வருத்தமென்று உரைப்பாருமுளர். நை - வினைத்தொகை. (24)

25. அரைக்கலைவேலையுடுத்தமண்பல்பகலாண்டுபற்றல்-
அரைக்கலைவேலையுடைவேந்தர்வாழ்வெண்ணலைவனரயும்
அரைக்கலைவேலையவர்க்கேபுரிவையென்றாலுநெஞ்சே
அரைக்கலைவேலையரங்கனுக்காட்படவாதரியே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (என்) மனமே! அரைக்கு - அரையினிடத்து, அலை வேலை உடுத்த - அலைகளையுடைய கடலை (ஆடையாக)த்தரித்த, மண் - பூமியை, பல்பகல் ஆண்டு - பலநாளளவும் அரசாண்டு, பற்றலரை கலை வேலை உடை - பகைவர்களை நிலைகுலைந்தோடச் செய்கிற வேலாயுதத்தையுடைய, வேந்தர் - அரசர்களது, வாழ்வு - (நிலையற்ற) வாழ்க்கையை, எண்ணல் - ஒரு பொருளாகக்கருதாதே: ஐவரையும் - பஞ்சேந்திரியங்களையும், அரைக்கலை - நீ அடக்கமாட்டாமல், அவர்க்கே வேலை புரிவை என்றாலும் - அவ்விந்திரியங்கட்கே வசப்பட்டு (அவை செல்லும் வழியிலேயே நின்று அவற்றிற்குப்) பணிவிடைசெய்வாயாயினும்,

அரை கலை வேலை - அரைக்கணப் பொழுதாயினும், அரங்கனுக்கு ஆட்படஆதரி - ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அடிமைசெய்ய விரும்புவாய்;

இவ்வுலகத்தில் எதிரற்ற தனியரசாட்சி கிடைப்பதாயினும், அது, முத்திப்பெருஞ்செல்வத்தைநோக்கப் பெரிதும் அற்பமாதலால், அதனை விரும்பாதே; பெரும்பாலும் காலத்தையெல்லாம் ஐம்பொறிகளின் வழியிலேயே செலுத்துவையாயினும், 'அவப்பொழுதிலும் தவப்பொழுது' என்றபடி மிகச் சிறிது பொழுதேனும் நம்பெருமாளுக்கு அடிமைசெய்ய விரும்புவையாயின், பஞ்சேந்திரிய மூலமாகவுண்டாகிற சகலகருமங்களையும் போக்கி எல்லாச்செல்வங்களினும் மேலான முத்திப்பேற்றைத் தவறுமலடைதல் கூடும் என்று தன்நெஞ்சத்தைத் தானே விளித்து அறிவுறுத்தினர்.

அரை - பாதி; உடம்பின்நடுவுறுப்பான இடைக்குஆகுபெயர். அரைக்கு = அரையில்; உருபுமயக்கம். அலை வேலை - இரண்டனுருபும் பயனுந்தொக்க தொகை; அலையலைக்கிற வேலையெனக் கொண்டால், வினைத்தொகையாம். இனி, அரை - இடையில், கலை - ஆடையாக, வேலை-கடலை, உடுத்த என்று பதவுரை கூறினுமாம். கலை - மேகலையென்னும் இடையணியுமாம். பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள கடலைப் பூமியாகிய பெண் உடுக்கும் ஆடையாகவும் அப்பெண் இடையிலணியும் அணியாகவும் கூறுதலும், அரசனலாளப்படுகின்ற பூமியை அக்கணவனலாளப்படும் மனைவியாகக் கூறுதலும், கவிசமயம். பகல் - நாளுக்கு இலக்கணை. ஆண்டு உடை என இயையும். பற்றலர் - விரும்பாதவர், சேராதவர்: எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர். கலை வேல் - வினைத்தொகை. எண்ணல் - எதிர்மறை யொருமையேவல்.

அடக்குதற்குஅரிய உட்பகைவ ரென்ற கருத்து 'ஐவர்' என்ற உயர்திணைத்தொகைக்குறிப்புப்பெயரில் தோன்றுதல் காண்க. உம் - முற்று. அரைக்கலை-முன்னிலையொருமை யெதிர்மறை முற்றெச்சம்: கு - சாரியை, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை. ஏ - பிரிநிலை. உம் - இழிவுசிறப்பு. கலை - காலநுட்பம்: 'கண்ணிமைப்பொழுது பதினெட்டுக் கூடினல், ஒரு காஷ்டை; முப்பது காஷ்டைகள் கூடினல், ஒரு கலை' என்ற காலவளவையை யுணர்க. (25)

26. **ஆதவனந்தரந்தோன்றுமற்கன்மழையார்த்தெழுநாள்**
ஆதவனந்தரவெற்பெடுத்தானடியார்பிழைபார்-
ஆதவனந்தரங்கத்தானரங்கனடியனென்றுள்-
ஆதவனந்தரங்கண்டீர்வினைவந்தடைவதுவே.

(இ - ள்.) ஆதவன் - சூரியன், அந்தரம் - வானத்திலே, தோன்றுமல் - கட்புலனுகாதபடி, கல் மழை - ஆலாங்கட்டியைப் பொழிகின்ற மேகங்கள், ஆர்த்து எழு நாள் - ஆரவாரித்துக் கொண்டு எழுந்த காலத்தில், ஆ-பசுக்கள், தவனம்தர-தவிப்பை யடைய, வெற்பு எடுத்தான்-(அத்துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டுக்) கோவர்த்தந கிரியை(க் குடையாக) எடுத்துப்பிடித்தவனும்,

அடியார் பிழை பாராதவன் - தன் அடியார்களுடைய குற்றத்தைப் பொருள் செய்யாது அவர்கட்கு அருள்செய்பவனும், அம் தரங்கத்தான் - அழகிய அலைகளையுடைய கடலிற் பள்ளிகொள்பவனும் ஆகிய, அரங்கன்-ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு, அடியன்-தொண்டன் யான், என்று உள்ளாத அனந்தரம் கண்டீர் - என்று (ஒருவன் தன்னைக்) கருதாதபின்பன்றோ, வினை வந்து அடைவது - (முன்பு அவன் செய்த) கருமம் தன்பயனை விளைத்தற்கு அவனிடம் வந்து சேர்வது; (எ - று.)

பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் ஒருவன் முற்பிறப்புக்களில் எவ்வளவு கருமம் செய்திருப்பினும், அவன் தன்னைத் திருவரங்கநாதனது அடியவனென்று கருதுதல் மாத்திரஞ் செய்வனாயின், அவனது பழவினையனைத்தும், விளக்கின்முன் இருள்போலவும், காட்டுத்தீமுன்னர்ப் பஞ்சுத்துய்போலவும் இருந்தவிடமுந் தெரியாதபடி விரைவில் அழிந்திடு மென்பதாம்.

கண்டீர் என்ற முன்னிலைப்பன்மை யிறந்தகாலவினைமுற்று, இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டுத் தேற்றப்பொருள் குறித்து நிற்கும். அந்தரம் ஆர்த்து என்று இயைத்து, வானத்தை யடைத்துக்கொண்டு எனினுமாம். எழுநாள் - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையாய், ஏழுநாளென்றும் பொருள்படும். மேகங்களின் மிக்கமழை பசுக்களுக்கு வருத்தத்தை விளைத்ததோடு அவற்றின் மிக்க பேரிடிகளினோசையும் அச்சத்தால் ஆநிரையை மிக வருத்தின தென்பது, 'கல்மழையார்த் தெழுநாள் ஆதவனந்தர' என்பதில் தோன்றும். ஆதவநம்தர என்பதற்கு - பசுக்கள் (அம்மழை மிகுதியைப் பொறுக்குமாற்றலின்றி நிலைநிற்கமாட்டாமல்) ஓடத் தொடங்க என்று உரைத்தலுமுண்டு.

இந்திரன் கல்மழை பொழிவித்ததனால் அதனைக் கல்மலைகொண்டே தடுத்திட்டனன், அவன் நீர்மழைபொழிவித்திருந்தால் அதனை நீர்கொண்டே தடுத்திருப்பான், அகடிதகடநாசாமர்த்தியமுடைய எம்பெருமான் என்ற தாற்பரியம், 'கன்மழைக்காக வெற்பெடுத்தான்' என்ற சொற்போக்கில் தோன்று மென்பர் ஆன்றோர். அடியார் பிழை பாராதவன்—"தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர்போலும், மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண் வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கர்க்கன்றியும் மற்றொருவர்க்கு ஆளாவரே" என்ற பெரியாழ்வாரருளிச்செயலைக் காண்க. அம் - உரிச்சொல். தரங்கம் - அலை. 'அம் தரங்கம்' என்பதை அடையடுத்த சினையாகுபெய ரென்றாவது, பண்புத்தொகையன்மொழி யென்றாவது கொள்ளவேண்டும். அடியார் அந்தரங்கத்தான் என்றும் எடுத்து, "மலர்மிசை யேகினான்" என்றபடி அன்பால் நினைக்கின்ற அடியார்களுடைய இதயத்தில் அவர் நினைந்த வடிவோடு சென்று வீற்றிருப்பவன் என வுரைப்பினும் அமையும். அடியன் - தன்மையொருமை. உள்ளாதவன் அந்தரம் என்று

பதம் பிரித்து, உள்ளாதவன் - கருதாதவனுக்கு, அந்தரம் - முடிவில், வினை வந்து அடைவது என்று உரைப்பாருமுளர்.

அந்தரம், தபநம், தவநம், தரங்கம், அந்தரங்கம், அநந்தரம்- வடசொற்கள். அடைவதுவே - குற்றியலுகரம் சிறுபான்மை கெடாது பொதுவிதியால் வகரவுடம்படுமெய் பெற்றது. (26)

**27. அடையப்பன்னுகங்கடிவாயமுதுகவங்கிகுளிர்
அடையப்பன்னுகமருப்பாயுதமிறவன்றுகுன்றால்
அடையப்பன்னுகமிசைதாங்கப்பாலற்கருள்செய்ததால்
அடையப்பன்னுகங்கரியானரங்கனெட்டக்கரமே.**

(இ - ள்.) ஆல் அடை-(பிரளயப்பெருங்கடலிலே) ஆலிலையிற் பள்ளிகொண்டருள்கிற, அப்பன் - (யாவர்க்குந்) தலைவனும், ஆகம் கரியான் - திருமேனி கறுத்திருப்பவனுமான, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, எட்டு அக்கரம் - திருவஷ்டாக்ஷரமந்திரமானது,— பல் நாகம் அடைய கடி வாய் அமுது உக - விஷப்பற்களினுற் சர்ப்பங்கள் (உடம்பு) முழுவதிலும் கடித்த வாயினிடமாக அமிருதம் சிந்தவும், அங்கி குளிர் அடைய-நெருப்புக் குளிர்ச்சியையடையவும், பல் நாகம் மருப்பு ஆயுதம் இற - பலயானைகளின் தந்தங்களாகிய ஆயுதங்கள் ஓடியவும், குன்றால் அடை அப்பு அ நாகம் மிசை தாங்க - மலையோடு அடுத்தலையுடையதான ஜலம் [கடல்] அந்த மலையின்மீது ஏந்தவும், பாலற்கு - சிறுவனை பிரகலாதனுக்கு, அன்று - அந்நாளில் [இரணியன் பலவாறு வருத்தத்தொடங்கிய காலத்தில்], அருள் செய்தது - கருணைபுரிந்தது; (எ - று.)

தனித்தனி எல்லாப்பிராணிகளாலும் இறவாதபடி வரம் பெற்றவனும் மூவுலகையும் வென்று தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகின்றவனுமான இரணியாசுரன் தன்மகனான பிரகலாதனுக்கு அசுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியரைக் கொண்டு அக்ஷராப்பியாசஞ் செய்விக்கிறபொழுது, அக்காலவழக்கத்தின்படி அவ்வாசிரியன் 'இரணியாயநம:' என்று முதலிற் சொல்லிக் கல்விகற்பிக்க, பிரகலாதன் அங்ஙனஞ்சொல்லிக் கல்விகற்க உடன்படாது நாராயண நாமத்தை யுட்கொண்ட அஷ்டாக்ஷர மகாமந்திரத்தைச் சொல்ல, அதனை யுணர்ந்த இரணியன் மைந்தனைத் தன்வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றும் அவன் வழிப்படாது விடாப்பிடியை யுடையனாதன்மை கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டு, தன்னைச் சார்ந்த அசுரர்களை யழைத்துப் பிரகலாதனைக் கொன்றுவிடும்படி கட்டளையிட்டனன்; அதற்கு இசைந்த அவர்கள் தக்ஷகன் முதலிய கொடிய அஷ்டமகாநாகங்களைக் கொண்டு வந்து அக்குமாரன்மீது கடிக்கவிட, அந்தப் பெரும் பாம்புகள் காளி காளாத்திரி யமன் யமதூதி என்ற விஷப்பற்கள்கொண்டு அவனுடைய சகல அவயவங்களையுங்கடித்து உக்கிரமான விஷங்களைக் கக்க, அவன் இடைவிடாது நாராயண நாமோச்சாரணஞ் செய்துவந்ததுபற்றி அவன்பக்க லெழுந்த திருமாலருளால், அக் கடித்த வாய்களினின்று சொரிந்த விஷமே அமிருதமயமாக, அந்தப் பரமபாகவதன் சிறிதும் ஊறுபாடின்றியிருந்தனன்;

அசுரர்கள் அவனை நெருப்பிலே போகட, அத்தியும் குளிர்ந்து அவனை எரிக்கமாட்டாதாயிற்று; இரணியன் கட்டளையால் திக்கஜங்கள் பிரகலாதனைப் பூமியிலே வீழ்த்தித் தங்கள் வலிய தந்தங்களாற் பாய்ந்து இடித்தபோது, திருவருள் வலிமைபெற்ற அவனது மார்பிற் பட்டதனால் அத்திசை யானைகளின் தந்தங்கள் முறிந்துபோய்விட்டன; அசுரர்கள் அவனைப் பெரிய மலையுடன் சேர்த்து நாகபாசங்களினாற் கட்டிக் கடலிலே போகட, அச்சமுத்திரத்திலே அம்மலையானது பிரகலாதன் தன்மேற்பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய் மிதந்தது: நாகபாசந் தானே விடுபட்டதனாற் பிரகலாதன் இனிது பிழைத்துக் கரைசேர்ந்தனன்; இங்ஙனம் பலவாறாகத் துன்பந்தீர்த்துப் பக்தனைப் பாதுகாத்தது எனப் பெரிய திருமந்திரத்தின் பிரபாவத்தை வெளியிட்டார். நாகம் மருப்பு ஆயுதம் இற என்பதற்கு - யானைத்தந்தங்களும் ஆயுதங்களும் ஒடிபட வென்று உரைத்தலுமாம்; அசுரர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து பலவகைப் படைக்கலங்களைக்கொண்டு பிரகலாதனை வதைக்கத்தொடங்க அவ்வாயுதங்களெல்லாம் அவனுடம்பிற் பட்டமாத்திரத்தில் ஒடிந்துபோய்விட அவன் அவற்றாற் சிறிதும் வேதனையுறாது விளங்கின னென்பதும் உணர்க. "நம்பெருமாளெழுத்தெட்டின் பெருமை நவிலுமதோ, சம்பரன்மாயம் புரோகிதர் சூழ்வினை தாரணிவாள் வெம்படை மாசுண மாமதவேழம் விடந் தழல் கா, லம்பரமே முதலானவை பாலனுக் கஞ்சினவே" என்றார் திருவரங்கத்துமாலையிலும்.

நாகம் என்ற வடசொல்-யானையையும் பாம்பையும் குறிக்கும்போது, நகத்தில்வாழ்வது எனக் காரணப்பொருள்படும்: தத்தி தாந்தநாமம்; (நகம் - மலையும், மரமும்.) அங்கி - அக்நி என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. குளிர் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். மூன்றாமடியில், அடை - அடுத்தல்; தொழிற்பெயர்: அடு - பகுதி, ஐ - விகுதி. குன்றால் அடை அப்பு என்பதற்கு - மலைகளினாலே யடைக்கப்பட்ட சமுத்திர மெனினும் அமையும்; நாகபாசத்தினாற் கட்டிக் கடலிலே யிடப்பட்ட பிரகலாதன்மேல் இரணியன்கட்டளைப்படி அசுரர்கள் அநேகமலைகளைக் கொண்டுபோய்ப் போகட்டு அழுத்துவாராயின ரென்று புராணங் கூறும். 'அன்று குன்றாலடையப்பு' என்று எடுத்து, அக்காலத்தில் [இராமாவதாரத்தில்] மலைகளைக்கொண்டு திருவணை கட்டியமைக்கப்பட்ட கடலென்று இயற்கையடைமொழி புணர்ந்ததாகப் பொருளுரைத்தல் சிறப்பன்று. 'நாகம்' - மலையை யுணர்த்தும்போது, நகமென்ற வடசொல்லின் நீட்டல். ஆயுதம், அப், பாலன் - வடசொற்கள். அப்பன் - ஸர்வஸ்வாமி. ஈற்றடியில், ன் - விரித்தல்.

மூன்றாமடியில், 'அந்நாகம்' என்பது, 'அன்னாகம்' என்று கொள்ளப்பட்டது, யமகநயத்தின்பொருட் டென்க. (27)

28. அக்கரவம்புனைந்தாரயனாரிடையாயிருநால்
அக்கரவம்புமலராள்கொழுநனரங்கன்செங்கோல்-
அக்கரவம்புயன்றான்மூலமென்பதறிவித்திடான்
அக்கரவம்புவிமேல்வேழமேவெளியாக்கியதே.

(இ - ள்.) இரு நால் அக்கரம் - அஷ்டாக்ஷர மகாமந்திரத்துக்கு உரியவனை, வம்பு மலராள் கொழுநன்-வாசனையையுடைய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளுக்குக் கணவனும், செம் கோலம் கரம் அம்புயன் - சிவந்த அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகளை யுடையவனுமாகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதன்,—அக்கு அரவம் புனைந்தார் அயனார் இடை ஆய் - எலும்பையும் சர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகத்தரித்த சிவபிரானுக்கும் பிரமதேவருக்கும் நடுவிலே தானிருந்துகொண்டு, தான் மூலம் என்பது அறிவித்திடான் - தானே (எல்லார்க்கும்) ஆதிமூலப்பொருள் என்கிற உண்மையை வெளிப்படுத்தான்; அ கரவு - அந்த ஒளிப்பை, அம் புவிமேல் வேழமே வெளியாக்கியது - அழகிய நிலவுலகத்தில் (கஜேந்திரனாகிய) யானையே பகிரங்கப் படுத்திவிட்டது; (எ - று.)

படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களையும் முறையே செய்பவராதலாற் பிரம விஷ்ணு ருத்திர ரென்று முறைப்படுத்திக் கூறப்படுகின்ற திரிமூர்த்திகளுள் இடைப்பட்டவனை திருமால் முன்னும் பின்னுமுள்ள மற்றை யிருவர்க்கும் ஸமனானவன்போன்றிருத்தலால், அவனே அம்மூவரில் மற்றை யிருவர்க்கும் முதற்பொருள் என்கிற மெய்ம்மை அறிதற்கு அரியதாயிருந்தது; அந்த மறைபொருள், கஜேந்திராழ்வான் ஸ்ரீமந் நாராயணனை மற்றைப்பெயர்களாற் குறியாமல் 'ஆதிமூலமே' என்று குறித்து விளித்ததனால் இனிது வெளியாயிற்று என்பதாம். "உன்னொக்க வைத்த விருவர்க்கு மொத்தி யொருவர்க்கு முண்மை யுரையாய்" என்றது, முதன் மூன்றடிகட்கு மேற்கோளாகத் தக்கது. கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமே யென்று பொதுப்படக் கூப்பிட்டபொழுது, எம்பெருமானல்லாத பிறதேவரெல்லாரும் தாம்தாம் அச்சொல்லுக்குப் பொருளல்ல ரென்று கருதியொழிய, திருமால் தானே வந்து அருள்செய்தன னாதலால், இரகசியார்த்தம் வெளியாயிற் றென்க.

அக்கு - ருத்திராக்ஷமாலையுமாம். கரவு - கள்ளம். வேழமே, ஏ - இழிவுசிறப்பு; "விலங்குமன்றோ சொல்லிற்று ஐயமற்றே" என்பர் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். (28)

29. ஆக்குவித்தார்குழலாலரங்கேசரன்பால்விதுரன்
ஆக்குவித்தாரவடிசிலுண்டார்கடலாடையகல்-
ஆக்குவித்தாரறிவற்றேனைத்தம்மடியார்க்கடிமை
ஆக்குவித்தாரடியேயடியேன்றுய்க்குமாரமுதே.

(இ - ள்.) குழலால் - வேய்ங்குழலினிசையால், ஆ குவித்தார் - பசுக்களை (ஓரிடத்துத் திரளாக)க் கூட்டினவரும், விதுரன் ஆக்கு வித்தாரம் அடிசில் - விதுரன் சித்தஞ்செய்த விசேஷபோஜனத்தை, அன்பால் உண்டார் - அன்பினாற் புசித்தருளியவரும், கடல் ஆடை அகலா - சமுத்திரமாகிய ஆடையை நீங்காத, கு - பூமியின் உற்பத்திக்கு, வித்தார் - விதைபோலக் காரணமானவரும், அறிவு அற்றேனை தம் அடியார்க்கு அடிமை ஆக்குவித்தார் - அறிவற்ற என்னைத் தமது அடியார்கட்கு அடியவனாகும்படி அருள் செய்தவருமாகிய, அரங்க ஈசர் - ரங்கநாதருடைய,

அடியே - திருவடிகளே, அடியேன் துய்க்கும் ஆர் அமுது - தாசனாகிய யான் அனுபவிக்கும் அருமையான அமிருதமாம்; (எ - று.)

அமிருதத்தை நுகர்ந்து ஆனந்தமடைவார்போல அடியேன் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானித்தல் துதித்தல் பூசித்தல் முதலியன செய்து பேரானந்தமடைவே னென்பதாம். பல விடங்களிற் பரவிமேய்கிற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற் பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற்பொருட்டும், கண்ணன் இனிமையாக வேணுகானஞ் செய்வன். விதுரன் - திருதராட்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் தம்பிமுறையாகிறவன்; விசித்திரவீரியனது மனைவியாகிய அம்பிகையினால் ஏவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடம் வியாசமுனிவனருளாற் பிறந்தவன்; பாண்டவருக்குந் துரியோதனாதியர்க்குஞ் சிற்றப்பன். கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனனிடம் தூது பேசுபவனாய் அத்தினபுரிக்குச் சென்றபோது அங்கு வேறு யாருடைய வீட்டிற்குஞ் செல்லாமல் ஞானபக்திகளிற்சிறந்த விதுரனுடைய திருமாளிகையினுட்புக்குத் தங்கி அங்கு அவனால் மிக்க அன்புடனமைக்கப்பட்ட விருந்துணவை அமுதுசெய்தருளின னென்பது, பிரசித்தம்.

குழல் - அதனொலிக்கு, முதலாகுபெயர். அன்பால் உண்டார் என இயையும்; அன்பால் ஆக்கு என்றும் இயைக்கலாம். வித்தார வடிசில் - பலவகைச்சுவைப் பண்டங்களோடு கூடிய உணவு. விஸ்தாரம், கு - வடசொற்கள். அகலா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். அடியே, ஏ - பிரிநிலை. அடியே அடியேன் துய்க்கும் ஆரமுது—"உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங், கண்ண னெம்பெருமான்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். அரங்கேசர் - குணசந்தி. (29)

30. ***ஆராதனஞ்செய்துகண்டனின்கீர்த்தியறைவன்றிரு***
ஆராதனஞ்செய்வன்வேதாவென்றாலடியேன்புகழ்கைக்கு +
ஆராதனஞ்செய்யபோதாந்திருமகளாகபல்பூண்
ஆராதனஞ்செயன்பாகாவரங்கத்தமர்ந்தவனே.

(இ - ள்.) செய்ய போது - செந்தாமரைமலர், ஆதனம் ஆம் - வீற்றிருக்குமிடமாகப் பெற்ற, திருமகள் - இலக்குமியை, ஆக - மார்பிலுடையவனே! பல் பூண் ஆரா-ஆரத்தையும் மற்றும் பல வகையாபரணங்களையுந் தரித்தவனே! தனஞ்செயன் பாகா - அருச்சுனனுக்குச் சாரதியானவனே! அரங்கத்து அமர்ந்தவனே - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—ஆராத நஞ்சு எய்து கண்டன் - உண்ணத்தகாத விஷம் பொருந்திய கழுத்தையுடையவனான சிவபிரான், நின் கீர்த்தி அறைவன் - உனது புகழை யெடுத்துச் சொல்லித் துதித்துப்பாடுவன்; வேதா - பிரமதேவன், திரு ஆராதனம் செய்வன் - (உனக்குப்) பூசனை புரிவன்; என்றால்—, அடியேன் புகழ்கைக்கு ஆர் - நான் (உன்னைத்) துதித்தற்கு என்ன தகுதியுடையேன்! (எ - று.)

திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருவரும் புகழ்ந்து பூசனைபுரியுஞ் சிறப்பையுடைய உனது புகழ் எளியனான என்னால் எடுத்துச்

சொல்லுந் தரமுடையதன்று என்பதாம். 'ஆராதநஞ்செய்து கண்டன்' என்றது - மகாபாகவதனுன உருத்திரனுடைய செயற் கரியனசெய்யுந் திவ்வியசக்தியையும், 'வேதா' என்ற பெயர் - விதித்தற்கடவுளான பிரமனது பெருமையையும் விளக்கும். திருமாலின் கட்டளைப்படி தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு திருப்பாற்கடல் கடைகையில், அதனினின்று எழுந்த அதிபயங்கர மானதொரு பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன்கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அஞ்சியோடிச் சரணமடைந்த தேவர்களின் வேண்டுகோளால் அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில் நிறுத்தி அனைவரையும் பாதுகாத்தருளின னென்பது வரலாறு; பாற்கடல் கடைகையில் அதனினின்று உண்டான பலபொருள்களுடனே விஷமும் தோன்றத் திருமால் அவற்றில் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக்கொடுத்து உண்ணச்செய்தன ரென்றும் வரலாறு கூறப்படும். அருச்சுனனது வேண்டுகோளின்படி கண்ணன் திருவருளால் மகாபாரதயுத்தத்தில் அருச்சுனனுக்குத் தேரூர்ந்து அதனுற் பார்த்தசாரதி யென்று ஒருதிருநாமம் பெற்றமை பிரசித்தம்.

முதலடியில் 'னஞ்செய்து' என்றவிடத்து நகரம் னகரமாகத் திரித்துக் கொள்ளப்பட்டது, யமகநயத்தின் பொருட்டென்க. கண்டம், கீர்த்தி, ஆராதநம், வேதா, ஆஸநம், ஹாரம், தநஞ்ஜயன் - வடசொற்கள். மூன்றாமடியில், ஆர் - யார் என்பதன் மரூஉ. திருமகளாக - திருமகளாகன் என்ற பெயரின் ஈறுகெட்ட விளி. ஹாரம் - பொன்னாலும் முத்தினாலும் மற்றையிரத்தினங்களினாலும் மலரினாலுமாகிய மார்பின்மாலை. தருமபுத்திரன் இராஜசூயயாகஞ் செய்யவேண்டிய பொழுது அர்ச்சுனன் வடக்கிற் சென்று பல அரசர்களை வென்று அவர்கள் செல்வத்தைத் திறைகொணர்ந்ததனால், அவனுக்கு 'தநஞ்ஜயன்' என்று ஒருபெயராயிற்று; இனி, இப்பெயர்க்கு - வெற்றியைச் செல்வமாகவுடையவனென்றும் ஒருபொருள் கொள்ளலாம். அடியேன் ஆர் என்றவிடத்து, யார் என்ற வினாவினைக்குறிப்புமுற்று - தன்மையொருமைக்கு வந்தது.

இரண்டாமடியிறுதியில், வருமொழி முதலுயிர்வரக் குற்றியலுகரக்கேடு கொள்ளாமலும், பொதுவிதிப்படி வகரவுடம்படு மெய்த் தோற்றத்தையேனும் ஏற்காமலும் சந்திபிரித்து நிறுத்தினது, யமகவமைப்பின் பொருட்டு. இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக்காட்டியிருக்கிற இடங்களிலெல்லாம், கட்டளைக்கலித்துறை யிலக்கணவமைதியை நோக்குமிடத்து, குற்றியலுகரம் அலகுபெறவில்லை யென்று கொள்ளவேண்டும்; இல்லாவிடின், "முதற்சீர்நான்கும் வெண்டளைபிழையாக், கடையொருசீரும் விளங்காயாகி, நேர்பதினாறே நிரைபதினேழென், றோதினர் கலித்துறை யோரடிக்கெழுத்தே" என்ற கட்டளைக்கலித்துறை யிலக்கணம் அமையாது. இங்ஙனம் கொள்ளவேண்டிய விடங்களிலெல்லாம் மூலத்தில் இப்பதிப்பில் (+) இக்குறி இடப்பட்டிருக்கிறது. (30)

31. அமரவரம்பையினல்லார்பலரந்திக்காப்பெடுப்ப
அமரவரம்பையில்வேல்வேந்தர்சூழமண்ணுண்டிருந்தோர்
அமரவரம்பையில்கான்போயிறந்தனராதலில்விடு+
அமரவரம்பையின்மஞ்சாரரங்கருக்காட்படுமே.

(இ - ள்.) அமர அரம்பையின் நல்லார் பலர் அந்திக்காப்பு எடுப்ப - தேவசாதியாகிய ரம்பையென்னும் அப்ஸரஸ்திரீயைக் காட்டிலும் அழகியவர்களான மகளிர் பலர் திருவந்திக்காப்பு எடுக்கவும், அமர அரம் பையில் வேல் வேந்தர் சூழ - போர்க்கு உரியதும் அரமென்னும் வாள் விசேடத்தால் அராவப்பட்டது மான வேலாயுதத்தை யேந்திய அரசர்கள் பக்கங்களிற் சூழ்ந்து நிற்கவும், மண் ஆண்டு இருந்தோர் அமர - நிலவுலகத்தை யரசாண்டிருந்தவர்களெல்லாரும், (பின்பு), வரம்பை இல் கான் போய் இறந்தனர் - எல்லையை யுடையதாகாத வனத்திற்குச் சென்று மாய்ந்தார்கள்: ஆதலில் - ஆகையால்,—வீடு அமர - (நீங்கள்) பரமபதமடைதற் பொருட்டு, அரம்பையில் மஞ்சு ஆர் அரங்கருக்கு ஆள்படும் - வாழைமரத்தின்மீது மேகங்கள் தங்கப் பெற்ற ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற நம்பெருமாளுக்கு அடிமைப்படுங்கள்; (எ - று.)

செல்வம் யாக்கை இவற்றின் நிலையில்லாமையை முதல்வாக்கியத்தில் எடுத்துக்காட்டி, இரண்டாம் வாக்கியத்தில், அரங்கனுக்கு ஆட்பட்டால் அழியாச்செல்வமாகிய முத்தி சித்திக்குமென்றார். அரசர்கள் தமது ஆயுளிற் பெரும்பான்மை அரசாண்டு முதுமைவந்தபின்பு அவ்வரசாட்சியைத் தமது மைந்தர்க்கு அளித்து வனம்புகுந்து மறுமைப்பேற்றின் பொருட்டுச் சிலகாலம் தவஞ்செய்தலு முளதாயினும், அச்சிலநாளைத்தவத்தால் வீடுபேறு கிடைக்குமென்ற நிச்சயமில்லையென்பதும் இதிற் போதரும். 'வேந்தர் சூழ மண்ணுண்டிருந்தோர்' என்றதனால், சக்கரவர்த்திகளென்றதாயிற்று.

அரம்பை - ரம்பா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இன் - ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது; இங்ஙனம் உபமான உபமேயங்களினிடையே வரும் எல்லைப்பொருளை உறழ்பொருவென்பர். அந்திக்காப்பு எடுத்தல் - பவனி வருதலாகிய திருவிழாவின் முடிவிலே கண்ணெச்சில் கழித்தற்பொருட்டு ஆரதி யேந்துதல்; அந்திக்காப்பு - அந்திமாலைப் பொழுதில் திருஷ்டிதோஷ பரிகாரத்திற்காக ஆரதியேந்துதலுமாம். இரண்டாமடியில், அமரம் - ஸமரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அமர என்று எடுத்து, அமர் என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்ச மெனினுமாம். பயில் என்பது பையில் எனப் போலியாய் நின்றது, யமகத்தின் பொருட்டு. அரம்பயில்வேல்—கீழ் "அரங்காதுவார்கணை" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. மூன்றாமடியில், அமர என்பது—'அடைய' என்பதுபோல எஞ்சாமைப் பொருள்காட்டி நின்றது; அம்மரம் என்று எடுத்து, அழகியமரங்களையுடைய வென்று உரைப்பாரு முளர். வரம்பை யில் என்றவிடத்து, இல் என்பது - செயப்படு

பொருள் குன்றுததாய் நின்றது. அரம்பையில் மஞ்சு ஆர் அரங்கம் —வாழைமரங்களின் உயர்ச்சிவளத்தை விளக்கவந்த தொடர் புயர்வுநவிற்சியணி. ஆட்படும் - உம் ஈற்று ஏவற்பன்மை. (31)

32. ஆளாகவந்தவடியேற்கருள்பரியானைதிண்டேர்
ஆளாகவந்தனிற்செற்றிலங்கேசனையட்டவல்வில்
ஆளாகவந்தன்புயந்துணித்தாயரங்காமுளரி-
ஆளாகவந்தமிலுன்னடியார்க்கன்பனுவதற்கே.

(இ - ள்.) ஆகவந்தனில் - போரிலே, பரி - குதிரைகளையும், யானை - யானைகளையும், திண் தேர் - வலிய தேர்களையும், ஆள் - காலாள்களையும், செற்று - அழித்து, இலங்கா ஈசனை அட்ட - இலங்கையரசனுன இராவணனைக்கொன்ற, வல் வில் ஆளா-வலிய வில்லை யாள்கிற வீரனே! கவந்தன்புயம் துணித்தாய் - கபந்த னென்ற அரக்கனது தோள்களை யறுத்திட்டவனே! அரங்கா-ரங்க நாதனே! முளரியாள் ஆக - தாமரைமலரில் வாழ்பவளான திரு மகளை மார்பிற் கொண்டவனே! ஆள் ஆக வந்த அடியேற்கு - அடிமையென்று வந்து உன்னைச் சரணமடைந்த எனக்கு, அந்தம் இல் உன் அடியார்க்கு அன்பன் ஆவதற்கு அருள் - எல்லையில் லாத உனது அடியார்கட்கு அடியவனுகுமாறு கருணை செய்வாய்;

எம்பெருமானுக்குத் தொண்டனுவதனேடு அப்பெருமானடி யார்கட்கு அடிமைபூண்டொழுகுதலில் தமக்கு உள்ள அபேக்ஷை யைக் கூறினர்.

பரியானை தேர்ஆள் - சதுரங்கசேனை. குதிரை, ஓரங்கமாத லோடு மற்றோரங்கமான தேரைச் செலுத்துவது மாதலால், முன் நிறுத்தப்பட்டது. அதனையடுத்து யானையை நிறுத்தினது, அது சேனைக்கு அலங்காரமாதலும் வீரர்க்கு வாகனமாய் நிற்றலோடு தானும் போர்செய்து பகையழிப்பதாதலும் பற்றி யென்க. ஆஹ வம், லங்கேசன், அந்தம் - வடசொற்கள். லங்கேசன் - குணசந்தி. முளரி - முட்களையுடைய அரியையுடையது: வேற்றுமைத் தொகையன்மொழி; அரி = அரை: தண்டின் சுற்றுப்புறம். (32)

33. ஆவாகனத்தரடியார்மனத்துட்புள்ளானவொப்பில்-
ஆவாகனத்தரரங்கர்பொற்றாளுக்கடிமைப்படார்
ஆவாகனத்தவழுக்குடல்பேணியறிவிழந்தவ்-
ஆவாகனத்தரிருந்தென்னிராமலென்னம்புவிக்கே.

(இ - ள்.) அடியார் மனத்துள் ஆவாகனத்தர் - அடியார்க ளுடைய இதயகமலத்தில் வந்துவீற்றிருத்தலையுடையவரும், புள் ஆன ஒப்பு இலா வாகனத்தர் - கருடப்பறவையாகிய ஒப்பற்ற வாகனத்தையுடையவருமாகிய, அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, பொன் தாளுக்கு - அழகிய திருவடிகளுக்கு, அடிமைப் படார் - ஆட்படமாட்டார்கள் (சிலர்): ஆ ஆ - அந்தோ! கனத்த

அழுக்கு உடல் பேணி-பாரமாயுள்ள அசுத்தமான தம் உடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, அறிவு இழந்து - மதிகெட்டு, அவா ஆகு- (சிற்றின்பத்தில்) ஆசைகொள்ளுகிற, அனத்தர் - பயனற்ற அவர்கள், அம் புவிக்கு - அழகிய இந்நிலவுலகத்தில், இருந்து என் - உயிர் வாழ்ந்திருத்தலால் என்ன லாபம்? இராயல் என் - இராதொழிதலால் என்ன நஷ்டம்? (எ - று.)

அரங்கர்க்கு ஆட்படாதவர் இருந்தென்ன? போயென்ன? என்றபடி; எனவே, இவ்வுலகத்தில் மானுடப்பிறப்பெடுத்தலின் பயன் அரங்கர்க்கு ஆட்பட்டு உய்தலே யென்பது, தேர்ந்தகருத்து. "மலர்மிசையேகினான்" என்றபடி அன்போடு தியானிக்கின்ற அடியார்களுடைய இதயகமலத்தில் எம்பெருமான் அவர்நினைந்த வடிவத்தோடு வந்து வீற்றிருத்தலால், 'ஆவாகனத்த ரடியார் மனத்துள்' என்றார். ஆவாகனத்தர் - தம்மைத்தாமே அங்கு நிலை நிறுத்துபவ ரென்க.

ஆவாஹநம், மநஸ், வாஹநம், கநம், அநர்த்தம், புவி - வடசொற்கள். "நேமிசேர் தடங்கையினானை நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடைப், பூமிபாரங்கள்" என்றபடி பகவத்பக்தரல்லாதவரது உடல் பூமிக்குப்பாரமாதலால், 'கனத்தவுடல்' எனப்பட்டது. ஆ ஆ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்லின் அடுக்கு. (33)

34. அம்புவிலங்கைநகர்பாழ்படச்சங்குமாழியும்விட்டு +
அம்புவிலங்கைகொண்டாயரங்காவன்றிடங்கர்பற்றும்
அம்புவிலங்கையளித்தாயினியென்னையாசையென்றிய-
அம்புவிலங்கையிட்டேசுஞ்சிறையிலடைத்திடலே.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, புவி - பூமியில், லங்கை நகர் பாழ்பட - இலங்காபுரியிலுள்ள அரக்கர்கள் அழியும்படி, சங்கும் ஆழியும் விட்டு அம்பு வில் அம் கை கொண்டாய் - சங்கசக்கரங்களைக் கைவிட்டு [வந்து இராமனாகத்திருவவதரித்து] அம்பையும் வில்லையும் அழகியகைகளிற்கொண்டவனே! அரங்கா—! அன்று - அந்நாளில், அம்பு - ஜலத்திலே, இடங்கர் பற்றும் - முதலையினாற் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, விலங்கை - மிருகஜாதியான கஜேந்திராழ்வானை, அளித்தாய் - பாதுகாத்தருளியவனே!— இனி—. என்னை—, ஆசை என்று இயம்பு விலங்கை இட்டு - ஆசையென்று சொல்லப்படுகிற [ஆசையாகிய] விலங்கைப் பூட்டி, ஏசும் சிறையில் அடைத்திடல் - இகழப்படுகிற (பிறப்பாகிய) சிறைச்சாலையில் அடைக்காதே; (எ - று.)

உனக்கு ஆட்பட்ட அடியேனது காமம்முதலிய குற்றங்களைப் போக்கி இனிப் பிறப்பில்லாதபடி முத்தியளித்தருளவேண்டுமென வேண்டியபடி. பெருமாள் இலங்கையரசனான இராவணன் முதலிய இராக்கதர்களை யழிக்கக்கருதி வனவாசஞ் செல்லுங்காலத்தில் சங்கசக்கராம்சமான பரதசத்துருக்கனர்களை உடன்கொண்டு செல்லாது நகரத்திலேயே விட்டுச் சென்றமையும், 'சங்கும் ஆழியும் விட்டு' என்றதில் அடங்கும். ஒருவிலங்கினாலே

மற்றொரு விலங்கிற்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும் பொறாமல் தனது பேரருளினால் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்து உதவின மகாகுணத்திலீடுபட்டு, 'அன்று இடங்கர்பற்றும் விலங்கையளித்தாய்' என்றார். விலங்கு - திர்யக் ஜாதி. 'விலங்கை யிட்டேசஞ்சிறையில்' என்று பாடமோதி, விலங்கை யிட்டே, சம் - ஜந்மமாகிய, சிறையில் - சிறைக்கூடத்தில் என்று உரைப்பாருமுளர்; சம் = ஜநம்: ஜநநம், பிறப்பு. ஏசு அம் சிறை என்று எடுத்து, அம் - சாரியை எனினும் இழுக்காது. உயிரைப் பந்தப்படுத்துதலால், பிறப்பு 'சிறை' எனப்பட்டது. "அவா வென்ப எல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும், தவாஅப்பிறப்பீனும் வித்து" என்றதுகொண்டு, அவாவை 'விலங்கு' என்றதன் காரணத்தை உணர்ந்துகொள்க.

லங்கைநகர் - இடவாகுபெயர். மூன்றாமடியில், அம்பு - வடசொல். அடைத்திடல் - எதிர்மறை யொருமையேவல்; எதிர்மறை வியங்கோளுமாம். (34)

35. இடவமலைக்கும்புயங்கமலைக்குமிலங்குமகல்
இடவமலைக்குமிருங்கமலைக்குமிறைவசங்க
இடவமலைக்கும்புனலரங்காவெய்த்தமார்க்கண்டன்கண்டு +
இடவமலைக்குமுலகழியாதுள்ளிருந்ததென்னே.

(இ - ள்.) இடவ மலைக்கும் - ருஷபகிரியாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கும், புயங்க மலைக்கும் - சேஷகிரியாகிய திருவேங்கடமலைக்கும், இலங்கும் அகல் இடம் அமலைக்கும் - விளங்குகின்ற விசாலமான நிலவுலகத்துக்கு உரிய அதிதேவதையான பூமிதேவிக்கும், இருங்கமலைக்கும் - பெரிய செந்தாமரைமலரில் வாழ்பவளான ஸ்ரீதேவிக்கும், இறைவ - தலைவனே! சங்கம் இடவ - சங்கத்தை இடக்கையிலுடையவனே! மலைக்கும் புனல் அரங்கா-(கரையை) மோதுகின்ற காவிரிநீர்ப்பெருக்குப் பாயுந் திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பவனே! எய்த்த மார்க்கண்டன் கண்டிட-(பிரளயத்திலலைபட்டு) மெலிவடைந்த மார்க்கண்டேயமுனிவன் (நினது திருவயிற்றினுட் சென்று) காணுமாறு, அம் அலைக்கும் உலகு அழியாது உள் இருந்தது - (பிரளயவெள்ள) நீரினால் அழிக்கப்பட்ட உலகங்களெல்லாம் அழியாமல் நினது திருவயிற்றினுள்ளே யிருந்த விதம், என்னே - என்ன விசித்திரமோ! (எ - று.)

ருஷபம் தவஞ்செய்து பேறுபெற்ற மலையாதலால் தென்திருமலைக்கு 'ருஷபகிரி' என்றும், பரமபதநாதனது கட்டளையின்படி அவனுக்குப் பலவகைக்கைங்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே அப்பெருமான் இனிது எழுந்தருளியிருத்தற்கு மலைவடிவமானதனாலும் மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினாற் கொணரப்பட்ட மலையாதலாலும் வடதிருமலைக்கு, 'சேஷகிரி' என்றும் பெயர்கள் வாய்த்தன. இடவம் - ருஷபம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். புஜங்கமலை யென்பது - 'சேஷகிரி' என்பதன் பரியாயநாமமாக நின்றது. புஜங்கம் என்பது, புயங்கம் என்று விகாரப்பட்டது. அமலா, கமலா என்ற வடசொற்கள் - ஆவீறு ஐயாயின. அமலை - குற்றமில்லாதவள். இறைவன் - இறைமை

என்ற பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்; வ் - பெயரிடைநிலை. மலைத்தல் - பொருதல். எய்த்தல் - மெலிதல். மார்க்கண்டன் - மிருகண்டுவினது குமாரன்; வடமொழித்தத்திதாந்த நாமம். அம் - நீர்; வடசொல்.

காலகதியைக்கடந்து என்றும்பதினாறுக நெடிதூழிவாழும்படி நீண்ட ஆயுள்பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனிவன் பத்திரநதிக்கரையில் தவம்புரிந்து நரநாராயணரது தரிசனத்தைப்பெற்று 'யான் பிரளயக்காட்சியைக் காணுமாறு அருள்புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவர்கள் அநுக்கிரகித்துச்சென்ற பின்பு, மாயவன் மாயையால் மகாபிரளயந் தோன்ற, அப்பிரளயப் பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டு வருந்திய மார்க்கண்டேயன், அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிலையின்மீது ஒருகுழந்தைவடிவமாய் அறிதுயிலமர்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கண்டு அப்பெருமானது திருவயிற்றினுட் புக்கு, அங்கிருந்த உலகங்களையும் எல்லாச்சராசரங்களையும் கண்டு பெருவியப்புக்கொண்டனனென்பது, இங்குக் குறித்த விஷயம். (35)

36. இருந்தையிலங்கவெளிறுபடாதென்செய்தாலுநிம்பத்து +, இருந்தையிலந்தித்தியாதவைபோற்புல்லர்யாவுங்கற்றாய்ந்து +, இருந்தையிலம்பன்னகண்ணார்க்கல்லால்வெண்ணெயில்லிலொளித்து +, இருந்தையிலங்கையரங்கர்க்கன்பாகியிருக்கிலரே.

(இ - ள்.) என் செய்தாலும் - என்ன உபாயஞ்செய்தாலும், இருந்தை - கரியானது, இலங்க - விளங்கத்தக்கதாக, வெளிறு படாது - வெண்ணிற மடையாது; (என்செய்தாலும்)—, நிம்பத்து இருந் தையிலம் தித்தியாது - சிறந்த வேப்பெண்ணெய் இன்சுவை பெறாது; அவை போல்—,—புல்லர் - அற்பகுணமுடையரான கீழ் மக்கள், யாவும் கற்று ஆய்ந்து இருந்து - சகல சாஸ்திரங்களையும் பயின்று ஆராய்ந்திருந்தும், ஐயில் அம்பு அன்ன கண்ணார்க்கு அல்லால் - கூரிய அம்புபோன்ற கண்களையுடைய மகளிர்க்கு அன்பாயிருப்பரேயல்லாமல், இல்லில் ஒளித்து இருந்து வெண்ணெய் ஐயில் அம் கை அரங்கர்க்கு அன்பு ஆகி இருக்கிலர் - (ஆய்ச்சியருடைய) கிருகத்தில் (அவரறியாதபடி) ஒளித்து வீற்றிருந்து வெண்ணெயை எடுத்து உண்ட அழகிய கையையுடைய ரங்கநாதர் விஷயமாக அன்புகொண்டிருக்க மாட்டார்கள்;(எ-று.)

என்றது, புல்லறிவாளரியல்புக்கு இரங்கியவாறும். **உவமையணி.** 'என் செய்தாலும்' என்பதை மத்திமதீபமாக முன்பின் வாக்கியமிரண்டிற்கும் கூட்டுக. வெண்ணெயை ஒளித்திருந்து உண்டது, கிருஷ்ணாவதாரத்தில். நிம்பம், தைலம்-வடசொற்கள். இரண்டாமடியில் 'தையிலம்' என்பதும், மூன்று நான்காமடிகளில் 'ஐயில்' என்பதும் - யமகத்தின்பொருட்டுக் கொண்ட போலிகள். தைலம் - எண்ணெய்; திலம் - எள்: அதன் சம்பந்தமானது; இங்கு இச்சொல் நெய் என்றமாத்திரமாய் நின்றது. வேப்பெண்ணெய்க்கு 'இரும்' என அடைமொழிகொடுத்தது, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; கைப்பிற்பெரிய என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். யா -

அஃறிணைப்பன்மை வினைப்பெயர். மூன்றாமடியில், 'இருந்து' என்பது - துணைவினை: நான்காமடியில், 'இருந்து' என்பதற்கு - உட்கார்ந்துஎன்பது பொருள்; ஆகவே, ஒருசொல் வந்தபொருளில் வாராமை காண்க. மூன்றாமடியில், 'இருந்து' என்றதன்பின் உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ஐயில் அம்பு அன்ன - வேலையும் அம்பையும் போன்ற எனினுமாம். (36)

37. இருக்குமந்தத்திலறியாவரங்கன்மண்ணேழுண்டுந்தய்-
இருக்குமந்தத்திருவாய்மலர்ந்தானெட்டெழுத்தைக்குறி-
இருக்குமந்தப்புத்தியீர்த்துநல்வீடெய்தலாகுங்கைபோய்-
இருக்குமந்தச்செவிட்டுமன்முந்நீர்கடந்தேறிடிலே.

(இ - ள்.) இருக்கும் அந்தத்தில் அறியா அரங்கன்-வேதமும் தனது முடிவில் [வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்துக்களில்] அறிய மாட்டாது நின்ற ரங்கநாதனும், மண் ஏழ் உண்டும் தயிருக்கும் அந்த திரு வாய் மலர்ந்தான் - ஏழுவகைப்பட்ட உலகங்களையெல் லாம் புசித்தும் (வயிறுநிரம்பாமற் கிருஷ்ணாவதாரத்திலே) தயிரை உண்ணும்பொருட்டாகவும் அந்த அழகிய வாயைத் திறந்தவனு மான திருமாலினது, எட்டு எழுத்தை - திருவஷ்டாக்ஷரமந்தி ரத்தை, குறியிருக்கும் - சிந்தியாத உங்களுக்கும், மந்தம் புத்தி ஈர்த்து நல்வீடு எய்தல் ஆகும் - கூர்மையற்ற அறிவை யொழித்து [தத்துவஜ்ஞானம் பெற்று]ச் சிறந்த முக்தியை அடைதல் கூடும்: கை போய் இருக்கும் அந்தன் செவிடு ஊமன் முந்நீர் கடந்து ஏறிடில் - கைகளில்லாத முடவனும் குருடனும் செவிடனும் ஊமையுமான ஒருவன் கடலைக்கடந்து அக்கரையேறுவனானால்;

ஏறிடில் எய்தலாகும் என இயையும். முடம், குருடு, செவிடு, ஊமைஎன்ற உறுப்புக்குறைகளையெல்லாமுடைய ஒருவன் கடல் கடந்து கரையேறுவது உண்டானால், எம்பெருமானது திருவஷ்டா க்ஷரத்தைச் சிந்தியாத உங்கட்கும் பிறவிக்கடல்கடந்து முத்திக் கரைசேர்தல் உளதாம் என்றார்; என்றது, அஸம்பாவிதமென்ற படியாம்; இது,**பொய்த்தற்குறிப்பணி**;வடநூலார் மித்யாத்யவஸிதி யலங்காரமென்பர்: இதன் இலக்கணம் - ஒரு பொருளைப் பொய் யென்று நிரூபித்தற்கு மற்றொரு பொய்ப்பொருளைக் கற்பித்தல். நீந்தமாட்டாமைக்கு முடமும், கரை இன்னதிசையிலுள்ளது எனக்காணமாட்டாமைக்குக் குருடும், அதனைக்குறித்துப் பிறரை உசாவியுணர மாட்டாமைக்கு ஊமையும், பிறர்சொல்லக் கேட் டறியமாட்டாமைக்குச் செவிடும் சேர்க்கப்பட்டன.

ருக், அந்தம், மந்தம், புத்தி, அந்தன் - வடசொற்கள். இருக் கும், உம் - உயர்வுசிறப்பு; பகவானது சொரூபத்தை யுணர்ந்து உரைத்தற்கென்றே யமைந்ததும் என்றபடி.மண்ஏழ்-ஈரேழுலகம். மண்ணேழுண்டும், தயிருக்கும் என்ற உம்மைகள் - முறையே, உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்புப் பொருளன. அந்தத் திருவாய் - உலகமுண்ட பெருவாய். குறியிர் - முன்னிலைப் பன்மை யெதிர் மறை வினையாலணையும்பெயர்; இர் - விகுதி: எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்துகெட்டது. உம் - இழிவுசிறப்பு. எய்தல், எய்து-பகுதி.

முந்நீர் - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று நீர்மை யுடையது; நீர்மை - தன்மை; ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுநீரையுடையது என்றலு முண்டு; பண்புத்தொகையன்மொழி. (37)

38. ஏறுங்கரியும்பரியுஞ்செற்றான்பரனென்றுமன்றுள்
ஏறுங்கரிமறையாதலினலையம்யாதுமக்கீடு +
ஏறுங்கரியவரங்கர்க்கன்பாய்வினையென்னுமிடி
ஏறுங்கரியுமினிமேற்பிறவியிடரில்லையே.

(இ - ள்.) 'ஏறும் - எருதையும், கரியும் - யானையையும், பரியும் - குதிரையையும், செற்றான் - வென்றவனான திருமால் தானே, பரன் - (யாவர்க்கும்) மேலான இறைவன்,' என்று-என்று ஐயந்திரிபறத்தெரிவித்து, மன்றுள் ஏறும் - அவையேறுகிற [நியாயசபையாரால் சரியென்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிற], கரி - சாட்சி, மறை - வேதமாகும்: ஆதலினால் - ஆதலால், உமக்கு - உங்கட்கு, ஐயம் யாது - (திருமாலே பரம்பொருளென்கிற விஷயத்திற்) சந்தேக மென்ன? [சிறிதும் சங்கைகொள்ளவேண்டா என்றபடி]: கரிய அரங்கர்க்கு அன்பு ஆய் - கரிய திருநிறமுடைய ரங்கநாதருக்கு (நீங்கள்) அன்புள்ள அடியார்களாகி, ஈடேறும் - உய்வுபெறுங்கள்: (அங்ஙனம் நீங்கள் அன்பரானால்), வினை என்னும் இடி ஏறும் கரியும் - (தொன்றுதொட்டு வருகிற உங்கள்) கருமமாகிய பேரிடியும் கரிந்தொழியும்: இனிமேல் பிறவி இடர் இல்லை-(உங்கட்கு) வரும் பிறப்புத்துன்பமும் இல்லையாம்; (ஏ-று.) ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

இது, உலகத்தார்க்கு நல்லறிவுணர்த்தியது. அரங்கர்க்கு அன்புபூண்டு ஒழுகினால், அப்பரமனதருளால், மூவகைக்கருமங்களில் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்ற இரண்டும் ஒழிய, பிராரப்த கருமமும் வலியொடுங்கியிடுமென்க. (சஞ்சிதம்-பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் உயிரால் அளவின்றி யீட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்கள். பிராரப்தம் - அவ்வினைப்பயன்களுள் இறந்த உடம்புகளால் அநுபவித்தன ஒழியப் பிறந்த உடம்பால் முகந்துநின்றவை.ஆகாமியம் - இப் பிறப்பில் ஈட்டப்பட்டுப் பின் அநுபவிக்கக்கடவன.)

வேதம் அனைவராலும் தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்படும் மூலப்பிரமாணமென்பார், 'மன்றுளேறுங் கரி மறை' என்றார். வினைப்பயன் தவறாது விளைந்து வருத்துதலால், 'இடியேறு' எனப்பட்டது. ஏறு - ஆண்பாற்பெயர்; சிறந்ததையும் பெரியதையும் 'ஏறு' என்றல், மரபு. (38)

39. இடராகவந்தென்னைப்புன்சிறுதெய்வங்களென்செயுமான்-
இடராகவன்பிணிமாநாகமென்செயும்யான்வெருவி-
இடராகவன்னிபுனலிடிகோண்மற்றுமென்செயும்வில்
இடராகவன்னரங்கன்றிருத்தாளென்னிதயத்ததே.

(இ - ள்.) வில் - வில்லை, இடம் - இடக்கையிலேந்திய, ராகவன் - ரகுகுலத்தி லவதரித்தவனான, அரங்கன்-ரங்கநாதனது,

திரு தாள் - திருவடி, என் இதயத்தது - அடியேனது மனத்தி லுள்ளது: (ஆதலால்),—புல் சிறு தெய்வங்கள் - இழிகுணமுடைய அற்பதேவதைகள், என்னை—, இடர் ஆக வந்து என் செயும் - துன்பம் விளைப்பனவாக வந்து நெருங்கி யாதுசெய்யமாட்டும்? மானிடர் ஆகம் வல் பிணி மா நாகம் - மனிதசரீரத்துக்கு உரிய கொடிய நோய்களாகிய பெரும்பாம்புகள், என் செயும்—? ராகம் வன்னி - செந்நிறமுடைய தீயும், புனல் - நீரும், இடி - இடியும், கோள் - (நவ)கிரகங்களும், மற்றும் - இன்னும் தீங்குவிளைப்பன யாவும், யான் வெருவியிட என்செயும் - நான் அஞ்சும்படி என்ன செய்யமாட்டும்? (எ - று.)

"வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலா னடிசேர்ந்தார்க், கியாண்டு மிடும்பை யில" என்றபடி தன்னைப்பற்றிவருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும், என மூவகையால்வரும் பிறவித் துன்பங்கள் யாவும் எம்பெருமானதுதிருவடியை இடைவிடாது நினைப்பவர்க்கு உளவாகா என்பதாம். (தன்னைப்பற்றிவருவன - உடம்பைப்பற்றிவருந் தலைநோய் முதலியனவும்; மனத்தைப்பற்றிய காமம் கோபம் முதலியனவும். இவை, **ஆத்யாத்மிகம்** எனப்படும். பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவன - மிருக பக்ஷி மநுஷ்ய பிசாச சர்ப்ப ராக்ஷஸாதிகளால் உண்டாவன; இவை, **ஆதிபௌதிகம்** எனப்படும். தெய்வத்தைப்பற்றிவருவன - குளிர் காற்று மழை இடி வெயில் முதலியவற்றால் நேர்பவை; இவை, **ஆதிதைவிகம்** எனப்படும். இவற்றை வடநூலார் தாபத்ரய மென்பர்.)

மானிடர் - மாநுஷர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ராக வஹ்நி என்ற வடமொழித்தொடர், விகாரப்பட்டது. ராகவன் - வடமொழித்தத்திதாந்த நாமம். இதயம் - வடசொற்சிதைவு. தாள் - சாதியொருமை. ராகவன்னரங்கன், னகரமெய் - விரித்தல். (39)

40. அத்திரங்காயமெனவுணரேனெனதாசையுன்கை
அத்திரங்காயத்தியிற்பெரிதானரையாகிப்பல்வீழ்-
அத்திரங்காயந்திரம்போற்பொறியைந்தழியுமக்கால்-
அத்திரங்காயரங்காவடியேனுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) அரங்கா—!—காயம் - உடம்பு, அத்திரம் - நிலையற்றது, என உணரேன் - என்று அறியும் மெய்யுணர்வுடையனல்லேன் யான்; எனது ஆசை - என்னுடைய அவாவோ, உன் கை அத்திரம் காய் அத்தியின் பெரிது - உனது கையினால் எய்யப்பட்ட ஆக்கிநேயாஸ்திரத்தினால் தவிப்படைந்த கடலினும் பெரியது; நரை ஆகி - கிழத்தனம் முதிர்ந்து, பல் வீழ - பற்கள் விழ, திரங்கா - தோல்திரைந்து, யந்திரம் போல் பொறி ஐந்து அழியும் அ காலத்து - யந்திரம்போல இடையீடின்றித் தொழில்செய்கிற பஞ்ச இந்திரியங்களும் அழியும் மரணகாலத்தில், இரங்காய்-இரக்கங்கொண்டு (அடியேனுக்கு) அருள்செய்வாய்; அடியேன் **உன்**

அடைக்கலம் - நான் உனது தாசனுகச் சரண்புகுந்தேன்; (எ-று.) —ஆல் - அசை.

"எய்ப் பென்னை வந்து நலியும்போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே" என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயல் இங்குக் கருதத்தக்கது.

அஸ்திரம், காயம், ஆசா, அஸ்த்ரம், அப்தி, யந்த்ரம், காலம் - வடசொற்கள். அப்தி - நீர்தங்குமிடம்; அப் - ஜலம். 'உன்கையத் திரங்காய்' என்றது, கடலுக்கு அடைமொழியாய் நின்றது. திரங்கா - உடன்பாட்டெச்சம். யந்திரம்போற் பொறியைந்து அழியும் என்பதற்கு - (சூத்திரமற்ற) மரப்பாவை போலப் பஞ்சேந்திரியங்களும் அழியு மென்று உரைத்தலு மொன்று. பொறியைந்து என்பதில், இனைத்தென்றறிபொருளில் வரும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. (40)

41. **கலக்கூழைக்கைக்குங்கருத்துடையீரரங்கத்துளிலைக்**
கலக்கூழைக்கைக்குங்கறியிட்டுத்துய்த்திருங்காதுபடைக்
கலக்கூழைக்கைக்குள்வருவாணனைக்கண்ணுதலும்விட்ட
கலக்கூழைக்கைக்குப்பைகண்டானைவீதியிற்கண்டுவந்தே.

(இ - ள்.) கலக்கு - (மனத்தைக்) கலங்கச்செய்கிற, ஊழை- ஊழ்வினையை, கைக்கும் - வெறுத்து ஒழிக்கவேண்டு மென்னும், கருத்து உடையீர் - எண்ணத்தையுடையவர்களே!—(நீங்கள்),— அரங்கத்துள் - ஸ்ரீரங்கத்திலே,—காது-(பகைவரை) மோதவல்ல, படைக்கலம் - ஆயுதங்களையுடைய, கூழைகைக்குள் - படைவகுப்பின் ஒழுங்கினிடையிலே, வரு - (போர்க்கு) வந்த, வாணனை - பாணாசுரனை, கண் நுதலும் விட்டு அகல - (தன்னைச்சரணமடைந்ததுபற்றிப் பாதுகாப்பதாக உடன்பட்ட) நெருப்புக்கண்ணை நெற்றியிலுடையவனான சிவபிரானும் (பாதுகாக்கமாட்டாமற்) கைவிட்டு விலக, கூழை கை குப்பை கண்டானை - (அவ்வாணனது) குறைபட்ட கைகளின் குவியலைக் கண்டவனை [அவன் கைகளைத் துணித்துவீழ்த்திக் குவியல்செய்தவனான எம்பெருமானை], வீதியில் கண்டு - திருவீதியிலே உத்ஸவங்கண்டருளத் தரிசித்து, உவந்து - மனமகிழ்ந்து, இலை கலம் கூழை கைக்கும் கறி இட்டு துய்த்தும் இரும் - இலையாகிய பாத்திரத்திலே கூழாகிய இழிந்த வுணவைக் கசக்கின்ற கறிகளைச்சேர்த்து உண்டுகொண்டாயினும் வசித்திருங்கள்; (எ - று.)

வறுமையினால் வருந்தியாயினும் நம்பெருமாளைச் சேவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்திலே வசித்தல் கொடியபழவினையை யொழித்து முத்திபெறுவித்தற்குச் சாதனமாகு மென்று சனங்களுக்கு உபதேசித்தவாறும். அரங்கத்துள் கண்டு உவந்து இரும் என இயையும்.

இரண்டாமடியில், கலம் - உண்கலம். கைக்கும் - இனியதல்லாத என்றபடி. கறி - கறிக்கப்படுவது; கறித்தல் - கடித்துத்தின்

னுதல். இட்டுந் துய்த்து என்றவிடத்து உம்மை மாற்றப்பட்டது. காது படைக்கலம் - வினைத்தொகை. படைக்கலம் - போர்க்கருவி. கண்ணுதல் - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. கை - படைவகுப்பினது, கூழைக்குள் - பின்னணிக்குள்ளே, வரு-வருகின்ற என்று உரைப்பாருமுளர். நான்காமடியில், கைக்குப்பை - கைகளின் தொகுதியை, கூழைகண்டான் - குறைசெய்தவனென்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். (41)

42. **கண்டகனுவின்பொருள்போலயாவும்பொய்காலனென்னுங்**
கண்டகனுவிகவர்வதுவேமெய்கதிநல்கெனக்
கண்டகனுவிப்பொழுதேசெல்கென்றருள்காரரங்கற்
கண்டகனுவின்புறக்கண்டுவாழ்த்திக்கடிதுய்ம்மினே.

(இ - ள்.) 'யாவும் - (செல்வம் இளமை முதலிய) எல்லாப் பொருள்களும், கனுவின் கண்ட பொருள் போல பொய் - சொப்பனத்திலே காணப்பட்ட பொருள் போலப் பொய்யாகும் [சிறிதும் நிலைபேறின்றி அழியுமென்றபடி]: காலன் என்னும் கண்டகன் ஆவி கவர்வதுவே மெய் - யமனென்கிற கொடியவன் (பிராணிகளின்) உயிரை (உடம்பினின்று) கவர்ந்துகொள்ளுதலே உண்மை: (ஆதலால்), கதி நல்கு-(எனக்கு) உயர்ந்தகதியாகிய பரமபதத்தை அளித்தருள்வாய்,' என - என்று (கண்டாகர்ணன்) பிரார்த்திக்க, கண்டகனு இ பொழுதே செல்க என்று அருள் - 'கண்டா கர்ணனே! இப்பொழுதே (பரமபதத்திற்குச்) சென்று சேர்வாயாக' என்று சொல்லி அருள்செய்த, கார் அரங்கன் - (கைம்மாறுகருதாத கொடையிலும் கரிய திருநிறத்திலும் குளிர்ச்சியிலும்) காளமேகம் போன்றவனான ஸ்ரீரங்கநாதனை, கடிது - விரைவில், கண் தக கண்டு - கண்கள் தகுதிபெறுமாறு தரிசித்தும், நா இன்புஉற வாழ்த்தி - நாக்கு இனிமையடையுமாறு துதித்தும், உய்ம்மின் - ஈடேறுங்கள்; (எ - று.)

காலன் - பிராணிகளின் ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவன். கண்டகம்-முள்; அதுபோலப் பிராணிகளை வருத்துபவன், கண்டகன். மூன்றாமடியில் 'கண்டகனு' என்பது - வடமொழிச் சிதைவு. செல்கென்று - தொகுத்தல். கண் தக நா இன்புற கண்டு வாழ்த்தி - முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள். கண்தக - கண் படைத்தபயன்பெற என்றபடி. அரங்கற்கண்டக நாவின்புறக் கண்டு என்றவிடத்து, உயர்திணையில் இரண்டனுருபு தொக்கது: உயர்திணைப்பெயரீற்று னகரமெய் பொதுவிதிப்படி வலிவர இயல்பாகாது றகரமாத் திரிந்தது, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலால்; "இயல்பின் விகாரம்." நாவின்புற என்றவிடத்து, நகர வேறுபாடு, யமகநயத்தின் பொருட்டுக் கொண்டது. (42)

43. **கடிக்கும்பணிநஞ்சமுதாகுந்தீங்குநன்காகும்பராக்**
கடிக்கும்பணியலர்தாழ்வார்கல்லாமையுங்கற்றமையாங்
கடிக்கும்பணியறமெல்லாமரங்கர்பைங்கன்னித்துழாய்க்
கடிக்கும்பணியொளிக்குந்நல்லபாதங்கருதினர்க்கே.

(இ - ள்.) அரங்கர் - ரங்கநாதரது, பைங் கன்னி துழாய் கடிக்கும் - பசிய இளமையான திருத்துழாய் மணம்வீசப்பெற்றன வும், பணி ஒளிக்கும் - ஆபரணங்கள் விளங்கப்பெற்றனவுமான, நல்ல பாதம் - அழகிய திருவடிகளை, கருதினர்க்கு - தியானித்த வர்கட்கு,—கடிக்கும் பணிநஞ்சு அமுது ஆகும் - கடிக்கிற பாம் பின் விஷமும் அமிருதமாகும்; தீங்கும் நன்கு ஆகும் - (பிறர் செய்யுந்) தீமையும் நன்மையாய்முடியும்; பராக்கு அடிக்கும் பணி யலர் தாழ்வார் - பராமுகஞ்செய்து அவமதிக்கிற பகைவர்களும் கீழ்ப்படிந்து வணங்குவார்கள்; கல்லாமையும் கற்றமை ஆம் - பயின்றறியாத பொருள்களும் பயின்றனபோல விளங்கும்; பணி அறம் எல்லாம் கடிக்கும் - (சாஸ்திரங்களிற்) சொல்லப்பட்ட தருமங்களெல்லாம் சித்திக்கும்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகளை மநநஞ்செய்பவர்க்கு நேர்கிற இஷ்டப்பிராப்தியும், அநிஷ்டநிவிருத்தியும் இச்செய்யுளிற் கூறப் பட்டன.

பணம் - படம்; அதனையுடையது, **பணீ** எனப் பாம்புக்குக் காரணக்குறி: அவ்வடசொல், பணியென ஈயீறு இகரமாயிற்று. பராக்கடித்தல் - முகங்கொடாது அசட்டை செய்தல்; ஏமாற்று தலுமாம். பணியலர் - வணங்காதவர்; எனவே, பகைவராயிற்று: எதிர்மறைப் பலர்பால் வினையாலணையும் பெயர். மூன்றாமடியில் கடித்தல் - கிடைத்தல். பணியறம் - வினைத்தொகை; இருபெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகக் கொண்டு, கைங்கரியரூபமான நல்வினைப்பயன்களெல்லாம் கைகூடு மெனினுமாம். நான்காமடி யில், கடிக்கும் என்பது - கடி என்ற உரிச்சொல்லின்மேற் பிறந்த எதிர்காலப் பெயரெச்சம். ஒளித்தல் - ஒளிசெய்தல். 'கடிக்கும்', 'ஒளிக்கும்' என்ற தெரிநிலைப்பெயரெச்சங்களும், 'நல்ல' என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சமும், அடுக்கி, 'பாதம்' என்ற பெயரைக் கொண்டன. முதலிரண்டடிகளில் **முரண்தொடை** காண்க. கடிக் கும் பணிநஞ்சு அமுதாதல் முதலியவற்றைப் பரமபாகவதனான பிரகலாதன் முதலாயினாரிடம் காணலாம். ஒளிக்குந்நல்ல, நகர மெய் - விரித்தல். (43)

44. தினகரனார்கலிதீகாற்றொடுங்குஞ்செயலும்விண்மீ
தினகரனார்கொண்டலேழ்செருக்காமையுஞ்சென்றெதிர்மோ
தினகரனாருயிர்செற்றாரரங்கர்திகிரிசங்கேந்
தினகரனார்நம்பெருமாளமைத்ததிருக்கைகண்டே.

(இ - ள்.) தினகரன் - சூரியனும், ஆர்கலி - கடலும், தீ - அக்கினியும், காற்று - வாயுவும், (ஆகிய இவைகளெல்லாம்), ஒடுங் கும் செயலும் - தம்தம் வரம்புகடவாது ஒரெல்லைக்கு உட்பட்டு அடங்கியிருக்குஞ் செயலும், விண் மீதில் நகரனார் கொண்டல் ஏழ் செருக்காமையும் - வானத்தில் (அமராவதி யென்னும்) நகரத் தையுடையவனான இந்திரனாற் செலுத்தப்படுகிற ஏழுமேகங்களும் செருக்கி அளவிறந்தமழை பொழிந்து உலகங்களை யழித்திடாமை யும், (என்னும் இவை யாதுகாரணத்தா லெனின்),—சென்றுஎதிர்

மோதின கரன் ஆர் உயிர் செற்ருர் - எதிராக வந்து பொருத கர னென்னும் அரக்கனது அருமையான உயிரை யொழித்தவரும், திகிரி சங்கு ஏந்தின கரனுர் - சங்கசக்கரங்களைத் தரித்த திருக் கைகளை யுடையவரும், நம் பெருமாள் - நம்பெருமாளென்று திரு நாம முடையவருமான, அரங்கர் - ரங்கநாதப்பிரான், அமைத்த - நில்லென்று குறித்துவைத்த, திரு கை - திருக்கையை, கண்டே - பார்த்தேயாம்; (எ - று.)

திநகரன் முதலியன அமைந்துநடப்பது திருவரங்கர் திருக்கை கொண்டு குறிப்பித்த திருவாணையைக் கண்டேயா மென அப்பெரு மானது ஸர்வநியாமகத்வம் இதிற் கூறப்பட்டது. "நெடுங்கட னிற்பதும் நாயிறு காய்வதும் நிற்றலும் கா, லொடுங்கிநடப்பதும் தண்கார்பொழிவதும் ஊழிதனிற், சுடுங்கனல் பற்றிச்சுடாதே யிருப்பதும் தும்பைபுனைந், தடுங்கனலாழியரங்கேசர்தந் திரு வாணையினே", என்பர் திருவரங்கத்து மாலையிலும்.

திநகரன் - பகலைச்செய்பவன்: வடசொல். ஆர்கலி - நிறைந்த ஓசையையுடையது; வினைத்தொகையன்மொழி. விண்மீதினகரனுர் என்றவிடத்து, 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விகுதி-உயர்வுப்பொருளது. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகம்; தொழிலாகுபெயர். கொண்ட லேழ் - ஸம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புஷ்கலம், சங்கிருதம், துரோ ணம், காளமுகி, நீலவர்ணம் என்பன. இந்திரன் மேகவாகன னுதலால், 'விண்மீதினகரனுர் கொண்டலேழ்' எனப்பட்டது. ஆர் கொண்டல் என்றெடுத்து, ஒலிக்கின்ற மேகம் எனப் பொருள் கொள்ளினுமாம். ஆர்உயிர் - பண்புத்தொகை. 'நம்பெருமா ளமைத்த திருக்கை' என்றது, அபயஹஸ்தமாயமைந்த வலத்திருக் கையை. கரன்என்ற வடசொல் - கொடியவனென்று பொருள் படும்; இவன் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில் நிற்கின்ற ஓரரக் கன்; தண்டகாரணியத்திலே சூர்ப்பணகை வசிப்பதற்கென்று குறிப்பிட்ட ஜனஸ்தானமென்றவிடத்தில் அவட்குப் பாதுகாவ லாக இராவணனுல் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர் சேனைக்கு முதல்தலைவன். **(44)**

45. திருக்காவிரிக்கும்யமுனைக்குங்கங்கைக்குந்தெள்ளமுதாந்
திருக்காவிரிக்குங்கடற்கும்பிரான்றென்னரங்கமென்னத்
திருக்காவிரிக்குமொழியார்க்குத்தீமெழுகாவிரன்புய்த்
திருக்காவிரிக்குமதெவ்வாறவனுங்கள்சென்மத்தையே.

(இ - ள்.) திரு கா விரிக்கும் - அழகிய சோலைகளைச் செழித்து வளரச் செய்கின்ற, யமுனைக்கும் - யமுனாநதிக்கும், கங்கைக்கும் - கங்காநதிக்கும், தெள் அமுது ஆம் திரு காவிரிக்கும் - தெளிவான அமிருதம்போ லினியதாகிற மேன்மையுள்ள காவேரிநதிக்கும், கடற்கும் - சமுத்திரத்துக்கும், பிரான் - தலைவனுன எம்பெருமா னது, தென் அரங்கம் - அழகிய திருவரங்கம், என்ன - என்று (ஒருதரமேனும் வாயினுற்) சொல்ல, அன்பு உய்த்து இருக்கா - அன்புசெலுத்தியிராமல், திருக்கு ஆவீர் - மாறுபடுவீர்கள்; இக்கு மொழியார்க்கு - கருப்பஞ்சாறுபோலினிய சொற்களையுடைய

மகளிர் திறத்திலோ, தீ மெழுகு ஆவிர்-தீப்பட்ட மெழுகு போலக் கரைந்து உருகுவீர்கள்; (இவ்வாறு ஆக), அவன் உங்கள் செனமத்தை இரிக்குமது எ ஆறு-அப்பெருமான் உங்களுடைய பிறப்பை யொழிப்பது எங்ஙனம் நிகழும்? (எ - று.)

திருவரங்கமென்று வாயினாற்சொல்லுதலுஞ் செய்யாமல் விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றிநிற்கின்றீர்களே, அவன் உங்கள் ஜந்மத்தை எங்ஙனம் ஒழிப்பான்? என்று, நல்வழிச் செல்லாதவர்களைக்குறித்து இரங்கிக்கூறினர். 'திருக்காவிரிக்கும்' என்ற அடைமொழியைக் கங்கை காவிரிகட்கும் கூட்டலாம். யமுனைக்குப் பிரான் என்றது, யமுநாநதிதீரத்திற் கிருஷ்ணவதாரஞ் செய்து பலதிருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தியருளியதனால். கங்கைக்குப் பிரான் என்றது, அந்நதி திருமாலின் ஸ்ரீபாததீர்த்த மாதலால். காவிரிக்குப்பிரான் என்றது உபயகாவேரி மத்தியிற் பள்ளிக்கொண்டருளுதலால். கடற்குப்பிரான் என்றது, கடலைஉறைவிடமாகக் கொண்டிருத்தலால். யமுனை கங்கை முதலிய புண்ணியநதிகளின் தீர்த்தத்தினும் காவேரி தீர்த்தத்திற்கு உள்ள இனிமை மிகுதி தோன்ற, அதற்கு 'தெள்ளமுதாம்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார்.

யமுநா என்ற வடமொழி - யமனுடன்பிறந்தவன் என்று பொருள்படும். யமனும் யமுனையும் சூரியன்மக்க ளென்றறிக. காவிரி - காவேரீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: அப்பெயர் - கவேரனென்ற அரசனது மகள் என்று பொருள்படும். இக்ஷு, ஜந்மம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. இருக்கா = இராமல்; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம்; கு - சாரியை; உடன்பாட்டு இறந்த காலவினையெச்சமாக 'இருந்து' எனப்பொருள் கொண்டு, 'தீ மெழுகாவிர்' என்றதனோடு இயைப்பினும் அமையும். (45)

46. **சென்மந்தரங்கங்கருமஞ்சுழிபிணிசேலினங்கு**
சென்மந்தரங்கதிர்பொன்கோள்கண்மாரிதிண்கூற்றசனி
சென்மந்தரங்கவற்றுள்விழுவோர்கரைசேர்க்கும்வங்கஞ்
சென்மந்தரங்கவின்றேருளாரரங்கர்திருப்பதமே.

(இ - ள்.) சென்மம் - (மாறிமாறி வருந்தன்மையனவான) பிறப்புக்கள், தரங்கம்-(மாறிமாறிவரும்) அலைகளையுடைய கடலாகும்; கருமம் - (உயிர்களைப் பிறப்பிலே சுழலச்செய்வதான) ஊழ்வினை, சுழி - (அகப்பட்டபொருள்களைத் தன்னில் உழலச்செய்வதான) நீர்ச்சுழியாகும்; பிணி - (பிறந்த உயிர்களை வருத்துகின்ற) தேகவியாதிகளும் மனோவியாதிகளும், சேல் - (நீரிலிழிந்தாரைக் குத்திவருத்துகிற) மீன்களாகும்; குசென் - அங்காரகனும், மந்தர் - சனியும், அம் கதிர் - அழகிய சூரியசந்திரர்களும், பொன் - பிருகஸ்பதியும், கோள்கள் - மற்றையகிரகங்களும், மாரி - மழையும், திண் கூற்று - (பிராணிகளைத் தவறாது அழிக்கும்) வலிமையுடைய யமனும், அசனி - இடியும், (ஆகிய ஆதிதைவிகத்துன்பங்கட்குக் காரணமான தேவவர்க்கங்கள்), இனம் - (அம்மீனின்) இனமாய்ப்

பிராணிகளை வருத்துகிற நீர்வாழ் ஜந்துக்களாகும்; அவற்றுள் செல் மந்தர் - அப்பிறப்புக்களிலே (கருமவசத்தாற்) சென்றுஅகப் பட்டுக்கொண்ட அற்பபாக்கியமுடைய மனிதர்கள், அங்கு விழு வோர் - அக்கடலில் விழுந்து வருந்துபவர்களாகும்; செல் மந்தரம் கவின் தோளார் அரங்கர் திரு பதமே - மேகந்தவழும் மந்தரகிரி போன்ற அழகிய தோள்களை யுடையவரான ரங்கநாதரது திரு வடியே, கரை சேர்க்கும் வங்கம் - (அப்பிறவிக்கடலினின்று) முத் திக்கரைசேர்க்கும் மரக்கலமாகும்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலை.

அவயவி அவயவம் முதலிய அனைத்தையும் இங்ஙனம் உருவ கஞ்செய்து உரைத்தது, **முற்றுருவகவணி**; வடநூலார் ஸகலரூபக மென்பர். "பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடி சேராதார்," "அறவாழி யந்தணன்றாள் சேர்ந்தார்க் கல்லாற், பிற வாழி நீந்த லரிது" என்பவாதலால், 'சென்மம்தரங்கம் செல் மந்த ரங்கு அவற்றுள் விழுவோர் கரைசேர்க்கும்வங்கம் அரங்கர் திருப் பதமே' என்றார். 'செல்மந்தரம்' என்றது, மந்தரத்தின் உயர்வு தோன்றக் கூறியதாம். அஷ்டகுலபர்வதங்களிலொன்றாகிய மந்தர மலைபோல ஓங்கி வளர்ந்த தோளென்க; பாற்கடலைக் கலக்கிய மந்தரம்போலப் போர்க்கடலைக் கலக்குந் தோளென்றுங் கொள்க.

செல்வது செல் என மேகத்துக்குக் காரணக்குறி. கவின் - உவமவுருபுமாம். ஜந்மம், தரங்கம், கர்மம், குஜன், மந்தர், அசநி, பதம் - வடசொற்கள். தரங்கம் - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். குஜன் என்ற பெயர் - பூமியினின்று பிறந்தவ னென்றும், மந்தன் என்ற பெயர்-(நொண்டியாதலால்) மெதுவாக நடப்பவ னென்றும் பொருள்படும். குசென் என்றது, யமகநோக்கிய விகாரம். இரண் டாமடியில் 'மந்தர்' என்ற பன்மை - இழிவுணர்த்தும். செல் மந்தரம் கவின் தோளார் என்பதற்கு - மேகமும் மந்தரகிரியும் போன்ற திருமேனியழகையும் தோள்களையு முடையவ ரென்று உரைத்தலு மொன்று; மேகம்போன்ற அழகியமேனியும், மந்தரம் போன்ற தோளுமென **முறைநிரனிறை**. மூன்றாமடியில், மந்தர் - மந்தபுத்தியுடையாருமாம். (46)

47. **பதக்கமலங்கலணிமார்பபொன்னிபடிந்திமையோர்**
பதக்கமலங்களறுசீரரங்கபகட்டயிரா
பதக்கமலங்கரித்தூர்வோன்சிவனயன்பார்க்கவந்துன்
பதக்கமலங்களடியேன்றலைக்கென்றுபாலிப்பதே.

(இ - ள்.) பதக்கம் - பதக்கமென்னும் அணிகலத்தையும், அலங்கல் - (பலவகை) ஆரங்களையும், அணி - அணிந்த, மார்ப - திருமார்பையுடையவனே! இமையோர் - தேவர்கள், பொன்னி படிந்து - திருக்காவேரி தீர்த்தத்தில் நீராடி, பதக்கம் மலங்கள் அறு - தீவினைகளாகிய அசுத்தம் நீங்கப்பெறுதற்கிடமான, சீர் அரங்க - ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—பகடு அயிரா பதம் கம் அலங்கரித்து ஊர்வோன் - பெருமையையுடைய ஐராவத

மொன்ற யானையின் மத்தகத்தைச் சிங்காரித்து ஏறிநடத்துபவனை இந்திரனும், சிவன் - சிவபிரானும், அயன் - பிரமனும், பார்க்க—, வந்து - (நீ) எழுந்தருளி, உன் பதம் கமலங்கள் அடியேன் தலைக்கு பாலிப்பது - உனது திருவடித்தாமரை மலர்களை அடியேனுடைய முடியில் வைத்து அருள்செய்வது, என்று - என்னாளோ! (எ - று.)

அலங்கல் - தொங்கியசைதல்; மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். இமையோர் - கண் இமையாதவர். யமகத்தின்பொருட்டு, பாதகம் என்ற வடசொல் குறுக்கலும் விரித்தலுமாகிய விகாரங்களைப் பெற்றுப் பதக்கம் என நின்றது. அயிராபதம் - ஐராவதம் என்ற வடசொல்லின் போலிவிகாரம். கம், சிவன், பதம், கமலம் - வடசொற்கள். கம் - தலை. சிவம் - சுபம்; அதனை(த் தன் அடியார்க்கு)ச் செய்பவன், சிவன். அயிராபதப்பகடு என்று மாற்றி, ஐராவதமென்னும் ஆண்யானை யென்றும் உரைக்கலாம்: பகடு-யானையின் ஆண்மைப்பெயர். கமலம் என்ற பெயர் - நீரை யலங்கரிப்பது என்று காரணப்பொருள்படும். (47)

48. பாலனஞ்செய்யமர்நாடாண்டுபூணொடுபட்டணிந்து
பாலனஞ்செய்யகலத்துண்டுமாதர்பல்போகத்தையும்
பாலனஞ்செய்யவிருப்பதிலையம்பருகிநந்தன்
பாலனஞ்செய்யவள்கோமானரங்கம்பையில்கைநன்றே.

(இ - ள்.) பால் அனம் - வெண்ணிறமான அன்னப்பறவைகள், செய் - கழனிகளில், அமர் - பொருந்தி வசிக்கப்பெற்ற, நாடு- தேசத்தை, ஆண்டு - அரசாட்சிசெய்து, பூணொடு பட்டு அணிந்து - ஆபரணங்களையும் பட்டாடையையும் தரித்து, செய்ய கலத்து பால் அனம் உண்டு-சிவந்த [செம்பொன் மயமான] பாத்திரத்திற் பாற்சோற்றைப் புசித்து, மாதர் பல் போகத்தையும் பாலனம் செய்ய இருப்பதில் - மகளிர்சேர்க்கையாலாகும் பலவகையின்பங்களையும் பரிபாலித்து வீற்றிருப்பதனினும்,—ஐயம் பருகி - இரந்து பெற்ற கூழைக் குடித்தாயினும், நந்தன் பாலன் அம் செய்யவள் கோமான் அரங்கம் பையில்கை - நந்தகோபனது குமாரனும் அழகிய திருமகளின் கணவனுமான திருமாலினது ஸ்ரீரங்கத்திலே வாசஞ்செய்தல், நன்று - நல்லது; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

அனம் - ஹம்ஸம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவான அன்னமென்பதன் தொகுத்தல். நீர்வளமிகுதியால் தாமரை முதலிய நீர்ப்பூக்களுள்ளவிடத்திலே சென்று விரும்பிவாழ்தல் அன்னப்பறவையின் இயல்பாதலால், 'பாலனஞ்செய்யமர்' என்ற அடைமொழி நாட்டின்வளத்தை யுணர்த்தும். அணிதல் - பொதுவினை. அனம் = அந்நம். பசும்பொன்னினாலாகிய பூணை 'பைம்பூண்' என்றல் போல, செம்பொன்னினாலாகிய கலத்தை 'செய்ய கலம்' என்றார். கலம்-உண்கலம். பாலனஞ்செய்தல்-தவறாமல் நுகர்தல். செய்ய = செய்து: எச்சத்திரிபு. தமக்கு உரிய பலவகைப்போகங்களையும், மாதர்கள், பாலனம் செய்ய - தவறாதுநடக்கும்படி பாது

காக்க என்று உரைப்பினும் அமையும். இருப்பதில் - ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது; (எ - று.)

நந்தன் - கண்ணனை வளர்த்த தந்தை. வசுதேவனும் தேவகியும் கம்சனாற் சிறையிலிருத்தப்பட்டு வடமதுரையில் தளைபூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியினிடம் எட்டாவது கருப்பத்தில் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அக்குழந்தையைக் கம்சன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தால், தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக்குழவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்த நடுராத்திரியிலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாந் தலைவனான நந்தகோபனது திருமாளிகையிலே இரகசியமாகக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவன் மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந்திருந்ததொரு பெண் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டுவந்து விட, அதுமுதற் கம்சனைக் கொல்லுகிறவரையில் கண்ணபிரான் அக்கோகுலத்திலேயே நந்தகோபன்குமரனாய் யசோதைவளர்க்க வளர்ந்தருளினனென்று உணர்க. செய்யவள் - செவ்வியையுடையவள். கோமான், மான் - பெயர்விகுதி. பையில்கை = பயில்கை; இப்போலி, அடுத்த யமகச்செய்யுளின் அந்தாதித் தொடர்ச்சி நோக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. 'பருகி' என்ற வினையை நோக்கி, 'ஐயம்' என்றது - கூழ் எனப்பட்டது. போகம், பாலநம், பாலன் - வடசொற்கள். நம் செய்யவள் கோமான் என்று எடுத்துரைத்தலு மொன்று. (48)

49. பையிலத்திமூளைநரம்பூனுதிரம்பரந்தகுரம்
பையிலத்தியுள்விளைபாண்டமென்னுமற்புன்பாவையர்தோற்
பையிலத்திசெய்துநரகெய்துவீருய்யப்பற்றுமினோ
பையிலத்திமேவித்துயில்கூரரங்கர்பொற்பாதத்தையே.

(இ - ள்.) 'பையில் - (ஒன்றோடொன்று) பொருந்தியிருக்கின்ற, அத்தி - எலும்பும், மூளை - மூளையும், நரம்பு - நரம்பும், ஊன் - தசையும், உதிரம் - இரத்தமும், பரந்த-பரவிய, குரம்பை-(உயிர் சிலநாள் தங்குஞ்) சிறு குடிசை (இது): இலத்தி உள் விளை பாண்டம் - மலம் அகத்திலே மேன்மேலுண்டாகப்பெறும் பாத்திரம் (இது)', என்னுமல் - என்று (உடம்பின் அசுத்தத்தன்மையைக்) கருதாமல், புல் பாவையர் தோல் பையில் அத்தி செய்து - இழிகுணமுடைய மகளிரது உடம்பினிடத்து ஆசைவைத்து, நரகு எய்துவீர் - நரகத்தை யடைபவர்களே! —(நீங்கள்), உய்ய-ஈடேறுமாறு, அத்தி பையில் மேவி துயில் கூர் அரங்கர் பொன்பாதத்தை பற்றுமினோ - (திருப்பாற்) கடலில் (ஆதிசேஷனது) படத்தின் கீழ்த் திருவுள்ளமுவந்து யோக நித்திரை செய்தருளுகிற ஸ்ரீரங்கநாதருடைய அழகிய திருவடிகளைச் சரணமடையுங்கள்; (எ - று.)

அத்தி என்பது - எலும்புஎன்றபொருளில் அஸ்தி என்ற வடசொல்லும், ஆசை என்ற பொருளில் அர்த்தி என்ற வடசொல்லும், கடல் என்ற பொருளில் அப்தி என்ற வடசொல்லும் சிதைந்ததாம். பையில் = பயில்; முதற்போலி. ருதிரம், பாண்டம், நரகம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. தோற்பை -

தோலினாலாகிய பை. அத்தி செய்தல்-அர்த்தித்தல்: வேண்டுதல். பற்றுமினோ என்ற ஓகாரம்-கழிவிரக்கத்தைக் காட்டும்.

"குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந், தொடரு நரம்பொடு தோலும் - இடையிடையே, வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றி வற்றுள், எத்திறத்தா ளீர்ங்கோதையாள்", ஊறி யுவர்த்தக்க வொன்பதுவாய்ப் புலனுங், கோதிக் குழம்பலைக்குங் கும்பம்," "தோற்போர்வை மேலுந் துளைபலவாய்ப்பொய்ம்மறைக்கும், மீப் போர்வை மாட்சித் துடம்பானால்-மீப்போர்வை, பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப், பைம்மறியாப் பார்க்கப்படும்" என்ற நாலடியார்ப்பாடல்கள் உடம்பின் அசுத்தியை நன்கு விளக்கும்.

இச்செய்யுளில் அடிதோறும் முதலிலுள்ள ஐகாரம் குறுக்க மாதலால் அதனைத் தனியே நேரசையாகக்கொள்ளாது அடுத்த குறிலோடு சேர்த்து நிரையசையாகக் கொள்ளவேண்டும்; இல்லா விடின், "நேர்பதினாறே நிரைபதினேழென், றோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே" என்றது முதலிய கட்டளைக் கலித்துறை யிலக்கணம் சிதையும். கீழ்ச்செய்யுளின் ஈற்றடியில் வந்த "பையில் கை" என்றவிடத்தும் இங்ஙனமே காண்க. (49)

50. பாதகங்கைக்குமரங்கர்பல்பேய்பண்டிராவணனுற்
பாதகங்கைக்குமென்றெள்ளக்கொய்தார்படிக்கேற்றதிருப்
பாதகங்கைக்குள்விழுமுன்னமேபங்கயன்விளக்கும்
பாதகங்கைக்குளிர்நீர்வீழ்ந்ததீசன்படர்சடைக்கே.

(இ - ள்.) பாதகம் - (அடியார்களுடைய) பாவங்களை, கைக்கும் - வெறுத்தொழிக்கின்ற, அரங்கர் - ரங்கநாதரும், பல் பேய் - பலபேய்கள், பண்டு - முன்னாளில், இராவணன் உற்பாதம் கம் கைக்கும் என்று எள்ள-இராவணனுடைய உத்பாதமான தலைகள் கசக்குமென்று இகழுமாறு, கொய்தார்-(அத்தலைகளைத்) துணித்த வருமான திருமால், படிக்கு - (தாம் மாவலிபக்கல்வேண்டிய) மூவடி நிலத்தைத் தவறாது பெறுதற்காக, ஏற்ற - வாங்குதற்கு உடன்பட்ட, திருப்பாதகம் - (கொடுப்பதைத்) திருப்பக்கூடாத ஜலம் [வாக்குதத்தத்தோடு மகாபலிச்சக்கரவர்த்தி தாரைவார்த் துக்கொடுக்கிற நீர்], கைக்குள் விழும் முன்னமே - (அப்பெருமா னது) அகங்கையில் விழுதற்கு முன்னமே,—பங்கயன் விளக்கும் பாதம் கங்கை குளிர் நீர் - பிரமன் திருமஞ்சனஞ் செய்த திருவடி யின் தீர்த்தமாகிய குளிர்ந்த கங்காஜலமானது, ஈசன் படர் சடைக்கே வீழ்ந்தது - சிவபிரானது பரவியசடையிலே விழுந் திட்டது; (எ - று.)

மாவலிபக்கல் மூவடிமண்வேண்டிப் பெற்று உலகனைத்தை யும் தனது உடைமையாக்கி அவனைச்செருக்கடக்குதற்கென்று திருமால்கொண்ட திருவவதாரமாகிய வாமனமூர்த்தியின் கையில் மகாபலி தாரைவார்த்துக்கொடுத்த நீர் விழுவதன்முன், அவ்வா மனன் திரிவிக்கிரமனாய்வளர்ந்து உலக மளக்க மேலே சத்திய

லோகத்துச்சென்ற அப்பிரானது திருவடியை அங்குப் பிரமன்கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தமாகப் பெருகிய கங்காநதி சிவபிரானது சடையில் வீழ்ந்தது என்றார், விரைவுமிகுதி தோன்ற; இங்ஙனம் காரணத்தின் முன் காரியம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுதல், **மிகையுயர்வுநவிற்சியணி.** "தாரேற்ற வெண்குடைமாவலி வார்க்கவுந் தாமரைமேற்,சீரேற்றதொன்னூன் முகத்தோன் விளக்கவுஞ் செம்பொன் முடிக், காரேற்றமேனி யரங்கேசர் கையுங் கழலுமொக்க, நீரேற்றன வண்திருக்குறளாகி நிமிர்ந்தவன்றே" என்று திருவரங்கத்துமாலையிற் கூறுவதற்கும் இதற்கும் உள்ள ஒற்றுமைவேற்றுமைநயங்களை உய்த்துணர்க. "குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகைநீர் பெய்து, மறை கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக் - கறைகொண்ட, கண்டத் தான் சென்னி மேலேறக் கழுவினான், அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலும் இங்கு அறியத்தக்கது.

உத்பாதம் - வடசொல்: பின்நிகழுந் தீமைக்கு அறிகுறியாக முன்னர்த் தோன்றுந் தீநிமித்தம்; இராவணனது பத்துத்தலைகளை உலகத்தின் தீமைக்கு அறிகுறியென்றும் இனியனவல்லவென்றும் பிணம்பிடுங்கித்தின்னும் இயல்பினவான பேய்களும் இகழ்வதாகக் கூறியது, அவனது மிக்க இகழற்பாட்டை விளக்கும். பங்கஜம் - சேற்றில் முளைப்பது: வடசொல்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி: அதில் தோன்றியவன், பங்கயன். ஈசன். - ஐசுவரியமுடையவன். சடைக்கு - உருபுமயக்கம். (50)

51. **படநாகத்தந்தரமீதிருப்பானெம்பரனரங்கன்**
படநாகத்தந்தம்பறித்தோன்புகழைப்பரவுமின்க
படநாகத்தந்தக்கரணம்பொல்லான்சிசுபாலன்முற்பல்
படநாகத்தந்தவசைக்குத்தந்தான்றொல்பரகதியே.

(இ - ள்.) அந்தரம்மீது - பரமபதத்தில், படம் நாகத்து - படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வான்மீது, இருப்பான்-வீற்றிருப் பவனும், எம்பரன் - எமதுஇறைவனும், நாகம் தந்தம் பட பறித் தோன் - (கம்சனேவிய குவலயாபீடமென்னும்) யானையினது தந்தத்தை (அவ்யானை) அழியுமாறு பறித்துக் கொண்டவனுமான, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, புகழை - கீர்த்தியை, பரவுமின் - கொண்டாடித் துதியுங்கள்; (அங்ஙனம் அனைவரும் புகழுமாறு அப்பெருமான் யாது செய்தானெனின்), —கபடன் -வஞ்சகனும், ஆகத்து அந்தக்கரணம் பொல்லான் - உடம்பின் அகத்துறுப்பான மனம் தீயவனுமாகிய, சிசுபாலன் - சிசுபாலனென்பவன், முன் - முன்பு, பல் பட - பலவாறாக, நா கத்து - நாவினாற் பிதற்றின, அந்த வசைக்கும் - அப்படிப்பட்ட [மிகக்கொடிய] நிந்தனைச் சொற்களுக்கும், தொல் பரகதி தந்தான் - அநாதியான பரமபதத் தைக் கொடுத்தருளினான்; (எ - று.)

சிசுபாலன் எம்பெருமானை இகழ்ந்ததற்குப் பயனாகப் பரகதி யைப் பெற்றன னென்றால், அப்பெருமானைப் புகழ்வதற்குப் பயன் பரகதி யென்பது கூறாமலே யமையுமென்ற கருத்து, இதில்

தொனிக்கும். சிசுபாலன் - வசுதேவனது உடன்பிறந்தவளும் அதனாற் கண்ணனுக்கு அத்தையும் சேதி தேசத்தரசனான தமகோஷனுக்குப் பத்தினியுமாகிய சுருதசிரவையென்பவளுடைய மகன். திருமாலின் துவாரபாலகராகியஜயவிஜயர்கள் ஒருசமயத்தில் விஷ்ணுலோகத்தினுட் செல்லவந்த ஸநகாதி யோகிகளைத் தடுத்தமைபற்றி அவர்கள் வெகுண்டுகூறிய சாபமொழியால் மூன்றுபிறப்புத் திருமாலுக்குப் பகைவராய்ப் பூமியிற் சனித்து அத்திருமாலின்கையா லிறப்பராகி, முதலில் இரணிய இரணியாக்ஷராகவும், அதன்பின் இராவணகும்பகர்ணராகவும், அப்பால் சிசுபால தந்தவக்கிரராகவுந் தோன்றின ரென அறிக.

எம்பெருமான் பக்தியோடு தன்னைத்தியானிப்பவர்க்குத் திருவுள்ள முவந்து மோக்ஷமளிப்பது போலவே, விரோதத்தினலாகிலும்தன்னை இடைவிடாது நினைந்திருந்தவர்க்கும் சிறுபான்மை தனது பரமகிருபையால் அந்த முக்தியை அளிக்கின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை.

அந்தரம்-வானம், பரமாகாசம். மூன்ருமடியில் 'கபடநாகத்து' என்றவிடத்து, னகரவேறுபாடு யமகநயம்பற்றியது. வசைக்கும், உம் - இழிவுசிறப்பு. பர கதி - உயர்ந்த கதி. **(51)**

52. பரவையிலன்னகட்பாஞ்சாலிநின்பரமென்னநிரு
பரவையில்மேகலையீந்தானரங்கன்பணிந்திமையோர்
பரவையிலாழிப்பிரானடிக்கீழுற்பவித்தழியும்
பரவையில்மொக்குளைப்போற்பலகோடிபகிரண்டமே.

(இ - ள்.) பரவு - விசாலித்த, ஐயில் அன்ன கண் - வேலைப்போன்ற [கூரிய] கண்களையுடைய, பாஞ்சாலி - திரௌபதி, நின் பரம் என்ன - '(என்னைக் காப்பது) உனது பாரம்' என்று சொல்லி முறையிட்டுச் சரணமடைய, நிருபர் அவையில் - அரசர்கள் கூடிய சபையிலே, மேகலை ஈந்தான்-(அவட்கு) ஆடையை யளித்தவனும், இமையோர் பணிந்து பரவு - தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்கப் பெற்ற, ஐயில்ஆழி பிரான் - கூரிய சக்கராயுதத்தையேந்திய இறைவனுமான, அரங்கன் - திருவரங்கநாதனது, அடிக்கீழ் - திருவடியில்,—பரவையில் மொக்குளை போல் - கடலில்தோன்றும் நீர்க்குமிழிகள் போல, பல கோடி பகிரண்டம் - அநேக கோடிக் கணக்காகிய அண்ட கோளங்கள், உற்பவித்து - தோன்றி, அழியும் - (சிலகாலம் கழிந்தவாறே) மாய்ந்துபோம்; (எ - று.)

"வாரித்தலமுங் குலபூதரங்களும் வானுமுள்ளே, பாரித்து வைத்த விவ்வண்டங்கள்யாவும் படைக்க முன்னுள், வேரிப்பசுந் தண்துழாயரங்கேசர் விபூதியிலே, மூரிப்புனலிற் குமிழிகள்போல முளைத்தனவே, "மண்கழலில்" என்பர் திருவரங்கத்து மாலையிலும்.

பாஞ்சாலீ-வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். பாஞ்சால தேசத்து அரசனது மகள்; பஞ்சபாண்டவரது பத்தினி. மேகலை யென்ற எண்கோவையிடையணியின் பெயர், ஆடைக்கு இலக்கணை.

மேவுகலை என வினைத்தொகைநிலைத் தொடராக எடுத்து, விரும்பப்படுகின்ற ஆடையென்றும், பொருந்திய ஆடையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஐயில்-அயில். பஹிரண்டம்-வெளியண்டம்; இங்கு, அண்டமென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. யமகநயத்தின் பொருட்டு, 'நிருபரவையின்மேகலை', 'பரவையின்மொக்குளை' என்று சந்திபுணர்க்காமல் லகரவீறாகவே நிறுத்திக்கொண்டார். ()

53. அண்டமடங்கலையுந்தந்துகாத்தவையந்தந்தன்பால்
அண்டமடங்கலைச்செய்காரணமம்பொன்முத்தலைவான்
அண்டமடங்கலையீர்த்தோடும்பொன்னியரங்கன்புட்கார்
அண்டமடங்கலைமுந்நீர்மகளுகப்பாகவென்றே.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, பொன் - பொன்னையும், முத்து - முத்துக்களையும் கொழிக்கின்ற, அலை - அலைகள், வான் அண்ட - மேகமண்டலத்தையளாவியுயர, மடங்கலை ஈர்த்து ஓடும் - சிங்கங்களை யிழுத்துக்கொண்டு ஓடிவருகிற, பொன்னி - காவேரிநதியினாற் சூழப்பட்ட, அரங்கன் - திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான், அண்டம் அடங்கலையும் - அண்டகோளங்களெல்லாவற்றையும், தந்து - படைத்து, காத்து - பாதுகாத்து, அவை அந்தம் தன்பால் அண்ட மடங்கலை செய் - அவ்வண்டங்களெல்லாம் கற்பாந்தகாலத்திலே மீண்டும் தன்பக்கல் ஒடுங்கும்படி அழிவுசெய்கின்ற, காரணம் - ஏது, (யாதெனில்),—காரண்டம் புள் அடங்கு அலை முந்நீர் மகள் உகப்பு ஆக என்றே-நீர்க்காக்கையாகிய பறவைகள் தம்மிலடங்கப்பெற்ற அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றிய திருமகள் (கண்டு) களிப்படைதற்கு என்றேயாம்; (எ - று.)

எம்பெருமான் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலையுஞ் செய்வது பெரியபிராட்டியாரின் மனத்தை மகிழ்விக்குந் திருவிளையாடலேயா மென்பது, கருத்து. இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியால் 'முந்நீர் மக ளுகப்பாக' என்பதற்கு - (அண்டங்கட்கெல்லாம் அதிஷ்டானதேவதையான) கடலாடை சூழ்ந்தபூமிப்பிராட்டி மகிழ்ச்சியடையவென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அண்டமடங்கலையுந் தந்து காத்து அவை அந்தந்தன்பால்அண்ட மடங்கலைச்செய்—"தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண்டடங்கடல், தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல், நின்னுளேபிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும், நின்னுளேயடங்குகின்ற நீர்மை நின்கண் நின்றதே" என்ற திருமழிசைப் பிரானருளிச்செயலையுங் காண்க.

அடங்கல் என்றது, எஞ்சாமைப்பொருளைக் காட்டும்; உம்மை -முற்றும்மை. அந்தம்அண்ட - அழிவையடைய, மடங்கலைச்செய்-ஊழிக்காலத்தைச் செய்கிற வென்றுரைத்தலு மொன்று. பொன்னும் முத்தும் சிங்கங்களும் - மலையிலுள்ளவை. மலையில் முத்து, யானைத்தந்தம் முதலியவற்றினின்று தோன்றியவை யென்க. மடங்கல் - (பிடரிமயிர்) மடங்குதலையுடையதென ஆண்சிங்கத்துக்குக் காரணக்குறி. காரண்டவம் - வடசொல். உகப்பு தொழிற்பெயர்.

54. ஆகமதிக்குமுகமேன்முகமுடையானயன்வாழ்
ஆகமதிக்குநவநீதக்கள்வவவனிகொள்வார-
ஆகமதிக்குளஞ்சேரரங்காவுன்னையன்றித்தெய்வம்-
ஆகமதிக்குளெண்ணேனடியேன்பிறராரையுமே.

(இ - ள்.) ஆகமம் - (காமிகம் முதலிய) ஆகமங்களைக் கூறிய, திக்கு முகம் மேல் முகம் உடையான்-நான்குமுகங்களுக்குமேலும் ஒருமுகத்தை [ஐந்துமுகங்களை] யுடையவனான சிவபிரானும், அயன் - பிரமனும், வாழ் - இனிதுவசிக்கின்ற, ஆக-திருமேனியை யுடையவனே! மதிக்கும் நவநீதம் கள்வ - கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயைக் (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) களவுசெய்துண்டவனே! அவனி கொள் வராக - பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தியெடுத்துக்கொண்டு வந்த வராகமூர்த்தியானவனே! மதி குளம் சேர் அரங்கா - சந்திர புஷ்கரிணி பொருந்திய ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! அடியேன் - (உனது) அடியவனான நான், உன்னை அன்றி பிறர் ஆரையும் தெய்வம் ஆக மதிக்குள் எண்ணேன் - உன்னையல்லாமல் வேறு எவரையும் கடவுளாக மனத்திற் கருதுதலுஞ் செய்யேன்; (எ - று.)

"மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்றபடி பரதேவதையாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனையே யன்றி அவனது திருமேனியிலடங்கிய அபரதேவதைகளைச் சிறிதும் பொருள் செய்யாமையில் தமக்கு உள்ள உறுதியை இங்ஙனம் வெளியிட்டார். திருமாலின் திருநாபியிற் பிரமனும், வலப்பக்கத்திற் சிவபிரானும் அடங்கியுறைதலை, "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப் பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்துக், கறைதங்கு வேற்றடங்கட்டிருவை மார்பிற் கலந்தவன்" என்ற அருளிச்செயல்கொண்டும் உணர்க.

இங்கு 'ஆகமம்' என்றது, காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈறாகச் சொல்லப்படும் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களை. சிவபூஜை செய்யுந்திறம் சிவஸ்வரூபம் முதலியவற்றைச் சொல்லுகிற இந்தச்சைவாகமங்கள் அச்சிவபிரானாலேயே சொல்லப்பட்டவை. திக்கு என்பது-இலக்கணையால், அதன்தொகையாகிய நான்கென்னும் எண்ணின் மேல் நின்றதென்க. சிவபிரான் நான்கு திசையையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களோடு மேல்நோக்கிய ஊர்த்துவ முகமொன்றுமாக ஐந்து முகங்களையுடையானென்ற விவரம் விளங்க, 'திக்கு முக மேல் முகமுடையான்' என்றனரென்றுங் கொள்ளலாம். சதாசிவமூர்த்தியினுடைய ஐந்து முகங்களுள்ளும் சத்தியோசாதமென்னும் முகத்தினின்று காமிகம் யோகஜம் சிந்தியம் காரணம் அசிதம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், வாமமென்னும் முகத்தினின்று தீப்தம் சூக்குமம் சகத்திரம் அஞ்சுமான் சுப்பிரபேதம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், அகோரமென்னும் முகத்தினின்று விசயம் நிச்சுவாசம் சுவாயம்புவம் ஆக்நேயம் வீரம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், தத்புருஷமென்னும் முகத்தினின்று ரௌரவம் மகுடம் விமலம் சந்திரஞானம் விம்பம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், ஈசானமென்னும் முகத்தினின்று புரோற்கீதம் லளிதம் சித்தம் சந்தாநம் சர்வோக்தம் பாரமேசுவரம் கிரணம்

வாதுளம் என்னும் எட்டு ஆகமங்களும் தோன்றின வென்று அறிக.

நவநீதம் என்ற வடசொல்-புதிதாக ஈட்டப்பட்டது என்றும், அவநி என்ற வடசொல் - காத்தற்கு உரியது என்றும் காரணப் பொருள்படும். கள்வன், வ் - பெயரிடைநிலை. சந்திரபுஷ்கரிணி - க்ஷயரோகமடைந்து அழியும்படி தக்ஷப்பிரஜாபதியினாற் சாப மடைந்த சந்திரன் தவஞ்செய்து அச்சாப நிவிருத்திபெற்ற குளம். மதி - நன்குமதிக்கப்படுபவன். மதி - அறிவு; வடசொல். 'மதிக் குள் வையேன்' என்றும் பாடம். (54)

55. ஆரத்தநந்தருந்தாய்தந்தையாநந்தமாவரிகழ்—
ஆரத்தநந்தனன்றீமைகண்டாலங்கவுத்துவபூண்
ஆரத்தநந்தசயனுவணியரங்காதிகிரி
ஆரத்தநந்தன்மதலாயென்றீங்குனக்கத்தன்மைத்தே.

(இ - ள்.) அத்த - (எனது) தந்தையே! அம் கவுத்துவ - அழகிய கௌஸ்துபமென்னும் இரத்தினத்தைத் (திருமார்பில்) தரித்துள்ளவனே! பூண் ஆரத்து - அணிந்த ஹாரங்களையுடைய, அநந்தசயனு - ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகவுடையவனே! அணி அரங்கா - அழகிய திருவரங்கத்துக்குத் தலைவனே! திகிரி ஆர் அத்த - சக்கராயுதம் பொருந்திய திருக்கையை யுடையவனே! நந்தன் மதலாய் - நந்தகோபன் வளர்த்த குமாரனே!—ஆர தநம் தரும் தாய் - (தான்பெற்ற பிள்ளைக்குக்) குடிக்க முலைப்பாலைக் கொடுக்கிறதாயும், தந்தை - தந்தையும், நந்தனன் தீமைகண்டால்- தமதுபுதல்வன் (இளமையில் தம்மை உதைத்தல் ஏசுதல் முதலிய) தீங்குகள் செய்தலைக் கண்டால், ஆநந்தம் ஆவர் - மகிழ்ச்சியடை வரேயன்றி, இகழார் - வெறுப்புக்கொள்ளார்;—என் தீங்கு உனக்கு அ தன்மைத்தே - (அறிவிற்சிறியேனுன) எனது பிழை யும் (எந்தையான) உனக்கு அத்தன்மையதேயாம்; (எ - று.)

அன்பிற்சிறந்த தாய்தந்தையர் தம் மக்கள் இளமையிற் செய் கிற சிறு குறும்புகளைப் பொருள்செய்யாது அவற்றைக்கொண்டு களித்துநிற்றல்போல, அருளிற்சிறந்த எம்பெருமானும் தனது அடியாரது பிழைகளைப் பாராட்டாது "என்னடியார் அது செய் யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர்போலும்" என்னும்படி அவற்றையே குணமாகப்பாவித்துப் போக்யமாகக்கொண்டு அருள்செய்வ னென்பதாம். "திருவரங்கத்துள்ளோங்கு, மொளி யுளார்தாமே யன்றே தந்தையுந் தாயு மாவார்" என்ற திருமாலை இங்கு உணரத்தக்கது. இக்கருத்துக்கு, இரண்டாமடியில் 'அத்த' என்றதைத் தந்தையையழைக்கும் விளியாகக்கொண்டமை இனிது பொருந்தும்; "அணியார்பொழில்சூ ழரங்கநக ரப்பா" என்றார் பெரியாரும். இனி, அத்தம் என்று பிரித்து அர்த்தம் என்ற வட சொல்லின் விகார மென்று கொண்டு, அத்த நந்தனன் - செல்வப் புதல்வன் என்று உரைப்பாரும், அ தம் நந்தனன் என்றுபிரித்து அந்தத் தமதுபுதல்வ னென்று உரைப்பாரு முளர். இரட்டுற

மொழிதலென்னும் உத்தியால், 'ஆரத் தநந் தரும்' என்பதற்கு - (தனதுமகனுக்குத்) தனது செல்வத்தை முழுவதுங் கொடுக்கின்ற என்று உரைத்து, அந்த அடைமொழியைத் தந்தைக்குங் கூட்டலாம்; (ஆர - நிரம்ப; தநம் - செல்வம்.) நந்தநன் என்ற பெயர் - (தாய்தந்தையர்க்கு) ஆநந்தத்தைச் செய்பவனென்று காரணப் பொருள்படும். 'என்தீங்கு' என்றது, வணங்காமை புகழாமை முதலியவற்றை. தீங்கு - சாதியொருமை.

ஸ்தநம், தநம், ஆநந்தம், நந்தநன், கௌஸ்துபம், ஹாரம், அநந்தசயநன், ஹஸ்தம் - வடசொற்கள். கௌஸ்துபரத்தினம், திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றியது. ஹாரம் - மார்பின்மாலை. 'பூணாரத்து' என்றது, அநந்தசயநனுக்கு அடைமொழி. மதலாய்- மதலை யென்பதன் ஈறுதிரிந்தவிளி. தாய் தந்தை - பன்மைவிகுதி பெறாத பொதுத்திணை யும்மைத்தொகை. (55)

56. அத்தனுமன்புளவன்னையும்பேருமனந்தமதாம்
அத்தனுமன்புலனாதலினாண்டருளம்புயைவீர்-
அத்தனுமன்புயமீதேறரங்கனஞ்சார்ங்கவயிர்-
அத்தனுமன்புகல்பேரிருவீர்க்குமடியனென்றே.

(இ - ள்.) அத்தனும் - தந்தையும், அன்பு உள அன்னையும் - (மக்களிடத்து) மிக்க அன்பையுடைய தாயும், பேரும் - பெயரும், அனந்தம் அது ஆம் - எல்லையில்லாததாகப்பெற்ற, அ தனு - அந்தந்த உடலில் [பலவகைப் பிறப்புக்களில்], மன் - பொருந்தி வருகிற, பு(ல்)லன் - எளியவன் யான்: ஆதலின் - ஆகையால்,— அம்புயை - இலக்குமி யென்றும், வீரத்து அனுமன்புயம் மீது ஏறு - பராக்கிரமத்தையுடைய அநுமானை (இராமாவதாரத்தில்) வாகனமாகக்கொண்டு அச்சிறிய திருவடியின் தோள்களின்மேலேறிய, அரங்கன் - ரங்கநாதனாகிய, அம் சார்ங்கம் வயிரம் தனு மன் - அழகிய சார்ங்கமென்னும் உறுதியான வில்லையுடைய பெருமானென்றும், புகல் - சொல்லப்படுகிற, பேர் இருவீர்க்கும் - உங்களிரண்டுபேர்க்கும், அடியன் என்று - அடியவனாக என்னைக் கொண்டு, ஆண்டுஅருள் - பாதுகாத்தருள்வாய்; (எ - று.)

ஒவ்வொரு பிறப்புக்கு ஒவ்வொரு தந்தையும் தாயும் பெயருமாக எத்தனையோ பிறப்புக்களில் எத்தனையோ தந்தை தாயர்களையும் பெயர்களையுங் கொண்டு உழன்று வருகிறவன் யானென்று தனதுசிறுமையை விண்ணப்பித்து இனியாயினும் பரமபிதா மாதாக்களாகிய நீயும்பெரியபிராட்டியாரும் என்னை ஆட்கொண்டு உங்கட்கு அடியவனென்ற பெயரையிட்டுப் பிராகிருத பிதாமாதாக்களின் தொடர்பையும் பிராகிருதநாமத்தையும் போக்கி எனக்கு முத்தியளித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபடி. "தாயொக்கு மன்பின்" என்னும்படி மக்களிடத்துத் தந்தையினன்பினும் தாயினன்பு மிகுதலால், அன்னைக்கு 'அன்புள' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; இனி, அதனை மத்திமதீபமாகக்கொண்டு அத்தனுக்கும் இயைத்தலுமொன்று.

உள்ள, புல்லன் என்பவை - உள, புலன் என்று தொகுத்தல் விகாரமடைந்தன. 'தனு' என்றது - உடம்பைக்குறிக்கையில் தநு என்ற வடசொல்லின் விகாரமும், வில்லைக்குறிக்கையில் தநுஸ் என்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். மன்புலன் - வினைத்தொகை. அம்புயை - அம்புஜா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: தாமரைமலரில் வாழ்பவளென்று பொருள். நான்காமடியில், மன் - மன்னன்; பண்பாகுபெயர். இருவீர் - முன்னிலைப்பன்மைக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். (56)

57. அடியவராகவுமாட்கொள்ளவுமெண்ணியாருயிர்கட்கு +
அடியவராகம்படைத்தமையாலகமேபெரிய
அடியவராகவரங்கருக்காட்செயருட்கதையால்
அடியவராகஞ்செய்மாரனுக்காட்செயுமைவரையே.

(இ - ள்.) அடியவர் ஆகவும் - (ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவாகிய தமக்குத்) தொண்டர்களாகுமாறும், ஆள் கொள்ளவும் - - (அங்ஙனம் தொண்டரானவர்களைத் தாம்) அடிமைகொள்ளுமாறும், எண்ணி - திருவுள்ளங்கொண்டு, அவர் - அப்பெருமாள், அடி - ஆதிகாலத்தில் [சிருஷ்டிகாலத்தில்], ஆர் உயிர்கட்கு ஆகம் படைத்தமையால் - நிறைந்த உயிர்கட்குச் சரீரத்தைக் கொடுத்ததனால்,—அகமே - மனமே! பெரிய அடிய வராகம் அரங்கருக்கு ஆள் செய் - பெரிய கால்களை யுடைய வராக மூர்த்தியாக அவதரித்த ஸ்ரீரங்கநாதர்க்கு (நீ) அடிமையாவை; (அங்ஙனமாகி), அருள் கதையால் - (அவருடைய) கருணையாகிய தண்டாயுதத்தைப் பெற்று அதுகொண்டு, அவம் ராகம் செய் மாரனுக்கு ஆள் செயும் ஐவரை அடி - கெட்ட ஆசையை விளைக்கிற மன்மதனுக்கு அடிமை செய்யும் பஞ்சேந்திரியங்களாகிய ஐந்துஉட்பகைவர்களையும் தாக்கி வலியடக்குவாய்; (எ - று.)

உபயவிபூதி நாயகனான சர்வேசுவரன், த்ரிபாத்விபூதியாகிய பரமபதத்திலுள்ளார் எப்பொழுதும் பரமானந்தத்தையே நுகர்ந்து வருதல் போலவே, உரை மெழுக்கிற் பொன்போல் மூலப்பிரகிருதியி லழுந்திக்கிடக்கிற உயிர்களும் தம்தம்முயற்சியால் அப்பெரும் பதவியை யடைந்து இன்புற்று வாழலாம்படி, அவ்வுயிர்கள் தன்னைத் தரிசித்தல் தொழுதல் சேர்தல் தியானித்தல் துதித்தல் முதலிய பணிவிடைகளைப் புரிதற்கு உபயோகமாக, கண் கை கால் மனம் வாய் முதலிய உறுப்புக்களோடு கூடிய உடம்பை அவ்வுயிர்கட்கு ஆதியில் அளித்தருளினனாதலால், நீ அப்பரம கருணாநிதியின் பக்கலிலேயே அடிமை பூண்டு அவனருளாற் பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து வீடுபெறுவை யென்று தம்மனத்துக்கு நல்லறிவுணர்த்தினார். 'அருட்கதையாலைவரை யடி' என்றது - "யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் வல்வினையைக், கானும் மலையும் புகக்கடிவான் - தானோர், இருளன்ன மாமேனி யெம்மிறையார் தந்த, அருளென்னும் தண்டாலடித்து" என்ற அருளிச்செயலின் கருத்தைக்கொண்டது. அவராகஞ் செய்மார

னுக்கு ஆட்செயும் ஐவர் - "மாரனூர்வரிவெஞ்சிலைக் காட்செய்யும், பாரினூர்" என்றார் பெரியாரும். அடி - அடிநாளில். 'அவர்' என்ற சுட்டுப் பெயர் முன்வந்தது, செய்யுளாதலின்; "செய்யுட் கேற்புழி" என்றார் நன்னூலாரும். அடியவர் என்று எடுத்து, ஆதிகாரணமானவ ரென்று உரைப்பாரு முளர்.

"சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போற் பெரியமேரு திருக்குளம்பிற் கணகணப்பத் திருவாகாரங், குலுங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக் கோட்டிடை வைத்தருளிய வெங்கோமான்" என்றபடி பெரியகால்களையுடைய மகா வராகரூபமாகத் திருவவதரித்ததனால், 'பெரிய அடிய வராக வரங்கர்' என்றார். ஆர் உயிர்- அருமையான உயிரெனினுமாம்: முத்திபெறுதற்கு உரிய தென்றபடி. மாரன் என்ற வடசொல்-(ஆசை நோயால்) மரண வேதனைப் படுத்துபவ னென்று காரணப் பொருள்படும். 'அகமே' என்றவிடத்து, 'அறிவே' என்றும் பாட முண்டு. அரங்கற்கு ஆட்செய்தால் ஐவரை யடிக்கலாம்; அடித்தால் உய்யலாம் என்பது குறிப்பு. (57)

செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்றல்.

58. வரையாழிவண்ணரரங்கேசரீசன்முன்வாணன்றிண்டோள்
வரையாழியார்புள்ளின்வாகனத்தேவந்தநாடொடிற்றை
வரையாழியதுயராய்த்தூசுநாணுமதியுஞ்செங்கை
வரையாழியும்வளையுமிழந்தாளென்மடமகளே.

(இ - ள்.) வரை ஆழி வண்ணர் - (கண்டவர் மனத்தைக்) கவர்ந்து கொள்ளும்கடல்போன்ற கரியதிருநிறத்தையுடையவரும், ஈசன்முன் வாணன் திண் தோள் வரை ஆழியார் - (பாதுகாப்பதாக ஏற்றுக்கொண்ட) சிவபிரானது முன்னிலையிலே பாணாசுரனுடைய வலியதோள்களைத் துணித்தொழித்த சக்கராயுதத்தையுடையவருமான, அரங்க ஈசர் - திருவரங்கநாதர், புள்ளின் வாகனத்தே வந்த நாள்தொடு - கருடவாகனத்திலேறிப் பவனி வந்த நாள் தொடங்கி, இற்றை வரை - இன்றைநாளளவும், என் மடமகள் - எனது மடமைக் குணமுடைய மகள், ஆழிய துயர் ஆய் - ஆழ்ந்த மனக்கலக்க முடையவளாய், தூசும் - ஆடையையும், நாணும் - நாணத்தையும், மதியும் - அறிவையும், செம் கை வரை ஆழியும் வளையும் - சிவந்த கைகளி லணிந்துள்ள மோதிரத்தையும் வளையல்களையும், இழந்தாள் - இழந்து விட்டாள்; (எ - று.)

இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலிய சிலவகைகளால் தலைவியைக் களவிற்கூடிய தலைவன் பிரிந்த பின்பு அப்பிரிவாற்றாமைத்துயரத்தால் உளமழிந்து உடல் மெலிந்து கைவளையும் விரலாழியும் நெகிழ்ந்து கீழ்விழ ஆடைசோர நாணங்குலைந்து அறிவிழந்து நிலைமாறி நிற்கிற தலைவியின் துயர்க்காரணத்தைத் தோழியா லறிந்த செவிலித்தாய், அத்தலைவனைத் தலைவிக்கு வெளிப்படையாக மணம்புரிவித்துத் துயர்நீக்கக் கருதியவளாய், அத்தலைமகளின் நிலைமையை நற்றாய்க்குஉரியவாற்றா லுணர்த்திய துறை,

இச்செய்யுளி லடங்கியது. தியான நிலையில் நின்ற ஐயங்காரது அகக்கண்ணுக்கு எம்பெருமான் கருடாரூடனாய்ப் புலனாகி மறைந்த வளவிலே, அப்பெருமானது ஸதாஸாந்நித்யத்தை அபேக்ஷித்துப் பிரிவாற்றாமையால் வருந்துகிற ஐயங்காருடைய துயரத்தை நோக்கிய ஞானிகள், அவர்பக்கல் தம்மினும் மிக்க ஆதரத்தை யுடைய பேரறிவாளர்க்கு ஐயங்காரது நிலைமையை யெடுத்துக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள்; விவரங் கேட்டு உணர்க.

தன்னைச் சரண மடைந்தவன் பரிபவப்படுவதைப் பார்த்தும் ஒன்றும் பரிகாரஞ்செய்யமாட்டாதொழிய வென்பார், 'ஈசன்முன்' என்றார். தொட்டு என்பது 'தொடு' எனத் தொகுத்தல்விகாரப் பட்டது. இன்று+வரை - இற்றைவரை; மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. ஆழிய - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம். 'இன்' என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. வளை யும்மிழந்தாள், மகரவொற்று - விரித்தல். மடமை - பேதைமை; இளமையுமாம். வரைதல் - கவர்தல், நீக்குதல், கொள்ளுதல். (58)

தலைவி, தனது வேட்கைமிகுதியைக் கூறுதல்.

59. மகரந்தகாதலைவாழ்வென்னவாரிசுட்டாய்திதிதன்
மகரந்தகாதலைவானினுள்ளோர்க்குமண்ணோர்க்குவட்டா
மகரந்தகாதலைவார்குழையாய்வளர்சீரங்கதா
மகரந்தகாதலைவாக்கிற்சொல்லேன்மடவாரெதிரே.

(இ - ள்.) மகரம் - (கடலிலேயே வாழுமியல்பினவான) சுறா மீன்களும், அலை வாழ்வு தகாது என்ன - கடலில் வாழ்தல் இனி கூடாதென்று தவித்துக்கூறும்படி, வாரி சுட்டாய் - கடலை (ஆக்நேயாஸ்திரத்தால்) எரிக்கத் தொடங்கியவனே! திதிதன் மகர்அந்தகா - திதியென்பவளுடைய புதல்வர்களான அசுரர்கட்கு யமனானவனே! வானின் உள்ளோர்க்கு தலை - மேலுலகத்தி லுள்ளவர்களான தேவர்கட்குத் தலைவனே! மண்ணோர்க்கு உவட்டா மகரந்த - நிலவுலகத்து வாழும் மனிதர்கட்குத் தெவிட்டாத தேன்போலினியவனே! காது அலை வார் குழையாய் - காதுகளில் அசைகிற பெரிய குண்டலங்களையுடைய வனே! வளர் சீரங்க தாம - ஸ்ரீரங்கத்தைக் கண்வளருமிடமாகக் கொண்டவனே!—கரந்த காதலை - (உன்மேல் எனக்கு) அந்தரங்க மாக வுள்ள மோகத்தை, மடவார் எதிரே வாக்கின் சொல்லேன் - (தோழியர் முதலிய) மகளிரின் முன்னிலையிலே பகிரங்கமாக வாயி னாற்சொல்லுந் தரமுடையே னல்லேன்; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலிய வகைகளால் தலைவியைக் களவிற்கூடி நின்ற தலைவன் அங்குப் பழியெழுந்த தென்று தோழியால் விலக்கப்பட்ட பின்னர் அப்பழியடங்கச் சிலநாள் ஒருவழிப் பிரிந்துறைதல், ஒருவழித்தணத்த லெனப்படும்; அங்ஙனம் பிரிந் துறைகின்ற சமயத்தில், அப்பிரிவையாற்றாது வருந்துகிற தலைவி, தனது நினைப்புமிகுதியால் தலைவனை எதிரில்நிற்கின்றவாறு

போலப் பாவித்து, அங்ஙனம் உருவெளித்தோற்றத்திலே வெளிப்பட்ட அத்தலைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது, இது. ஒருவழித் தணந்துவந்த தலைவன் சிறைப்புறமாக, அதனையுணர்ந்த தோழி அவனை முன்னிலையாக்கிக் கூறியதென்று இதற்குத் துறைகொள்ளுதலு மொன்று. நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஐயங்கார் அவன் பக்கல் தமக்கு உண்டான வியாமோகத்தை அப்பெருமானைக்குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். கரந்தகாதலை வாக்கிற் சொல்லேன் மடவா ரெதிரே - எனது அந்தரங்கபக்திமிகுதியைப் பேதையரான உலகத்தார் முன்னிலையிலே வாயினாற்சொல்லேன் என்க.

'மகரம் தகாது அலைவாழ்வென்ன வாரிசுட்டாய்' என விளித்தது, பிரிந்த ஒருதலைவியை மீளவுங்கூடுதற்காக அரிய பெரிய முயற்சி செய்த நீ இங்ஙனம் என்பக்கல் உபேக்ஷைசெய்வது தகுதியோ வென்றகுறிப்பு. 'காதலை வார்குழையாய்' என்றது, காதும் குண்டலமும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலாகிய செயற்கையழகைக் கண்டு அதிலீடுபட்டுக்கூறியது. மற்றைவிளிகள், அப்பெருமானது பராக்கிரமம், துஷ்டநிக்கிரகம், பரத்வம், இனிமை, இனிய இடமுடைமை முதலியவற்றில் ஈடுபாடு. மகரமென்னும் மீன் கடலிலேயே வாழ்வதாதலை "மகராலயம்' என்ற கடலின் பெயர்கொண்டும், "கடல் வாழ்சுறவு" என்ற தொல்காப்பியங்கொண்டும் உணர்க. இது கடலில் வாழுமியல்பினதாய்ச் சிறத்தல்பற்றியே, இதனைத் தலைமையாக எடுத்துக் கூறினார்: இது, மற்றை நீர்வாழுயிர்கட்கும் உபலக்ஷணமாம். வாரி-நீர்: வடசொல்; கடலுக்கு இலக்கணை. அந்தகன்-அந்தத்தைச் செய்பவன்: அந்தம்-அழிவு. திதிதன் மகரந்தகா- காசியபமுனிவரது மனைவியருள் திதியென்பவளது புதல்வராதலால் தைத்யரெனப்படுகிற அசுரர்களை அழித்தவனே யென்றபடி. மகர் - மகன் என்பதன் பன்மை; மகார் என்றும் வழங்கும். தலை - தலைவனுக்குப் பண்பாகுபெயர்: உவமையாகுபெயராக, உத்தம அங்கமாகிய தலைபோலச் சிறந்தவனே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அண்மைவிளி யாதலின், இயல்பு. ரங்கநாதன் நிலவுலகத்தில் எழுந்தருளியிருந்து அவ்வுலகத்தார்க்குக் காட்சிக்கினியனாதல்பற்றி, 'மண்ணோர்க்கு உவட்டா மகரந்த' என்றார். இனி, தலைமைபெற்ற வானிலுள்ளார்க்கும் மண்ணுலகத்தார்க்கும் தெவிட்டாத தேனே யென்று உரைப்பாருமுளர். 'உவட்டா மகரந்த' என்றதை "ஆராவமுதே" என்றாற்போலக் கொள்க. தாமம் - வடசொல்; இடம். இனி, 'வளர் சீரங்க தாம' என்பதற்கு - ஸ்ரீரங்கத்தில் வளர்ந்து விளங்குகிற ஒளிவடிவமானவனே யென்று உரைத்தலும் அமையும். தாமம் - ஒளி. கரந்த காதல் - உயிர்ப்பாங்கிக்கும் ஒளித்தவேட்கை யென்றபடி. (59)

இதுவும் அது.

60. வாராகவாமனனேயரங்காவட்டநேமிவலவ
வாராகவாவுன்வடிவுகண்டான்மன்மதனுமட
வாராகவாதரஞ்செய்வனென்றாலுய்யும்வண்ணமெங்கே
வாராகவாசமுலையேனைப்போலுள்ளமாதருக்கே.

(இ - ள்.) வாராக-வராகாவதாரஞ் செய்தவனே! வாமனனே-வாமநமூர்த்தியானவனே! அரங்கா - ஸ்ரீரங்கநாதனே! வட்டம் நேமி வலவா - வட்டவடிவமான சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தலில் வல்லவனே! ராகவா-ரகுகுலராமனாகத் திருவவதரித்தவனே! உன் வடிவு கண்டால் - நினது திருமேனியழகைப் பார்த்தால், மன்மதனும் மடவார் ஆக ஆதரம் செய்வன் - (எல்லாராலும் காமிக்கப்படுங் கட்டழகுடையவனான) மன்மதனும் (தான் உன்னைக் கூடுதற்கு) மகளிராய்ப்பிறக்க ஆசைப்படுவன்: என்றால்—, வார் ஆகம் வாசம் முலையேனை போல் உள்ள மாதருக்கு உய்யும் வண்ணம் எங்கே - கச்சணிந்தனவும் மார்பிலெழுந்தனவும் நறுமணப்பூச்சுடையனவுமான தனங்களையுடையளாகிய என்னைப் போல விருக்கிற மகளிர்க்கு (உன் வடிவழகுகண்டபின்பு) பிழைத்திருக்கும்வகை எவ்வாறோ! (எ - று.)

அழகிற்சிறந்த ஆண்பாலான மன்மதனும் புருஷோத்தமனான நினது வடிவைக் கண்டு தான் பெண்ணுருக்கொண்டு உனது அழகின் நலத்தை யனுபவிக்க எண்ணுவனாயின், பெண்பாலான என்போன்ற மடமங்கையர்க்குப் பிழைக்கும்வழி என்னே யென்பதாம். கீழ் 24 - ஆஞ் செய்யுளின் விசேடவுரையிற் கூறிய விஷயங்கள், இங்கும் நோக்கத்தக்கன. 'வாராக' என்று விளித்து, நினது காதலியரில் ஒருத்தியினது [பூமிதேவியினது] துயரத்தை நீக்குதற்குப் பெருமுயற்சிசெய்து அவளையெடுத்துக்கொண்டு வந்து கூடியருளியவனே யென்ற குறிப்பு. 'வாமனனே' என்றது-சௌலப்பியத்தையும், 'அரங்கா' என்றது - இன்பநுகர்ச்சிக்கு ஏற்ற இனியவிடத்தில் வசித்தலையும், 'வட்டநேமிவலவா' என்றது - பகையழிக்கவல்ல படைக்கலத்திற் கைதேர்ந்தவனாதலையும், 'ராகவா' என்றது - உயர்குடிப்பிறப்பையும் உணர்த்தும். தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் கண்டு காமுற்று ஆண்மை மாறிப் பெண்மை பெறவிரும்பும்படியான சௌந்தரியாதிசயத்தையுடையா யென்ற கருத்தும், 'ராகவா' என்ற விளியில் தொனிக்கும்.

மன்மதன் தான்கொண்ட ஆசைமிகுதியால் தானொருவனே பலமகளிராக வடிவுகொண்டு உத்தமபுருஷனான எம்பெருமானை அநுபவிக்க விரும்புவனென்பது, 'மடவாராக' எனப் பன்மையாற் கூறியவதனால் தோன்றும். 'வாராகவாசமுலையேன்' என்றது, போகாநுபவத்துக்கேற்ற பருவம்நிரம்பியவளென்றவாறு. 'நேமி வலவா' என்பதற்கு - சக்கராயுதத்தை வலக்கையிலுடையவனே யென்று உரைப்பினும் அமையும்; இவ்வுரைக்கு, 'நேமிவலவா' என்றதைக் கீழ் 35 - ஆஞ் செய்யுளில் "சங்கஇடவ" என்றாற் போலக் கொள்க; வலவன், இடவன் என்பன - வலம், இடம் என்றவற்றின்மேற் பிறந்த பெயர்களென்க.

வாராக - வராஹ என்ற வடசொல்லின் விகாரம். வட்டம் - வ்ருத்தமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. மந்மதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (ஆசைநோயால்) மனத்தைக் கலக்குபவனென்று

பொருள்படும்; உம் - உயர்வு சிறப்பு. வாமனன், நேமி, ராகவன், ஆதரம், வாஸம் - வடசொற்கள். (60)

61. மாதம்பத்துக்கொங்கையும்மல்குற்றேரும்வயிறுமில்லை
மாதம்பத்துக்குறியுங்கண்டிலேம்வந்துதோன்றினைபூ
மாதம்பத்துக்கெதிர்மார்பாவரங்கத்துவாழ்பரந்தா
மாதம்பத்துக்கருத்தில்லார்பிறப்பென்பர்வையகத்தே.

(இ - ள்.) பூ மாது அம்பத்துக்கு எதிர் மார்பா - தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிறதிருமகளாரது கண்களுக்கு இலக்காய்விளங்குகின்ற திருமார்பினழகையுடையவனே! அரங்கத்து வாழ் பரந்தாமா - திருவரங்கத்தில் நித்தியவாசஞ் செய்கின்ற பரந்தாமனே!- மா தம்பத்து - பெரிய தூணிலே, கொங்கையும் - தனங்களும், அல்குல் தேரும் - தேர்த்தட்டுப்போன்ற அல்குலும், வயிறும்—, இல்லை—; மாதம் பத்து குறியும் கண்டிலேம் - (கர்ப்பகாலமாகிய) பத்து மாசத்துக்கு முரிய கர்ப்பசின்னங்களையும் (அத்தூணிலிருந்தனவாகக்) கண்டோமில்லை; (அங்ஙனமிருக்கவும்), வந்துதோன்றினை - (தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தியாக) வந்து அவதரித்தாய்; (இந்நுட்பத்தை யுணராமல்), தம் கருத்து பத்து இல்லார் - தமது கருத்திலே (உன்விஷயமான) பக்தியில்லாதவர்கள், வையகத்து பிறப்பு என்பர் - பூமியிலே (உனக்குக் கருமவசத்தால் நேர்ந்த) பிறப்பென்று (அதனைச்) சொல்வார்கள்; (எ-று.)

சாதாரணமான பிறப்புக்கு உரிய சின்ன மொன்று மில்லாமல் உனது நரசிங்காவதாரம் விலக்ஷணமாயிருக்கவும் அதனையுமுட்படப் பிறப்பென்று இகழ்வது, உன்பக்கல் பக்தியில்லாதவர்கள் அவதாரரகஸியஞான மில்லாமையாற்சொல்லும் பேதைமைச்சொல்லேயென்பது கருத்து. "மண்ணும்விண்ணுமுய்ய, மூதண்டத்தானத்தவதரித்தானெனின் முத்தி வினைத், தீ தண்டத்தானத்தனுவெடுத்தானெனிற் றீநரகே", "மாயன் தராதலத்து, மீனவதாரம் முதலானவை வினையின்றி இச்சை, யானவ தாரறிவாரவரேமுத்தராமவரே?" என்பர் பிற பிரபந்தங்களிலும். ஜீவாத்மாக்கள் தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவர ரூபங்களாய்ப் பிறப்பது போலக் கருமவசத்தினாலன்றி, பரமாத்மா மத்ஸ்யகூர்மாதி அவதாரங்கள்செய்வது துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலநத்தின் பொருட்டுத் தான்கொண்ட இச்சையினாலேயே யாகு மென்ற இவ்வுண்மையை யுணர்தல், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் எனப்படும்.

பத்துமாதக்குறி - மசக்கைநோய், உடல்விளர்த்தல், வயிறு பருத்தல், முலைக்கண் கறுத்தல் முதலியன. "பிரமலர்ந்த வயாவுநோய் நிலையாது, வளைகாய்விட்டபுளியருந்தாது, செவ்வாய்திரிந்து வெள்வாய்பயவாது, மனைபுகை யுண்டகருமணிடந்து, பவளவாயிற் சுவைகாணாது, பொற்குடமுகட்டுக் கருமணியமைத்தெனக், குங்குமக்கொங்கையுந் தலைக்கண்கருகாது, மலரவவிழ்ந்த தாமரைக் கயலென, வரிகொடு மதர்த்த கண் குழியாது, குறிபடு திங்களொருபதும் புகாது, தூணம்பயந்த மாணமர் குழவி" என்ற கல்லாடம், இங்குக் காணத்தக்கது. பரந்தாமன் என்ற வடசொல் - மேலான

இடத்தையுடையவனென்றும், சிறந்த சோதிவடிவமானவ னென்றும் பொருள்படும். பக்தி என்ற வடசொல் 'பத்து' என்று விகாரப்படுதலை, "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்ற திருவாய்மொழியிலுங் காண்க. மஹா, ஸ்தம்பம், மாஸம், அம்பகம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கொங்கையும்மல்குல், மகரவொற்று - விரித்தல். (61)

62. ***வைகுந்தர்தாமரைபோற்பாதர்நாகத்துமாதர்புடை***
வைகுந்தமேற்கொண்டிருந்தோர்வடிவைந்தின்வாழுமிடம்
வைகுந்தம்பாற்கடன்மாநீரயோத்திவண்பூந்துவரை
வைகுந்தமன்பர்மனஞ்சீரரங்கம்வடமலையே.

(இ - ள்.) வை - கூர்மையான, குந்தர் - குந்தமென்னும் ஆயுதத்தை யுடையவரும், தாமரை போல் பாதர் - செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை யுடையவரும், மாதர் புடைவை-கோபஸ்திரீகளுடைய சேலைகளை, நாகத்து - புன்னைமரத்தின்மேலும், குந்தம் மேல் - குருந்தமரத்தின்மேலும், கொண்டு இருந்தோர் - கவர்ந்து கொண்டு சென்று ஏறியிருந்தவருமாகிய திருமால், வடிவு ஐந்தின்- ஐந்து வடிவத்தோடும், வாழும் - வாழ்கிற, இடம் - இடங்களாவன,—(முறையே), வைகுந்தம் - பரமபதமும், பால் கடல் - திருப்பாற்கடலும், மா நீர் அயோத்தி வண் பூ துவரை - மிக்க நீர் வளமுள்ள அயோத்தி வளப்பமுள்ள அழகிய துவாரகை ஆகிய நகரங்களும், வைகும் தம் அன்பர் மனம் - (சஞ்சலப்படாது) நிலை நிற்கிற தமது அடியார்களுடைய மனமும், சீர் அரங்கம் வடமலை - ஸ்ரீரங்கம் வடக்கிலுள்ள திருவேங்கடமலை என்னும் திவ்விய தேசங்களுமாம்; (எ - று.)

வடிவுஐந்து என்றது - பரத்வம் வியூகம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சை என்ற ஐவகைநிலைகளை. இவற்றில், பரத்வமாவது - பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. வியூகமாவது - வாசுதேவ சங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிய நான்குருபத்துடன் திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. விபவம் - ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள். அந்தர்யாமித்வம் - சராசரப் பொருள்களெல்லாவற்றினுள்ளும் எள்ளினுள் எண்ணெய்போல மறைந்து வசித்தல்; அடியார்களின் மனத்தில் வீற்றிருத்தலும் இதில் அடங்கும். அர்ச்சை - விக்கிரகரூபங்களில் ஆவிர்ப்பவித்தல். "வலனேங்குபரமபதமாமணிமண்டபத்திலமர், நலனேங்கு பரம்பொருளாய் நான்குவியூகமுமானாய், உபயகிரிப்புயராமனோடு கண்ணன் முதலான, விபவவுருவமு மெடுத்து வீறுமுயிர்தொறுங் குடிகொ, ளந்தரியாமியுமான தமையாமே யெளிதாக, இந்த நெடுவேங்கடத்தி லெல்லோருந் தொழ நின்றோய்" என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

அப்பொழுது கண்ணபிரான் ஏறினது புன்னைமர மென்றும், குருந்தமர மென்றும் இரு வகையாகக் கூறுத லுளதாதலால், காலபேதத்தால் இரண்டையும் கொண்டு கூறின ரிவ ரென்க. இனி, 'வைகுந்தந்தாமரை போற்பாதர்' என்று பாடங்கொண்டு, **நாகத்து - (காளியனென்னும்) பாம்பின்மேல், வை - வைத்த,**

குந்து - குந்துகிற [சிறிதுதூக்கியெடுத்து நடனஞ் செய்கிற], அம் தாமரை போல் பாதர் - அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவர் என்று உரைத்தலும் அமையும்; குந்து பாதம் - குஞ்சிதபாதம்: 'வைகுந்தந் தாமரை போற் பாதர் நாகத்து' —"பாதமாம் போதைப் படத்துவைத்தார்" என்றாற் போலக் கொள்க; என்றது, காளியன் முடியில் தமது திருவடி பதிந்த தழும்பு என்றும் நிலையாகவிருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவ ரென்ற பொருளை விளக்கும்: 'ஓ சர்ப்பராசனே! நீ கருடனுக்கு அஞ்ச வேண்டாம்; உன் சிரசில் என்திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்' என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க.

வை - உரிச்சொல்; "வையே கூர்மை" என்பது, தொல்காப்பியம். குந்தம் -ஈட்டி யென்ற ஆயுதம்; இது, மற்றைப் படைக்கலங் கட்கும் உபலக்ஷணம். எம்பெருமான் விசுவரூபத்தில் மிகப்பல கைகளுடையவனாய் அவற்றில் ஏந்தும் ஆயுதங்களிற் குந்தமும் ஒன்றாம். "வடி நுதிக்குந்தம் வலமிடம் வாங்குவ", "வெங்கணை யத்திரள் குந்த நிறப்படை வெம்புமுலக்கைகள்போர்,......... தங்கிய சக்கரபந்தி தரித்தன தண்பலகைத்தலமே" என்பன காண்க.

குந்தம், தாமரஸம், பாதம், நாகம், வைகுண்டம், அயோத்யா, த்வாரகா, ஸ்ரீ-வடசொற்கள். திருமாலின் திருப்பதிகளுள் தலைமை பெற்றனவான கோயில் திருமலைகளைக் கூறினது, பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமாம். (62)

63. வடமலைதென்மலைகச்சிகுறுங்குடிமானிற்பது
வடமலைவேலையரங்கங்குடந்தைவளருமிடம்
வடமலைகொங்கைத்திருவோடிருப்புவைகுந்தங்கர
வடமலையன்பருளநடையாட்டமறையந்தமே.

(இ - ள்.) மால் - திருமால், நிற்பது - நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்குமிடம், வடமலை தென்மலை கச்சி குறுங்குடி - வடக்குத்திருமலையாகிய திருவேங்கடமும் தெற்குத் திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும் திருக்கச்சியத்திகிரியும் திருக்குறுங்குடியுமாம்; வளரும் இடம் - (அப்பெருமான்) பள்ளி கொண்டு திருக்கண்வளர்ந்தருளுமிடம், வடம் அலை வேலை அரங்கம் குடந்தை - ஆலிலையும் அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலும் ஸ்ரீரங்கமும் திருக்குடந்தையுமாம்; வடம் அலை கொங்கை திருவோடு இருப்பு - ஆரங்கள் அசையப்பெற்ற தனங்களையுடைய திருமகளுடன் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்குமிடம், வைகுந்தம் - பரமபதமாம்; நடை - நடந்துசென்றுசேருமிடம், கரவடம் மலை அன்பர் உளம் - கபடத்தையொழித்த அடியார்களுடைய மனமாம்; ஆட்டம் - திருவுள்ளமுகந்து நடனஞ் செய்யுமிடம், மறை அந்தம் - வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்துக் களாம்; (எ - று.)

முதல் வாக்கியத்திலுள்ள 'மால்' என்பதை மற்றை வாக்கியங்களிலுங் கூட்டுக; முதனிலைத்தீவகம். திருவேங்கடம் - நூற்றெட்டுத் திவ்யதேசங்களுள் வடநாட்டுத்திருப்பதி பன்னிரண்டில் ஒன்று. திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், திருக்குறுங்குடியும் - பாண்டியநாட்டுத்திருப்பதி பதினெட்டிற் சேர்ந்தவை. கச்சி - தொண்டைநாட்டுத்திருப்பதி இருபத்திரண்டில் ஒன்று; பெருமாள் கோவில் என்று சிறப்பாக வழங்கும். அரங்கமும், குடந்தையும் - சோழநாட்டுத்திருப்பதி நாற்பதிற் சேர்ந்தவை. ஆலிலையிற் பள்ளிகொள்ளுதல், பிரளயப் பெருங்கடலில். வேதாந்தம் எம்பெருமானது சொரூபத்தையும் குணஞ்செயல்களையும் மகிமையையுமே எடுத்துப்பாராட்டிக்கூறுதலால், அதில் அப்பெருமான் மிக்க குதூகலத்துடன் நிற்கின்றன னென்பார், 'ஆட்டம் மறையந்தம்' என்றார். கச்சி - காஞ்சீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மால் - பெருமை, அடியார்களிடத்து அன்பு, திருமகள்பக்கல் மிக்ககாதல், மாயை இவற்றை யுடையவன். நிற்பது - வினையாலணையும்பெயர். வடம் - வடசொல்; இந்த ஆலமரத்தின்பெயர், முதலாகுபெயராய், அதன் இலையை உணர்த்திற்று. வடம்= வடபத்திரம். இருப்பு, நடை, ஆட்டம் - தொழிலாகுபெயர்கள். நிற்பது முதலியவற்றிற்குப் பிறபல தலங்களும் உள்ளனவாயினும், இச்செய்யுளிற் சிலவற்றையே எடுத்துக் கூறினர். மலை அன்பருளம் - வினைத்தொகை. (63)

64. அந்தகராசலம்வந்தாலுனையழையாதிருப்பார்
அந்தகராசலங்காபுரியார்க்கரங்காமறையின்
அந்தகராசலக்கூக்குரலோயுமுன்னாழ்தடங்கல-
அந்தகராசலத்தேதுஞ்சநேமியறுக்கக்கண்டே.

(இ - ள்.) ராச லங்கா புரியார்க்கு - தலைமைபெற்ற இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த (இராவணன் முதலிய) அரக்கர்களுக்கு, அந்தக - யமனானவனே! அரங்கா - ரங்கநாதனே! மறையின் அந்த - வேதாந்தத்தில் எடுத்துக்கூறப்படுபவனே!—கரஅசலம் கூக்குரல் ஓயும் முன் - (கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமேயென்று உன்னைக்) கூவியழைத்துமுறையிட்ட ஓலம் அடங்குவதற்கு முன்னமே, ஆழ் தடம் கலந்த கரா சலத்தே துஞ்ச நேமி அறுக்க- ஆழ்ந்த தடாகத்திற் பொருந்திய முதலையானது அந்நீரிலே யிறக்குமாறு (நீ பிரயோகித்த) சக்கராயுதம் (அதனைத்) துணிக்க, கண்டு - பார்த்தும், அந்தகர் - ஞானக்கண்குருடரான பேதையர்கள், சலம் வந்தால் - (தங்கட்குத்) துன்பம் நேர்ந்தகாலத்து, உனை அழையாதிருப்பார் - (அதனைத் தீர்க்குமாறு) உன்னை அழையாமலிருப்பார்கள்; ஆ - அந்தோ! (எ - று.)

ஆ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்; அவர்களுடைய பேதைமையையும் வினைப்பயனையுங் குறித்து இரங்கியவாறு. "வேங்கடத்தாரையு மீடேற்ற நின்றருள் வித்தகரைத், தீங்கடத் தாரைப் புணர்ந்தேத்திலீர் சிறியீர் பிறவி, தாங்கடத்தாரைக்கடத்து மென்றேத்துதிர் தாழ்கயத்து, ளாங்கடத்தாரை விலங்குமன்றோ சொல்

விற் றையமற்றே" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதிச் செய்யுளேயுங் காண்க.

அந்தகர், சலம், அந்தகன், ராஜலங்காபுரீ, அந்தம், கராசலம், ஜலம், நேமி - வடசொற்கள். கரா - க்ராஹ மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; (பிராணிகளை) விடாதுபிடித்துக்கொள்வது என்று காரணப்பொருள்படும். ராஜலங்காபுரியார் - லங்காபுரிராசர் எனினுமாம். கர அசலம் - துதிக்கையையுடைய மலை: எனவே, யானையாயிற்று; வலிமை பருமைகளிலே மலைபோன்ற தென்க: தீர்க்கசந்தி. துஞ்சுதல் - தூங்குதல்; இறத்தலைத் துஞ்சுத லென்பது - மங்கலவழக்கு: மீண்டும் எழுந்திராத பெருந்தூக்க மென்க. அழையாதிருப்பார் என்பதில், இரு - துணைவினை. அழையாது - இருப்பார் என்று பிரித்து, அழையாமல் அத்துன்பத்திலேயே உழன்றிருப்பார்கள் என்று உரைத்தலு மொன்று. 'கண்டு' என்பதில் உயர்வுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது; கண்டும் அதன்பயனாகிய அழைத்தலைப் செய்யாமைபற்றி, குருடரென்றார்.

65. அறுகுதலைப்பெய்பனிபோன்றதாதுருவாய்ப்பிறந்தல-
அறுகுதலைப்பிள்ளையாய்க்காளையாய்க்கிழமாகியையள-
அறுகுதலைச்செய்துவீழ்காயநானென்னுமாரிருளை
அறுகுதலைக்கொள்பணியரங்காநின்கணாசைதந்தே.

(இ - ள்.) கு - பூமியை, தலை - முடியின்மேல், கொள் - கொண்டுசுமக்கின்ற, பணி - ஆதிசேஷனிடத்துப் பள்ளிகொண்டருள்கின்ற, அரங்கா - ரங்கநாதனே!—அறுகு தலை பெய் பனி போன்ற - அறுகம்புல்லின் நுனியில் வீழும் பனிபோலச் சிறிய, தாது - இந்திரியம், உருஆய் - மனிதவடிவமாகப் பரிணமித்து, பிறந்து - (பின்பு) ஜனித்து, (பிறகு), அலறு - அழுகிற, குதலை பிள்ளை ஆய் - மழலைச்சொற்களையுடைய பாலனாகி, காளை ஆய் - (அதன் பின்னர்) யௌவநபருவமுடையவனாய், கிழம் ஆகி - (அப்பால்) மூப்படைந்து, ஐ அளறு உகுதலை செய்து - கோழையாகிய சேறு சிந்துதலைச் செய்து, வீழ் - இறக்கிற, காயம் - உடம்பை, நான் என்னும் - நான் என்று நினைத்து அபிமானிக்கிற அகங்காரமாகிய, ஆர் இருளை - போக்குதற்கு அரிய (எனது) மனவிருளை, அறு - நீக்கு: நின்கண் ஆசை தந்து - உன்பக்கல் பக்தியை (எனக்கு) உண்டாக்கி; எ - று.)

நின்கண் ஆசைதந்து, காயம் நானென்னும் ஆரிருளை அறு என இயைத்து முடிக்க.

காயம் நானென்னும் ஆரிருள் - தானல்லாத உடம்பை யானென்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்யும் மயக்கம்; இது, அகப்பற்று எனப்படும். ஆர்இருள் - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாய், நிறைந்த இருளெனினுமாம். ஆரிருள் - முச்சுடர்களினொளி முதலியவற்றாற் போக்குதற்கு அரிய அகவிருள்: அஜ்ஞாநாந்தகாரம்; சரீரத்தை ஆத்மாவென்று மாறுபடக்கருதும் விபரீதஞானம். முதல்மூன்றடிகளில் யாக்கையினியற்கையை

யெடுத்துக்கூறினர்; (இதனை, "ஒளிகொள்நித்தில மொண்பவளச் செறு, விளைய வித்திய தென்ன நல்வீரியம், தளிர்நிறத்தெழுதாய் கருவிற்பனித், துளியிற்சென்றுபொருந்தித்துளக்குறும்" என்பது முதலாகப் பாகவதத்திற் பரக்கக்காணலாம்.)

தாது, காயம், கு, பணி, ஆசா-வடசொற்கள். குதலை-நிரம்பா மென்சொல். காளை - இளவெருது; அதுபோலக் கொழுத்த பருவமுடையானுக்கு இலக்கணை. (65)

66. **ஆசுகவிக்குநிகரெனக்கில்லையென்றற்பரைப்பூ**
ஆசுகவிக்குவில்வேள்வடிவாவறிவாலகத்திய-
ஆசுகவிக்குவலயமன்னுவென்றரற்றியிரந்து+
ஆசுகவிக்கும்புலவீர்புகழ்மினரங்கனையே.

(இ - ள்.) ஆசு கவிக்கு எனக்கு நிகர் இல்லை என்று - ஆசு கவிபாடுதலில் எனக்கு ஒப்பாவார் எவருமில்லை யென்று காட்டு பவராய், அற்பரை - புல்லர்கள் பலரை, 'பூ ஆசுகம் இக்கு வில் வேள் வடிவா - மலர்களாகிய அம்புகளையும் கரும்பாகிய வில்லையு முடைய மன்மதன்போ லழகிய வடிவமுடையவனே! அறிவால் அகத்தியா சுக - ஞானத்தினால் அகத்தியனையும் சுகனையும் போன்றவனே! இ குவலயம் மன்னு - இந்தப்பூமண்டலத்துக்கு அரசனே!' என்று அரற்றி -என்று தனித்தனி புகழ்ந்துவிளித்துப் பிதற்றிக் கவிபாடி, இரந்து - (அவர்களைக் கூறை சோறு முதலி யன) வேண்டி, ஆசு கவிக்கும் - குற்றங்களால் மூடப்படுகிற, புலவீர் - புலவர்களே!— அரங்கனை புகழ்மின் - நம்பெருமாளைப் புகழுங்கள்; (எ - று.)

பந்தத்துக்கு ஏதுவான நரஸ்துதி செய்து கெடுவதை விட்டு மோக்ஷத்துக்கு ஏதுவான திருவரங்கநாதனைத் துதிசெய்து உய்யுங் களென்று உபதேசஞ் செய்தார். "என்னாவது எத்தனைநாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள், மன்னா மனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள், மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால், தன்னாகவேகொண்டு சன்மஞ்செய்யாமையுங் கொள் ளுமே" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலுங் காண்க.

ஆசுகவிக்கு - உருபுமயக்கம். ஆசுகவி -வடமொழித்தொடர். ஆசுகவி - நால்வகைக்கவிகளுள் ஒருவகை; அதாவது - ("மூச்சு விடுமுன்னே முந்நூறு நானூறும், ஆச்சென்றா லாயிரம்பாட் டாகாதோ", "இம்மென்னு முன்னே யெழுநூறு மெண்ணூறும், அம்மென்றா லாயிரம்பாட் டாகாதோ," "எழுந்த ஞாயிறு விழுவ தன்முன் கவிபாடின தெழுநூறே," 'நிமிஷக்கவிராயர்' என்னும் படி விரைவிற் பாடுங் கவி. (மற்றவை - மதுரகவி, சித்திரகவி, விஸ்தாரகவி.) தாமரைமலர் அசோகமலர் மாமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் என்ற ஐந்தும் - மன்மதனுக்கு அம்பாம். அகத்தியன் - தமிழ்ப்பாஷையை வளர்த்த முனிவன். சுகன் - வியாசமாமுனிவனது குமாரன்: அவனினும் மேம்பட்ட அறி வொழுக்கங்களை யுடையவன். தென்மொழி யுணர்வு மிகுதி

புடைமையைக் குறித்தற்கு அகத்தியனே யென்றும், வடமொழி யுணர்வு மிகுதியுடைமையைக் குறித்தற்குச் சுகனே யென்றும், விளிப்பரென்க. இங்குக்குறித்த விளிகள் நான்கும், வடிவழகு அறிவு ஒழுக்கம் செல்வம் இவற்றின்சிறப்பைக் காட்டு மென்றுங் கொள்ளலாம்.

அல்பர், ஆசுகம், இக்ஷு, அகஸ்த்யன், சுகன், குவலயம் - வடசொற்கள். அகஸ்த்யன் என்ற பெயர் - (விந்திய) மலையை அடக்கியவ னென்று பொருள்படும்; அகம் - மலை. மூன்றாமடியில், சுகம் என்று எடுத்து, மன்னனுக்கு அடைமொழியாக்கி, இன்பத்தையனுபவிக்கிற அரசனே யென்றலுமொன்று. நான்காமடியில், ஆசு உகவிக்கும் என்று பதம்பிரித்து, குற்றமுண்டாக மகிழ்விக்கிற என்று பொருள்கொள்ளலுமாம். (66)

67. கனகவிமானமற்றீனர்க்குரைக்கிலென்கால்பெற்றவா
கனகவிமானற்கருடப்புள்ளூர்தியைக்கான்மலர்கோ
கனகவிமானம்புவிமான்றடவரக்கண்வளருங்
கனகவிமானத்தரங்கனைநாச்சொல்லக்கற்றபின்னே.

(இ - ள்.) கால் பெற்ற - வாயுபகவான் ஈன்ற, வாகன கவி - வாகனமா யமைந்த குரங்காகிய அநுமானையும், மால் நல் கருடன் புள் - பெருமையையுடைய அழகிய கருடப்பறவையையும், ஊர்தியை - ஏறிநடத்துபவனும்,— கோகனக வி மான் - தாமரை மலரில் வாழும் திருமகளும், அம் புவிமான் - அழகிய பூமிதேவியும், கால் மலர் தடவர - (தனது) திருவடித்தாமரைகளைத் தடவ, கண்வளரும் - அறிதுயிலமர்கிற, கனக விமானத்து - சுவர்ண மயமான விமானத்தையுடைய, அரங்கனை - ரங்கநாதனுமாகிய எம்பெருமானை,—நா சொல்ல கற்றபின் - (எனது) நாவினாற் புகழ்ந்துசொல்லப் பயின்றபின்பு,—கனம் கவி - பெருமை பொருந்திய பாடல்களை, மானம் அற்று - மானங்கெட்டு, ஈனர்க்கு உரைக்கிலென் - அற்பர்கள் விஷயமாக (யான்) பாடேன்; (எ - று.)

'நரஸ்துதியாகக் கவிபாடலாகா தென்று பரோபதேசஞ் செய்யத்தலைப்பட்டீரே, நீர் அங்ஙனம் நரஸ்துதி செய்ததில்லையோ?' என்று புலவர்கள் தம்மைக்குறித்து ஆசங்கித்ததாகக் கொண்டு, 'யான் அரங்கனைத் துதிக்கக்கற்றபின் ஈனர்க்குக் கவியுரைக்கிலேன்' என்றா ரென்க. அதற்குமுன்பு அறியாப் பருவத்தில் ஒருகால் மனிதரைப்பாடியிருந்தால் அது "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றபடி அமையு மென்பது, உட்கோள். "சொன்னால் விரோதமி தாகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினோ, என்னாவி லின் கவியானொருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன், தென்னா தெனாவென்று வண்டுமுரல் திருவேங்கடத், தென்னானையென்னப்ப னெம்பெருமா னுளனாகவே" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல் இங்குக் கருதத்தக்கது.

கால்பெற்றவாகன கவிமானற் கருடப்புள்ளூர்தி - சிறிய திருவடியை இராமாவதாரத்திலும் பெரியதிருவடியை மற்றை

எப்பொழுதிலும் வாகனமாகக் கொண்டு அவர்கள்தோண்மே லேறிவருபவன். கோகனகவிமான் அம்புவிமான் கான்மலர் தடவரக் கண்வளரும்— "சீர்பூத்த செழுங்கமலத் திருத்தவிசின் வீற்றிருக்கும், நீர்பூத்த திருமகளு நிலமகளு மடிவருட,......அறிதுயிலினிதமர்ந்தோய்" என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும்.

கநகவி, மாநம், ஹீநர், வாஹநகபி, கோகநதம், புவி, கநக விமாநம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன; கால் மலர் - மலர்போன்ற கால்: முன்பின்னுகத்தொக்க உவமத்தொகை. கோகநதம் என்ற வடசொல் - கோகமென்னும் நதியில் ஆதியிலுண்டான தென்றும், சக்கரவாகப்பறவைகள் தன்னிடத்து மகிழ்ந்து விளையாடப்பெற்ற தென்றும் காரணப்பொருள் கூறப் பெறும். வி - வீ என்பதன் குறுக்கல்; வீ - மலர். மான் - மான் போன்ற பார்வையையுடைய பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். தடவர, வா - துணைவினை. தடவு வா என்ற இரண்டு வினைப் பகுதிசேர்ந்து ஒருசொல் தன்மைப்பட்டு விகாரமடைந்து தடவா என நின்ற தென்க. கண்வளர்தல் - கண்மூடித்துயிலுதற்கு இலக்கணை. உரைக்கிலென், கு - சாரியை, இல் - எதிர்மறையிடைநிலை. உரைக்கில் என் என்று பதம்பிரித்து, (எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் பெருமையோடு பெறுமாறு) அரங்கனைப்புகழக் கற்றபின்பு மானமிழந்து ஈனர்மேற் கவிபாடுதலால் என்னபயனென்று உரைத்தலுமொன்று. 'நான் சொல்ல' என்றும் பாடமுண்டு. (67)

68. கற்றினமாயவைகாளையர்வான்கண்டுமீணினைவ
கற்றினமாயமுநீகன்றுகாளையராகிப்பல்ப
கற்றினமாயர்பரிவுறச்சேரிகலந்தமையுங்
கற்றினமாயவொண்ணுவரங்காசெங்கமலற்குமே.

(இ - ள்.) அரங்கா—! கன்று இனம் ஆயவை - கன்றுகளின் கூட்டங்களும், காளையர் - (இடையர்சாதிச்) சிறுபிள்ளைகளும், வான் கண்டு மீள் நினைவு அகற்றின - (தாம்) வானத்தையடைந்து மீண்டமை பற்றியஞாபகத்தை யொழித்த, மாயமும் - அற்புதமும்,—நீ—, கன்று காளையர் ஆகி - அக்கன்றுகளும் ஆயச்சிறுவர்களுமாக வடிவுகொண்டு, பல் பகல் - வெகு காலமளவும், தினம்நாள்தோறும், ஆயர் பரிவுஉற சேரி கலந்தமையும் - (தம் தமக்கு உரிய) இடையர்கள் கண்டு (தம்பக்கல் முன்னினும்) அன்புமிகுமாறு இடைச்சேரியிற் சேர்ந்துவந்த விசித்திரமும்,—செம் கமலற்கும் - சிவந்த (உனது நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றியவனான பிரமதேவனுக்கும், இனம் கற்று ஆய ஒண்ணு - இன்னமும் ஆராய்ந்து அறியமுடியாதனவா யிருக்கின்றன; (எ - று.)

வான்கண்டது பிரமன்மாயையினாலாயினும், வான்கண்டு மீண்டமை பற்றியநினைவு சற்றுமில்லாதபடி அகற்றியது மாயவனதுமாயை யென்க. மெய்ச்சிறுவரின் மேலும் மெய்க்கன்று

களின் மேலும் உள்ள பரிவினும் மிக்க பரிவு போலிச்சிறுவரின் மேலும் போலிக்கன்றுகளின்மேலும் உண்டானது, எம்பெருமான்கொண்ட வடிவமாதலினு லென்பர். கமலற்கும், உம் - உயர்வு சிறப்பு; உனது எதிரில் மாயைசெய்யவந்தவனுக்கும் உனதுபெருமாயைகள் அறியப்படா என்றபடி. எல்லா மாயைக்கும் மேம்பட்ட மாயை செய்ய வல்லாய் நீ என்பது குறிப்பு.

கன்று + இனம் = கற்றினம்; வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. ஆயவை - முதல்வேற்றுமைச் சொல் லுருபு. பகல் - நாளுக்கு இலக்கணை. தினம் என்றதில், தொறுப் பொருளதாகிய உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. உற - மிகுதி யுணர்த்தும் உறு என்ற உரிச்சொல்லின்மேற் பிறந்த செயவெனெச்சம். சேரி - இங்குத் திருவாய்ப்பாடி. கற்று ஆய - ஆய்ந்து கற்க என விகுதிபிரித்துக்கூட்டுக. இனம் - இன்னம் என்பதன் தொகுத்தல். ஒண்ணு - ஒன்று என்பதன் மரூஉ. (68)

69. கமலங்குவளைமடவார்தனங்கண்களென்றுரைத்த
கமலங்குவளைமுதுகாகியுங்கரைவீர்புனற்கா
கமலங்குவளைவிளையாடரங்கன்விண்காற்றுகனல்
கமலங்குவளையுண்டான்றொண்டராயும்மின்காமமற்றே.

(இ - ள்.) மடவார் - மாதர்களுடைய, தனம் கண்கள் - கொங்கைகளையும் கண்களையும், கமலம் குவளை என்று உரைத்து - (முறையே) தாமரை மொட்டும் நீலோற்பலமலருமா மென்று புனைந்துரைத்து, மலங்கு வளை முதுகு ஆகியும் அகம் கரைவீர் - வருந்துகிற கூன்முதுகானபின்பும் [முற்ற மூத்தபிறகும்] (மகளிர்பக்கல் ஆசையால்) மனமுருகுகின்றவர்களே!—(நீங்கள்), காமம் அற்று-(இத்தன்மையதான) பெண்ணாசையை யொழித்து,— விண் காற்று கனல் கமலம் கு அளை உண்டான் - ஆகாசம் வாயு அக்நி ஜலம் பூமி ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவனும், புனல் காகம் மலங்கு வளை விளையாடு அரங்கன் - நீர்க்காக்கைகளும் மலங்கு என்ற சாதிமீன்களும் சங்குகளும் விளையாடுகிற [நீர்வளம்மிக்க] ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான நம்பெருமாளுக்கு, தொண்டர் ஆய் - அடியார்களாகி, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கள்; (எ - று.)

தீவினைக்குக்காரணமான பெண்ணாசையை யொழித்து, வீடுபெறுமாறு எம்பெருமானுக்கு அடியார்களாகி ஈடேறுங்கள் என்பதாம். சிற்றின்பத்தால் உய்யீர், பேரின்பம்பெற்று உய்யப் பாரும் என்பது, குறிப்பு. முதலடியில், கமலம்தனம் குவளைகண் எனமுறையே சென்று இயைதல், **முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்:** வடிவுவமை. ஐம்பெரும்பூதங்களை யுட்கொள்ளுதல், மகாபிரளயகாலத்தில். வெண்ணெயுண்டது, கிருஷ்ணாவதாரத்தில். விண் காற்று கனல் கமலம் கு என்ற ஐம்பூதமுறைமை, உற்பத்திகிரமம் பற்றியது. கமலம், குவளை - முதலாகுபெயர்கள். ஓசைநயத்தின்பொருட்டு, காற்றுக்கனல் என வலிமிகவில்லை. (69)

**70. காமனத்தால்விழவூதியக்காவைக்கவரரங்கன்
காமனத்தாவென்றுநைவார்க்கமுதன்கன்னெஞ்சர்க்கிரங்
காமனத்தானளக்குங்கடற்பார்கலம்போன்றதுமீ
காமனத்தாமரையோன்கங்கைபாய்மரங்கான்மலரே.**

(இ-ள்.) காமன் - கற்பகச்சோலைக்குத் தலைவனான இந்திரன், நத்தால் விழ - பாஞ்சஜந்யத்தின் ஓசையினால் மூர்ச்சித்துக் கீழ் விழும்படி, ஊதி - (அந்தத் தனது திவ்வியசங்கத்தை) ஊதி முழக்கி, அ காவை கவர் - அச்சோலையிலுள்ள பஞ்சதருக்களுள் ஒன்றான பாரிசாததருவைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்த, அரங்கன் - ரங்கநாதனும், காமன் அத்தா என்று நைவார்க்கு அமுதன் - 'மன்மதனது தந்தையே!' என்றுசொல்லி விளித்து(த் தன்பக்கல்) மனமுருகும் அடியவர்க்கு அமிருதம்போலினியனாகின்றவனும், கல்நெஞ்சர்க்கு இரங்கா மனத்தான் - (அங்ஙனமுருகாது தன் திறத்திற்) கல்லுப்போல வலியநெஞ்சை யுடையராயிருப்பார்பக்கல் தானும் மனத்துக் கருணைகொள்ளாதவனுமான எம்பெருமான், அளக்கும்- (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) அளந்தருளிய, கடல் பார் - கடல் சூழ்ந்த பூமியானது, கலம் போன்றது - (அக்கடலில்மிதக்கும்) மரக்கலம்போன்றது; அ தாமரையோன் - அந்த [மேலுலகமாகிய சத்தியலோகத்திலே வசிக்கின்ற] பிரமதேவன், மீகாமன்-மாலுமி போன்றனன்; கால் மலர் - (மேல்நோக்கிச்சென்ற திருமாலினது) தாமரை மலர்போன்ற திருவடியானது, மரம் - பாய்மரம் போன்றது; கங்கை - (அத்திருவடியினின்று பெருகிய) கங்காநதியானது, பாய் - (அம்மரத்திற்கட்டிய) பாய்போன்றது; (எ - று.)

பூமியை மரக்கலத்தோடும், பிரமனை மாலுமியோடும், கங்கையைப் பாயோடும், திருவடியைப் பாய்மரத்தோடும், உவமித்தார்; **இயைபுவமையணி.** "விரிகடல்சூழ் மேதினி நான்முகன் மீகானுச், சுரநதிபா யுச்சி தொடுத்த - வரிதிருத்தாள், கூம்பாக வெப்பொருளுங் கொண்ட பெருநாவா, யாம்பொலிவிற் றுயினதா லன்று" என்றதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. 'போன்றது' என்ற முற்றை உரியபடி மற்றை வாக்கியங்களிலும் கூட்டி யமைக்க.

கண்ணனது மனைவியும் திருமகளின் திருவவதாரமுமான உருக்குமிணிப்பிராட்டியினிடம் மன்மதன் பிரத்யும்ந னென்னுங் குமாரனாகத்தோன்றின னென்ற வரலாறுபற்றி, திருமால் 'காமன் தந்தை' எனப்படுவன். இங்கு 'காமனத்தா' என்றது, காமனுக்கு நியாமகனே யென்றபடி. நைவார்க்கு அமுதன் கல்நெஞ்சர்க்கு இரங்கா மனத்தான் - நல்லார்க்கு நல்லானும் பொல்லார்க்குப் பொல்லானுமாய் ஒழுகுபவ னென்க. (70)

**71. மலருந்திமேல்விழமெய்நெரித்தான்வையமேழுந்துஞ்சா
மலருந்தினனரங்கன்குறளாய்மண்ணளந்தவந்நாண்
மலருந்திவாக்கதிர்வண்குடையாய்முடிமாமணியாய்
மலருந்தியாய்த்திருத்தாள்விரலாழிமணியொத்ததே.**

(இ - ள்.) மலர் - மல்லர்கள், உந்தி மேல் விழ - தள்ளித் (தன்மேல்) வந்துவிழ, மெய் நெரித்தான்-அவர்களுடலை நொருக்கி

யழித்தவனும், வையம் ஏழும் துஞ்சாமல் அருந்தினன் - ஏழுவகை யுலகங்களையும் அழியாதபடி யுட்கொண்டவனுமான, அரங்கன்—, குறள் ஆய் - (முதலில்) வாமனமூர்த்தியாய்ச் சென்று, மண் அளந்த அ நாள் - (உடனே பெருவடிவாய் வளர்ந்து) உலகத்தை அளந்துகொண்ட அந்தக்காலத்திலே,—மலரும் திவாக் கதிர்-பரவி விளங்குந்தன்மையதான சூரியமண்டலமானது,—(அப்பெருமானுக்கு), வள்குடை ஆய்-(முதலில்) அழகிய குடைபோன்றிருந்து, முடி மாமணி ஆய் - (உடனே) கிரீடத்திலுள்ள நடுநாயகமணி போன்று, மலர் உந்தி ஆய்-(பிறகு) நாபித்தாமரைமலர் போன்று, திருதாள் விரல் ஆழி மணி ஒத்தது - (அதன்பின்பு) திருவடிவிரலிலணியும் மோதிரத்திற் பதித்த மாணிக்கத்தைப் போன்றது;

இதுவும், கீழ்ச்செய்யுள்போலத் திரிவிக்கிரமாவதாரவைபவங் கூறியது. திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் வானத்தையளாவி ஓங்கிவளர்கையிற் சூரியன் வரவரக் கீழ்ப்பட்டுப் பலவாறுஉவமை கூறுதற்கு உரியனுயின னென்க. "முன்னங் குடைபோன் முடிநாயக மணிபோன், மன்னுந் திலகம்போல் வாளிரவி - பொன்ன கலங், தங்கு கவுத்துவம்போ லுந்தித் தடமலர்போ, லங்க ணுலகளந்தாற் காம்" என்ற செய்யுளிலும் இவ்வகைக்கருத்து நிகழ்தல் காண்க. "பூமரு பொங்கர் புடைசூ ழரங்கர் பொலங்கழலாற், பாமரு மூவுலகுங் கொண்டபோது பழிப்பில்பெருங், காமரு மோலிச்சிகா மணியாகிக் கவுத்துவமாய்த், தேமருநாபியந்தா மரையானது செஞ்சுடரே" என்பர் திருவரங்கத்து மாலையிலும். ()

மல்லலரென்பது, 'மலர்' எனத்தொக்கது. திவாக் கதிர் - பகலிற்குஉரியசுடர். ஆய் - உவமவுருபு. தாள்விரலாழி - காலாழி.

72. மணிவாசற் றூங்கவொருகுடைக்கீழ்வையங்காத்துச்சிந்தா
மணிவாசவனெனவாழ்ந்திருப்போர்பின்னைமாதிருக்கு
மணிவாசமார்பரங்காகேசவாவென்றுவாழ்த்தித்திரு
மணிவாசகங்கொண்டணிவாரடியை வணங்கினரே.

(இ - ள்.) மணி - ஆராய்ச்சிமணி, வாசல் தூங்க - அரண்மனைவாயிலிலே தொங்க, ஒரு குடை கீழ்-ஒற்றைவெண்கொற்றக் குடையின்கீழ், வையம் காத்து - உலகத்தை யரசாண்டு, சிந்தா மணி வாசவன் என வாழ்ந்திருப்போர் - சிந்தாமணியென்னுந் தெய்வரத்தினத்துக்கு உரிய இந்திரன் போல இனிதுவாழ்ந்திருப்பவர்கள்,—பின்னை மாது இருக்கும் - திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற, மணி - அழகிய, வாசம் மார்பு - திவ்யபரிமளமுள்ள மார்பையுடைய, அரங்கா - ரங்கநாதனே! கேசவா - கேசவனே! என்று வாழ்த்தி - என்று விளித்துத் துதித்து, இ வாசகம் கொண்டு - இந்தக்கேசவாதிநாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, திருமண் அணிவார் - திருமண்காப்பைத் தரித்துக்கொள்ளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, அடியை - திருவடிகளை, வணங்கினரே-நமஸ்கரித்தவர்களே; (எ - று.)

"ஈராறுநாம முறைசெய்து மண்கொ டிடுவார்கள்" என்றபடி கேசவன் நாராயணன் மாதவன் கோவிந்தன் விஷ்ணு மதுசூதநன் திரிவிக்கிரமன் வாமநன் ஸ்ரீதரன் ஹ்ருஷீகேசன் பத்மநாபன்

தாமோதரன் என்ற திருமாலின் துவாதசநாமங்களை முறையே சொல்லி உடம்பிற் பன்னிரண்டிடத்தில் முறையே திருமணிட்டுக்கொள்கின்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை வணங்கினவர்களே அந்நல்வினையின்பயனால் உலகமுழுவதும் ஒருகுடைக்கீழாளுஞ் சக்கரவர்த்திப்பதவி யெய்திச் சகலஐசுவரியங்களையுமனுபவித்து மேம்பட்டுவாழ்வோ ரென்று, பாகவதர்க்குஅடிமை பூணுதலின் மகிமையை வெளியிட்டவாறும். அவ்வரசர்பெருமையினும் பாகவதர்பெருமையே பெருமை யென்பது, குறிப்பு, ஆராய்ச்சிமணி - அரண்மனைவாயிலிற் கட்டிவைப்பதொரு மணி; எவரேனும் அரசனிடத்துத் தமது குறையைக் கூறவேண்டின் இம்மணியை யடித்தலும், அவ்வொலிகேட்டமாத்திரத்திலே அரசன் விரைந்து போந்து வாயிலையடைந்து அங்குள்ளாரைவினவி அவர் குறையையறிந்து அதனைத்தீர்த்தலும் இயல்பு. சிந்தாமணி - கருதியபொருளைத் தருந் தேவமணி. திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் மூதேவி முன்னர்ப்பிறக்க அதன்பின்னர்ப் பிறந்த திருமகளுக்குப் பின்னையென்றும் இளையாளென்றும் பெயர்கள் நிகழ்ந்தன. பன்னிருநாமத்துள் முதலதான கேசவநாமத்தைக் கூறியது, மற்றவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம்.

வாசல் - வாயில்என்பதன் மரூஉ. தூங்குதல் - தொங்குதலாதலை "தூங்குசிறைவாவல்" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. கேசவன்என்றதிருநாமம் - பிரமனையும் உருத்திரனையும் தன் அங்கத்திற் கொண்டவ னென்றும் (க - பிரமன், ஈசன் - சிவன்), கேசி என்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றும், மயிர்முடியழகுடையவனென்றும் பொருள்பெறும். இவ்வாசகம் என்பது'இவாசகம்'எனத் தொக்கஃது. வாசகம் - சொல்; வடமொழி. ஈற்று ஏகாரம்-பிரிநிலையோடு தேற்றம். (72)

73. வணங்கரியானரங்கன்னடியார்தொழவாளரவு
வணங்கரியாடற்பரிதேர்நடத்தெந்தைவானவர்க்கும்
வணங்கரியானன்றிக்காப்பாரில்லாமைவிண்மண்ணறியும்
வணங்கரியானவர்வாணன்கண்டாகனன்மார்க்கண்டனே.

(இ - ள்.) வணம் கரியான்-திருமேனிநிறம் கருமையாயுள்ளவனும், அடியார் தொழ - தொண்டர்கள் சேவிக்க, வாள் அரவு உவணம் கரி ஆடல் பரி தேர் நடத்து-ஒளியையுடைய ஆதிசேஷனும் கருடனும் யானையும் ஆட்டக்குதிரையும் தேருமாகிய வாகனங்களி லெழுந்தருளித் திருவீதியுத்ஸவங் கண்டருள்கிற, எந்தை - எமதுதலைவனும், வானவர்க்கும் வணங்கு அரியான் - தேவர்கட்கும் தரிசித்துநமஸ்கரித்தற்கு அருமையானவனும் ஆகிய, அரங்கன் அன்றி - ரங்கநாதனே யல்லாமல், காப்பார் இல்லாமை - (சரணமடைந்தவர்களைத் துயர்தீர்த்து வேண்டுவன அளித்துப்) பாதுகாப்பவர் மற்றுஎவருமில்லாதிருக்கிற உண்மையை, விண் மண் அறியும் வணம்-வானுலகத்தாரும் நிலவுலகத்தாரும் அறியும்படி, கரி ஆனவர் - சாக்ஷியானவர்கள், (யாவரெனில்),— வாணன் கண்டாகனன் மார்க்கண்டனே - பாணாசுரனும் கண்டாகர்ணனும் மார்க்கண்டேயனு மாவர்; (எ - று.)

இம்மூவரும் முதலிற் சிவபிரானையடுத்து அவனால் தமது குறைகள் தீரவும் வேண்டுவனயாவும் பெறவும் மாட்டாமல் பின்பு திருமாலருள்பெற்றுப் பேறுபெற்றுஉய்ந்தமை அவரவர் சரித்திரத்தால் நன்குவிளங்குதல்பற்றி, இங்ஙனங் கூறினர். சாக்ஷியாதற்கு ஏது - வாணாசுரனுடைய கைகளைக் கண்ணன் சக்கராயுதத்தால் அறுக்கிறபோது அவனுக்கு ரக்ஷகனாய் நின்ற சிவபிரான் ஒன்றும் எதிர்செய்யமாட்டாது அப்பெருமானை இரக்க, அதற்கு இரங்கி அவன் நான்குகைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருள, அவ்வசுரன் பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி உறவுபூண்டு உயர்ந்ததும்; கண்டாகர்ணன் முதலிற் சிவபக்தியோடு விஷ்ணுத்வேஷமும் மேலிட்டிருந்து பின்பு சிவனால் முத்திபெறமாட்டாது கண்ணபிரானாற்பெற்றதும்; மார்க்கண்டேயன் மகாபிரளயகாலத்தில் திருமாலையேயன்றி மற்றைத் தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக்காணாது அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையும் கண்டதுமன்றி, முன்பு சிவபிரானருளால் நீண்டஆயுளை மாத்திரமே பெற்ற தான் பின்பு பரகதிக்குத் திருமாலையே வேண்டினமையுமாம்.

வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் விகாரமான வண்ணம் என்பது, வணம் எனத் தொக்கது. அரங்கன்னடியார், னகரவொற்று-விரித்தல். வாள் அரவு - கொடிய பாம்புமாம். உவணம் - ஸுபர்ணம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ஆடல் பரி - வெற்றியையுடைய குதிரை யெனினுமாம். விண், மண் - இடவாகுபெயர்கள்.

74. ***கண்டலங்காரளகங்கெண்டைமேகங்கவிரிதழ்சொல்***
கண்டலங்காரமுலையிளநீரென்றுகன்னியர்சீர்
கண்டலங்காரமருளேன்புனற்கயல்கொக்கென்றஞ்சக்
கண்டலங்காரமலரரங்கேசர்க்குக்காதலனே.

(இ - ள்.) புனல் - நீரிலுள்ள, கயல் - கயல்மீன்கள், கொக்கு என்று அஞ்ச - 'கொக்கு' என்று நினைத்துப் பயப்படும்படி, கண்டல் - தாழைகள், அங்கு - அந்நீரின்பக்கங்களில், ஆர மலர் - மிகுதியாக மலரப்பெற்ற, அரங்கம் - திருவரங்கத்துக்கு, ஈசர்க்கு - தலைவரான நம்பெருமாளுக்கு, காதலன் - அன்புபூண்டவனான யான்,—கன்னியர் - இளமங்கையரது, கண் தலம் கார் அளகம் - கண்களும் கரியகூந்தலும், கெண்டை மேகம் - (முறையே) கெண்டைமீனையும் காளமேகத்தையும் போலும்: இதழ் - (அவர்களுடைய) அதரம், கவிர் - முருக்கமலர்போலும்: சொல் - பேச்சு, கண்டு - கற்கண்டுபோலும்: அலங்கு ஆரம் முலை - அசைகிற ஹாரங்களையுடைய தனங்கள், இளநீர் - இளநீர்போலும், என்று—, சீர் கண்டு அலங்காரம் மருளேன் - (அவர்களுடைய) சிறப்பைக்குறித்து அவர்கள் புனைகோலத்தால் மதிமயங்கேன்; (எ - று.)

திருவரங்கர்க்கு அன்பனாயினேனாதலால், பெண்ணாசை மயக்கத்திலாழேனென்பதாம். பேரின்பத்துக்கு இடமான பெருமானிடத்துக் காதல் செலுத்தினால், சிற்றின்பத்திற்கு இடமான மகளிர்பக்கல் மோகம் தீருமென்பது, குறிப்பு.

கண்தலம் - கண்ணாகிய இடம். முதலடியில் கண்தலம் கெண்டை, காரளகம் மேகம் என முறையே சென்று இயைதல், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். இளநீர் - தெங்கினிளங்காய். கயல்மீன் வெண்டாமைமலரைக் கொக்கென்று கருதி அஞ்சிய தென்றது, மயக்கவணி; "அருகு கைதைமலரக் கெண்டை, குருகென் றஞ்சுங் கூடலூரே" என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை அடியொற்றியது இந்த வருணனை. கொக்கு மீன்குத்திப்பறவையாதலால், அதற்கு மீன் அஞ்சும். இதழுக்கு முருக்கம்பூ செந்நிறத்தி லுவமம். (74)

75. காதலைவாரிமண்வெண்கோட்டில்வைத்துண்டுகாட்டியரங்
காதலைவாகழற்குள்ளாக்கினாய்கரப்பெங்கெனவே
காதலைவார்குழைவைதேகியைநின்கருத்துருக்குங்
காதலைவானரர்த்தேடவிட்டாயிதுகைதவமே.

(இ - ள்.) அரங்கா—! தலைவா - (எல்லாவுயிர்கட்குந்) தலைவனே!—காது - மோதுகின்ற, அலை - அலைகளையுடைய, வாரி - கடலினாற்சூழப்பட்ட, மண் - பூமியை, வெள் கோட்டில் வைத்து - (வராகாவதாரத்திலே) வெண்ணிறமான மருப்பிற் குத்தியெடுத்து, உண்டு - (பிரளயகாலத்திலே) வயிற்றினுட்கொண்டு, காட்டி - (அந்தப் பிரளயம் நீங்கினவாறே) வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து, கழற்கு உள்ஆக்கினாய் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்திலே) ஓரடிக்குள் ஒடுங்கச்செய்தாய்; (அங்ஙனம் நிலவுலகமுழுவதையும் ஸ்வாதீனமாக நடத்திய நீ),—நின் கருத்து உருக்கும் காதலை - உனதுமனத்தையுருகச் செய்கிற ஆசைமயமானவளாகிய, காது அலை வார் குழை வைதேகியை - காதுகளிலசைகிற பெரிய குழையென்னும் அணிகலத்தையுடைய ஜாநகிப்பிராட்டியை, கரப்பு எங்கு என வானரர் தேட விட்டாய் - (இந்நிலவுலகத்தில் இராவணன்) ஒளித்துவைத்தது எவ்விடத்தென்று தேடிப்பார்த்தறியும்படி (அநுமான் முதலிய) வாநரவீரர்களை (நாற்றிசைக்கும்) அனுப்பினாய்; இது கைதவமே - இது (உனது) மாயையேயாம்;

இரணியாக்ஷனாற் பூமிமுழுதும் ஒளிக்கப்பட்டபோது அது இருந்த இடத்தை நாடிக்கண்டு அதனையெடுத்து வந்தவனும் அந்தப்பூலோகமுட்பட எல்லாவுலகங்களையும் உண்டுஉமிழ்ந்தவனும் பூமிமுழுவதையும் ஓரடிக்கு உள்ளாக்கினவனு மாகிய நீ, அந்நிலவுலகத்தில் இராவணனாற் கவரப்பட்ட சீதை யிருக்குமிடத்தை அறியாய்போன்று வாநரரைத் தேடவிட்டது, மாயச்செய்கையே யென்பதாம். எல்லாம் உனதுதிருவிளையாடலே யென்பது, குறிப்பு.

காது அலை - வினைத்தொகை. கரப்பு - தொழிற்பெயர். வைதேஹீ - வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்: விதேகராஜனது குலத்திற் பிறந்தவள். காதல் = காதலி. கைதவம் - வடசொல். ஏ - அசை. (75)

76. நவராகவக்கணையொன்றாற்கடற்றெய்வந்தானென்றிருந்
தவராகந்தீர்த்துத்தொழக்கண்டநீதர்ப்பைமேற்கிடந்து
தவராகப்பாவித்தென்னோதொழுதாய்தண்ணரங்கத்துமா
தவராகவாகண்ணனேயெண்ணொவவதாரத்தனே.

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ச்சியான, அரங்கத்து - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, மாதவ - திருமகள்கொழுநனே! ராகவா- இராமனாகத் திருவவதரித்தவனே! கண்ணனே - கிருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்தவனே! எண் ஒணு அவதாரத்தனே - மற்றும் கணக் கிடமுடியாத [மிகப்பல] திருவவதாரங்களையுடையவனே!— தவர் - வில்லினின்று எய்யப்பட்ட, ஆகவம் கணை ஒன்றால் - போர்க்குஉரிய அம்புஒன்றினால் [ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால்], கடல் தெய்வம் தான் என்று இருந்த அராகம் தீர்த்து தொழ கண்ட - கடலுக்கு அதிதேவதையான வருணன் தான் [ஸ்வதந்த்ரன்] என்று செருக்கியிருந்த அந்த அபிமானத்தை யொழித்து (உன்னை) வணங்கும்படி (பின்பு) செய்த வல்லமையையுடைய, நீ—, (முதலில்), தர்ப்பைமேல் கிடந்து - தருப்பசயனத்திற் படுத்து, தவர் ஆக பாவித்து - விரதாநுட்டானஞ் செய்பவர்போலப் பாவனை காட்டி, என்னோ தொழுதாய் - ஏன் (அத்தேவனை) வணங்கினையோ? (எ - று.)

வருணனைச் செருக்கடக்கித் தொழும்படி செய்யும் வல்லமை யுடைய நீ முதலில் வல்லமையில்லாதவன்போல அவனைத் தொழுது வரங்கிடந்தது உனதுமாயையினாற் செய்த திருவிளை யாடல்போலு மென்பது, குறிப்பு. முன்பு மாநுடபாவனையைக் காட்டிப் பின்பு பரத்வத்தை வெளியிடத் தொடங்கின னென்க.

ஆஹவம், தைவம், ராகம், தர்ப்பம், மாதவன், அவதாரம் - வடசொற்கள். தான் என்று இருந்த அராகம் - தான் இராமபிரா னுக்கு அடங்கினவனல்ல னென்று கருதி உபேக்ஷித்திருந்த அகங் காரம். அ ராகம் எனச் சுட்டியது, கதையை உட்கொண்டு. இனி, அராகம் என்பதன் முதல் அகரத்தை "ரவ்விற்கு அம்முதலா முக் குறிலும்,......மொழிமுதலாகி முன்வருமே" என்றபடி ராகம் என்ற வடசொல்லின் முதலில் வந்த குறிலாகவுங் கொள்ளலாம். தவர் என்றதில், 'தவம்' என்றது, பிராயோபவேசத்தை. மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய தசாவதாரங்களேயன்றி நாரதன் நரநாராயணர் கபிலன் தத்தாத்ரேயன் பிருது தந்வந்திரி வியாசன் புத்தன் அருச் சுனன் முதலாகச் சமயோசிதமாக எம்பெருமான் தனது திவ்விய சங்கல்பத்தினாற் கொண்ட திருவவதாரங்கள் பற்பலவாகப் புரா ணங்களிற் கூறப்படுதல்பற்றி, 'எண்ணொவவதாரத்தனே' என்றார். (76)

77. தாராகணமண்ணளந்தவந்நாளன்பர்சாத்துந்துழாய்த்
தாராகணம்புயம்போலரங்காதலமேழுக்குமா
தாராகணமங்கையாயும்பர்தூவியதண்மலர்வீழ்
தாராகணமுநில்லாகாற்றிற்சூழ்வளந்தானெக்குமே.

(இ - ள்.) அன்பர் - அடியார்கள், சாத்தும் - சமர்ப்பித்த, துழாய் தாரா - திருத்துழாய் மாலையை யுடையவனே! கண் அம் புயம் போல் - கண்கள் தாமரைமலர்போ லிருக்கப்பெற்ற, அரங்கா—! தலம் ஏழுக்கும் ஆதாரா - எழுவகை யுலகங்கட்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனே! கணமங்கையாய் - திருக்கண்ணமங்கை யென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றவனே!—மண் அளந்த அ நாள் - (நீ) உலகமளந்த அக்காலத்தில்,—தாராகணம்- (வானத்திற்சுற்றுகின்ற) நக்ஷத்திரமண்டலம் (எப்படியிருந்த தென்றால்),—உம்பர் தூவிய தண் மலர் - தேவர்கள் (அக்காலத்தில் உன்மீது) சொரிந்த குளிர்ந்த மலர்கள், வீழ் தாரா - பூமியில் விழாதனவாயும், கணமும் நில்லா - ஒருகணப்பொழுதேனும் (வானத்தில் ஓரிடத்தில்) நிலையுற்றிராதனவாயும், காற்றில் சூழ் - வாயுமண்டலத்தில் அகப்பட்டுச் சுழல்கின்ற, வளம் - மாட்சிமையை, ஒக்கும் - போன்றிருந்தது; (எ - று.)—தான்-அசை.

உனது பெருவடிவத்துக்குமுன் நக்ஷத்திரங்கள் மலர்கள் போலச் சிறியனவாயின வென்பது, குறிப்பு. பற்பலநிறமுடையன வாய் விளங்கும் நக்ஷத்திரங்கள், பற்பலநிறமுள்ள மலர்கள் போலும். இடையிற் பெருவடிவமாய் எழுந்த எம்பெருமானைச் சுற்றிலும் நக்ஷத்திரங்கள் வானத்தில் திரிந்ததற்கு, மலர்கள் காற்றிலகப்பட்டுக் கீழ்விழாமலும் ஓரிடத்து நிலையுறாமலும் சுழலுதலை ஒப்புமைகூறினார்; **உவமையணி**. தேவர்கட்குப் பகைவனாய் அவர்களை வென்று அடக்கிய மாவலியைச் செருக்கடக்கு தற்குத் திருமால் திரிவிக்கிரமனாய் வளர்ந்த சமயத்தில் அது கண்ட களிப்பினால் தேவர்கள் மேலுலகத்தினின்று மலர்மாறி சொரிந்தன ரென்க.

"இறைமுறையான் சேவடிமேன் மண்ணளந்த வந்நாள், மறைமுறையால் வானாடர் கூடி - முறைமுறையின், தாதிலகு பூத் தெளித்தா லொவ்வாதே தாழ்விசும்பின், மீதிலகித் தான்கிடக்கும் மீன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை அடியொற்றியது, இச் செய்யுள்.

கண் அம்புயம்போல் அரங்கன் - புண்டரீகாக்ஷன். எல்லா வுலகங்கட்குங் கீழே எம்பெருமான் ஆதிகூர்மரூபியாயிருந்து கொண்டு அவற்றையெல்லாந் தாங்குதலும், பிரளயகாலத்தில் அனைத்துலகத்தையும் வயிற்றில் வைத்திருத்தலும், பகவானது திவ்வியசக்தியின் உதவியினாலன்றி யாதொரு பொருளும் எங்கும் நிலைபெறுமையும் பற்றி, 'தலமேழுக்கும் ஆதாரா' என்றார். திருக் கண்ணமங்கை - சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளி லொன்று. உம்பர் - இடவாகுபெயர். மலர் - பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்; இங்குப் பன்மையின் மேலது. வீழ்தாரா, நில்லா - எதிர்மறைப் பலவின்பால் முற்றுக்கள் எச்சமாய் நின்றன; ஆதலால், "அல்வழி ஆ மா மியா முற்று முன் மிகா" என்றபடி இவற்றின் முன் வலி இயல்பாயிற்று. வீழ்தாரா = வீழா; தா - துணைவினை. ர் - விரித்தல். தாராகணம் - வடமொழித்தொடர். (77)

78\. தானந்தியாகந்தவங்கல்விதீர்த்தந்தழலிலவி
தானந்தியாகந்தருமிழிபாயினதண்ணரங்கத்
தானந்தியாகப்பகன்மறைத்தான்பெயர்தந்திடும்வே
தானந்தியாகண்டலனறியாப்பரந்தாமத்தையே.

(இ - ள்.) தானம் - தானஞ்செய்தலும், தியாகம் - தியாகமளித்தலும், தவம் - தவஞ்செய்தலும், கல்வி - நூல்களையோதுதலும், தீர்த்தம் - புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுதலும், தழலில் அவி நந்து யாகம் - அக்கினியிலே ஹவிஸ் பக்குவமாகப்பெறுகின்ற யாகமும், (என்னும் இவையெல்லாம்), இழிபு ஆயின தரும் - இழிவான பதவிகளையே (தம்மையுடையார்க்குக்) கொடுக்கும்: அந்தி ஆக பகல் மறைத்தான் - மாலைப்பொழுது உண்டாம் படி சூரியனை(ச் சக்கரத்தால்) மறைத்தவனுன, தண் அரங்கத்தான் - குளிர்ந்த திருவரங்க நகருடையானது, பெயர் - திருநாமமோ, வேதா நந்தி ஆகண்டலன் அறியா பரந்தாமத்தை தந்திடும் - (தன்னைக்கருதினவர்க்குப்) பிரமனும் சிவனும் இந்திரனும் அறியமாட்டாத பரமபதத்தைக் கொடுத்திடும்; (எ - று.)—இரண்டாமடியில், தான் - அசை.

ஆதலால், அவன் திருநாமத்தைக் கூறிப் பரமபதமடையுங்களென்பது, குறிப்பு. நற்கதிபெறுதற்குஉரிய உபாயமென்று கொள்ளப்படுகிற தானம் முதலிய அனைத்தினும் பகவந்நாமஸ்மரணத்துக்கு உள்ள மகிமையை வெளியிட்டார். மற்றவையெல்லாம், அழியுந்தன்மையனவான இழிந்த இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களையே கொடுக்கமாட்டும்; நாமஸ்மரணமோ, அந்தமிலின்பத்து அழிவில் வீட்டைத் தரும் என வேறுபாடு விளக்கப்பட்டது. இங்குத் தானம் முதலியனவாகக் கூறினது, சுவர்க்கம் முதலிய சிற்றின்பங்களை உத்தேசித்துச் செய்யும் காமியகருமங்களை; முத்தியுலகத்து நிரதிசயவின்பத்தைப் பெறுதற்கு உபயோகமாகச் செய்யும் நிஷ்காம்ய கருமங்களை யன்றென் றறிக. தானம் சற்பாத்திரங்களிலே கொடுத்தல் என்றும், தியாகம் - வரையறையின்றிப் பொதுப்படக் கொடுத்தல் என்றும் வேற்றுமை யுணர்க; முன்னது - புண்ணியக்கொடை யென்றும், பின்னது - புகழ்க்கொடை யென்றுங் கூறப்படும்.

தாநம், த்யாகம், தபஸ், தீர்த்தம், ஹவிஸ், யாகம், வேதா, நந்தீ, ஆகண்டலன், பரந்தாமம் - வடசொற்கள். அவி - வைதிகாக்கினியில் மந்திரபூர்வமாக ஓமஞ்செய்யப்படும் நெய்ம் முதலிய தேவருணவு. நந்துதல் - கெடுதல்; இங்கு, நன்றாகப்பசநமாதல். நந்துயாகம் - வினைத்தொகை. நந்தியாகம் என்பதில் இகரத்தை, "யவ்வரி னிய்யாம்" என்றபடி நிலைமொழியீற்றுக் குற்றியலுகரம் திரிந்ததென்றாவது, "யவ்விற்கு, இய்யும் மொழிமுதலாகி முன் வருமே" என்றபடி வருமொழிவடசொல்லின் யகரத்துக்குமுன் வந்த இகர மென்றாவது கொள்க. ஆகண்டலன் - (பகைவரை) நன்றாகக் கண்டிப்பவன். பரந்தாமம் - மேலான இடம். தரும் - முற்று. இழிபாயின -பெயர்; செயப்படுபொருள். தந்திடும் என்ற

தில், இடு - துணிவுணர்த்தும். பகல் - சூரியனுக்கு இலக்கணை. நந்தி என்றதன் நகரம், யமகத்தின்பொருட்டு னகரமாகக் கொள்ளப் பட்டது. (78)

79. தாமரைமாத்திரைமூப்பற்றவானவர்தண்ணறுஞ்செந்
தாமரைமாத்திரைவந்தாடலைவரைத்தண்ணரங்க
தாமரைமாத்திரைபோல்வளைந்தேற்றுத்தருப்பொருட்டால்
தாமரைமாத்திரைக்கேசங்கினோசையிற்சாய்ந்தனரே.

(இ - ள்.) தாமரை மாத்திரை - பதுமமென்னுந்தொகையள வுள்ளவர்களான, மூப்பு அற்ற வானவர் - முதுமையில்லாத இயல்பையுடைய தேவர்கள்,—தரு பொருட்டால் - பாரிஜாததரு வின் நிமித்தமாக,—திரை தண் நறுஞ் செம் தாமரை வந்தாள் மா தலைவரை தண் அரங்க தாமரை - திருப்பாற்கடலிற் குளிர்ந்த பரி மளமுள்ள சிவந்த தாமரைமலரின்மீது தோன்றினவளான திரு மகளினது கணவரும் குளிர்ந்த ஸ்ரீரங்கத்தை இடமாகக்கொண்ட வருமாகிய நம்பெருமாளை, மா திரை போல் வளைந்து ஏற்று-பெரிய திரைச்சீலைபோலச் சூழ்ந்துஎதிர்த்து,—சங்கின் ஓசையின் - (அப் பெருமான் ஊதிமுழக்கிய) சங்கத்தினோசையினால், தாம்—,அரை மாத்திரைக்கே-அரைமாத்திரைப்பொழுதிலே, சாய்ந்தனர் - மூர்ச் சித்து வீழ்ந்தனர்; (எ - று.)

பதுமமென்பது, ஒருபெருந்தொகை-; அது, கோடியினாற் பெருக்கிய கோடி. இங்குப் பதுமமென்ற அத்தொகையை அதற்கு ஒருபரியாயநாமமாகிற 'தாமரை' என்ற சொல்லினாற் குறித்தது, லக்ஷிதலக்ஷணை. மாத்ரா என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது. தா - வருத்தம்மிக்க, மரை-மரணமும், மா - மிகுந்த, திரை-தோற்சுருக் கமும், மூப்பு - முதுமையும், அற்ற வானவரென்று உரைப்பாரு முளர். திருப்பாற்கடல்கடைந்தபோது, அதனினின்று மலர்ந்த செந்தாமரைமலரை ஆசானமாகக் கொண்டு திருமகள் திருவவ தரித்தன ளென்று புராணம் கூறும். முதலடியிலும் இரண்டாமடி யிலும் வந்த 'தாமரை' என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் வெவ்வேறு தலால், யமகவிலக்கணம் சிதைந்ததாகாது. மா - இலக்குமியைக் குறிக்கையில், வடசொல். திரை - அலை ; கடலுக்குச் சினையாகு பெயர். பொருட்டு - நான்காம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு ; ஆல் - அசை. மாத்திரை - கண்ணிமைப் பொழுது, அல்லது கைந்நொடிப் பொழுது. திரைச்சீலையுவமை - பிறர்காண வொண்ணாதபடி சூழ்ந்துகொள்வதற்கு. (79)

80. சாகைக்குந்தத்துத்துகிறூக்கிமாதர்தமைநகைத்தாய்
சாகைக்குந்தத்துவங்கட்குமெட்டாய்தண்புனலரங்கே
சாகைக்குந்தத்துப்புடையாழியேந்தறமர்கள்வெய்யோர்
சாகைக்குந்தத்துத்தவிர்கைக்கும்போனுமுன்சங்கற்பமே.

(இ-ள்.) சாகை-கிளைகளையுடைய, குந்தத்து-குருந்தமரத்தின் மேல், துகில் தூக்கி-(கோபஸ்திரீகளுடைய) சேலைகளை எடுத்துப்

போய் வைத்துக்கொண்டு, மாதர்தமை நகைத்தாய் - அந்த இடைப் பெண்களைநோக்கிப் பரிகாசமாகச்சிரித்தவனே! சாகைக்கும் தத்து வங்கட்கும் எட்டாய்-வேதங்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் எட்டா தவனே! தண் புனல் அரங்கம் ஈசா - குளிர்ச்சியான நீர்வளத்தை யுடைய ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் தலைவனே!—கை - (நினது) திருக்கை களில், குந்தத்து - குந்தமென்னும் ஆயுதத்தோடு, புடை ஆழி - பகையழிக்கவல்ல சக்கரத்தையும், ஏந்தல் - தரித்திருத்தல்,— வெய்யோர் சாகைக்கும் தமர்கள் தத்து தவிர்கைக்கும் உன் சங்கற் பம் போலும் - துஷ்டர்கள் அழியுமாறும் அடியார்கள் துன்பம் நீங்குமாறும் நீகொண்ட கருத்தினாற் போலும் ; (எ - று.)

'போலும்' என்பது - ஒப்பில்போலி : அதாவது - உவமைப் பொருள்தராத 'போல்' என்னுஞ் சொல் ; "ஒப்பில் போலியு மப் பொருட்டாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், அச்சொல் உரை யசைப்பொருளதாகி வாக்கியாலங்காரமாய் நிற்கு மென்று விளங்கு தலால், எம்பெருமான் திருக்கைகளிற் சிறந்தபடைக்கலங்களைக் கொண்டிருத்தல் துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணுஞ் சங்கல்பத்தினாலேயேயா மென்ற கருத்து அமையும். சாகை-வேதத்தின் பகுப்பு; வேதத்துக்குச் சினையாகுபெயர். தத்து வங்கள் - ஐம்பொறி, ஐம்புலன், ஐம்பூதம், ஐந்துகருமேந்திரியம், பிரகிருதி, மஹாந், அகங்காரம், மனஸ் என்பன. எட்டுதல் - புலனு தல். இனி, வேதங்கட்கும் மற்றைத்தத்துவநூல்கட்கும் சிறிதள வேயன்றி முழுவதுஞ் சொல்லமுடியாதவனே யென்று உரைப் பினும் அமையும் ; இப்பொருளில், தத்துவ மென்பது - அதனை யுணர்த்தும் நூலுக்கு ஆகுபெயராம். தமர் - தம்மைச்சேர்ந்தவர்.

சாகா, தத்வம், ஸங்கல்பம் - வடசொற்கள். கை குந்த துப்பு உடை ஆழி ஏந்தல் என்று பதம்பிரித்து, கை - கையில், குந்த - இருக்க, துப்பு உடை ஆழி ஏந்தல் - வலிமையையுடைய சக்கரத் தைத் தரித்தல் என்று உரைத்தலு மொன்று. ' தமர்கள் வெய் யோர் சாகைக்கும் தத்துத்தவிர்கைக்கும்' என்ற தொடரில், ' தமர்கள் 'என்பது ' தத்துத்தவிர்கை ' என்பதனோடும், 'வெய் யோர்' என்பது ' சாகைக்கும் ' என்பதனோடுமாக மாறிச்சென்று இயைதல், எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். (80)

81. **சங்கத்தமரர்குழாத்தொடுமூழ்வினைதான்விலங்கச்**
சங்கத்தமரன்பராயிருப்பீர்கட்டுரைனவர்தே
சங்கத்தமரம்படவெய்தசார்ங்கத்தனுவரங்கன்
சங்கத்தமரன்சரணேசரணென்றுதாழ்ந்திருமே.

(இ - ள்.) கடல் - சமுத்திரமும், தானவர் தேசம் - அசுரர்க ளுடைய நாடும், கத்த - தவித்துக்கதறவும், மரம் பட - (ஏழு) மராமரங்கள் அழியவும், எய்த - அம்புஎய்த, சார்ங்கம் தனு - சார்ங்கமென்னும் வில்லையுடைய, அரங்கன் - ரங்காதனும், சங்கம் தமரன் - (பாஞ்சஜந்யமென்ற) சங்கத்தின் முழக்கத்தை யுடைய வனு மாகிய திருமாலினது, சரணே - திருவடிகளே, 'சரண் - ரக்ஷகம், ' என்று - என்றுகொண்டு, தாழ்ந்திரும் - (அவற்றை)

வணங்கியிருங்கள்; (அங்ஙனமிருப்பீராயின்),—ஊழ்வினை தான் விலங்க - (உங்கள்) கருமமுழுதுந் தொலைய, சங்கத்து அமரர் சூழ்ந்தொடும் - (எம்பெருமான்பக்கல்) மனம்பற்றுதலையுடைய நித்தியசூரிகள் வர்க்கத்தோடு ஒப்ப, சங்கத்து அமர் - (அவர்களுடைய) கூட்டத்திற் பொருந்திய, அன்பர் ஆய் - அடியார்களாய் [முக்தர்களாய்], இருப்பீர் - (பரமபதத்தில்) வாழ்ந்திருப்பீர்கள்; (எ - று.)

திருவரங்கனது திருவடியே தஞ்சமென்று சரண்புகுந்திருப்பீராயின், பரமபதத்தில் நித்யசூரிகள் சமூகத்தில் அவர்களோடொப்ப இருக்கப்பெறுவீரென உலகத்தார்க்கு உபதேசித்ததாம். முதலடியில், சங்கம் = ஸங்கம்; இரண்டாமடியில், சங்கம் = ஸங்கம்; நான்காமடியில், சங்கம் - சங்கம். அமரர் - மரணமில்லாதவர்; "அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன்" என்றவிடத்துப் போல, 'அமரர்' என்பது - இங்கு, முத்தியுலகத்துநிரதிசயவின்பமனுபவிக்கிற நித்யசூரிகளைக் குறித்தது. இராமபிரான் ஆக்கினேயாஸ்திரம் பிரயோகித்துக் கடலைவற்றுவிக்கத்தொடங்கியபோது தாபமடைந்து அஞ்சிக்கதறியோடிவந்து சரண்புகுந்து ஒடுங்கிநின்று தன்பிழையைப்பொறுக்குமாறு பிரார்த்தித்த வருணனுக்கு அபயமளித்து அவனைநோக்கி 'எனது அம்பு வீண்போகாதாதலால், அதற்கு இலக்கு என்?' என்ன, நீர்க்கடவுள் 'மருகாந்தாரமென்ற தீவில் நூறுகோடிக்கும்மேலாக வாழ்கிற அசுரர்கள் மிகக்கொடியராய் உலகத்தை வருத்துதலால், அவர்கள்மேல் இந்த அனலம்பை விடுத்தருள்க' என்றுசொல்ல, இராமமூர்த்தி அங்ஙனமே அதனைவிடுத்து அவ்வசுரர்களனைவரையும் எரித்தொழித்தனனென்ற வரலாற்றை யுட்கொண்டு, 'கடல் தானவர்தேசங் கத்த வெய்த' என்றார். இராமனம்பினாற் பீடிக்கப்பட்டு அம்மருகாந்தார பூமி அலறிற்றென்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் கூறியிருத்தலுங் காண்க. கடல் தானவர்தேசம் - கடலிடையேயுள்ள அசுரர்நாடுமாம். சார்ங்கமென்பது - திருமால்வில்லின் பெயர். திருமாலின் அம்சமான இராமபிரானது வில் அவ்விஷ்ணுதநுசின் அம்சமுடையதென்பார், இங்கு 'சார்ங்கத்தனு' என்றார்.

சரண் - சரணமென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; ஏ - பிரிநிலை. 'சார்ங்கத்தன் றண்ணரங்கன்' என்றும், 'என்று சார்ந்திருமே' என்றும் பாடமுண்டு. கடல் தானவர்தேசம் - கடல்போன்ற [பெருவெள்ளமாகத்திரண்ட] அசுரர்களுடைய நாடுகளை, கத்து அமர் - ஆரவாரிக்கின்ற போரிலே, அம்பு அட - தனது அம்புகள் அழிக்கும்படி, எய்த - பிரயோகித்த என்று உரைப்பாருமுளர். சங்கத்து அமரர் என்பதற்கு - சங்கமென்னுந்தொகை யளவினரான அமரர்களென்று உரைத்தலுமொன்று; கீழ் "தாமரை மாத்திரைவானவர்" என்றாற்போல; சங்கம் - ஓர்பெருந்தொகை; நூறுபதுமங் கொண்டது. ஈற்றடி - முற்றுமோனை. (81)

82. இருந்தேனுகமுடவன்வரைநோக்கியிருப்பதுபோல்
இருந்தேனுகந்துனைவைகுந்தநோக்கியெதிர்பொருங்கேள்-

இருந்தேனுகனும்படவதைத்தாய்வெண்ணெயாமத்தொளித்
இருந்தேனுகரரங்காகாணுநாளினியென்றருளே. [து+

(இ - ள்.) எதிர் பொரும் - எதிரில் வந்து போர்செய்த, தேனுகனும் - தேநுகாசுரனும், கேளிரும் - அவ்வினத்தாரான மற்றும் பல அசுரர்களும், பட - அழியும்படி, வதைத்தாய் - (அவர்களைச்) சங்கரித்தவனே! யாமத்து - இராத்திரிகாலத்தில், ஒளித்திருந்தே- (ஆயர்மனையில்) மறைந்திருந்து கொண்டே, வெண்ணெய் நுகர் - (கிருஷ்ணவதாரத்திலே) வெண்ணெயை (க் களவுசெய்து) உண்ட, அரங்கா—!—இருந் தேன் உக - பெருமையுள்ள [சுவைமிக்க] தேன் (தனது நாவிலே) சிந்தவேண்டுமென்று கருதி, முடவன் - முடவனொருவன், வரை நோக்கி இருப்பது போல் - (அத்தேன் கூட்டையுடைய) மலையை (ஆசையோடு அணுகந்து) பார்த்திருந் தாற்போல, உனை உகந்து வைகுந்தம் நோக்கி இருந்தேன்-உன்னை யடைய விரும்பிப் பரமபதம்சேர்தலை நெடுநாளாக எதிர்நோக்கி யிருக்கிறேன்; காணும் நாள் -(அப்பரமபதத்தை) நான் அடைந்து உன்னைத்தரிசிக்குங்காலம், இனிஎன்று - இனி எப்போதோ! அருள் - அருளிச்செய்வாய்; (எ - று.)

யாதொருமுயற்சியுஞ்செய்யமாட்டாத முடவன் தனக்குக் கிடைத்தற்கு அரியதென்று ஆராய்ந்துணராது கொம்புத்தேனுக்கு ஆசையுற்றிருந்தாற்போல, அதிகாரபூர்த்தியில்லாத யான் பெறுதற்கு அரிதென்று கருதாமல் பரமபதத்தில் உன்னை யடைய நெடுநாளாக அவாவுற்றிருக்கிறேன்; அடியேனுக்கு விரைவில் அருள் புரியவேண்டுமென்பதாம். காணும் நாள் இனி என்று அருள் - அந்நாள் இந்நாளென்று சொன்னாலும் அதனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு ஆறியிருப்பேனென்பது, குறிப்பு.

கேளிர் என்றது, மற்றும் கண்ணனைக்கொல்லும்படி கம்சனு லேவப்பட்ட பிரலம்பன், கேசி, பூதனை, அரிஷ்டன், கபித்தன், வத்ஸன் முதலிய அசுரவர்க்கத்தாரைக் குறிக்கும்; இனி, தனது உறவினரென்றுகொண்டு, சிசுபாலன் முதல் நாராயணகோபாலர் ஈறுகத் தனது நெருங்கியஉறவினர் பலரைத் தான் நேராகவும் அருச்சுனனைக்கொண்டுங் கொன்ற செய்தியைக் குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம்.

கேளிர்-(யோகக்ஷேமங்களைக்) கேட்குந்தன்மையையுடையவர்; எனவே, உறவினரும் நண்பரு மாவர்: இதனை, கேண்மை யென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த தென்னலாம்; இர் - பலர்பால் விகுதி. யாமம் - ஏழரைநாழிகைகொண்ட பொழுது: மூன்றுயாமங்களை யுடையதான இரவுக்கு ஆகுபெயர்; 'த்ரியாமா' என்பது, இரவினொருபெயர். 'இல்லிலொளித்து' என்றும் 'ஆளுநாள்' என்றும் பாடமுண்டு. 'வெண்ணெய்யாமத்து ஒளித்திருந்தேநுகர்' என்றதனால், இவ்வுடம்பாகிய உறியிலே கட்டுப்பட்டுள்ள வெண்ணெய் போலச் சாரமான ஆத்மாவை விரும்பி எவரும் அறியாதபடி கைக்கொண்டு அநுபவிப்பவன் எம்பெருமானென்பது தோன்றுமென்பர். 'ஒளித்திருந்து' என்ற விடத்து, 'இருந்து' என்பது - துணை

வினை: 'எழுந்திருந்து' என்றவிடத்துப்போல. 'நுகர்' என்றதன் நகரம் னகரமாகத் திரித்துக்கொள்ளப்பட்டது, யமகத்தின் பொருட்டு. வெண்ணெய்+யாமம்=வெண்ணெயாமம்; தனிக்குறிலைச்சாராத யகரம், யகரம்வரக் கெட்டது. (82)

83. அரும்பாகவதரிக்கும்பெயராய்புள்ளரசினுக்கோர்
அரும்பாகவதரந்துப்பனையாயரங்காவெனவுண்-
அரும்பாகவதர்பததீர்த்தங்கொள்ளாதடிகள்கொப்புள்
அரும்பாகவதர்தொலைப்பார்கல்லார்கங்கையாடுதற்கே.

(இ - ள்.) கல்லார் - அறிவில்லாதவர்கள்,—'அரும் பாகு அவதரிக்கும் பெயராய் - (துதிப்பவர்நாவிலே) மேன்மையான கருப்பஞ்சாற்றுப்பாகுபோன்ற இனிமை யூறும்படியான திருநாமங்களையுடையவனே! புள் அரசினுக்கு ஓர் அரும் பாக - பக்ஷிராஜனான கருடனுக்கு ஓர் அருமையான பாகனே! [கருடனை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்துபவனே]! அதரம் துப்பு அனையாய் - வாயிதழ் பவழம்போலச் சிவந்தவனே! அரங்கா - திருவரங்கனே!' என உணரும் - என்று (எம்பெருமானை) அறிந்து துதிக்கின்ற, பாகவதர் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய, பத தீர்த்தம் - ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை, கொள்ளாது - ஏற்று உட்கொள்ளாமல், கங்கை ஆடுதற்கு - கங்காஸ்நானஞ் செய்தற்பொருட்டு, அடிகள் கொப்புள் அரும்பு ஆக அதர் தொலைப்பார் - (நடந்துயாத்திரைசெய்வதனால்) உள்ளங்கால்களிற் கொப்புளங்கள் அரும்புபோலுண்டாக அருநெறிகளைக் கடந்து கழிப்பார்கள்; (எ - று.)

திருமாலின் மெய்யடியார்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தங்கொள்ளாமல் கங்காஸ்நானஞ்செய்தலினால் என்னபயன்? என்பதாம். பகவத்பாததீர்த்தமாகிய கங்கையினும் பாகவதபாததீர்த்தம் மேம்பட்டதென்பது, குறிப்பு. பாகவதர்-பகவானுடைய பக்தர்; வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். 'ராமநாமமேகற்கண்டு' என்றாற்போல, 'அரும்பாகு அவதரிக்கும் பெயராய்' என்றார். அதரம் - வடசொல். முதலடியில், அருமை - மேன்மை; (ஒப்பு) இல்லாமையுமாம். (83)

84. ஆடுமுன்னீர்முதற்றீர்த்தத்தினலருமாதவத்தால்
ஆடுமுன்னீர்மறைவேள்வியினலண்டராயுடன்மாறு+
ஆடுமுன்னீரதுமாயையினலென்றரங்கனைக்கொண்ட-
ஆடுமுன்னீர்செய்தபாவமும்போய்முத்தராம்வண்ணமே.

(இ-ள்.) ஆடும் முந்நீர் முதல் தீர்த்தத்தினால்-நீராடுகிற கடல் முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களினாலும், [புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுதலினாலும்], அரு மா தவத்தால் - (செய்தற்கு) அரிய பெருந்தவத்தைச் செய்தலினாலும், ஆடு முன் ஈர் மறை வேள்வியினால் - ஆடு முதலியவற்றை அறுக்கிற வேதவிதிப்படிசெய்யும் யாகங்களினாலும், அண்டர் ஆய் உடல் மாறும்- (மனிதசன்மம்நீங்கித்) தேவசன்மமாக உடம்பு மாறும்; அது -அங்ஙனம் வேற்றுமையடைவது தானும், மாயையினால் - (திருமாலினது) மாயையினாலேயே, என்று முன்னீர் - என்று எண்ணுங்கள்;

முன் நீர் செய்த பாவமும் போய் முத்தர் ஆம் வண்ணம் - முற்பிறப்புக்களில் நீங்கள் செய்த தீவினைகளும் தீர்ந்து முத்திபெற்றவராகும்படி, அரங்கனை கொண்டாடும் - ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதியுங்கள்; (எ - று.)

தீர்த்தயாத்திரை, தவம், யாகம் என்பன செய்தலாற் சுவர்க்கம்பெறலாம்; அங்ஙனம்பெறுதலில், மனிதசன்மம் ஒழிந்து தேவசன்மம் நேரும்: அதுவும் கருமவசப்பட்டதே யாதலால், அங்ஙனம் பிறவிமாறுதலிற் பயனென்னே! எம்பெருமானைத் துதித்தால்தான் பிறப்புஒழிய மாயையைக் கடந்து முத்திபெறலாம் என்பது, கருத்து. தேவர்கள் நல்வினைப்பயனால் இன்பநுகர்வரேனும் உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதில் பொன்விலங்கும் இருப்பு விலங்கும் போலப் புண்ணியசன்மமும் பாவசன்மும் சமமேயாதலாலும், அத்தேவர்களும் நல்வினைமுடிந்தவுடனே அவ்வுடம்பு ஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத்திற்குஏற்ப வேறுபிறவிகொள்வ ராதலாலும், சுவர்க்கப்பேறு வீடுபேறுபோலச் சிறந்ததாகா தென்க. தேவசன்மம் எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் நால்வகைக்கதிகளிலும் ஒன்றுதல் காண்க.

முந்நீர் என்பது, முன்னீர் என னகரம் திரித்துக்கொள்ளப் பட்டது, யமகத்தின்பொருட்டு; முன்னீர் என்றே கொண்டு, பழமையான நீரெனக் கடலைக் குறிக்கலாமாயினும், நான்காமடியில் முன் என்பது - முற்காலத்திலென்ற பொருளில் வருதலால், அங்ஙனங்கொள்ளுதல் சிறவாது. ஆடு - ஆட்டை, முன் - எதிரிலே, ஈர் - அறுக்கிற என்றும் பொருள்படும்; முன் - இடமுன். ஈர் வேள்வி - வினைத்தொகை; ஈர்தல் - அரிதல். அண்டம் - வானம்: அதிலுள்ளவர், அண்டர். முன்னீர் - ஏவற்பன்மை முற்று; முன்னிலையெதிர்மறைப்பன்மை முற்றாகக்கொண்டு, நினைக்கமாட்டீ ரென்றலுமொன்று; உன்னீர் என்று எடுப்பினும், இப்பொருள்கள்படும். (84)

85\. **வண்ணங்கலிவஞ்சிவெண்பாவகவல்வகைதொடுத்தோர்**
வண்ணங்கலிகெடவேண்டுமென்றேமக்கண்மாட்டுரையேன்
வண்ணங்கலிகடல்போல்வானரங்கன்வகுளச்செல்வன்
வண்ணங்கலியன்புகழ்தாளெனக்கென்றுமாநிதியே.

(இ - ள்.) ஓர் வண்ணம் கலி கெட வேண்டும் என்றே-(ஏதேனும்) ஒருவிதமாக வறுமையொழியவேண்டுமென்றே கருதி [எவ்வாற்றாலாயினும்பொருளீட்டுதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு], மக்கள் மாட்டு - மனிதர்கள் பக்கல் [மனிதர்கள் விஷயமாக], வண்ணம் கலி வஞ்சி வெண்பா அகவல் வகை தொடுத்து உரையேன் - அழகிய கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் அவற்றின் இனமுமான செய்யுள்களைப் புனைந்து கவிபாடேன்; வண்ணம் கலி கடல் போல்வான் - திருமேனிநிறம் ஒலிக்கின்ற கடல்போன்றவனாகிய அரங்கன் - ரங்கநாதனது, வகுளம், செல்வன் வள் நம் கலியன் புகழ் தாள் - மகிழமலர்மாலையையுடைய

ஞானச்செல்வரான நம்மாழ்வாரும் ஞானவளத்தையுடைய நமது திருமங்கையாழ்வாரும் துதிசெய்த திருவடிகளே, எனக்கு என்றும் மா நிதி - அடியேனுக்கு எப்பொழுதும் பெரிய செல்வ மாம்; (எ - று.)

வண்ணம் என்பதற்கு - வண்ணமென்னும் உறுப்புக்கு இட மான என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்: செய்யுளுறுப்புக்களி லொன்றாகிய வண்ணமாவது - ஒரு பாவின்கண் நிகழும் ஓசை விகற்பம்; அது, வல்லெழுத்துமிக்கு வருதலாகிய வல்லிசைவண்ண மும், மெல்லெழுத்துமிக்கு வருதலாகிய மெல்லிசைவண்ணமும், இடையெழுத்துமிக்குவருதலாகிய இயைபுவண்ணமும், நெட்டெ ழுத்துப்பயின்று வருதலாகிய நெடுஞ்சீர்வண்ணமும், குற்றெழுத் துப்பயின்றுவருதலாகிய குறுஞ்சீர்வண்ணமும், நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் சமமாக விரவி வருதலாகிய சித்திரவண்ணமும், ஓசையான் ஒழுகி நடப்பதாகிய ஒழுகுவண்ணமும் முதலாகப் பல வகைப்படும். கலிப்பா முதலிய நால்வகைப்பாக்களில் ஒவ்வொன் றன் இனமும், தாழிசை துறை விருத்தம் என்று மூன்றுவகைப் படும். மக்கள்மாட்டு, மாட்டு - ஏழனுருபு; நான்கனுருபின் பொரு ளில் வந்தது. வண்ணம் - வர்ண மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். கலிகடல் - வினைத்தொகை. கலி - கடலுக்கு இயற்கையடை மொழி. அரங்கன்தாளென இயையும்.

வகுளம், நிதி - வடசொற்கள். தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து திருக்குருகூர்ப்பொலிந்துநின்றபிரான் பிரசாதித்த மகிழமலர் மாலையைத் தரித்ததனால், நம்மாழ்வார்க்கு, வகுளாபரண ரென்று ஒரு திருநாமம் வழங்கும். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரில் திருவாய் மொழிப்பிரபந்தம் முதலிய நான்கு தமிழ்வேதங்களையும் அருளிச் செய்தவரான நம்மாழ்வாரையும், பெரியதிருமொழி முதலிய ஆறு அங்கங்களையும் அருளிச்செய்தவரான திருமங்கையாழ்வாரையும் எடுத்துக்கூறியது, மற்றைப் பதின்மர்க்கும் உபலக்ஷணம். எம் பெருமான் திருவடிகள், வேண்டும் பொருள்களையெல்லாந் தந்து தாமும் குறையாமையால், 'மாநிதி' எனப்பட்டன. அத்திருவடி யாகிய பெருநிதியைப் பெற்றுள்ளேனாதலால், ஒருவாறு வறுமை கெடவேண்டு மென்று உரையேனென்றார். ஓர் வண்ணம் தொடுத்து என இயைத்தலு மொன்று. (85)

86. மாநாகவருநிருதன்புன்மாயையின்மங்கையென்று
மாநாகவருமணியைமுன்னீங்கினன்மாயனென்பார்
மாநாகவரும்பலர்சோலைசூழுமதிலரங்கா
மாநாகவருமமுதேயதுவுநின்மாயமன்றே.

(இ - ள்.) மால் - பெரிய, நாகம்-புன்னைமரத்தினது, அரும்பு - அரும்புகள், அலர் - மலரப்பெற்ற, சோலை - சோலைகள், சூழும் - சூழ்ந்த, மதில் அரங்கா - மதில்களையுடைய திருவ ரங்கத்தி லுள்ளவனே! மால் நாகவரும் - ஆசையுடன் (அடி யார்களால்) நாவிற்கொண்டு நுகரப்படுகிற, அமுதே - அமிருதம்

போன்றுள்ளவனே!—மாயன் - ஆச்சரியகரமான குணஞ்செயல் களை யுடையவனுகிய இராமபிரான், மான் ஆக வரும் மிருதன் புல் மாயையின்-மான்வடிவமாகவந்த மாரீசனென்ற அரக்கனது அற்ப மான மாயையினால், மங்கை என்னும் - தனது மனைவியாகிய, மால் நாகம் அரு மணியை - (விஷத்தினால்) மயக்கத்தைச்செய்யுந் தன்மையதான சர்ப்பத்தினது பெறுதற்குஅரிய மாணிக்கத்தை, முன் - முன்பு, நீங்கினன் - பிரிந்தான், என்பார்-என்று சொல்லு வார்கள்: அதுவும் - அங்ஙனம் மயங்கியதும், நின்மாயம் அன்றே - நீ காட்டிய மாயையன்றோ; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

நினதுசங்கல்பத்தினாற் கொண்ட மநுஷ்யபாவனையினாலேயே அங்ஙனம் மாயைக்கு உட்பட்டவன்போன்று காட்டினை யென்ற படி.

நாகமணி - நாகரத்நம்; கிடைத்தற்கு அருமையும் ஒளியும் பற்றி, அது பிராட்டிக்கு உவமைகூறப்பட்டது. நாவினால் துதித் தற்குஇனிய னென்பது, 'நா கவரும் அமுது' என்பதன் கருத்து. ()

87. மாயாதவர்தலைவாவரங்காவடமாமதுரை
மாயாதவரண்டர்வந்தடைந்தான்மழுவாளிபிர
மாயாதவர்செய்வர்முந்நூல்செந்நூல்கொண்டவண்ணமொப்ப
மாயாதவரத்தனைக்குடல்கோத்ததுன்வாணகமே.

(இ - ள்.) மாயாதவர் தலைவா - பெருமையையுடைய யது குலத்தார்க்குத் தலைவனே! அரங்கா—! வட மா மதுரை மாயா - வடதிசையிலுள்ள பெரிய மதுரையிற் கண்ணனாக அவதரித்த மாயவனே!—தவர் - முனிவர்களும், அண்டர் - தேவர்களும், வந்து அடைந்தால் - (கொடிய பகைவர்க்கு அஞ்சி) வந்து சரண மடைந்தால், மழு ஆளி-சிவனும், பிரமா - பிரமனும் ஆகிய, அவர்- அவ்விருமூர்த்திகளும், யாதுசெய்வர் - என்னசெய்யமாட்டுவர்! [ஒன்றுஞ்செய்யத் திறமில்லாரென்றபடி]; உன் வாள் நகமே - உனது வாள்போற் கூரிய நகமே, முந்நூல் செந்நூல் கொண்ட வண்ணம் ஒப்ப - (நினது மார்பில்விளங்கிய வெண்ணிறமான) முப்புரிநூல் சிவந்த நூலை வடமாக அணிந்தவிதத்தை யொக் கும்படி, மாயாத வரத்தனை குடல்கோத்தது - (பலவாற்றாலும்) அழியாத வரத்தைப் பெற்றவனாகிய இரணியனது குடலைப் பிடுங்கி மாலையாக அணிந்தது; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரி நிலையோடு, சிறப்பு.

'முந்நூல் செந்நூல் கொண்ட வண்ண மொப்ப' என்றது - "கூருகிர் நுதியிற் பைந்தேன், பொழிமலரலங்கன் மார்பம் போழ்ந்து செங்குருதியூறி, வழிபசுங்குடர்மென்கண்ணி யாளரி வனைந்ததன்றே" என்றபடி நரசிங்கமூர்த்தி இரணியனதுமார் பைத் தனதுகைந்நகங்களினாற் பிளந்து குடலைப் பறித்து மாலை யாகத் தரித்துக்கொண்டபோது அக்குடலினின்று வழிந்த இரத் தப்பெருக்கின் சம்பந்தத்தால் வெண்புரிநூல் செந்நூல்போலாயிற் றென்றும், இரத்தமூறுதலாற் செந்நிறமான அக்குடலானது செந்

நூலினு லானதோ ருபவீதத்தை நிவீதமாக [கழுத்தில் மாலை போலத் தொங்கும்படி] அணிந்ததுபோலு மென்றுங் கருத்துப் படும். இரணியன், தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியி லும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும்புறத்திலும் தனக்கு மரண மில்லாதபடி வரம்பெற்றவனுதலால், 'மாயாத வரத்தன்' என்னப்பட் டான். பிரமருத்திரர்கள் தம்மைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து துதித் துப் பிரார்த்திக்கின்ற அசுரர்முதலிய கொடியவர்கட்கு அவர்கள் வேண்டியபடியெல்லாம் பெருவரங்களைக் கொடுத்திடுதலும், அவற் ருல் அவர்கள் மிகச்செருக்கி உலகங்களைப் பலவாறு வருத்திய கா லத்தில் தேவர்களும் இருடிகளும் முதலிற் சிவபிரானைப் போயடுக்க அப்பெருமான் தன்னுலொன்றுமாகாமற் பிரமனை யடுக்க அத்தே வனும் அங்ஙனமே விஷ்ணுவைச் சரணமடைய அப்பரமன் அங்ங னமே அவர்கட்கு அபயமளித்து அவ்வசுரர்களை உரியசூழ்ச்சிபல செய்து அழித்தலு மாகிய வழக்கத்துக்கு இரணியன்செய்தி ஒருதா ரணமாதலை இச்செய்யுளில் விளக்கினுர்.

சந்திரகுலத்து யதுவென்னும் அரசனதுமரபில் திருமால் கண்ணனுகத் திருவவதரித்துச் சிறப்புற்றதனுல் 'மா யாதவர்தலை வா' என்றும், அக்கண்ணன் மதுரையில் திருவவதரித்து முதலிற் செய்த மாயங்கள் அநந்தமாதலால் 'வடமாமதுரைமாயா' என்றும் விளித்தார். மழு ஆளி-மழுவென்னும் ஆயுதத்தை யாள்பவன்; இ - ஆண்பாற்பெயர்விகுதி. வடமும், வடத்திற்புரியும், புரியி லிழையும்மூன்ருகவுள்ளதனுல், உபவீதத்துக்கு முந்நூ லென்று பெயர். முந்நூல், செந்நூல் - பண்புத்தொகைகள். மாயாதவரத்த னைக் குடல்கோத்தது உன்வாணகமே— "மேருகிரியுடலவுணன் மிடல்கெடுத்தாயென்பரதுன், கூருகிரே யறிந்ததல்லாற் கோவே நீயறியாயால்" என்பது காணத்தக்கது. (87)

88\. நகமுண்டகந்தரித்தாற்கருண்மாயற்குஞாலமுந்நீர்
நகமுண்டகமகிழ்ந்தாற்கடியேமென்மினற்கதிவா
நகமுண்டகம்பரனென்னுதரங்கனைநாடிலயன்
நகமுண்டகமலர்தான்குவியாதுநடுக்குளத்தே.

(இ - ள்.) நக - (கண்டவரனைவரும்) பரிகாசமாகச் சிரிக்கும் படி, முண்ட கம் தரித்தாற்கு-முண்டமாகிய தலையை [பிரமகபா லத்தை]க் கையிற்கொண்டவனுன சிவபிரானுக்கு, அருள் - கருணைசெய்த, மாயற்கு - ஆச்சரியசக்தியையுடையவனும், ஞாலம் - பூமியையும், முந்நீர் - கடல்களையும், நகம் - மலைகளையும், உண்டு - (பிரளயகாலத்திலே) திருவயிற்றினுட்கொண்டு, அகம் மகிழ்ந் தாற்கு - மனமகிழ்ந்தவனுமான திருமாலுக்கு, அடியேம் - தொண் டர்களாயினேம் (யாம்), என்மின் - என்று எண்ணுங்கள்; (அங்ங னம் எண்ணின மாத்திரத்தால்), நல் கதி வானகம் உண்டு - (எல் லாப்பதவிகளினுஞ்) சிறந்த பதவியாகிய பரமபதம் (உங்கட்குச்) சித்திக்கும்) (மற்றும்), அகம் பரன் என்னுது அரங்கனை நாடில் - நானே தலைவனென்று அகங்காரங்கொள்ளாமல் ரங்கநாதனை

விரும்பிச் சரணமடைந்தால்;— அயன் - பிரமனது, நகம் முண்டக மலர் - நகங்களையுடைய தாமரைமலர்போன்ற கையானது, உம் நடு குளத்தே குவியாது - உங்கள்நடுத்தலையிலே (மீண்டும்பிறக்கு மாறு விதித்தெழுதற்குக்) குவியாது ; (எ - று.) —தான் - அசை.

அகம் பரன் என்னுது அடியேம் என்மின், அயனது நகமுண் டகமலர் உம்நடுக்குளத்துக் குவியாது, நற்கதிவானகம் உண்டு என்று இயைத்தும் கருத்துக்கொள்ளலாம். யானென்னுஞ் செருக் கை யறுத்து, ஆபத்காலத்திலே சிவனுக்கும் அருள்செய்தவனும் நித்தியனு மாகிய மாயவனுக்குத்தொண்டுபூணுங்கள் ; அங்ஙனம் அடிமைபூண்டவளவிலே கருமமனைத்துந் தொலைதலால், பிரமன் கையைக்குவித்து உங்கள் தலையில் மறுபடி பிறக்க விதித்துஎழு தான்; ஆகவே, உங்கட்கு முத்தி கைகூடும் எனக் காண்க.

நால்வகைநகையுள் இங்குக்குறித்த நகை, இகழ்ச்சிபற்றியது. முண்டகம்- உடலினின்று கிள்ளியெடுக்கப்பட்ட தலை. முண்டம் -உடற்குறையென்றபடி. இனி, நகமுண்டகம் தரித்தான் என் பதற்கு-தாருகவனமுனிவர் ஏவிய நகுவெண்டலையைச் சிரத்தி லணிந்த சிவபிரா னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; முண்டகம் - தலைமாத்திரமாகிய உடற்குறை,நக-(தன்னையழித்தற்பொருட்டுச்) சிரித்துக்கொண்டு வர, தரித்தாற்கு-(அதனைக்கைப்பற்றிச்சிரத் தின்மீது) அணிந்து அடக்கினவனுக்கு என்று பதவுரை காண்க: "சீற்றமாமுனிவர் வேள்வித்தீயில் வெண்டலை தானென்று, தோற் றியே யுலகம்யாவுந்தொலைய நக்கெழுந்ததன்றே," "நக்கெழுசிரத் தை யன்னோர் நாதன்மேல்விடுத்தலோடும், அக்கணமணுக வற்று லகிலமதிறவாவண்ணம், முக்கணனருள்செய்தந்தமுண்ட முண்ட கக்கைபற்றிச், செக்கரஞ்சடைமேற்கொண்டுன் செயலினைப் புரிதி யென்றான்" என்பன, இங்கு நோக்கத்தக்கன. இனி, நக-விளங்க, முண்டகம் - சிரமாலையை, தரித்தாற்கு - தரித்த உருத்திரமூர்த் திக்கு என்று உரைப்பாரு முளர்.

நகம் - மலை யென்ற பொருளில், புடைபெயராத தென்று காரணப்பொருள்படும் வடசொல். வானகம்என்றதன் னகரத்தை நகரமாகத் திரித்துக்கொண்டது, யமகத்தின் பொருட்டு. அஹம், பரன், நகம் - வடசொற்கள். அயனகமுண்டகமலர் என்று சந்தி சேர்க்காமல் அயன் நகமுண்டகமலர் என்று சந்திபிரித்தபடியே கொண்டதும், யமகத்தின்பொருட்டே. "சிலவிகாரமா முயர்திணை" என்றபடி அயன் என்ற நிலைமொழியின் ஈற்றுனகரத்தை யொ ழித்து 'அயநகமுண்டகமலர்' என்ற பாடங் கொள்ளினும் இழுக் காது. நகம்முண்டகமலர்-நகத்தையுடைய தாமரைமலர்: எனவே, கையென்றதாயிற்று ; இது, யானையை 'கைம்மலை' என்றல் போ லும். குளம் - நெற்றி : இங்குத் தலையென்ற பொருளில் வந்தது ; இலக்கணை : சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின்மேலது. கருமகதி யைத் தலைவிதியென்றும், தலையெழுத்தென்றுங் கூறுதல், மரபு. சிறுபான்மை'லலாடலிபி' என்றவழக்கும் இருத்தல்பற்றி, குளம்- நெற்றி யென்றே கொள்ளினுமாம். பிரமன் உங்களை மீண்டும் பிறப்பெடுக்கச்செய்யான் என்ற பொருளை வேறுவகையாகக் கூறி

விளக்கியது, பிறிதினவிற்சியணி. எழுதும்பொழுது எழுது கருவி பிடித்தற்குக் கைகுவிதலாகிய இயல்பு, இங்குக் கருதற்பாலது.(88)

89. குளப்படிநெய்யடிசிற்கொத்ததோகொள்ளப்பற்றியதோ
குளப்படியிற்றிங்கள்சேரரங்காகோலமாயவன்றுன்
குளப்படிகாட்டும்பிறைமறுப்போலொருகோட்டிருந்து
குளப்படியின்னகத்துட்பரல்போன்றகுவலயமே.

(இ - ள்.) குளம் படியில் திங்கள் சேர் அரங்கா - குளத்தின் [சந்திரபுஷ்கரிணியின்] படியிலே சந்திரன் (தன்குறைதீர்த்தற் பொருட்டுத் தவஞ் செய்யுமாறு) சேர்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந் தருளியிருப்பவனே! — கோலம் ஆய அன்று-(நீ) மகாவராகரூபமா கிய அந்நாளில், உன் குளம் படிகாட்டும் பிறை மறுபோல்-உனது நெற்றியினுருவத்தைக் காட்டுகின்ற பிறைச்சந்திரனிடத்து விளங் குங் களங்கம்போல, ஒரு கோடு இருந்து -(உனது) ஒரு மருப்பிலே தங்கி, குளம்பு அடியின் அகத்துள் பரல் போன்ற - காற்குளம் பின்கீழ்ப் பருக்கைக்கல்லை நிகர்த்து அடங்கிய, குவலயம் - பூமண் டலமானது, (பிரளயகாலத்தில் நீ உண்டபொழுது), குளம் படி நெய் அடிசிற்கு ஒத்ததோ - வெல்லமும் படியளவுகொண்ட நெய் யுங் கலந்த உணவுக்கு ஒப்பாயிருந்ததோ! கொள்ள பற்றியதோ - அமுதுசெய்தற்குப் போதுமானதாயிருந்ததோ! (எ - று.)

உனது பெருவடிவுக்குமுன் மிகச்சிறியதாகிற மண்ணுலகம், நீ உண்ணுங்காலத்தில் உனக்கு ஒரு கவளத்துக்கேனும் போது மோ! அன்றி, மண்ணையுண்டது அதன் இனிமைபற்றியோ! என வியந்துகூறியவாறு. "அண்டமெலாம் உண்டையென்ப ரறியாதா ராங்கவை நீ, உண்டருளுங் காலத்திலொருதுற்றுக் காற்றுவால்" என்பதுங் காண்க. ஒவ்வாது பற்றாதென்பதே துணிவு; நீ உண் டது நினதுதிருவிளையாட்டே: உயிர்களைக்காப்பது கருதியே அங்ஙு னஞ் செய்தாய் என்பது, குறிப்பு. "நாண்மன்னுவெண்டிங்கள் கொல் நயந்தார்க்குநச்சிலைகொல், சேண்மன்னுநாற்றடந்தோட் பெருமான்றன் திருநுதலே", "இருநாற்பகலினிலங்குமதி யலங் கலிருளினெழினிழற்கீழ்ப், பெருநாணிற்பி னவனெற்றிப்பெற்றித் தாகப்பெறு மன்றே" என்றபடி எம்பெருமானது திருநெற்றி பிறைச்சந்திரன்போலுதலால், 'உன்குளப்படிகாட்டும்' என்ற அடைமொழி பிறைக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

பிறைமறுப்போற் குவலயம் உன் ஒரு கோட்டிருந்து— வளைந்த வெண்ணிறமான கோரதந்தத்துக்குப் பிறையும், அவ் வளைமருப்பிற் குத்தியெடுத்த பூமிக்குப்பிறையினுள்ள களங்கமும் உவமையாம்; "நிறக்குஞ் செழுஞ்சுடர்க்கோடு மிப்பாரு நிசாமுகத் துச், சிறக்கும்பிறையுங் களங்கமும் போலுமெனிற் சிறுகண், மறக்குஞ்சரஞ்செற்றமாயோ னரங்கன் வராகமதாய்ப், பிறக்கும் பிறப்பின் பெருமை யெவ்வா றினிப்பேசுவதே" என்பர் திருவரங் கத்துமாலையினும் : 'பன்றியாய்ப் படியெடுத்த பாழியா யென்பரது, வென்றியா ருனதெயிற்றின் மென்றுகள்போன் றிருந்ததால் "

என்பதுங் காண்க. குளப்படியின்னகத்துட் பரல்போன்ற குவலயம்—"திதறுதிங்கள் பொங்கு சுடரும்ப ரும்ப ருலகேழினேடு முடனே, மாதிர மண்சுமந்து வடகுன்று நின்றமலை யாறு மேழு கடலும், பாதமர்சூழ்குளம்பின கமண்டலத்தி னெருபாலொடுங்க வளர்சே, ரதிமுனேனமாகி யரணையமூர்த்தியது நம்மையாளு மரசே" எனப் பெரியார்பணித்தது பார்க்கத்தக்கது. குளப்படி நெய்யடிசில் - சர்க்கரைப்பொங்கல்.

பின்னிரண்டடி - **உவமையணி**. கோலம் - பன்றி. குளம்பு + அடி = குளப்படி; மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. அடியின்னகத்து, னகரமெய்-விரித்தல். நெற்றிக்குப் பிறையுவமை - வளைந்த வடிவிலும், ஒளியிலும். (89)

90. குவலயஞ்சூழ்கடல்காயாமரகதங்கொண்டனெய்தல்
குவலயங்கண்டன்பர்நைவரென்றூற்கொற்றவாணற்குவா
குவலயநேமிதொட்டாயரங்காகொடும்பல்பிறப்பா
குவலயங்கற்றுனைக்காணிலென்னுங்கொல்குறிப்பவர்க்கே.

(இ - ள்.) கொற்றம் வாணற்கு - வெற்றியையுடைய பாணாசுரனுக்கு, வாகு அலைய-தோள்கள் (துணிப்புண்டு) துடிக்கும்படி, நேமி தொட்டாய்-சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தவனே! அரங்கா — ! — அன்பர் - (நினது) அடியார்கள், குவலயம் சூழ்கடல் -பூமண்டலத்தை வளைந்திருக்கிற சமுத்திரத்தையும், காயா - காயாம்பூவையும், மரகதம் - மரகதரத்தினத்தையும், கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகத்தையும், நெய்தல் - கருநெய்தல் மலரையும், குவலயம் - கருங்குவளை மலரையும், கண்டு - பார்த்து, நைவர்- (அவைநினதுவடிவத்தை நினைப்பூட்டுதலால்) மனமுருகுவார்கள், என்றால் — , — கொடும் பல் பிறப்பு ஆகு வலை அற்று அங்கு உனை காணில் - கொடியபலவகைப்பட்ட பிறப்புக்களாகிய வலைகளின் தொடர்பு ஒழிந்து அப்பரமபதத்திலே நினதுதிருமேனியைப் பிரதியக்ஷமாகத் தரிசித்தால், அவர்க்கு குறிப்பு என் ஆம் கொல் - அவர்கள் கருத்து மற்றும் யாதாகுமோ! (எ - று.)

பலவகைக்கலக்கத்துக்கு இடமான இவ்வுலகத்துப் பிறவியிலிருக்கையிலேயேநினதுஉருவத்துக்குப்போலியாமவற்றைக்கண்டவளவிலே மனமுருகும் மெய்யடியார் பிறப்புநீங்கிப் பரமபதத்தில் உன்னையே நேரிற்கண்டால் எவ்வளவு ஆனந்த மடையார் என்றபடி: **தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி.** கடல் முதலியன எம்பெருமானது திருமேனிநிறத்திற்கு உவமையாகுதலை, "கடலோ மழையோ முழுநீலக்கல்லோ காயாநறும்போதோ, படர்பூங்குவளை நாண்மலரோ நீலோற்பலமோ பானலோ, இடர்சேர்மடவாருயிருண்பதியாதோ வென்று தளர்வாள்", "பூவையுங் காயாவு நீலமும் பூக்கின்ற, காவிமல ரென்றுங் காண்டோறும் - பாவியேன், மெல்லாவி மெய்ம் மிகவே பூரிக்கு மவ்வவை, யெல்லாம் பிரானுருவே யென்று" என்பவற்றாலும் அறிக. கருநெய்தலும் கருங்குவளையும் - சாதிபேதம். நெய்தல் குவலயம் என்பதற்கு - நெய்தல் நிலத்துத் தோன்றும் நீலோற்பல மென்று உரைப்பாருமுளர்.

தொட்டாய் என்ற சொல்லின் ஆற்றலினால், நீ படைக்கலத்தைத் தொட்டமாத்திரமே துஷ்டநிக்கிரகத்துக்குப் போதுமென்ற குறிப்பு விளங்கும்; "அன்றியவாணனாயிரந்தோளுந்துணியவன் ருழிதொட்டான்" என்றார் பெரியாரும்: "வாணனாயிரம்புயங்கள் குருதிநீர்சிந்தியோட நேமிதொட்ட திருவரங்கராசரே" என்பதுங் காண்க.

குவலயம், மரகதம், பாணன், பாஹு, நேமி-வடசொற்கள். வாகுவலய—வாகு என்பது வடமொழித் திரிபாதலால், அதன் குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடவில்லை. முதலிரண்டடிகளில் குவலயம் என்றது, இடைப்போலி. பிறப்பு உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதால், வலையெனப்பட்டது. காயா என்ற செடியின்பெயரும், நெய்தல் குவலயம் என்ற நீர்ப்பூங்கொடிகளின் பெயரும் - அதன தன் மலர்க்கு முதலாகுபெயராம். மரகதம்-பச்சையிரத்தினம். அங்கு - சேய்மைச்சுட்டு. (90)

91. குறியானைச்செங்கணெடியானைவானவர்கோவைச்சங்கக்
குறியானைவித்ததிருவரங்கேசனைக்கூவிநின்று
குறியானைகாத்தவனைப்பாடினேன்கொடிகூப்பிடினுங் [கே.
குறியானையப்பவர்போற்கொடியேன்சொலுங்கொள்வனென்

(இ - ள்,) குறியானை - குறுகிய வடிவமுடைய வாமனாவதாரஞ்செய்தவனும், செம் கண் நெடியானை - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திரிவிக்கிரமனாய் நீண்டுவளர்ந்தவனும், வானவர் கோவை சங்கம் குறியால் நைவித்த திருவரங்கேசனை - தேவராஜனான இந்திரனை (த் தனது பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ்) சங்கத்தின் முழக்கத்தால் (பாரிஜாதாபஹரணகாலத்திலே) மூர்ச்சித்துவிழச் செய்த ஸ்ரீரங்கநாதனும், கூவி நின்று குறி யானை காத்தவனை - ('ஆதிமூலமே!' என்று தன்னைக்) கூவியழைத்துத் தியானித்த கஜேந்திராழ்வானைப் பாதுகாத்தவனுமாகிய திருமாலைக்குறித்து, —கொடி கூப்பிடினும் குறி ஆ நயப்பவர் போல் கொடியேன் சொலும் கொள்வன் என்று - காக்கை (இயல்பாகக்) கத்தினாலும் (அதனை ஒரு) நல்லநிமித்தமாக விரும்பி உலகத்தார் கொள்வது போலக் கொடியவனான யான் வாய்க்குவந்தபடி சொல்லுஞ் சொல்லையும் நன்மையாக (அப்பெருமான்) ஏற்றுக்கொள்வனென்று நினைத்து, பாடினேன் - வாய்விட்டுக் கவிபாடினேன்;

அற்பஜந்துவாகிய காக்கை தன்னடைவிலே செய்யுஞ் சத்தத்தையும் விருந்துவருதல் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் நற்குறியாக நிமித்தமுணர்ந்த பெரியோர் கொள்ளுதல்போல, எளியவனான யான் வாயில்வந்தபடி சொல்லுஞ் சொல்லையும் எம்பெருமான் குற்றமாகக்கொள்ளாது குணமாகக்கொள்வனென்றெண்ணியே, யான் அப்பரமனது பெருமையையும் எனது சிறுமையையுங் கருதாது அவனைக்குறித்து வாய்விட்டுக் கவிபாடலானேனென்றன ரென்க. "நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது நானதஞ்சுவனென்வசமன்று, மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலு மென்னாவினுக்காற்றேன், காக்கைவாயிலுங்

கட்டுரைகொள்வர் காரணு கருளக்கொடியானே" என்றபெரியாழ்வார் பாசுரத்தையும், அதன் வியாக்கியானத்தில் 'அறிவுடையார் குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே குணமாகவுங் கொள்வார்கள்; அது ஓடரித்தேயிருந்து தனக்குவேண்டினது, பிதற்றிப்போகவும் அத்தை அறிவுடையார் 'நமக்கு நன்மைசொல்லுகிறது' என்று கொள்ளுவர்களிறே' என்றதையும் காண்க. இது, "திருமாலவன் கவி யாதுகற்றேன், பல்லியின் சொல்லுஞ் சொல்லாக் கொள்வதோ வுண்டு பண்டுபண்டே" என்றதனோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

'குறியானைச் செங்கணெடியானை' என்றவிடத்து, முரண்தொடை காண்க. செங் கண்-செந்தாமரைக்கண் ணென்ற குறிப்பு. குறி - ஒலி. நைவித்தல் - வருந்தச்செய்தல். குறி யானை - வினைத்தொகை; குறித்தல் - கருதுதல். ஆ-விகாரம். 'நயப்பவர்' என்பது, யமகத்துக்கு ஏற்பப் போலிவிகாரங்களேற்றி 'னையப்பவர்' என்று கொள்ளப்பட்டது. உம்மை இரண்டும். இழிவுசிறப்பு. (91)

92. **வனத்திற்சிலம்பிவிடுநூலுட்பட்டுமசகமெய்த்த**
வனத்திற்சிலம்பினபோற்பிணிவாய்ப்பட்டென்வாய்புலம்பின்
வனத்திற்சிலம்பின்குரலன்னம்வாழுமரங்கனிப்பு
வனத்திற்சிலம்பினின்றான்கேட்குமோவும்பர்வாழ்த்தைவிட்டே.

(இ - ள்.) மசகம் - கொசுகானது, வனத்தில் சிலம்பி விடு நூலுள்பட்டு - காட்டிலே சிலந்திப்பூச்சி வாய்விட்டு இழைத்த நூலினிடையே சிக்கிக்கொண்டு, மெய் தவனத்தின் சிலம்பின போல் - உடல் தவிப்பினால் அரற்றியதுபோல, பிணி வாய் பட்டு என் வாய் புலம்பின் - (யான்) நோயின் கண் அகப்பட்டு எனது வாய்விட்டு அரற்றினால், (அந்த அரற்றொலியை), சிலம்பின் குரல் அன்னம் வனத்தில் வாழும் அரங்கன் இ புவனத்தில் சிலம்பில் நின்றான் - சிலம்பென்னுங் காலணியினொலிபோன்ற குரலையுடைய அன்னப் பறவைகள் நீரிலே வாழ்தற்கிடமான திருவரங்கத்திற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனும் இந்த உலகத்திலே (திருவேங்கடமென்னும்) மலையில் நின்றருள்பவனுமான எம்பெருமான், உம்பர் வாழ்த்தை விட்டு கேட்குமோ - (பரமபதத்தில் வாழும்) நித்ய முக்தர்களுடைய மங்கலவாழ்த்தொலியை விட்டுக் கேட்டருள்வனோ? (எ - று.)

ரங்கநாதன் நித்தியசூரிகளுடைய மங்கலவாழ்த்தை விட்டு எனது புலம்பலொலியைக் கேட்பனோ வென்று இரங்கினரென்க.

மசகம் - வடசொல். தவனம் - தபநமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. சிலம்பின - சிலம்பினது என்பதன் தொகுத்தல். வனம் என்பது - காடு நீர் என்ற இருபொருளிலும், வநம் என்ற வடசொல் திரிந்ததாம். அன்னத்தின் குரலுக்குச் சிலம்பினொலி உவமையாதலை, "மின்னார்சிலம்பிற் சிலம்புங்குரலன்னம்" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. புவநம் - வடசொல். மலையின் பெயரான சிலம்பு

என்பது - இங்குச் சிறப்பாய், மலைகளிற்சிறந்ததான - திருவேங்கடத்தை யுணர்த்திற்று;அதற்கு 'திருமலை'என ஒருபெயர் வழங்குதலுங் காண்க. 'கோயில் திருமலை' என்று சேர்த்துச்சொல்லுதல் தோன்ற, 'அரங்கன் சிலம்பினின்றான்' என்றார். நான்கடியிலும் 'வனத்து' என்ற பாடமும் உண்டு. (92)

93. விடத்தேரைமன்னும்வனப்பாழ்ங்கிணற்றுள்வெம்பாம்பு பற்றும், விடத்தேரைவாய்வண்டு தேன்வேட்டல்போல் விசித்துக் கொடுபோய், விடத்தேரையில்வெங்கட்கூற்றையெண்ணாதெண்ணும் வேட்கையெல்லாம், விடத்தேரையூரரங்கன்றிருத்தாளில்விழுநெஞ் சமே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—விடத்தேரை மன்னும் - விடத்தேரையென்னும்மரம் பொருந்திய, வனம்-காட்டிலேயுள்ள, பாழ் கிணற்றுள் - பாழடைந்த கிணற்றிலே, வெம் பாம்பு பற்றும் - கொடிய பாம்பினாற் கௌவிக் கொள்ளப்பட்ட, விடம் தேரை - நஞ்சுஏறிய தவளையினது, வாய்-வாயிலேயகப்பட்டுள்ள, வண்டு-வண்டானது, தேன் வேட்டல் போல் -தேனை விரும்புதல் போல, விசித்து கொடு போய்விட தேர் ஐயில் வெங் கண் கூற்றை எண்ணாது எண்ணும்- (உயிரை உடம்பினின்று பாசத்தாற்) கட்டியிழுத்துக்கொண்டுபோய்விட எண்ணுகிற வேற்படையையும் கொடுந்தன்மையையுமுடைய யமனை (ப் பின்புறத்திலேயே யிருக்கிறா னென்று) எண்ணாமல் (நீ மேன்மேல்) எண்ணுகின்ற, வேட்கை எல்லாம் - ஆசைகள்யாவும், விட - ஒழிய, தேரை ஊர் அரங்கன் திரு தாளில் விழு - (அருச்சுனனுக்குத்) தேரையோட்டிய ரங்கநாதனது திருவடிகளிற் சேர்வாய்; (எ - று.)

துன்பத்துள் துன்பமான உலகவாழ்க்கையி லிருந்துகொண்டே தனக்கு உடனே வரக்கடவதாகிய துன்பத்தைச் சிறிதும் நினையாமல் இன்பத்தையே மேன்மேல் அவாவும் பேதைமையியல்புக்கு, கொடியவிருக்ஷவர்க்கத்தையுடைய வெய்யகானத்தில் நீரற்றபாழ்ங் கிணற்றிலே பாம்பின்வாய்ப்பட்டு நஞ்சுதலைக்கேறிய தேரையின் வாயிலகப்பட்டதொருவண்டு தேனை விரும்புதலை உவமைகூறினார். 'வண்டு நஞ்சுபொருந்தினதவளையின் வாயிலுள்ளதேனை விரும்புவதுபோலத் தகுதியில்லாதபலவற்றை அவாவுகிற ஆசைகளையெல்லாம் விடு, அந்தத்தேரையூர்கிற அரங்கனது திருத்தாளில் விழு' என்று உரைப்பாரு முளர்; 'அத்தேர்' எனச் சுட்டுதல், கதையை உட்கொண்டு. மனம் திருத்தாளில் விழுதலாவது - திருவடியையே இடைவிடாது தியானித்தல். அடியவர்க்கு எளியவ னென்பார், 'தேரையூ ரரங்கன் என்றார். இனி,'தேரையூ ரரங்கன்'என்பதற்கு- திருவிழாக்களிலே திருத்தேருத்ஸவங் கண்டருளுகிற நம்பெருமாளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; கீழ் 73 - ஆஞ் செய்யுளில் "கரியாடற்பரிதேர் நடத்து எந்தை" என்றது காண்க. கொடிய கருவியும் கல்நெஞ்சுமுடையானென்பார்,'அயில்வெங்கட் கூற்று' என்றார். அயில்-இங்கு, முத்தலைவேல்: சூலம். வெங்கண் - அஞ்சாமை, அஞ்சுவித்தல், கண்ணோட்டமின்மை; அச்சந்தருங் கண்களுமாம்.

பாழ் + கிணறு = பாழ்ங்கிணறு: அல்வழியிற் சிறுபான்மை இனமெலிமிக்கது; பாழாகியகிணறு என்க. வேட்டல், வேட்கை - தொழிற்பெயர்கள்; தல், கை - விகுதிகள். கொடு - தொகுத்தல். போய்விட, விடு - துணிவுணர்த்தும். தேர்கூற்று - வினைத்தொகை. ஐயில் = அயில்: முதற்போலி. (93)

94. விழுங்கூன்றசைச்சுவர்நீர்மலங்கோழைவெம்பித்தொடுங்க
விழுங்கூனரம்புறியென்பேணிதோற்சட்டைவீழ்ந்துநொந்த
விழுங்கூந்தலாரழப்பாடையிற்போய்ச்சுடும்வெய்யசெந்தீ
விழுங்கூனநோய்க்குடில்வேண்டேனரங்கவிமானத்தனே.

(இ - ள்.) அரங்கவிமானத்தனே-ஸ்ரீரங்கவிமானத்திற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!—கூன் விழும் - கூன்விழு மியல்புள்ள, தசை சுவர் - தசையினாலாகிய சுவரும்,—நீர் - ஜலமும்,— மலம் - மலமும், கோழை-கோழையும், வெம் பித்தொடும் - கொடிய பித்தமும் ஆகிய இவற்றுடனே, கவிழும் - கவிழ்கிற, கூன் - பாத்திரமும்,—நரம்புஉறி-நரம்புகளினாலமைக்கப்பட்டதொரு சிக்கமும்,—என்பு ஏணி-எலும்புகளினாலாகியதோ ரேணியும், தோல் சட்டை - தோலினாலாகியதொரு சட்டையும்,—அவிழும் கூந்தலார் - விரிந்த கூந்தலையுடையவர்களான மாதர்கள், நொந்து - வருந்தி, வீழ்ந்து - கீழ்விழுந்து, அழ - புலம்ப, பாடையில் போய் - பாடைமேற் கொண்டு போய், சுடும் வெய்ய செம் தீ விழுங்கு - சுடுகிற கொடிய சிவந்த தீயினால் விழுங்கப்படுகிற [எரிக்கப்படுகிற], ஊனம் நோய் குடில் - துன்பந்தரும் நோய்கள் வசிக்கிற குடிசையுமாகிய உடம்பை, வேண்டேன் - விரும்பேன்; (எ - று.)

"ஊனேறு செல்வத் துடற்பிறவி யான் வேண்டேன்" என்பதை அடி யொற்றியது இச்செய்யுள். உடம்பின் பலவகையிழிவுகளையும் எடுத்துஉரைத்து, இங்ஙனந் தூயதல்லாத உடம்பை, வேண்டேனென்றார்.இப்பிறப்பையொழித்துத்திவ்வியதேஜோமயமான வடிவத்துடன் பரமபதத்து நிரதிசயவின்பநுகரும் பேற்றை அளித்தருளவேண்டு மென்பது, குறிப்பு. இவ்வுடம்பை வேண்டேனென்றதனால், உடம்பின் சம்பந்தமான இவ்வுலகவின்பங்களை வேண்டாமை தானே பெறப்படும். உடம்பாகிய ஒரு பொருளை 'தசைச்சுவர்'என்பது முதலாகப் பலவாறுபுனைந்துரைத்ததனால், **பலபடப்புனைவணி**. இச்செய்யுள், அருவருப்புத்தோன்றக் கூறினமையால், **பீபத்ஸமென்னும்** இழிப்புச்சுவைக்கு உதாரணமாம்.

கூன்விழுதல் - முதுகுவளைதல். தசை = சதை: எழுத்து நிலைமாறுதல், இலக்கணப்போலி. கூன் என்பது மட்கலங்களில் ஒருவகையாதலை, 'கூனையுங் குடமுங் குண்டுசட்டியும், பானையு வனையுமங்குசப்பையல், யான்" என்ற விடத்துங் காண்க. ஜலம் மலம் முதலியன வெளிப்படுதலால், அவற்றோடு கவிழுங் கூனெனப்பட்டது. சட்டை - அங்கி. 'எற்புச்சட்டகம், முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், பைம்மறியாநோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து, ஐயும் பித்தும் வளியும் குடரும் கொழுவும் புரளியும் நரம்பும் மூத்திர

புரீடங்களும் என்றிவற்றது இயைபு' என உடம்பின் தூய்தன்மையை விளக்கும் இறையனுரகப் பொருளுரைவாக்கியம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. (94)

95. மானத்துவண்டனுழவோரெழுத்தின்வடிவுற்றசீர்
மானத்துவண்டவினையாளராயினுமால்வளர்வி
மானத்துவண்டலமாமரங்கம்வழியாவரினு
மானத்துவண்டமர்தாரண்டராம்பதம்வாய்க்குமங்கே.

(இ - ள்.) மால் நத்து - பெரிய நத்தையானது, வண்டல் உழ- சேற்றிலே ஊர்ந்துசெல்ல, ஓர் எழுத்தின் வடிவு உற்ற சீர் மான- (அவ்வூர்தலாலாகிய வரையானது தற்செயலாய்) ஓர் அக்ஷரத்தினது வடிவமாக அமைந்த சிறப்புப்போல,—துவண்ட வினையாளர் ஆயினும் - வருந்துதற்குக்காரணமான ஊழ்வினையை யுடையவர்களே யானாலும், (அவர்கள்), மால் வளர் விமானத்து வள் தலம் ஆம் அரங்கம் வழி ஆ வரினும் - திருமால் கண்வளர்ந்தருளுகிற (பிரணவாகார) விமானத்தையுடைய சிறந்ததலமாகிய ஸ்ரீரங்கத்தின் மார்க்கமாய்த் தன்னடைவிலே வந்தாலும், அங்கே - அவ்வரவினுலே, மானத்து வண்டு அமர் தார் அண்டர் ஆம் பதம் வாய்க்கும் - பெருமையையும் வண்டுகள்மொய்க்கும் மாலையையு முடைய முக்தர்களாகும் பதவி சித்திக்கும்; (எ - று.)

ஒருவனுக்குப் பக்திமுதலியன இல்லாதிருக்கையில் அபுத்திபூர்வமாய் ஸ்ரீரங்கமார்க்கமாகயாத்திரைநேர்ந்தாலும்அதுவேவியாஜமாக எம்பெருமானருளால் அவனுக்குத் தீவினைகள்நீங்கி நிரதிசயவின்பநுகரும்படியான முக்திபதம் சித்திக்கு மென்பதாம்; இதற்கு, வண்டலிலே நத்து ஊர்ந்துசெல்லுதலாகிய கோடு ஓரோசமயத்து ஓரெழுத்துவடிவமாகத் தன்னடைவிலே அமைகிற குணாக்ஷரநியாயத்தை ஒப்புமைகூறினர்: உவமையணி. மான - உவமவுருபு.

துவண்ட வினை - பெயரெச்சம், காரணப்பொருளது; 'நோய்தீர்ந்த மருந்து' என்றவிடத்துப்போல. வினையாளர் - கர்மிகள். அண்டம் - பரமபதம்; அதில் வாழ்பவர், அண்டர். 'தேவர்கள் மாலையில் வண்டு மொய்க்காது' என்ற விலக்கு அருளிற்சிறந்தவரான முக்தர்க்கு இல்லை யென்பது தோன்ற, "வண்டமர்தாரண்டர்' என்றார். (95)

96. அங்காக்கைக்கேமங்கைக்கீந்தானரங்கனவனிக்குவாய்
அங்காக்கைக்கேபசித்தானிற்கவேமுத்தியாக்கித்துயர்-
அங்காக்கைக்கேசிலர்வேறேதொழுவருந்திரவிய-
அங்காக்கைக்கேதனத்தாடருமோதிருவன்றியிலே.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, கா - சோலையை [இந்திரனது கற்பகச் சோலையிலுள்ள பாரிஜாததருவை], மங்கைக்கு - தன்மனைவியான சத்தியபாமைக்கு, கைக்கே ஈந்தான் - கையிலே கொடுத்

தவனும் [கைவசமாக்கித் தந்தவனும்], அவனிக்கு - உலகத்தை யுண்பதற்கு, வாய் அங்காக்கைக்கே - (தனது) வாயைத் திறக்கு மவ்வளவாகவே, பசித்தான் - பசியுற்றவனும் [வாய்திறந்து உலகத்தையுட்கொள்ள அவாக்கொண்டவனும்] ஆகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதன், நிற்கவே - இருக்கையிலே, (அவனை விட்டு), முத்தி ஆக்கி துயரம் காக்கைக்கே சிலர் வேறே தொழுவர் - (தமக்கு) மோக்ஷத்தைக்கொடுத்துத் துன்பங்கள்வாராதபடி (தம்மைக்) காப்பதற்காகவே வேறு தெய்வங்களைச் சிலர் வணங்குவார்கள்: அருந் திரவியம் - அருமையான செல்வப்பொருளை, திரு அன்றியிலே - திருமகள் கொடுப்பளேயல்லாமல், காக்கை கேதனத்தாள் தருமோ - காக்கைவடிவ மெழுதிய துவசத்தை யுடையவளான மூதேவி கொடுக்கமாட்டுவளோ? (எ - று.)

பொருட்செல்வத்தை அதற்குஅதிதேவதையான இலக்குமி கொடுக்கவல்லளே யன்றி அதற்குமாறுனதன்மையுள்ள மூதேவி கொடுக்கவல்லளல்ல ளென்ற உபமானவாக்கியந் தானே, பிறவித் துன்பத்தையொழித்து முத்திச்செல்வத்தை அதற்குஉரியதலைவனு திருமால் கொடுத்தருள்வனே யன்றி அதற்கு உரியரல்லாத பிற தேவர்கள் கொடுக்கத்தரமுடையரல்ல ரென்ற உபமேயக் கருத்தை விளக்குதலால், **பிறிதுமொழிதலணி**. முக்தியளித்துத்துயர் தீர்க்கும் எம்பெருமா னிருக்க அவனைத்தொழாது சிலர் தேவதாந்தரங்களைத்தொழுதல், செல்வந்தருந் திருமக ளிருக்க அவளைவழிபடாது மூதேவியைவழிபடுதல்போலப் பெரும்பேதைமையா மென்பது, குறிப்பு. "நாட்டினுன் தெய்வமெங்கும்நல்ல தோரருள்தன்னுலே, காட்டினுன் திருவரங்க முய்பவர்க்குய்யும் வண்ணங், கேட்டிரேநம்பிமீர்காள் கெருடவாகனனும் நிற்கச், சேட்டைதன்மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே" என்ற திருமாலைப்பாசுரம் இங்கு உணரத்தக்கது.

கைக்கே, ஏ - அசைநிலை. அங்காக்கைக்கே, ஏ - பிரிநிலை. காக்கைக்கே, ஏ-தேற்றம். தருமோ, ஓ -எதிர்மறை. அன்றியிலே, ஏ - ஈற்றசை; இல் - சாரியை. அங்காக்கை, காக்கை - தொழிற் பெயர்கள்; அங்கா, கா - பகுதி, கை-விகுதி. முக்தி, த்ரவ்யம், கேதநம் - வடசொற்கள். காக்கை - காக மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு: காஎன்று கத்துவது எனக் காரணப்பொருள்படும். துயரம், அம் - சாரியை. 'அன்றியுமே' என்பதும் பாடம். (96)

97. **அன்றேயடையவுனக்கேயடிமையென்றுய்ந்துணர்ந்தார்**
அன்றேயடையப்படுவாருனையரங்காவனத்திய-
அன்றேயடையையயில்வோருமீதறியாரறிஞர்
அஃறேயடையைம்புலனுனுநன்கில்லையாங்கவர்க்கே.

(இ - ள்,) அரங்கா—!—'அடைய-(உயிர்கள்) யாவும், அன்றே - அந்நாளிலேயே [தொன்றுதொட்டே யென்றபடி], உனக்கே அடிமை-உனக்கே அடிமைப்பட்டவை,' என்று—, ஆய்ந்து உணர்ந்தார் அன்றே - ஆராய்ந்து அறிந்தவர்களன்றோ, உனை அடையப்படுவார்-உன்னைச் சேர்தற்கு உரியர்; வனத்து இயன்றே அடையை

அயில்வோரும் - காட்டில் வசித்துக்கொண்டே இலையைப் புசிப்பவர்களான முனிவர்களும், ஈது அறியார் - இந்த உண்மையையுணரா ராயின், அறிஞர் அன்றே - அறிவுடையார்க ளல்லர்; அவர்க்கு-அவர்கட்கு, ஆங்கு அடை ஐம்புலனு லும் நன்கு இல்லை-அவ்வனத்திலிருந்து அடைக்கப்பட்ட [அடக்கியாளப்பட்ட] பஞ்சேந்திரியங்களாலும் நற்பயனில்லை; (எ - று.)

எல்லாச்சேதநாசேதநங்களும் உன்னுடைமையா மென்னும் உண்மையறிவுள்ளவரே பரமபதத்தில் உன்னைச் சேர்வர்; அஃதில்லாதவர் வனவாசஞ்செய்து இலைமுதலியன புசித்துப் பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்தாலும் பயனில்லை யென்பதாம்.

முதலடியில், அன்று - காலமுணர்த்துஞ் சுட்டிடைச்சொல். அடைய என்றது - எஞ்சாமைப்பொருளுணர்த்தும். இதற்கு, தாமும் தமதுடைமையுமாகிய எல்லாம் என்று பொருள் கொள்ளுதலு மொன்று. இரண்டாமடியில், அன்றே - தேற்றம். அடையப்படுவார் = அடையத்தகுவார். மூன்றுமடியில், இயன்று ஏய் அடை என்று பிரித்து, ஏய் என்பதற்கு - (அவ்விடத்திற்) பொருந்திய என்று உரைப்பாரு முளர்; வினைத்தொகை. நான்காமடியில், 'அன்று' என்ற எதிர்மறைக்குறிப்புமுற்றுப் பலர்பாலுக்கு வந்தது; ஏ - தேற்றம். அடை புலன் - வினைத்தொகை. ஆங்கு - அசையுமாம். (97)

98. ஆங்காரமாமின்னைத்தோய்மார்பரங்கனளையினையுண்டு +
ஆங்காரமாநிலமுண்டாற்குத்தொண்டனிவ்வண்டத்தப்பால்
ஆங்காரமான்பகுதிப்புறம்போயமுதாற்றிற்படிந்து +
ஆங்காரமானடிகாண்பேனவன்றனருள்சிந்தித்தே.

(இ - ள்.) கார் - மேகத்தில், ஆம் - உண்டாகின்ற, அம் - அழகிய, மின் - மின்னல்போன்றவளான, மாவை - இலக்குமியை, தோய் - தழுவுகிற, மார்பு - மார்பையுடைய, அரங்கன் - ரங்கநாதனும், அளையினை உண்டு ஆங்கு - வெண்ணெயை யுண்டாற்போலவே, ஆர - நிரம்ப, மா நிலம் உண்டாற்கு - பெரிய உலகத்தை உட்கொண்டவனுமான திருமாலுக்கு, தொண்டன் - அடியன் (யான்); (ஆதலால்), அவன்தன் அருள் சிந்தித்து - அப்பெருமானுடைய கருணையைத் தியானித்து,—இ அண்டத்து அப்பால் - இந்த அண்டகடாஹத்துக்கு அப்புறத்திலே, ஆங்காரம் மான் பகுதி புறம் போய் - அகங்காரம் மஹாந் ப்ரக்ருதி என்ற ஆவரணங்களைக் கடந்து மேற்சென்று, அமுது ஆற்றில் படிந்து-அம்ருதமயமான விரஜாநதியில் நீராடி, ஆங்கு ஆர் அ(ம்)மான் அடி காண்பேன் - அவ்விடத்தில் [பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற] ஸ்வாமியினுடைய திருவடியைத் தரிசிப்பேன்; (எ - று.)

திருவரங்கனுக்குத் தொண்டனான நான் அவனருளாற் பரமபதத்திற்சென்று அவனைத் தரிசிப்பே னென்பதாம். எம்பெருமானது நீலமேனிக்குக் காளமேகமும் அதிலுறையுந் திருமகளுக்குக்

காளமேகத்தில் விளங்கும் மின்னலும் உவமையென்பது தோன்ற 'ஆங்காரமாமின்னைத்தோய்மார்பரங்கன்' என்றார். அளையினை யுண்டாங்கு ஆர மாநிலமுண்டான் - எம்பெருமான் விரும்பியுண் ணும் உணவாதலில் வெண்ணெயோடு உலகோடு வாசியில்லை யென்பது குறிப்பு. ஆங்கு - உவமவுருபு. பதினான்குலோகங்களும் அடங்கிய அண்டகடாஹம் முறையே ஒன்றுக்குஒன்று பதிற்று மடங்கான ஜலம் அக்நி வாயு ஆகாசம் அகங்காரம் மஹாந் ப்ரக்ருதி என்ற ஏழு ஆவரணங்களாலுஞ் சூழப்பட்டுள்ள தென் பதையும், இப்படிப்பட்ட அநந்தகோடி பிரமாண்டங்க ளடங்கிய மூலப்பிரகிருதிக்கு அப்புறத்தே விரஜாநதிக்கு அப்பால் ஸ்ரீமந் நாராயணன் எழுந்தளியிருக்கும் பரமபதம் உள்ளதென்பதையும் தத்துவநூல்களால் விளங்க உணர்க.

முதலடியில்,'ஆம் கார் அம் மா மின் ஐ' என்ற பதப்பிரிவில், 'ஐ' என்னும் இரண்டனுருபை 'மா' என்றதனோடு கூட்டிப் பொருள்காண்க. அஹங்காரம், மஹாந், ப்ரக்ருதி என்ற வடசொற் கள் விகாரப்பட்டன. அம்மான் என்பது. 'அமான்' எனத் தொக் கது. 'அவன்ற னருள் சிந்தித்தே' - அவனருள் சிந்தித்தலல்லது, வீடுபேற்றுக்கு வேறு உபாய மில்லை யென்றபடி. (98)

99\. சிந்தாகுலமுய்யக்குன்றெடுத்தாய்தென்னரங்கசுற்றுஞ்
சிந்தாகுலகம்படைத்தளித்தாய்நிலஞ்சென்றிரந்த
சிந்தாகுலவுசெல்வந்தந்தைதாய்குருதெய்வமுநீ
சிந்தாகுலமடைந்தேனடியேன்சென்மந்தீர்த்தருளே.

(இ - ள்.) சிந்து - (இந்திரனேவிய மேகங்கள் விடாப்பெரு மழை) பொழிதலால் வருந்திச் சிதறிய, ஆ குலம் - பசுக்கூட்டம், உய்ய - உயிர்பிழைக்கும்படி, குன்று எடுத்தாய் - கோவர்த்தன மலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்தவனே! தென் அரங்க - அழகிய திருவரங்கத்தை யுடையவனே! சுற்றும் சிந்து ஆகு - சுற் றிலும் கடல் அமையப்பெற்ற, உலகம் - உலகத்தை, படைத்து - சிருஷ்டித்து, அளித்தாய் - ரக்ஷித்தவனே! சென்று - (மகாபலிசக் கரவர்த்தியினிடத்துப்) போய், நிலம் இரந்த - மூன்றடி நிலத்தை யாசித்த, சிந்தா - வாமனமூர்த்தியே!—குலவு-சிறப்புற்று விளங்கு கின்ற, செல்வம் - செல்வமும், தந்தை - தந்தையும், தாய் - தாயும், குரு - ஆசாரியனும், தெய்வமும் - கடவுளும், (ஆகிய எல்லாம்), நீ - (எனக்கு) நீயே; சிந்தா ஆகுலம் அடைந்தேன் அடியேன் சென்மம் தீர்த்தருள் - (பிறப்புத்துன்பத்தைக்குறித்து) மனக் கலக்க மடைந்துள்ளவனான அடியேனுடைய பிறப்பை யொழித் துக் கருணைசெய்வாய்; (எ - று.)

சிந்துஆ, ஆகுஉலகம் - வினைத்தொகைகள். யமகத்தின் பொருட்டு, 'ஆக்குலம்' என வலிமிகவில்லை. இரண்டாமடியில், சிந்து - ஸிந்து என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மூன்றாமடியில், சிந்தா - சிந்தன் என்பதன் விளி. சிந்தன் = குறளன்: இரண்டடி யுயரமுள்ளவனை 'குறளன்' என்றும், மூன்றடி யுயரமுள்ளவனை

'சிந்தன்' என்றும் குறிக்கிற சிறிதுவேறுபாட்டை இங்குக் கருதாமல், பரியாயநாமமாகக்கொண்டு கூறினார்; அன்றியும், வாமன மூர்த்தியின் வளருந்தன்மையைக் கருதி 'சிந்தன்' என்றாரெனக் கொள்ளினுமாம். சிந்தாகுலம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித் தொடர். தெய்வமும் என்ற இறந்தது தழுவியஎச்சவும்மை. பெயர்ச்செவ்வெண்ணினீற்றில் வந்தது. (99)

100. தீரத்தரங்கப்பவநோய்துடைத்தென்னைத்தேவரொடுந்
தீரத்தரங்கப்பணிகாப்பவைத்தசெயலென்பதோர்
தீரத்தரங்கவபயமென்றார்க்குந்திரைப்பொன்னிசூழ்
தீரத்தரங்கன்சிலம்பார்ந்தசெய்யதிருவடியே.

(இ - ள்.) 'அத்தர் அங்க-தலைவர்களான பிரமருத்திரர்களைத் (தனது) திருமேனியிற் கொண்டருள்பவனே! அபயம் - அடைக்கலம்', என்று - என்று ஓலமிடுவதுபோன்று, ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கின்ற, திரை - அலைகளையுடைய, பொன்னி - காவேரியாறு, சூழ் - சூழ்ந்த, தீரத்து - வரம்பையுடைய, அரங்கன் - திருவரங்கத்தையுடையவனான எம்பெருமானது, சிலம்பு ஆர்ந்த செய்ய திரு அடி - சிலம்பென்னும் ஆபரணம் பொருந்திய சிவந்த சீர்பாதம், தரங்கம் பவம் நோய் தீர துடைத்து - அலைபோல மாறிமாறி வந்து வருத்துகின்ற (எனது) பிறப்புத்துன்பத்தை யொழியுமாறு நீக்கி, என்னை - அடியேனை, தேவரொடும் - நித்தியசூரிகளோடும், தீரத்தர் (ஒடும்) - ஞானிகளாய் வீடுபெற்றவர்களான முக்தர்களோடும், அங்கு - அவ்விடத்தில் [பரமபதத்தில்], அ பணி - (எம்பெருமானுக்குச்செய்யும்) அந்தக் கைங்கரியங்களை, காப்ப - காத்திருந்து தவறாமற்செய்யுமாறு, வைத்த—, செயல் என்பது - செய்கையை, ஓர்தீர் - அறியுங்கள்; (எ - று.)

திருவரங்கனுடைய திருவடிகள், என்னைப் பிறப்பொழித்து, பரமபதத்தில் நித்தியமுக்தர்களுடனிருந்து பலவகையான பகவத் கைங்கரியங்களைப் புரியச்செய்தன; ஆதலால், உலகத்தீர்! நீவிரும் அவன் திருவடிகளையடைந்து உய்யுங்களென்பதாம். திருவடியடைந்தேன் - பரமபதத்துக்கு உரியனானேனென்பது, குறிப்பு. எம்பெருமான் தன்னடியார்க்குத் தவறாது பரமபதந்தந்தருள்வனென்னும் நம்பிக்கை கொள்ளுதல் ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயமாதலால், பரமபதம்பெறுவேனென்னாது தெளிவுபற்றிப் பெற்றேனென்பார், 'பணிகாப்ப வைத்த செயல்' என்றார்: நம்மாழ்வார் "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றாற்போல. "அயர்வறு மமரர்கள்" என்ற இடத்தில் 'அமரர்கள்' என்றது போல, இங்கு 'தேவர்' என்றது - நித்தியசூரிகளைக் குறித்தது. தீரர் என்ற சொல்லுக்கு ஞானிகள் என்ற பொருள், வேதத்திலும் வந்துள்ளது; இங்கு, அப்பெயர், முக்தர்களைக் குறித்தது. நித்யராவார் - பிறப்பு இறப்பு இல்லாமல் எம்பெருமான்போலவே என்றும் ஒருபடிப்படப் பரமபதத்தில் வாழ்கிற அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர் முதலியோர். முக்தராவார்-இவ்வுலகங்களிற் கருமவசத்தராயிருந்து பின்பு கடவு

னருளாற் பிறப்பையொழித்து முத்திபெற்றவர். "ஏருளுமிறையோனுந் திசைமுகனுந்திருமகளுங், கூறுளுந் தனியுடம்பன்" என்ற அருளிச்செயலின் பொருளமைய, 'அத்தரங்க' என்றார். அபயமென்றது-அஞ்சாதேயென்று என்னைப்பாதுகாத்தற்கு உரியவன் நீயென்றும், அஞ்சாதேயென்று உன்னாற் பாதுகாக்கப்படுதற்கு உரியன் யானென்றும் கருத்துப்படும். 'அத்தரங்க அபயமென்று ஆர்க்கும் திரைப்பொன்னி' என்பது - **தற்குறிப்பேற்றவணி.**

பவம், தீரம் - வடசொற்கள். தேவரொடும் என்ற உம்மை, தீரத்தர் என்பதனோடும் எடுத்துக்கூட்டப்பட்டது. பணி-பணிவிடை. செயலென்பது என்றவிடத்து, 'என்பது' - பகுதிப்பொருள்விகுதி. ஓர்தீர் - ஏவற்பன்மைமுற்று; ஈர் - விகுதி. (100)

பணவாளரவினரங்கேசர்தாளிற்பரிதிவளை
நிணவாளஞ்சார்ங்கங்கதைதோளிற்சாத்தினனீணிலமேற்
குணவாளராம்பட்டர்க்கேழேழ்பிறப்புங்குடியடியான்
மணவாளதாசன்யமகவந்தாதிவனைந்தனனே.

(இ - ள்.) நீள் நிலம்மேல் - நீண்ட நிலவுலகத்திலே,—குணம் ஆளர் ஆம் பட்டர்க்கு - உத்தமகுணங்களையுடையவரான பட்டரென்னும் ஆசாரியர்க்கு, ஏழ்ஏழ் பிறப்பும் குடி அடியான் - பதினான்கு தலைமுறைகளிலும் [தொன்றுதொட்டுப்] பரம்பரையாக அடியவனான, மணவாளதாசன் அழகியமணவாளதாசன்,—யமகம் அந்தாதி வனைந்தனன் - யமகவந்தாதிப்பாமாலையைத் தொடுத்து,—பரிதி - சக்கரமும், வளை - சங்கமும், நிணம் வாள் - (பகைவர்களின்) கொழுப்புத் தோய்ந்த வாளும், அம் சார்ங்கம் - அழகிய சார்ங்கமென்ற வில்லும், கதை - கதையும் ஆகிய பஞ்சாயுதங்களையும், தோளின் - (தமது) திருக்கைகளிற் கொள்பவரான, பணம் வாள் அரவின் அரங்கஈசர் - படத்தையுடைய ஒள்ளிய திருவனந்தாழ்வானைச் சயனமாகவுடைய ஸ்ரீரங்கநாதரது, தாளில்-திருவடியிலே, சாத்தினன் - சமர்ப்பித்தான்; (எ - று.)

செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறனுள் 'மாட்டு' என்னும் உறுப்புப் பற்றி, பொருட்பொருத்தத்துக்கு ஏற்பச் சொற்கள் எடுத்துக் கூட்டப்பட்டன; **கொண்டுகூட்டுப்பொருள்கோள்.** தோள் = கை: "தோளுற்றொர்தெய்வந் துணையாய்" என்ற விடத்துப் போல. 'பரிதி வளை நிணவாளஞ்சார்ங்கம் கதை தோளின் அரங்கேசர்' என்றதனை, "தொனிதக்க சங்கந் திருச்சக்கரஞ் சுடர்வாண் முசலங், குனிதக்கசார்ங்கந் தரித்தா ரரங்கர்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக.

திருவரங்கத்தந்தாதி முற்றிற்று.

திருவரங்கத்தந்தாதிச்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	24	விருஷம்	விருக்ஷம்
12	25	காவேரியிமத்தி	காவேரிமத்தி
15	23	ஏமன்	எமன்
19	12	ஏன்ற	என்ற
20	43	தெரியோர்	பெரியோர்
33	19	விநார	விகார
92	8	முநலில்	முதலில்
99	28	ஆசானமாக	ஆசனமாக

மற்றும் பிழைகள் காணப்படினும் திருத்திக் கொள்ளவும்.

ஸ்ரீ

திருவரங்கக் கலம்பகம்.

திருவரங்கம் இன்னது என்பது :—திருமாலின் திவ்விய தேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டது; சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பதில் முக்கியமானது; 'கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில்' என்று பிரதானமாக வைணவர்களால் எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்று தலங்களுள் முதலது; 'கோயில்' என்றும் 'பெரியகோயில்' என்றும் மறுபெயருடையது, 'பூலோக வைகுண்டம்' எனப்படுகின்ற மகிமையுடையது; 'போகமண்டபம்' எனப்படுவது.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷ சயனத்திற் பள்ளிகொண்டருளுந் திருமால், ஆதியிற் சத்தியலோகத்திற் பிரமதேவனது திருவாரர்தனத் திருவுருவமாயிருந்தான். பின்பு, சூரியகுலத்து மநுகுமாரனான இட்சுவாகுமகாராசன் பிரமனைக்குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான் பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ்செய்துவந்தனன்; அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனே, இட்சுவாகுமுதல் இராமபிரான்வரையிலுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லார்க்கும் குலதெய்வமாகி விளங்கினன்; இங்ஙனம், மனிதவுருவங்கொண்ட பெருமாளாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமைபற்றி, அரங்கநாதனுக்கு 'பெரியபெருமாள்' என்று திருநாமம்; இராமபிரான், வனவாசஞ்சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக் கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து இராவணனிராக்ஷஸசங்காரஞ்செய்து திருவயோத்திக்கு மீண்டு பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டபின்பு, சுக்ரீவன் முதலிய அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரை ஊர்க்கு அனுப்பும்பொழுது, தனது திருவாராதனமூர்த்தியும் குலதனமுமான திருவரங்கநாதனைத் தனக்கு மிகவும் அந்தரங்கனான விபீஷணாழ்வானிடங் கொடுத்து ஆராதித்துவரும்படி நியமித்து அனுப்பினன்; *அங்ஙனமே அவ்வரக்கர்பெருமான் அவ்வமரர்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லும்பொழுது, இடைவழியில் உபய காவேரிமத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராது விமானத்துடனே நிலைநின்றருளினன்; அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுவந்து தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்கமெனப்படுவது; அதுவே திருவரங்கம்.

(ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனியதென்று திருமால்)

---

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது, வந்து தன்னைவணங்கித் தனது பிரிவையாற்றமாட்டாது நின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகுகுலதெய்வமும் தனது திருவாராதனமூர்த்தியுமான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளினனென வரலாறு கூறுதலுமுண்டு.

திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிட மானதுபற்றி, 'ரங்கம்' என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை [ஆசைப்பெருக்கத்தை] அடைகின்றன னென்க. ரங்கம் என்னும் வடமொழி, தென்மொழியில் 'அரங்கம்' என நின்றது. அந்த 'அரங்கம்' என்ற விமானத்தின் பெயர், இங்குத் திருப்பதிக்கு ஆனது; தானியாகுபெயர். இனி, ஆற்றிடைக்குறை [நதியிடையேயுயர்ந்த திடர்] ஆதலால், திருமகளார் திருநிருத்தஞ் செய்யுமிடமாயிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூத்துப்பயிலிடமாயிருத்தலாலும் திருவரங்கமென்னும் இப்பெயர் வந்ததெனினுமாம். அன்றி,

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவரங்கம் என்ற தொடர்-பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்தொக்க தொகையுமாம். திருவரங்கம் என்பதற்குக் கூறிய முதலிரண்டு பொருள்களில் 'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - மேன்மையென்ற பொருளைக் காட்டி, அரங்கத்திற்கு அடைமொழியாகும்: கலம்பகத்திற்கு அடைமொழியாகவுமாம். பின்னிரண்டு பொருள்களில் நான்காம் வேற்றுமை. திருவரங்கக்கலம்பக மென்ற தொடர் - திருவரங்கத்தினது சம்பந்தமான கலம்பக மென்று விரித்து - அரங்கத்தின் விஷயமான பிரபந்தமென்று பொருள்கொண்டு ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகவும், அரங்கத்தைப் பற்றிய கலம்பக மென்று விரித்து - இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பொருளுந் தொக்கதொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது; திருவரங்கத்தின் மேற் பாடிய கலம்பகமென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு ஏழனுருபும் பயனுந் தொக்கதொகை யென்பாரும் உளர். திருவரங்கம் என்ற தொடரில், வகரவொற்று - உடம்படுமெய்.

இத் திருப்பதியின் எம்பெருமானது திருநாமம் — ஸ்ரீரங்கநாதன், பெரியபெருமாள், நம்பெருமாள், அழகியமணவாளன், கோலம்—பள்ளி கொண்ட திருக்கோலம்; சேஷசயனம். நாச்சியார் — ஸ்ரீரங்கநாயகி, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் விமானம்—பிரணவாகார விமானம்; வேதசிருங்கம். நதி—உபயகாவேரி (தென்திருக்காவேரியும், வடதிருக்காவேரியும் [கொள்ளடம்].) தீர்த்தம் — சந்திரபுஷ்கரிணி முதலிய நவதீர்த்தங்கள். தலவிருக்ஷம்—புன்னைமரம். பிரதியக்ஷம் — தர்மவர்மா, ரவி தர்மன், சந்திரன், காவேரி முதலானவர்களுக்குப் பிரதியக்ஷம். பாடல்—பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மர், ஆண்டாள் இவர்கள் மங்களாசாஸநம். பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் இந்தத் திவ்வியதேசமும் இதிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானும் "நீலமேக நெடும்பொற்குன்றத்துப், பால்விரிந் தகலாது படிந்தது போல, ஆயிரம் விரித்தெழுதலையுடை யருந்திறற், பாயற் பள்ளிப் பலர்தொழுதேத்த, விரிதிரைக்காவிரி வியன்பெருந் துருத்தி, திருவமர் மார்பன்

கிடந்த வண்ணமும்......என்கண் காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற, வந் தேன்" என்று பாராட்டிக் கூறப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

கலம்பகமாவது – ஒருபோகும் வெண்பாவும் கட்டளைக்கலித்துறை யும் முதற்கவியுறுப்பாக முதலிற்கூறி, புயவகுப்பு மதங்கு அம்மானை காலம் சம்பிரதம் கார் தவம் குறம் மறம் பாண் களி சித்து இரங்கல் கைக்கிளை தூது வண்டு தழை ஊசல் என்னும் பதினெட்டு உறுப்புக்களும் இயையு மாறு, மருட்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியவிருத்தம் கலி விருத்தம் கலித்தாழிசை கலிநிலைத்துறை வஞ்சிவிருத்தம் வஞ்சித்துறை ஆசிரியத்துறை வெண்டுறை முதலியவற்றால் இடையிடையே வெண்பாவும் கலித்துறையும் விரவிவர, மடக்குடைச்செய்யுளும் வண்ணம் சந்தம் முதலி யனவும் பொருந்த *அந்தாதித்தொடையால் முற்றுற, இறுதியும் முதலும் மண்டலித்துப்பாடுங்கால் தேவர்க்கு நூறும் அந்தணர்க்குத் தொண்ணூற் றைந்தும் அரசர்க்குத்தொண்ணூறும் அமைச்சர்க்கு எழுபதும் வணிகர்க்கு ஐம்பதும் வேளாளர்க்கு முப்பதுமாகப் பாடுவதொரு பிரபந்தம்; இக் கலம்பகவிலக்கணத்தைப் பன்னிருபாட்டியல், வச்சணந்திமாலை, இலக்கண விளக்கம் முதலியவற்றிற் காண்க.

"களிவண்டு மிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த, அலங்கலந் தொடையல்" என்னும் இடத்தில் பலவகை மலர்களைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்டுள்ள மாலை, 'கலம்பகம்புனைந்ததொடையல்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளதனால், அப் பூமாலைபோலப் பலவகைப்பாக்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பாமாலை யைக் கலம்பகமெனப் பெரியோர் பெயரிட்டு வழங்கின ரென்பர்; இவ் வாறு பொருள்கொள்ளும்போது, இது - கதம்ப மென்னும் வடமொழி யின் திரிபுபோலும்; இனி, கலப்பு அகம் எனப்பிரித்து, மெலித்தல்விகாரம் பெற்றதாக்கி, பலவுறுப்புக்களுங் கலத்தலைத் தன்னிடத்தேயுடைய தென அன்மொழித்தொகைக் காரணக்குறியாகவும் கொள்ளலாம்; இனி, ஒரு சாரார் பன்னிரண்டுமரக்காலென்னும் பொருளுள்ள 'கலம்' என்னுஞ் சொல்லும் கடவுளது ஆறுகுணங்களைக்குறிக்கும் 'பகம்' என்னுஞ் சொல் லும் குறிப்பாய்ப் பன்னிரண்டு ஆறு என்னுந் தொகையைமாத்திரம் உணர்த்தி உம்மைத்தொகையாகப் புணர்ந்து, பதினெட்டு உறுப்புக்களை யுடைய பிரபந்தத்துக்கு ஏதுப்பெயராயிற் றென்றும் உரைப்பர்.

நூற்பெயர் வகைகளுள் நுதலியபொருளினாலும் தன்மையினாலும் பெயர்பெற்றது, இந்நூலென அறிக; (நுதலியபொருள் - நூலிற்கூறப் பட்ட விஷயம். தன்மை - நூலின் இயல்பு.) திருவரங்கத்தின் விஷயமான தமிழ்த்தொடையாதல்பற்றி 'திருவரங்கக்கலம்பகம்' எனல் தகும்; எனவே, திருவரங்கத்தைப்பற்றிப் பாடிய தொரு பிரபந்த மென்பது பொருளும்,

---

* அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; அந்தாதியாவது - முன் நின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ்செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; அன்றி ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும்.

திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்துப்பாடிய தொரு நூலென்று கருத்துமாகலாம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "விருந்தேதானும், புது வது கிளந்தயாப்பின் மேற்றே" என்பதனால், 'விருந்துதானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந் தொடர் நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இந்தக்கலம்பகம், அங்ஙனங்கூறிய விருந்தா மென்று உணர்க. அச்சூத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங் காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திர ரூபமானது.

சிறப்புப்பாயிரம்

ஆழ்வார்முன் பின்னவர்க்கு மாமறைதந் தார்தமிழால்
வாழ்வார் மணவாளர் மாண்பவருள் - தாழ்வாரும்
எம்போ லியர்க்கு மிரங்கியரங் கக்கலம்ப
கம்போத நல்கவைத்தார் காண்.

(இதன்பொருள்.) முன் - முற்காலத்தில், ஆழ்வார் - நம்மாழ்வார்,— பின்னவர்க்கு - பிற்காலத்திலுள்ளார்க்கு, (போதம் நல்க) - நல்லறிவைக் கொடுக்குமாறு, (இரங்கி) - திருவுளமிரங்கி, மா மறை - சிறந்த (வடமொழி) வேதத்தை, தமிழால் - தமிழ்மொழியினால், தந்தார் - திருவாய்மலர்ந்தருளினார்; (பின்) - பிற்காலத்தில், மாண்பவருள் - மாட்சிமையுடையவர்களுள், வாழ்வார் - வாழ்பவராகிய, மணவாளர் - அழகிய மணவாள தாசர்,— தாழ்வு ஆரும் - கீழ்மைபொருந்திய, எம்போலியர்க்கும் - எம்மைப் போன்றவர்களுக்கும், போதம் நல்க—, இரங்கி—, அரங்கக்கலம்பகம் - திருவரங்கக்கலம்பக மென்னுந் திவ்வியப் பிரபந்தத்தை, (தமிழால்—,) வைத்தார் - பாடி வைத்தார்; (என்றவாறு.)

ஆழ்வார் - பகவானுடைய மங்களகுணங்களாகிய அமுதவெள்ளத் திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவர்; இது, இங்கே, அல்லாத ஆழ்வார்களிற்காட்டிலுஞ் சிறப்புற்ற நம்மாழ்வாரை உணர்த் திற்று. 'பின்னவர்' என்றது - ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தொடக்கமான ஆசாரியர்களை, (ஓதலாகாதென்று சிலர்க்கு) மறுக்கப்படுதல்பற்றி, மறை என்றுபெயர்; (எளிதிலுணரலாகாத படி) மறைந்துள்ள பொருள்களை யுடையதென்றும் காரணப்பொருள் கூறுப, நான்கு வேதங்களையும் முறையே திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி, பெரியதிருவந்தாதி என்னும் நான்கு திவ்வியப்பிரபந்தங் களாக அனைவரும் ஓதும்படி தமிழால் அருளிச்செய்கையால், 'மறை தந்தார் தமிழால்' என்றார்.

முற்காலத்தில் ஆழ்வார் தாழ்வுயாதுமில்குரவராகிய ஸ்ரீமந்நாதமுனி கள் தொடக்கமானார்க்கு ஏற்ப வடமொழி மறைப்பொருளையே தமிழால்

தந்தார்; அதுபோல, பிற்காலத்தில் அழகியமணவாளதாசரோ தாழ்வாரும் எம்போலியர்க்கு ஏற்பத் தமிழ்மறைகளின் சாரமாக விசித்திரமான கவனங்களைக்கொண்ட திருவரங்கக்கலம்பகத்தைச் செய்தருளினு ரென்பதாம்; இது, எடுத்துக்காட் டுவமையணி. தாழ்வாவது - பகவத்கதை சிறிதுமில்லாத நூல்களாற் பொழுதுபோக்குகை. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலானோர் தாழ்விலாது மில் குரவ ராதலால், தம்மை 'தாழ்வாரு மெம்போலியர்' என்றார். போதம் நல்குதல் - கல்வியாலாகிய அறிவோடு உண்மையறிவையும் உதவுதல். 'முன்' என வந்ததனால், 'பின்' என வருவிக்கப்பட்டது. உபமேயவாக்கியத்திலுள்ள 'போதநல்க' 'இரங்கி' என்பவை - உபமான வாக்கியத்திலும், 'தமிழால்' என்பது, உபமேய வாக்கியத்திலுங் கூட்டப்பட்டன.

அழகிய மணவாள ரென்னும் நம்பெருமாள் பெயரைக் கவிக்கு இட்டு வழங்கியது, ஆகுபெயர். 'எம்' என்பது - தனித்தன்மைப்பன்மை. 'போலியர்க்கும்' என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு; அது, சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவுடைய சிறியேமென்ற இழிவுப்பொருளுணர்த்திற்று. போதம் - வடசொல். காண் - முன்னிலையசை; தேற்றப்பொருளதாகவுமாம்.

'மணவாளர்' எனவே ஆக்கியோன்பெயரும், 'ஆழ்வார் முன் பின்னவர்க்கு மாமறை தந்தார்' என்னும் உபமானத்தால் அத்திவ்யப்பிரபந்தங்களின்சாரம் இதுவென நூல்வந்த வழியும், 'தமிழால்' எனவே அத்தமிழினது எல்லையாகிய கிழ்கடல் தென்குமரி மேல்கடல் வடவேங்கடமாகிய எல்லையும், 'அரங்கக்கலம்பகம்' எனவே நூற்பெயரும், நுதலியபொருளும், 'எம்போலியர்' எனவே கேட்போரும், 'போதநல்க' எனவே பயனும், 'இரங்கி' எனவே காரணமும் பெறப்பட்டன; மற்றையவற்றுட் குறிப்பிக்கப்படுவன உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இக்கவி, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் தனிய னெனப்படும்: (நூலினுட் சேராது) தனியே பாயிரமாக நிற்றல்பற்றியது, அப்பெயர். உயர்திணையாண்பால்விகுதி சிறுபான்மை அஃறிணைக்கும் வருதலை, கடுவன் கோட்டான் என்ற விடங்களிற் காண்க; தோளுக்கினியான் என்ற இடத்துப்போல இங்கு 'அன்' விகுதி உயர்வு குறிப்பதென்றலுமாம். (க)

இது, இருவிகற்பத்தால் வந்து நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த நேரிசை வெண்பா.

சொன்னோக்கும் பொருணோக்குந் தொடைநோக்கு நடைநோக்குந் துறையி னோக்கோடு, எந்நோக்குங் காணவிலக்கிய மாவதன்றியிதி லீடுபட்டோர், நன்னோக்கும் புத்தியும்பத் தியும்பெறுவர் முத்தியுண்டா நானென் சொல்கேன், பன்னோக்கு மணவாளர் பகரரங்கக் கலம்பகத்தைப் பாரீர் பாரீர்.

(இ-ள்.) (இந்நூலானது),—சொல் நோக்கும் - சொல்லழகும், பொருள் நோக்கும் - பொருளழகும். தொடை நோக்கும் - தொடையழகும், நடை

நோக்கும் - நடையழகும், துறையின் நோக்கோடு - துறையினழகும் (ஆகிய இவைமுதலிய), என நோக்கும் - எல்லாவழகையும், காண - காணுமாறு, இலக்கியம் ஆவது அன்றி - இலக்கியமாயிருத்தல் மாத்திரமேயன்றி,— இதில் - இந்நூலில், ஈடுபட்டோர் - அன்புடன் மிகப்பயின்றவர், நல் நோக்கும் - நல்ல ஒழுக்கத்தையும், (நல்) புத்தியும் - நல்ல அறிவையும், (நல்) பத்தியும் - நல்ல பக்தியையும், பெறுவர் - அடைவர்; (அவர்களுக்கு), முத்தி - பரமபதம், உண்டாம் - உண்டாகும்; (ஆகையால்),—பல் நோக்கு மணவாளர் - பலவகைஞானத்தையுடைய அழகியமணவாளதாசர், பகர் - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, அரங்கக் கலம்பகத்தை - திருவரங்கக்கலம்பகத்தின் சிறப்பை, நான் என் சொல்கேன் - யான் என்னவென்று எடுத்துச் சொல்லுவேன்! பாரீர் பாரீர் - ஆராய்ந்து, நோக்குங்கள், நோக்குங்கள், (எ - று.)

சொன்னோக்கு - மடக்கு முதலிய சொல்லணிகளால் வரும் அழகு. பொருணோக்கு - உவமை முதலிய பொருளணிகளால் வரும் அழகு. தொடை நோக்கு - மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத்தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை இரட்டைத்தொடை செந்தொடை என்கிற மூன்றும் ஆக நாற்பத்துமூன்று தொடைகளால் வரும் அழகு. நடை நோக்கு - வைதருப்பம், கௌடம் முதலாகக் கூறப்படுகின்ற நடைகளால் வரும் அழகு. துறை நோக்கு - காட்சி, ஐயம், தெளிதல் முதலிய களவித் துறைகளால் வரும் அழகு. 'எந்நோக்கும்' என்றதனால், விளங்கவைத்தல் நவின்றோர்க்கினிமை நன்மொழிபுணர்த்தல் ஓசையழகு ஆழ்ந்தபொருளுடைமை முதலானவையுங் கொள்க. 'நல்நோக்கு' என்பதில் உள்ள நன்மையை 'புத்தி', 'பக்தி' என்பவற்றோடுங் கூட்டுக. "உரைத்த தமிழ் வரைந்த ஏட்டைப் பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும் பரிமளிக்கும் பரிந்த ஏட்டைத், தொட்டாலும் கைம்மணக்கும் சொன்னாலும் வாய்மணக்கும் துய்ய சேற்றில், நட்டாலும் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினது நளினந்தானே" என்று சிறப்பித்துக் கூறுமாறு இந்நூலினநடை மிகப் பிரசித்தி பெற்றது என்பதாம்.

'பத்தி', 'முத்தி' - 'பக்தி', 'முக்தி', என்பவற்றின் விகாரங்கள் முக்தி - வீடு; சரீரச்சிறையிலிருந்து ஜீவாத்மா விடுபட்டுச்செல்லும் இடம் என்று பொருள். 'என்சொல்கேன்' என்றது, இவ்வளவென்று ஓதவின்மையாலே சொல்லத்தெரிந்திலேனென்றபடி. 'சொல்கேன்', ககரவொற்று - எதிர்கால இடைநிலை. இலக்கியம் - லக்ஷ்யம் என்பதன் திரிபு. 'பாரீர் பாரீர்' - உவகையில் வந்த இருமுறையடுக்கு; இனி, பாரீர் - உலகத்தவரே! பாரீர் - (இவ்வாறு பலவகையழகும் நிரம்பியிருத்தலால் கவனித்துப்) பாருங்கள் எனினுமாம்.

இது - முதல்நான்கும் காய்ச்சீர்களும், மற்றை யிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (உ)

காப்பு

காப்பு - ரக்ஷித்தல்; அது இங்கு ரக்ஷகவிஷயமான வணக்கத்துக்கு ஆகுபெயர்: ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திரமென்பது கருத்து.

ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரின் வணக்கம்.

வேதந்தொகுத்துத்தமிழ்ப்பாடல்செய்தவிமலன்பொய்கை
பூதன்மயிலையர்கோன்புகழ்ச்சேரன்புத்தூரன்றொண்டர்
பாதந்தருந்துகண்மாமழிசைக்குமன்பாணன்மங்கை
நாதன்மதுரகவிகோதைபாதங்கணண்ணுதுமே.

(இ - ள்.) வேதம் - வேதங்களின் பொருளை, தொகுத்து - சுருக்கமாக அடக்கி, தமிழ் பாடல் செய்த - தமிழ்ப்பாசுரங்களாக அருளிச்செய்த, விமலன் - நம்மாழ்வாரும்,—பொய்கை - பொய்கையாழ்வாரும்,—பூதன் - பூதத்தாழ்வாரும்,—மயிலையர் கோன் - பேயாழ்வாரும்,— மாமழிசைக்கு மன் - பெருமைபொருந்திய திருமழிசையாழ்வாரும்,—புகழ் சேரன் - புகழினையுடைய குலசேகராழவாரும்,— புத்தூரன் - பெரியாழ்வாரும்,— தொண்டர்பாதம் தரும் துகள் - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்,— பாணன்-திருப்பாணாழ்வாரும்,—மங்கைநாதன் - திருமங்கையாழ்வாரும்,— மதுரகவி - மதுரகவியாழ்வாரும்,—கோதை - ஆண்டாளும் (என்னும் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்களது), பாதங்கள் - திருவடிகளை, நண்ணுதும் - சேருவோம்; (எ - று.)

வாழ்த்து வணக்கம் தலைமைப் பொருளுரைத்தல் என்ற மூவகை மங்களங்களுள் இது, வணக்கத்தின்பாற்படும். எப்பொழுதும் எம்பெருமானது குணங்களில் ஈடுபட்டுப் பாடல்பாடித் துதிக்கும் ஆழ்வார்கள் அப்பெருமானது தோத்திரமாகத் தாம் செய்யும் கலம்பகத்திற்கு நேரும் இடையூறுகளை நீக்கிப் பாதுகாப்பரென்று கொண்டு அவர்களை இங்கு வணங்குகின்றார். ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தவரான இந் நூலாசிரியரால் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது தொண்டர்களாகிய ஆழ்வார்களைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள் வணக்கம் ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கம் என்ற வகை யிரண்டில் வழிபடுகடவுள் வணக்கமாம்: அடுத்த மூன்று செய்யுள்களும் இவ்வாறே. தம்தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி அக்கடவுளினடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தின்பாற்படு மென்க. இங்ஙன் வணங்குவதனால், மேற்கொண்டசெயல் இனிது முடியுமென்ப.

பாடலென்னுந் தொழிற்பெயர் - அதனைப் பொருந்திய கவிக்காதலால் தொழிலாகுபெயர். விமலனென்பதற்கு - குற்றமற்றவன் என்று பொருள். இது, சடகோபனென்னுந் திருநாமத்தின் பொருளை உட்கொண்டதென்ப. நம்மாழ்வாரை முதலிற் கூறியது, திருத்துழாய் அங்குரிக்கும்போதே பரி

மளத்தோடு தோற்றுதல்போல ஞானத்துடனேயே திருவவதரித்து மற்றை யாழ்வார்களினும் மேம்படுதலாலென்க. செய்யுளாதலின் முறைபிறழ வைத்தாரேனும், "சொல்நிற்கும் முறைமையைவிடப் பொருள்நிற்கும் நிலையே வலியுடைத்து" என்ற முறைமைபற்றி, மயிலையர்கோன் என்ற சொற்குப் பின் 'மாமழிசைக்குமன்' என்பதனைக் கூட்டுக.

பொய்கை - குளம்; பொய்கையில் திருவவதரித்தவரைப் பொய்கை யென்றது, இடவாகுபெயர். பூதன் - "கடல்வண்ணன் பூதம்," "மறுத் திருமார்பனவன்றன்பூதம்" என்றவாறு எம்பெருமானை யறிதலாலே தமது உளனுகையை யுடையவர். மயிலையர்கோன் - திருமயிலையி லுள்ளார்க்குத் தலைவர். புகழாவது - இம்மைப்பயனுகி இவ்வுலகின்கண் நிகழ்ந்து இறவாது நிற்கும் கீர்த்தி. சேரன் - சேரகுலத்தில் திருவவதரித்த வர். புத்தூரான் - வில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தவர். தொண்டர் பாதந் தருந்துகள் - அடியாரின் பாததூளியாயிருப்பவர்; மெய்யடியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடித் தூளிபோல அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகுபவராதலால், இவர்க்கு இத்திருநாமம். மாமழிசைக்கு மன் - மஹீஸார்க்ஷேத்ரமென்கிற பெருமையையுடைய திருமழிசைக்குத் தலைவர். பாணன் - வீணைபாணியாய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிக்கீழே நிரந்தரசேவை பண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப்பாடிப் புகழ்பவர்; பாண் - இசைப்பாட்டு: அதனையுடையவன், பாணன்: "பாட்டிறுற் கண்டுவாழும் பாணர்" என்பர். மங்கைநாதன் - திருமங்கையென்னுந் திருப்பதிக்குத் தலைவர். மதுரகவி - இனிமையான பாடலைப்பாடுபவர். கோதை - மாலை, எம்பெருமானுக்கு மாலைபோல நிரதிசயபோக்யையா யிருப்பவள்: அன் றிக்கே, பாமாலையையும் பூமாலையையுஞ் சூடிக்கொடுத்தவள்.

நண்ணுதல் - இடைவிடாது நினைத்தல்; "மலர்மிசை யேகினுன் மாணடிசேர்ந்தார்" என்பதில் 'சேர்தல்' போல. நண்ணுதும் - தன்மைப் பன்மை முற்று; ஈண்டு ஒருவரைக்கூறும் பன்மை: தும்மீறு எதிர்கால முணர்த்திற்று. இதற்கு யாமென்பது தோன்ருு எழுவாய்.

இது கடவுள்வணக்கமாதலால் "நான்முகற்ஒருழுது நன்கியம்புவன்" "பந்த மடி தொடை பாவினங் கூறுவன்" என்றுற்போல ஒருமையாற் கூறித்தாழ்த்தாமற் பன்மையாற்கூறித் தன்னை உயர்த்தியபின் இதில் வணக்கமென்னெனின்;—அங்ஙனம் உயர்த்திக் கூறுதல் பிறவிடங்களில் உண்டெனினும் இவ்விடத்தில் உயர்த்தியதன்று: தன்மைப்பன்மை யென்பது தன்னுேடு சார்ந்தாரையுங் கூட்டி யல்லது தனித்து இயலாமை யால் தாளுெருவன் கடவுளை அறிந்து அன்புகூர்ந்து வணங்கி அப்பயனைத் தான் அடைதலினுஞ் சிருட்டி தொடங்கித் தன் கோத்திரத்தாரையுந் தன் ளுெடு கூட்டி வணங்கி அவர்க்கும் அப்பயனை அடைவித்தலே சிறந்ததெனக் கருதிச் சான்றோரெல்லாம் தொன்றுதொட்டு இவ்வாறு கூறிவருவதோர் மரபாமென்க; என்னெனின்:—"ஏகதந்த னிணையடி பணிவாம்", "ஏத்தி யேத்தித் தொழுவோம் யாமே", "சரண வாரிசமலர் தலைக்கொள்வா

மரோ" என இவ்வாறு கூறியவை அளவிலவென்க. நூல் செய்தவர்க்கு மாத்திரமேயன்றி, இந்நூலைப் படிக்கத் தொடங்குவோர் முதலியோர்க்கும் யாதோரிடையூறுமின்றி இந்நூல் முற்றப்போதற்கு அவர்களையும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மையெனினு மமையும். இச்செய்யுளில் நின்றாங்கே நேராகச் சென்று பொருள் முடிதலால், யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள். ஏகாரம் - ஈற்றசை.

இது, நேரசை முதலாய் ஒற்றொழித்துப் பதினாறெழுத்துப் பெற்று வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (க)

நம்மாழ்வார் துதி

மறைப்பாற்கடலைத்திருநாவின்மந்தரத்தாற்கடைந்து
துறைப்பாற்படுத்தித்தமிழாயிரத்தின்சுவையமிர்தங்
கறைப்பாம்பணைப்பள்ளியானன்பரீட்டங்களித்தருந்த
நிறைப்பான்கழலன்றிச்சன்மவிடாய்க்குநிழலில்லையே.

(இ - ள்.) மறை - வேதமாகிய, பால்கடலை - திருப்பாற்கடலை, திரு நாவின் - (தமது) சிறந்த நாக்காகிய, மந்தரத்தால் - மந்தரபருவதத்தால், கடைந்து—, துறை பால் படுத்தி - துறைகளின் வகைகளோடு பொருந்தச் செய்து, தமிழ் ஆயிரத்து - ஆயிரந் தமிழ்ப்பாசுரங்களாகிய, இன் சுவை அமிர்தம் - இனிய சுவையினையுடைய அமிருதத்தை, கறை பாம்பு அணை பள்ளியான் - நஞ்சினையுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிய திருவணையிற் பள்ளி கொள்ளுதலையுடைய திருமாலினது, அன்பர் - தொண்டர்களது, ஈட்டம் - கூட்டம், களித்து - மனமகிழ்ந்து, அருந்த - உண்ணும்படி, நிறைப்பான் - நிறைத்தருளிய நம்மாழ்வாரது, கழல் அன்றி - திருவடிகளேயல்லாமல், சன்மம் விடாய்க்கு - பிறவித்துன்பமாகிய தாபத்திற்கு, நிழல் - வேறு நிழலாவது, இல்லை—; (எ - று.)

அளத்தற்கரிய பரப்புடைமைபற்றியும், இன்சுவையுடைமைபற்றியும், எம்பெருமானுக்கு உறைவிடமாதல்பற்றியும், மறையைப் பாற்கடலாக உருவகப்படுத்தினார். திரு - வேறொன்றற்கில்லாத மேன்மை; நம்மாழ்வார்க்கு உள்ள 'திருநாவீறுடையபிரான்' என்னுந் திருநாமத்தின் பொருளை நோக்குக. தமிழ் - தமிழ்ப்பாடலுக்கு ஆகுபெயர். தமிழாயிரம் - திருவாய்மொழி. கறை - புள்ளி யென்றுமாம். அணை - சயநம். பள்ளி - யோகநித்திரை. அன்பரீட்டங்களித்தருந்துதல் - "தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றதனாலுமுணர்க. ஈட்டம் - தொழிற்பெயர். களிப்பு - பெறலரிய இப்பேறு பெற்றோமே யென்பதனாலுண்டாவது. பிறவித்துன்பங்களெல்லாம் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார்க்கு இல்லையாதலின், ஸம்ஸாரதாபத்தை நீக்குதற்கு நிழலாமென்பார், 'சன்ம விடாய்க்கு நிழலில்லை' என்றார்.

இது, உருவகவணி; இதில் விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவர்க்குத் திருப் பாற்கடலமிருதம்போல மண்ணுலகத்திலுள்ள மானிடர்க்கு இத்திருவாய்

மொழியமிருதம் அமையுமென்னும் உவமையணி தொனிக்கின்றது. "அம்பிலே சிலையை நாட்டி யமரர்க்கன் றமுத மீந்த, தம்பிரா னென்னத் தானுந் தமிழிலே தாலே நாட்டிக், கம்பநா டுடைய வள்ளல் கவிச்சக்ர வர்த்தி பார்மே, னம்புபாமாலே யாலே நரருக்கின் னமுத மீந்தான்" என்பதனோடு இக்கவியை ஒப்பிட்டு உணர்க. 'திருநாவென் மந்தரத்தால்' என்றும் பாடமுண்டு.

இது, நிரையசை முதலாய்ப் பதினே ழெழுத்துப் பெற்றுவந்த கட்டளைக்கலித்துறை; மேலிற்கவியும் இது. (உ)

எம்பெருமானுர் துதி.

பிடிக்கும்பரசமயக்குலவேழம்பிளிறவெகுண்டு
இடிக்குங்குரற்சிங்கவேறனையானெழுபாருமுய்யப்
படிக்கும்புகழெம்பிராமாநுசமுனிபல்குணமும்
வடிக்குங்கருத்தினர்க்கேதிருமாமணிமண்டபமே.

(இ - ள்.) பிடிக்கும் - (தந்தமது சமயமே சிறந்ததாக) மேற்கொள்ளு கின்ற, பர சமயம் - வேறுமதத்தினராகிய, குலம் வேழம் - சிறந்தயானைகள், பிளிற - அலறும்படி, வெகுண்டு - கோபித்து, இடிக்கும் - கர்ச்சிக்கின்ற, குரல் - ஒலியையுடைய, சிங்கம் ஏறு - ஆண்சிங்கத்தை, அனையான் போன்றவராகிய,—ஏழு பாரும் - ஏழுலகத்தவரும், உய்ய - நற்கதியடையும் படி, படிக்கும் - பாராயணஞ்செய்கின்ற, புகழ் - கீர்த்தியையுடைய, எம் இராமாநுசமுனி - எம்பெருமானரது, பல் குணமும் - பலகுணங்களையும், வடிக்கும் - (சாரமாகத் தெளிந்தெடுத்துத்) தியானிக்கின்ற, கருத்தி னர்க்கே - மனத்தையுடையவர்களுக்கே, திரு மா மணி மண்டபம் - (பரம பதத்திலுள்ள) முக்திமண்டபம், (பெறலாம்); (எ - று.)—பயனிலை வருவிக்கப்பட்டது.

மற்றையோர் கீர்த்திபோ லாகாமல், எம்பெருமானரது கீர்த்தி ஏழுலகத்தவரும் படித்து ஈடேறும்படியான பெருமைவாய்ந்த தென்பதை விளக்க, 'ஏழுபாருமுய்ய' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறினர்; "அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்தவன்" என்னக்கடவதிறே. பிரமோபாச நத்தை விதிக்கிற வேதாந்தசாஸ்திரங்களில் ஐயமுழுதும் அகலும்படி இவர் ஸ்ரீ பாஷ்யமுகமாகச் சகல அர்த்தங்களையும் பிரசாதித்து மண்ணுலகத் தாரை வாழ்வித்தமையும், இவர் சாரதாபீடத்துக்கு எழுந்தருளியபோது தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனை பிரமதேவனது மகிஷியாகிய சரசுவதி யானவள் இவர் பக்கல் தனது ஐயங்களையெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்ட தன்றி இவர் செய்தருளின ஸ்ரீபாஷ்யத்தைச் சிரசினல் வகித்தமையும் எங்கும் பிரசித்தம்; இவ்வரலாறுகளால், மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுல கத்தாரும் இந்த எம்பெருமானரால் ஈடேறியமை அறிக. இனி, ஏழுபார் என்பதற்கு - ஏழுத்வீபங்களிலுள்ளவர்க ளென்றும் கூறலாம்.

எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணமென்று இருப்பவர்க்குத்தான் மோக்ஷலோகம் ஸித்திக்கு மென்பதாம். இவ்வாறு கூறியதற்குக் கார

ணம் - அஜ்ஞாநிகளாய் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போருகிற நமக்குக் கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி ப்ரபத்தி என்ற சதுர்வித உபாயங்களில் எதனிலும் அந்வயித்தற்கு ஏற்ற யோக்கியதை யில்லாமையாலும், எம்பெருமானார் திறத்து 'உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் உபய விபூத்யைச்வர்யமுந் தந்தோம்' என்று எம்பெருமான் அநுக்கிரகித்திருத்தலாலும், ப்ரபத்திக்கு வேண்டிய அதிகார பூர்த்தியும் அற்ற நமக்கு அவ்வெம்பெருமானார் ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டே நற்கதி பெறவேண்டி யிருத்தலாலுமா மென்க. 'எம்பெருமானார் திருவடிகளைத் தொழவே, திவ்யதேசங்களெல்லாம் திருவடி தொழுதானாகக் கடவன்; உடையவரை ஆராதித்து அமுதுசெய்யப் பண்ணவே, எல்லாத் திவ்வ தேசங்களி லெம்பெருமான்களையும் ஆராதித்து அமுது செய்யப் பண்ணினானாகக்கடவன்'; 'கர்மமும் உபாயமன்று, ஜ்ஞானமும் உபாயமன்று, பக்தியும் உபாயமன்று, ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று, எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்' என்கையாலே, எம்பெருமானாரைப் பற்றுகையே ப்ரபத்தி, ராமாநுஜனென்கிற சதுரக்ஷரியே திருமந்திரம்; அவர் திருவடிகளிலே பண்ணும் கைங்கரியமே பரமபுருஷார்த்தம்; இதுவே நிச்சிதார்த்தமான சித்தாந்தம்' என்ற வாக்கியங்கள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன. இராமாநுசனென்னுஞ் சொல்லுக்கு - இராமன் தம்பியென்று பொருள்; ஆதிசேஷனது அம்சமாகிய லக்ஷ்மணனது அம்சமாதலால், உடையவருக்கு இப்பெயர். ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைத ஸ்தாபகாசாரியரான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நராயிருத்தல்பற்றி, லக்ஷ்மணரது திருநாமமான 'இராமாநுசன்' என்னும் திருநாமம் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யும்போது பெரியநம்பியால் இடப்பட்டது; பிறகு இவர் ஸந்யாஸம் பெற்றபோது திருக்கச்சியத்திகிரிப் பேரருளாளப்பெருமாள் 'ராமாநுஜமுநி' என்று இவர்க்குத் திருநாமம் சாற்றியருளினர். குலவேழம்-உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றிய யானை; இனி, வேழக்குலமென மாற்றி, யானைக்கூட்ட மென்றுமாம். சிங்கம் - ஸிம்ஹம்; யானை முதலிய பெரிய விலங்குகளையும் ஹிம்ஸிப்பதென்று பொருள். திருமாமணி மண்டபம்-அழகிய பெரிய இரத்தினமயமான மண்டபம், இது, அந்தமில் பேரின்பத்தையுடைய நித்திய விபூதியாகிய பரமபதத்தி லுள்ளது. (௩)

பட்டர் துதி.

வானிட்டகீர்த்திவளர்கூரத்தாழ்வான்மகிழ்வந்த
தேனிட்டதார்நம்பெருமாள்குமாரர்சிலையயன்
தானிட்டசாபந்துடைத்தாளரங்கர்சங்காழிபுயம்
நானிட்டனென்றருள்பட்டர்பொற்றாள்கதிநந்தமக்கே.

(இ - ள்.) வான் இட்ட - தேவலோகத்திலும் பரவிய, கீர்த்தி - புகழானது, வளர் - (மேன்மேல் மிக்கு) வளரப்பெற்ற, கூரத்தாழ்வான் - கூரத்தாழ்வானென்னும் ஆசாரியர், மகிழ - திருவுள்ளமுகக்கும்படி, வந்த - (அவரது திருக்குமாரராய்த்) திருவவதரித்த, தேன் இட்டதார் - தேன் துளிக்கின்ற மாலையையுடைய, நம்பெருமாள்-திருவரங்கநாதரது, குமாரர்,

திருக்குமாரரும்,—சிவனை - சிவனுக்கு, அயன் - பிரமன், இட்ட - கொடுத்த, சாபம் - சாபத்தை, துடைத்து - போக்கி, ஆள் - காத்தருளிய, அரங்கர் - ரங்கநாதரது (சின்னமாகிய), சங்கு ஆழி - சங்க சக்கரங்களை, புயம் - (என்னுடைய) தோள்களில், நான் இட்டன் என்று - அடியேனையும் ஒரு அன்பனாகக்கொண்டு, அருள் - (திருவிலச்சினையிட்டு) அருளியவனுமான, பட்டர் - ஸ்ரீபராசரபட்டரது, பொன் தாள் - அழகிய திருவடிகள், நந்தமக்கு - நமக்கு, கதி - அடைக்கலமாகும்; (எ - று)

சங்கசக்கரங்களாகிய திருவிலச்சினையை அடியேனுக்குப் பிரசாதித்த ஸ்ரீபராசரபட்டரது திருவடித்தாமரைகளே அடியேனுக்குத் தஞ்சமென்பதாம். இங்குத் திருவிலச்சினையைக் கூறியது - புண்ட்ரம் நாமம் மந்த்ரம், திருவாராதநம் என்னும் மற்றை ஸம்ஸ்காரங்கட்கும் உபலக்ஷணம். "ஞான மனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய, னான குருவை யடைந்தக்கால் - மாநிலத்தீர், தேனார்கமலத் திருமாமகள்கொழுநன், தானே வைகுந்தந்தரும்" என்பவாதலால், இவ்வாறு கூறினரென்க. கீர்த்தி வானுலகத்திற் பரவியமை கூறவே, இவ்வுலகத்துப் பரவியமை தானே பெறப்படும். கூரத்தாழ்வான் - கூரமென்னும் ஊரில் திருவவதரித்தவர். வந்த பட்டர், குமாரராகிய பட்டர், அருள் பட்டர் என இயையும். தேனிட்ட தார் - வண்டுகள் இடைவிடாது மொய்க்கின்ற மாலை யென்றுமாம். நம்பெருமாள் என்றது, சிறப்புச்சொல்; "நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை, யென்ப ரவரவர்த மேற்றத்தால்" என்றார் பெரியாரும். நம்பெருமாளது திருவருளாற் கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்ததுபற்றியும், ஸ்ரீரங்கநாதன் இளங்குழந்தைப் பருவத்திலேயே பட்டரைத் தமது புத்திரனாக அங்கீகரித்துத் தம்முடைய சன்னிதியிலேயே திருமணத்தூணினருகே தொட்டிலிடுவித்து ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் தாமுமாகச் சீராட்டிவளர்க்க வளர்ந்தவராதல் பற்றியும், பட்டர்க்கு 'நம்பெருமாள் குமாரர்' என்று திருநாமம். பண்டிதரைக் குறிக்கின்ற 'பட்டர்' என்ற பொதுப்பெயர், சிறப்பாக இவர்க்கு இட்டு வழங்கப்பெற்றது, வடசொல். "பொருளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்" என்றாற்போல, 'நானிட்டனென்றருள்பட்டர்' என்றார். கதி - புகலிடம். சாபம் - வெகுண்டுகூறிய மொழி; இங்கே பிரமகபாலம் கையி லொட்டிக்கொண்டு பலவிடங்களிலும் பலியேற்றுத் திரிய நேர்ந்தமை. ஆழி - வட்டம்; சக்கரத்துக்கு வடிவுப்பண்பாகுபெயர். அன்றிக்கே, அசுரர் முதலிய பகைவரை அழித்தலையுடையது. புயம் - புஜம்.

இது, நேரசைமுதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (௪)

நூல்.

1. சீர்பூத்தசெழுங்கமலத் திருத்தவிசின்வீற்றிருக்கும்
நீர்பூத்ததிருமகளு நிலமகளுமடிவருடச்
சிறைப்பறவைபுறங்காப்பச் சேனையர்கோன்பணிகேட்ப
நறைப்படலைத்துழாய்மார்பி ஞாயிறுபோன்மணிவிளங்க
அரியதானவர்க்கடிந்த வைம்படையும்புடைதயங்க
கரியமால்வரைமுளரிக் காடீன்றுகிடந்தாங்குப்
பாயிரநான்மறைபரவப் பாற்கடலுட்பருமணிச்சூட்டு
ஆயிரவாய்ப்பாம்பணைமே லறிதுயிலினிதமர்ந்தோய்!

2. மண்ணகந்துயர்நீங்க வானகந்தொழுதேத்தக்
கண்ணகன்சோணாட்டுக் காவிரிவாய்ப்புளினத்துப்
பம்புகதிர்விசும்பிரவி பசும்புரவிவழிவிலங்கு
செம்பொன்மதிலேழுடுத்த திருவரங்கப்பெருங்கோயில்
ஆணிப்பொற்றகடுரிஞ்சு மணிக்கதவநீள்வாயின்
மாணிக்கவெயில்பரப்பும் வயிரமணிவிமானத்துள்
மின்னிலங்குதொடிவலய வியன்வலக்கைகீழ்கொடுத்துத்
தென்னிலங்கைத்திசைநோக்கித் திருநயனந்துயில்வோய்கேள்:

1. தேவராய்த்தேவர்க்குந் தெரியாதவொளியுருவாய்
மூவராய்மூவர்க்குண் முதல்வனாய்நின்றோய்நீ.

2. போற்றுவார்போற்றுவதுன் புகழ்ப்பொருளேயாதலினால்
வேற்றுவாசகமடியேன் விளம்புமாறறியேனால்.

3. பணித்தடங்காதிமையவர்க்கும் பங்கயத்தோன்முதலோர்க்கும்
பணித்தடங்காப்புகழடியேன் பணித்தடங்கற்பாலதோ.

4. யாங்கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற்கடவுளர்க்கும்
ஆங்கடவுணீயென்றா லஃதுனக்குவியப்பாமோ.

5 அனைத்துலகுமனைத்துயிரு மமைத்தளித்துத்துடைப்பதுநீ
நினைத்தவிளையாட்டென்றா னின்பெருமைக்களவாமோ.

6. கருதரியவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும்பரந்துறையும்
ஒருதனிநாயகமென்றா லுன்புகழ்க்குவரம்பாமோ.

1. உருவெனவருவென வுளனெனவிலனென
அருமறையிறுதியு மறிவருநிலைமையை.

2. இவரிவரிறையவ ரெனமனவுறுதியொடு
அவரவர்தொழவுறு சமயமுமருளினை.

3. கடுவளிகனல்புனல் ககனமொடகலிடம்
உடுபதிகதிரவ னுருவமுமருளினை.

4. கடிமலரடியிணை கருதினர்பெறுகென
அடிநடுமுடிவற வருள்பரகதியினை.

1. ஒருநாளுமுகத்தவனே டுலகீன்றுயென்பரதுன்
திருநாபிமலர்ந்ததல்லாற் றிருவுளத்திலுணராயால்.

2. மேருகிரியுடலவுணன் மிடல்கெடுத்தாயென்பரதுன்
கூருகிரேயறிந்ததல்லாற் கோவேநீயறியாயால்.

3. பன்றியாய்ப்படியெடுத்த பாழியாயென்பரது
வென்றியாருனதெயிற்றின் மென்றுகள்போன்றிருந்ததால்.

4. அண்டமெலாமுண்டையென்ப ரறியாதாராங்கவைநீ
உண்டருளுங்காலத்தி லொருதுற்றுக்காற்றுவால்.

1. நஞ்சமுமமுதமு நரகும்வீடுமாய்
வஞ்சமுஞானமு மறப்புமாயினை.

2. இருவினைப்பகுதியு மின்பதுன்பமும்
கருணையும்வெகுளியுங் கருத்துமாயினை.

1. அலைகடல்வயிறுகலக்கினை.
2. அவுணரைமதுகையடக்கினை.
3. மலைகடகளிறுவதைத்தனை.
4. மலைதலைகவிழவெடுத்தனை.

1. மண்ணைவிண்டனை.
2. வெண்ணெயுண்டனை.
3. மருதிடந்தனை.
4. எருதடர்ந்தனை.
5. உண்ணிறைந்தனை.
6. எண்ணிறந்தனை.
7. ஒருமையாயினை.
8. பெருமைமேயினை.

எனவாங்கு

மலர்தலையுலகத்துப்புலமைசான்ற
பதின்மரும்பணித்தபாடலோதையொடு
முதுமறைகறங்கமுரசமார்ப்ப
வலம்புரிபிளிறும்பொலம்புரிகோயி
லாழியஞ்செல்வவாதியம்பரம
வாழிவாழிமாயோய்வாழி
நெடியோய்வாழிநின்மாட்டொன்றே
யடியேன்வேண்டுவதஃதுநீமறுக்கேல்
பூவருமயன்முதல்யாவருமறியா
மூவுலகளந்தநின்சேவடிவாழ்த்தித்
தொழுதகைத்தொண்டர்தந்தொண்டருட்சேர்கா
தெழுவகைத்தோற்றத்தின்றுப்பிறப்பி
னென்பொழியாக்கையுட்சேர்ப்பினுமவர்பா
லன்பொழியாமையருண்மதியெனக்கே.

1.—சீர்பூத்த * * * தமர்ந்தோய்.—(இ - ள்.) சீர் பூத்த - சிறப்பு மிக்க, செழு - செழுமையான, கமலம் - செந்தாமரை மலராகிய, திரு தவிசின் - சிறந்த ஆசனத்தில், வீற்றிருக்கும் - எழுந்தருளி யிருப்பவளும், நீர் பூத்த - திருப்பாற்கடலில் திருவவதரித்தவளுமான, திரு மகளும் - பெரியபிராட்டியாரும், (நீர் பூத்த-) கடலாற் சூழப்பட்ட, நிலம் மகளும் - பூமிப்பிராட்டியாரும், அடி வருட - (தமது திருக்கைகளால் நினது) திருவடிகளைத் தடவவும்,—சிறை பறவை - சிறகுகளையுடைய பெரிய திருவடி [கருடன்], புறம்காப்ப - (நினது) பக்கத்தே பாதுகாத்திருக்கவும்,—சேனையர் கோன் - சேனைமுதலியார், பணிகேட்ப - ஏவல்கேட்கவும், நறை - வாசனையை யுடைய, துழாய் படலை - திருத்துழாய் மாலையையுடைய, மார்பின் - திருமார்பிலே, மணி - (கௌஸ்துப) ரத்தினம், காயிறு போல் - சூரியன் போல, விளங்க - பிரகாசிக்கவும்,—அரிய - வெல்லுதற்கரிய, தானவர் - அசுரர்களை, கடிந்த - அழித்தருளிய, ஐம்படையும் - பஞ்சாயுதங்களும், புடை தயங்க-இருபக்கங்களிலும் நின்று விளங்கவும்,—பாயிரம் நால் மறை - முகவுரையையுடைய நான்குவேதங்களும், பரவ-புகழவும்,—பால் கடலுள் - திருப்பாற்கடலின் நடுவிலே, பரு மணி - பருத்த மாணிக்கத்தையுடைய, சூட்டு - உச்சியையுடைய, ஆயிரம் வாய்-ஆயிரந் தலைகளையுடைய, பாம்பு அணைமேல் - ஆதிசேஷசயனத்தில், கரிய மால் வரை - கரிய பெரிய ஒரு மலை, முளரி காடு ஈன்று - தாமரைக்காடு பூக்கப்பெற்று, கிடந்தாங்கு - படுத்திருந்தாற்போல, அறி துயிலின் - யோகநித்திரையில், இனிது அமர்ந்தோய் - இனிதாகப் பொருந்தி யிருக்கின்றவனே!—(எ - று.)

வீற்றிருத்தல்—வேறொன்றற்கில்லாத சிறப்போடு இருத்தல். 'நீர்பூத்த' என்பது இரட்டுறமொழிதலாக, திருமகளோடும் நிலமகளோடுஞ் சேர்க்கப்பட்டது. நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர் [இலக்கணை.] இங்கே சந்தர்ப்பம் நோக்கி நீரென்பதற்குப் பாற்கடலெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின் மேலது; "தாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராகத் தடவரையே மத்தாக" என்பதிற்போல; இனி, திருமகளுக்கு அடைமொழியாம்போது பெண்களுக்கு உரிய குணங்கள் நிறைந்தவென்றும், நிலமகளுக்கு அடைமொழியாம்போது நீரினின்றுந் தோன்றியவென்றும் கொள்ளினும் அமையும். திருமகள் - திருவாகிய மகள், ஸ்ரீதேவி. நிலமகள்-நிலமாகிய மகள், பூதேவி. சேனையர்கோன் - பரமபதத்திலுள்ள நித்தியமுக்தர்களுக்குத் தலைவர். நறை - தேனுமாம். படலை - மார்பின் மாலை. ஐம்படை - சக்கரம், சங்கு, கதை வில், வாள், இவற்றிற்கு முறையே சுதரிசனம், பாஞ்சசந்நியம், கௌமோதகி; சார்ங்கம், நந்தகம் என்று பெயர். தாமரைத்தொகுதியைத் தாமரைக்காடென்றார். பெருங்கருமலை எம்பெருமானது திருமேனிக்கும், தாமரைக்காடு - வாய் கண் கை கால் முதலிய அவயவங்களுக்கும் உவமை; இதனை மேல் எழுபத்து மூன்றும் பாட்டில் விவரமாகக் காண்க. கிடந்து - எச்சத்திரிபு. ஆங்கு - உவமவுருபு பாயிரம் - ப்ரணவம். அறிதுயில் - அறியா நின்று செய்யுந் துயில். "கோளார்ந்த நெடுஞ்சார்ங்கங் கூனற்சங்கக்

கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்ற வொள்வாள், காலார்ந்த கதிக்கருட னென்னும் வென்றிக் கடும்பறவை யிவையனைத்தும் புறஞ்சூழ் காப்ப' என்ற பெரியார் பாசுரம் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

2.—மண்ணகங் * * * கேள்.—(இ-ள்.) மண்ணகம் - மண்ணுலகத்தி லுள்ளாரும், வானகம் - விண்ணுலகத்திலுள்ளாரும், துயர் நீங்க - (தத்தம் இம்மை மறுமைத்) துன்பங்கள் நீங்குமாறு, தொழுது ஏத்த - வணங்கித் துதிசெய்யாநிற்க, கண் அகல் சோணாடு - இடமகன்ற சோழநாட்டில், காவிரிவாய் - திருக்காவேரிநதியின்நடுவிலே, புளினத்து - மணற்றிட்டை யிலே,—பம்பு கதிர் - நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய, விசும்பு - ஆகாயத்தே செல்லுகின்ற, இரவி - சூரியனது, பசும் புரவி - பச்சைநிறத்தையுடைய குதிரை, வழிவிலங்கு - (தான்செல்லும்) வழியினின்று விலகிப்போவதற்குக் காரணமாகிய [அச்சூரியமண்டலத்தினும் உயர்ந்துநின்ற], செம்பொன் - சிவந்தபொன்மயமான, மதில் ஏழ் - ஏழுதிருமதில்களை, உடுத்த - சுற்றிலும் உடைய, திருவரங்கப்பெருங்கோயில் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில்,— ஆணி பொன் தகடு உரிஞ்சும் - சிறந்த பொன்தகடு பதித்த, அணி கதவம் - அழகிய கதவுகளையுடைய, நீள் வாயில் - நீண்ட திருவாயிலையுடைய, மாணிக்கம் வெயில் பரப்பும் - மாணிக்கங்களினொளியை வீசுகின்ற, வயிரம் மணி - வயிரக்கற்க ளிழைத்த, விமானத்துள் - பிரணவாகார விமானத்தி னுள்ளே,—மின் இலங்கு - ஒளி விளங்குகின்ற, தொடி வலயம் - தொடி யென்னும் வளையையுடைய, வியல் - பெரிய, வலக் கை - வலத் திருக்கையை, கீழ்கொடுத்து - (உனது திருமுடியின்) கீழே வைத்துக்கொண்டு, தென் இலங்கை திசை நோக்கி - தெற்குத்திக்கிலுள்ள இலங்காபுரியை நோக்கி, திரு நயனம் துயில்வோய் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றவனே!—கேள் - (அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக்) கேட்டருள்வாயாக; (எ - று.)

வானகம் - தேவர்கள்; நித்தியசூரிகளுமாம். அகல் சோணாடு - அகன் சோணாடு; புணர்ச்சியில் விகாரம். சோணாடு - மரூஉமொழி. மதிலுக்கும் இரவிக்குஞ் சம்பந்தமில்லாமலிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்தலால், தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி இதனால், மதிலினது மிக்க உயர்வு தொனிக் கின்றது. திருவரங்கத்திற்குப் பெரியகோயிலென்றும், அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற எம்பெருமானுக்குப் பெரியபெருமாளென்றுந் திருநாமம். கோயில்-கோவில், தேவாலயம்; வகரம் யகரமானது, இலக்கணப்போலி. ஆணிப் பொன் - மாற்றுயர்ந்த பொன். வைரம் - வஜ்ரம். 'வியன் வலக்கை' உத்தம புருஷலக்ஷணமாய் முழந்தாளளவும் நீண்ட கையென்க, தாய் குழந்தைக்கு முலைகொடுத்து அதன் முகமலர்ச்சி காண்கைக்குப் பாங்காகச் சாயுமாறுபோல, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்து அவரது பொலிவைப் பார்த்துக்கொண்டே கண்வளர்ந்தருளு கின்றபடியால், 'தென்னிலங்கைத் திசைநோக்கித் திருநயனந் துயில் வோய்' என்றார்; "மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசை நோக்கி மலர்க்கண் வைத்த, வென்னுடைய திருவரங்கர்க்கு" என்றார், பெரியாழ்வாரும்.

இவையிரண்டும் - எட்டடித்தரவுகள்.

1.—தேவராய்*** நீ.—(இ - ள்.) நீ—, தேவர் ஆய் - (இந்திரன் முதலிய) தேவர்களது சொரூபியாய், தேவர்க்கும்.அந்தத்தேவர்களுக்கும், தெரியாத - அறியக்கூடாத, ஒளி உரு ஆய் - தேஜோரூபியாய், மூவராய்-(அயன் அரி அரன் என்னுந்) திரிமூர்த்திகளாய், மூவர்க்குள் - அந்த மும்மூர்த்திகளுள்ளும், முதல்வன் ஆய் - தலைவனாய், நின்றோய் - நின்ற தன்மையையுடையை; (எ - று.)

எம்பெருமான் தானே இந்திரன் முதலிய தேவர்களாகவும், திரிமூர்த்திகளாகவும், அவர்கள்யாவருக்குந்தலைவனாகவும் நின்று சிறப்புறுவன் என்பதாம். "முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்", "முதலாந்திருவுருவும் மூன்றென்பர் ஒன்றே, முதலாகு மூன்றுக்குமென்பர்" என்றார் பெரியாரும். மூவர் - தொகைக்குறிப்பு.

ஒளியுரு-ஒளிப்பிழம்பின் வடிவமாயுள்ளவன்: இவனை "பரஞ்சோதி" என்று வேதம் கூறும்: "சோதிச்சுடர்ப்பிழம்புநீ யென்று சொல்லுகின்ற, வேதம்" என்னும் கம்பராமாயணச்செய்யுட்பகுதி இங்குக் கருதத்தக்கது.

2.—போற்றுவார்*** றறியேனல் —(இ - ள்.) போற்றுவார் - துதிப்பவர்கள், போற்றுவது-துதிப்பது, உன் - உனது, புகழ் பொருளே - புகழாகிய பொருளையே: ஆதலினால்—, அடியேன்—, வேறு வாசகம் - (அப்புகழையேயன்றி) வேறுவார்த்தையை, விளம்பும் ஆறு - சொல்லுந் தன்மையை, அறியேன் - அறியாதவனாயிருக்கின்றேன், (எ - று.)

மற்றையோர் யாவரும் உன்னைக்குறித்துப் புகழ்ந்து கூறும் பழைய தொருமரபின்படி கூறத் தெரியுமேயன்றிப் புதுமையாகப் புகழ்ந்துகூறத் தெரிந்திலேனென்பதாம்.

வானத்தினின்றும் பெய்கின்ற மழைநீர் முழுவதும் மூடிவிற் கடலையே அடைவதுபோல, எந்தத்தேவரைக்குறித்துச் செய்யப்படுந் தோத்திரமும் ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சேர்வதென்பதுபற்றி, 'போற்றுவார் போற்றுவ துன் புகழ்ப்பொருளே' என்றார். வைசேடிகர் பொருள், பண்பு, தொழில், சாதி, விசேடம், இயைபு என்பவற்றை அறுவகைப் பொருளென்றாற்போல, ஈண்டுப் புகழ் பொருளெனப் பட்டது; இறைமைக் குணங்க ளில்லாரயிறைவரை உடையரெனக் கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் ஒருபொருளல்லவாகலின், அவைமுற்றவு முடைய எம்பெருமானது புகழே பொருளெனப்பட்டதென்றுங்கொள்க. "ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வெவையுஞ், சாதுவாய் நின் புகழின்றகையல்லாற் பிறிதில்லை, போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய்! பூவின்மேல் மாதுவாழ் மார்பினாய்! என்சொல்லி யான்வாழ்த்துவனே" என்னுந் திருவாய்மொழியை அடியொற்றியது இது. அடியேன் - அடிமை யென்னும் பகுதியிற் பிறந்து தாழ்வுப்பொருள் தந்து நின்ற தன்மை யொருமைச்சொல். ஆல் - ஈற்றசை.

3.—பணி*** பாலதோ.—(இ - ள்.) பணி - பாம்பைக் குழையாக அணிந்து, தட காது - பெரிய காதுகளையுடைய, இமையவற்கும் - பரம சிவனுக்கும், பங்கயத்தோன் முதலோர்க்கு - பிரமன் முதலிய தேவர்

களுக்கும், பணித்து அடங்கா - சொல்லிமுடியாத, புகழ் - (உனது) திருப்புகழ், அடியேன்—,பணித்து - சொல்லி, அடங்கல்பாலதோ - முடியத்தக்க தன்மையை யுடையதோ? [அன்றென்றபடி], (எ - று.)— ஓகாரம் - எதிர்மறை.

திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளும் புகழ்ந்து கூறிமுடியாத பெருஞ்சிறப்புடைய உனது புகழ் எளியனான என்னால் எடுத்துச்சொல் லுந் தரமுடையதன்று என்பதாம். "ஆராதனஞ்செய்து கண்டனின் கீர்த்தி யறைவன் றிரு, ஆராதனஞ் செய்வன் வேதா வென்று லடியேன் புகழ்கைக்கு, ஆர்" என்பர் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். காகாபரண ஞதலால், 'பணித்தடங்காதிமையவன்' என்றார். காது - மற்றை அவய வங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இமையவற்கும், முதலோர்க்கும் என்பவற் றிலுள்ள உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளோடு, உயர்வு சிறப்பும் உணர் த்தி நின்றன. பங்கயத்தோன் - திருமாலினது திருவுந்தித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன். 'பணித்தடங்காது' என்ற சொற்றொடரில் யமகம் என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

4.—யாம்*** வியப்பாமோ.—(இ - ள்.) யாம் - நாமே, கடவுள் - பரதெய்வம், என்று - என்றெண்ணி, இருக்கும் - இறுமாந்திருக்கின்ற, எ உலகில் - எல்லாவுலகத்திலுமுள்ள, கடவுளர்க்கும் - தெய்வங்களுக் கெல்லாம், ஆம் - தலைமையாகிய, கடவுள்—, நீ என்றால் - நீயென்று சொல்லிப்புகழ்ந்தால், அஃது - அது. உனக்கு—, வியப்பு ஆமோ - ஒரு அதிசயமாகுமோ, [ஆகாது என்றபடி], (எ - று.)

உண்மையில் எல்லாத்தேவர்கட்கும் இறைவன் ஸ்ரீரங்கநாதனேயாத லால் அவ்வெம்பெருமானை எல்லாத்தேவர்கட்கும் தலைவனென்று கூறின் அஃது இயற்கையைக் கூறுவதாவதல்லது அதனில் வியக்கத்தக்க பொரு ளின்மையை யறிக: யாம் கடவுள் என்று இருக்கும் கடவுளர் — "நாயக ராத்திரியுஞ் சிலதேவர்" என்பர், திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். யாம் - உயர்வுப்பன்மை. கடவுள் - எல்லாவற்றையுங் கடந்து நிற்பவன், தொழி லாகுபெயர். 'எவ்வுலகு',—எகரவினா - எஞ்சாமைப் பொருளது. 'உனக்கு வியப்பாமோ' என்றது, உன்பெருமையைக் குறிக்கத்தக்கதொரு அதி சயமாகா தென்றபடி.

5.—அனைத்து *** அளவாமோ.—(இ - ள்.) அனைத்து உலகும் - எல்லாவுலகங்களையும்,அனைத்துஉயிரும்-(அவற்றிலுள்ளசராசரங்களாகிய) எல்லாவுயிர்களையும், அமைத்து - படைத்து, அளித்து - காத்து, துடைப் பது - அழிப்பது, நீ—, நினைத்த - எண்ணியமாத்திரத்திற் செய்கிற, விளை யாட்டு - திருவிளையாடலாகும், என்றால்—, (அது), நின்பெருமைக்கு - நினதுமகிமைக்கு, அளவு ஆமோ - ஒரு வரையறையாகுமோ? (எ - று.)

"உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலு, நிலைபெறுத்தலு நீக்கலு நீங்க லா, அலகிலா விளையாட்டுடையார்" என்றார் கம்பரும். அயனாயிருந்து படைத்து, தானான தன்மையிலே நின்று காத்து, அரனாயிருந்து அழிப்பன்

திருமாலென்க. ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனுடைய பெருமைக்குப் படைத்தல் முதலியன ஒருபெருந்தொழிலல்ல வென்பதாம்.

6.—கருதரிய*** வரம்பாமோ.—(இ - ள்.) (நீர்), கருதரிய - நினைத்தற்கும் அருமையான, உயிர்க்கு - எல்லாச்சிவாத்மாக்களுக்கும், உயிர் ஆய் அந்தராத்துமாவாய், கரந்து - மறைந்து, எங்கும் - எல்லாவிடத்திலும் [உள்ளும் புறமும்], பரந்து - பரவி, உறையும் - தங்குகின்ற, ஒரு தனி நாயகம் - ஒப்பில்லாததொரு தலைமைப்பொருளாவாய், என்றால்—, (அது) உன்புகழ்க்கு - உனது பெருங்கீர்த்திக்கு, வரம்பு ஆமோ - ஓர் எல்லையாகுமோ? (எ - று.)

எம்பெருமானுடைய திருப்புகழ்கள் அனந்தமாதலால், ஒன்றைக்கூறுவதால் அவை முற்றும் கூறப்பட்டனவாகாவென்க. ஆத்மாக்களை அநந்தமென்று கூறுவதல்லது இத்துணையனவென்று அளவிட்டுக்கூறுதல் எவர்க்கும் இயலாதாகையால், 'கரிதரிய வுயிர்' என்றார். உடலுக்குள் உயிர் அதற்குத் தாரகமாய் - நியாமகமாய்ச் சேஷியாய்த் தங்கியிருத்தல் போலப் பரமாத்மா அச்சரீராத்துமாக்களுள் அந்தர்யாமியாய் அவற்றிற்குத் தான் தாரகனாய் நியாமகனாய்ச்சேஷியாய் விடாது வீற்றிருத்தலால், 'உயிர்க்குயிராய்' என்றார்; பரத்தல் - வியாபித்தல். "திடவிசும் பெரி வளி நீர் நிலமிவைமிசை, படர்பொருண் முழுவது மாயவை யவைதொறு, முடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்," என்றார் நம்மாழ்வாரும். ஒருதனி நாயகம் - பிரமன்முதல் எறும்பு ஈறான எல்லாவுயிர்க்கும் ஈடுமெடுப்பு மில்லாத தலைமைத்தேவன் எம்பெருமான் என்றபடி.

இவை யாறும் - ஈரடித் தாழிசைகள்.

1.—உரு*** நிலைமையை.—(இ - ள்.) (நீ), உரு என உருவமுடையவனென்றும், அரு என - உருவமில்லாதவனென்றும், உளன் என - உள்ளவனென்றும், இலன் என - இல்லாதவனென்றும், (ஒருதலையாகத் துணிந்து), அரு மறை இறுதியும் - அறிதற்கரிய வேதாந்தங்களும், அறிவரு - அறிதற்கரிய, நிலைமையை - தன்மையையுடையனு யிருக்கிறாய்; (எ - று.)

உனது மகிமைகளைக் கூறுகின்ற பிரமகாண்டமாகிய வேதாந்தங்களும் உனது மகிமைகளை உள்ளபடி முற்றுங் கூறுந் தரத்தனவல்ல என்பதாம். உரு, அரு என்பன - ரூபம், அரூபம் என்னும் வடமொழிகளின் சிதைவுகள். "இலனது வுடையனி தெனநினை வரியவ, னிலனிடை விசும்பிடை யுருவின னருவினன்" என்றார் ஆழ்வாரும்.

2.—இவ*** மருளினை.—(இ - ள்.) இவர் இவர் - இந்த இந்தத் தேவர்கள், இறையவர் - (எங்களுக்குத்) தலைவர்கள், என - என்று எண்ணி, மனம் உறுதியோடு - மனத்துணிவுடனே, அவர் அவர் - அந்தந்த மதத்திலுள்ளவர்கள், தொழ - வணங்கும்படி, அறு சமயமும் - ஆறுவகைப்பட்ட மதங்களையும், அருளினை - கொடுத்தருளினாய்; (எ - று.)

"வணங்குந்துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால், பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி யவையவைதோ, றணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்திபரப்பி

வைத்தாய்” என்றார் நம்மாழ்வாரும். அறு சமயம் - வைஷ்ணவம், சைவம், சாக்தம், சௌரம், காணபதம், கௌமாரம் என்பன என்றேனும்; கபில மதம், கணாதமதம், பதஞ்சலிமதம், அக்ஷபாதமதம், வியாசமதம், ஜைமினி மதம் என்பனவென்றேனும்; பௌத்தம், ஜைநம், பைரவம், காளாமுகம், லோகாயதம், சூனியவாதம் என்பனவென்றேனுங் கொள்க.

3.—கடு *** மருளினை.—(இ - ள்.) கடு வளி - கடியகாற்றும், கனல் - நெருப்பும், புனல் - நீரும், ககனமொடு - ஆகாயமும், அகல் இடம் - பரந்த பூமியும், உடுபதி - நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனாகிய சந்திரனும், கதிரவன் - சூரியனும், உருவமும் - இயமானனும் (ஆகிய இவற்றை), அருளினை - வகுத்தருளினாய், (எ - று)

இவையே அஷ்டமூர்த்திகள். “நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன், புலனாய் மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்”, என்றார் திருவாசகத்திலும். கடுவளி கடுமை-விரைவு; கடியென்னும் உரிச்சொல்லின் திரிபென்றுங் கொள்ளலாம். நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசும்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்யுள்நோக்கிப் பிறழவைத்தார். ‘ககனமொடு’ என்பதில் உள்ள ‘ஒடு’ என்னும் எண்ணிடைச்சொல், நின்ற விடத்துப் பிரிந்து பிறவழியுஞ் சென்று பொருந்திற்று. கதிரவன் - கிரணங்களையுடையவன். இனி உருவம்என்பதற்கு - இவர்களது உருவத்தையெனப் பொருள்கூறி, பஞ்சபூதிகமான அண்டங்களைப் படைத்து, அவற்றிற்கு ஒளியைத்தருதற்காகச் சூரியசந்திரர்களையும் உண்டாக்கிவைத்தாய் நீ என்றும் உரைப்பர்.

4.—கடி *** கதியினை.—(இ - ள்.) ‘கடிமலர் - வாசனையையுடைய தாமரைமலர்போன்ற, அடி இணை - உபய திருவடிகளை, கருதினர் - தியானஞ்செய்தவர்கள், பெறுக - பெறுவார்களாக,’ என - என்று, அடி நடு முடிவு அற - முதலிடை கடையில்லாமல் [எப்பொழுதும்], அருள் - (அவர்களுக்கு) அருளுகின்ற, பரகதியினை - பரமபதத்தையுடையவனாயிருக்கிறாய்; (எ - று.)

கடி - உரிச்சொல். இனி, அடி நடு முடிவு அற என்பதற்கு உத்தமர், மத்தியமர், அதமரென்னும் வேறுபாடு கருதாம லென்றுமாம்; அதன்றி பிறப்பு வளர்ப்பு இறப்பு இல்லாம லெனினும் அமையும். பரகதி - மற்றையெல்லாப்பதவிகளிலும் உயர்ந்த பதவி.

இவை நான்கும் - ஈரடி அராகங்கள்.

1.—ஒரு *** லுணராயால்.—(இ - ள்.) ஒருநாலு முகத்தவனோடு, ஒப்பற்ற பிரமனுடனே, உலகு - எல்லாவுலகங்களையும், ஈன்றாய் - படைத்தாய், என்பர் - என்று (யாவருஞ்) சொல்லுவர்; அது உன் திரு நாபி - உனது அழகிய உந்தித்தாமரை, மலர்ந்தது அல்லால் - விரிந்ததல்லாமல், திரு உளத்தில் - நெஞ்சில், உணராய் - நினைத்தாயு மில்லை; (எ - று.)

படைப்புத்தொழில் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளியதென்று கூறி, அந்த எம்பெருமான் சிறிதும் வருத்தமின்றித் [அநாயாஸேந] தொழில்

செய்யும் வல்லமையை இங்கு வெளியிடுகின்றாரென்க. நாலுமுகத்தவன் - நான்கு திசையையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களை யுடையவன்; சதுர்முகன் அல்லால் - எதிர்மறை வினையெச்சம். "பந்திக் கமலத் தடஞ்சூழரங்கர் படைப்பழிப்புச், சிந்தித் திடுவது மில்லைகண்டீரத் திசைமுகனே, யுந்திக் கமலம் விரிந்தால் விரிய முகக்கடையின், முந்திக் குவியி லுடனே குவியு மிம் மூதண்டமே" என்பர் திருவரங்கத்துமாலையிலும்.

2.—மேரு *** யறியாயால்.—(இ - ள்.) மேரு கிரி - மஹாமேருமலை போன்ற, உடல் - உடம்பினையுடைய, அவுணன் - இரணியாசுரனது, மிடல் - வலிமையை, கெடுத்தாய் - அழித்தாய், என்பர்—; அது—, உன் கூர் உகிரே - உனது கூரியநகமே, அறிந்தது அல்லால்—, கோவே-இறைவனே! நீ அறியாய்—; (எ - று.)

உனது கைந்நகத்துக்கே இவ்வளவு பேராற்றலுள்ளபோது உனதுமுழு வலிமை எத்திறத்ததோ என்று வியந்தவாறு. மிடல் - தேகபலம், வரபலம் முதலியன. இவ்வரலாற்றால், சிவபிரான் முதலிய பிறதேவர்களாற் கிடைத்துள்ள பூரணவலிமைகள் உனக்குமுன்னே பஞ்சுக்கனல்போலப் பறந்தொழியுமென்று நீயே பரதேவதையென்பதை விளக்கினர். மேருகிரி - நிறத்திற்கும், வலிமைக்கும், பெருமைக்கும் உவமை.

3.—பன்றி *** யிருந்ததால்.—(இ - ள்.) பன்றியாய் - வராகாவதாரமாய், படி - பூமியை, எடுத்த—, பாழியாய் - வலிமையையுடையாய், என்பர்—; அது - அப்பூமி, வென்றி ஆர் - வெற்றி பொருந்திய, உனது—, எயிற்றில் - கோட்டில், மெல் துகள் போன்று - சிறிய தூளியை ஒத்து, இருந்தது—.

பூமிக்கு நேர்ந்த பிரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காக எடுத்த சிறந்த திருவவதாரமாதலால், 'படியெடுத்த பாழியாய்' என்றனர். குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் உடனே அதிற் குதித்துக் குழந்தையையெடுக்குந் தாய்போலப் பூமி கடலினுட்புக்கவளவிலே நீருக்குஞ் சேற்றுக்கும் பின்வாங்காத வராக ரூபமாய்க் கடலினுட்புக்குப் பூமியை எடுத்தற்காதல் கொண்ட அத்திருமேனியின் பெருமையை விளக்குவார், பூமியை ஒருதுகளாகக் கூறினர். "ஆருக்கிவரையளவிடலாந் தென்னரங்க ரிந்தப்பாருக்கு கரந்தை தவிர்ப்பதற்காகப் பழிப்பில்பெருஞ், சீருற்ற செங்கட்கரும்பன்றியாகித் திருக்குளம்பின், மேருகணகணமாத் தலைநாளில்விளைநிப்பரே" என்பர் மாலையிலும். வென்றி - இரணியாக்ஷ வதம். துகள்—தூளி; வடசொற்சிதைவு.

4.—அண்ட *** காற்றுவால்—(இ - ள்.) அறியாதார் - (உன் திறமையை நன்றாக) அறியாதவர்கள், அண்டம் எலாம் - எல்லா அண்டங்களையும், உண்டை - புசித்தாய், என்பர் - என்று (ஒருபெருமையாகச்) சொல்லுவர்; அவை - அவ்வண்டங்கள், நீ உண்டருளும் காலத்தில்—, ஒரு ஆற்றுக்கு ஆற்றா - ஒரு கவளத்திற்கும் போதாவாம்; (எ - று.)

உலகங்களெல்லாம் ஒருகவளத்திற்கும் போதாதபடி மிகப்பேருருவ முடைய விராட் சொரூபியாகிய உன்னைப்பற்றி 'உலகங்களை உண்டாய்' என்று இதனை அரிய தொழில் செய்ததுபோல எடுத்துக்கூறுதல் உனது பெருமைக்குத் தகுமோ? என்பதாம். உண்டை - அன் சாரியை பெறாத முன்னிலை யொருமை யிறந்தகால வினைமுற்று. ஆங்கு - அசை. துற்று - ஒருபிடியளவு கொண்ட உணவு.

இவை நான்கும் - பெயர்த்தும் ஈரடித் தாழிசைகள்.

1.—நஞ்ச *** மாயினை.—(இ - ள்.) நஞ்சமும் - (உயிரை முடித்தே விடுவதான) விடமும், அமுதமும் - (போன உயிரை மீட்கவல்லதான) அமிருதமும்,—நரகும் - (துக்க ஏதுவான) நரகமும், வீடும் - (பேரின்பத்துக்கு ஏதுவான) மோக்ஷமும், ஆய்—, வஞ்சமும் - (பிறரை வஞ்சிக்கும்) வஞ்சனையும், ஞானமும் - (பொருள்களின் தன்மையை உள்ளபடி அறியவல்ல) அறிவும், மறப்பும் - (அவ்விஷயத்தில்) மறதியும், ஆயினை - ஆனவனாயிருக்கின்றாய்; (எ - று.)

அநிஷ்டமான விஷம் முதலானவற்றோடு இஷ்டமான அமுதம் முதலானவற்றோடு வாசியில்லாமல் அந்தந்த உருவங்களாலே எம்பெருமான் யாவர்க்கும் உத்தேச்யமாயிருப்பனென்பது கருத்து. இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்றுஎதிரானபொருள்களாகப்பரிணமிக்கும் எம்பெருமானை "விருத்த விபூதியன்" என்று பெரியோர் பணிப்பர். "விடமு மமுதமுமாய்," "நரகுஞ் சுவர்க்கமுமாய்," "ஞானமு மூடமுமாய்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

2.—இருவினை *** மாயினை.—(இ - ள்.) இரு வினை பகுதியும் - (சுகசாதனமான) நல்வினை (துக்கசாதனமான) தீவினை இவற்றின் பிரிவுகளும், இன்பதுன்பமும் - (அவற்றாலுண்டாகுஞ்) சுகதுக்கங்களும்,—கருணையும் - (தேற்றமடியாக வரும்) அருளும், வெகுளியும் - (கலக்கமடியாக வரும்) கோபமும், கருத்தும் - எண்ணமும், ஆயினை—, (எ - று)

இருவினை-புண்ணியபாபங்கள்; "புண்ணியம் பாவம்... என்றிவையாய்" "கண்டவின்பம் துன்பம் கலக்கங்களுந் தேற்றமுமாய்த், தண்டமுந் தண்மையும்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

இவை யிரண்டும் - நாற்சீர் ஈரடி அம்போதரங்கங்கள்.

1.—(இ - ள்.) அலை கடல் - அலைகின்ற கடலினது, வயிறு - நடுவிடத்தை, கலக்கினை - கலக்கச்செய்தாய்; (எ - று.)

கடல் கலக்குதல் - கூர்மாவதாரத்தில் க்ஷீராப்தி மதன காலத்திலும், ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்ல வருணனை வழிவேண்டிய பொழுது சுடுசரமெய்த காலத்திலும் நடந்ததென்க.

2.—(இ - ள்.) அவுணரை - அசுரர்களை, மதுகை அடக்கினை - வலிமை கெடச் செய்தாய்; (எ - று.)

இது, துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்யுமாறுஎம்பெருமான் எடுத்த பல அவதாரங்களிலும் நிகழ்ந்ததென்க. இனி, இரண்டுசெயப்படுபொருள்வந்த வினை

யாகக்கொண்டு அவுணரை வலியை யடக்கினை யென்றும், உருபுமயக்கமாய் அவுணரது வலிமை யடக்கினை யென்றுங் கொள்ளலாம்.

3.—(இ - ள்.) மலை - எதிர்த்துப் போர்செய்யவந்த, கட களிறு - (குவலயாபீடமென்னும்) மதயானையை, வதைத்தனை - கொன்றாய்; (எ - று.

இது, கம்ஸனாற் கிருஷ்ணபலராமர்களைக்கொல்லும்படி ஏவப்பட்டது.)

4.—(இ - ள்.) மலை - கோவர்த்தனகிரியை, தலைகவிழ - தலைகீழாம், படி, எடுத்தனை - (குடையாக) எடுத்துப் பிடித்தாய்; (எ - று.)

மலையெடுத்தது - கிருஷ்ணாவதாரத்தில், திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாருங் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றை அவனுக்கிடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தன மலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாரூபமாய் அமுது செய்தருள அவ்விந்திரன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய மேகங்களை ஏவித் தான் விரும்பிமேய்த்துக்கொண்டுபோகின்றகன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்குந் தனக்கு அபிமதரான ஆயர்க்கும் ஆய்ச்சிமார்க்குந் தீங்குதரும்படி கல் மழையை ஏழுநாள் விடாது பெய்வித்தபொழுதென அறிக. பசுக்கள் எட்டிமேய்ந்துநிற்கலாம்படி தலைகீழாக எடுத்துப்பிடிக்கப்பட்ட தாதலால், "மலைதலைகவிழஎடுத்தனை" என்றார். "மதுசூதனனெடுத்து மறித்த மலை" "செந்தா மரைக்கை விரலைந்தினையும், கப்பாக மடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக் கொடுத்துக் கவித்த மலை" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இவை நான்கும் - முச்சீரோரடி அம்போதரங்கங்கள்.

1.—(இ - ள்.) மண்ணை விண்டனை - (வராகாவதாரத்தில்) பூமியைக் (கோட்டாற்) குத்தி யெடுத்தாய்; (எ - று.)

இது, இரணியாக்ஷன் பூமியைப்பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துப்போன பொழுது நிகழ்ந்தது.

2.—(இ - ள்.) வெண்ணெய் உண்டனை - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இடையர்கள் வீட்டில்) வெண்ணெயை புசித்தாய்; (எ - று.)

3.—(இ - ள்.) மருது இடந்தனை - மருதமரங்களை முறித்தாய்; (எ - று)

இதுநாரதமுனிவரதுசாபத்தால்மருதமரங்களாகப்பிறந்திருந்த குபேர புத்திரர்களது சாபவிமோசனத்தின்பொருட்டுக் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் நிகழ்ந்ததென்க.

4.—(இ - ள்.) எருது அடர்த்தனை - ஏழுஎருதுகளோடு பொருது அவற்றின் வலியடக்கினாய்; (எ - று.)

கண்ணன் நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்காக அவள் தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினனென்பது. அடர்தல் - பொருதல்.

5.—(இ - ள்.) உள் நிறைந்தனை - எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் வியாபித்திருக்கின்றாய்; (எ - று.)

இது, அந்தர்யாமிவைபவங் கூறியது.

6.—(இ - ள்.) எண் இறந்தனை - யாவரது எண்ணத்தையுங் கடந்திருக்கின்றாய்; (எ - று.)

மனத்தைக்கூறியது, மொழிமெய்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

7.—(இ - ள்.) ஒருமை ஆயினை - ஒப்பற்றவனாயிருக்கிறாய்; (எ - று.)

அத்விதீயன், உன்னையன்றி வேறொருகடவுளில்லாமல் நீ ஒருத்தனே எல்லாவற்றுக்கும் முதற் கடவுளென்பதாம்.

8.—(இ - ள்.) பெருமை மேயினை - எல்லாமகிமைகளும் பொருந்தியிருக்கின்றாய்; (எ - று.)

இவைஎட்டும் - இருசீரோரடி அம்போதரங்கங்கள்.

எனவாங்கு - அசைநிலை, இது, தனிச்சொல்.

மலர் *** யெனக்கே.—(இ - ள்.) மலர் தலை - பரந்த இடத்தையுடைய, உலகத்து - நிலவுலகத்திலே, புலமைசான்ற - அறிவுமிகுந்த, பதின்மரும் - ஆழ்வார்கள் பத்துப்பேரும், பணித்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, பாடல் - பாசுரங்களாகிய தமிழ்வேதங்களினது, ஓதையொடு - கோஷத்துடனே, முது மறை - பழைய வடமொழி வேதங்களும், கறங்க - உத்கோஷிக்கவும்,—முரசம் - பேரிகைகள், ஆர்ப்ப - ஆரவாரஞ் செய்யவும்,—வலம்புரி பிளிறும் - வலம்புரிச்சங்குகள் ஒலிக்கின்ற பொலம்புரி - பொன்னுலாகிய, கோயில் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆழி அம் செல்வ - திருவாழியுந் திருக்கையுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியா லுண்டான அழகைச் செல்வமாகவுடையவனே! ஆதி அம் பரம - ஆதிமூலமாகிய பரம்பொருளானவனே!—வாழி வாழி - வாழ்வாயாக வாழ்வாயாக; மாயோய் - மாயவனே! வாழி—; நெடியோய் - நீண்டுவளர்ந்தவனே! வாழி—; நின் மாட்டு - உன்னிடத்தில், அடியேன்—, வேண்டுவது - வேண்டிக்கேட்பது, ஒன்றே - ஒருவரமேயாகும்; அஃது - அதனை, நீ மறுக்கேல் - மறுக்காதே; (அது யாதெனில்),—பூ வரும் அயன் முதல் - (நினதுநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன்முதலாக, யாவரும் - எல்லாத்தேவர்களும், அறியா - அறிய முடியாத, மூஉலகு அளந்த - மூன்றுலோகங்களையும் அளத்தல்செய்த, நின் சேவடி - உனது சிவந்த திருவடிகளை, வாழ்த்தி—, தொழுதகை - வணங்குகின்ற தன்மையையுடைய, தொண்டர்தம் - அடியார்களது, தொண்டருள் - அடியார்களுள், சேர்க்காது - (அடியேனையும் ஒருவனாகச்) சேர்த்திடாமல், எழுவகைத் தோற்றத்து - எழுவகைப்பட்ட தோன்றற்பாட்டையுடைய, இன்னா பிறப்பின் - துன்பந் தருவதாகிய பிறவிகளுள், என்பு ஒழி யாக்கையுள் - எலும்பில்லாத புழுவுடம்பிலே, சேர்ப்பினும் - சேர்ந்து பிறக்கச்செய்தாலும், அவர்பால் - அவ்வடியாரடியார்பக்கல், அன்பு - பக்தி, ஒழியாமை - நீங்காதபடி, எனக்கு—, அருள் - கருணை செய்வாயாக, (என்பதேயாம்); (எ - று.)

பதின்மர் - கீழ் முதற்காப்புச்செய்யுளிற் கூறிய பன்னிருவருள் மதுர கவியுங் கோதையுந் தவிர்ந்த மற்றையவர். வேதங்கள் கடவுளைப்போல நித்தியமாதலால், 'முதுமறை' எனப்பட்டன. வலம்புரி-வலமாக உட்சுழிந்த சங்கு. வாழி வாழி—அடுக்கு உவகை பற்றியது. மாயோன் - மாயையை யுடையவன்; மாயையாவது-கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந் திறம்; அகடித கடநாசாமர்த்தியம்; பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம்: ஆச்சரியகர மான குணங்களையுஞ் செயல்களையு முடையவனென்றுமாம்; கருநிறமுடை யவனென்றுங் கொள்ளலாம். மாட்டு, பால் - ஏழனுருபுகள். அறியாச் சேவடியென இயையும், தொழுத கை என்றும் பிரிக்கலாம். எழுவகைத் தோற்றத்துள்ளும் இன்னதபிறப்பாகிய என்பொழியாக்கை யென்றுமாம். தேவர் மனிதர் புள் விலங்கு ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பன எழு வகைத்தோற்றங்கள். இனி, "மக்கள் விலங்கு பறவை யூர்வன நீருட்டிரி வன பருப்பதம்பாதபம், என இவை எழுபிறப்பாகுமென்ப". யாக்கை-எழு வகைத் தாதுக்களால் யாக்கப்படுவது; யாத்தல் - கட்டுதல்; சேர்ப்பினும் என்ற உம்மை, நீ சிறிதும் அருளின்றி அவ்வாறுசேர்க்கமாட்டா யென்னுந் துணிவு தோன்ற நின்றது. மதி - முன்னிலையசைச்சொல். "உரைமதி வாழியோ வலவ" என்பதிற்போல. இனி, அன்பொழியாதபடிமதியை [அறிவை] அருளென்றுமாம்.

இது, பதினுன்கடி நிலமண்டில ஆசிரியச் சுரிதகம்.

இப்பாட்டு, தரவும், தாழிசையும், அராகமும், பெயர்த்துந்தாழிசையும் அம்போதரங்கங்களும், தனிச்சொல்லும், சுரிதகமும் பெற்றுவந்த மயங் கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா. (க)

எனக்கே திருவரங்க னேபிரா னெம்மான்
றனக்கே யடிமை தமியேன்—புனக்கேழ்
மருத்துளவோன் மேலன்றி மற்றொருவர் மேலென்
கருத்துளவோ வாராயுங் கால்.

(இ - ள்.) ஆராயுங்கால்-ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில்,—எனக்கு—, திரு அரங்கனே - ஸ்ரீரங்கநாதனே, பிரான் - தலைவன்; எம்மான் தனக்கே - அவ்வெம்பெருமானுக்கே, தமியேன் - தனியனாகிய யான், அடிமை- அடிய வன்; (ஆகையால்), என் கருத்து - எனது எண்ணம், புனம் - வனத்தி லுள்ள, கேழ் - ஒளியையும், மரு - வாசனையையுமுடைய, துளவோன்மேல் அன்றி - திருத்துழாய் மாலையையுடைய அவ்வெம்பெருமான் மேலல்லாமல், மற்றுஒருவர்மேல் - வேறொரு தேவர்மேல், உளவோ - உள்ளனவாமோ? [ஆகா வென்றபடி]; (எ - று.)

எம்பெருமானுக்கும் தமக்கு முள்ள ஸ்வஸ்வாமிபாவ [எம்பெருமான் தலைவன், நாம் அவனது உடைமை என்ற] சம்பந்தத்தைத் தாம் நன்கு உணர்ந்ததனால் இனித் தேவதாந்தரங்கட்குத் தொண்டுபூண்டொழுகே னென்று தாம் அந்யசேஷத்தினின்று தவிர்ந்தமையை இதனாற் கவி வெளி யிடுகின்றனரென்க.

'கருத்து உளவோ' என்ற குறிப்பால், எனது வாய் அவனையன்றிப் பிறரை வாழ்த்தாது என்றும், எனதுஉடல் அவனையன்றிப் பிறர்க்குப் பணி விடைசெய்யாது என்றுங் கூறியபடியாம். பிரான் - ப்ரபு; மான் - மஹான். ஏகாரங்கள் - தேற்றப்பொருளன.

இது, நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (உ)

காலாயிரமுடியாயிர மாயிரங்கைபரப்பி
மேலாயிரந்தலைநாகங்கவிப்பவிண்பூத்த கஞ்சம்
போலாயிரங்கண்வளரும்பிரான்பொன்னரங்கனென்றே
மாலாயிரங்கவல்லார்க்கெய்தலாந்திருவைகுந்தமே.

(இ - ள்.) கால் ஆயிரம் - ஆயிரந்திருவடிகளையும், முடி ஆயிரம் - ஆயிரந் திருமுடிகளையும், ஆயிரம் கை - ஆயிரந் திருக்கைகளையும், பரப்பி - பரப்பிக்கொண்டு, ஆயிரம் தலை நாகம் - ஆயிரந் தலைகளையுடைய திருவநந்தாழ்வான், மேல் கவிப்ப - மேலே கவிந்திருப்ப, விண் பூத்த கஞ்சம்போல்- (சூரிய) ஆகாயத்தே மலர்ந்த (செந்) தாமரை மலர்போல, ஆயிரம் கண் வளரும் - ஆயிரந்திருக்கண்கள் அறிதுயில் செய்யப்பெற்ற, பிரான் - எம் பெருமான், பொன் அரங்கன் - அழகிய அரங்கநாதன், என்று - என்று எண்ணி, மால் ஆய் - அன்புடையர்களாய், இரங்கவல்லார்க்கு - நெஞ்சுருக வல்லவர் கட்கு, திருவைகுந்தம் - வைகுண்டத்தை, எய்தலாம் - (எளிதில்) அடையலாம்; (எ - று.)

திருவரங்கநாதனை அன்போடு தியானித்து உருகுபவர்க்கு முத்தி சித்திக்கு மென்பதாம். இங்கே ஆயிரமென்பது, அளவில்லாத தென்னும் பொருளது; அங்ஙனங்கொள்ளாவிடின் காலாயிரம் முடியாயிரம் முதலியன சேராவாம். ஆகவே, அளவற்றபாதம்முதலான சகல அங்கங்களையு முடையவன் எம்பெருமான் என்பதாம்: இதனால், அபரிமிதமாய் அற்புதமா யிருக்கிற மகாஞானமும் மகாசக்தியுமுள்ளவன் எம்பெருமான் என்பது தேர்ந்தபொருள்; இவ்வெம்பெருமான் சகல இந்திரியங்களாலேயாதல், ஓரிந்திரியத்தாலேயாதல், ஒருவிஷயத்திற்குரிய இந்திரியத்தை மற்றொன் றற்கு மாற்றியாதல், திருமேனியாலேயாதல், திவ்வியாத்துமசுவரூபத் தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாவிதத்திலும் மேலாக அறிகின்றவனுஞ் செய்கின்றவனுமா யிருக்கின்றானென்பது, முக்கியமான கருத்து: இங்ஙனமன்றி முள்ளம்பன்றி தேகமுழுவதிலும் முட்களாலே செறிந்திருப்பதுபோல அநேகந் திருவடிகள் திருமுடிகள் திருக்கைகள் திருக்கண்கள் முதலான அவயவங்களாற் செறிந்து கோரரூபமுள்ளவனா யிருக்கின்றான் பகவானென்பதுகருத்தன்று; அளவில்லாதகண்முதலியவை களையுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சிமுதலானவற்றை யுடையவனா யிருப்பனோ அப்படியே பகவானும் என்று எடுத்துக்காட்டியவாறும். இன் னும் இனி, உலகமெல்லாம் பகவானுடைய சொரூபமாதலாலே உலகத்தி லுள்ளோருடைய சிரம் கண் முதலானவை யெல்லாம் அவனுடைய

லையா மெனக் கருத்துக்கூறுவர்; அது பலவிதத்திலும் பொருந்தாதென அறிக. இது, திவ்யாத்தும சுவரூபங் கூறியபடி. நாகமென்னுஞ் சொல்லுக்கு - நகத்திலுள்ளதென்று பொருள்; நகம் - மலை, அல்லது சந்தன மரம்: இச்சொல்லுக்கு நடவாததென்று பொருள். விண் - ஆகுபெயராய் மேகமென்றுமாம். கஞ்சம் - நீரில் முளைப்பது. விண்பூத்த கஞ்சம் - இல்பொருளுவமை. 'அரங்கம்' என்றும் பாடம் இரங்கவல்லாரென்பது, அங்ஙனம் இரங்குதலின் அருமை விளக்கி நின்றது.

இது, நேரசை முதலாகிய கட்டளைக் கலித்துறை. (௪)

வைகலந்தமூவிலைவேலீசற்கும்வாசவற்குப்வாசப்பூமேன்
மெய்கலந்தநால்வேதவிரிஞ்சனுக்குமேலாவீற்றிருப்பர்மாதோ
பைகலந்தபாம்பணைமேற்றிருவரங்கப்பெருநகருட் பள்ளிகொள்ளுங்
கைகலந்தநேமியான்றிருநாமத்தொருநாமங்கற்றார் தாமே.

(இ - ள்.) திரு அரங்கப் பெரு நகருள் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், பை கலந்த - படம் பொருந்திய, பாம்பு அணைமேல் - சேஷசயனத்தின்மீது, பள்ளி கொள்ளும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, கை கலந்த நேமியான் - கையிற் பொருந்திய திருவாழியையுடைய எம்பெருமானது, திரு நாமத்து - (ஆயிரந்) திருநாமங்களுள், ஒரு நாமம் - ஒரு திருநாமத்தை, கற்றார் - உச்சரித்தவர்கள், வை கலந்த - கூர்மை பொருந்திய, மூ இலை - மூன்று இலைவடிவமான தலையையுடைய, வேல் - சூலாயுதத்தையுடைய, ஈசற்கும் - பரமசிவனுக்கும், வாசவற்கும் - தேவேந்திரனுக்கும், வாசம் பூமேல் - வாசனையையுடைய தாமரைமலரில் தோன்றிய, மெய் கலந்த - உண்மைபொருந்திய, நால் வேதம் - நான்கு வேதங்களையுமுடைய, விரிஞ்சனுக்கும் - பிரமதேவனுக்கும், மேல் ஆ - மேன்மையாக, வீற்றிருப்பர் - (பரமபதத்தில்) மகிழ்ந்திருப்பார்கள்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருநாமத்தின் மகிமை கூறியவாறு. எம்பெருமானது திருநாமத்தைக் கற்றார்க்கு நித்யவிபூதியாகிய பரமபதம் கிடைத்தல் திண்ணமாதலால், லீலாவிபூதிக்கு உட்பட்ட ஈசன் முதலானார்க்கும் உயர்ந்த பதவியில் வீற்றிருப்பர் அன்னாரென்க. பள்ளிகொள்ளுதல்-யோக நித்திரை செய்தல். மூவிலைவேல் - முத்தலைச்சூலம். கைகலந்த நேமியான், "கைகலந்தவாழியான்" என்பர் நம்மாழ்வார். கைகலந்தநேமி - 'திருக்கையிலே வேர்விழுந்த திருவாழி'. மெய்கலந்த நால் வேதம் - யாவர்க்கும் சிறந்த பிரமாணமான நூல் என்றபடி.

இது, முதல் நான்குங் காய்ச்சீரும், மற்றவை மாச்சீருமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௫)

கற்றாரெனினும் பதினாலுலகுங் கண்டாரெனினுந் தண்டாமிருபற்
றற்றாரெனினுந் திருமாலடியாரல்லாதவர் வீடில்லாதவரே
பொற்றாமரையாள்கணவன்றுயிலும்பொற்கோயிலையேபுகழ்வார்புவி
மற்றாரெனினும்பெற்றாரவரே வானோர்திருமாமணிமண்டபமே [வார்

(இ - ள்.) கற்றார் எனினும் - (கற்றற்கு உரிய நூல்களையெல்லாங்) கற்றவர்களேயாயினும், பதினாலு உலகும் - பதினான்கு லோகங்களையும், கண்டார் எனினும் - கண்டவர்களேயாயினும், தண்டா - நீங்குதலரிய, மிகு பற்று - மிகுந்த (இருவகைப்) பற்றுக்களும், அற்றார் எனினும் - நீங்கியவர்களே யாயினும், திரு மால் அடியார் அல்லாதவர் - எம்பெருமானது அடியவர்களல்லாதவர்கள், வீடு இல்லாதவரே - மோக்ஷமில்லாதவர்களே யாவர்; பொன் தாமரையாள் கணவன் - பொற்றாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளது கணவனாகிய அவ்வெம்பெருமான், துயிலும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, பொன்கோயிலையே - அழகிய திருவரங்கத்தை, புகழ்வார் பணிவார் - துதித்து வணங்குபவர்கள், மற்றார் எனினும் - மற்றவர்களே யாயினும் [கீழ்க்கூறிய கற்றல் காணுதல் அறுதல்முதலிய குணங்கள் இல்லாதவரேயாயினும்] அவரே—, வானோர் - நித்தியசூரிகளுறையுமிடமான, திரு மா மணி மண்டபம் - முத்திமண்டபத்தை, பெற்றார் - அடைந்தவராவர்.

நூல்களைக்கற்றல் முதலிய சிறப்புக்களை யுடையாராயினும் திருமாலுக்கு அடிமைப்படாதார் முத்தியடையார்; அவையில்லாதவராயினும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலைப் புகழ்தல் பணிதல் செய்தவரே முத்தியடைவரென்பதாம். திருமால் - திருமகளையுடைய மால்: ஸ்ரீய: பதி; மால் - விஷ்ணு; அன்றிக்கே, திருமகளிடத்தே மால் [வேட்கை] கொண்டவன். 'திருமால்' என்றது, புருஷகார பூதையாகிய பெரியபிராட்டியோடு கூடிய சேர்த்தியே உத்தேச்ய மென்றவாறு; "இஷ்டா நிஷ்டாப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈச்வரனே யாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறாகையாகிறது - இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி. இவள் புருஷகாரமானாலொழிய ஈச்வரன் இவன் காரியஞ் செய்யான் என்றபடி", "இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது, அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கியங்கள் நோக்கத்தக்கன.

இருவகைப்பற்று - தானல்லாத உடம்பையானென்றுந் தன்னோடியைபில்லாத பொருளை எனதென்றுங் கருதுகின்ற அகங்கார மமகாரங்கள். அவை அறுதல் - ஆசிரியர்பாற் பெற்ற உறுதிமொழிகளானும், யோகப்பயிற்சியானும். பதினாலுலகம் - கீழேழுமேலேழு ஆக உலகம் பதினான்கு. பதினான்கு உலகங்களையுங் காணுதல் - தாம் இருந்தவிடத்தி லிருந்தே யோகப்பயிற்சியினாலுண்டான அறிவு விசேடத்தால் அறிதல்; அன்றி அணிமா முதலிய சித்திமகிமையால் தாம் நினைத்தவிடங்களிற் சென்று அறிதல் என்க. திருமாமணி மண்டபம் —'நாநாரத்நங்களாலே சமைந்த ஸ்தலங்களை யுடைத்தாய், அநேகமாயிரம் ரத்நஸ்தம்பங்களாலே அலங்க்ருதமாய், உபயவிபூதியி லுள்ளாரும் ஒருமூலையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தாய்' ஸ்ரீவைகுண்ட நாட்டிலேயுள்ளது மற்று ஆர் என்றும் பிரிக்கலாம். பெற்றார் - காலவழுவமைதி; தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாய்ச் சொல்லப்பட்டது; நிச்சயமாகப் பெறுவரென்க.

இது, எல்லாச்சீர்களும் மாச்சீர்களாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (ரு)

மண்டலமும் விண்டலமுநின்றவட குன்றமும்வளைந்தமலை யுங்
கடலமு, தண்டமுமகண்டமு மயின்றவர் துயின்றரு ளரும்பதி
விரும்பிவினவிற், கொண்டல்குமுறுங் குடகிழிந்துமதகுந்தி யகில்
கொண்டுநுரைமண்டிவருநீர், தெண்டிரைதொறும்தரளமுங்கனகமுஞ்
சிதறுதென்றிருவரங்கநகரே.

(இ - ள்.) மண் தலமும் - மண்ணுலகத்தையும், விண் தலமும் - விண்ணுலகத்தையும், நின்ற - (மண்ணுலகத்தினிடையே) நின்ற, வடகுன்றமும் - மகாமேருமலையையும், வளைந்த மலையும், - (அதனைச்) சூழ்ந்துநின்ற மற்றை மலைகளையும், கடலும் - கடல்களையும், முது அண்டமும் - (இவையெல்லாவற்றையுந் தன்னுள் அடக்கிய) பழைய அண்டங்களையும், அகண்டமும் - (அவற்றிலுள்ள சராசரங்கள் எல்லாவற்றையும், அயின்றவர் - (பிரளய காலத்தில்) அமுதுசெய்தருளிய எம்பெருமான், துயின்றருள் - பள்ளி கொண்டருளுகின்ற, அரு பதி-அடைதற்கரியதிவ்வியதேசம் (எதுவென்று அறிய), விரும்பி—, வினவின் - கேட்டால்,—கொண்டல் குமுறும் - மேகங்கள் படிந்து முழக்கப்பெற்ற, குடகு - குடகுமலையினின்று, இழிந்து - பெருகி, மதகு - நீர்மதகுகளை, உந்தி - தள்ளிக்கொண்டு, அகில்கொண்டு - அகிற்கட்டைகளை வாரிக்கொண்டு, நுரை மண்டி - நுரைமிகுந்து, வரும் - வருகின்ற, நீர் - காவேரிநீரானது, தெள்திரை தொறும் - தெளிந்த அலைகள்தோறும், தரளமும் - முத்துக்களையும், கனகமும் - பொன்னையும், சிதறு - சிந்துகின்ற, தென் திரு அரங்கம் நகரே - அழகிய ஸ்ரீரங்கமென்னும் நகரமேயாகும்; (எ-று.)

வளைந்த மலை - பூமியைக் கோட்டைபோலச் சூழ்ந்துநின்ற சக்கரவாளகிரி யென்றும், கடல் - பெரும்புறக்கடலென்றுங் கொள்ளலாம். கொண்டல்-நீர்கொண்ட காளமேகம். குடகு - ஸஹ்யகிரி. அகில் - மற்றைமலைபடு பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இதில் ப்ராஸ மென்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இது, முதலெட்டும் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஆறாவது தேமாச்சீரும், ஏழாவது புளிமாச்சீருமாகிய எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம். தந்ததன தந்தன தந்ததன தந்ததன தந்ததன தந்த தனனா எனச் சந்தக்குழிப்புக் காண்க.
(௬)

புயவகுப்பு.

(முதலடி.)

கருகதிர்வழங்கு தகடுபடுசெய்பொ னவமணிகுயின்ற
தொடியணியணிந்து ககனவிடுநீலவெற்பொத்திருந்தன
கரிபடுமென்ற திசைமுழுதுமண்ட நறவுகுதிகொண்ட
துளவணியலங்கன் மதுகரமொருகோடிசுற்றப்புனைந்தன

நளினமடமங்கை குவலயமடந்தை சனகனதணங்கு
பொதுவர்மகளென்றிவ் வனிதையர்தனபாரமொத்தக்குழைந்தன
நதிபதிசூழன்று கதறிநுரைசிந்த வரவகடுரிஞ்சி
யலறவலமந்து வடவரையுடேறயநட்டுக்கடைந்தன

(இரண்டாமடி)

இகலியிருகுன்றி லிருசுடரெழுந்து பொருவதெனவிப்ப
மதிமுகமிலங்கு மிருகுழையிருபாடலைப்பச்சிறந்தன
இணையறநிமிர்ந்து வலியொடிரண்டு புகழொடுபரந்து
புழுகொடுமளைந்து கலவையினணிசேறு துற்றுக்கமழ்ந்தன
எதிரொருவரின்றி யகிலவுலகுந்த னடிதொழவிருந்த
விரணியன்மடங்க முரணியவரைமார்ப மொற்றிப்பிளந்தன
எறிகடல்கலங்கி முறையிடவெகுண்டு நிசிசரரிலங்கை
யரசொடுமலங்க வொருசிலையிருகால் வளைத்துச்சிவந்தன

(மூன்றாமடி)

மிகுகளவினின்ற விளவுகனிசிந்தி மடியவிடுகன்று
குணிலெனவெறிந்து பறவையினகல்வாய்கிழித்துப்பகிர்ந்தன
வெறிபடுகுருந்தை முறிபடவடர்ந்துகுடநடமகிழ்ந்து
குரவைகள்பிணைந்து பொருதொழிலெருதேழுசெற்றுத்தணிந்தன
வெடிபடமுழங்கி யெழுமுகிலுமண்ட ரொடுநிரைதியங்க
வெறிதிவலைகண்டு தடவரைகுடையாவெடுத்துச்சுமந்தன
விழிவடவைபொங்க வெதிர்பொரநடந்த களிறுளம்வெகுண்டு
பிளிறிடமுனிந்து புகர்முகவிருகோடுபற்றிப்பிடுங்கின

(நான்காமடி)

அகலிடமுழும்ப ருலகமுநடுங்கி யபயமடியெங்க
ளபயமெனவந்து விழுதொருமிடையூறகற்றிப்புரந்தன
அருகுறவிளங்கு மெறிதிகிரிசங்கம் வெயிலொருமருங்கு
நிலவொருவருங்கு மெதிரெதிர்கதிர்வீசவிட்டுப்பொலிந்தன
அருமறைதுணிந்தபொருண்முடிவையின் சொலமுதொழுகின்ற
தமிழினில்விளம்பி யருளியசடகோபர் சொற்பெற்றுயர்ந்தன
அரவணைவிரும்பி யறிதுயிலமர்ந்த வணிதிருவரங்கர்
மணிதிகழ்முகுந்த ரழகியமணவாளர்கொற்றப்புயங்களே.

(இ - ள்.) சுருகதிர் வழங்கு - விளங்குகின்ற ஒளியை வீசுகின்ற, செம்பொன் படு தகடு - செம்பொன்மயமான தகட்டினால் (செய்யப்பட்டு), நவமணி குயின்ற - நவரத்தினங்களும் இழைத்துள்ள, தொடி அணி - தொடியென்னும் ஆபரணத்தை, அணிந்து - தரித்து, ககனம் வில் இடும் - ஆகா

யத்தே தோன்றுகின்ற இந்திரவில் இடப்பட்ட, நீல வெற்பு-கரியமலைகளை, ஒத்து இருந்தன—, நறியபுது மன்றல் - நல்ல புதிய வாசனையானது, திசை முழுதும் - திக்குகளி லெல்லாம், அண்ட - சேர்ந்து பரவும்படி, நறவு குதி கொண்ட-தேன்பெருகுதலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட, துளவு-திருத் துழாயினாலாகிய, அணி அலங்கல்-அழகிய மாலையை, ஒரு கோடி மதுகரம் சுற்ற-ஒருகோடி[மிகப்பல]வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கும்படி, புனைந்தன-சூடின; களினம் மடமங்கை-தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற அழகியபெரிய பிராட்டியும், குவலயம் மடந்தை-பூமிப்பிராட்டியும், சனகனது அணங்கு-ஜாநகிப்பிராட்டியும், பொதுவர்மகள் - நப்பின்னைப்பிராட்டியும், என்ற - என்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகின்ற, இ வனிதையர்-இந்தத்தேவியரது, தனபாரம் - பருத்த கொங்கைகள், மொத்த - (தம்மேல்) மோதுதலால், குழைந்தன - நெகிழ்ந்தன; நதி பதி - திருப்பாற்கடலானது, சுழன்று - சுழற்சியடைந்து, கதறி - பேரொலிசெய்து, நுரை சிந்த - நுரைகளைச் சிந்தவும்,—அரவு-வாசுகியானது, அகடு உரிஞ்சி - உடல் தேய்ந்து, அலற-கதறவும், வடவரை - மந்தரமலை, அலமந்து - வருந்தி, உடல் தேய - உடம்பு தேய்வடையவும், நட்டு-(அம்மலையை மத்தாக) நாட்டி - கடைந்தன;

இரு சுடர் - சந்திரசூரியர்கள், இகலி - தம்முள்ளே மாறுபட்டு, இரு குன்றில் - இரண்டு மலைகளில், எழுந்து - தோன்றி, பொருவது என - போர்செய்வது போல, விம்பம் மதி முகம் இலக்கும் - சந்திரபிம்பம் போன்ற முகத்தின் இருபக்கங்களிலும் விளங்குகின்ற, இரு குழை-இரண்டு குண்டலங்களும், இரு பாடு அலைப்ப - இரண்டுபக்கங்களில் அசையும்படி, சிறந்தன—; இணை அற - (தனக்குத் தானேயன்றி வேறு) ஒப்பில்லாமல், நிமிர்ந்து - உயர்ந்து, வலியொடு-வலிமையுடனே, திரண்டு-திரட்சிபெற்று, புகழொடு-கீர்த்தியுடனே, பரந்து - பரவி, புழுகொடும் - புழுகுடனே, அளைந்து - கலந்து, கலவையின் அணி சேறு துற்று - அழகிய கலவைச்சந்தனச் சேறு மிகுதியாகப் பூசப்பெற்று, கமழ்ந்தன - நறுமணம் வீசின; எதிர் ஒருவர் இன்றி - (தனக்கு) ஒருவரும் எதிரில்லாமல், அகில உலகும் - எல்லாவுலகங்களும், தன் அடி தொழ - தனது பாதங்களையே வணங்கும்படி, இருந்த - இறுமாந்திருந்த, இரணியன் - இரணியாசுரன், மடங்க - அழியும்படி, முரணிய வரை மார்பம் - (அவனது) வலிய மலைபோலும் மார்பை, ஒற்றி பிளந்தன - (நகங்களினால்) இடந்து கீண்டன; எறி கடல்-அலையெறிகின்ற கடல், கலங்கி—, முறை யிட - முறையிடவும்,—நிசிசரர் - இராக்கதர்கள், இலங்கை அரசொடு - இலங்கைக்குத்தலைவனாகிய இராவணனுடனே, மலங்க - கலங்கவும், வெகுண்டு - கோபித்து, ஒரு சிலை - ஒப்பற்ற கோதண்டத்தை, இரு கால்-இரண்டுதரம், வளைத்து—, சிவந்தன—,

மிகு களவின் - மிக்கவஞ்சனையுடனே; நின்ற - (தன்னைக்) கொல்லும்படி நின்ற, விளவு - விளாமரமானது, கனி சிந்தி - (தனது) பழங்களைச் சிதறி, மடிய - மடிந்துவிழும்படி, விடுகன்று - (கம்சனால்) ஏவப்பட்டமாயக் கன்றை, குணில்என - குறுந்தடியாகக் கொண்டு, எறிந்து - (அதன்மேல்) வீசி, பறவையின் - பகாசுரனது, அகல் வாய் - அகன்ற வாயை, கிழித்து

பகிர்ந்தன - (இரண்டு படும்படி) கிழித்துப் பிளந்தன; வெறி படு குருந்தை - வாசனைவீசுகின்ற (மலர்களையுடைய) குருந்தமரத்தை, முறிபட - முறிந்து விழும்படி, அடர்ந்து - அழித்து, குடகடம் மகிழ்ந்து - மனமகிழ்ந்து குடக்கூத்தாடி,—குரவைகள் பிணைந்து - குரவைக்கூத்தாடி, பொரு தொழில் - போர்செய்கின்ற தொழிலையுடைய, எருது ஏழு - ஏழெருது களை, செற்று - தழுவி யழித்து, தணிந்தன - சினந் தணிந்தன; எழு முகி லும் - ஏழுமேகங்களும், வெடிபட - பேரொலியுண்டாக, முழங்கி - இடித்து, நிரை அண்டரொடு தியங்க - பசுக்களும் (அவற்றைக் காக்கின்ற) இடையர்களுந் திகைக்கும்படி, ஏறி - வீசிப்பெய்த, திவலை-நீர்த்துளிகளை, கண்டு—, தட வரை - பெரிய கோவர்த்தனகிரியை, குடை ஆ - கொற்றக் குடையாக, எடுத்து—, சுமந்தன - தரித்தன; விழி - கண்களில், வடவை பொங்க - படபாமுகாக்கினிபோலுந் தீப்பொறி பறக்கும்படி, எதிர் - எதி ரில், பொர நடந்த - (தன்னோடு) பொருதற்கு வந்த, களிறு - (குவலயாபீட மென்னும் கம்சனது) பட்டத்துயானை, உளம்வெருண்டு - மனங்கோபித்து, பிளிறிட - பேரொலிசெய்ய, முனிந்து - கோபித்து, புகர் முகம் இருகோடு - செம்புள்ளிகளையுடைய (அதனது)முகத்தின்கண்ணேயுள்ள இரண்டுதந்தங் களையும், பற்றி பிடுங்கின - பிடித்துப்பறித்தன;

அகல் இடமும் - அகன்ற நிலவுலகத்தவரும், உம்பர் உலகமும் - தேவ லோகத்தவரும், நடுங்கி - பயந்து, 'அடியேங்கள் - அடியவராகிய யாங்கள், அபயம் அபயம் - அடைக்கலம் அடைக்கலம்,' என என்று சொல்லி, வந்து விழுதொறும் - வந்து விழுந்து வணங்கும்பொழுதெல்லாம், இடை யூறு அகற்றி - (அவர்களது) துன்பத்தைப் போக்கி, புரந்தன - (அவர்க ளைப்) பாதுகாத்தன; அருகு உற விளங்கும் - (இரண்டு) பக்கங்களிலும் மிக்கு விளங்குகின்ற, எறி திகிரி சங்கம் - (பகைவர்மீது) வீசியெறியப்படு கின்ற சக்கரமுஞ் சங்கமும், வெயில் ஒரு மருங்கும் - வெயில் ஒருபக்கத்தி லும், நிலவு ஒரு மருங்கும் - நிலவு ஒருபக்கத்திலுமாக, எதிர் எதிர் - எதிருக்கெதிரே, கதிர் வீச - ஒளியை வீசும்படி, விட்டு பொலிந்தன - ஒளிவிட்டு விளங்கின; அரு மறை - அறிதற்கரிய வடமொழி வேதங்களில், துணிந்த - நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்ட, பொருள் முடிவை - தத்து வார்த்தங்களின் சித்தாந்தத்தை, இன் சொல் - இனிய சொற்களையுடைய, அமுது ஒழுகுகின்ற - அமிருதம்போன்ற இனிமை மிக்க, தமிழினில் - செந் தமிழ்ப்பாஷையில், விளம்பி அருளிய - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, சடகோபர் - நம்மாழ்வாரது, சொல் - பாசுரங்களை, பெற்று—, உயர்ந்தன—; (எவை யென்றால்),—அர அணை - ஆதிசேஷசயனத்தில், விரும்பி—, அறிதுயில் அமர்ந்த - யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற, அணி திரு அரங்கர் - அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதரும், மணி திகழ் முகுந்தர் - நீலமணிபோல விளங்குகின்ற முகு ந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய, அழகியமணவாளர் - அழகிய மணவாளரது, கொற்றம் புயங்கள் - வெற்றியையுடைய திருத்தோள்களாம்.

பிரபந்தத்தலைவனது தோள்களைப் பலபடியாக வருணித்துக் கூறுதல், புயவகுப்பாம்.

தொடி - தோள்வளை. பலநிறமுடைய இந்திரதனுசு - பன்னிறமணிகள் பதித்த தொடியணிக்கும், நீலவெற்பு - கரியபெரிய திருத்தோள்களுக்கும் உவமை. நீல வெற்பு - இந்திரநீல ரத்தினமயமான மலையென்றுமாம். அலங்கல் - தொங்குவது; தொங்கியசையும் மார்பின்மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். மதுகரம் - தேனைச்சேர்ப்பது, குவலயம் - பூமண்டலம். சனகனது அணங்கு - ஜநகராஜன் வளர்த்த மகள். பொதுவர் மகள் - ஆயர் மகள். பொதுவர் - குறிஞ்சிநிலத்துக்கும் மருதநிலத்துக்கும் நடுவிடமான முல்லைநிலத்தில் உள்ளவர்; 'இடையர்' என்னும் பெயர்க்குங் காரணம் இதுவே. மொத்த என்பதில், மொத்து - பகுதி. இனி ஒத்த எனஎடுத்து, ஒற்றுதலால் எனினுமாம். நதிபதி - நதிகளுக்குத் தலைவன். அகடு - நடுவுடல். மந்தரம் எங்குள்ளதென்றால், வடக்கிலுள்ள தென வேண்டுதலின், அதனை 'வடவரை' என்றார்.

இரண்டுகாதுகளிலும் அணிந்துள்ள குண்டலங்கட்கு - இரண்டுமலைகளின்மீது ஏககாலத்தில் எழுந்து போர்செய்யும் சூரியசந்திரரை உவமை கூறியது, இல்பொருளுவமை. புழுகு - கஸ்தூரி; புனுகுமாம். கலவை - பலவகை வாசனைப்பண்டங்களுங் கலந்த சந்தனம். துற்று - 'துறு' என்ற பகுதியினடியாப்பிறந்த இறந்தகாலவினையெச்சம். எதிர் - ஒப்பும், பகைமையும். இரணியன் - ஹிரண்யன்; பொன்னிறமானவன். இராமபிரான் வாநரசேனையோடு செல்லுகையில் கடலிற் செல்லும்படி வருணன் வழிவிடாமையால் கடலை ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால் வற்றச்செய்து விடுவதாகச் சினந்து வில்வளைத்தமையும் பிறகு இலங்கையிற்சென்று இராவணனை வம்சநாசமாம்படி கொல்வதற்காக வில்வளைத்தமையும் பற்றி, 'எறிகடல் கலங்கி முறையிட நிசிசரர் இலங்கையரசொடுமலங்க ஒருசிலை இருகால் வளைத்துச் சிவந்தன' என்றார் இனி, ஒருசிலை இருகால் வளைத்து - ஒப்பற்ற தமது கோதண்டத்தை இரண்டு கோடியையும் ஒன்றுசேரும்படி நன்றாக வளைத்து எனினுமாம். நிசிசரர் - இராவிற் சஞ்சரிப்பவரென இராக்கதர்க்குத் காரணக்குறி. இலங்கையரசு - லங்காராஜன். சிலை - கோதண்டம். 'எற்றிப்பிளந்தன' என்றும் பாடம்.

குடநடம் - குடமெடுத்தாடுங் கூத்து; இது, பிராமணர் ஐசுவரியம் மிகுந்தால் யாகாதிகள் பண்ணுமாறுபோல இடையர்க்கு ஐசுவரியம் மிகுந்தால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்து; அதாவது - தலையிலே அடுக்குக்குடங்களிருக்க, இரண்டு தோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாயத்தில் எறிவதும் ஏற்பதுமாய் ஆடுவதொரு கூத்தாகும். குரவை - கைகோத்தாடுவது; "குரவைக் கூத்தே கைகோத்தாடல்" என்பது, திவாகரம்: இதற்கு வடமொழியில் 'ராஸம்' என்று பெயர்: பல நாட்டியப்பெண்கள் வட்டமாகநின்று சித்திரமான தாளலயங்களுடன் மெதுவாகவும் உன்னதமாகவும் கூத்தாடுதல், இதன் இலக்கணம். 'குரவை யென்பது - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பரட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்தாடு

வது; "குரவையென்பது கூறுங்காலைச், செய்தோர் செய்த காமமும்விறலு, மெய்தக்கூறு மியல்பிற் றென்ப" எனவும், "குரவையென்ப தெழுவர்மங் கையர், செந்நிலைமண்டலக் கடகக்கைகோத்து, அந்நிலைகொட்ப நின்றுடலாகும்" எனவும் சொன்னாராதலின்' என்பது—சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லாருரை. எழுமுகில் - சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோணம், காளமுகி, நீலவருணம் என்பன. வடவையென்பது-கடலிடத்துள்ள படபையென்னும் பெண்குதிரையின் முகத்தில் தோன்றி மழை முதலியவற்றால் மிக்குவரும் நீரை வற்றச்செய்வதொரு தீ. களிறு - ஆண்யானை; "வேழக் குரித்தே விதந்து களிறென்றல்."

அபயம் - அஞ்சவேண்டாவென்று சொல்லிக் காக்கத்தக்க பொருள்; அச்சத்தால் இருமுறை அடுக்கிற்று. நடுங்குதற்குக் காரணம் - அரக்கர் அசுரர் முதலிய பகைவர்கள் செய்யுந் துன்பங்களும், பிறவித்துன்பங்களும். திகிரி சங்கமென்றதற் கேற்ப, வெயிலையும் நிலவையும் முறையேகூறியது, முறைநிரனிறையணி: திகிரி வெயிலையும் சங்கம்நிலவையும்எதிரெதிராகவீசுமென்க. மணிதிகழ் - கௌஸ்துபமணி விளங்குகின்ற வென்றுமாம். முகுந்தர் - (தமது அடியார்க்கு) முத்தியின்பத்தையும், இவ்வுலக வின்பத்தையுங் கொடுப்பவர்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழு ஒன்பது பன்னிரண்டாஞ்சீர்கள் கருவிளச்சீர்களும் இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் புளிமாச்சீர்களும், பத்தாஞ்சீர் புளிமாங்காய்ச்சீரும், பதினோராஞ்சீர் தேமாச் சீருமாக வந்தது காலடியாகவும், அஃது நான்குபெற்றது ஓர் அடியாகவும் வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட நாற்பத்தெண்சீராசிரியவண்ணவிருத்தம். 'தனதன தனந்த தனதன தனந்த தனதன தனந்த தனதன தனந்த தனதன தனதான தத்தத் தனந்தன' என்பது சந்தக்குழிப்பாம். குற்றெழுத்துமிக்குப்பயிலுதலால், இது - குறுஞ்சீர்வண்ணமுமாம்: "குறுஞ்சீர்வண்ணம் குற்றெழுத்துப்பயிலும்" என்றது காண்க. (எ)

புயநான் குடையானைப் பொன்னரங்கத் தானை
யயனாந் திருவுந்தி யானை—வியனாம்
பரகதிக்குக் காதலாய்ப் பாடினேன் கண்டீர்
நரகதிக்குக் காணுமனான்.

(இ - ள்.) புயம் நான்கு உடையானை - நான்கு திருக்கைகளை யுடையவனும், அயன் ஆம் திரு உந்தியானை - பிரமதேவன்தோன்றி அழகிய நாபியையுடையவனுமாகிய, பொன் அரங்கத்தானை - அழகிய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை,—வியன் ஆம்-பெருமை பொருந்திய, பரகதிக்கு-பரமபதத்தை அடைவதற்கு, காதல் ஆய் - விருப்பங்கொண்டு, நரக திக்கு காணாமல் - நரகத்தின் திசையையுங் காணவொண்ணாதபடி, நான்—, பாடினேன் - பாடல்பாடித் துதித்தேன்; (எ - று.)

நான் பாடல் பாடித் துதித்ததனால், நரகத்தையடையாமல் பரமபதஞ் சேர்வேனென்பது, திண்ண மென்றவாறு. அயன் - அஜன்; திருமாலி

விடத்தினின்று தோன்றியவன்; (அ - திருமால்.) பரகதி - மற்றெல்லாப் பதவிகளினும் உயர்ந்தபதவி. கண்டீர் - அசை; தேற்றப்பொருளதாகவுமாம். திக்கு - பக்கம். பின்னிரண்டடிகளில் முதலெழுத்து மாத்திரம் வேறு பட்டு இரண்டு மூன்று முதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றுபட்டு நிற்கப் பொருள் வேறுபட்டு வந்தது, திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியாம்.

இது, முற்கூறியது போன்ற இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா. (அ)

நானந்தவைகுந்தநாடெய்திவாழிலென் ஞாலத்தன்றி
யீனந்தவாதநிரயத்துவீழிலென் யானடைந்தேன்
கோனந்தன்மைந்தனைநான் முகன்றந்தையைக்கோயிலச்சு
தானந்தனையெனக்காராவமுதையரங்கனையே.

(இ - ள்.) கோன் நந்தன் மைந்தனை - (இடையர்) தலைவராகிய நந்த கோபரது திருமகனும், நான்முகன் தந்தையை - பிரமதேவனது தாதையும், கோயில் - திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அச்சுத அனந்தனை - அச்யுதன் அநந்தன் என்னும் திருநாமங்களை யுடையவனும், எனக்கு—, ஆரா அமுதை - தெவிட்டாத அமிருதம்போன்றவனுமாகிய, அரங்கனை—, யான் அடைந்தேன் - யான் வேறு புகலிடமின்றித் தஞ்சமாக அடைந்தேன்; (இனி), நான்—, அந்த வைகுந்தநாடு - அந்த ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தை, எய்தி - அடைந்து, வாழில் - வாழ்ந்துபேரின்பமடைந்தால், என் - என்ன? ஞாலத்து அன்றி - இவ்வுலகத்திலே யல்லாமல், ஈனம் தவாத - இழிவு நீங்காத [மிக்க இழிவுடைய], நிரயத்து - நரகலோகத்தில், வீழில் - விழுந்து பெருந்துன்பமடைந்தால், என் - என்ன? (எ - று.)

தேவாதிதேவனை சருவேசுவரனைச் சரணமடைந்தேன்; இனி எனக்குப் பேரானந்தமுடையமுத்திப்பேறு கிடைத்தா லென்ன? எல்லையில்லாத பெருந்துன்பமுடைய திக்கதிகள்பலவும் வந்து தப்பவொண்ணாதபடி வளைத்துக்கொண்டாலென்ன? இவற்றை ஒன்றாக நினைப்பேனே என்று தம்து மனவுறுதியை எடுத்துக்கூறியவாறு.

அந்த - சுட்டு, உலகறிபொருளின் மேலது. ஈனந் தவாத நிரய மெனவே, பலவகை யிழிவும் நிறைந்த நரக மென்றபடி. அச்சுதன் - வடசொற்றிரிபு. அச்யுதனென்பதற்கு - அழிவில்லாதவனென்றும், தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவரை நழுவவிடாமற் காப்பவனென்றும், அநந்த னென்பதற்கு - திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கு ஓர் எல்லையில்லாதவ னென்றும், அழிவில்லாதவ னென்றும் பொருள். அச்சுதாநந்தன் - வடமொழிப் புணர்ச்சி; தீர்க்கசந்தி. ஆராமை - மிக நுகர்ந்தவளவிலும் வெறுப்புத் தாராது இன்னும் வேண்டும் படியா யிருத்தல். இச்செய்யுளிலும் திரிபு காண்க. "இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலெ னெண்ணிறந்த, துன்பந்தரு நிரயம்பல சூழிலென் றொல்லுலகின், மண்பல் லுயிர்கட் கிறைவன் மாய னென மொழிந்த, வன்ப னனக னிராமாநுச னென்னை யாண்டனனே" என்பதனோடு இக்கவியை ஒப்பிடுக.

இது, நேரசை முதலாகிவந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (கூ)

அரவினடித்தானு முரவிலொடித்தானு
மடவிகடந்தானும் புடவியிடந்தானுங்
குரவைபிணைத்தானும் பரவையணைத்தானுங்
கோசலைபெற்றானும் விசலையுற்றானு
முரனையறுத்தானுங் கரனையொறுத்தானு
முத்தியளித்தானு மத்திவிளித்தானும்
பரமபதத்தானுஞ் சரமவிதத்தானும்
பாயல்வடத்தானுங் கோயிலிடத்தானே.

(இ - ள்.) அரவில் நடித்தானும் - (காளியனென்னும்) நாகத்தின் மேல் நர்த்தனஞ் செய்தவனும், உரம் வில் ஒடித்தானும் - வலிமைபொருந்திய (சிவனது) வில்லை ஒடித்தவனும், அடவி கடந்தானும்-காட்டை நடந்து கடந்தவனும், புடவி இடந்தானும் - பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்தவனும், குரவைபிணைத்தானும் - குரவைக்கூத்தாடினவனும், பரவை அணைத்தானும் - கடலை அணைகட்டியவனும், கோசலை பெற்றானும் - கௌஸல்யையாற் பெறப்பட்டவனும், விசு அலை உற்றானும்-வீசுகின்ற திருப்பாற்கடலினலையிற் பொருந்தியவனும், முரனை அறுத்தானும் - முரனென்னும் அசுரனை அழித்தவனும், கரனை ஒறுத்தானும் - கரனென்னும் அரக்கனை அழித்தானும், முத்தி அளித்தானும் - (தன் அடியார்கட்கு) மோக்ஷமருளுகின்றவனும், அத்தி விளித்தானும்-கஜேந்திரனாழ்வானால் (ஆதிமூலமேயென்று கூவி) அழைக்கப்பட்டவனும், பரமபதத்தானும் - பரமபதத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனும், சரம விதத்தானும் - சரமோபாயத்தை [பிரபத்தியை]த் தன்னை யடையும் வழியாகவுடையவனும், பாயல் வடத்தானும் - ஆலிலையைச் சயனமாகக்கொண்டவனும்,—கோயில் இடத்தானே - திருவரங்கத்தை இடமாகவுடைய எம்பெருமானே யாவன்; (எ - று.)

அரவினடித்ததும், குரவைபிணைத்ததும், முரனையறுத்ததும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலெனவும்; உரவிலொடித்ததும், அடவிகடந்ததும், பரவையணைத்ததும், கோசலைபெற்றதும், கரனையொறுத்ததும், ராமாவதாரத்திலெனவும்; புடவியிடந்தது - வராகாவதாரத்திலெனவும்; விசலையுற்றது - வியூகநிலையிலெனவும்; அத்தி விளித்தது-கஜேந்திரமோக்ஷத்திலெனவும்; பரமபதத்தானென்றது-பரத்துவநிலையி லெனவும், பாயல்வடத்தா னென்றது-பிரளயகாலத்திலெனவும்; கோயிலிடத்தானென்றது-அர்ச்சாவதாரத்திலெனவும்; முத்தியளித்தலும், சரமவிதத்தானதலும்-எல்லாநிலையி லெனவும் அறிக. பரவை - பரந்திருப்பது; ஐ - வினைமுதற்பொருள்விகுதி. கோசலை - வடசொற்றிரிபு; (உத்தர)கோசலதேசத்தரசன்மகளென்று பொருள். அன்பால் நினைவார்க்கு விரைந்து முத்தி யருளுதலால், அளித்தானென இறந்தகாலத்தாற் கூறினர். அத்தி - ஹஸ்தி; ஹஸ்தத்தையுடையது: ஹஸ்தம் - கை, துதிக்கை. வடமென்னும் மரத்தின்பெயர், அதன் இலைக்கு முதலாகுபெயர். இச்செய்யுளில் மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழு-மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு - புளிமாங்காய்ச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கo)

தானே தனக்கொத்ததாட்டாமரைக்குச் சரண்புகுந்தா
ளானே னினியுன்னருளறியே னெனதாருயிரே
தேனே யென்றீவினைக்கோர்மருந்தே பெருந்தேவர்க்கெல்லாங்
கோனே யரங்கத்தரவணைமேற்பள்ளிகொண்டவனே.

(இ - ள்.) எனது—, அரு உயிரே - அரிய உயிருக்கொப்பான வனே! தேனே - தேனுக்கொப்பானவனே! என் தீவினைக்கு - எனது பாவத்தைப் போக்குவதற்கு, ஓர் மருந்தே - ஒருமருந்துபோல்பவனே! பெருந் தேவர்க்கு எல்லாம் - பெரியதேவர்களுக்கெல்லாம், கோனே - தலை வனே! அரங்கத்து அரவணைமேல் பள்ளிகொண்டவனே—! (யான்) - தானே தனக்கு ஒத்த - (வேறுஉவமையில்லாமையால்) தனக்குத் தானே நிகராகிய- தாள் தாமரைக்கு - (உனது) திருவடித் தாமரைகளுக்கு, சரண் புகுந்து - அடைக்கல மடைந்து, ஆள் ஆனேன் - அடிமையாயினேன்; இனி - இனி மேல், உன் அருள்-உனது திருவருள் இருந்து நடத்தும்படியை, அறியேன், (இன்னதென்று) அறிகின்றிலேன்; (எ - று.)

உயிர்க்கும் உயிராயிருத்தலால் 'ஆருயிரே' என்றும், அழியாவின்பந் தருதலால் 'தேனே' என்றும், தீவினையை வேரோடறுத்தலால் 'தீவினைக் கோர்மருந்தே' எனறும், தேவாதிதேவனாதலால் 'பெருந்தேவர்க் கெல்லாங் கோனே' என்றுங் கூறினார். "என்னையு மென்னுடைமை யையு முன்சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு, நின்னருளே புரிந்திருந்தே னினியுன் திருக்குறிப்பே" என்றார் பெரியாரும். 'பெருந்தேவர்' என் றது, பிரமருத்திரேந்திராதியரை.

இது, நேர்முதலாக வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (கக)

[மேகவிடு தூது.]

கொண்டல்கா ளும்மைக் குறித்தே தொழுகின்றே
னண்டர்கா ணவரங்கத் தம்மானைக் கண்டு
மனத்துளவத் தைப்படுமென் மையலெல்லாஞ் சொல்லிப்
புனத்துளவத் தைக்கொணரீர் போய்.

(இ - ள்.) கொண்டல்காள் - (நீர் கொண்ட) காளமேகங்களே! உம் மைக்குறித்தே—, தொழுகின்றேன் - வணங்குகின்றேன்; அண்டர் காண - தேவர்களுங் காணுதற்கரிய, அரங்கத்து - திருவரங்கத்தில் போய்—, அம் மானை-எம்பெருமானை, கண்டு—, மனத்துள்-மனத்தில், அவத்தைப்படும்- துன்பப்படுகின்ற, என் - எனது, மையல் எல்லாம் - வேட்கைமயக்கத்தை யெல்லாம், சொல்லி—, புனம் துளவத்தை - வனத்தில் வளர்கின்ற திருத் துழாய்மாலையை, கொணரீர் - வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்; (எ - று.)

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுவதற்கு புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனாய், ஓர் உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன்

பூக்கொய்து விளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே, ஒவ்வொருநிமித்தத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்திலே, ஒவ்வொருநிமித்தத்தாற் பரிவாரங்கள்பிரியத் தனிப்பட்டவனாய் அப்புருஷன் அங்குவந்துசேர, இருவரும் ஊழ்வினைவசத்தால் இங்ஙனம் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டு காந்தருவவிவாகக்கிரமத்தினாற் கூடி உடனே பிரிய, பின்பு மற்றுஞ் சில களவுப்புணர்ச்சிக்கு உரிய வகைகளால் அத்தலைமகளது கூட்டுறவைப் பெற்ற தலைமகன், பின்பு அவளை வெளிப்படையாகத் தான் மணஞ்செய்துகொள்ளுதலின் நிமித்தம் பொருள்தேடி வருதற்பொருட்டுக் கார்காலத்தில் மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துச்செல்ல, அத்தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றமாட்டாது பலவாறு வருந்தும்போது, இன்னது செய்வதென்று அறியாது திகைத்து "வானமேநோக்கும் மையாக்கும்" என்றபடி அண்ணாந்து வானத்தைநோக்குமளவிலே, அங்குச்செல்லுகின்ற மேகங்கள் கட்புலனாக, அவற்றைப் பார்க்குமிடத்து அவை நிறம் முதலியவற்றால் எம்பெருமானுக்குப் போலியாய் விளங்கக் கண்டு இவை நமக்கும் நமது தலைவர்க்கும் இனியனவாமென்று கொண்டு அவற்றை நோக்கி 'எனது நிலைமைகளை எனது தலைவரான திருவரங்கநாதன் பக்கல் சொல்லி அதற்கு அவர் அருளிச்செய்கின்ற திருத்துழாய் மாலையை வாங்கி மீண்டுவந்து எனக்குத் தருமாறு நீங்கள் தூதாகவேண்டும்' என வேண்டுகின்றாள். "சூட்டோதிமஞ் சென்று சொல்லாதென் காதலைத் தும்பியிசைப் பாட்டோதி மங்கையரும்பணியார் பண்டுகன் மழைக்காக், கோட்டோதிம மெடுத்தார் சோலைமாமலைக்கோவலனார், மாட்டோதிமஞ்சினங்காளுரைப்பீர் மறுவாசகமே" என்பர் அழகரந்தாதியிலும். "இயம்புகின்ற காலத்து எகினம் கிள்ளை, பயம்பெறு மேகம் பூவை பாங்கி—நயந்தகுயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமரம் ஈரைந்துமே, தூதுரைத்து வாங்குந்தொடை" என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தால் தூதுக்கு உரியவை இன்னவையெனக் காண்க. பிரிந்ததலைவன் வந்திடுவனென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதே அவன் வரவுக்கு விரைந்து ஆள்விடும்படியாயிற்று ஆற்றாமைமிகுதி. நீங்கள் அவ்வாறு தூதுசென்று தலைவரது திருத்தழாய்மாலையை வாங்கிவருமளவும் ஆறியிருப்பேனென்பது குறிப்பு. தன்னாலியன்றவளவும் வெளிப்புலப்படாது அடக்கினமை தோன்ற, 'மனத்துளவத்தைப்படு மென்மையல்' என்றாள்.

தோத்திரப்பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலை இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்க. சிருங்காரரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய தோத்திரப்பிரபந்தங்களிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுத்தின்னாதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச் சிற்றின்பங்கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி காட்டுதல்என்பர். இங்ஙனம் வெளிப்படைப் பொருளால் அந்யாபதேசமாகக் கூறுகின்ற சிற்றின்பத்துறைச் செய்யுள்கட்கெல்லாம்

ஸ்வாபதேசமாகப் பேரின்பத்தின்பாற்படுத்தும் உள்ளுறைபொருள் உண்டென்பதையும் உணர்க. அன்றியும் இங்குக்கூறியது, உலகவாழ்க்கைச் சிற்றின்பமன்று; எம்பெருமானைச் சேரவேண்டுமென்று அவன்பக்கலிலேயுண்டாகின்ற அபேக்ஷையையே கூறியது. லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேக்ஷிக்கின்ற பேரின்பக்காதலானது, வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்பு செலுத்தவேண்டிய இடத்தில் அன்புசெலுத்தியதாதலால், சிற்றின்பக்காதல்போலன்றி, சகலபாப நிவ்ருத்திக்கும் வீடுபேற்றுக்குமே காரணமாம். கண்ணபிரான் பக்கல்கொண்ட காமத்தால் கோபஸ்திரீகள் முத்திபெற்றனரென்று புராணங்கூறுதலுங் காண்க.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே அவனது நிரந்தராநுபவத்தைப் பெற விரும்பிய ஐயங்கார், தமது நிலைமையை அப்பெருமான் சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து அவனளிக்குந் திருத்துழாய்மாலையைத் தம்மிடம்கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி குணஞ்செயல்களில் அவனோடொத்தவரான பாகவதர்களைப் பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். உரியகாலத்தில் எம்பெருமானது குணக்கடலிலே படிந்து அதில் நீர்மையை உட்கொண்டு ஸாரூப்யத்தால் அவன் திருமேனியையொக்கும் வடிவுபெற்று உயிர்களை உய்வித்தற்காகப் பலவிடங்களிற் சஞ்சாரம்பண்ணி ஆங்காங்குக் கைம்மாறுகருதாதே கருணைமழைபொழிந்து நன்மைவிளைத்துப் பிறரைவாழ்வித்தலே பேறாக ஒழுகி உலகமும் உறுதிப்பொருள்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாய் இன்றியமையாமை பெற்று விஷ்ணுபதத்தைச்சார்ந்து தென்திருவரங்கத்திற் சென்று சேர்தற்குப் பிரயாணப்பட்ட பாகவதர்களை, உரியகாலத்திற் கடலிலேபடிந்து அதன்நீரை உட்கொண்டு மின்னலோடுகூடிய நீலநிறத்தால் திருமகளைமார்பிற்கொண்ட திருமாலின் திருமேனியை ஒத்து உயிர்களை உய்விக்குமாறு பலவிடங்களில்திரிந்து கைம்மாறுகருதாதுமழைபொழிந்து பயன் விளைத்து உலகத்தை வாழ்வித்தலே பேறாகஒழுகி[வான்சிறப்பிற்கூறியபடி உலகமும் உறுதிப் பொருள்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாய் இன்றியமையாததாகி, விஷ்ணுபத மெனப்படுகிற வானத்தைச் சார்ந்து திருவரங்கத்தைக்குறித்துச் செல்லும்மேகங்களெனத்தகும். இவ்வாறே மற்றை அகப்பொருட்கிளவித்துறைச்செய்யுள்கட்கும் ஏற்றபடி உள்ளுறைபொருள்களை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

அம்மான் - தலைவன். அவத்தை - அவஸ்தா, துளவம் - துளஸீ; வடசொற் சிதைவுகள். பின்னிரண்டடி - திரிபணியாம்.

இது, முன்னர்க் கூறியது போன்ற நேரிசைவெண்பா. (௧௨)

போயவனியிற்சிலபுறச்சமயநாடும்
பேயறிவைவிட்டெழுபிறப்பையுமறுப்பீ
ராயனையனந்தனையனந்தசயனத்தெம்
மாயனையரங்கனைவணங்குமருவீரே.

(இ - ள்.) ஆயனை - திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்மனையில் வளர்ந்தவனும், அனந்தனை - அநந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், அனந்த சயனத்து - திருவனந்தாழ்வானாகிய திருவணையிற் பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, எம் மாயனை - எமதுமாயவனுமாகிய, அரங்கனை - ஸ்ரீரங்கநாதனை, வணங்கி மருவீர் - சேர்ந்து வணங்குங்கள்; (அங்ஙனம் வணங்குவீராயின்),—அவனியில் - உலகத்தில், போய்—, சில புறச்சமயம் - வேறு சில மதங்களை, நாடும் - தேடித்திரிகின்ற, பேய் அறிவை - பேய்த்தன்மையான [கெட்ட] அறிவை, விட்டு—, எழு பிறப்பையும் - எழுவகைப்பிறவிகளையும், அறுப்பீர் - போக்குவீர்; (எ - று.)

இது, திருவரங்கநாதனை திருவடித்தொழுதமாத்திரத்தில் சற்சமயம் இன்னதென்று உண்மையறியாது தடுமாறுகின்ற திரிபுணர்ச்சியொழிந்து வினைப்பயன் தொடரும் எழுவகைப்பிறப்புக்களும் அற்று முத்தி பெறுவீரென்று உலகத்தார்க்கு நல்லறிவு கூறியது.

புறச்சமயம்-தேவதாந்தரங்களை உண்மைத்தெய்வமாக நம்பின வேதத்துக்குப் புறம்பாகிய சமயங்கள். எழுபிறப்பு முதற் செய்யுளினுரையிற் காண்க. ஆயன் - இடைச்சாதியில்வளர்ந்தவன். அநந்தன் - தேசம் காலம் பொருள் என்னும் மூவகையிலும் எல்லையில்லாதவன்; அதாவது - எல்லா தேசங்களிலும் எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாப்பொருள்களிலும் இருப்பவனென்பது கருத்து. சற்சமயமாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயமின்றி மற்றைச் சமயங்களைப் பற்றிச் செல்லும் அறிவு உண்மையுணர்தற்கு இடமற்றதாதலின், அதனை 'பேயறிவு' என்றார்.

இது, முதல்மூன்றும் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாச்சீருமாகிய கலிவிருத்தம். (௧௩)

மருவுதந்தையுங்குருவுமெந்தையுமருள்கெடுப்பதுமருள்கொடுப்பது
முருகுநெஞ்சமும்பெருகுதஞ்சமு முரியஞானமும்பெரியவானமுந்
திருவரங்கனாரிருவரங்கனார் செங்கண்மாயனாரெங்களாயனா
ரருண்முகுந்தனார் திருவைகுந்தனா ரமலநாதனார்கமலபாதமே.

(இ - ள்.) மருவு - விரும்பிவளர்க்கின்ற, தந்தையும்—, குருவும் - ஆசிரியனும், எந்தையும் - எமதுதெய்வமும், மருள் கெடுப்பதும் - அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குந்தன்மையுடையதும், அருள் கொடுப்பதும் - கருணையை அளிக்குந்தன்மையுடையதும், உருகு நெஞ்சமும் - (அன்பினால்) கரைந்து உருகுகின்ற மனமும், பெருகு தஞ்சமும் - சிறந்ததாகிய பற்றுக்கோடும் உரிய ஞானமும் - (பேரின்பமடைதற்கு) உரிய தத்துவஞானமும், பெரிய வானமும் - சிறந்த பரமபதமும், (எல்லாம்),— இருவர் அங்கனார் - பிரமருத்திரர்களை(த் தமது) அங்கத்திலுடையவரும், செங் கண் மாயனார் - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய மாயவரும், எங்களது ஆயனார்-எங்களது ஆயனாரும், அருள் முகுந்தனார் - அருளையுடைய முகுந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவரும், திரு வைகுந்தனார் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதரும், அமலம் நாதனார் - குற்ற

மற்ற தலைவருமாகிய, திரு அரங்கனார் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, கமலம் பாதமே - தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளே; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகளே தமக்கு எல்லாவகைச்சுற்றமுமா மென்று தமதுகருத்தை வெளியிட்டனர். மருவுதந்தை - கர்மங்கட்குத் தக்கபடி எடுக்கும் பிறவிகள் தோறும் உடம்பெடுத்தற்குக் காரணமான பிதா. எந்தை - பரமபிதா. குரு - அஞ்ஞானவிருளைப் போக்குபவன்; 'கு'. இருள். தஞ்சம் - கதியற்றவரால் சரணமாக அடையப்படுபொருள். கேசவனென்னுந் திருநாமத்தின் பொருள்பற்றி, 'இருவரங்கனார்' என்றார். "பிறை தங்குசடையானை வலத்தே வைத்துப் பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்து" என்றது காண்க. 'ஆர்' விகுதி, சிறப்புப்பொருளது.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமான எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கச)

பாதியா யழுகியகால் கைய ரேனும்
 பழிதொழிலு மிழிகுலமும் படைத்தா ரேனு
மாதியா யரவணையா யென்ப ராகி
 லவரன்றே யாம்வணங்கு மடிக ளாவார்
சாதியா லொழுக்கத்தான் மிக்கோ ரேனுஞ்
 சதுர்மறையால் வேள்வியாற் றக்கோரேனும்
போதினான் முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்
 பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர் தாமே.

(இ - ள்.) பாதியாய் - பாதியளவினதாய்க் குறைந்து, அழுகிய - அழுகிப்போன, கால் கையர் ஏனும் - கால்களையுங் கைகளையும் உடையவரேயாயினும், பழி தொழிலும் - பழிக்கப்படுகின்ற செய்கைகளையும், இழி குலமும் - இழிந்த குலத்தையும், படைத்தார் ஏனும் - உடையவர்களேயாயினும்,—ஆதியாய்-(எல்லாப்பொருளுக்கும்) முதன்மையானவனே! அரவணையாய் - சேஷசயனமுடையவனே! என்பர் ஆகில் - என்று (ஒருகாற்சொல்லித்) துதிப்பாராயின், அவர் அன்றே - அவர்களன்றே, யாம் வணங்கும் - யாமெல்லாம் வணங்குந்தன்மையையுடைய, அடிகள் ஆவார் - பெரியோராவர், சாதியால் - குலத்தாலும், ஒழுக்கத்தால் - (அக்குலத்துக்கு உரிய) நல்லொழுக்கங்களாலும், மிக்கோர் ஏனும் - உயர்ந்தவரேயாயினும், சதுர் மறையால் - நான்குவேதங்களாலும், வேள்வியால் - யாகங்களாலும், தக்கோர் ஏனும் - சிறந்தவரேயாயினும்,—போதில் நான்முகன் - தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமன், பணிய - வணங்கும்படி, பள்ளிகொள்வான் - கண்வளர்ந்தருளுபவனது, பொன் அரங்கம் - திருவரங்கத்தை, போற்றாதார் - வணங்கித் துதியாதவர்கள், புலையர்தாமே - (கர்ம) சண்டாளரேயாவர்; (எ - று.)

எம்பெருமான்பக்கல் தொண்டுபூண்டொழுகுவதே மேன்மைக்குக் காரணம்; உயர்குலப்பிறப்பன்று: அவ்வாறு தொண்டு பூண்டொழுகாமல்

நிற்பதே தாழ்ச்சிக்குக் காரணம்; இழிகுலப்பிறப்பன்று. ஆகையால், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளைச் [பிறவியையும் ஒழுக்கத்தையும்] சிறிதும் பாராட்ட வேண்டா என்பதாம். "பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள், இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமி னீர் கொடுமின் கொண்மி னென்று நின்னோடு மொக்க, வழிபடவருளினாய்போல் மதிள்திரு வரங்கத்தானே" என்பது தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாசுரம். "இது தனக்கு [பாகவதாபசாரத்துக்கு] அதிகாரி நியமமில்லை; தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேனும்" என்கையாலே இவ்விடத்திலே வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான்பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைக்கிறாப்போலே அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும்; இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியம மில்லை. இந்த அர்த்தம் கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலும் உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் பரக்கக்காணலாம். ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது-வேதாத்யயநமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேது வென்று; அதுதானே இழவுக்கு உறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்; ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும், தத்ஸம்பந்தமும்" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. அடிகளென்பது, அடியென்னும் அடியாப்பிறந்து உயர்வுப்பொருளுணர்த்தி நின்றதோர் சொல். ஆதியிற் பிரமனது திருவாராதனையிலிருந்ததனால், 'நான்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்வான்' என்றார்; "அரங்கமென்பர் நான்முகத்தயன் பணிந்த கோயிலே" என்பர், திருமழிசைப்பிரானும்.

இது முதற்சீர் விளச்சீரும் இரண்டு ஐந்து ஆறுஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மூன்று நான்கு ஏழு எட்டாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம், (கசு)

புலையாம்பிறவிபிறந்தென்செய்தோம்பொன்னிபொன்கொழிக்கு
மலையார்திருவரங்கத்தெம்பிரானமதன்னையொடுந்
தொலையாதகானங்கடந்தவந்நாட்டடந்தோறும்புல்லாய்ச்
சிலையாய்க்கிடந்திலமேநெஞ்சமேகழறீண்டுகைக்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—புலை ஆம் - இழிகுணமுடையதாகிய, பிறவி - இப்பிறப்பில், பிறந்து - தோன்றி, என் செய்தோம் - யாது பயனடைந்தோம்? பொன்னி-காவேரிநதி, பொன் கொழிக்கும்-பொன்னை அலைத்துத் தள்ளுகின்ற, அலை-அலைகள், ஆர் - வந்துபரவுகின்ற, திருஅரங்கத்து - ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளியுள்ள, எம்பிரான் - நம்பெருமான், (ஸ்ரீராமாவதாரகாலத்தில்), நமது அன்னையொடும் - நமது தாயாகிய சீதாபிராட்டியுடனே, தொலையாத-கடப்பதற்கரிய, கானம் - காட்டை, கடந்த அந்நாள் - கடந்து நடந்த அப்பொழுது, தடந்தோறும் - அக்காட்டுவழிகளிலெல்லாம், கழல் தீண்டுகைக்கு - (அவரது) திருவடிகள்மேற் படும்படி,

புல் ஆய் - புல்லாகியும், சிலை ஆய் - கல்லாகியும், கிடந்திலமே - கிடவாமற் போனேமே! (எ - று.)

என்றது, அப்பிரானது, திருவடிதீண்டும் எப்பொருளாகவாவது நான் பிறந்திருந்தால் அத்திருவடிகளின் பரிசத்தால் பலபிறப்பெடுத்துத் தாபத்திரயத்தால்அலையாதபடி அப்பொழுதே முத்திப்பேறு வாய்த்திருக்குமென்பது குறிப்பு. கழல் தீண்டப்பெற்றார்க்கு மீண்டும் பிறவிநேராதென்ற துணிபுபற்றி, இவ்வாறு கூறுகின்றார். நமது அன்னை - லோகமாதாவாகிய சீதாபிராட்டி.

இது நிரையசை முதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (கசு)

தீண்டாவழும்புஞ்செந்நீருஞ்சீயுநரம்புஞ்செறிதசையும்
வேண்டாநாற்றமிகுமுடலைவீணேசுமந்துமெலிவேனோ
நீண்டாய்தூண்டாவிளக்கொளியாய்நின்றாயொன்றாயடியாரை
யாண்டாய்காண்டாவனமெரித்தவரங்காவடியேற்கிரங்காயே.

(இ - ள்) தீண்டா - தொடப்படாத [அருவருப்பைத் தருவதாய் அசுத்தமான], வழும்பும் - நிணமும், செந்நீரும் - இரத்தமும், சீயும்—, நரம்பும்—, செறி தசையும் - (இடையிடையே) நெருங்கிய சதையும், வேண்டா நாற்றம் - விரும்பப்படாத துர்க்கந்தமும், மிகும் - மிகுந்திருக்கின்ற உடலை - இக்கடைப்பட்ட உடலை, வீணே-பயனில்லாமல், சுமந்து - தரித்து, மெலிவேனோ - வருந்துவேனோ? நீண்டாய் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) உயர்ந்து வளர்ந்தவனே! தூண்டா விளக்கு ஒளியாய் - தூண்டுதல் வேண்டாமல் தானேயெரிகின்ற தீபத்தினது ஒளிபோன்றவனே! ஒன்றாய் நின்றாய் - ஒப்பற்றதொரு பரம்பொருளாய் [அத்விதீயமாய்] நின்றவனே! அடியாரை - தொண்டர்களை, ஆண்டாய் - அடிமைகொண்டவனே! காண்டாவனம் எரித்த - காண்டாவனத்தைஎரிக்கச்செய்த, அரங்கா——! அடியேற்கு - அடியேனுக்கு, இரங்காய் - திருவுள்ள மிரங்கியருள வேண்டும்; (எ - று)

மிகவும் இழிவாகிய பிறவியை ஒழித்து முத்தியளிக்கவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. முன்னிரண்டடி, உடலின் அருவருத்தற்கு உரிய தாழ்வை விளக்கும். இங்குக்கூறப்பட்ட வழும்புமுதலியவற்றா லாகியதே உடம்பாதலால், இவற்றுள் ஒன்றாயினும் சுத்தமுடைய பொருள் உண்டோ? என்பது கருத்து. ("குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந், தொட்ரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே, வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று, ளெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதையாள்", "என்பினை நரம் பிற்பின்னி யுதிரந்தோய்த்திறைச்சிமெத்திப், புன்புலந்தோலைப்போர்த்து மயிர்புறம் பொலிய வேய்ந்திட், டொன்பதுவாயிலாக்கி யூன்பயில் குரம்பைசெய்தான், மன்பெருந்தச்சனல்லன் மயங்கினர் மருளவென்றான்" என்பன, உடலின் இழிவை விளக்குவன.)

நாற்றமென்பது இருவகைக்கும் பொதுவாதலால், தீநாற்றத்தை 'வேண்டாநாற்றம்' என்றார். 'தூண்டாவிளக்கொளியாய்' என்றது-நித்திய

மாய் ஸ்வயம்பிரகாசமான ஞானத்தைக் குணமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் உடையவனே யென்றபடி. 'நந்தா விளக்கே யளித்தற்கரியாய்" என்றார், திருமங்கையாழ்வாரும். கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடச்செய்தே, அக்கினிபகவான் மிகப்பசித்துவந்து இந்திரனது காவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கிற காண்டவ வன மென்னும் பூந்தோப்பை எனக்கு விருந்திடவேண்டு மென்று வேண்ட, கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் அங்கேபுக் கொதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர் முதலியவர்களை அழித்தருளவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால் நீ அதனைப் புசியென்று இசைந்து அளித்தனராதலால், 'காண்டாவனமெரித்த வரங்கா' என்றார்; "காண்டா வனமென்பதோர் காடமரர்க் கரை யன்னது கண்ட வனிற்க முனே, மூண்டா ரழலுண்ண முனிந்ததுவும்" என்றார், திருமங்கை யாரும். காண்டாவென்று நீட்டலாய் வகரங் கடைக்குறைதலாய்க் கிடக்கிறது.

இது, மூன்றும் ஆறும் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (கஎ)

[தவம்]

காயிலைதின் றுங்கானி லுறைந்துங்கதிதேடித்
தீயிடைநின் றும்பூவலம்வந் துந்திரிவீர்கா
டாயினுமன்பன் பூமகணன்பன் றடநாகப்
பாயன்முகுந்தன்கோயிலரங்கம்பணிவீரே.

(இ - ள்.) காய் இலை தின்றும் - பலங்களையும் சாகங்களையும் பக்ஷித்தும், கானில் உறைந்தும் - வனத்தில் வாசஞ்செய்தும், தீ யிடை நின்றும் - பஞ்சாக்கினிமத்தியிற் பொருந்தியும், பூ வலம் வந்தும் - பூமிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், கதி தேடி - நற்கதியடைய விரும்பி, திரிவீர்காள் - தவஞ்செய்து திரிபவர்களே!—(இனி அவ்வாறு வருந்தித் தவஞ்செய்யவேண்டா); தாயினும் அன்பன் - (உயிர்களிடத்துப்) பெற்றதாயினும் அன்புடையவனும், பூ மகள் நண்பன் - திருமகளுக்கும் நிலமகளுக்கும் கணவனும், தட நாகம் பாயன் - பெரிய சர்ப்பசயனத்தை யுடையவனுமாகிய, முகுந்தன் - எம்பெருமானது கோயில் அரங்கம் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலை, பணிவீர் - வணங்குங்கள்; (எ - று.)

பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான சரீர சம்பந்தாதிகளை அறுத்துக் கழித்து எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பி, மனம்பொறிவழி போகாது நிற்றற்பொருட்டுநீர்பருகியும், காற்றுநுகர்ந்தும், காய்கனிகிழங்கு சருகு வருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களான் உண்டிசுருக்கலும், கோடைக் காலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும்நிற்றலும், மாரிக்காலத் தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையிற் பாசியேறநிற்றலும், முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றான் வருந் துன்பங்களைப்பொறுத்து, இவ்வாறு சரீ ரத்தையொறுத்து வருந்தவேண்டா; அடியார்கள்பக்கல் மிக்க அருளுடை

யவனாகிய எம்பெருமான் புருஷகார பூதைகளான பிராட்டிமாரோடு வந்து திருவனந்தாழ்வானிற் பள்ளிகொண்டருளுகின்ற திருவரங்கத்தைச் சென்று சேரவே, சகலவிரோதிகளும் போய் அவனைப்பெறலாம்: சடக்கென அத்தேசத்தைச்சென்று சேருங்கோளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்; "காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கா லுகர்ந்து நெடுங்காலமைந்து, தீயோடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர், * * * தில்லைத் திருச்சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே" என்றார், திருமங்கையாழ்வாரும். பஞ்சாக்கினிகளாவன - தவஞ் செய்வோனைச்சுற்றி நாற்றிசையிலும் மூட்டப்பெற்ற அக்கினிகள் நான்கும், சூரியனாகிய அக்கினியொன்றும். பூமகள் - இரட்டுறமொழிதல்.

இது, முதலும் மூன்றுங் கூவிளச்சீர்களும், இரண்டும் நான்குந் தேமாச்சீர்களும், ஐந்து புளிமாங்காய்ச்சீருமாகிய கலிநிலைத்துறை. (௧௮)

வீராங்காகியவைவரைமாற்றிவிடவரவின்
போராரங்காநடித்தபொற்றாள்பற்றிப்பொன்னிநன்னீர்ச்
சீராரங்காநின்றொழும்பனென்றேசிந்தைசெய்யிலது
கூராரங்காணெஞ்சமேவஞ்சமாயக்கொடுவினைக்கே.

(இ - ள்.) வீரர் ஆகிய - வலிமையுள்ளவரான, ஐவரை - ஐம்பொறிகளை, மாற்றி-(தத்தமக்குரிய புலன்களின்மேற் செல்லாதபடி) அடக்கி,—போர் - போர்செய்யுந்தன்மையையுடைய, விடம் அரவு - விஷத்தையுடைய (காளியனென்னும்) நாகத்தை; இன் அரங்கு ஆக-இனியநடனசாலையாகக்கொண்டு-நடித்த - (அதன் படத்தின்மேலேறிக்) கூத்தாடியருளிய, பொன்தாள் - (நம்பெருமானது) அழகியதிருவடிகளை, பற்றி - (சரணமாக) அடைந்து,—பொன்னிநல் நீர்-காவேரிநதியினது நல்ல நீரால் சூழப்பட்ட, சீர் அரங்கா-ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியிருப்பவனே!—'நின் தொழும்பன்-(யான்) உனது அடியேன்,' என்று—, சிந்தை செய்யில் - மனத்தில் நினைத்தால், அதுவே, அங்ஙினைப்புத்தானே,—நெஞ்சமே-மனமே! வஞ்சம் மாயம் கொடு வினைக்கு-மிக்கவஞ்சனையையுடைய கொடிய இருவினைகளை அறுப்பதற்கு, கூர் அரம் - கூரியவாளாகும்; காண் - (இதனை நீ) அறிவாயாக; (எ - று.)

ஐம்பொறிகளை யடக்கி எம்பெருமானது திருவடிகளையே தஞ்சமாகப் பற்றித் தாஸோஹம்பாவனை செய்தால், எல்லாத்தீவினைகளும் நீர்ந்து முத்திபெறலா மென்பதாம். சித் அசித் ஈசுவரன் என்ற தத்துவம் மூன்றில் சித் எனப்படுகின்ற ஜீவாத்மாவுக்கு ஈச்வரனெனப்படுகிற பரமாத்மா நியாமகனும் தாரகனுமாய்த் தலைவனாதலும், அப்பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா நியாம்யமும் தார்யமுமாய் அடிமையாதலும் முதலிய மிக்கவேறுபாடுகளைச் சாஸ்திரஞானத்தினால் பகுத்தறிந்து, தன்னை எம்பெருமானுக்கு அடிமையென்று எண்ணி அந்தச் சருவேசுவரனுக்கு ஆட்பட்டவனுக்கே அப்பெருமான் அருள்புரிபவனென்பது கருத்து. சர்வேச்வரனது திருவடிகளை வணங்காமல் தானே சருவேசுவரனென்று சொன்ன இரணியனை அப்பெரு

மான் நிக்கிரகித்ததும், சர்வேச்வரனுக்கு அடிமையென்று தன்னையெண்ணிய இரணியபுத்திரனை பிரகலாதனை அப்பெருமான் அநுக்கிரகித்ததும் பிரசித்தம். பஞ்சேந்திரியங்கள் வெல்லுதற்கரியன வென்பார் 'வீரராகிய ஐவர்' என்றார். ஐவர்-தொகைக்குறிப்பு. மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி யென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களை ஐவரென உயர்திணையாகக்கூறியது, செறலினால் வந்த திணைவழுவமைதி. அங்கு-அசை. காவிரிநீருக்குநன்மையாவது - தன்னில் ஒருகால் மூழ்கியவரையும் அவர்வினையனைத்தையும் போக்கி ஸ்ரீவிரஜாநதியில் மூழ்குமாறு செய்விக்கும் ஆற்றலுடைமை. ஏ - தேற்றம். அரம்-வாள்விசேஷம். வஞ்ச மாயம்-ஒருபொருட்பன்மொழி.

எம்பெருமானைச் சரணமடைதலை அரமென்றதற்கேற்பக் கொடுவினைகளைச் செடியென்றமையால், ஏகதேசவுருவகவணி. இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இது, நேரசைமுதலாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (உ௰)

கேசவனை யேசெவிகள் கேட்க திருவரங்கத்
தீசனையே சென்னி யிறைஞ்சிடுக—நேசமுடன்
கண்ணனையே காண்கவிரு கண்ணிணர்கொள் காயாம்பூ
வண்ணனையே வாழ்த்துகவென் வாய்.

(இ - ள்.) என் - எனது, செவிகள் - காதுகள், கேசவனையே—, கேட்க - கேட்பனவாக, சென்னி - முடி, திருவரங்கத்துஈசனையே-ஸ்ரீரங்கநாதனையே, இறைஞ்சிடுக - வணங்குவதாக; இரு கண் - இரண்டு கண்களும், நேசமுடன் - பக்தியுடனே, கண்ணனையே—, காண்க - காண்பனவாக; வாய்—, இணர் கொள் - கொத்தாக மலர்ந்த, காயாம்பூ வண்ணனையே - காயாமலர்போலுந் திருநிறமுடையவனையே, வாழ்த்துக - வாழ்த்துவதாக; (எ - று.)

ஆத்மாக்களெல்லாம் இறகொடிந்தபட்சிபோல மூலப்பிரகிருதியிலே கிடந்து நோவுபடாநிற்கையில், அதனைக்கண்டு எம்பெருமான் தனது திருவுள்ளத்திற் கழிபேரிரக்கங்கொண்டு அவ்வுயிர்கள் தன்னையடைந்து உய்ய வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கைகால்முதலிய உறுப்புக்களையமைத்துச் சேதநர்களைப் படைத்தனனாதலின் அவ்வாறு தோன்றியதன் பயனை இனியாவது பெறுவோமென்று 'கேசவனையே செவிகள்கேட்க' என்பது முதலியனவாக வேண்டிக்கொள்கின்றன ரென்க. அருமையான மனிதப் பிறப்பை யெடுத்ததற்குப் பயன் பரதேவதையான எம்பெருமானை மனத்தினால் நினைத்தலும், வாக்கினால் துதித்தலும், கைகளாற் பூசித்தலும், கால்களாற் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தலும், தலையினால் வணங்குதலும், கண்களால் தரிசித்தலும், செவிகளால் அவன்புகழ்கேட்டலும், மூக்கினால் அவனதுநிர்மாலியமான பத்ரபுஷ்பாதிகளின் திவ்வியகந்தத்தை மோந்து நுகர்தலுமே உரியனவென்க

கேசவன்-பிரமனையும் உருத்திரனையுந் தனது அங்கத்திற்கொண்டவனென்றும், அழகிய மயிர்முடியை யுடையவனென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றும் பொருள்படும். காயா-ஓர்மரம். காயாம்பூ-மரப்பெயர்முன் இனமென்மை தோன்றிற்று. வண்ணம் - வர்ணம்.

இது, இருவிகற்பத்தால் வந்து காளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த நேரிசைவெண்பா. (உ௦)

[தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி கடலைநோக்கி இரங்கிக்கூறுதல்]

வாயினிரங்கினையாரமெறிந்தனை வால்வளை சிந்தினை தண்
பாயலையுந்தினை மாலையடைந்தனை பாரிலுறங்கிலையாற்
கோயிலரங்கனை மாகனகந்திகழ்கோகனம்பொலியு
மாயிழை நண்பனை நீயும்விரும்பினையாகுநெடுங்கடலே.

(இ - ள்.) நெடுங் கடலே - பெரிய சமுத்திரமே!—(நீ என்போலவே), வாயின் இரங்கினை - வாயினால் இரங்குகின்றாய்; ஆரம் எறிந்தனை - ஹாரத்தை எறிகின்றாய்; வால் வளை சிந்தினை - வெள்ளிய வளைகளைச் சிந்துகின்றாய்; தன் பாயலை உந்தினை—; மாலை அடைந்தனை—; பாரில்-பூமியில் உறங்கிலை - உறங்குகின்றாயில்லை; ஆல்-ஆகையால், நீயும்—, மா-பெருமை பொருந்திய, கனகம்-பொன்மயமாகி, திகழ் - விளங்குகின்ற, கோகனகம்-செந்தாமரைமலரில், பொலியும்-வீற்றிருக்கின்ற, ஆயிழை - ஆராய்ந்தெடுத்தணிந்த ஆபரணங்களை யுடைய திருமகளது, நண்பனை - கணவனாகிய, கோயில் அரங்கனை—, விரும்பினை ஆகும் - விரும்பினையாகவேண்டும், (எ - று.)

"போக்கெல்லாம்பாலை புணர்தல்நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கஞ்சேருடலணிமருதம் - நோக்குங்கால், இல்லிருக்கைமுல்லை இரங்கல்நறுநெய்தல், சொல்லிருக்குமைம்பாற்றொகை" என்றபடி இரங்கல் நெய்தல்நிலத்துக்கு உரியதாதலாலும், அந்நெய்தல்நிலந்தான் கடலும் கடல்சார்ந்தஇடமு மாதலாலும், அந்நிலத்திலே தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துகின்ற தலைமகள் தலைமகனைப் பிரிந்த தன்னிடத்துக் காணப்பட்ட வாயினிரங்குதல் வால் வளைசிந்துதல் முதலிய செயல்கள் கடலினிடத்தும் காணப்பட்டதனால், அருகிலுள்ள கடலை முன்னிலைப்படுத்தி இரங்கிக்கூறுகின்றன ளென்க. இத்துறை, "தன்னுட்கையாறெய்திடுகிளவி" எனப்படும்; அதாவது - தமக்குநேர்ந்த துன்பத்தைத் தம்ஆற்றாமையாற் பிறிதொன்றன்மே லிட்டுச் சொல்லுஞ் சொல். இங்ஙனஞ் சொல்லுதலின் பயன்-களவுப்புணர்ச்சியொழுக்கத்திலே நின்று சிறைப்புறத்தானாகிய தலைமகன் கேட்பின் விரைவில் வெளிப்படையாகவந்து இத்தலைமகளை மணம்புரிந்துகொள்வன்; தோழி கேட்பின் தலைவனுக்குச்சொல்லி, விரைவில் மணம்புரிந்துகொள்ளச் செய்வள்: யாரும் கேளாராயின் தலைவி தானேசொல்லி ஆற்றினளாம்.

கடலுக்கு — வாயினிரங்குதல் - பேரொலிசெய்தலும், ஆரமெறிதல் - இரத்நாகரமாதலால் முத்துக்களை வீசுதலும், வால்வளை சிந்து

தல் - வெள்ளிய சங்குகளைச் சிந்துதலும், தண்பாயலையுந்துதல் - குளிர்ந்து பாய்கின்ற அலைகளைத் தள்ளுதலும், மாலையடைதல் - பெருமை பெறுதலுங் கருநிறமுடைமையும் ஒழுங்காயிருத்தலும், உறக்கமின்மை - அல்லும் பகலும் அகவாதமும் ஓயாது அலைந்துக்கொண்டிருத்தலும் என்றும்; தலைமகளுக்கு—வாயினிரங்குதல் - வாயினு லிரங்கிப் புலம்புவதும், ஆரமெறிதல் - முத்துமுதலியவற்றாலாகிய மாலைகளைக் கழற்றி யெறிவதும், வால்வளை சிந்துதல் - கையிலணிந்த வெள்ளிய சங்குவளையல்களை உடம்புமெலிதலாற் சிந்திவிடுதலும், தண்பாயலையுந்துதல் - மெத்தென்ற பாயைத் தள்ளிவிடுதலும், மாலையடைதல்-வேட்கைமிகுதியால் மயக்கமடைதலும், உறக்கமின்மை - வேதனைமிகுதியால் இரவுமுழுவதும் நித்திரை பெறுமையும் என்றும் பொருள்கொள்க. சிலேடையை அங்கமாகக் கொண்டுவந்த தற்குறிப்பேற்றவணி. "காமுற்றகையறவோடெல்லேயிராப்பகல், நீமுற்றக் கண்டுயிலாய் நெஞ்சுருகியேங்குதியால், தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினன் றாள்நயந்த, யாமுற்ற துற்றுயோ வாழி கனைகடலே" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

கோகனகம் - கோகநத மென்பதன் திரிபு: இதற்கு - சக்கரவாகப் பறவைகள் தம்மிடத்து ஒலிக்கப்பெறுவ தென்றும், கோகமென்னும் நதியினிடத்தே முதலில் தோன்றிய தென்றும் பொருள். ஆயிழை - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இழை - ரத்தினங்களும் இழைத்துச் செய்யப்படுவது. நீயுமென்ற எச்சவும்மையால், என்போல வென்பது பெறப்பட்டது. விரும்பினையாகுமென்பது - விரும்பினை போலு மென்றபடி.

இது, முதலைந்துங் கூவிளச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீர் கூவிளங்காய்ச்சீருமாகிய அறுசீராசிரிய விருத்தம் (உக)

[பிரிவாற்றாது வருந்திய தலைமகள் இரங்கல்.]

கடல்வழிவிட்டநிசிசரர்பொடிபடவிருகண்சிற
வடகயிலையினெழுவிடைதழுவியதுமறந்தாரோ
வடலரவமளியிலறிதுயிலமருமரங்கேச
ரிடர்கெடவருகிலர்முருகலர்துளவுமிரங்காரே.

(இ - ள்.) அடல் அர அமளியில் - வலிமைபொருந்திய சேஷசயனத்தில், அறி துயில் அமரும் - யோகநித்திரைகொண்டருளுகின்ற, அரங்கேசர்—, இடர் கெட - (எனது) விரகவேதனை தீரும்படி, வருகிலர்-வந்தணைக்தாரில்லை; அங்ஙனம் அடையாமையேயன்றி), முருகு அவர் துளவும்-வாசனை வீசுகின்ற திருத்துழாய்மாலையையும், இரங்கார் - இரங்கித் தந்தாருமில்லை; (ஆகையால்), (முன்பு ஸ்ரீராமாவதாரத்திற் சீதைக்காக), கடல்—, வழி விட - (அஞ்சி) வழியை விடவும், நிசிசரர் - (இராவணன் முதலிய) அரக்கர்கள், பொடிபட - பொடியாகவும், இரு கண் சிறி -(தனது) இரண்டு கண்களுஞ் (சிவக்கும்படி) சீற்றங்கொண்டு,— (ஸ்ரீ கிருஷ்ணவதாரத்தில்

நப்பின்னைக்காக), வடகயிலேயின் - வடக்கின்கணுள்ள கைலாசமலே போன்ற, எழு விடை - ஏழுரிஷபங்களேயும், தழுவியது - தழுவிநெறித் ததை, மறந்தாரோ - மறந்துவிட்டாரோ? (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலிய வகைகளால் தலேவியைக் களவிற்கூடி நின்ற தலேவன் அங்குப்பழியெழுந்ததென்று தோழியால் விலக்கப்பட்ட பின்னர் அப்பழியடங்கச் சிலநாள் ஒருவழிப்பிரிந்துறைத லுண்டு; அது, ஒருவழித்தணத்த லெனப்படும். அன்றி, களவுப்புணர்ச்சி பெற்ற தலே மகன் தோழியால் வரைவுமுடுக்கப்பட்டுத் தலேமகளே வரைந்துகொள்ளு தற்கு வேண்டியபொருள் தேடுதற்பொருட்டும் பிரிவன்; அது,வரைபொருட் பிரிதலெனப்படும். அங்ஙனம் தலேமகன்பிரிந்த சமயங்களில், அப்பிரிவை யாற்ருத தலேவி, நெஞ்சொடுகூறலாகத் தன்னிலேதான் இரங்குதலும், மனமொத்த தன்உயிர்த்தோழியோடு இரங்குதலுஞ் செய்வள். இங்ஙனம் இச்செய்யுட்குத் துறைப்போக்கு உணர்க. தலேவனேப்பிரிந்து தவிக்கின்ற நிலேயிலே தலேவனது தாரும் பெருது வருந்தி இரங்கி இங்ஙனங் கூறின ளென்க. இதன் மெய்ப்பாடு - அழுகை; பயன் - ஆற்ருமை நீங்குதல். பிரிந்த நிலேயிலே தலேவனது மாலே கிடைக்கப்பெற்ருல் அது கொண்டே னும் ஒருவாறு ஆறியிருக்குங் கருத்தினளாதலின், அதனேக் கொடுத்தனுப் பாமை பற்றியுங் குறைகூறினள். தலேவனேடு சம்பந்தம்பெற்ற பொருள் யாதாயினும் இதற்குப் பரிகாரமாமென்பது, இதனுற் போந்த பொருள். அவனது பிரசாதமான திருத்துழாய் தான்கொண்ட நோய் தணித்தற்கு ஏற்ற சஞ்சீவிமூலிகை என்றவாறு.

எனது தலேவர் என்னே மறவாராயின், சககர்மகளுக்கும் ஆயர்மக ளுக்கும் இரங்கியதுபோலவே என்பக்கலிலும் இரங்கியருளுவ ரென்க. முன்பு சீதாபிராட்டியினிடத்து ஆராதஅன்பினுல் அவள் பிரிவை ஆற்ற மாட்டாது அவளேக் கூடுதற்பொருட்டுத் தன்னிலுந் தாழ்ந்தவனுகிய ஒரு வனேத் தலேயால்வணங்கிக் கடலேயடைத்தலாகிய செயற்கருஞ் செயலேச் செய்தவரும், நப்பின்னேப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளும் விருப் பினுல் ஓர் இடையனது அடங்காத ஏழு எருதுகளே வலியடக்கித் தழுவின வருமாகிய தலேவர் என்திறத்து இவ்வாறுஉபேட்சித்திருப்பது அவரதுநடுவு நிலேக்குப் பெரியதோரிழுக்காமென்பது, குறிப்பு. 'கடல்வழி விட' என்றது- கடலில் மலேகளேக்கொண்டு சேதுபந்தஞ்செய்த அருமையையும், அதற்குக் கடல் இடங்கொடுக்கும்படி அதனேச்சினந்த பெருமையையுங் குறித்தற்கு. 'அடலரவமளியி லறிதுயிலமரு மரங்கேசர்' என்றது - "பாம்பணையார்க் குந் தம்பாம்புபோல், நாவுமிரண்டுளவாய்த்து நாணிலியேனுக்கே" என்ற தன் கருத்தை உட்கொண்டது. முருகலர்தல் - தேனெழுகுதலுமாம். துளவு - அதன்லாகிய மாலேக்குக் கருவியாகுபெயர். கயிலே, விடை - வடமொழிச் சிதைவுகள். கயிலே - வெண்மை பெருமை வலிமைகளால் விடைக்கு உவமை. ஓகாரம் - இரக்கம்.

இது, முதல்நான்கும் கருவிளச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாங்காய்ச்சீரு மாகிய கலிவிருத்தம் வண்ணத்துறை. ஈற்றுக்குற்றெழுத்தை நெட்டெழுத்தாகப்

பாவிக்கலாமென்பது இலக்கணம். தனதன தனதன தனதன தனதண தந்தாஞ என்பது, இதன்வாய்பாடு. (உஉ)

இரங்கத் தனித்தனியே யெய்துகின்ற துன்பத்
தரங்கத்தை யே தாற் றடுப்பீ—ரரங்கர்க்குக்
கஞ்சந் திருப்பாதங் கார்மேனி யென்றவர்பா
னெஞ்சந் திருப்பாத நீர்.

(இ - ள்.) 'அரங்கர்க்கு—, திருப்பாதம் - திருவடிகள், கஞ்சம்-தாமரைமலர்போலும்; மேனி - திருமேனி, கார் - காளமேகம்போலும்', என்று—, அவர்பால் - அவ்வெம்பெருமான் பக்கல், நெஞ்சம் - மனத்தை, திருப்பாத- (நெறிக்கட் செல்லவொண்ணாது) திருப்பிச் செலுத்தாத, நீர் - நீங்கள், —(இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்தில்), இரங்க - தளர்ந்து வருந்தும்படி, தனி தனியே எய்துகின்ற - ஒன்றன்மேலொன்றாக ஓயாமல் ஓடி வந்தடைகின்ற, துன்பம் தரங்கத்தை - துன்பங்களாகிய அலைகளை, ஏதால் - வேறு எதனை (ப்புணையாக)க் கொண்டு, தடுப்பீர் - தடைசெய்து [கடந்து] உய்வீர்; (எ-று.)

உங்கட்கு உய்ய வேறொரு விரகில்லையே யென்று இரங்கியவாறு. கண்டவர் மனத்தைக் கவரும் பேரழகும் நம்பிச்சரணமடைந்தார்க்குப் பெரும்பயனளித்தலு முடைய எம்பெருமானைக் கதியென்று பற்றாதார்க்கு இடையறாதுவந்து வருத்துகின்ற கடல்போன்ற சமுசாரகிலேசங்கள் ஒழியமாட்டா என்பதாம். எம்பெருமான் திருவடிகளே பிறவிப்பெருங்கடலுக்குப் புணையாகுமென்பது கருத்து. உலகியல்பை நினையாது இறைவனடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவியறுதலும், இவ்வாறன்றி மாறநினைப்பார்க்கு அஃது அருமையுமாகிய இரண்டும் இதனால் நியமிக்கப்பட்டன.

காரண காரியத்தொடர்ச்சியாய் ஒழிவின்றிவருதலால், துன்பத்தரங்கமென்றார். கஞ்சம்-நீரில் முளைப்பது. திருப்பாத என்பது, திருப்புதலின் அருமை குறித்து நின்றது.

இது, இரண்டாங்கவிபோன்ற இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா. (உங)

[இரங்கல்.]

நீரிருக்கமடமங்கைமீர்கிளிகடாமிருக்கமதுகரமெலா
நிறைந்திருக்கமடவன்னமுன்னநிரையாயிருக்கவுரையாமல்யா
னிருக்கிலுமென்னெஞ்சமல்லதொருவஞ்சமற்றதுணையில்லையென்
றுதரத்திளெடுதூதுவிட்டபிழையாரிடத்துரைசெய்தாறுவேன்
சீரிருக்குமறைமுடிவுதேடரியதிருவரங்கரைவணங்கியே
திருத்துழாய்தரில்விரும்பியேகொடுதிரும்பியேவருதலின்றியே
வாரிருக்குமுலைமலர் மடந்தையுறைமார்பிலேபெரியதோளிலே
மயங்கியின்புறமுயங்கியென்னையுமறந்துதன்னையுமறந்ததே.

(இ - ள்.) மடமங்கைமீர்-பேதைமைக்குணத்தையுடைய தோழிகளே!- முன்னம் - எதிரில், நீர் இருக்க - நீங்களெல்லாரும் இருக்கவும், கிளிகள்

இருக்க - கிளிகளெல்லாம் இருக்கவும், மதுகரம் எலாம் நிறைந்து இருக்க - வண்டுகளெல்லாம் நிறைந்திருக்கவும், மட அன்னம் - அழகிய அன்னங்களெல்லாம், நிரை ஆய் இருக்க - திரளாக இருக்கவும், உரையாமல் - (இவர்களொருவரையும் நம்பித் தூதாகச்) சொல்லியனுப்பாமல், யான்—, ஆர் இருக்கிலும் - வேறே யார் இருந்தாலும், என் நெஞ்சம் அல்லது - எனதுமனத்தை யன்றிக்கே, ஒரு வஞ்சம் அற்ற துணை - வஞ்சனையில்லாததொரு (வேறு) துணை, இல்லை என்று - இல்லையென்றெண்ணி, ஆதரத்தினொடு - அன்பொடு, தூது விட்ட - (அம்மனத்தைத் திருவரங்கநாதர்பக்கல்) தூதாக அனுப்பியதனாலுண்டான, பிழை - தவற்றை, யாரிடத்து—, உரை செய்து - சொல்லி, ஆறுவேன் - மனந்தணிவேன்; (அம்மனம் என்செய்ததென்னில்),—சீர் இருக்கும் - சிறப்புப்பொருந்திய, மறை முடிவு - வேதாந்தங்களும், தேடு அரிய - தேடிக்கண்டறிய வொண்ணாத, திருவரங்கரை—, வணங்கி - (கண்டு) வணங்கி, (என் குறையைச் சொல்லி), விரும்பி - (அவர்) திருவுள்ளமுவந்து, திருத்துழாய் தரில் - திருத்துழாய்மாலையைத் தந்தருளினால், கொடு - (அதனை) வாங்கிக்கொண்டு, திரும்பி வருதல் இன்றியே - திரும்பிவருத லில்லாமலே, வார் இருக்கும் - கச்சுப்பொருந்திய, முலை - தனங்களையுடைய, மலர் மடந்தை - தாமரைமலரில்வாழும் பெரிய பிராட்டியார், உறை - வீற்றிருக்கின்ற, மார்பிலே - திருமார்பிலும், பெரிய தோளிலே - பெரிய திருத்தோள்களிலும், மயங்கி - (வேட்கைமிகுதியால்) மயக்கங்கொண்டு, இன்புற - இன்பமுண்டாக, முயங்கி - தழுவிக்கொண்டு, என்னையும் மறந்து—, தன்னையும் மறந்து - (தூதாகப்போன) தன்னையும் மறந்துவிட்டது; (எ - று.)

இது, நெஞ்சத்தைத் தூதுவிடுத்த தலைமகள், அது மீண்டுவாராததாகத் தோழிமாரை நோக்கி இரங்கிக் கூறியது.

சுகதுக்கங்களில் எனக்குத் துணையாயிருந்து உதவுகின்ற பாங்கியர்களாகிய உங்களைத் தூதனுப்பலாமென்று பார்த்தாலோ நீங்கள் என்னோடொத்த பருவமுடைய இளமகளிராதலால், அத்தலைவரழகில் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்திடுவீரேயன்றி என்காதலை அவரிடம் சொல்லி மறுமொழிகொண்டு மீண்டுவருவீரல்லீர். கிளியைத் தூதனுப்பலாமென்றாலோ அதனை மன்மதனது குதிரையாகக் கூறுவராதலின், அதுவும் எனக்கு இணங்கிவாராது; மேலும், அது சொல்லியதேசொல்லும் இயல்புடையதன்றோ? வண்டோவெனின் மன்மதனது வில்லின் நாணாதலால், அதுவும் என்திறத்து அன்புடையதாகாது. அன்னப்பறவை சிரமம் பொருததும் மந்தகதியுடையதும் இனியவிடத்து வீற்றிருந்து கிடைத்த இரையை யுண்டு பிரிவுத்துயரறியாது தானுந் தன்துணையும் கூடி வாழ்ந்து களித்திருப்பதும் தன்னைப் பேணுவதும் கட்புப்பிரிக்குங் குணமுடையது மாதலால், அது அந்தப் போகத்தை விட்டு எனக்காக அவ்வளவுதூரம் வருந்திச் சென்று விரைவில் என்நிலைமையைத் தலைவர்க்குச் சொல்லி நேரில்மீண்டுவந்து அவர்சொல்லை எனக்குச் சொல்லமாட்டாது. ஆதலின் அப்பொருள்களுள் எதனிடத்தும் நம்பிக்கைகொள்ளாமல் "நெஞ்சையொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை" என்றபடி

எனதுநெஞ்சினிடத்து நம்பிக்கைகொண்டு அதனைத் தலைவர்பால்தூதனுப்பி அது மீண்டுவாராமையால், இதனை யாரிடத்துக் கூறி யாறுவேனென்று இரங்கின ளென்க. "குருத்தத்தை மாரன்குரகதமாமென்றே, வருத்தத்தை யங்குரைக்கமாட்டேன்—கருத்துற்ற, மாதண்டலைவாய் மதுகரத்துக்கும் மவன்றன், கோதண்டகாணென்று கூறேன்நான்—பொற்கால், வெறிப் பதுமவீட்டன்னம் வெண்பாலுநீரும், பிரிப்பதுபோல் நட்புப்பிரிக்கு—குறிப்பறிந்து, காதலா வுள்ளக்கவலை யதுகேட்க, வோதலாகாதென்று உரையாடே—ருதலா, வுள்ளே புழுங்குவ தன்றி யொருவருக்கும் விள்ளேன்" என்னுந் திருநறையூர்நம்பி மேகவிடுதூதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மடமை-அறிந்தும் அறியாதுபோலிருக்கும் தன்மை; இது பெண்குணங் கள் பலவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம்: இனி இளமையும், அழகுமாம். 'எலாம்' என்பதைப்பிறவிடத்துங் கூட்டுக. மறைமுடிவு - உபநிஷத்துக்கள். தன்னை யும் மறந்தது - பரவசமாயிற் றென்றபடி எனக்குநேரும் இன்ப துன்பங் களை என்னோடு ஒக்கஉண்டு என்னுள்ளே உறைந்து என்னினும் வேறுகாத தான என்நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப்பெறுத யான் வேறுயாரை வெறுப்பே னென்பது குறிப்பு.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறுஞ்சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஏழாஞ்சீர் விளச்சீருமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினான்கு சீராசிரியவிருத்தம். (உச)

[வண்டு.]

மறக்குமோ காவின் மதுவருந்தி யப்பாற்
பறக்குமோ சன்னிதிமுன் பரமோ—சிறக்கத்
திருவரங்கள் கேட்குமோ தாழ்க்குமோ நெஞ்சே
திருவரங்கர் பாற்போன தேன்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே—! திருவரங்கர்பால் - ஸ்ரீரங்கநாதரிடத்து, போன - தூதுசென்ற, தேன்-வண்டு,—காவில்-(இடையிலுள்ள) சோலைகளில் (தங்கி), மது அருந்தி - (அங்குள்ள), தேனைப்பருகி, மறக்குமோ - (என்னை) மறந்து விடுமோ? (அன்றிக்கே), அப்பால் பறக்குமோ - (அச்சோலைகளுக்கு) அப் புறத்தே பறந்துசெல்லுமோ? சன்னிதி முன்பு ஆமோ-(அங்ஙனஞ்சென்று) கோயிலின்முனனே சேருமோ? (சேர்ந்து), சிறக்க - (எனக்குச்) சிறப்புண் டாக, தரு - (அவர்) அருளுகின்ற, வரங்கள் - வரங்களை, கேட்குமோ—? (அன்றிக்கே), தாழ்க்குமோ - தாமதித்து நிற்குமோ? (அறியேன் !) (எ-று.)

இது, தலைமகன்பக்கல் வண்டைத் தூதுவிடுத்த தலைமகள், அது திரும்பி வாராமையால் அதன்நிலைமையை ஐயுற்றுத் தன்நெஞ்சோடு கூறி யது. "வாயான் மலர்கோதி வாவிதொறு மேயுமோ, மேயாம லப்பால் விரையுமோ - மாயன், திருமோகூர் வாயின்று சேருமோ நாளை, வருமோ கூர்வாயன்னம் வாழ்ந்து" என்பதோடு ஒப்பிடுக. மதுவருந்துதல் உடனே

மறந்து விடுதற்கு ஏதுவாதலால், அதனை முற்கூறினர். ஓகாரங்கள் - ஐயப் பொருளன. வரம் - வேண்டுவனகோடல். தேன் - வண்டின் சாதிபேதங் களில் ஒன்று; இது, நல்லமணத்தே செல்லும்.

இது, முன்பு கூறியது போன்ற நேரிசைவெண்பா. (உரு)

[அம்மானை.]

தேனமருஞ் சோலைத் திருவரங்க ரெப்பொருளு
மானவர்தா மாண்பெண் ணலியலர்கா ணம்மானை
யானவர்தா மாண்பெண் ணலியலரே யாமாகிற்
சானகியைக் கொள்வரோ தாரமா யம்மானை
தாரமாக் கொண்டதுமோர் சாபத்தாலம்மானை.

(இ - ள்.) தேன் அமரும் சோலை - வண்டுகள் விரும்பி நெருங்குகின்ற சோலைகளையுடைய, திருவரங்கர்—, எ பொருளும் ஆனவர்தாம் - எல்லாப்பொருள்களுமானவரே; (ஆயினும்), ஆண் பெண் அலி அலர் காண்- ஆணும் பெண்ணும் அலியும் அல்லாதவரே; அம்மானை—; ஆனவர்தாம்- (அங்ஙனம்) எல்லாப்பொருள்களுமாகிய அவர், ஆண் பெண் அலி அலரே ஆம் ஆகில் - ஆணும் பெண்ணும் அலியு மல்லாதவரே யாவ ரானல், சானகியை - சீதையை, தாரம் ஆ கொள்வரோ - மனைவியாகக் கொள்வாரோ? அம்மானை—; தாரம் ஆ கொண்டதும் - (அங்ஙனம்) மனைவியாகக் கொண்டதும், ஓர் சாபத்தால் - ஒரு சாபத்தினல், அம்மானை—; (எ - று.)

மூன்று மங்கையர் அம்மானையாடும்போதும் பிரபந்தத்தலைவனது தன்மையை வார்த்தையாடுவது, அம்மானை யென்னும் உறுப்பின் இலக்கணம்.

தேன் - இங்கே வண்டின் பொதுப்பெயர். இனி, தேனமர்தல் - மதுப் பெருகுதலுமாம். தாம், காண் - தேற்றம். முதலடி "ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்" என்றபடி எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபி யென்பதை விளக்கும். ஆண் பெண்ணலியலரென்றதுக்குக் கருத்து - எம்பெருமானேடு ஒவ்வாமைக்குப் பெண் அலிகளோடு ஆண்களோடு வாசியில்லை யென்பது; புருஷோத்தம னென்றபடி. உலகத்திற்காணப்படுகின்ற ஆணும் பெண்ணு மலியுமல்லாத ஒருபொருள் சூனியமன்றோவென்னில்—ஆண் பெண்ணலியல தென்னு மல் 'அலர்' என அன்மையைத் துணிந்தபொருளின்மேலேற்றிச் சிறப்புப் பற்றி வந்த உயர்திணைப்பன்மையீற்ருற் கூறியதுதானே உலகத்திற் காணப்படுகின்ற ஆணின்தன்மையருமல்லர், பெண்ணின்தமையருமல்லர், அலியின் தன்மையருமல்லர்; ஸ்த்ரீபுங்நபும்ஸகாதிஸர்வவஸ்துவிலக்ஷணர் புருஷோத்தமரென்று நன்கு காட்டாநின்றதென்க. "ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லாவலியு மல்லன்" என்ற ஆழ்வார் பாசுரசம்பந்தமாகப் பட்டர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய உபந்யாசம் இங்குக் கருதத்தக்கது. "சாபமே சபித்தல் வில்லாம்" என்பது நிகண்டாதலின், சாபமென்பதற்கு - சபிப் பென்றும் வில்லென்றும் பொருள்கொண்டு, பிருகுமுனிவரது சாபத்தாலென்றும், சிவபிரானது வில்லை முறித்ததனு லென்றுங் கருத்துக்கொள்க.

இச்செய்யுளில் 'ஆண் பெண்ணலியலர்' முதலாக எடுத்துக்கூறிய சொற்றொடர்களின் சாதுரியத்தையும் ஆழ்ந்தபொருள் நுணுக்கத்தையும் சிலேடைப் பொருளின் நயத்தையுங்கருதாது ஆசிரியர்மீது அழுக்காற்றினாற் குற்றங்கூறுவது சிறிதும் பொருத்தமில்லாதொழியு மென்க.

இது, நான்கு அடிகளால் தனித்து வந்து ஈற்றடி எண்சீராய் மிக்கு ஏனையவடிகள் அளவடிகளாய் நின்ற கலித்தாழிசை. (உஎ)

[பிரிவாற்றாத தலைவியைக் கண்ட நற்றாய் இரங்கல்.]

மானையெய்தவரின்னமென்மட மானையெய்திலர்நேமியான்
மாலைதந்தவர்பைந்துழாய்மது மாலைதந்திலரிந்திரன்
சோனைமாரிவிலக்கிவிட்டவர் சொரிகண்மாரிவிலக்கிலார்
சுரர்களுக்கமுதங்கொடுத்தவர் சோதிவாயமுதங்கொடார்
தானையைவர்கொடிக்களித்தவர் தானைகொண்டதளிக்கிலார்
சங்கரற்கிரவைத்தடுத்தவர் தையலுக்கிரவைத்தடா
ரானைமுன்வருமன்புளார்மூலை யானைமுன்வருமன்பிலா
ரணியரங்கர்நடத்துநீதி யநீதியாகவிருந்ததே

(இ - ள்.) (முன்பு சீதைக்காக), மானை - (மாயையால் வந்த மாரீசனாகிய) மானை, எய்தவர் - (அம்பினால்) எய்தவர், இன்னம் - இன்னமும், என் மடமானை - எனது இளையமான்போன்ற பார்வையையுடைய மகளை, எய்திலர் - அடைந்தாரில்லை; (முன்பு பாரதயுத்தத்தில்), நேமியால்-சக்கரத்தால், (சூரியனை மறைத்து), மாலை தந்தவர் - அந்திப்பொழுதைச் செய்தவர், (என் மகளுக்கு), பைந் துழாய் மது மாலை - தேனினையுடைய பசிய திருத்துழாய்மாலையை, தந்திலர் - தந்தாரில்லை; (முன்புகோவர்த்தனத்தைக் குடையாகப் பிடித்து), இந்திரன் சோனை மாரி - இந்திரனால் விடாது பெய்விக்கப்பட்ட பெருமழையை, விலக்கிவிட்டவர் - தடுத்தருளியவர், சொரி கண் மாரி - (என்மகள்) கண்களினின்றும் பெய்கின்ற கண்ணீர் மழையை, விலக்கிலார் - தடுத்தாரில்லை; (முன்பு பாற்கடல்கடைந்து), சுரர்களுக்கு - தேவர்களுக்கு, அமுதம் - அமிருதத்தை, கொடுத்தவர்—, (என்மகளுக்கு), சோதி வாய் அமுதம் - ஒளிபொருந்திய (தமது) திருவாய் மலரிடத்துளதாகிய அதராமிருதத்தை, கொடார் - கொடுத்தாரில்லை; ஐவர் கொடிக்கு - (துரியோதனன் தம்பியால் துகிலுரியப்பட்ட) பாண்டவர் மனைவியாகிய திரௌபதிக்கு, தானை அளித்தவர் - துகிலை (மேன்மேல் மாளாது வளரும்படி) அருளியவர், (என்மகளுக்கு), தானை கொண்டது - தாம்கொண்ட துகிலை, அளிக்கிலார் - கொடுத்தருளினாரில்லை; சங்கரற்கு - உருத்திரனுக்கு, இரவை - பிச்சை யெடுத்தலை, தடுத்தவர் - போக்கியருளியவர், தையலுக்கு - (என்) மகளுக்கு, இரவை - (நெடிதூழிகாலமாய்த் தோன்றிவளர்கின்ற) இராப்பொழுதை, தடார் - (அங்ஙனம் வளரவொட்டாது) தடுத்தாரில்லை; ஆனை முன் வரும் - கஜேந்திராழ்வானுக்கு எதிரில் வந்து பாதுகாத்தருளிய, அன்பு உளார் - அன்புடையவர், முலை யானை முன் வரும் - (என் மகளது) தனங்களாகிய யானைகளுக்கு முன்னே வந்து

தோன்றுகின்ற, அன்பு இலார் - அன்பில்லாதவராயிருந்தார்; (ஆகையால்), அணி அரங்கர் - அழகிய ரங்கநாதர், நடத்தும் நீதி - நடத்துகின்ற முறைமையெல்லாம், அநீதி ஆக - முறைமையல்லாததாக, இருந்தது—. (எ - று.)

இது, தலைமகனோடு புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாற் படுகிற பலவகைத் துன்பங்களையுங் கண்டு ஆற்றாளான நற்றாய் தன் ஆற்றாமை மிகுதியால் இரங்கிக் கூறியது.

விரகவேதனையால் துகில்நெகிழ்ந்து போகின்றமை பற்றி, தானை கொண்ட என்றார். தையல் - அழகு; அஃதுடையாளுக்கு ஆகுபெயர். கொங்கைகளுக்கு யானையின் கோடுகளையும் மஸ்தகங்களையும் உவமையாகக் கூறுவது மரபாதலால், முலையானை யென்றார். இனி, 'தானைக் கொண்ட தளிக்கிலார்' என்பதில் தானையென்பதனைத் தான் ஐ எனப் பிரித்துத் தான் விரகவேதனையையுண்டாக்கிக் கவர்ந்துகொண்ட அழகை மீட்டும் வந்து புணர்ந்து அளிக்கிலரென்றும், 'ஆனைமுன்வரு மன்புள்ளார்' என்னுமிடத்தில் மன்புள்ளார் எனப் பிரித்துக் கஜேந்திராழ்வான்முன்னே விரைந்து வருகின்ற பெரிய கருடனை யுடையவரென்றும், 'முலையானைமுன்' என்பதை முலையால் கைமுன் எனப்பிரித்துத் தனங்களால் வருந்துமுன்னே யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இச்செய்யுளில் எய்தவர் எய்திலார் முதலாகக்கூறப்பட்டவை எதிர்மறையும் உடன்பாடுமாய்ச் சிலசொற்றொடர்கள் சொல்லாலும் சிலசொற்றொடர்கள் சொல்லாலும் பொருளாலும் மறுதலைப்படத் தொடுக்கப்பட்டதனால், முரண்தொடை; "சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றது காண்க.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு ஏழாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினான்குசீராசிரியவிருத்தம். (27)

இருளினும்வெளியினுமருளினுந்தெருளினு
 மின்பமேயடையினுந் துன்பமேமிடையினு
மொருவர்முன்புகழினுமிருவர்பின்பிகழினு
 மூணிறந்தழியினும்யான்மறந்தொழிவனோ
சுருதிநின்றேவிடுங்காதலங்காலொடுந்
 துவளுநூன்மார்பமும்பவளவாய்மூரலுந்
திருவரங்கேசர்தஞ்சுருள்கருங்கேசமுஞ்
 செய்யநீண்முடியுமத்துய்யசேவடியுமே

(இ - ள்.) இருளினும் - இருட்பொழுதிலும், வெளியினும் - பகற்பொழுதிலும், மருளினும் - (மாயைவசத்தால்) மயங்குங்காலத்தும், தெருளினும் - (அங்ஙனம் மயங்காது) தெளிந்திருக்குங் காலத்தும், இன்பமே யடையினும் - இன்பந்தானே வந்து சேர்ந்தாலும், துன்பமே மிடையினும் -

துன்பந்தானே மிக்கு நெருங்கி வந்தாலும், ஒருவர் முன் புகழினும் - ஒருத்தர் முன்னேவந்துநின்று புகழ்ந்தாலும், இருவர் பின்பு இகழினும் - பலர் பின்னேநின்று இகழ்ந்தாலும், ஊன் இறந்து அழியினும்-உடம்பு அழிந்து ஒழிந்தாலும்,—யான்—,—திருவரங்கேசர் தம்-ஸ்ரீரங்கநாதரது, சுருதிநின்று ஓலிடும் - நான்கு வேதங்களும் புகழ்ந்துநின்று முறையிடுகின்ற, கரதலம் நாலொடும் - நான்கு திருக்கைகளையும், துவளும் நூல் மார்பமும் - முப்புரி நூலசைந்து விளங்குகின்ற திருமார்பையும், பவளம் வாய் மூரலும்-பவழம் போலச் சிவந்த திருவாய்மலரினது புன்சிரிப்பையும், சுருள் கருங் கேசமும்-சுருண்ட கரிய மயிர் முடியையும், செய்ய நீள் முடியும் - செவ்விதாகிய [அழகிய] நீண்டதிருமுடியையும், அதுய்ய சேவடியும்-அப்படிப்பட்ட தூய்மையான சிவந்த திருவடிகளையும், மறந்து ஒழிவனே-மறந்து போவேனே?

எவ்விடத்தும் எப்போதும் எல்லாநிலையிலும் எம்பெருமானது திருவுருவத்தை மறவேனென்பதாம். "என்வாய்முதலப்பனை என்றுமறப்பனோ", "மறப்பனோ வினியானென்மணியையே" என்று நம்மாழ்வார் பாசுரம். 'ஒருவர்முன்புகழினும் இருவர்பின்பு இகழினும்' என்றதனால், ஒருவர் ஒருத்தனை முன்னேநின்று புகழ்ந்தால், பலர் அவனை இகழ்வரென்ற உலகவியற்கையை வெளியிட்டார். இருவரென்பது, ஒன்றின்மேற்பட்டவரென்னும் பொருள்பட நின்றது. பின்பு இகழ்தல்-புறங்கூறுதல். சேவடியை இறுதியில் வைத்துக் கூறியது, எம்பெருமானது எந்தத் திருவவயவத்தை மறப்பினும் பிறவிப்பெருங்கடலுக்குப் புணையாகிய திருவடிகளை மறவேனென்னுந் துணிவு குறித்தற்கு. இத்திருவடிக்குத் தூய்மையாவது - தன்னை யடைந்தவரைப் பிறவிக்கடலுள் அழுந்தாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்துப் பரிசுத்தமாகிய முத்தியென்னும் அக்கரையிற் கொண்டுசேர்க்குந் திறம். அ-பிரசித்தியைக்காட்டும்.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (உஅ)

சேவடியான் மூவடிமண் டென்னரங்கத் தம்மானீ
மாவலிபால் வாங்கியநாண் மண்ணுலகோ—மூவுலகும்
வீசுங்கா லோவலிய வெவ்வினையே னெஞ்சமோ
பேசுங்கா லேதோ பெரிது.

(இ - ள்.) தென் அரங்கத்து அம்மான் - அழகிய ரங்கநாதனே !—நீ—, சேவடியால்-சிவந்த திருவடிகளால், மூ அடி மண் - மூன்றடிநிலத்தை, மாவலிபால் - மகாபலிசக்கரவர்த்திபக்கல், வாங்கிய நாள்-வேண்டியிரந்து உலகனைத்தும் ஈரடியாலொடுக்கி யளந்தபொழுது,—மண் உலகோ - நிலவுலகமோ, (அந்நிலவுலகத்தைத் தன்னுள் அடக்கியளந்த), மூவுலகும் வீசும் காலோ - மூன்றுலோகத்திலும் பரவிய திருவடியோ, வலிய வெம் வினையேன் நெஞ்சமோ - (அத்திருவடிகளைத் தன்னுளடக்கிய) வன்மையாகிய கொடியவினைகளையுடைய எனது மனமோ, பேசும்கால்-சொல்லுமிடத்து, ஏதோ - எதுவோ, பெரிது - பெரியது? (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகள் உலகங்களையெல்லாம் தனது ஈரடிக்குள் அடக்கியமையால் மிகப்பெரியன: அவற்றை எனதுநெஞ்சு தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருத்தலால், என்நெஞ்சே அத்திருவடிகளினும் பெரியதென்பதாம்; யான் பக்திவசப்படுதலாலாகும் மெய்ப்பாடுகளிற் குறைவுற்ற கொடுவினையேனாயினும் எம்பெருமானது திருவடிகளை எப்பொழுதும் மனத்திற்கொண்டு தியானிக்கின்றேனென்பது, கருத்து. இங்கு, ஆதேயமாகிய [நெஞ்சமென்னும் ஆதாரத்தி லிருப்பதாகிய] திருவடிகளினும் அதற்கு ஆதாரமாகிய நெஞ்சத்திற்குப் பெருமை கூறியதனால், இது-மிகுதியணியின் பாற்படும், இதனை வடநூலார் அதிகாலங்கார மென்பர். "புவியு மிருவிசும்பும் நின்னகத்த நீ என், செவியின்வழி புகுந்து என்னுள்ளாய் - அவிவின்றி, யான்பெரியன் நீ பெரியையென்பதனை யார் அறிவார், ஊன்பருகு நேமியாய்! உள்ளு" என்ற அருளிச்செயல், இங்கு நோக்கத் தக்கது.

இது, பிறப்பென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (உகூ)

[நாரைவிடு தூது.]

பெருவரங்கேசவனல்லாதருள்செயும்பேரிலைவே
றொருவரங்கேசற்றுமோதாரென்காதலையோடியெங்குங்
கருவரங்கேசலிக்கத்திரிவோர்க்குக்கருணைசெய்யுந்
திருவரங்கேசற்குநீசொல்லவேண்டுஞ்செழுங்குருகே.

(இ - ள்.) செழுங்குருகே - செழுமையான நாரையே!—பெரு வரம் - பெரியவரங்களை, அருள்செயும் பேர் - கொடுத்தருளுகின்றவர், கேசவன் அல்லாது - கேசவனையேயல்லாமல், (வேறு) இலை - வேறொருவரும் இல்லை; அங்கே - அவ்வெம்பெருமானிடத்தே, ஓடி - விரைந்துசென்று, என்காதலை - எனது விருப்பத்தை, வேறு ஒருவர்—, சற்றும் ஓதார் - சிறிதுஞ் சொல்லார்; (ஆகையால்),—எங்கும் - எவ்விடத்தும் [எல்லாப் பிறப்புகளிலும்], கரு அரங்கே - கருப்பத்தினிடத்தே, சலிக்க - துன்பமுண்டாக, திரிவோர்க்கு - மாறிமாறிப்பிறந்திறந்து அலைபவர்களுக்கு, கருணைசெய்யும் - அருள் செய்கின்ற, திருவரங்கேசற்கு—, நீ—, (விரைந்து சென்று என் காதலை), சொல்லவேண்டும்—; (எ - று.)

இது, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அப் பிரிவாற்றாது வருந்தும்போது அன்னம் இரங்குமிடம் நெய்தல் நிலமாதலால், அந்நிலத்தில் குருகென்னும் பறவைகள் கழிக்கரையில் இரைதேடுவதற்குவர, அவற்றை நோக்கி 'எனது நிலைமைகளை எனதுதலைவனான திருவரங்கநாதன் பக்கல்சென்று சொல்வார் ஒருவரும் இலர்; நீ சென்று சொல்லவேண்டும்' என்று வேண்டிய துறை.

வேண்டியதை யளிப்பவனும் ஸ்ரீரங்கநாதனே; அவ்வெம்பெருமானிடத்து என் அன்பை அறிவிக்கத்தக்கவனும் நீயே யென்பதாம். மூன்றுமடி - எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக உயிர்களின் மீது பாராட்டும் கருணை

யின் ஏற்றத்தை விளக்கும். முதலெழுத்துத்தவிர இரண்டு முதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றி நிற்கப் பொருள் வேறுபட்டு வந்ததனால், திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியாம். வேறு - மத்திமதீபம். கரு - கர்ப்பமென்பதன் விகாரம். அரங்கு - சிறுவீடு.

இது, நிரையசைமுதலாக வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (௩0)

[இரங்கல்.]

குருகுறங்குகானலே கருநிறங்கொள்பானலே
கொடியிருண்டஞாழலே நெடியகண்டனீழலே
பொருதரங்கவேலையே நிருதரங்கமாலையே
போதயின்றகம்புளே யேதையின்றியம்புகேன்
றிருவரங்கரிணையிலா வொருபுயங்கவணையிலே
திகழ்வலக்கைகீழதா முகிழ்மலர்க்கண்வளர்வதோர்
கருணைநம்புவதனமு மருணவிம்பவதரமுங்
காவிகொண்டமேனியு மாவிகொண்டுபோனவே.

(இ - ள்.) குருகு உறங்கு கானலே - நாரைகள் தங்குவதற்கிடமாகிய கடற்கரைச்சோலையே! கரு நிறம் கொள் பானலே - கரியநிறத்தைக் கொண்ட கருங்குவளையே! கொடி இருண்ட ஞாழலே - (தன்னைக் கொள் கொம்பாகப் பற்றிச் சுற்றியிருக்கின்ற) கொடிகளால் இருண்டிருக்கின்ற குங்குமமரமே! நெடிய கண்டல் நீழலே - நீண்ட தாழையின் நிழலே! பொரு தரங்கம் வேலையே - மோதுகின்ற அலைகளையுடையகடலே! நிருதர் அங்கம் மாலையே - அரக்கரது உருவம்போன்ற கருநிறத்தை யுடைய அந்திப்பொழுதே! போது அயின்ற கம் புளே - மலர்களை (உணவாகக் கொண்டு) உண்கின்ற நீர்வாழ்பறவையே!—ஏதை இன்று இயம்புகேன் - இப்பொழுது (யான்) என்னவென்று (எடுத்துச்) சொல்லப்போகிறேன்! திரு அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதர், இணை இலா - ஒப்பில்லாத, ஒரு புயங்கம் அணையிலே - ஒரு சேஷசயனத்திலே, திகழ் வலக்கை - விளங்குகின்ற வலத் திருக்கையை, கீழது ஆ - (தலையின்) கீழிடத்தாகக்கொண்டு, முகிழ் மலர் கண் வளர்வது - அரும்பி மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் அறிதுயில் செய்யப்பெற்ற, ஓர் - ஒப்பில்லாத, கருணை நம்பு வதனமும் - அருளால் விரும்பப்படுகின்ற திருமுகமண்டலமும், அருண விம்ப அதரமும் - சிவந்தகொவ்வைப்பழம்போன்ற திருவதரமும், காவி கொண்ட மேனியும் - கருங்குவளை மலர் போன்ற திருமேனியும், ஆவி - (எனது) உயிரை, கொண்டுபோன - கொள்ளைகொண்டு போயின; (எ - று.)

இரங்குதல் நெய்தற்றிணைக்கு உரியதாதலால், இக்கவி, அங்ஙனம் நெய்தலில் தலைவனைப்பிரிந்து தனியேயிருந்து வருந்துகிற தலைமகள் ஆண்டுள்ள பொருள்களை நோக்கி இரங்கிக்கூறியது இது.

'குருகுறங்குகானல், பொருதரங்கவேலை' என்பதனால் நிலமுதற்பொருளும், 'நிருதரங்கமாலை' என்றதனால் காலமுதற்பொருளும், 'பானலே

ஞாழலே' என்பன முதலியவற்றால் கருப்பொருளும், 'ஏதையின்று இயம்பு கேன்...ஆவிகொண்டுபோனவே' என்பதனால் உரிப்பொருளும் கூறப்பட் டமை காண்க.

குருகு - மற்றை நீர்வாழ்பறவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். கம் - நீர்; கம்புள் - சம்பங்கோழி. இயற்கையாய் உயிர்கண்மே லுளதாகின்ற நிர் ஹேதுககிருபை திருமுகத்தே நன்றாக விளங்குவதென்பார், 'கருணை கம்பு வதனம், என்றார். விம்பம் - பிம்பம். அதரம் - கீழுதடு. கொண்ட - உவம வுருபு; "யாழ்கொண்ட விமிழிசை" என்பதிற் போல. "ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே, கடலே கானல் விலங்கே மரனே, புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே, யவையல பிறவு நுவலிய நெறியாற், சொல்லுநபோல வுங் கேட்குந போலவுஞ், சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்" என் னுஞ் சூத்திரத்தால் அஃறிணைப் பொருள்கள் கேட்பனபோலச் சொல்லப் பட்டன.

இது, முதல்மூன்றுஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் விளங்காய்ச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களுமாகிய **எண்சீராசிரியவிருத்தம்: பன்னிருசீரெனினும்** அமையும். (௩௧)

* போனகம்பதினாலுபுவனந்திருப்பள்ளிபொறியரவணைப்பாற்கடல்
பூமடந்தைநிலமடந்தையுந்தேவியர் புராதனமறைக்குமெட்டா
வானகம்பேரின்பமுடன்வீற்றிருக்குமிடம் வாகனம்வயினதேயன்
மலர்வந்தநான்முகன்றிருமைந்தனவன்மைந்தன் மதிசூடிவாசவன்முதற்
றேனகுந்தொடைமௌலிமுப்பத்துமுக்கோடி தேவருனதேவல்செய்வோர்
திங்களும்பரிதியுஞ்சங்கமுந்திகிரியுந் திரிவனவுநிற்பனவுமா
மேனைமன்னுயிர்முழுதும்விளையாடநீ வகுத்திட்டபலமாயைதனு
லெழிலரங்கத்துயிலுமெம்பிரானின்பெருமை யாவரேவாழ்த்துவாரே.

(இ - ள்.) எழில் அரங்கம் - திருவரங்கத்தே, துயிலும் - பள்ளிகொள் கின்ற, எம் பிரான் - எமது தலைவனே!—(உனக்கு), போனகம் - உணவு, பதினாலு புவனம் - பதினான்கு உலகங்கள் : திரு பள்ளி - அழகிய சயனம், பொறி அர அணை பால் கடல் - புள்ளிகளையுடைய ஆதிசேஷனாகிய சய னத்தையுடைய திருப்பாற்கடல்; தேவியர் - மனைவியர், பூமடந்தையும் நிலமடந்தையும்—; பேரின்பமுடன்—, வீற்றிருக்கும் - எழுந்தருளியிருக் கின்ற, இடம்—, புராதனம்மறைக்கும் - பழமையாகிய [அநாதியாகிய] வேதங்களுக்கும், எட்டா - அறியவொண்ணாத, வானகம் - பரமபதம்; வாக னம்—, வயினதேயன் - கருடன்; திருமைந்தன் - அழகிய குமாரன், மலர்

* "காந்தஸ்தே புருஷோத்தம: பணிபதிச் சய்யாஸநம் வாஹநம்], வேதாத்மா விஹகேச்வரோ யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ-ப்ரஹ்மேசாதி ஸுரவ்ரஜஸ் ஸதயிதஸ்வத்வத்தாஸதாஸீஜந: ஸ்ரீரித்யேவச நாம தே பகவதி! ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம்" என்னும் ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தி யின் கருத்தைக்கொண்டு, ரங்கநாதன் விஷயமாக இப்பாடல் இருக்கின்ற தென அறிக.

வந்த நான்முகன் - நாபிகமலத்தில் தோன்றிய பிரமதேவன்; அவன் மைந்தன் - அப்பிரம தேவனது மகன் [பேரன்], மதி சூடி - பிறையை முடியிற் சூடிய உருத்திரன்; உனது ஏவல் செய்வோர் - உனது குற்றேவல்களைச் செய்பவர்கள், வாசவன் முதல் - இந்திரன் முதலிய, தேன் நகும் தொடை மௌலி - தேனோடு மலர்கின்ற பூமாலையைச் சூடிய முடியையுடைய, முப்பத்து முக்கோடி தேவர் - முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்கள்; சங்கமும் திகிரியும் - சங்கசக்கரங்கள், திங்களும் பரிதியும்—; சந்திர சூரியர்கள் - நீ—, விளையாட - விளையாட்டாக, வகுத்திட்ட - ஏற்படுத்திய, பல மாயை - பலவாகிய மாயைப்பொருள்கள் ; திரிவனவும் - சஞ்சரிப்பனவும், நிற்பனவும் - (சஞ்சரியாமல்) நிலையாக நிற்பவைகளும், ஆம் - ஆகிய, ஏனை மன் உயிர் முழுதும் - மற்றை நிலைபொருந்திய உயிர்களெல்லாம்; அதனால் - ஆகையால்,—நின் பெருமை - உனது பெருமையை, யாவரே - எவர்தாம், வாழ்த்துவார் - வாழ்த்த வல்லவர்? எவர்க்கும் வாழ்த்தலரி தென்றபடி. (எ-று.)

இதில், ஒருவாறு எம்பெருமானது ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க. "போதின்மங்கை பூதலக்கிழத்தி தேவியூன்றியும், போதுதங்கு நான்முகன் மகன் அவன்மகன்சொலில், மாதுதங்கு கூறன்" என்பது, திருமழிசையாழ்வார் பாசுரம். வயினதேயன் - விநதையின் மகன். திரிவன, நிற்பன என்பவை - முறையே சரமென்றும், அசரமென்றும்; ஜங்கமமென்றும், ஸ்தாவரமென்றும், இயங்குதிணைப் பொருளென்றும், நிலைத்திணைப்பொருளென்றுங் கூறப்படும். "பொங்கர வென்பது மெல்லணை யூர்தி வெம் புள்ளரசு, பங்கய மின்னொடு பார்மகள் தேவி படைப்பவன் சேய், கிங்கரர் விண்ணவர் சாதகநாடிறை கேழலொன்று, யங்கணெடும்புவி யெல்லா மிடந்த வரங்கருக்கே" என்றார் திருவரங்கத்துமாலையிலும். முப்பத்துமுக்கோடி தேவர் - ஆதித்தியர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர் இருவருமாகிய முப்பத்து மூவரையுந் தலைவராகவுடைய தேவர்கள். "எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவரோரிருவர், வண்ண மலரேந்தி வைகலும் - நண்ணி, ஒருமாலையாற் பரவியோவா தெப்போதுந், திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று" என்றார் பொய்கை யாழ்வாரும்.

எம்பெருமான் எல்லாவற்றிலும் நிரம்பி யாதொரு குறைவு மின்றியிருப்பவனாதலால், அவன் உலகங்களைப் படைத்தல் யாதுபயனைக் கருதியோ? என்று ஐயப்பாடுதோன்ற வினவினார்க்கு, சௌர்யவீர்ய பராக்கிரமங்களால் நிரம்பி இந்நானில முழுவதையும் தனிச்செங்கோல் செலுத்தும் மண்டலாதிபதி கேவலம் விநோதத்தின் பொருட்டுப் பந்து முதலியவற்றைச் செய்துகொள்ளுதல்போலவே எம்பெருமானும் கேவலம் விளையாட்டின்பொருட்டே உலகங்களைப் படைப்பனென்று வேதாந்தங்களில் அறுதியிடப்பட்டிருத்தல் காண்க எனச் சமாதானங் கூறியவாறு.

இது, பெரும்பாலும் முதல் ஐந்தாஞ் சீர்கள் விளச்சீர்களும், இரண்டு மூன்று நான்காஞ் சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், ஆறு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களு

மாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும் உள்ள பதினான்குசீராசிரியவிருத்தம். (கூஉ)

[பிரிவாற்றாது வருந்துந் தலைவி யிரங்கல்.]

வாழுமவுலித்துழாய்மணமு மகரக்குழைதோய்விழியருளு
மலர்ந்தபவளத்திருநகையு மார்பிலணிந்தமணிச்சுடரும்
தாழுமுளரித்திருநாபித் தடத்துளடங்குமனைத்துயிருஞ்
சரணகமலத்துமைகேள்வன் சடையிற்புனலுங்காணேனா
லாழமுடையகருங்கடலி னகடுகிழியச்சுழித்தோடி
யலைக்குங்குடகாவிரிநாப்பணை வாயரவிற்றுயிலமுதை
யேழுபிறப்பிலடியவரை யெழுதாப்பெரியபெருமானை
யெழுதவரியபெருமானென் றெண்ணாதெழுதி யிருந்தேனே.

(இ - ள்.) வாழும் - (திவ்வியமங்களஸ்வரூபமாக) வாழ்கின்ற, மவுலி - திருமுடியிற் சூடிய, துழாய் - திருத்துழாயில், மணமும் - நறுநாற்றத்தையும், மகரம் குழை தோய் - (காதிலணிந்த) மகரகுண்டலங்களை அளாவுகின்ற, விழி - திருக்கண்களில், அருளும் - திருவருளையும், மலர்ந்த பவளம் திரு நகையும் - பவழம் போலச் சிவந்த திருவாய்மலரில் அழகிய புன்சிரிப்பையும், மார்பில் அணிந்த மணி சுடரும்-திருமார்பிற் சாத்திய கௌஸ்துப மணியில் ஒளியையும், தாழும் முளரி திரு நாபி தடத்துள் - ஆழ்ந்த அழகிய நாபிகமலத்தினிடத்தில், அடங்கும்-அடங்கியிருக்கின்ற, அனைத்து உயிரும்-எல்லாவுயிர்களையும், சரண கமலத்து - திருவடித்தாமரை மலர்களில் உமை கேள்வன் சடையில் புனலும் - பார்வதியின் கணவனாகிய பரமசிவனது (கபர்த்தமென்னுஞ்)சடையில் தங்குகின்ற கங்கைநீரையும், காணேன் - காண்கின்றேனில்லை; ஆல் - ஆகையால், ஆழம் உடை —, கருங்கடலின் - கரிய கடலினது, அகடு-நடுவிடம், கிழிய - பிளவுறும்படி, சுழித்து-சுழித்துக் கொண்டு, ஓடி - விசையாக ஓடி, அலைக்கும் - அலைகின்ற, குட(க்கு) காவிரி- மேற்றிசையினின்றும் வருகின்ற காவேரி நதியினது, நாப்பண் - நடுவில், ஐவாய் அரவில் - ஐந்தலைநாகத்தில், துயில் - கண்வளர்கின்ற, அமுதை - அமிருதம்போ லினியவனும்,—அடியவரை - தன்னடியார்களை, ஏழு பிறப்பில் - எழுவகைப்பிறவித் தொகையுள், எழுதா - எழுதாத [சேர்க்காத], பெரிய பெருமானை - பெரியபெருமாளுமாகிய அரங்கநாதனை, எழுத அரிய பெருமான் என்று - எழுதுதற்கரிய (கட்டழகுடைய) எம்பெருமானென்று, எண்ணாது - நினையாமல், எழுதி - (என்பேதைமைத்தன்மையாற் சித்திரத்தில்) தீட்டி, இருந்தேன் - வாளா போயினேன்; (எ - று.)

இது, எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்தி அப்பெருமானது திருவுருவத்தைச் சித்திரத்தில் எழுதியேனும் தனது துயரத்தை ஒருவாறு தணியக் கருதி அவ்வாறு எழுதியதனுள் அவ்வுருவம்முழுவதும் அமையாமையாற் கருதிய பயன் கைகூடப்பெறாத தலைமகளது கூற்று; எழுதரிதென்னுந் துறை.

எம்பெருமானது திருவுருவத்தை எழுதத்தொடங்கி, திருத்துழாய்மாலையோடுகூடிய திருமுடி திருக்கண்கள் திருப்பவளம் திருமார்பத்திற் கௌஸ்துபரத்நம் நாபிபத்மம் சரணகமலம் முதலிய வடிவங்களை எழுதுகையில், துளசிமாலையின் நறுமணத்தையும், திருக்கண்களின் திருவருளையும், திருப்பவளவாயின் மந்தஹாஸத்தையும், கௌஸ்துபரத்நத்தின் ஒளியையும், நாபிகமலத்தில் உயிர்கள்யாவும் அடங்கியிருப்பதையும், திருவடிகளில் கங்கையடங்கியிருப்பதையும் எழுதுவது அரிதாதல் காண்க. சித்திரத்தில் உருவம்மாத்திரம் எழுதப்படுமேயன்றி, அதன் குணஞ் செயல் முதலியன எழுதப்படாவாம்.

மகரக்குழை - முதலையின் வடிவமாகச்செய்த குண்டலம். காதளவும் நீண்ட கண்ணென்பார், 'குழைதோய்விழி' என்றார். பவளம் - உவமவாகு பெயர். தன் அடியவரது பிறப்பை ஒழித்தலால், 'பிறப்பி லடியவரை யெழுதாப்பெரியபெருமான்' எனப்பட்டான். மனத்திற்குத்திருப்தியுண்டாக்குமளவும் அவித்தவித்து எழுதுதற்குரிய சித்திரத்திலும் எழுதவொண்ணாத பெருமானென அழகின்பெருமை கூறியவாறு.

இது, மூன்று ஆருஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பன்னிருசீராசிரியவிருத்தம். (கூகூ)

[இதுவும் அது.]

இருங்குங் குமத்தோளரங் கேசர்முன்னாளிலங்காபுரங் காவலன் காலினால்வீழ், கருங்குன்று போன்மண் முகங்குத்தி வீழக் கண்டாரெனக்கின் றுதண்டாரளித்தான், மருங்கெங்கும்வம் போதுவார் வாயடங்கும் வாடைக்கு நிலமங்கை யாடைக்குநோகே, நெருங்குந்தனஞ்சந்தனம்பூசலாகு நீளாதிராமையன் மீளாதிராதே.

(இ - ள்.) முன்நாள் - முற்காலத்தில் [இராமாவதாரத்தில்], இலங்காபுரம் காவலன் - இலங்கைநகருக்கரசனாகிய இராவணன், காலினால் வீழ் கருங் குன்றுபோல் - பெருங்காற்றினால் விழுகின்ற கரிய பெரிய மலைபோல, மண் முகம் குத்தி வீழ - மண்ணை முகத்தாற் குத்தி [தலைகவிழ்ந்து] விழும்படி, கண்டார்-செய்தவராகிய, இரு குங்குமம் தோள்-குங்குமமணிந்த பெரியதோள்களையுடைய அரங்கேசர்—, இன்று - இன்றைக்கு, எனக்கு—, தண் தார் - குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையை, அளித்தால் - அருள் செய்வாராயின்,— மருங்கு எங்கும் - சுற்றுப் பக்கங்களெல்லாம் (இருந்து), வம்பு ஓதுவார் - வம்பளக்கின்ற மகளிரது, வாய்—, அடங்கும்—: வாடைக்கும் - வாடைக் காற்றுக்கும், நில மங்கை ஆடைக்கும் - நிலமகளது ஆடையாகிய கடலுக்கும், நோகேன் - வருந்தேன்; நெருங்கும் தனம் - நெருங்கிய கொங்கைகளில், சந்தனம் பூசல் ஆகும்—, இரா - இராப்பொழுது, நீளாது - நீடியாது; மையல் - காதல்நோயும், மீளாது இராது - நீங்காமலிராது (நீங்கும்), (எ - று).

தலைவனைப் பிரிந்து தவிக்கின்ற நிலையிலே வாடை கடல் முதலியவற்றிற்கு ஆற்றாத தலைவி தாரும் பெறாதுவருந்தி இங்ஙனம் கூறினளென்க. இதன் மெய்ப்பாடு - அழுகை; பயன் - ஆற்றாமை நீங்குதல். தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் நிலையில் தலைவி அத்தலைவன் சாத்திய மாலை கிடைக்கப் பெற்றால் அதனை அவனாகவே பாவித்து உடம்பில் ஒற்றிக்கொண்டு அவனைத் தழுவியணைத்தவள்போன்று மகிழ்வுறக்கருதினளாதலால், 'எம்பெருமான் தனது மாலையைத் தந்தானாயின், அப்போது தமக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் வம்பளக்கின்ற மகளிர்வாயும் அடங்கும், காமோத்தீபகப் பொருள்களாகிய வாடை முதலியனவும் என்னை வருத்தமாட்டா! யான் இனிதிருப்பேன்' என்றனளென்பதாம். தனது தளர்ச்சியை ஊரலர் முதலியவற்றால் அறிந்த செவிலித்தாயர் முதலியோர் அதற்குத் தக்க பரிகாரமொன்றுஞ் செய்யாது முனிந்து கூறும் வார்த்தைகள் தன்வருத்தத்தை மிகுவித்தல் பற்றி, 'மருங்கெங்கும் வம்போதுவார் வாயடங்கும்' என்றாள். வம்பு ஓதுதல் - வீணே நிந்தித்துப் பேசுதல்! நிட்டூரவார்த்தைகளைக் கூறுதல். துணைவரோடு கூடியுள்ளார்க்கு இன்பஞ்செய்யும் தென்றலும் கடலும் அவரைப் பிரிந்தார்க்குத் துன்பஞ்செய்யுமென்றல் வெளிப்படை.

காலினால் வீழ் கருங்குன்று - இல்பொருளுவமை ; இனி, ஆதிசேஷனுக்கும் வாயுவுக்கும் பகைமை நேர்ந்தபொழுது வாயுவினாற்கொணர்ந்து தள்ளப்பட்ட மேருசிகரமென உள்பொருளுவமையுமாம். வாடை - வடக்கினின்று வருங் காற்று; வடக்கிற்செல்லுங் காற்றெனத் தென்றலுமாம். பூமியைச் சூழ்ந்த கடலை அதற்கு ஆடையென்பது மரபு.

இது, எல்லாச்சீரும் புளிமாச்சீராகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (௩௪)

தேடுகின்றனையைம்பொறிகளுக்கிரைதேடியுங்கிடையாமல்
வாடுகின்றனைவீடுசென்றென்றினிமருவுவைமடநெஞ்சே
யாடுகின்றிலையழுகிலைதொழுகிலையரங்கனைக்கரங்கூப்பிப்
பாடுகின்றிலைநினைகிலைபதின்மர்தம்பாடலின்படியாயே.

(இ - ள்.) மட(மை) நெஞ்சே - அறியாமையையுடைய மனமே! அரங்கனை—, கரம்கூப்பி - கைகூப்பி, தொழுகிலை - வணங்குகின்றாயில்லை: (அங்ஙனம் வணங்கிப் பேரானந்தத்தால்), ஆடுகின்றிலை - நர்த்தனஞ் செய்கின்றாயில்லை; அழுகிலை - (கண்ணீர்விட்டு) அழுகிறாயில்லை; பதின்மர்தம் பாடலின் படி ஆய் - ஆழ்வார்கள் பதின்மரது பாசுரத்தின்படியே, பாடுகின்றிலை - பாடித்துதிக்கின்றாயில்லை; நினைகிலை - தியானஞ்செய்கின்றாயில்லை; (இவையேயுமன்றி),— ஐம்பொறிகளுக்கு - பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும், இரை - உணவை, தேடுகின்றனை - தேடுகின்றாய்; தேடியும் - (அவ்வாறு) தேடியும், கிடையாமல் - (இரை) அகப்படாமையால், வாடுகின்றனை - வருந்துகின்றாய்; (ஆகையால் நீ), இனி—, என்று - என்றைக்கு, வீடுசென்று மருவுவை - பரமபதம் போய்ச் சேர்வாய்? (எ - று.)

எம்பெருமானைத் தியானித்து ஆனந்தக்கூத்தாடுதல் முதலிய நற்றொழில்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் ஐம்பொறிகளின் வசப்பட்டு வாடும்

தமது மனத்திற்கு இனியேனும் விஷயாந்தரங்களிற் செல்லுதலைவிட்டு அரங்கனைத்தொழுதல் முதலியன செய்து வீடுபெறுவாயென அறிவுறுத்தியபடி.

"ஆடிப்பாடியரங்கவோவென்றழைக்குந்தொண்டர்" என்றபடி ஆடிப்பாடித்தொழுதல் தொண்டர்களின் செயலாதலறிக. அரங்கநாதனுக்கு "பதின்மர்பாடும் பெருமாள்" என ஒருவிருது இருத்தல் கருதத்தக்கது. இரை - சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமாகிய புலன்கள். நினைதல் ஒழிந்த ஆடுதல் முதலிய தொழில்கள் மெய்மொழிகளதாயினும், இவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணம் மனமாதலால், அதன் தொழிலாகக் கூறினார்.

இது, முதற்சீர் தேமாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் புளிமாங்காய்ச்சீரும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௩௫)

ஆயினைமனையைச்சேயினைப்பிதாவையனத்தினைத்தனத்தினைவிரும்பும்
பேயினைமறந்துநோயினைமூப்பைப்பிறப்பினையிறப்பினைத்துடைப்பீ
ராயனைமூளரிவாயனை யெங்களமலனைக்கமலனைப்பயந்த
தாயனைநெடியமாயனைவடபாற்றரங்கனையரங்கனைத் தொழுமே.

(இ - ள்) ஆயினை - தாயையும், மனையை - மனைவியையும், சேயினை - மக்களையும், பிதாவை - தந்தையையும், அனத்தினை - சோற்றையும், தனத்தினை - பொருளையும், விரும்பும் - விரும்புகின்ற, பேயினை - அறியாமைக் குணத்தை, மறந்து - விட்டொழிந்து, நோயினை - வியாதியையும், மூப்பை - கிழத்தனத்தையும், பிறப்பினை - ஜநநத்தையும், இறப்பினை - மரணத்தையும், துடைப்பீர் - ஒழிக்க விரும்புபவர்களே!—ஆயனை - திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவனும், மூளரிவாயனை - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவாயையுடையவனும், அமலனை - குற்றமற்றவனும், கமலனை பயந்த - நாபிகமலத்துப் பிரமதேவனைப் பெற்ற, தாயனை - தாயானவனும், நெடிய மிகுந்த மாயனை - மாயையையுடையவனும், வடம் பால் தரங்கனை - ஆலிலையிலும் பாற்கடலிலும் பள்ளிகொள்பவனுமாகிய, எங்கள் அரங்கனை—, தொழும் - வணங்குங்கள்; (எ - று.)

மனைவிமக்களை நினைந்து பிறப்புக்களில் உழல்வதை விட்டு நற்கதிபெற விரும்பினால் ஸ்ரீரங்கநாதனை வணங்குவதொன்றுமே செய்யவேண்டும் என்று உலகத்தோர்க்கு நல்லறிவு கூறியவாறு. பேய் - பேய்க்குணம்; ஆகுபெயர். தரங்கம் - ஆகுபெயர். தொழும் - உம்மீற்று முன்னிலையேவற்பன்மைமுற்று; உம்மீறு முன்னிலைக்கு வருதல், புதியனபுகுதல். இனி, நீவிர் தொழும்; தொழுவீரேல் துடைப்பீ ரெனவுங் கூட்டி முடிக்கலாம்.

இது, இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும் மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய எழுசீராசிரியவிருத்தம். (௩௬)

தொழப்பெறுதந்தவாரணத்தந்தமே
தொட்டிறுத்ததிம்வாரணத்தந்தமே
வழுத்துதாண்முன்புவனங்கடந்ததே
மலர்ந்தவுந்திபுவனங்கடந்ததே.

யொழித்ததுங்குழைச்சங்கரன்சாபமே
யொசித்ததுங்குழைச்சங்கரன்சாபமே
யழித்ததும்பொருதானவரங்கமே
யரிதனூரினிதானவரங்கமே.

(இ – ள்.) தொழ பெறாத – (எம்பெருமானை வணங்கி அவன்பெருமையை இவ்வளவிற்றென்று முற்றும்) அறியமாட்டாத, அந்த ஆரணத்து அந்தமே – அப்படிப்பட்ட வேதாந்தமே: தொட்டு இறுத்ததும் – கையால் தொட்டு முறிக்கப்பட்டதும், வாரணம் தந்தமே - குவலயாபீடமென்னும் யானையின் கோடுதானே; வழுத்து தாள் - (யாவராலும்) புகழப்படுகின்ற திருவடி, முன்பு - முன்காலத்தில் [ராமாவதாரத்தில்], வனம் – காட்டை, கடந்தது—நடந்து கடந்தது; மலர்ந்த உந்தி-மலர்ந்த நாபீ கமலம், புவனங்கள் - எல்லா வுலகங்களையும், தந்தது—படைத்தது; ஒழித்ததும் – போக்கியருளப்பட்டதும், குழை சங்கு அரன் சாபமே - சங்கினாலாகிய குழையென்னும் அணி பூண்ட சிவனது சாபமே; ஒசித்ததும்-முறித்ததும், குழை சங்கரன் சாபமே – வளையுந்தன்மையையுடைய சிவனது வில்லே; அழித்ததும்-அழிக்கப்பட்டதும், பொருதானவர் அங்கமே - போர் செய்கின்ற அசுரரது உடம்பே: அரிதன் ஊர்-அப்பெருமானது திருப்பதி, இனிது ஆன அரங்கமே—: (எ-று.)

"சங்கவெண்டோ டுடையவன்" என்றார், ஞான சம்பந்தரும். 'ஒசித்ததுங் குழைச்சங்கரன் சாபமே' என்னுமிடத்து, குழைச்சு அங்கு அரன் எனப்பிரித்து, குழைச்சு என்பதைக் குழைத்து என்பதன் போலியாக் கொண்டு, அங்கு-மிதிலா நகரத்தில், குழைச்சு - வளைத்து, ஒசித்ததும்-முறித்ததும், சிவனது வில்லேயென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். சாபம்—பிரம கபாலங் கையை விட்டு நீங்காமை. இங்கு சாபம்—சபித்தல், வில் என்ற இரு பொருளில் வந்தது. அரி-ஹரி; அடியார்களின் அருந்துயரைப்போக்குபவர்: அன்றிக்கே, தேவர்களுக்குப் பகைவர்களாகிய அசுரர் அரக்கர் முதலியோரை அழிப்பவர்.

இஃது, அடிதோறுந் தனித்தனியே வந்த **இறுதிமுற்றுமடக்கு.**

இது, முதற்கண் மாச்சீர்பெற்று நாற்சீரான்வந்தது அரையடியாகவும் அஃது இரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும் அவ்வடி நான்குகொண்டு, நிரையசை முதலில் வருதலால் அரையடிக்கு ஒற்றொழித்துப்பன்னிரண்டு எழுத்துப் பெற்று வந்த **கட்டளைக் கலிப்பா.** (௧௮)

அரங்க மாளிகைக் கருங்கடல் வண்ணனை
ஆலிமா முகிலை வாலி காலனை
இந்த ளூருறை யெந்தைபெம் மானை
ஈச னுன்முகன் வாசவன் றலைவனை
உள்ளுவா ருள்ளத் துள்ளுறை சோதியை
ஊரக நின்றரு ணீரகத் தடிகளை

எவ்வுண் மாயனைத் தெய்வநா யகனை
ஏர்மலி சிகரத்து நீர்மலை யாதியை
ஐவா யரவி லறிதுயி லமலனை
ஒருகால் மொழியினு மொழிகுவை நெஞ்சே
ஓதநீர் ஞாலத் துழலும்
ஔவியப் பிறப்பி லழுந்தி வாடுவதே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே!—அரக்கமாளிகை - திருவரங்கம் பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, கருங்கடல் வண்ணனை-கரிய கடல்போலுந் திருநிறமுடையவனை, ஆலிமாமுகிலை-திருவாயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற கரியமேகம் போன்றவனை, வாலி காலனை-வாலிக்கு யமனாயிருந்தவனை, இந்தளூர் உறை-திருவிந்தளூரி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, எந்தை பெம் மானை-எந் தந்தையாகிய பெருமானை, ஈசன் நான்முகன்வாசவன் தலைவனை—சிவன் பிரமன் இந்திரன் இவர்களுக்கு இறைவனானவனை, உள்ளுவார் உள்ளத்துள் உறை சோதியை—அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின் கண் (அவர் நினைத்த வடிவோடு விரைந்து சென்று) தங்குகின்ற ஒளியுருவ மானவனை, ஊரகம் நின்று அருள் நீரகத்து அடிகளை — திருவூரகத்திலும் திருநீரகத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமியை, எவ்வுள் மாயனை-திரு வெவ்வுளூரி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற மாயவனை, தெய்வம் நாயகனை—தேவர் தலைவனை, ஏர் மலி சிகரத்து நீர்மலை ஆதியை—அழகுமிக்க சிகரத் தையுடைய திருநீர்மலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற முதல்வனை, ஐவாய் அரவில் அறி துயில் அமலனை-ஐந்தலை நாகத்தில் யோகநித்திரை செய் தருளுகின்ற குற்றமற்றவனை, ஒரு கால் மொழியினும்-நீ ஒருதரம் (திரு நாமத்தைச்) சொல்லித் துதித்தாலும், ஓதம் நீர் ஞாலத்து-குளிர்ச்சியை யுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தில், உழலும்—அலைந்து வருந்து கின்ற, ஔவியம் பிறப்பில் — பொறாமையையுடைய பிறவிக் கடலில், அழுந்தி-முழுகி, வாடுவது-வாட்டமடைவதை, ஒழிகுவை-நீங்குவாய். (எ-று.)

இதனால், எம்பெருமானது திருநாம சங்கீர்த்தனத்தின் மகிமையை வெளியிட்டவாறு. ஆலி, இந்தளூ ரென்பவை-சோழநாட்டுத் திருப்பதி கள். ஊரகம் முதலியன-தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள். ஊரகமும் நீரகமும் - கச்சியுட் சேர்ந்தவை. "அழன்று பொரு வாலி காலன் - பர காலன் போற்றுந், திருவாலிமாயன்" என்றார் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந் தாதியிலும். ஔவியமென்பது - அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் முதலிய தீக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இது உயிர்வருக்கமோனை.

இது, ஈற்றயலடி - முச்சீரடியும், மற்றையடிகளெல்லாம் நாற்சீரடி களுமாய் வந்ததனால், நேரிசையாசிரியப்பா. (௩அ)

[இரங்கல்]

வாடியோடவனசமன்ன விருகண் வெள்ளமருவிபோன்
மருவியோட மதனன்வாளி யுருவியோடவாடையூ

டாடியோடவன்றிலோசை செவியிலோடவண்டுழா
யாசையோடுமெங்கள்பேதை யாவியோடனீதியோ
மோடியோடவங்கிவெப்பு மங்கியோடவைங்கரன்
முடுகியோடமுருகனோட முக்கணீசன்மக்களைத்
தேடியோட வாணனாயிரம்புயங்கள் குருதிநீர்
சிந்தியோடநேமிதொட்ட திருவரங்க ராசரே.

(இ-ள்.) மோடிஓட-துர்க்கை ஓடவும், அங்கி-அக்கினியும், வெப்பு—ஜ்வரமும், மங்கி ஓட - வலியழிந்து ஓடவும், ஐங்கரன் - ஐந்து கைகளையுடைய விநாயகன், முடுகிஓட-விரைந்து ஓடவும், முருகன்-அவன் தம்பியாகிய சுப்பிரமணியன், ஓட-ஓடவும், முக்கண் ஈசன்-மூன்று கண்களையுடைய சிவன், மக்களை—(தன்)பிள்ளைகளை, தேடி—தேடிக்கொண்டு, ஓட—ஓடவும், வாணன் - பாணாசுரனது, ஆயிரம் புயங்கள்—ஆயிரங் கைகளும், குருதி நீர் சிந்தி ஓட-ரத்த வெள்ளத்திற் சிதறியோடவும், நேமி தொட்ட-சக்கரத்தைப் பிரயோகித்த, திருவரங்கராசரே - ஸ்ரீரங்கநாதரே!—வனசம் அன்ன—தாமரை மலர் போன்ற, இரு கண்-இரண்டு கண்களும், வாடி ஓட—வாடிப்போகவும், வெள்ளம்-(அக்கண்களினின்றுபெருகுகின்ற) கண்ணீர்ப்பெருக்கு, அருவிபோல்-மலையருவிபோல, மருவி ஓட - வழிந் தோடவும், மதனன் வாளி - மன்மதனது புஷ்ப பாணங்கள், உருவி ஓட — உள்ளே தைத்து ஊடுருவிச் செல்லவும், வாடை - வாடைக்காற்று, ஊடு ஆடு ஓட-இடையே நுழைந்து செல்லவும், அன்றில் ஓசை - அன்றிற்பறவை கூவுகின்ற ஒலி, செவியில் ஓட-காதுகளினுட் புகவும், வள் துழாய் ஆசையோடும்-வளப்பம் பொருந்திய திருத்துழாய் மாலையினிடத்துள்ள ஆசையுடனே, எங்கள் பேதை-எங்கள் பெண்ணாகிய இவள், ஆவி ஓடல் — உயிர் நீங்கப் பெறுதல், நீதியோ-(உமக்கு) நியாயமாகுமோ? (ஆகாதென்றபடி); (எ-று).

இது, பிரிவாற்றாதுவருந்துந் தலைவியின் நிலையைக் கண்ட செவிலி, தலைவனை நோக்கி இரங்கிக் கூறியது; தோழி இரங்கியதென்பாரு முளர்.

உஷையைப் பிரத்யும்நனுக்கு மணஞ்செய்விக்கக் கருதிச் செயற்கரிய பெருங்காரியத்தைச் செய்த நீர், எங்கள் பெண்ணை மணந்துகொள்ளுதற்கு வேண்டிய செயலைத்தேடாது உபேட்சித்தல் சிறிதுந் தக்கதன்றென்பதாம்: திருவரங்கராசருக்குக் கொடுத்துள்ள அடைமொழி இவ்வாறு ஒருகருத்தை உட்கொண்டிருத்தலால் **கருத்துடை யடைமொழி யணி**யாம். 'ஓட' என்ற சொல் 'ஒரு பொருளிற் பலமுறை வந்தது—**சொற்பொருட்பின் வருநிலையணி**யாம்: இவ்வாறு இரண்டணிகள், எள்ளும் அரிசியும் போலச்சேர்ந்து வந்தது; **சேர்வையணி** யெனப்படும்.

இது, முதலாறுசீரும் மாச்சீர்களும், ஏழாஞ்சீரொன்று விளச்சீருமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் உள்ள **பதினான்கு சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.** (௩௯)

சருகருந்தியைம் பொறிவருந்தருந் தவர்களண்டர் குஞ்சரமு கன்குகன், பரிதிசந்திரன்சிவனயன்புரந்தரனிரந்தரம்பரவுமெந்தை யூர், குருகைதஞ்சை தென்கண புரங்குறுங் குடிகுடந்தை வண்டு வரை யிந்தளூர், திருவைகுந்த மஞ்சனசிலம் பயிந்திரபுரஞ் செழுந் திருவரங்கமே.

(இ-ள்.) சருகு அருந்தி-உலர்ந்த இலைகளைப் புசித்து, ஐம்பொறி வருந்து-பஞ்சேந்திரியங்களும் வருந்துகின்ற, அருந் தவர்கள் - (பிறராற்) செய்தற்கரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், அண்டர்-தேவர்களும், குஞ் சரமுகன்-யானைமுகத்தையுடைய விநாயகனும், குகன்-முருகனும், பரிதி-சூரியனும், சந்திரன் - சந்திரனும், சிவன் — சிவனும், அயன் — பிரமனும், புரந்தரன்-இந்திரனும், நிரந்தரம்-இடைவிடாமல் [எக்காலத்தும்], பரவும்-புகழ்ந்து வணங்குகின்ற, எந்தை - எம்பெருமானது, ஊர் - திருப்பதி,— குருகை-திருக்குருகூரும், தஞ்சை-திருத்தஞ்சை நகரும், தென்கணபுரம், அழகிய திருக்கண்ணபுரமும், குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியும், குடந்தை-திருக்குடந்தையும், வள் துவரை - வளப்பம் பொருந்திய திருத்துவாரகையும், இந்தளூர்-திருவிந்தளூரும், திரு வைகுந்தம் - ஸ்ரீ வைகுண்டமும், அஞ்சன சிலம்பு-திருவேங்கடமலையும், அயிந்திரபுரம்-திருவயிந்திர புரமும், செழு - செழுமையான, திரு அரங்கமே - ஸ்ரீரங்கமுமேயாம்; (எ-று.)— என்றது, மற்றைத் திருப்பதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

தஞ்சை - தஞ்சாவூரென்பதன் மரூஉ. துவரை - த்வாரகா வென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. திருவைகுந்தம் - பாண்டிய நாட்டகத்துத் திருக் குருகையைச் சார்ந்த நவதிருப்பதிகளுள் ஒன்று; அன்றிக்கே, பரமபதமு மாம். அஞ்சன சிலம்பு - திருமாலிருஞ் சோலைமலையுமாம். அயிந்திரபுரம்-அஹீந்த்ரபுரம்.

இது, பிரபந்தங்களுக்கு உரிய ஊர் என்னுந் துறையின்பாற்படும்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் புளிமாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் கூவிளச் சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியச் சந்தவிருத்தம், 'தனன தந்தன தனன தந்தன தனன தந்தன தனன தந்தன' எனச் சந்தக்குழிப்பு காண்க.
(உ0)

திருவரங்கந் திருக்கோயில் சேர்ந்துமது திருக்கோயி
றருவரென் றும் வைகுந்தந் தயங்கொளிசேர் வைகுந்த
மொருமருங்கி னந்துடையா ரொழிந்தொர்சன னந்துடையார்
மருவமறந் திருப்பீரே வணங்கமறந் திருப்பீரே.

(இ-ள்.) வணங்க-(எம்பெருமானை) வணங்குவதற்கு, மறந்திருப்பீரே— மறந்திருப்பவர்களே!—(நீங்கள்),— திரு அரங்கம் திரு கோயில்-திருவரங்கம் பெரியகோயிலை, சேர்ந்து - அடைந்து, உமது - உங்களது, திருக்கு-மாறுபாடு, ஓயில் - ஒழிந்தால்,— ஒரு மருங்கில் நந்து உடையார் - ஒரு

[இடது]பக்கத்திற் சங்கத்தையுடைய அவ்வரங்கநாதர், என்றும்-எந்நாளும், வைகும்-(தாம்) வீற்றிருக்கின்ற, தம்-தமது, தயங்கு ஒளிசேர்-விளங்குகின்ற ஒளி பொருந்திய, வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, தருவர்—கொடுத் தருளுவர்; ஒழிந்தோர் - அவரொழிந்த மற்றைத் தேவர்கள், சனனம் துடையார் - பிறப்பைப் போக்கமாட்டார்கள்; (ஆகையால்), மருவ —, (அந்த எம்பெருமானையே) சென்று சேரும்படி, மறம் - (உங்கள்) மாறுபாட்டை, திருப்பீர்-மாற்றுங்கள்; (எ-று)

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலையடைந்து உங்கள் மாறுபாட்டையொழிப்பீராயின் எம்பெருமான் உங்கள் பிறவிப்பிணியை யறுத்து முத்தியளிப்பனென்பதாம்.

திருக்கு - அகங்கார மமகாரங்கள். ஒழிந்தொர்—ஒழிந்தோ ரென்பதன் குறுக்கல். ஒழிந்தோர் சனனந் துடையார்-திருமாலை யொழிந்த மற்றைத் தேவர்கள் தம்மைச் சரணடைந்தவரது பிறப்பை யறுக்கும் ஆற்றலில்லாதவ ரென்க. இனி, இதற்கு-அவ்வெம்பெருமான், திருவரங்கத்தையடைந்தவ ரல்லாதவரது பிறவியைத் துடையா ரென்றுமாம்.

இது, அடிதோறுந் தனித்தனியே வந்த **இறுதி முற்று மடக்கு.**
இது, விளங்காய்ச்சீரும் மாங்காய்ச்சீரும் விரவிவந்த **கொச்சகக்கலிப்பா.**

[சித்து]

திருப்பொற்பாவைக்குக் கஞ்சம்பொன்னாக்கிய
சித்தரேஞ்சுத்தக் காயாமலரென
வுருப்பொற்பான திருவரங்கேசனு
ரூரகத்துநின்றார் சென்றிறைஞ்சினே
மிருப்புப்பாடகங்காட்டினர்யாமவர்க்
கிரும்பையாடக மாக்கினெமீயத்தை
நறுக்கிவெள்ளிய தாகவுருக்குவோ
நமதுவித்தைக் கமுதேயருமையே.

(இ-ள்.) திரு-அழகிய, பொன் பாவைக்கு-பொற்பதுமை செய்தற்கு [அழகிய திருமகளுக்கு], கஞ்சம் பொன் ஆக்கிய-வெண்கலத்தைப் பொன்னாகச் செய்து கொடுத்த [பொற்றாமரை மலரைச் செய்து கொடுத்த], சித்தரேம் - சித்தர்கள் (யாங்கள்); சுத்த காயா மலர் என - தூயதாகிய காயாம்பூப் போல, உரு பொற்பு ஆன-வடிவழகு பொலிவுபெற்ற, திரு அரங்கேசனார்—, ஊரகத்து நின்றார்-ஊரினிடத்தில் நின்றார் (திருவூரகமென்னுந் திருப்பதியில் நின்றதிருக்கோலமா யெழுந்தருளியிருந்தார்); சென்று இறைஞ்சினேம்-(அங்குச்) சென்று (அவரை) வணங்கினேம்: (அப்பொழுது அவர்), இருப்பு பாடகம் காட்டினர் - இரும்பினாலாகியதொரு பாடகமென்னுங் காலணியைக் காண்பித்தார் (பாடக மென்னுந் திருப்பதியைத் தாம் வீற்றிருக்குமிடமாகத் தெரிவித்தார்); யாம்-, அவர்க்கு —, இரும்பை ஆடகம் ஆக்கினெம் - இரும்பைப் பொன்னாகச் செய்து

தந்தோம்; (பெரிய காளியனென்னும்பாம்பின் படத்தை நடிக்குமிடமாகச் செய்தோம்); ஈயத்தை நருக்கி—, வெள்ளியது ஆக-வெள்ளியாக (வெண்மையையுடையதாக), உருக்குவேம்—; (இதுவெல்லாம் அருமையன்று); நமது வித்தைக்கு—, அமுதே-உணவு (முத்தியுலகம்), அருமையே-கிடைத்தற்கரிய தாமே? [அரியதன்று என்பதாம்]; (எ-று.)

இரசவாதிகள் தமது திறமையை ஒரு தலைவனுக்கு எடுத்துக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்தல், **சித்து** என்னும்உறுப்பின்இலக்கணமாம்; இரசவாதமாவது-ஒரு லோகத்தை மற்றொரு லோகமாக மாற்றுதல். சித்தரென்பவர்—இரும்பு முதலிய தாழ்வான லோகங்களைப் பொன் முதலிய உயர்ந்த லோகங்களாகச் செய்யும் வல்லமை யுள்ளவர். எம்பெருமானைச் சரணம் அடைந்தோர் தாம் அப்பிரானையடைதற்கு முன்பிருந்த தாழ்வான நிலையினின்று மாறி உயர்ச்சி பெறுவரென்பது, இங்குக் கருதத்தக்கது. இச் செய்யுள்-**சிலேடையாக** மற்றோர்பொருள் தருகின்ற நயம் பாராட்டத் தக்கது. அடுத்த செய்யுளிலும் இங்ஙனமே காண்க.

கஞ்சம் - வெண்கலத்தைக் குறிக்கும்போது காம்ஸ்யமென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. சித்தர்-சித்தி பெற்றவர். ஊரகம்-உலகளந்தப்பெருமாள் கோவில். பாடகம் - பாண்டவ தூதர் சந்நிதி. பாடகம் - காலணியைக் குறிக்கும்போது பாதகடகமென்னும் வடசொல்லின் மரூஉ. ஆடகம்-பொன்னைக் குறிக்கும்போது ஹாடகமென்னும் வடமொழியின் விகாரம். உள்ளுறை பொருளில், ஆடு அகமென வினைத்தொகை. வித்தை-வித்தியை, இது, முப்பத்தேழாங் கவி போன்ற **கட்டளைக் கலிப்பா.** (சஉ)

[இதுவும் அது]

அரும்பித்தளையவிழ்நாண்மாலைமார்பனரங்கனெங்கள்
பெரும்பித்தளையும்பிறப்பறுத்தாண்டபிரான்சித்தரேந்
தரும்பித்தளையுந்தராவும்பொன்னாக்கித்தருவெமப்பா
திரும்பித்தளையினுநெய்பாலமுதினுஞ்சிந்தனையே.

(இ-ள்.) அரும்பி-(முன்னர்) அரும்பாகி, தளை அவிழ் - (பின்பு) முறுக்கு விரிந்து மலர்ந்த, நாள் மாலை - அன்றலர்ந்த பூமாலையையணிந்த, மார்பன் - திருமார்பையுடையவனும், எங்கள் - எங்களது, பெரும் பித்தனையும் பிறப்பு—பெருமயக்கம் பொருந்திய பிறவியை, அறுத்து-போக்கி, ஆண்ட - அடிமைகொண்ட, பிரான் - தலைவனுமாகிய அரங்கநாதனது, சித்தரேம் - சித்தர்கள் யாங்கள்; தரும் - தரப்பட்ட, பித்தளையும் - பித்தளையையும், (தரும் பித்தளையையும்-(திருமாலுக்குப்) பித்துத்தருகின்ற திருமகளையும்,) தராவும் — தராவையும் (பூமிதேவியையும்), பொன் ஆக்கி தருவெம்-பொன்னாகச் செய்து கொடுப்போம்; அப்பா—! (அங்ஙனமாகவும் எங்களுக்கு). சிந்தனை - மனம், அளையினும் - வெண்ணெயிலும், நெய் நெய்யிலும், பால் அமுதினும் - பால் தயிர்களிலும், திரும்பித்து—;(எ-று.)

இச்செய்யுளில், சிலேடை யென்னும் பொருளணியோடு, திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியும் அமைந்திருத்தல் காண்க. தரா - ஒருவகை லோஹம். பொன்னென்பது - வெண்பொன் கரும்பொன் முதலாக எல்லாவுலோகங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வருதலால், பித்தளையை யுந் தராவையும் பொன்னுக்குவே மென்றார். தரும்பித்தள்-பித்துத்தருமவள்; "பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். திருமகளைப் பொன்னுக்குதல் - பொன்னென்னும் பெயருடையவளாக்கல்: நிலமகளைப் பொன்னுக்குதல் - பொன்னை யுடையவளாக (வசுமதியாக)ச் செய்தல். தரா — ஆகாரவீற்றுவடமொழி ஈறுதிரியாது நின்றது. அப்பா- இங்கே சித்தர்கள் வழங்குவதோர் சொல்விழுக்காடு; "தெரிசித்து நேச முடன் பூசித்துந் திரிகின்ற சித்த ரப்பா" என்றார் இரட்டையரும். திரும்பிற்றென்பது, எதுகைநோக்கி மரூஉவாய் நின்றது. இச்செய்யுளில் ஈங்கட்கு வெண்ணெய் முதலிய சிறு பொருள்களைக் கொடுப்பீராயின் மிகப்பெரிய தொழில்களைச் செய்து தருவோ மென்று தோன்றுதல் காண்க.

இது, நிரையசை முதலதான கட்டளைக் கலித்துறை. (சரு)

சிந்திக்கத் தித்திக்குஞ் செவ்வாய் துவர்த்துப்பாம்
புந்திக்கு ளேயின் புளிமேவு—நந்தங்
கருவரங்கங் கைத்தழலுங் காவிரி யினூடே
திருவரங்கத் தேவளருந் தேன்.

(இ - ள்.) காவிரியின் ஊடு - திருக்காவேரியின் நடுவில், திருவரங்கத்து—, வளரும் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, தேன் - (இன்பஞ் செய்தலால்) தேன்போன்றகடவுள்,—சிந்திக்க—மனத்தினால் நினைத்துத் தியானஞ்செய்யும் பொழுது, தித்திக்கும் - இனித்திருக்கும்; செவ் வாய் துவர் துப்பு ஆம் - மிகச் சிவந்தவாய் செந்நிறப் பவழம் போலும்; புந்திக்குளே இன்பு உளி - (நினைக்கநினைக்க) இன்பந்தந்து, மேவும் - பொருந்தும்; நந்தம் - நமது, கரு அரங்கம் — கர்ப்பமாகிய சிறுவீட்டை, கைத்து அழலும் — கோபித்து ஒழிக்கும் (எ — று.)

திருவரங்கத்தே வளரும் தேன் - ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆதிசேஷசயனத்தில் யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற திருவரங்கநாத னென்க. உலகத்திலுள்ள தேன் இன்சுவை யொன்றையே உடையது! திருவரங்கத்தே வளருந் தேன் தித்திப்பு முதலிய அறுவகைச் சுவையையு முடைய தென வியந்தவாறு. எம்பெருமான் பேரின்ப மயமானவ னாதலின், அவனைத் தேன் என உருவகஞ் செய்தனர்.

உளி - உள்ளி. இதனுள் தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உப்பு, புளிப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு என்னும் அறுசுவையுஞ் சொல்லால் அடுக்கி வந்தது காண்க! இது, அரதனமாலையணி; இதனை வடநூலார் ரத்நாவளி யென்பர். பின்னிரண்டடி - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியாம்.

இது, நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (சசு)

தேனந்துசோலையரங்கேசர்சேவடிமேல்விசயன்
றனந்தநாளையிற்சாத்தியமாலையுந்தாள்விளக்கும்
வானந்தருங்கங்கைநன்னீருஞ்சென்னியில்வைக்கப்பெற்ற
வானந்தந்தானல்லவோமுக்கணன்மன்றுளாடுவதே.

(இ - ள்.) தேன் நந்து சோலை—தேன்மிக்குப்பெருகுகின்ற பூஞ்சோலைகளையுடைய, அரங்கேசர் - ரங்கநாதரது, சேவடிமேல்—சிவந்த திருவடிகளின்மேல், விசயன் - அருச்சுனன், அந்த நாளையில்—பதினென்காநாட்பாரதப்போரில், சாத்திய - அருச்சனைசெய்த, மாலையும் - பூமாலையையும், தாள் விளக்கும் - (உலகமளந்தகாலத்துப் பிரமன் தனது கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தால்) ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கிச்சேர்த்த, வானம் தரும் கங்கை நல் நீரும் - ஆகாசகங்கையின் புண்ணியதீர்த்தத்தையும், சென்னியில் வைக்கப்பெற்ற - (தனது) முடியில் தரிக்கப்பெற்ற, ஆனந்தம் தான் அல்லவோ - பெருமகிழ்ச்சியாலன்றோ? முக்கணன்—திரிநேத்திரனாகிய பரமசிவன், மன்றுள் - சபையில், ஆடுவது—நடனஞ்செய்வது ! (எ - று.)

சிவபெருமான் ஆனந்த தாண்டவஞ்செய்வதற்குக் கவி இவ்வாறு ஒரு காரணங் கற்பித்துக் கூறினர்; **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி;** இதனால் சிவபெருமான் பரமபாகவதர்களுள் ஒருவனென்பதும், பகவத் பிரசாதம் அவனடியார்க்கு மகிழ்ச்சியை விளைக்கு மென்பதும் போதரும்.

இங்கு எம்பெருமானது திருவடியின் சம்பந்தமான பத்திரபுஷ்பங்களும் தீர்த்தமும் சிவனைப் பரிசுத்தனாக்கிக் களிப்புடன் தாண்டவமாடச் செய்தன வென்க.

விசயன் — மிக்க ஜயமுடையவன். பாரதயுத்தத்திற் பதினென்காநாளில் அருச்சுனன் ஒரு அஸ்திரத்தைப் பெறவேண்டிச் சிவனை அர்ச்சிக்கவிரும்ப, கண்ணன் அவனிளைப்பை ஆற்றுகைக்காக 'மலர்களை நமது காலிலே இடு' என்று அருளிச்செய்ய, அவனும் கண்ணனது திருவடிகளிலே இட்டு அருச்சிக்க, அன்றிரவிற் பரமசிவன் அம்மாலையைத் தலையில் தரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றி அஸ்திரத்தைக் கொடுத்துப்போயின னென்க. பிரமன் திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில் தனது உலகத்துச் சென்ற ஸ்ரீ பாதத்தில் தீர்த்தஞ் சேர்த்த நீர் சிலநாள் தேவலோகத்துத் தங்கியிருந்து பின்னர்ப் பகீரதன் கொணர்ந்தபொழுது உருத்திரமூர்த்தியாற் சிரசில் வகிக்கப் பட்டதனால், 'தாள்விளக்கும் வானந்தருங் கங்கை நன்னீர்' எனப்பட்டது.

இது நிரையசை முதலதான **கட்டளைக்கலித்துறை.** (சஞ)

[தலைமகளது உருவெளிப்பாடு கண்ட தலைமகன் இரங்குதல்.]

ஆடும்படநாகணை மேலணையு மமலன் கமலத்தவனுஞ் சிவனு, நாடுந்திருமாறுயில் கோயிலின்வாய் நறைவார்பொழி லூடுறை வாரளகக்,காடுங்குழையைச்சாடுங்குவளைக் கண் ணுங்குதலைப்பண் ணுங்கரியின், கோடுந்தாளத்தோடும்புருவக் கோதண்டமுமே மூதண்டமுமே.

(இ—ள்.) ஆடும் — எடுத்தாடுகின்ற, படம்—படங்களையுடைய, நாகணை மேல்—சேஷசயனத்தின்மேல், அணையும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, அமலன் - குற்றமற்றவனுகிய,— கமலத்தவனும் - பிரமனும், சிவனும்—, நாடும்- (எந்நாளும்) ஆராய்ந்து வணங்குகின்ற, திருமால் — எம்பெருமான், துயில்- திருக்கண்வளர்கின்ற, கோயிலின்வாய்-திருவரங்கம்பெரியகோயிலில், நறைவார் பொழிலூடு—தேனொழுகுகின்ற சோலையினிடத்தில், உறைவார்—தங்குகின்ற மாதரது, அளகம் காடும் — கூந்தற்கற்றையும், குழையை சாடும் — காதை மோதுகின்ற, குவளை கண்ணும் — கருங்குவளைமலர்போன்ற கண்களும், குதலை பண்ணும் - இசைப்பாட்டுப்போலினிய மழலைச்சொல்லும், கரியின் கோடும் — யானைத்தந்தம்போன்ற தனங்களும், தாளம் தோடும்— முத்திலாகிய தோடென்னுங் காதணியும், புருவம் கோதண்டமுமே— வில்லுப்போன்ற [வளைந்த] புருவங்களுமாகிய இவையே, மூதண்டமும் - பழமையான அண்டகோளமுழுவதும் (காணப்படுகின்றன); (எ - று)

இது, தான் முன்னர்ப் பொழிலிடத்துக் கண்டு காதலித்த தலைமகளது மேனியின் எழிலை உருவெளித்தோற்றத்திலே கண்ட தலைமகன் இரங்கிக் கூறியது. ஒரு பொருளினிடத்து ஆசையினால் இடைவிடாது கருத்தைச் செலுத்த, அந்தப் பாவனையின் ஊற்றத்தால் அப்பொருள் கண்ணுக்கு எதிரில் தோன்றியதுபோலக் காணப்படுதல் இயல்பு. தலைவனது கண்பார்வை செல்லுமிடமெங்கும் தன்னால் விரும்பப்பட்ட தலைமகளது அவயவங்களே தோன்றுகின்றன வென்க.

நாகணை—நாகவணை: தொகுத்தல். அமலனாகிய திருமா லென்க. மிகுதி பற்றி, அளகக் காடென்றார். குழை—காதிற்கு ஆகுபெயர். குழையைச் சாடும் குவளைக்கண்—காதளவும் நீண்ட கண். குதலை—கிரம்பா மென்சொல். தாளத்தோடும் — முத்துப்போன்ற பற்களுடனே யென்றுமாம்.

இது, ஐந்தாங்கலிபோன்ற எண்சீராசிரியவிருத்தம். (சசு)

[கைக்கிளை.]

அண்டமுழுதுண்டவருமிழ்ந்தவரிடந்தவரளந்தவர்வளர்ந்தருளுமா, சண்டபணவைந்தலையனந்தசயனந்திகழ்தருந்திருவரங்கர்வரைமேற், கண்டதொருகொம்பதிலிரண்டுமகரங்களொருகஞ்சமிருவெஞ்சிலைமணங், கொண்டதொருகொண்டலிருகெண்டையொருதொண்டையிருகும்பமொருசெம்பணிலமே.

(இ—ள்) அண்டம் முழுது — எல்லா வண்டங்களையும், உண்டவர்— (பிரளயகாலத்தில்) திருவயிற்றிற் கொண்டவரும், உமிழ்ந்தவர்—(பிரளயம் நீங்கியபின்பு மீண்டும்) வெளிப்படுத்தியவரும், இடந்தவர்—(வராகாவதாரத்திற்) கோட்டாற் குத்தியெடுத்தவரும், அளந்தவர் - (திருவிக்கிரமாவதாரத்தில்) அளந்தருளியவருமாகிய, மா- பெரிய, சண்டம் - கொடிய, பணம் - படங்களையுடைய, ஐந் தலை-ஐந்துமுடிகளையுடைய, அனந்த சயனம் — திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளி மெத்தையில், வளர்ந்தருளும் - திருக்கண்

வளர்ந்தருளுகின்ற, திகழ்தரும் - விளங்குகின்ற, திருவரங்கர் - ஸ்ரீரங்க நாதரது, வரைமேல் - மலைமேல், கண்டது - காணப்பட்டதாகிய, ஒரு கொம்பு - இளவஞ்சிக்கொம்பொன்று (உண்டு); அதில்—, இரண்டு மகரங்கள்-இரண்டுமுதலைகளும், ஒரு கஞ்சம்-ஒருதாமரைமலரும், இரு வெஞ்சிலை-இரண்டு வளைந்த விற்களும், மணம் கொண்டது - வாசனைகொண்டதாகிய, ஒரு கொண்டல் - ஒரு நீர்கொண்ட மேகமும், இரு கெண்டை - இரண்டு கெண்டைமீன்களும், ஒரு தொண்டை - ஒரு கொவ்வைக்கனியும், இரு கும்பம் - இரண்டு குடங்களும், ஒரு செம்பணிலம் - அழகியதொரு சங்கமும், (உண்டு) ; (எ - று.)

இது, தலைவன் தலைவியைக்கண்டு அவளதுஎழிலை வியந்துரைத்தது.

மலையினிடத்தே காணப்பட்டாளொரு தலைவியது மேனியிடத்தே இரண்டு மகரகுண்டலங்களும், ஒப்பற்ற முகமும், இரண்டு புருவங்களும், பூவின்மணங்கொண்டதொருகூந்தலும், இரண்டு கண்களும், ஒப்பற்ற அதரமும், இரண்டுதனங்களும், ஒப்பற்ற கழுத்தும்உள்ளனவென்பதை மறைத்து உவமைப்பொருளாற் கூறிய இது ; **உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி.**

ஒருகொம்பு - தலைமகளின் உருவத்துக்கும், இரண்டு மகரங்கள் - இரண்டு குண்டலங்களுக்கும், கஞ்சம் - முகத்துக்கும், இருவெஞ்சிலை-இரண்டு புருவங்களுக்கும், மணங்கொண்டதொரு கொண்டல்—நறுமணமுடைய கூந்தலுக்கும், இருகெண்டை-இரண்டு கண்களுக்கும், தொண்டை-அதரத்திற்கும், இருகும்பம் - இரண்டு தனங்களுக்கும், செம்பணிலம்-சிவந்தகழுத்துக்கும் உவமையாதல் காண்க. இதில் திருவரங்கராகிய மரதகக்குன்றின் பக்கல் இத்தகைய அவயவச் சிறப்புக்களையுடைய திருமகளாகிய ஒரு பூங்கொம்பு காணப்பட்டதென்னும் பொருளும் உள்ளுறையாய்த் தோன்றுமாறு அறிக. புணர்ச்சி குறிஞ்சி நிலத்துக்கண்ணதாகலின், 'அரங்கர்வரைமேற் கண்டதொரு கொம்பு' என்றார்.

இது, ஆறுங்கவி போன்ற **எழுசீராசிரியச்சந்த விருத்தம்.** (சஎ)

[**இரங்கல்.**]

செம்பொன்னரங்கத்தரங்கநீர்ச்சீதளசந்திரவாவிசூழ்
கம்புளுடன்பயினாரைகாள்காதலையென்சொலியாறுவேன்
வெம்பனிவந்ததுவந்தபின்வேனிலும்வந்ததுவேனில்போய்ப்
பைம்புயல்வந்ததுசென்றநம்பாதகர்வந்திலர்காணுமே.

(இ - ள்.) செம் பொன் - சிவந்த பொன்மயமாகிய, அரங்கம் - திருவரங்கத்திலுள்ள, தரங்கம் நீர் - அலைகளோடு கூடிய நீரையுடைய, சீதள சந்திர வாவி - குளிர்ந்த சந்திரபுஷ்கரிணியில், சூழ் - திரண்டுள்ள, கம்புளுடன்-நீர்ப்பறவைகளுடன், பயில்-பழகுகின்ற, நாரைகாள்-நாரைகளே! காதலை - (என்) காமநோயை, என் சொலி - என்னவென்று சொல்லி, ஆறுவேன் - தணிவேன்? வெம் பனி - கொடிய பனிக்காலம், வந்தது—; வந்த பின்-(அது)கழிந்தபின்பு, வேனிலும்-வெயிற்காலமும், வந்தது—; வேனில்

போய்-வெயிற்காலங் கழிந்தபின், பைம் புயல்_பசிய கார்காலம், வந்தது—; (அங்ஙனம் வந்தபின்பும்), சென்ற - விட்டுப்பிரிந்துபோன, நம் – நமது, பாதகர்—, வந்திலர் - வந்தாரில்லை; (எ - று.)

இது, பனிக்காலத்தில் வருவதாகக் காலங்குறித்துச்சென்ற தலைமகன் கார்காலத்தளவும் வாராமையாற் பிரிவாற்றாத நெய்தனிலத்துத் தலைமகள் வருந்தி அந்நிலத்துப் பறவைகளை நோக்கி இரங்கிக் கூறியது. இப்படிப் பட்ட கார்காலத்தில் யான் எங்ஙனம் தலைவனைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வது? எனத் தலைவி இரங்கியவாறு. பாதகர் - தீவினையுடையவர்; இரக்கஞ்சிறிது மின்றிப் பிரிந்துபோனதேயுமன்றிக் குறியிட்டகாலத்தே மீண்டும்வாராமை பற்றி, பாதகரென்றார்; இனி, வருத்தமுறுத்துபவரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

கரையிற் சந்திரன்நின்று தவஞ்செய்து தன்குறைதீர்ந்ததனால், சந்திர புஷ்கரிணி யெனப் பெயர். பனி, வேனில், புயல் என்பன – அவ்வக்காலத் துக்கு ஆகுபெயர். மார்கழியுந் தையுமாகிய முன்பனிக்காலமும் மாசியும் பங்குனியுமாகிய பின்பனிக்காலமும் அடங்க 'பனி' என்றும், சித்திரையும் வைகாசியுமாகிய இளவேனிற்காலமும் ஆனியும் ஆடியுமாகிய முதுவேனிற் காலமும் அடங்க 'வேனில்' என்றும் பொதுவாகக் கூறினார். காணும் – முன்னிலைப் பன்மையசைச் சொல்.

இது, எல்லாச்சீருங் கூவிளச்சீர்களாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம்.(சஅ)

[சம்பிரதம்]

காணாதபுதுமைபல காட்டுவன் கட்செவிகளெட்டையுமெடுத் தாட்டுவன் கடல்பருகுவன் பெரியகனகவரையைச் சிறியகடுகினில டைத்துவைப்பன், வீணாரவாரமுதண்டமுறவிளைவிப்பனிரவு பகன்மாறுடுவன் விண்ணையுமறைப்பனெழுமண்ணையுமெடுப்பனி வைவிளையாடும்வித்தையன்று, வீணைகணைப்பள்ளியிற்றிருவரங் கத்து நெடிதாழிதுயிலும்பிரா னெற்றிக்கணனவனை நான்முகனை வாசவனை யிமிருமிருசுடரைமுதலாச், சேணுடர்யாவரையுமடிமை கொண்டவரவர்சிரத்திற்பொறித்துவிட்ட திருச்சக்கரப்பொறியி லாதவொருகடவுளைத்தேடியினிமுன்விடுவனே.

(இ-ள்.) காணாத - (இதுவரையிலுங்) கண்டிராத, புதுமை பல – பல அற்புதச்செய்கைகளை, காட்டுவன் – காண்பிப்பேன்; கட்செவிகள் எட்டை யும்—அஷ்டநாகங்களையும், எடுத்து ஆட்டுவன்-படமெடுத்து ஆடச்செய் வேன்; கடல்-எழுகடல்களையும், பருகுவன்-குடிப்பேன்; பெரிய—, கனக வரையை – பொன்மயமான மேருமலையை, சிறிய-, கடுகினில் – கடுகி னுள்ளே, அடைத்து வைப்பன்-அடங்கும்படி சேர்த்துவைப்பேன்; வீண் ஆரவாரம்-வீணான பேரொலியை, முது அண்டம் உற-பழைய அண்டங் களிலெல்லாம் பொருந்தும்படி, விளைவிப்பன் - உண்டாக்குவேன்; இரவு பகல் மாறுடுவன் - இரவைப் பகலாகவும் பகலை இரவாகவும் மாறச்செய்

வேன்; விண்ணையும்—ஆகாயமுழுவதையும், மறைப்பன்-மறைப்பேன், எழு மண்ணையும் - எழு உலகங்களையும், எடுப்பன்-எடுப்பேன்; இவை - இவைக ளெல்லாம், விளையாடும் வித்தை அன்று—விளையாட்டாகச்செய்யுஞ் சிறந்த தொரு ஜாலவித்தையல்ல; இனி—, திருவரங்கத்து—, நீள் நாகணை பள்ளியில்—நீண்ட ஆதிசேஷனாகிய திருப்பள்ளிமெத்தையின்மேல், நெடிது ஊழி — நெடியபலஊழிகாலமாய், துயிலும்-திருக்கண்வளர்கின்ற, பிரான்-எம்பெருமான், நெற்றிக்கண் ஆனவனை-நெற்றியில்நெருப்புக்கண்ணையுடைய சிவனையும், நான்முகனை - பிரமனையும், வாசவனை-இந்திரனையும், திமிரும்-விளங்குகின்ற, இருசுடரை — சந்திர சூரியர்களையும், முதலா - முதலான, சேணுடோர் யாவரையும்—தேவர்களனைவரையும், அடிமை கொண்டு—(தமக்கு) அடிமையாகக் கொண்டு, அவர் அவர் சிரத்தில்-அவ்வத்தேவர்களது தலைக ளில், பொறித்துவிட்ட - அடையாளஞ்செய்துவைத்த, திரு சக்கரம்பொறி-அழகிய சக்கரமுத்திரை, இலாத-உடைத்தாகாத, ஒரு கடவுளை - ஒரு தெய்வத்தை, தேடி - தேடிக்கொண்டுவந்து, முன் விடுவன் — முன்னே விடுவேன். (எ-று.)

இந்திரஜாலம் முதலிய மாயவித்தை வல்லவர் தமது சிறப்பைத் தாமே எடுத்துக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது, **சம்பிரதம்** என்னும் உறுப்பாம்.

என்றது, எம்பெருமானது சக்கரப்பொறியில்லாத ஒரு தேவதாந்தரம் எவ்வுலகிலு மில்லையாதலால், அப்படிப்பட்ட தேவரைத் தேடிக்கொணர் தல் அருமை யென்பது தோன்ற, இனித் தேடிமுன்விடுவேனென அருமை அறிவித்ததெனக் கொள்க. இனி, அங்ஙனம் திருமாலினது சக்கரப் பொறியில்லாத தெய்வத்தை முன்னே துறந்துவிடுவே னென்னும் பொரு ளும் இங்குத் தோன்றும்.

கட்செவி-கண்களையே காதுகளாகவும் உடையது; 'சக்ஷுஸ்ஸ்ரவா:' என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. அஷ்டமகா நாகங்களாவன— வாசுகி, அநந்தன், தக்ஷகன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன்; இவை, முறையே கிழக்குமுதலிய எட்டுத் திக்குகளிலும் நின்று ஆதிசேஷனுக்குத் துணையாய்ப் பூமியைத் தாங்குவன. எடுத்து - தூக்கியென்றுமாம். சேணுடோர் - உயர்ந்த சுவர்க்கலோகத்திலுள்ளவர். திருச்சக்கரப்பொறி - ஸ்ரீசக்கராங்கனம். சம்பிரதம் - ஜாலவித்தை.

இது, பெரும்பாலும் முதலைந்துசீர்களுங் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண் டும் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதுஇரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் நின்ற **பதினன்குசீராசிரியவிருத்தம்.** (சக)

[இடமணித்தென்னுதல்.]

முன்னமேழ்புரவியாரிரவிகாய்வெயிலினுன்
முத்தரும்பியகலாமுழுமதித்திருமுகத்
தன்னமேயின்னமோர்காவதம்போதுமே
லகலுயிப்பாலையப்பாலரைக்காவத

மென்னையாளுடையவன்றுயிலராவமளியு
மிலகுபொற்கோயிலுமிந்துவின்பொய்கையும்
புன்னைவாய்நீழலும்புரிசையும்மதுகரம்
பூவிரித்துறையுமக்காவிரித்துறையுமே.

(இ - ள்.) முன்னம்-எதிரில், எழ் புரவி ஆர் இரவி—எழு குதிரைகள் பூண்ட (தேரினையுடைய) சூரியன், காய்—எறிகின்ற, வெயிலினால்—, முத்து அரும்பிய—முத்துப்போலும் வேர்வை பொடித்த, கலா முழு மதி — கலைகள் நிறைந்த பூர்ணசந்திரன்போன்ற, திருமுகத்து — அழகிய முகத்தையுடைய, அன்னமே — (நடையால்) அன்னம்போன்றவளே!—இன்னம் ஓர் காவதம் - இன்னமொரு காததூரவழி, போதும் எல் - போவோமாயின், இ பாலை அகலும் — இந்தப்பாலைநிலம் நீங்கும்; அப்பால்-அது நீங்கினபின்பு, என்னை ஆளுடையவன்-என்னை அடிமையாகக் கொண்ட எம்பெருமான், துயில் — அறிதுயிலமர்கின்ற, அரா அமளியும் - சர்ப்பசயனமும், இலகு பொன் கோயிலும் — விளங்குகின்ற பொன்மயமான திருக்கோயிலும், இந்துவின் பொய்கையும் — சந்திரபுஷ்கரிணியும், புன்னை வாய் நீழலும்-புன்னைமரத்தினது வாய்ப்பாகிய நிழலும், புரிசையும் — மதில்களும், மதுகரம் — வண்டுகள், பூ விரித்து உறையும் - மலர்களை விரித்துப் படிந்து தேனுண்ணுகின்ற, அ காவிரி துறையும் - அந்தக் காவேரிதீரமும், அரை காவதம் - அரைக்காத தூரமே : (எ - று.)

எனவே, அவ்வளவும் நீ தளராமல் வரவேண்டுமென்றபடி. இது, தலைமகளை உடன்கொண்டுபோகின்ற தலைமகன் அவள் இடைவழியிற் பாலைநிலத்திற் செல்லும்போது வெயிலால் மிகவும் வருந்தி இளைப்புற்றது நோக்கி, அவளுக்கு வழிநடையிளைபபுத் தோன்றாதிருத்தற்பொருட்டு அவளைத் தான் போகுமிடத்தின் அணிமை கூறி ஆற்றியது. "கொடுங் கடஞ்சூழ்ந்த குழைமுகமாதர்க்குத், தடங்கிடங்கு சூழ் தன்னகர்காட்டியது" என்ற கொளுவையுங் காண்க.

தலைமகனும் தலைமகளும் தாம் வீட்டுப் பிரியாது ஒருவர்க்கொருவர் தனிநிழலாயிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கொடிய இந்தப்பாலை நிலத்தின் கொடுமையா லுண்டாகும் இளைப்பு இல்லையே யாகிலும் பொழுது போக்குக்காகத் தலைவன் தலைவியை நோக்கி இங்ஙனம் கூறினதென்றலு முண்டு. நீர்வளமுள்ள மருதநிலத்து வாழும் அன்னப்பறவை போன்ற இத்தலைவிக்கு இந்தக் கொடியபாலை வருத்தத்தை விளைக்குமென்பது தோன்ற, 'இரவிகாய் வெயிலினுன் முத்தரும்பிய கலாமுழுமதித் திருமுகத் தன்னம்' என்றான்; அப்பால் அரைக்காவதம் சென்றவாறே அங்கு அன்னத்துக்கு உவப்பாகிய சந்திர புஷ்கரிணி காவிரியாற்றுத்துறை முதலியன உளவாகக் கூறியதுங் காண்க. இவ்வாறு கூறியதனால், பாலைநிலத்தால் வந்த வெம்மையையும் போக்கி நமக்கு ரக்ஷகமுமான தேசங்காண் அது; இந்தப் பாலைநிலமேயன்றி இன்னமும் சில பாலைவனமும் கடக்கலாமென்பது தொனிக்குமாறு காண்க.

காவிரித்துறையும் புரிசையும் கோயிலும் புன்னை நிழலும் இந்துவின் பொய்கையும் அராவமளியுந் தோன்றுமென்று முறைப்படுத்தி யுரைக்க; பாடக்ரமத்தினும் அர்த்தக்ரமம் வலியுடைத்தென்பது நியாயமாதலால், புன்னைமரம், சந்திரபுஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ளது; இந்த விருக்ஷத்தைப் பற்றி ஸ்ரீபட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் மிகவும் பாராட்டி அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க. சூரியனது தேர்க்குதிரைகள் ஏழென்னுந் தொகையினவென்பாரும், ஏழெனப் பெயர்பெற்ற குதிரையொன்றே யென்பாரும், ஏழுகுதிரைகளுண்டு அவற்றுள் ஏழெனப் பெயர்பெற்ற தொன்றென்பாரும் உளர்.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீர்களாகிய **எண்சீராசிரியவிருத்தம்.** (ரு0)

[தோழி தலைமகனது இரவுக்குறி விலக்கல்.]

துறைமதியாமலிக்கான்யாறுநீந்திச்சுரங்கடத்த
னிறைமதியாளர்க்கொழுக்கமன்று னெடுமாலரங்கத்
திறைமதியாவருமாராவமிர்தன்னவிந்துநுதற்
குறைமதியாள்பொருட்டாற்கங்குல்வாரலெங் கொற்றவனே.

(இ - ள்.) எம் கொற்றவனே - எமது தலைவனே!—துறை மதியாமல் - செல்லும் வழியை நன்றாக ஆராயாமல், இ கான் யாறு நீந்தி - இக்காட்டாற்றை நீந்திக் கடந்து, சுரம் கடத்தல் - கொடியகாடுகளைத் தாண்டி வருதல், நிறை மதியாளர்க்கு - நிறைந்த அறிவினை யாளுந்தன்மை யுடையார்க்கு, ஒழுக்கம் அன்று - நல்லொழுக்கமன்று; ஆல் - ஆகையால், —அரங்கத்து இறை - அரங்கநாதராகிய, நெடு மால் - நீண்ட திருமால்-மதியா - (திருப்பாற்கடலைத் தேவர்களோடுங்) கடையாமலே, வரும், தோன்றின, ஆரா அமிர்து அன்ன - தெவிட்டாத அமிருதத்தை யொத்த, இந்து நுதல் குறை மதியாள் பொருட்டால் - பிறைச்சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய இவள் நிமித்தமாக, கங்குல் - இராத்திரியில், வாரல் - வருதலை (இனி) ஒழிவாயாக; (எ - று.)

இயற்கைப் புணர்ச்சிபெற்ற தலைமகன் பின்பு தலைமகளது தோழியி னுதவியைக்கொண்டு தலைமகளைப் பகலிலும் இரவிலும் களவுநெறியில் ஏகாந்தத்திலே சந்தித்தல் இயல்பு; அது, பகற்குறி இரவுக்குறி எனப்படும். தலைமகனது வேண்டுகோளின்படி ஒருநாள் இரவிற் குறிப்பிட்டதொரு சோலையினிடத்தே அத்தலைமகளையும் தலைமகனையும் சந்திக்கச்செய்த தோழி, பின்பும் அக்கள வொழுக்கத்தையே வேண்டிய தலைமகனுக்கு, அவன் வரும் நெறியின் அருமையையும், அது கருதித் தாங்கள் அஞ்சுதலையுங் குறித்து 'நீ எந்த இடத்திலும் எந்தப்பொழுதிலும் அஞ்சாது வரக்கூடிய தேகபலம் மனோபலம் தந்திரம் முதலியவற்றை யுடையாயாயினும் நினது வரவு எங்கட்குத் துன்பமாகத் தோன்றுமாதலால், இனி இவ்விருளிடை இங்ஙனம் வாற்பாலையல்லை என்று விலக்குதல், இச்செய்யுளிற் குறித்த அகப்பொருள்துறை. இது, 'ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி' எனப்படும்.

(ஆறு - வழி, கிளவி, பேச்சு.) தலைவன்வரும் வழி மிகவும் இன்னாதது, நீருடையது, கல்லுடையது, முள்ளுடையது, ஏற்றிழிவுடையது, கள்ளர் புலி கரடி யானை பாம்பு முதலிய கொடிய பிராணிகளை யுடையது என்று கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லுவதென்க. இதில், மெய்ப்பாடு-அச்சம். இதன் பயன் - வெளிப்படையாக வந்து மணஞ்செய்துகொள்ளுதலை வற்புறுத்துதல். ஐவகை நிலங்களுள் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியாமென்பதும், "புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி" என்றபடி புணர்ச்சி குறிஞ்சித்திணைக்குரிய பொருளென்பதும். "குறிஞ்சி, கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்" என்றபடி பெரும்பொழுதினுட் சரத்காலமும் சிறுபொழுதினுள் நள்ளிரவும் குறிஞ்சிக்கு உரிய காலமென்பதும் அறியத்தக்கன.

துறைமதித்தல் - இது செல்லுந் துறை இது செல்லவொண்ணாத் துறையென ஆராய்தல். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதினின்று தோன்றிய தேவாமிருதத்தினும் மேலானவ ளென்பார், 'மதியாவருமாரா வமிர்து' என்றனர். வாரல் - எதிர்மறைவியங்கோள். திரிபணி.

இது, நிரையசை முதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (௬௧)

[மறம்.]

கொற்றவன்றன் றிருமுகத்தைக்கொணர்ந்ததூதா
குறையுடலுக்கோமறவர்கொம்பைக்கேட்டா
யற்றவர்சேர் திருவரங்கப்பெருமாடோழ
னவதரித்ததிருக்குலமென் றறியாய்போலு
மற்றதுதான் றிருமுகமேயானலந்த
வாய்செவிகண் மூக்கெங்கே மன்னர்மன்னன்
பெற்றவிளவரசானலாவின்கொம்பைப்
பிறந்தகுலத்துக்கேற்கப்பேசுவாயே.

(இ - ள்.) கொற்றவன்தன் - வெற்றியையுடைய வேந்தனது, திருமுகத்தை—, கொணர்ந்த - கொண்டுவந்த, தூதா - தூதனே!—குறை உடலுக்கோ - (முகமில்லாத) முண்டத்துக்கோ, மறவர் கொம்பை - வேடர்களாகிய எங்களது பூங்கொம்பை, கேட்டாய் - (மணஞ்செய்து தரும்படி) கேட்டாய்; (எங்கள் குலம்), அற்றவர் சேர் - இருவகைப்பற்றுமற்று முற்றத் துறந்த முனிவர்களெல்லாம் அடைக்கலமடைகின்ற, திருவரங்கப்பெருமாள் - திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெருமாளது, தோழன் - நண்பனாகிய குகப்பெருமான், அவதரித்த - திருவவதாரஞ் செய்த, திருகுலம் என்று — மேன்மையான குலமென்று, அறியாய்போலும் - (நீ) அறிந்திலை போலும்; அது - நீ கொணர்ந்தது, திருமுகமே ஆனால்—, அந்த - அதன் உறுப்பாகிய, வாய் செவி கண் மூக்கு எங்கே—? மன்னர் மன்னன் பெற்ற - அரசர்க்கரசனாகிய சக்கரவர்த்தி பெற்ற, இள அரசு ஆனால் - இளைய அரசனானால், பிறந்த குலத்துக்கு ஏற்க - அதுதான் பிறந்தகுலத்திற்குப்பொருந்த, ஆலின் கொம்பை — ஆலமரத்தின் கொம்பை, பேசுவாய் - மணம்பேசுவாயாக; (எ - று.)

தமதுமகளை மணம்பேசும்படி அரசரால் அனுப்பப்பட்ட தூதனை நோக்கி மறவர்கள் மணம்மறுத்து அவ்வரசனை இகழ்ந்து பேசினதாகச் செய்யுள் செய்வது, **மறம்**என்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம். இதனை மகட்பாற்காஞ்சி யென்னும் துறையின் இனமாகக் கூறுவர்- மகட்பாற்காஞ்சி யென்பது—புறப்பொருள் திணை பன்னிரண்டனுள் காஞ்சித்திணைக்கு உரிய பல துறைகளில் ஒன்று. அதாவது - நின்மகளை எனக்குத்தருக வென்று சொல்லும் அரசனோடு மாறுபடுவது; "எந்திழையாட்டருகென்னும் வேந்தனோடு வேறுநின்றன்று" என்ற புறப்பொருள்வெண்பாவைக் காண்க.

திருவரங்கநாதனுக்கே உரிமை பூண்பவளான தமதுமகளை மணம்பேசும்படி ஓர் அரசனால் ஓலைகொடுத்து அனுப்பப்பட்ட தூதன் அவ்வரசன் கட்டளைப்படி தம்பக்கல்வந்து ஓலைகொடுத்துச் சிலவார்த்தைகூறி மணம்பேசுவானாக, அம்மகட்குஉரியார்மிகக் கோபங்கொண்டு அந்தமணப்பேச்சை மறுத்து அவ்வரசனைக்குறித்துப் பரிகசித்துக் கூறினரென்க. திருவரங்கநாதனுக்கே அடிமை பூண்ட எமது உயிர் பிறிதொரு கடவுளர்க்கேனும் மானிடர்க்கேனும் உரிமைபூணாது என்று, அங்ஙனம் பிறர்க்கு ஆட்படுத்த முயல்வாரை நோக்கி ஐயங்கார் கடிந்து கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள்.

ஓலையைத் திருமுகமென்பது, குழூஉக்குறி. மறவர்கொம்பென்றது, தம்மைப் பிறர்போற்கூறிய படர்க்கை; இடவழுவமைதி. கொம்பு - உவமவாகுபெயர். அற்றவர்சேரென்பதற்கு - வேறு புகலிடமில்லாதவர்களாய் யாவரும்அடைகின்ற வென்றுமாம், குகன் தோழனனது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில். போலும் — ஒப்பில்போலி. மற்று-வினைமாற்று. அரசென்னும் பண்புப்பெயர், அரசனுக்கு ஆகுபெயர். திருமுகமென்பதில் அழகியமுகமென்றும், கொம்பென்பதில் மரத்தின்கொம்பென்றும், அரசென்பதில் அரசமரமென்றும் பொருள் கொள்ளக் கிடத்தலால், இங்ஙனங் கூறினர்.

இது, பதினைந்தாங் கவிபோன்ற **எண்சீராசிரியவிருத்தம்** (௫௨)

[இதுவும் அது.]

பேசவந்ததூதசெல்லரித்தவோலைசெல்லுமோ
  பெருவரங்களருளரங்கர்பின்னைகேள்வர்தாளிலே
பாசம்வைத்தமறவர்பெண்ணைநேசம்வைத்துமுன்னமே
  பட்டமன்னர்பட்டதெங்கள்பதிபுகுந்துபாரடா
வாசலுக்கிடும்படல்கவித்துவந்தகவிகைமா
  மகுடகோடிதினையளக்கவைத்தகாலுநாழியும்
வீசுசாமரங்குடிற்றொடுத்தகற்றைசுற்றிலும்
  வேலியிட்டதவர்களிட்டவில்லும்வாளும்வேலுமே.

(இ - ள்.)பேச-(எங்கள்பெண்ணைமணம்) பேசுவதற்கு வந்த —, தூத-தூதனே!—செல் அரித்த - செல்லினால் அரிக்கப்பட்ட, ஓலை—, செல்லுமோ—? பெரு வரங்கள் - பெரிய வரங்களை, அருள்—(தம் அடியார்கட்கு) அருளுகின்ற, அரங்கர்—திருவரங்கநாதரும், பின்னை கேள்வர் - நப்பின்னை

யின் கணவருமாகிய நம்பெருமாளது, தாளிலே - திருவடிகளிலே, பாசம் வைத்த - அன்பு வைத்த, மறவர் பெண்ணை - வேடர்களாகிய எங்களது மகளை, நேசம் வைத்து - விரும்பி, முன்னமே - முன்னாட்களிலே, பட்டம் மன்னர் - பட்டந்தரித்த அரசர்கள், பட்டது - பட்ட பாடுகளை, எங்கள் பதி புகுந்து - எங்களூரினுள் வந்து, பார் அடா—; வாசலுக்கு இடும் படல் - (எங்கள் வீட்டு) வாசலில் வைத்து மூடும் படல், கவித்து வந்த - (அவர்கள்) பிடித்துவந்த, கவிகை - குடைகளாம்; தினை - தினையரிசிகளை, அளக்க - அளக்கும்படியாக, வைத்த—, காலும்-மரக்கால்களும், நாழியும்-படியும் முதலிய அளவுகருவிகள், மா மகுடம் கோடி - (அவர்கள் தரித்துவந்த) பெரிய கிரீடங்களின் கூட்டமாம்; குடில் தொடுத்த - (எங்கள்) குடிசைக்கு மேல் மூடுகின்ற, கற்றை—, வீசு சாமரம் - (அவர்களுக்கு) வீசிவந்த சாமரங்களாம்; சுற்றிலும் - (எங்கள் வீட்டின்) நாற்புறத்திலும், வேலி இட்டது - வேலியாகப் போகட்டது, அவர்கள் இட்ட - அவர்கள் (தோல்வியடைந்து) போகட்டுப்போன, வில்லும் வாளும் வேலுமே—(ஆகும்); (எ - று.)

இவ்வாறு கூறியது, உன்னை யேவிய அரசனுக்கும் இக்கதியே நேருமென்று குறித்தற்கு. செல் - கறையான், மறவர் தாம் எழுத்தறியாதவராதலால், எழுத்தெழுதியது ஓலையை 'செல்லரித்தவோலை' என்றார். செல்லுதல் - பயன்படவழங்குதல் 'நேசம்வைத்து' என்பது, 'பெண்ணை' என்பதற்குப் பயனிலையாய் நின்றது. படல் - தட்டி, கவிகை - கவிந்திருப்பது. கற்றை - விழல்தொகுதி போல்வன.

இது, ஏழாஞ்சீரும் ஈற்றுச்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றையவெல்லாம் மாச்சீர்களுமாகிய பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம். (ருங)

வேலையுல கிற்பிறக்கும் வேலையொழிந் தோமில்லை
மாலையரங் கேசனை நா மாலையினுங்—காலையினு
முன்னினைந் தோமில்லை யுடலெடுத்த வன்றுமுத
லென்னினைந் தோநெஞ்சே யிருந்து.

(இ - ள்.) நெஞ்சே—!—நாம், வேலை உலகில் - கடல்சூழ்ந்த இந்த நிலவுலகத்தில், பிறக்கும் வேலை - பிறக்குந் தொழிலை, ஒழிந்தோம் இல்லை - நீங்கிற்றிலோம்; மாலை அரங்கேசனை - ரங்கநாதனாகிய திருமாலை, மாலையினும் காலையினும் - காலையும் மாலையும், உன்னி - தியானித்து, நைந்தோம் இல்லை - மனம்நெகிழ்கிற்றிலோம்; உடல் எடுத்த அன்றுமுதல் - இவ்வுடம்பெடுத்த அந்நாள் முதல், இருந்து என் நினைந்தோம் - வேறு என்ன பெரிய காரியத்தை எண்ணியிருந்தோம்? (எ - று)

நமது பிறப்புத்தொழிலை நீக்குதற்குக் கடவராகிய திருவரங்கநாதரது மகிமையை உணர்ந்து அவரையே காலை மாலைகளில் தியானிப்பது நமது கடமையாயிருக்க, அதுசெய்யாது இதுவரை பழுதே பலபகலும் போயின வென்று அஞ்சி அதுகுறித்து அநுதாபங்கொண்டு கழிவிரக்கத்தாற்கூறியது இது.

வேலையுலகிற் பிறக்கும் வேலை யொழியாமைக்குக் காரணத்தை, காலை மாலைகளில் ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தியானியாமல் வீண்பொழுது போக்கினமை யெனப் பின்மூன்றடிகளில் விளக்கினது, தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி. மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணியும் இதிற் காண்க. இனி, கா எனப் பிரித்து-காவினால், உன்னி - துதித்து என்றுமாம்.

பிறப்பென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா.

[இயலிடங்கூறல்.]

இரும்புவனம் விரும்புவன மணியரங்கர் பணியரங்கரிமயநண்ப, வருங்கொடியின் மருங்கொடியின் மனங்குழைக்குங் கனங்குழைக்கு மனங்கன்சாபக், கரும்புருவம் பொரும்புருவ முத்தநகையொத்தன கைகாந்தள்பூந்தேன், மருங்குழலுங் கருங்குழலு முருகுவளையிரு குவளை மழைக் கண்டாமே.

(இ - ள்.) இரும் புவனம் - பெரிய உலகங்கள் முழுவதையும், விரும்பு - (உணவாக) விரும்பி அமுதுசெய்த, வனம் அணி - வனமாலையை அணிந்த, அரங்கர் - அரங்கநாதரும், பணி அரங்கர் - ஆசேஷனைப் பள்ளிகொள்ளு மிடமாகவுடையவருமாகிய நம்பெருமானது, இமயம் - இமயமலைபோன்ற மலையினிடத்துள்ள, நண்ப - தோழனே!—கனம் குழைக்கு - (யான்கண்ட) பொன்னாலாகிய காதணியையுடைய பெண்ணுக்கு, வரும் கொடியின்-வளர் கின்ற பூங்கொடிபோன்ற, மருங்கு - இடையானது, ஒடியின் - (தான்) ஒல் கினால், மனம் - (ஆடவர்களது) நெஞ்சத்தை, குழைக்கும் - தளரச்செய்யும்; புருவம் - புருவங்கள், அனங்கன் - மன்மதனது, சாபம் - வில்லாகிய, கரும்பு - கரும்பினது, உருவம்-வடிவத்தோடு, பொரும்-போர்செய்யும். [ஒத்திருக்கு மென்றபடி]; நகை - பற்கள், முத்தம் ஒத்தன - முத்துக்களைப் போன்றன வாகும்; கை - கைகள், காந்தள் - காந்தள்மலர்போலும்; கருங்குழல்-கரிய கூந்தல், பூ தேன் மருங்கு உழலும் - மலர்களில்மொய்க்கின்ற வண்டுகள் பக்கங்களிற் சுழலப்பெறும்; மழை கண் - குளிர்ச்சியையுடைய கண்கள், முருகு வளை இரு குவளை - வாசனை மிக்குப்பொருந்திய இரண்டு நீலோற் பலமலரை ஒப்பன; (எ - று.)

கலந்துபிரிந்த தலைமகன் பின்பு தனதுதோழனைத் துணையாகக் கொண்டு மீண்டும் அத்தலைமகளைச் சந்தித்தல் முறைமை; அது, 'பாங்கற் கூட்டம்' எனப்படும். அதற்கு உரிய துறைகள் பலவற்றில் 'இயலிடங் கூறல்' என்னுந் துறை, இச்செய்யுளிற்கூறியது. அஃதாவது - முதலிற் கலந்துபிரிந்த தலைமகன், பின்பு தன்னையடுத்துத் தன்மெலிவைக்கண்டு 'நீ இவ்வாறுதற்குக் காரணம் என்னே?' என்று வினவிய பாங்கனுக்கு 'யான் ஒருத்திவலையில் அகப்பட்டேன்' என்று உற்றதுகூற, அதுகேட்டபாங்கன் 'இனது ஒழுக்கம் தக்கதன்று' என்று சில கூறியபின்பும் தலைமகன் தெளிவு பெறாது வருந்தவே, பாங்கன் இரக்கங்கொண்டு 'நின்னாற்காணப்பட்ட வடி

வம் எத்தன்மைத்து ?' என்று வினவ, அதுகேட்ட தலைமகன் மகிழ்ச்சி கொண்டு ' என்னாற் காணப்பட்டவடிவுக்கு இயலிவை' என்று கூறுதல்.

இனி, இரும்புவனம் விரும்புவனமணியரங்க ரென்பதற்கு பெரிய உலகத்தவர் யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற வனப்பையுடைய நீலமணி போலும் நிறத்தினையுடைய அரங்கரென்றும், பணியரங்க ரென்புதற்கு - காளியனென்னும் பாம்பைக் கூத்தாடு மிடமாகக் கொண்டவ ரென்றுமாம். இமயம் - பனிமலை. கனங்குழைக்கும், குழலும், உம்மை : இசைநிறை.

இது, நான்காங் கவி போன்ற அறுசீராசிரிய விருத்தம். (ருரு)

[இதுவும் அது.]

மழைபிறைசிலைவேல்வள்ளையெள்ளிலவின்மலர்முல்லைமதிவளைகழை
வாரிசங்கெளிறுதத்தைவாய்கலசமணிவடபத்திரமெறும்பூ [யாழ்
ரழகுநீர்த்தரங்கந்துடிசுழியரவமரம்பைஞெண்டிளவராலாமை
யணிதராசிணைகந்துகந்துகிர்தாளமம்புயமரங்கநாடனையார்
குழனுதல்புருவம்விலோசனங்காதுநாசிவாய்நகைமுகங்கண்டங் [யிறு
குலவுதோண்முன்கையங்கைமெல்விரல்கள்கூருகிர்கொங்கைகண்வ
விழைதருமுரோமம்வரையிடையுந்திவிரும்புமல்குற்றொடைமுழந்
மிளிர்கணைக்கால்கள்புறவடிபாடுமென்குதிவிரனகந்தாளே. [தாண்

(இ - ள்.) அரங்க நாடு அனையார் - திருவரங்கமாகிய திருநாட்டை யொக்கின்ற (யான் கண்ட) மாதரது, குழல் - கூந்தலும், நுதல் - நெற்றியும், புருவம் - புருவங்களும், விலோசனம் - கண்களும், காது - காதுகளும், நாசி - மூக்கும், வாய் - வாயும், நகை - பற்களும், முகம் - முகமும், கண்டம் - கழுத்தும், குலவு தோள் - விளங்குகின்ற தோள்களும், முன்கை, முன்னங்கைகளும், அங்கை - அகங்கைகளும், மெல் விரல்கள் - மெல்லிய விரல்களும், கூர் உகிர் - கூரிய நகங்களும், கொங்கை - தனங்களும், கண் - முலைக்கண்களும், வயிறு - வயிறும், விழைதரும் - விரும்பப்படுகின்ற, உரோமம் - மயிரொழுக்கும், வரை - வயிற்றின் மடிப்புக்களும், இடை - இடுப்பும், உந்தி - நாபியும், விரும்பும் - விரும்பப்படுகின்ற, அல்குல் - அல்குலும் - தொடை - தொடைகளும், முழந்தாள் - முழங்கால்களும், மிளிர் - ஒளி செய்கின்ற, கணைக்கால்கள் - கணைக்கால்களும், புறம் அடி - புறங்கால்களும், பாடு - காற்பாடுகளும், மெல் குதி - மெல்லிய குதிகால்களும், விரல் - விரல்களும், நகம் - நகங்களும், தாள் - பாதங்களும், (ஆகிய இவ்வவயவங்கள் முறையே)—மழை - மேகமும் பிறை - பிறைச்சந்திரனும், சிலை - விற்களும், வேல் - வேல்களும், வள்ளை - வள்ளையிலைகளும், எள் (மலர்) - எள்ளுமலர்களும், இலவின்மலர் - இலவம்மலரும், முல்லை (மலர்) - முல்லை மலர்களும், மதி - பூர்ணசந்திரனும், வளை - சங்கமும், கழை மூங்கில்களும், யாழ் - வீணையும், வாரிசம் - தாமரைமலர்களும், கெளிறு - கெளிறென்னும் மீன்களும், தத்தை வாய் - கிளியின் வாய்களும், கலசம் - குடங்களும், மணி - நீல்மணிகளும், வட பத்திரம் - ஆலிலையும், எறும்பு ஊர் அழகு -

எறும்பு ஊருகின்ற ஒழுங்கும், நீர் தரங்கம் - நீரின் அலைகளும், துடி - உடுக்கையும், சுழி - நீர்ச்சுழியும், அரவம் - பாம்பின் படமும், அரம்பை - வாழைமரங்களும், ஞெண்டு - நண்டுகளும், இள வரால் - இளைய வரால் மீன்களும், ஆமை - ஆமைகளும், அணி தராசு இணை - அழகிய இரண்டு தராசுதட்டுகளும், கந்துகம் - பந்துகளும், துகிர் - பவழங்களும், தரளம் - முத்துக்களும், அம்புயம் - தாமரைமலர்களும், (ஆகிய இவற்றை ஒக்கும்.)

எனவே, கருங்குழல் காளமேகத்தையும், நெற்றி பாதிமதியையும், புருவம் வில்லையும், கண் வேலையும், காது வள்ளையிலையையும், மூக்கு என்னுப்பூவையும், அதரம் இலவம்பூவையும், தந்தம் முல்லைமலரையும், முகம் பூர்ணசந்திரனையும், கண்டம் சங்கையும், தோள் இளமூங்கிலையும், முன்னங்கை வீணையையும், உள்ளங்கை தாமரைமலரையும், கைவிரல் கெளிற்றுமீனையும், நைந்நகம் கிளிமூக்கையும், கொங்கை கும்பத்தையும், கொங்கைக்கண் நீலமணியையும், வயிறு ஆலிலையையும், அதனிடத்து உள்ள மயிரொழுக்கு எறும்பொழுக்கையும் வயிற்றுமடிப்பு அலையையும், இடை உடுக்கையையும், கொப்பூழ் நீர்ச்சுழியையும், அல்குல் பாம்பின் படத்தையும், தொடை வாழையையும், முழங்கால் நண்டையும், கணைக்கால் வரால்மீனையும், புறங்கால் ஆமையையும், காற்பரடு தராசுதட்டையும், குதிகால்பந்தையும், கால்விரல் பவழத்தையும், கால்நகம் முத்தையும், பாதங்கள் தாமரைமலரையும் போலுமெனப் பெயர்ப்பயனிலையும் எழுவாயுமாக வந்த முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்.

இதனுள் கேசாதிபாதபரியந்தம் முப்பத்திரண்டு அவயவங்களும் அவற்றின் உபமானங்களோடு காண்க. மழை-காளமேகம். பிறை - குறைந்தமதி. வள்ளை - அதன் இலைக்கு ஆகுபெயர். மலரை முன்னும் பின்னும் கூட்டுக. மதி - நிறைந்த சந்திரன் வாரிஜம், அம்புஜம் - நீரிற்தோன்றுவது. கெளிறு. வரால் - மீனின்வகைகள். அரவம் - ஆகுபெயர். ஞெண்டு - போலி. அரங்க நாடனையா ரென்றது - நிரதிசய இன்பத்தைத் தருபவ ரென்றற்கு. முன்கை - இலக்கணப்போலி.

இது, இரண்டு நான்கு ஏழாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினுன்குசீராசிரியவிருத்தம். (ருசு)

[கைக்கிளை.]

தாளிரண்டும் பாரொன்றுந் தார்வாடும் வேர்வாடும்
வாளிரண்டுங் காதிரண்டில் வந்திமைக்கும்—கோளிரண்டு
மைவகைப் பூத மமைத்தருள ரங்கர்
மைவளர் சோலை மலையிற்
றெய்வ மல்லளித் திருவுரு வினளே.

(இ - ள்.) தாள் இரண்டும்-இரண்டுகால்களும், பார் ஒன்றும்-பூமியிற் பொருந்தும்; தார்-பூமாலை, வாடும்—; வேர்வு ஆடும்-வியர்வை அரும்பும்; வாள் இரண்டும், - வாள்போலும் இரண்டுகண்களும், காது இரண்டில்

வந்து - இரண்டுகாதுகளிலுஞ் சென்று மீண்டுவந்து, இமைக்கும் —; (ஆகையால்), கோள் இரண்டும் - இராகுகேதுக்களென்னுங் கிரகங்களையும், ஐவகை பூதம் (உம்) - நிலம் நீர் தீ காற்று விசும்பென்னும் பஞ்சபூதங்களையும், அமைத்து அருள் - படைத்துக்காக்கின்ற, அரங்கர் - அரங்கநாதரது, மை வளர் - மேகங்கள் தவழ்கின்ற, சோலைமலையில் - சோலைகளையுடைய மலையினிடத்தே யுள்ளவளாகிய, இ திரு உருவினள் - அழகிய வடிவத்தையுடைய இம்மகள், தெய்வம் அல்லள்- தெய்வமகளல்லள்: [மானுடமகளே].

இது, பொழில்விளையாட்டு விருப்பால் ஆயம்நீங்க அதன்கண் தமியளாய்நின்ற தலைமகளை வேட்டைவிருப்பால் இளையார் நீங்கத் தமியனாய் வந்த தலைமகன் தனியிடத்திற் கண்டவுடனே, ‘இம்மகள் தெய்வமகளோ? மானுடமாதரோ?’ என்று ஐயுற்று நின்று, பிறகு இவ்வகைக்குறிகண்டு, தெய்வமல்லள், மக்களுள்ளாளெனத் தெளிந்தது. எனவே, தெய்வமல்லளென்ற காரணம் - இனையன குறியே, வேற்றுமையில்லையென்பது கருத்து: இது, தெளிதலென்னுந் துறையாம். இது, தலைவன் தலைவியர்களுள் ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவர் அறியாத ஒரு தலைக்காமமாதலால், கைக்கிளையாயிற்று.

வாள் - உவமவாகுபெயர். காதளவும் நீண்ட கண்களாதலால், ‘வாளிரண்டுங் காதிரண்டில் வந்திமைக்கும்’ என்றார். கால் நிலந்தோய்தலும், மாலை வாடுதலும், வேர்வை யுண்டாதலும், கண்ணிமைத்தலும் தேவர்களுக்கு இல்லையென அறிக; “கண்ணிமைத்தலா லடிகள் காசினியிற் றோய்தலால், வண்ண மலர்மாலை வாடுதலா - லெண்ணி, நறுந்தாமரை விரும்பு நன்னுதலே யன்று, ளறிந்தா ளவன்றன்னை யாங்கு” என்றார் புகழேந்தியும். கோள் - க்ரஹமென்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. இராகுகேதுக்களைக் கூறியது, மற்றைக்கிரகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். முற்றும்மையைப் பூதமென்பதனோடுங் கூட்டுக. திருவென்பது - கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை. நோக்கம்; என்றது - அழகு. இனி, திருவுருவினள் - திருமகள்போலும் வடிவத்தவளென்றுமாம்.

இது, முதல்மூன்று அடிகளும் வெண்பாவடிகளாய், மற்றை இரண்டும் ஆசிரியவடிகளாய், அவற்றுள்ளும் ஈற்றயலடி முச்சீரதாய்வந்து துணிதலை நுதலிய ஒருதலைக்காம முணர்த்தியதனால், கைக்கிளைமருட்பா. (௫எ)

[ஊசல்.]

உருமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்துஞ்செத்து
முசலாடுவதடியேனொழியும்வண்ணங்
கருமாயத்தென்னெஞ்சைப்பலகையாக்கிக்
கருணையெனும்பாசத்தைக்கயிறுப்பூட்டி
மருமாலைத்துளவசையவாடிரூசன்
மணிமகரக்குழையசையவாடிரூச
திருமாதுபுவிமாதோடாடிரூச
திருவரங்கராசரேயாடிரூசல்.

(இ - ள்.) உரு மாறி - உருவம் மாறிமாறி, பல பிறப்பும் - பலவகைப் பட்ட பிறவிகளிலும், பிறந்தும்—, செத்தும்—, ஊசல் ஆடுவது - ஊஞ்சல் போல அலைவதனை, அடியேன்—, ஒழியும் வண்ணம் - நீங்கும்படி, கரு மாயத்து - மிக்க வஞ்சனையையுடைய, என் நெஞ்சை - எனது மனத்தை, பலகை ஆக்கி - ஊசற்பலகையாகக்கொண்டு, கருணை எனும்-(நினது) அருளென்கிற, பாசத்தை—, கயிறு ஆ பூட்டி - ஊஞ்சற்கயிறாக மாட்டி, மரு மாலை துளவு அசைய - வாசனையையுடைய திருத்துழாய்மாலை அசையும்படி, ஊசல் ஆடிர் - ஊசலாடுவீராக; மணி மகரம் குழை - இரத்தினத்தாலாகிய மகரகுண்டலங்கள், அசைய—, ஊசல் ஆடிர்—; திருமாது புவிமாதோடு - பெரியபிராட்டியாரோடும் பூமிப்பிராட்டியாரோடும், ஊசல் ஆடிர்—, திருவரங்கராசரே—! ஊசல் ஆடிர்—; (எ - று.)

யான் பிறப்புநீங்கிப் பரமபதமடையும்படிதேவரீர் அருள்கூர்ந்து எனது மனத்தில் எஞ்ஞான்றும் இடைவிடாது தங்கியிருக்கவேண்டு மென்பதாம். அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலம் எம்பெருமானுக்குத் தங்குமிடமாதலால் 'நெஞ்சைப்பலகையாக்கி' என்றும், கடவுளது திருவருள் அவ்வுள்ளத்தைக் கட்டித் தம்வயப்படுத்துதலால் 'கருணையெனும் பாசத்தைக் கயிறுப்பூட்டி' என்றுங் கூறினர். ஊசலாடுதல்தொழில் எம்பெருமானைச்சேர அத்தொழில் சேதனனாகிய தம்மை விட்டுநீங்கு மெனக்கூறிய நயம் - முறையிற்படர்ச்சியணியின்பாற்படும்: இதற்கு உருவகவணி அங்கமாக நின்றது.

இஃது, ஊசல்; அஃதாவது - ஆசிரியவிருத்தத்தாலாதல், கலித்தாழிசையாலாதல் 'ஆடிரூசல், ஆடாமோவூசல்' என முடிவுபெறக் கூறுவது.

இது, பதினைந்தாங் கவிபோன்ற ஆசிரியவிருத்தம். (ருஅ)

ஊசல்வடம்போலூர்சகடம்போலொழியாமே
நாசவுடம்போடாவிசுழன்றேநலிவேனோ
வாசவனும்போதாசனனுங்கூர்மழுவோனு
நேசமுடன்சூழ்கோயிலரங்கநெடியோனே.

(இ - ள்.) வாசவனும் - இந்திரனும், போது ஆசனனும் - தாமரை மலரைத் தங்குமிடமாகவுடைய பிரமனும், கூர் மழுவோனும் - கூர்மையாகிய மழுவாயுதத்தையுடைய உருத்திரனும், நேசமுடன் - பக்தியுடனே, சூழ் - சூழ்ந்துவழிபடுகின்ற, கோயில் அரங்கம் - திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, நெடியோனே - பெரியபெருமாளே; (அடியேன்), ஊசல் வடம்போல் - ஊஞ்சற்கயிறுபோலவும், ஊர் சகடம்போல் - செல்லுகின்ற வண்டியின் உருளைபோலவும், ஒழியாமே - ஓய்வில்லாதபடி, நாசம் உடம்போடு - அழியுந்தன்மையையுடைய உடம்புடன், ஆவி சுழன்று - உயிர் அலையப்பெற்று, நலிவேனோ - வருந்தக்கடவேனோ? (எ - று.)

ஓடி யோடி வருவதும் போவதுமா யிருத்தலால் ஊசல் வடத்தையும், மாறிமாறி உருண்டுகொண்டே யிருத்தலால் ஊர்சகடத்தையும் தம்முடம்புக்கு உவமைகூறினர். சகடம் - உருளைக்கு ஆகுபெயர்,

இது, பதினெட்டாங் கவிபோன்ற கலிநிலைத்துறை. (ருகூ)

[தழை.]

நேசத்தழைக்குமதயானைமுன்புநின்றோனரங்கம்
பேசத்தழைக்குமென்னன்பனையாய்பெருங்கற்பகத்தின்
வாசத்தழைக்குநறுந்தழைகாணிதுமந்தத்தென்றல்
வீசத்தழைக்குந்தழைபோற்கெடாதுவிலையில்லையே.

(இ-ள்.) நேசத்து - அன்பினாலே, அழைக்கும் - (ஆதிமூலமே யென்று) அழைத்த, மதயானை முன்பு - மதத்தையுடைய கஜேந்திராழ்வான் முன்னே, நின்றோன் - வந்துநின்று காத்தருளின எம்பெருமானது, அரங்கம் - ஸ்ரீரங்கத்தை, பேச - சொல்லுந்தோறும், தழைக்கும் - மகிழ்கின்ற, என்-எனது, அன்பு — அன்பை, அனையாய் ஒத்திருப்பவளே!—இது - இத்தழை, பெருங் கற்பகத்தின் - பெரிய கல்பகவிருக்ஷத்தினது, வாசம் தழைக்கும் - வாசனை யையுடைய தழையினும், நறுந் தழை காண் - நறுநாற்றம் மிக்க தழையே காண்; (இது), மந்தம் தென்றல் - இளந் தென்றற்காற்று, வீச - வீசுதலால், தழைக்கும் - தழைக்கின்ற, தழைபோல் - (மற்றை மரங்களின்) தழையைப்போல, கெடாது - (பின்பு) வாடிப்போகாது; (அதுவேயுமன்றி), விலை இல்லை - (இத்தழைக்கு) விலையும் இவ்வளவென்று ஓர் அறுதி இல்லை, (ஆதலால், இதனை நீ ஏற்றுக்கொள்வாயாக); (எ - று.)

இத்துறை, தலைமகளைக் குறைநயப்பித்துச் சேட்படைகூறத் துணியா நின்ற தோழியிடைத் தலைமகன் தழைகொண்டு சென்று 'இத்தழையை வாங்கிக்கொண்டு என்குறைமுடித்தருளுவீராம்' என்றுவேண்டிக் கையுறை யாகக்கொடுக்க, அதனை அரிதின் ஏற்றுக்கொண்ட தோழி, தலைமகளிடஞ் சென்று அவள் குறிப்பறிந்து 'இத்தழை நமக்கு எளிய தொன்றன்று, இதனை ஏற்றுக்கொள்வாயாக' எனத் தலைமகளைத் தழையேற்பித்தது. இந்தத் தழைக்கும் 87 - ஆம்படலாகவரும் தழை என்பதற்குமுள்ள வேறு பாடு கருதுக.

இது, நேரசை முதலாக நின்ற கட்டளைக்கலித்துறை. (௬0)

[முத்தம்.]

விலையானதிலையென்றுநீதந்தமுத்தம்
வேய்தந்தமுத்தாகில்வெற்பாவியப்பா
விலையார்புனற்பள்ளிநாராயணன்பா
லெந்தாயரங்காவிரங்காயெனப்போய்த்
தலைபாவிரக்கும்பணிப்பாய்சுமக்குந்
தன்றுறையவர் தாமரைத்தாள்விளக்கு
மலையாறுசூடும் புராணங்கள்பாடு
மாடும் பொடிப்பூசியானந்தமாயே.

(இ-ள்.) வெற்பா - மலைநாடனே!—விலையானது இலை என்று - இதற்கு விலையில்லையென்று சொல்லி, நீ தந்த முத்தம் - நீ கொடுத்த முத்தானது, வேய் தந்த முத்து ஆகில் - மூங்கில்பெற்ற முத்தானால், (அது), வியப்பு -

அதிசயிக்கும்படி, ஆல்இலை - வடபத்திரத்தில், ஆர் புனல் - நிறைந்த பிரளய நீரில், பள்ளி - பள்ளிகொண்டருளுதலையுடைய, நாராயணன்பால் - ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தில், போய்—, 'எந்தாய் - எனது தலைவனே! அரங்கா—! இரங்காய் - இரங்கியருளவேண்டும்,' என - என்று பிரார்த்தித்து, தலையால் - பிரமகபாலத்தைக்கொண்டு, இரக்கும் - பிச்சையெடுக்கும்; பாய் பணி சுமக்கும் - (அந்நாராயணனது) பாயாகிய பாம்பைச் சுமந்துகொண்டிருக்கும், தன் தாதை - தன்னுடைய தகப்பனாகிய பிரமன், அவர் தாமரை தாள் விளக்கும் - அந்த நாராயணனது திருவடித்தாமரைகளைத் திருமஞ்சனஞ் செய்ததனாலுண்டான (ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகிய), அலை ஆறு - அலைகின்ற நதியை [கங்கையை], சூடும் - தலைமேல் தரிக்கும்; புராணங்கள் - புராணங்களை, பாடும்—; ஆனந்தம் ஆய் - (இங்ஙனம் இரந்து சுமந்து சூடிப்பாடுதலாலுண்டான) பேரானந்தத்தால், பொடி பூசி - விபூதியை அணிந்துகொண்டு, ஆடும் - நர்த்தனஞ்செய்யும்; (எ - று.)

இது, முத்தைக் கையுறையாகக் கொண்டுசென்ற தலைமகனைத் தோழி தன் சாதுரியத்தால் அதன் சிறப்பின்மை கூறி மறுத்தது.

இத்தன்மை யொன்றும் இல்லாமையால், அம்முத்தமன்று என்றவாறு. இதன்கருத்து - வேய்தந்தமுத்த மென்றது உருத்திரனையாதலால், அவன் விஷ்ணுவினிடத்தே செய்ததனை விநோதமாக விவரித்தாரென்பர்.

வேதங்கள் பிரளயகாலத்தில் தமக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லாதிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபடி, சிவபிரானது கருணையினால் அவை மூங்கிலாக வந்து பிறக்க, அவற்றில் தான் முத்தாகத் தோன்றினனாதலால், சிவபிரானை இங்கு 'வேய்தந்தமுத்து' என்றார். (மூங்கில் முத்துப்பிறக்குமிடங்கள் இருபதில் ஒன்று.)

ஸர்வேச்வரன் எல்லாவுலகங்களையுந் தன்வயிற்றி லடக்கிக்கொண்டு சிறியவடிவத்தோடு ஓராலிலையிற் பள்ளிகொண்டருளுதலால் 'வியப்பா லிலையார் புனற்பள்ளி நாராயணன்' என்றும், உருத்திரன் நாகாபரணனாதலால் 'பணிப்பாய் சுமக்கும்' என்றும், அவன் விஷ்ணுவிஷயமாகப் பல புராணங்களைப் பாடியிருத்தலால் 'புராணங்கள் பாடும்' என்றுங் கூறினார். பணி - பாம்பு.

இது, நான்கும் எட்டும் மாச்சீர்களும், மற்றவை காய்ச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கக)

[தவம்.]

ஆனந்தமாயரங்கற்கேயுயிர்களடிமையென்னு
ஞானந்தனைம்பொறிவாசல்சாத்திநற்றுளைப்பற்றி
யீனந்தரும்பற்றுமற்றென்றும்யானெனதென்னுமபி
மானந்தவிர்ந்திருப்பார்க்கிதுபோலில்லைமாதவமே.

(இ - ள்.) அரங்கற்கே திருவரங்கநாதனுக்கே, உயிர்கள் - எல்லா ஆத்துமாக்களும், அடிமை என்னும் - அடிமையென்று அறிகின்ற, ஞானந்தனை-

தத்துவஞானமாகிய கதவினாலே, ஐம் பொறி வாசல் - (மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும்) பஞ்சேந்திரியங்களாகிய வாயில்களை, சாத்தி - அடைத்து [ஐம்புலன்வழியே செல்லவொட்டாமல் மனத்தை அடக்கி வைத்து], நல் தாளை - (அவனது) நல்லதிருவடிகளை, பற்றி - சரணமாக அடைந்து, ஈனம் தரும் - இழிவைத்தருகின்ற, பற்றும் - ஆசைகளும், அற்று - நீங்கப்பெற்று, யான் எனது என்னும் அபிமானம் - அகங்கார மமகாரங்கள், தவிர்ந்து - நீங்கப்பெற்று, என்றும் - எந்நாளும், ஆனந்தம் ஆய் - பேரானந்த மடைந்து, இருப்பார்க்கு - இருப்பவர்களுக்கு, இதுபோல் - இங்ஙனமிருத் தல்போன்ற, மா தவம் - பெரிய தவம், இல்லை - வேறு இல்லை; (எ - று.)

தவத்தை விலக்கிப் பகவத்தியானத்தை வற்புறுத்துதல், தவம் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணம்.

'ஆன்மா எம்பெருமானுக்கே யடிமை' என்று தனது ஆன்மசுவரூபத்தை யுணர்ந்து, ஐம்புலன்களிற் செல்லாமல் எம்பெருமானிடத்து மனம் வைத்து அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களையொழித்தலே மிகச்சிறந்த தவமென்பதாம். பொறிவாசல் சாத்தி யென்றதற்கேற்ப, ஞானமாகிய கதவு எனப்பட்டது. "நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை யைந்து, பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சாத்தி - அறிவானும், ஆலமரநீழ லறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த, ஆலமமர் கண்டத் தரன்" என்ற பாசுரமும், "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க், குயர்ந்த வுலகம் புகும்' என்ற திருக்குறளும் இங்குக் கருதத் தக்கன. பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின்' நற்று என்றார். அபிமானம் - செருக்கு.

இது, நேர்முதலாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (சுஉ)

[இதுவும் அது.]

மாதவங்களென்றோ தவங்களின் மருவுசிவனென்றொருவநீபெரும்
பூதமல்லையிந்திரியமல்லையைம் புலனுமல்லைநற்புந்தியல்லைகாண்
சீதரன்பரந்தாமன்வாமனன் றிருவரங்கனுக்கடிமை நீ யுனக்
கேதுமில்லையென்றறியறிந்தபின் னீதின்மாதவமில்லையெங்குமே.

(இ - ள்.) மா தவங்கள் என்று - பெரிய தவங்க ளென்று, ஓது - சொல்லப்படுகின்ற, அவங்களில் - வீண்தொழில்களில், மருவு - பொருந்துகின்ற, சிவன் என்ற - ஆத்துமாவென்கின்ற, ஒருவ - ஒருத்தனே!—நீ—, பெரும் பூதம் அல்லை - பெரிய பஞ்சபூதங்களு மல்லாய்; இந்திரியம் அல்லை - பஞ்சேந்திரியங்களு மல்லாய்; ஐம்புலனும் அல்லை - பஞ்சதந்மாத்திரைகளு மல்லாய்; நல் புந்தி அல்லை காண் - நல்ல அறிவு மல்லாய்காண்; (பின்னை என்னையென்றால்),—நீ—, சீதரன் - திருமகளைத் (திருமார்பில்) தரிப்பவனும், பரம் தாமன் - பரமபதத்தை யுடையவனும், வாமனன் - (மாவலியின் செருக்கை அடக்குவதற்கு) வாமநாவதாரஞ் செய்தவனுமாகிய திருவரங்கனுக்கு—, அடிமை - அடியவன்; உனக்கு—, ஏதும் - யாதொரு சுவதந்திரமும், இல்லை—, என்று அறி—; அறிந்த பின் - (அங்ஙனம்) அறிந்தால், ஈதின் - இதுபோன்ற, மா தவம்—, எங்கும் இல்லை—; (எ - று.)

இதனால், தம்மனத்துக்குத் தாமே உபதேசிக்கும் முகத்தால், ஜீவாத்மஸ்வரூபம் இத்தன்மையதென்று விளக்குகின்றனரென்க. எளிதிற் பயன்

கொடாது துன்பந்தருவன வாதலால், 'தவங்களென்றேது அவங்கள்' என்றார். என்றெருவ - தொகுத்தல். ஐந்தைப் பூதஇந்திரியங்களோடும் கூட்டுக. அறிந்தபின் - பின்னீற் றெதிர்கால வினையெச்சம்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (௬௩)

[தலைவி இரங்கல்]

எங்காந்தளங்கைநல்லீ ரென்செய்கே னிரண்டேந்திழையார்
தங்காந்தனென்றறிந்தாலுநில்லாது தரைக்குநெய்க்கு
மங்காந்தசெம்பவளத் தெம்பிரானரங்கன்புயங்கள்
செங்காந்தமால்வரையோ விரும்போவென்றன்சிந்தனையே.

(இ - ள்.) எம் - எமது (தோழியராகிய), காந்தள் அம் கை நல்லீர் - காந்தள் மலர்போலும் அழகியகைகளையுடைய நல்லமகளிர்களே!. இரண்டு ஏந்திழையார்தம் காந்தன் என்று - தரித்த ஆபரணங்களையுடைய (திருமகள் நிலமகளென்னும்) இரண்டு பிராட்டிமார்களிடத்து ஆசைகொண்ட கணவனென்று, அறிந்தாலும்—, (என் மனம்), நில்லாது - (விரும்பிப் பின் செல்லாமல்) தரித்துநிற்காது; என் செய்கேன் - (யான்) என்ன செய்வேன்? தரைக்கும் - உலகங்களை உண்ணுதற்கும், நெய்க்கும் - நெய்யைப் பருகுதற்கும், அங்காந்த - திறந்த, செம் பவளத்து - சிவந்த பவழம்போன்ற திருவாயையுடைய, எம்பிரான் - எமது பெருமானாகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, புயங்கள் - திருத்தோள்கள், செம் காந்தம் மால் வரையோ - அழகிய காந்தத்தாலாகிய பெரிய மலைகளோ? என்தன் சிந்தனை - எனது மனம், இரும்போ—? (எ - று.)

இது, தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைமகள், அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றி யடக்கும் வல்லமை யிலளாகி, தனது நிலைமையை அன்புடைத்தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக உரைத்தது. இருவர் மனைவியருள ரென்று அறிந்தும் அப்பிரானது தோள்கள் இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறுபோலத் தன்மனத்தைத் திரும்ப வொண்ணுமற் கவர்ந்ததனால், இவ்வாறு கூறினள்: ஐயத்தற்குறிப்பேற்றவுவமை. தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டுத் தோழியரைக் கொண்டாடியழைப்பவளாய், 'எங்காந்தளங்கைநல்லீர்' என்று புனைந்துரைத்து விளித்தாள். 'செம்பவளத்தெம்பிரான்' என்றது, அவரது திவ்விய சௌந்தரியத்திலே தான்கொண்ட ஈடுபாட்டினால். தரைக்கு அங்காந்தது - பிரளய காலத்தில் உலகங்களை வயிற்றில் வைத்துக் காக்கும்பொருட்டு. நெய்க்கு அங்காந்தது - கிருஷ்ணாவதாரத்தில்.

இக் கட்டளைக்கலித்துறை, நேரசை முதலாக வந்தது. (௬௪)

[களி]

சிந்தையிற்குடிகொண்டிருந்து திருக்கறுத்தடிமைக்கொளுந்
திருவரங்கர் பொருப்புயர்ந்த திருப்புயம்புகழ்களியரேம்

புந்திமிக்கதுவந்துபுக்கது போதமாதர்களெழுவர்தம்
பூசையேமகபூசையென்றது புதுமையன்றிதுபுத்தர்கா
ளந்தரத்திமையோரருந்து மருந்தும்வெள்ளைய தன்றியே
யரியசாதிகொளாதமானிட ரகலிடத்தினில்லையே
மந்திரத்தினிலாததேவதை வானகத்தினிலில்லையே
வடிவிலாதவையண்டகோளம் வளைந்தவைப்பதிலில்லையே.

(இ - ள்.) புத்தர்காள் - புத்தர்களே !—(நாங்கள்), சிந்தையில் - (அன்பால் நினைவாரது) உள்ளத்தில், குடிகொண்டு இருந்து - (சென்று நீங்காது) தங்கியிருந்து, திருக்கு அறுத்து - (அவர்களது) குற்றங்களைப் போக்கி, அடிமைகொளும் - ஆட்கொள்ளுகின்ற, திரு அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, பொருப்பு - மலைபோல, உயர்ந்த—, திரு புயம் - திருத்தோள்களை, புகழ் - துதிக்கின்ற, களியரேம் - கட்குடியராவோம்; புந்தி மிக்கது - மனம் மிக மகிழ்தற்குக் காரணமாகிய களிப்பு, போத - மிகுதியாய், வந்து புக்கது - வந்து நேர்ந்தது; மாதர்கள் எழுவர் தம் - ஸப்தமாதாக்களுடைய, பூசையே - பூஜைதானே, மக பூசை என்றது இது - யாகத்திற் செய்யப்படும் பூஜை யென்ற இத்தன்மை, புதுமை அன்று - புதியதொன்றன்று; அந்தரத்து - சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள, இமையோர் - தேவர்கள், அருந்தும் - பருகுகின்ற, மருந்தும் - அமிருதமும், வெள்ளை - வெள்ளைதான்; அது அன்றியே - அதுவுமல்லாமல், அரிய - அருமையான, சாதி - சாதிகளை, கொளாத - உடைத்தாகாத, மானிடர் - மனிதர்கள், அகல் இடத்தினில் - பரந்த பூமியில், (எங்கும்), இல்லையே—; மந்திரத்தின் இலாத - மந்திரத்துக்கு வசப்படாத, தேவதை - தெய்வம், வானகத்தினில் - தேவலோகத்திலும், இல்லையே—; வடிவு இலாதவை - உருவமில்லாத பொருள்கள், அண்டகோளம் வளைந்த - அண்டகோளத்துக்கு உட்பட்ட, வைப்பதில் - இடத்தில், இல்லையே—.

கட்குடியர் அக்கள்ளைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது களியென்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம்.

புத்தசமயத்தார் கட்குடியை விலக்குதலை முக்கிய தருமமாகக் கொண்டவராதலால், அவர்களை விளித்துக்கூறுகின்றார். இனி, முதலடிக்கு - திருவரங்கநாதனது மலைபோன்ற திருத்தோள்களைப் பாடித் துதித்துப் பக்தி மிகுதியாற் கூத்தாடுகின்ற களிப்புடையராவோ மென்றுமாம். கட்குடியர் துர்க்கபூசைசெய்தல் இயல்பாதலின், அதனைப் பெருமைப்படுத்திக் கூறினர்.

கட்குடித்தலையுங் குடியென்பராதலின் 'சிந்தையிற் குடிகொண்டிருந்து' என்றும், களியரென்பதற்குக் கட்குடியரென்றும் பொருளாதலால் 'களியரேம்' என்றும், அமிருதமுங் கள்ளும் வெண்ணிற வொற்றுமை யுடைமையால் 'இமையோ ரருந்து மருந்தும் வெள்ளை' என்றும், சாதி மந்திரம் வடிவு என்பன கள்ளுக்கும் பெயராதலால் அதை உட்கொள்ளாத மனிதர்கள் பூமியிலில்லை யென்றும், அதுகொள்ளாத தேவர்கள் வானுலகத்திலில்லையென்றும், அதுபெறாத பொருள்கள் அண்டமுழுவதிலுமில்லை யென்றுங் களியென்னு முறுப்பிற்குப் பொருந்தச் சிலேடையாக் கூறினரெனக் காண்க. பொருப்புயர்ந்த - மலையினும் உயர்ந்த வென்று

மாம். மாதர்களெழுவர் - அபிராமி, மாயேசுவரி, கௌமாரி, நாராயணி, வாராகி, இந்திராணி, காளி. மகபூசை - மஹாபூஜையென்பதன் திரிபாயின், சிறந்த பூசை யென்றும்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினான்குசீராசிரியவிருத்தம். (௬௫)

இல்லறமெனத் துறவறமெனச்
சொல்லறம்பிற துணையன்றெனப்
பவக்கடலுட் டுவக்கறுப்பான்
காவிரியிடைப் பூவிரிபொழிற்
சிலமந்திகள் சினைதாவப்
பலதெங்கின் பழக்குலையுதிர
வடர்கமுகின் மிடறொடிதரத்
தேமாங்கனி சிதறுபுவிழ
மூடப்பலவின் குடக்கனியுக
வரம்பைக்கனி வரம்பிற்புக
வயன்மருங்கின் மலர்பொய்கையுட்
டுயில்வலம்புரி துண்ணெனவுறத்
தா அட்டாமரைத் தவிசுறைதரு
கூடட்டோதிமம் பேஎட்டுடனெழ
மயிற்சேவன் மனங்களிப்பக்
குயிற்பேடைக் குலமொளிப்ப
மழைமுகிலென முழவதிர்தரு
திருவரங்கப் பெருநகரு
ளரவணைமிசை யறிதுயிலமர்ந்
தருள்புரி
திருநா ரணனைச் சேர்ந்தனஞ்
சரணார விந்தந் தஞ்சமென் றிரந்தே.

(இ - ள்.) இல்லறம் என - இல்லறமென்றும், துறவறம் என - துறவறமென்றும், சொல் அறம் - (இருவகையாகச்) சொல்லப்படுகின்ற அறமும், பிற - மற்றைப் பொருளின்பங்களும், துணை அன்று என - துணையல்லவென்று எண்ணி, பவம் கடலுள் - பிறவிக்கடலினுள்ளே, துவக்கு - கட்டுப்பட்டிருத்தலை, அறுப்பான் - நீக்கும்பொருட்டு,— காவிரியிடை - உபயகாவேரி மத்தியில், பூ விரி பொழில் - மலர்களலர்கின்ற சோலைகளில், சில மந்திகள் - சில பெண்குரங்குகள், சினை - மரக்கிளைகளில், தாவ - தாவிப்பாய, (அதனால்), பல தெங்கின் - பல தென்னமரங்களில், பழம் குலை - முதிர்ந்த காய்களின் குலைகள், உதிர - உதிரவும்,— அடர் கமுகின் - நெருங்கின பாக்குமரங்களினது, மிடறு - கண்டம், ஒடிதர - ஒடியவும்,— தே மா

கனி - தேன்மாம்பழங்கள், சிதறுபு விழ - சிதறி விழவும்,—முடம் பலவின் - வளைந்த பலாமரத்தினது, குடம் கனி - குடம்போன்ற பழங்கள், உக - சிந்தவும்,—அரம்பை கனி - வாழைப்பழங்கள், வரம்பில் புக - வயல்வரப்புக்களில் விழவும்,—வயல் மருங்கின் - கழனிகளினருகிலுள்ள, மலர்பொய்கையுள் - பூ மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்தில், துயில் - தூங்குகின்ற, வலம்புரி - வலம்புரிச் சங்கங்கள், துண்ணெனவு உற - திடுக்கிட்டலறவும்,—தாள் தாமரை தவிசு - காளத்தையுடைய தாமரைமலராகிய இருப்பிடத்தில், உறைதரு - தங்குகின்ற, சூட்டு ஓதிமம் - உச்சியையுடைய அன்னப்பறவைகள், பேட்டுடன் - (தம் தமது) பேடைகளுடன், எழ - எழுந்திருப்பவும்,—மயில் சேவல் - பெண் மயில்களும் ஆண்மயில்களும், மனம் களிப்ப - மனமகிழ்ந்து கூத்தாடவும்,—குயில் பேடை குலம் - ஆண்குயில்கள் பெண்குயில்களின் கூட்டம், ஒளிப்ப - மனம்வருந்தி மறையவும்,—மழை முகில் என - மழைபெய்கின்ற மேகம்போல, முழவு - வாத்தியங்கள், அதிர்தரு - ஒலிக்கின்ற,—திரு அரங்கம் பெரு நகருள் - திருவரங்கமென்கிற பெரிய திருநகரத்தில், அரவணை மிசை - சேஷசயனத்தின்மேல், அறி துயில் அமர்ந்து அருள்புரி - யோக நித்திரை செய்தருளுகின்ற, திருநாரணனை - ஸ்ரீமந்நாராயணனை, சரண அரவிந்தம் - (அவனது) திருவடித்தாமரைகளே, தஞ்சம் என்று - அடைக்கலமென்று சொல்லி, இரந்து - பிரார்த்தித்து, சேர்ந்தனம் - அடைந்தோம்.

காவிரியிடைத் திருவரங்கப்பெருநகருள் அரவணைமிசை அறிதுயிலமர்ந்தருள்புரி திருநாராயணனைப் பவக்கடலுள் தவக்கறுப்பான் யாம் சேர்ந்தனமென்க. இல்லறமாவது - இல்வாழ்க்கைநிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கண் நின்று, அதற்குத்துணையாகிய கற்புடைமனைவியோடு செய்யப்படுவதாகிய அறம். துறவறமாவது - மேற்கூறிய இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையராய்ப் பிறப்பினையஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு உரித்தாகிய அறம். அறம் பொருளின்பமென உடனெண்ணப்பட்ட மூன்றனுள் அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்து இல்லறம் துறவறமென்னும் இருவகை நிலையாற் கூறப்பட்டதனால், ஏனைப் பொருளும் இன்பமும் 'பிற' எனப்பட்டன. இங்குக் கூறிய வருணனை, "காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகினெற்றிப், பூமாண்ட தீந்தேன்றொடை கீறி வருக்கை போழ்ந்து, தேமாங்கனிசிதறி வாழைப்பழங்கள் சிந்தும், ஏமாங்கதநாடு" என்னுஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுள் போன்றது.

மந்தி, பேடு பேடை - பெண்பெயர்கள். சேவல் என்னும் பெயர் மயிலுக்குவருதல், புதியனபுகுதல். மழைக்காலத்தில் மயிலினம் மகிழ்தலும், குயிலினம் வருந்துதலும் இயல்பு. மயிலும் குயிலும் முழவொலியை மழையொலியென மயங்கினவென்க; மயக்கவணி, 'தஞ்சமென் றிரந்து' என்றும் பாடம்.

இது, இருசீரடி பத்தொன்பது கொண்டு தனிச்சொற்பெற்று அகவற்சுரிதகத்தான் முடிந்த குறளடி வஞ்சிப்பா: அருள்புரி யென்பது, தனிச்சொல்; ஈற்றிரண்டடியும், நேரிசையாசிரியச் சுரிதகம். (௬௬)

இரவியைபிரவின்மதியினை மதியுளிறையினையிறையுமெண்ணரிய, கரவனைக்கரவின்முனிவனைமுனிவர்கருத்தனைக் கருத்தனைத்துடைத் தாள், பரமனைப்பரமபதத்தனைப்பதத்துட் பாரனைப்பாரநத்தூது, மரவனையரவினரங்கனை யரங்கத்தடிகளையடிகள் சேவியுமே.

(இ - ள்.) இரவியை - சூரியனானவனை, இரவின் மதியினை - இராத்திரியில் விளங்குகின்ற சந்திரனானவனை, மதியுள் இறையினை - அறிவிலுறைகின்ற தலைவனை, இறையும் எண் அரிய கரவனை - சிறிதும் நினைத்தற்குமரிய மாயையையுடையவனை, கரவு இல் முனிவனை - கபடமில்லாத முனிவனாயிருப்பவனை, முனிவர் கருத்தனை - முனிவர்களது உள்ளத்திலுறைபவனை, கரு தனை துடைத்து ஆள் பரமனை - (தன்னையடைந்தவர்களது) பிறப்பைப் போக்கியருளுகின்ற உயர்ந்தவனை, பரமபதத்தனை - பரமபதத்தையுடையவனை, பதத்துள் பாரனை - திருவடியினின்றும் பூமியை யுண்டாக்கினவனை, பாரம் நத்து ஊதும் அரவனை - பெரியபாஞ்சசன்னியத்து ஊதுகின்ற ஓசையையுடையவனை, அரவின் அரங்கனை - பாம்பை இடமாகவுடையவனை, அரங்கத்து அடிகளை - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமியை, அடிகள் சேவியும் - திருவடிதொழுங்கள்; (எ - று.)

இச்செய்யுளில் ஒரு சொல்லைப்பற்றி முன்வந்த ஒருசொல்லை விட்டிட்டு இவ்வாறு ஒருதொடர்புபடுத்திக் கூறியது - ஏகாவளியலங்காரம். முனிவன் என்றது - உலகங்களின் படைப்பு அளிப்பு அழிப்புக்களை மனனம் பண்ணுபவன்; "முனியே நான்முகனே" என்றார் ஆழ்வாரும். இனி, கரவின் முனிவனை யென்பதற்கு - முதலையினிடத்துக் கோபத்தையுடையவனை யென்றும், முனிவர் கருத்தனை யென்பதற்கு - முனிவர்கள் தலைவனை யென்றும் உரைக்கலாம். எம்பெருமானது திருவடியினின்று பூமி உதித்த தென்று வேத மோதுதலால், 'பதத்துட் பாரனை' என்றார்; திருவிக்கிரமாவதார கதையை யுட்கொண்டு, ஒருதிருவடியுளடக்கிய பூமியையுடையவனென்றுமாம். 'பாரதத்தூதவரவனை' என்னும் பாடத்துக்கு பரதகுலத்தில் தோன்றிய பாண்டவர்க்குத் தூதனாய்த் துரியோதனனிடத்து வந்தவனை யென்று உரைக்க. 'பாரனைத்தோது மரவனை' என்றும் பாடம். அரவம் - ரவம். அடிகள் சேவியும் - பெரியோர்களே! சேவியுமெனவுமாம். இப் பொருளில், அடிகளென்பது - அடியென்னும் பகுதியிற் பிறந்து உயர்வுப் பொருளுணர்த்தி நின்ற படர்க்கைச் சொல்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம், 36 - ஆக் கவியிற் கூறியது கொள்க. (கஎ)

[தலைவி யிரங்கல்.]

சேவிக்கவாழ்விக்குமெங்கோனரங்கன்திருக்கோயில்சூழ்
காவிற்கலிந்தாசைதந்தேகினார்நெஞ்சகன்னெஞ்சமோ
வாவிப்புறத்தன்னமேயின்னமேதோவரக்கண்டிலேன்
பாவிக்கனேகந்தனிக்காலமிந்தப்பனிக்காலமே.

(இ - ள்.) வாவிப்புறத்து அன்னமே - தடாகங்களினிடத்தே சஞ்சரிக்கின்ற அன்னப்பறவையே!—சேவிக்க - (தன்னைக்கண்டு) வணங்க, (அவர்களை), வாழ்விக்கும் - (இம்மை மறுமை வீடுகளிற் சிறந்து) வாழச்செய்கின்ற, எம் கோன் - எமது தலைவனாகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, திரு கோயில் - அழகிய கோயிலை, சூழ் - சூழ்ந்த, காவில் - சோலையில், கலந்து - கூடியிருந்து, ஆசை தந்து - ஆசைகாட்டி, ஏகினார் - சென்றவரது, நெஞ்சு - மனம், கல் நெஞ்சமோ - கல்லினாலாகிய நெஞ்சோ? இன்னம் - இன்னமும் [பனிக்காலம் வந்த பின்னும்], ஏதோ - என்னகாரணத்தாலோ, வர கண்டிலேன் - மீண்டுவரக் கண்டேனில்லை; பாவிக்கு - தீவினையேனாகிய எனக்கு, இந்த பனி காலம்—, அனேகம் தனி காலம் - தனியேயிருக்கின்ற நெடுங்கால மாகவாயிற்று; (எ - று.)

இது, தலைமகன் புணர்ந்து தணிந்துவர நீட்டித்த நிலைமைக்கண், தலைமகள் நெய்தனிலத்து அன்னத்தோடு கூறி இரங்கியது.

கணவனைப் பிரிதற்கேற்ற தீவினையுடைமையால், தலைவி தன்னை 'பாவியேன்' என்று பழித்துக் கூறுகின்றாள். கணவனைப் பிரிந்த நிலையில் ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும் பலயுகங்கள் போலு மாதலால், 'அனேகந் தனிக்கால மிந்தப் பனிக்காலம்' என்றாள்; "பலபல வூழிகளாயிடுமன்றி யோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்...... அம்மவாழி யிப்பாயிருளே" என்றார், நம்மாழ்வாரும்.

இது, முதல் நான்குசீரும் காய்ச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீரொன்றும் மாங்கனிச்சீருமாகிய கலிநிலைத்துறை. (௬௮)

[குறம்.]

காலமுணர்ந்தகுறத்திநான் கருதினையொன்றதுசொல்லுவேன்
பாலகனுச்சியிலெண்ணெய்வார் பழகியதோர்கலைகொண்டுவா
கோலமலர்க்கையின்மங்கை நின்கொங்கைமுகக்குறிநன்றுகாண்
ஞாலமுவந்திடநாளையே நண்ணுவைநம்பெருமாளையே.

(இ - ள்.) நான்—, காலம் - முக்காலத்து விருத்தாந்தங்களையும், உணர்ந்த - அறிந்து சொல்லவல்ல, குறத்தி - குறவர்மகள்; ஒன்று கருதினை - (நீ மனத்தில்) யாதொன்று நினைத்தாயோ, அது - அதனை, சொல்லுவேன்—; பாலகன் - (என்) சிறுகுழந்தையது, உச்சியில் - தலையில், எண்ணெய் வார் - எண்ணெய் வாரு; பழகியது ஓர் கலை - பழையதொரு சீலையை, கொண்டுவா - கொண்டுவந்து கொடு; கோலம் மலர் கையின் - அழகிய மலர்போலுங் கைகளையுடைய, மங்கை - பெண்ணே! நின் - உன்னுடைய, கொங்கைமுகம் குறி - முலைக்கண்களின் குறியானது, நன்று - நன்றாயிருக்கிறது; (ஆகையால்), ஞாலம் உவந்திட - உலகமுழுவதும் மகிழும்படி, நாளையே - நாளைக்கே, நம்பெருமாளை—, நண்ணுவை - சேர்வாய்; (எ - று.)

தலைமகனைக் கண்டு காமுற்று மயங்கிநிற்கும் நிலைமைக்கண் தன்னிடம் வந்த குறிகண்டறிந்து கூறவல்ல குறத்தியாகிய கட்டுவிச்சியைத் தலைவி

குறி வினவ, குறத்தி குறிதேர்ந்து நல்வரவு கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது, குறம் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாது மெலிந்து வருந்திய தலைமகளைக் கண்ட செவிலித்தாய், இவள் நோய்க்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாமல் நிமித்தங்கண்டு கூறவல்ல கட்டுவிச்சியை அழைத்து வினவ, அவள் குறியிலக்கணப்படி சிறுமுறத்திலே சிலநெற்குறி கண்டு அதனால் உண்மையுணர்ந்து கூறுகின்றாள். காலமுணர்ந்த குறத்தி நான் - முக்கால வரலாறுகளையும் முன்னறிந்து கூறவல்ல குறத்தியானென்று தனது சிறப்பை வெளியிட்டனள்.

காலம் - ஆகுபெயர். பாலகன் - கப்பிரத்தியயம், இரக்கற்பாடு உணர்த்திற்று. இனி, மூன்றுமடிக்கு, நினது கைகளிலும் கொங்கைகளிலும் முகத்திலுமுள்ள குறி நன்றென்றும், கைக்குறியினும் கொங்கைமுகத்தின் குறி நன்றென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'மலர்க்குழல்' என்றும் பாடம். ஞாலமுவத்தல் - ஒத்த தலைமகனுக்கும் தலைமகளுக்கும் கூட்டம் நேர்தலால். தான் குறிசொல்வதற்கு வெகுமதியாகத் தன்பாலகனுச்சியில் எண்ணெய் வார்க்குமாறும் பழைய ஆடையொன்றைத் தனக்குக் கொடுக்குமாறும் குறத்தி கேட்கின்றனளென்க. காண் - முன்னிலையசை.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௬௯)

[மேகவிடு தூது.]

பெருமாலையார்க்குரைப்பேனுமக்கேவிண்டுபேசினல்லாற்
கருமாலையாயெழுங்கார்க்குலங்காடொண்டர்காற்பொடிதன்
றிருமாலைகொண்டதிருமாலரங்கர் தந்தெய்வத்துழாய்
மருமாலைவாங்கிவம்மினந்திமாலைவருமுன்னமே.

(இ - ள்.) கரு மாலையாய் எழும் கார் குலங்காள் - கரியதொரு வரிசையாய் ஆகாயத்தே எழுகின்ற மேகங்களது கூட்டங்களே!—பெரு மாலை - (எனது) பெரிய மயக்கத்தை, உமக்கே - உங்களுக்கே, விண்டு பேசின் அல்லால் - விவரித்துச்சொன்னாலல்லாமல், யார்க்கு - (வேறே) யாவர்க்கு, உரைப்பேன் - எடுத்துச்சொல்லுவேன்? (நீங்கள் போய்), தொண்டர் கால் பொடிதன் - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச்செய்த, திருமாலை - திருமாலையென்னுந் திவ்யப்பிரபந்தமாகிய மாலையை, கொண்ட - கொண்டருளிய, திரு மால் அரங்கர் தம் - திருமாலாகிய ரங்கநாதரது, தெய்வம் மரு துழாய் மாலை - திவ்வியமான நறுமணம்பொருந்திய திருத்துழாய் மாலையை, அந்திமாலை வரும்முன்னம் - அந்திப்பொழுது வருவதற்கு முன்னே, வாங்கி வம்மின் - வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்; (எ - று.)

தலைவனைப் பிரிந்து தனித்து வருந்துந் தலைவி, இங்ஙனஞ் சொல்லித் தலைவனிடத்து மேகங்களைத் தூதுசெல்லுமாறு வேண்டுகின்றாள்.

புண்ணிற்புளிப்பெய்தாற்போல இக்கிலேயில் அந்திமாலே வருமாயின் யான் இறந்துபடுவேன்: அது வருவதற்குமுன்னமே எனது தலைவன் அணிந்த மாலேயை எனக்குக் கொணர்ந்துகொடுத்தால்மாத்திரமே யான் அதுகொண்டு சிறிது ஆறியிருப்பே னென்கிருள்; தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார் "இந்திரலோகமாளு மச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்று 'பரமபதம் கிடைப்பதானுலும் அதிலும் எனக்கு நசையில்லே; பச்சைமா மலேபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்க ணச்சுதா! அமரரேறே ஆயர்தம் கொழுந்தே! என்னும் இச்சுவையே யான் வேண்டுவது!' என்று அறுதியிட்டுத் திருவரங்கநாதனேயன்றி வேறு எத்தேவரையும் கடைக் கணியாது அப்பிரான்திறத்தில் திருமாலே யென்னுந் திவ்வியப்பிரபந் தத்தை யருளிச்செய்தன ராதல்பற்றி, 'தொண்டர்காற் பொடிதன் திருமாலேகொண்ட திருமாலரங்கர்' என்ருர். தொண்டர் காற் பொடி - பக்தாங்க்ரிரேணு. திருமாலே கொண்ட திருமால் என்னு மிடத்தில், சொன்னயம் பாராட்டற்பாலது. "பாவோ நாந்யத்ரகச்சதி [எனது சிந்தை] ஸ்ரீராமனேத்தவிர வேருெரு தெய்வத்தினிடத்திற் செல்லாது" என்ற சிறிய திருவடியும், "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே" என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், "என்னமுதினேக் கண்ட கண்கள் மற்ருென்றினேக்காணுவே" என்ற திருப்பாணுழ்வாரும் தம்மில் ஒப்பரென்ற காரணம்பற்றி, ஸ்ரீரங்கந்திருக்கோயிலில் இம்மூவர்க் கும் ஒருங்கே சந்நிதி யமைக்கப்பட்டுள்ள தென்பர்.

இது, நிரையசை முதலாகிய கட்டளேக்கலித்துறை. (எ0)

முன்னம் பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லே
யின்னம் பிறப்பிக்க வெண்ணுதே—தென்னரங்க
மேவிக் கிடந்தானே வீற்றிருக்கு நின்பதத்தென்
ஞவிக் கிடந்தா னருள்.

(இ - ள்.) தென் அரங்கம் மேவி கிடந்தானே - அழகிய திருவரங்கத் தில் திருவுள்ளமுவந்து திருப்பள்ளிகொண்டருளுபவனே! (யான்), முன் னம் பிறந்த பிறப்போ - முன்னேபிறந்த பிறவிகளுக்கோ (என்ருல்), முடிவு இல்லே - இவ்வளவு என்று ஓரளவில்லே; (ஆகையால்), இன்னம் - இனிமேலும், பிறப்பிக்க - பிறவியெடுக்கும்படி, எண்ணுதே - திருவுள்ளத் திற் கொள்ளாமல், வீற்றிருக்கும் - ஒப்பிலாத சிறப்போ டிருக்கின்ற, நின் பதத்து - உனது பரமபதத்தில், என் ஆவிக்கு - எனது உயிர்க்கு, இடம் - இடத்தை, அருள் - ஈந்தருள்வாய்; (எ - று.)

பலபிறப்பெடுத்து உழன்று வருந்திய என்னே, இனிமேற் பிறப்பற்று முத்தி பெறுமாறு அருள்செய்யவேண்டு மென்று வேண்டுகின்றவாறு.

'வீற்றிருக்க' என்றும் பாடம். பதத்து - திருவடிநிழலி லென்றுமாம்; திருவடியே வீடாயிருக்கு மாதலால், 'நின்பதத்து' என்றது ஏற்கும்.

இது, மலரென்னும் வாய்பாடுபட முடிந்த நேரிசைவெண்பா. (எக)

[இரங்கல் மடக்கு.]

அரும்புன்னாகத்தடங்காவே யவாவென்னாகத்தடங்காவே
யம்போருகக்கண்பொருந்தேனே யழுநீருகக்கண்பொருந்தேனே
பரம்புங்கடலூர்நாவாயே பாவிக்கடலூர்நாவாயே
பார்மீதுயரமறியலையே படுமென்துயரமறியலையே
கருங்கட்கயலேமாசுறவே கரைவேற்கயலேமாசுறவே
கண்டற்போதுகுவாலுகமே கங்குற்போதுகுவாலுகமே
குரும்பைதழைக்குங்கருப்பனையே குயில்வந்தழைக்குங்கரும்பனையே
குருகீர்நந்தமரங்கரையே கொணரீர்நந்தமரங்கரையே.

(இ - ள்.) அரும் புன்னாகம் தடம் காவே - அரிய பெரிய புன்னைமரச் சோலையே! அவா - ஆசை, என் ஆகத்து அடங்காவே - எனது மனத்தில் அடங்குகிறதில்லை; அம்போருகம் கண் பொரும் தேனே - தாமரைமலரினிடத்துப் பொருந்திய வண்டே! அழு நீர் உக - அழுகின்ற கண்ணீரருதொழுக, கண் பொருந்தேனே - கண்ணுறங்குகிறேனில்லை; பரம்பும் கடல் ஊர் நாவாயே - பரவிய கடலிலோடுகின்ற மரக்கலமே! பாவிக்கு - பாவியேனுக்கு, ஊர் நா வாயே - (அலர் தூற்றுகின்ற) ஊராரது நாவும் வாயும், அடல் - பகைமையாகும்; பார்மீது உயர மறி அலையே - கரையின்மேல் உயர்ந்து மடங்கி விழுகின்ற அலையே! படும் என் துயரம் அறியலையே - யான்படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டறிகின்றாயல்லையே; கருங் கண் கயலே - கண்களையுடைய கயல்மீனே! மா சுறவே - பெரிய சுறாமீனே! கரைவேற்கு - இங்ஙனம் வருந்துகின்ற எனக்கு, மாசு உறவே - குற்றமுள்ள உறவினரும், அயலே - அயலாரேயாவர்; கண்டல் போது உகு வாலுகமே - தாழைமலர்கள் சிந்துகின்ற வெண்மணற்குன்றே! கங்குல் போது - இராப்பொழுது, குவால் உகமே - திரண்ட அநேகம்யுகங்களேயாகும்; குரும்பை தழைக்கும் கரும் பனையே - குரும்பை தழைக்கின்ற கரிய பனைமரமே! குயில் - குயிலானது, வந்து—, கரும்பனை - கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை, அழைக்கும் - அழையாநின்றது; குருகீர் - நாரைகளே! நந்து அமர் அம் கரையே - சங்குகள்பொருந்திய அழகிய கரையே! நந்தம் அரங்கரை - நமது அரங்கரை, கொணரீர் - கொண்டுவாருங்கள்; (எ - று.)

இது, பிரிந்துறைகின்ற நெய்தனிலத்துத்தலைமகள் ஆங்குள்ள பொருள்களை நோக்கித் தான் படும் வருத்தங் கூறி இரங்கியது.

ஈண்டுக் கேளாமரபின கேட்பனபோலக் கூறப்பட்டன; மரபுவழுவமைதி. அம்போருஹம் - நீரில்முளைப்பது. ஊர், உறவு - ஆகுபெயர்கள். உறவினரெல்லாம் தான் படும் வருத்தத்திற்கு இரங்காது ஊரவர்போலத் தூற்றுதலால், 'கரைவேற்கயலே மாசுறவே' என்றாள். விரகிகளுக்கு இரவு நீட்டித்ததுபோலத் தோன்றி வருத்துதலால், 'கங்குற்போதுகுவாலுகமே' எனப்பட்டது. குரும்பை - இளங்காய். குயிலொலி காமோத்தீபகமாயிருத்தலால், 'குயில்வந்தழைக்குங் கரும்பனை' யென்றாள்.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம், 33-ஆங் கவியிற் கூறியது. (எஉ)

கரைபொரு தொழுகுங் காவிரி யாறே
யாற்றிடைக் கிடப்பதோ ரைந்தலை யரவே
யரவஞ் சுமப்பதோ ரஞ்சன மலையே
யம்மலை பூத்ததோ ரரவிந்த வனமே
யரவிந்த மலர்தொறு மதிசய முளவே
கடல்விளிம் புடுத்த கண்ணகன் ஞால
முடன்முழு தளந்த தொருதா மரையே
வகிரிளம் பிறையான் வார்சடை மீதங்கப்
பகிரதி கான்றதோர் பங்கே ருகமே
யாவையும் யாரையும் படைக்க நான்முகக்
கோவை யீன்றதோர் கோக னகமே
திருமகட் கினிய திருமனை யாகிப்
பருமணி யிமைப்பதோர் பதும மலரே
சடைத்தலை தாழ்த்துச் சங்கர னிரப்ப
முடைத்தலை தவிர்த்ததோர் முளரிமா மலரே
யாங்குமண் டோதரி யணிந்தமங் கலநாண்
வாங்கவில் வாங்கிய வனசமு மொன்றே
விரிந்தபுக ழிலங்கை வேந்தற்குத் தென்றிசை
புரிந்தருண் மலர்ந்ததோர் புண்ட ரீகமே
மண்டினி ஞாலமும் வானமு முட்பட
வண்டமுண் டுமிழ்ந்ததோ ரம்போ ருகமே
கடைசிவந் தகன்று கருமணி விளங்கி
யிடைசில வரிபரந் தினியவாய் நெடியவா
யின்பந் தழீஇய விருபெருங் கமலந்
துன்பந் தழீஇய தொண்ட னேனையு
மூவப்புட னொருகா னோக்கிப்
பவக்கடல் கடக்கும் பரிசுபண் ணினவே.

(இ-ள்.) கரை பொருது ஒழுகும் - இருகரைகளையும் மோதிப் பெருகுகின்ற, காவிரி யாறு - காவேரிநதி (ஒன்று உண்டு); யாற்றிடை கிடப்பது - அவ்வாற்றினிடையே பொருந்தியிருப்பதாகிய, ஓர் ஐந் தலை அரவு - ஐந்து தலைகளையுடையதொரு நாகம் (உண்டு); அரவம் சுமப்பது - அத் திருவனந்தாழ்வான் தாங்குவதாகிய, ஓர் அஞ்சனம் மலை - மைம்மலையொன்று [நம்பெருமாள்], (உண்டு); அம்மலை பூத்தது - அந்தநீலமலையினிடத்தே மலர்ந்ததாகிய, ஓர் அரவிந்த வனம் - ஒரு தாமரைமலர்க்காடு [திருவவயவங்கள்], (உண்டு); அரவிந்தமலர்தொறும் - அத்தாமரைமலர்கள்தோறும், அதிசயம் உள - ஒவ்வொரு வியப்பு உண்டு; (அஃதென்னவெனில்)—ஒரு தாமரை - ஒரு தாமரைமலர் [இடத்திருவடி], கடல் விளிம்பு உடுத்த - கடலாற் சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்ட, கண் அகல் ஞாலம் முழுது - இடமகன்ற பூமிமுழுவதையும், உடன் - ஒருசேர, அளந்தது—; ஓர் பங்கேருகம் - ஒருதாமரைமலர் [வலத்திருவடி], வகிர் இளம் பிறையான் - துண்டமாகிய இளம் பிறைச்

சந்திரனை முடியிலுடைய உருத்திரனது, வார்சடை - நீண்ட சடையில், தேங்க - நிறைந்துதங்கும்படி, பகீரதி - கங்கைநதியை, கான்றது - வெளி யுமிழ்ந்தது; ஓர் கோகனகம் - ஒருதாமரைமலர் [திருநாபி], யாவையும் - எல்லா அஃறிணைப் பொருள்களையும், யாரையும் - எல்லா உயர்திணைப் பொருள்களையும், படைக்க - படைக்கும்படி, நான்முகன் கோவை - பிரம தேவனை, ஈன்றது - உண்டாக்கிற்று; ஓர் பதுமம்மலர் - ஒரு தாமரைப்பூ [திருமார்பு], திருமகட்கு - பெரியபிராட்டிக்கு, இனிய - வசித்தற்கினிய தான, திரு மனை ஆகி - அழகிய இடமாய், பரு மணி இமைப்பது - பருத்த கௌஸ்துபரத்தினம் விளங்கப்பெற்றது; ஓர் முளரி மா மலர்—ஒரு அழகிய தாமரைமலர் [வலத்திருக்கை], சங்கரன்-சிவபிரான், சடை தலை தாழ்த்து- சடையினை யுடைய தலையினால் வணங்கி, இரப்ப - யாசிக்க, முடை தலை தவிர்த்தது - (அவன்கையி லொட்டிய) முடைநாற்றத்தையுடைய பிரம கபாலத்தை ஒழித்தது; வனசமும் ஒன்று - ஒரு தாமரைமலர் [இடத் திருக்கை], ஆங்கு-அவ்விடத்தில் [இலங்கையில்], மண்டோதரி - மண்டோதரி யென்பவள், அணிந்த-(கழுத்தில்) தரித்திருந்த, மங்கலம் நாண் - மாங்கல்ய சூத்திரத்தை, வாங்க - இழக்கும்படி, வில் வாங்கியது - கோதண்டத்தை வளைத்தது; ஓர் புண்டரீகம்-ஒரு தாமரைமலர் [திருமுகமண்டலம்], விரிந்த புகழ் - பரவிய கீர்த்தியையுடைய, இலங்கை வேந்தற்கு - இலங்கைக்கரச னாகிய விபீஷணாழ்வானுக்காக, தென் திசை புரிந்து - தெற்குத்திக்கை நோக்கி, அருள் மலர்ந்தது - [எப்பொழுதும்] அருளோடு மலர்ந்திருந்தது, ஓர் அம்போருகம் - ஒரு தாமரைமலர் [திருப்பவளம்], மண் திணி ஞால மும் - மண்ணுலகமாகிய பூமியும், வானமும் - தேவலோகமும், உட்பட - அடங்கும்படி, அண்டம் - அண்டமுழுவதையும், உண்டு - (பிரளயகாலத் தில்) உட்கொண்டு, (மீண்டும்), உமிழ்ந்தது - (பிரளயம் நீங்கியவுடன்) வெளியே உமிழ்ந்தது; கடைசிவந்து - நுனி சிவந்தனவாகி, அகன்று - விசாலமாய், கரு மணி விளங்கி - (இடையே) கரிய கண்மணி விளங்கப் பெற்று, இடை சில அரி பரந்து - இடையிலே சில ரேகைகள் பரவப் பெற்று, இனியஆய் - இனியனவாகியும், நெடியஆய் - நீண்டனவாகியும், இன்பம் தழீஇய - இன்பம்நிறைந்த, இரு பெருங் கமலம் - இரண்டு பெரிய தாமரைமலர்கள் [திருக்கண்கள்], துன்பம் தழீஇய - துன்பம் நிறைந்த, தொண்டனேனையும் - அடியவனாகிய என்னையும், உவப்புடன் - மகிழ்ச்சி யுடனே, ஒருகால் நோக்கி - ஒருதரம் கடாக்ஷித்து, பவம் கடல் கடக்கும் பரிசு - (கடத்தற்கரிய) பிறவியாகிய கடலைக் கடக்கும்படி, பண்ணின—; என்றவாறு.

காவேரிநதியி னிடையிலுள்ள தீவாகிய ஸ்ரீரங்கமென்னுந் திவ்வியப் பதியில், எம்பெருமான், ஆதிசேஷபர்யங்கத்தின்மேற் பள்ளிகொண்டு அடி யேனைக் கடாட்சித்து உய்யுமாறு செய்தன னென்பதாம். "அமலங்களாக விழிக்குமைம்புலனு மவன்மூர்த்தி" என்றவாறு எம்பெருமானது திரு வருள் நோக்கமே உய்தற்கு ஏதுவாதலறிக. ("ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம்-யம் பச்யேந்மதுஸூதந: - ஸாத்விகஸ்ஸதுவிஜ்ஞேயஸ் - ஸவைமோக்ஷார்த்த

சிந்தக ;" என்றதும் இங்குக் கருதத்தக்கது.) "மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி, மண்முழுது மகப்படுத்து, ஒண்சுடரடிப்போதொன்று விண்செலீஇ, நான்முகப்புத்தேளிர் நாடு வியந்துவப்ப, வானவர் முறை முறைவழிபட நெறீஇத், தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடைய, ...முடி தோளாயிரந் தழைத்த, நெடியோய்க் கல்ல தடியதோ வுலகே" என்ற பாசுரமும், "கரியவாகிப் புடைப்பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப், பெரியவாய கண்க ளென்னைப் பேதைமைசெய்தனவே" என்பதும் காணத்தக்கன. இதனுள் பத்துத்தாமரையும் ஒன்பது அதி சயமுங் காண்க.

முதலேந்தடிகளில் ஒருசொல்லைப் பற்றி ஒன்றை விடுதலாகிய ஏகா வளியலங்காரம் காண்க. அரவிந்தம், தாமரை, பங்கேருகம், கோககம், பதுமமலர், முளரி, வனசம், புண்டரீகம், அம்போருகம், கமலம் என்ற தாமரையின் பரியாயமொழிகளாகப் பத்துப்பதங்கள் வந்திருப்பது - பொருட்பின்வருநிலையணி. பகிரதி=பாகீரதி : பகீரதனென்னுஞ் சூரிய குலத்தரசனால் தேவலோகத்தினின்றும் பூமிக்குக் கொணரப்பட்ட தென்பது பொருள். பங்கேருஹம் - சேற்றில் முளைப்பது; பங்கம் - சேறு. கோகனகம்=கோகநதம். ஆங்கு - அப்பொழுது [ஸ்ரீராமாவ தாரத்தில்] என்றுமாம். மண்டோதரி=மந்தோதரி : இராவணன் மனைவி : சிறிய வயிறுடையாளென்பது பொருள். மங்கலநாண்வாங்குதல் - அமங்கலியாதல். வநஜம் - நீரில் முளைப்பது.

இது, ஈற்றயலடி முச்சீரடியும், மற்றை யடிகளெல்லாம் நாற்சீரடி களுமாக வந்த நேரிசையாசிரியப்பா. (எ௩)

[தலைவியிரங்கல்.]

பண்கொண்டவேயூதுசெவ்வாயரங்கேசர்பைம்பொன்னிநாட்
டெண்கொண்டபேராசைதந்தார்மறந்தார்கொலிசைவண்டுகாள்
விண்கொண்டமலைமீதுவிண்மாரிபொழிகின்றவிசைபோலவென்
கண்கொண்டமலைமீதுகண்மாரிபொழிகின்றகார்காலமே.

(இ - ள்.) இசை வண்டுகாள் - இசைபாடுகின்ற வண்டுகளே!—பண் கொண்ட-இசைகளைக்கொண்ட, வேய்-வேய்ங்குழலை, ஊது - (கிருஷ்ணாவ தாரத்தில்) ஊதிய, செம் வாய் - சிவந்த வாயினையுடைய, அரங்கேசர்-ரங்க நாதரது, பைம் பொன்னி நாடு - குளிர்ந்த காவிரிசூழ்ந்த நாட்டில், எண் கொண்ட பேராசை - எண்ணமுழுவதுங் கொண்ட மிக்க ஆசையை, தந்தார் - தந்து சென்றவர்,—விண் கொண்ட - ஆகாயத்தை அளாவிய, மலைமீது - மலையின்மேல், விண் மாரி பொழிகின்ற - வானம் மழையைப் பெய்கின்ற, விசைபோல - வேகம்போல, என் - எனது, கண் கொண்ட - கண்பொருந்திய, மலைமீது - மலைகளின் [முலைகளின்] மேலே கண் மாரி - கண்ணீர்மழையை, பொழிகின்ற - சொரிகின்ற, கார் காலம் - மழைக்காலத்தை, மறந்தார் கொல் - மறந்தாரோ? (எ - று.)—மறவா ராயின், முன்னமே வந்திருப்பரென்றபடி.

இது புணர்ந்து பருவங்குறித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைமகன், தான் குறித்த கார்காலம் வந்தவிடத்தும் வாராமலிருக்க, அதனால் வருத்தங் கொண்ட தலைவி, வண்டுகளை முன்னிலைப்படுத்தி இரங்கிக் கூறியது.

தன்பாற்சிறிதும் இரக்கமின்றிப் பிரிந்துசென்ற தலைவரது பெயரை வெளிப்படையாகச் சொல்லவும் விருப்பங்கொள்ளாமல் 'ஆசைதந்தார்' எனச் சுட்டிக்கூறினள். கார்காலத்தில் வானம் மலைமீது மழையைப் பொழிவதுபோலவே, எனது தலைவன் தான் குறித்துச்சென்ற பருவம் வந்தும், வாராதது கண்டு எனதுகண்களும் இக்காலத்து முலைமலைமேல் மழைபொழிகின்றனவென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் போந்த பொருள்: "முலைமலை மேனின்றும் ஆறுகளாய், மழைக்கண்ணநீர் திருமால் கொடியானென்று வார்கின்றதே" என்றார், நம்மாழ்வாரும்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம், 68 - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (எச)

[கைக்கிளை.]

காரகமோநம்வடதிருவேங்கடக்கார்வரையோ
நீரகமோநெடுவானகமோதுயினீடுபணிப்
போகமோதென்றிருவரங்கப்பெருங்கோயிலென்னு
மூரகமோவிடந்தண்காவினின்றவொருவருக்கே.

(இ - ள்.) தண் காவில் நின்ற - குளிர்ச்சிபொருந்திய சோலையில் நின்ற, ஒருவருக்கு—[யான்கண்ட தலைமகளுக்கு] இடம் - வசித்தற்கிடமாவது,—காரகமோ - மேகமண்டலமோ? நம்-நமது, வட திருவேங்கடம் - வடக்கின்கண் உள்ள திருவேங்கடமென்னும், கார் வரையோ - பெரிய மலையோ? நீரகமோ - நீரினிடமோ? நெடு வானகமோ - பெரிய தேவலோகமோ? துயில் நீடு பணி பேர் அகமோ - தூக்கம்மிக்க பாம்புகளின் பெரிய இடமாகிய நாகலோகமோ? தென் திருவரங்கம் பெருங் கோயில் என்னும் ஊரகமோ - அழகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலென்கிற ஊரினிடமோ? (எ - று.)

இது, தலைமகளைக் கண்ணுற்ற தலைமகன், 'இங்ஙனந் தோன்றா நின்ற இவள் தெய்வமோ? அன்றி மக்களுள்ளாளோ?' என்று ஐயுற்றது. "ஊரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவும், நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித், தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும்" என்றபடி தலைவியும் தோழியும் ஒருங்கிருந்த சமயம் நோக்கித் தலைவன் அங்குச்சென்று தன்கருத்தைக் குறிப்பிப்பதற்கு ஒருவியாஜமாக ஊர்வினவியது இது. "பதியொடு பிறவினைய் மொழி பல மொழிந்து, மதியுடம்படுக்க மன்னன் வலிந்தது" என்பதுங் காண்க.

மின்னற்கொடி போன்றமையாற் காரகமோ வென்றும், வரையர மகளிர்போன்றமையால் வடதிருவேங்கடக்கார்வரையோ வென்றும் நீரர மகளிர் போன்றமையால் நீரகமோவென்றும், வானரமகளிர் போன்றமையால் வானகமோ வென்றும், நாககன்னியர் போன்றமையால் துயில்

நீடுபணிப்பேரகமோ வென்றும், மானுடமாதர்போன்றமையால் தென்றிருவரங்கப் பெருங்கோயிலென்னு மூரகமோ வென்றும் விகற்பித்துக் கூறினன். காரகம், நீரகம், பேரகம், ஊரகம் என்பன தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் இருபத்திரண்டிற் சேர்ந்துள்ள திருப்பதிகட்குத் திருநாமங்களாதலால், தண்காவினின்ற ஒருவர்க்கு அத்திருப்பதிகளுள் ஏதேனுமொன்று தானோ இடம்? என்ற மற்றொரு பொருளும் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. இப்பொருளில் ஊரக [ஆதிசேஷன்] சம்பந்தமுள்ளது ஊரகம் ஆதலால், திருவரங்கந் திருப்பதிக்கும் ஊரகத்திற்கும் அபேதமாக 'திருவரங்கப்பெருங்கோயிலென்னு மூரகமோ' என்றாரென்க.

இது, நேரசை யாதியதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (எரு)

ஒருநயம் பேசுவன், றிருவாங் கேசர்தாண்
மருவுமின் னாசமாங், கருமவன் பாசமே.

(இ - ள்.) (உலகத்தீரே)!—ஒருநயம் பேசுவன் - ஒரு நல்வார்த்தை சொல்வேன்: (கேளுங்கள்' அது எதுவென்றால்),—திருவரங்கேசர் தாள் மருவுமின் - ஸ்ரீரங்கநாதரது திருவடிகளைச் சேருங்கள் (என்பதே); (அதனாலுண்டாகும் பயனென்னையெனின்),—கருமம் வல் பாசம் நாசம்ஆம் - வினைகளாகிய வலியபந்தங்கள் அழிந்துபோய்விடும் [மோக்ஷமுண்டாகும்] என்றவாறு.

ஸ்ரீரங்கநாதனது திருவடிகளைப் பற்றுங்கோள்; உமது இருவினையும் நீங்கி நீவிர் நற்கதிபெறுவீரென்று உலகத்தோர்க்கு உபதேசித்தவாறு. இங்கு இருவினைபோதற்கு எம்பெருமானது திருவடியைப்பற்றுகை சாதனமாமெனின், ஆகாது; பிரபந்நாதிகாரிக்கு இஃது அதிகாரி விசேஷணமாம் எம்பெருமானது நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமல்லது மற்றொன்றை உபாயமாகக் கொள்வது - அரசன்பக்கல் இராச்சியத்தைப் பெறுதற்கு எலுமிச்சம் பழமீதலை உபாயமாகக் கொள்ளுதல்போலு மென்ப: விரிக்கிற்பெருகும். நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதலால், 'கருமவன்பாசம்' எனப் பொதுப்படக்கூறினர். "கருமவன்பாசம்" என்ற தொடர், நம்மாழ்வார் வாக்கு. வினையைப் பாசமாக உருவகப்படுத்தியது, தம்விருப்பின்படி எவ்வழியும் செல்லவொட்டாது பிணிப்புண்ணப் பண்ணுதலால்.

இது, இருசீரும் விளச்சீராகிய குறளடிநான்குகொண்ட வஞ்சித்துறை. (எசு)

[தலைவி இரங்கல்]

பாசமாமடியர்பா னேசமாமடிகளும்
பைம்பொனாராடையுஞ் செம்பொன்மாமேனியு
மாசையாமலருளான வாசமாரகலமு
மஞ்சலென்றருள்செயுங் கஞ்சமுங்கருணையின்
றேசுலாவதனமும் மாசிலாமுறுவலுஞ்
சீரிதாயெழுதகத் தூரிநாமமுமெனக்

ஈசனார்திருவரங் கேசனார்திகிரியு
மிலகுவெண்சங்குமே யுலகமெங்கெங்குமே.

(இ - ள்.) உலகம் எங்கு எங்கும் - எல்லாவுலகங்களிலும் எல்லாவிடத்தும்,—எனக்கு ஈசனார் - எனக்குத் தலைவராகிய, திரு அரங்கேசனார் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, பாசம் ஆம் அடியர்பால் - (தம்பக்கல்) அன்புள்ள அடியார்களிடத்தில், நேசம் ஆம் - கருணையுள்ள, அடிகளும் - திருவடிகளும், பைம்பொன் ஆர் ஆடையும்-பசும்பொன்மயமான பீதாம்பரமும், செம் பொன் மா மேனியும் - செவ்விதாய் அழகிய பெரிய [கரிய] திருமேனியும், ஆசை ஆம் மலர் உளாள் - (மிக்க) காதலை யுடைய தாமரைப்பூவில் வுறைகின்ற திருமகளுக்கு, வாசம் ஆர் - தங்குமிடமாகப் பொருந்திய, அகலமும் - திருமார்பும், அஞ்சல் என்று அருள் செயும் - (தன்னையடைந்தாரை) அஞ்சற்கவென்று சொல்லிப் பாதுகாக்கின்ற, கஞ்சமும் - தாமரைமலர்போன்ற அபயஹஸ்தமும், கருணையின் தேசு உலா - அருளினது ஒளி விளங்குகின்ற, வதனமும் - திருமுகமண்டலமும், மாசு இலா முறுவலும் - மறுவில்லாத புன் சிரிப்பும், சீரிது ஆய் எழுது கத்தூரி நாமமும் - சிறப்பினையுடைத்தாம்படி கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்ட திருநாமமும் [திலகமும்], திகிரியும் - சக்கரமும், இலகு வெண் சங்குமே - விளங்குகின்ற வெண்மையாகிய சங்கமுமேயாகும்; (எ - று.)

தலைவனைக்கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் எப்போதும் தலைவனைக்குறித்தே சிந்தித்துக்கொண்டிருத்தல் பற்றிச் சிந்தனையின் மிகுதியால் அத்தலைவனது உருவம் எங்குந்தோன்ற, உண்மையில் தலைமகனே யென்று எண்ணி முயங்கப்புக, அஃது மெய்ப்புலனாகாது நிற்கவே, ஆற்றாளாகிய தலைவி இரங்கிக் கூறியது, இது.

திருவடிகள் தம்மையடைந்தார்க்கு முத்தியளித்தல்பற்றி, 'பாசமாமடியர்பானேசமாமடிகளும்' என்றார். திருவடிகள் முதலியன மனத்தைக் கவர்தல்பற்றிப் பாராட்டிக்கூறப்பட்டன.

'நாயன்தே! ஆனைபத்மத்திலே அழுத்தியிட்ட திருவடித்தாமரைகளும் அஞ்சலென்ற கையும் கவித்தமுடியும் முறுவல்பூத்த சிவந்ததிருமுகமண்டலமும் திருநுதலில் கஸ்தூரித்திருநாமமும் பரமபதத்திலே கண்டிலேனாகில் ஒரு மூலையடியிலே முறித்துக்கொண்டு குதித்து மீண்டு வருவேன்' என்பது, இந்நூலாசிரியரின் ஆசார்யரான ஸ்ரீ பட்டர் வார்த்தை. அடிகள் முதலியன பலவிடங்களிலிருப்பதாகக் கூறியது - சிறப்பணியின்பாற்படும்.

'மார்பகலம்' என்னும் பாடத்துக்கு, அகலமாகிய மார் பென்க.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (எஎ)

[தலைவன் இடமணித்து என்றல்.]

எங்கணுநிறைந்துறையுமெம்பிரான்
கொங்கணுகிவண்டுமுரல்கோயில்கூ

முங்கள்வரையெங்கள்வரையொன்றியே
மங்கையுன்கொங்கைகளேமானுமே.

(இ—ள்.) எங்கணும் — எல்லாவிடத்திலும், நிறைந்து உறையும் — அந்தரியாமியாய்த்தங்கி வசிக்கின்ற, எம்பிரான் - நம்பெருமாளது, வண்டு - வண்டுகள், கொங்கு அணுகி — தேனுக்காக நெருங்கி, முரல் — ஆரவாரிக்கின்ற, கோயில் - திருவரங்கத்தை, சூழ் - சூழ்ந்த, உங்கள் வரை-உங்களது மலையும், எங்கள் வரை - எங்களது மலையும், ஒன்றி - நெருங்கி, மங்கை - பெண்ணே! உன் கொங்கைகளே-உனது தனங்களே, மானும்-ஒக்கும், (எ-று.)

இது, பிரியக் கருதிய தலைமகன், தலைமகள் அதற்கு உடம்படுவது காரணமாக, அவளைத் தன் ஊரினணிமை கூறி வற்புறுத்தியது.

எம்பிரானது கோயிலென இயையும். மங்கை - அண்மைவிளி. வரை ஒன்றிக் கொங்கைகளே மானுமென்றது, கொங்கைகள் ஒன்றுக்கொன்று மிகநெருங்கியிருக்குமாறு போல, உனது இடமும் எமது இடமும், மிகவும் அணித்தென்றபடி. மகளிர்க்குத் தனங்கள் நெருங்கி வன்மையாய்ப்பருத்திருத்தல், உத்தமவிலக்கணம். எம்பெருமான் எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியாக வாழ்வனென்று சொல்லுமிடத்து அவ்வப்பொருள்களிலுள்ள குற்ற நற்றங்களும் அவ்வெம்பெருமானைப்பற்றுமோ? என்னின், பற்றாது; ஒருடம்பினிடத்தே வாழும் ஆன்மாவுக்கு அவ்வுடம்பைப் பற்றி வரும் இளமை முதுமை முதலியன பற்றாதவாறுபோலவென்ப.

இது முதலிரண்டுங் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஈற்றது கூவிளச்சீருமாகிய சிந்தடி நான்கு கொண்ட வஞ்சிவிருத்தம். (எஅ)

[இரங்கல்]

மானார்கேசன்மேலார்மாலாய்வாழ்கோயிற்
றேனார்காவிற்பூவாராயுந்தேனேபோ
னானாபோகத்தின்பங்கண்டார்நான்வாடப்
போனார்வாராதேதோவோதாய்போதாவே.

(இ-ள்.) போதாவே-பெருநாரையே!—மான் ஆர் கேசன்-கங்கைமகள் பொருந்திய சடைமுடியினையுடைய உருத்திரன் முதலிய, மேலார்-தேவர்கள், மால் ஆய் - பேரன்புகொண்டு, வாழ் - வந்துதங்குகின்ற, கோயில் - திருவரங்கத்தில், தேன் ஆர் காவில் - தேன் நிறைந்த சோலையில், பூ ஆராயும் — மலர்கள் தோறும் ஆராய்ந்து இனிதாய்ச் தேனுண்கின்ற, தேனே போல்—வண்டுகளைப்போல,—நானா போகத்து இன்பம் - பலவகைப்பட்ட போகசுகங்களை, கண்டார் - அனுபவித்தவரும், நான் வாட போனார் - நான் வாட்டமடையும்படி பிரிந்து போனவருமாகிய தலைவர், வாராது - மீண்டும் வாராமை, ஏதோ - யாது காரணத்தாலோ? ஓதாய் - சொல்லு; (எ - று.)

தலைமகளைப் புணர்ந்து பிரிந்து சென்ற தலைமகன் வெகுகாலமாகியும் மீண்டுவாராமை கண்டு, தலைவி, நாரையை நோக்கியிரங்கிக் கூறியது, இது.

'பூவாராயுந் தேனேபோல் நானுபோகத் தின்பங்கண்டார்...போனார் வாரா தேதோ' என்றதனால், அத்தலைவர் உத்தமஜாதி ஸ்திரீகளாகிய பத்மினிகளிருக்குமிடமெல்லாஞ் சென்று அன்னாருடைய இன்பத்தில் பழகியவராதலின் இப்போது எந்தமங்கையின் இன்பத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றாரோ? என்றும், பலமகளிரது இன்பந்துய்த்தவ ராதலின் என்னொருத்தியின்பத்திற் கருத்தைச் செலுத்தாது என்னை வருந்தும்படி விட்டுப் பிரிந்துசென்றாரென்றும் இரங்கிக் கூறியவாறு.

கேசம் - மயிர்: அதனையுடையவன் கேசன், மேலா ரென்பதற்கு - மேலுலகத்தவ ரென்றும், மேன்மையையுடையவரென்றுங் கொள்க.

இது, முதல் நான்குந் தேமாச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாங்காய்ச்சீருமாகிய **கலிநிலைத்துறை.** (எக)

[மதங்கு: மடக்கு]

போதவெனக்கெளிதானார் போதவனுக்கரிதானார்
நாதரரங்கர்திருத்தா ணாடியரங்கினடக்கி
னோதுமதங்கிநடித்தா லுள்ளமதங்கியரக்காம்
வேதமறைந்திடவல்லீர் விரையமறைந்துவிடீரே.

(இ - ள்.) வேதம் அறைந்திட வல்லீர் — வேதமோத வல்லவர்காள்!— போத எனக்கு எளிது ஆனார் — அடியனாகிய எனக்கு மிகவும் எளிமையானவரும், போதவனுக்கு அரிது ஆனார்-தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனுக்கு அருமையானவருமாகிய, நாதர் அரங்கர்—ரங்கநாதரது, திரு தாள்—திருவடிகளை, நாடி - சேவிக்க விரும்பி, அரங்கில் - அங்குள்ள சபையில், நடக்கின்—(நீங்கள்) செல்லுமிடத்து, (அங்கு), ஓதும் மதங்கி - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற மதங்கியானவள், நடித்தால் - நடனஞ்செய்தால், உள்ளமது — (அதனைக்காண்பவரது) மனமானது, அங்கி அரக்கு ஆம் - நெருப்பிலிட்ட அரக்குப்போலக் கரைந்து உருகிப்போம்; (ஆகையால்), விரைய மறைந்துவிடீர் — விரைவாகமறைந்து செல்லுங்கள்; (எ - று.)

மதங்கு என்றும் மதங்கமென்றும், மதங்கியாரென்றும் வழங்குவர். இரண்டுகைகளிலும் வாளையெடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு தானும் சுழன்று ஆடுவாளோரிளமாதின் அழகுமிகுதியை ஒருவன் பாராட்டிக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது, இதன் இலக்கணம். அங்ஙனம் ஆடுபவள், மதங்கியெனப்படுவள், மதங்கி — ஆடல் பாடல் வல்ல பதினாறுவயதுப்பெண்.

'போதவெனக்கெளிதானார் போதவனுக்கரிதானார்'—"பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" என்றார் ஆழ்வாரும். அரங்கு - நடன மண்டபம். அங்கியரக்கு-நெகிழ்ந்து கரைந்து உருகுதலின் உவமம். அங்கி = அக்கி; வடசொற்சிதைவு. 'வீணையைமறந்துவிடீர்' என்னும் பாடத்துக்கு-நீங்கள் செய்யும் வைதிககருமங்களை மறந்துவிடுங்க ளென்க.

இது, எல்லாச்சீரும் மாச்சீர்களாகிய **அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.** (அ0)

[பாண்]

விடாதுபூமடந்தைமார் விரும்பவாயர் மாதர்தோள்
  வியந்துமுன்னயந்தவர்க்கு விற்குமெங்கள்கொங்கைதா
னடாததன்றுபாணவின்ன மங்ஙனன்றியிங்ஙன
  மரங்கரன்புகூரவின்ப மாகவல்லவல்லவே
யெடாதிருக்கின்வாய்திறக்கு மெங்களைய னுச்சிதோ
  யெண்ணெய்பட்டமெய்யிலிட்ட முத்துமுத்தரீயமும்
படாமுகந்திறந்தசைந்து மழலைவாயின்மணமறுப்
  பசுநரம்புபுடைபரந்து பால்சுரந்தமுலையுமே.

(இ — ள்,) பாண - பாணனே!—பூமடந்தைமார் - திருமகளும் நிலமகளும், விடாது-சிறிதும் விட்டுப்பிரியாமல், விரும்ப - விரும்பிக் கூடியிருக்கவும், (அவர்களைவிட்டு), ஆயர் மாதர் தோள் - இடைப்பெண்ணான நப்பின்னையினது தோள்களை, முன் - முன்னே (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்), வியந்து-அதிசயித்து, நயந்தவர்க்கு - விரும்பிக் கூடிய தலைவர்க்கு, விற்கும் எங்கள் கொங்கை - விலைக்கு விற்கின்ற எங்களது தனம், அடாதது அன்று — தகாததன்று; இன்னம் — இன்னமும், அங்ஙன் அன்றி—அவ்வாறல்லாமல், இங்ஙனம் — இவ்வாறு, எடாது இருக்கின் — எடுத்துப் பால்கொடாதிருந்தால், வாய் திறக்கும் - வாய்திறந்தழுகின்ற, எங்கள் ஐயன் - எங்கள் குழந்தையினது, உச்சி தோய் - உச்சியிற் பொருந்திய, எண்ணெய்பட்ட - எண்ணெய் படப்பெற்ற, மெய்யில்-எங்கள் உடம்பில், இட்ட-இடப்பட்ட, முத்தும்—முத்துமாலையும், உத்தரீயமும் - மேலாடையும், படாம் முகம்திறந்து - (அக்குழந்தையால்) மேலாடை சிறிது வாங்கப்பட்டு, அசைந்து—, மழலைவாயின் மணம் அறா- மழலைச் சொற்களையுடைய (அக்குழந்தை) வாயினது வாசனை நீங்கப் பெறாமல், பசு நரம்பு புடை பரந்து - பச்சைநரம்புகள் புறத்தே பரவப்பெற்று, பால் சுரந்த - பாலைச் சுரக்கின்ற, முலையும் - தனங்களும், அரங்கர்—, அன்பு கூர - அன்புமிகும்படி, இன்பமாக வல்ல அல்லவே - இன்பமாகத்தக்கன வல்லவேயாகும்; (எ — று.)

பரத்தையரைப் புணர்தற்பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்து சென்ற தலைமகனால் தலைமகளது கருத்தை அறிந்து அவளைச்சமாதானப்படுத்தி அவளிடம் தான் வரும்படி பேசிவருமாறு அனுப்பப்பட்ட பாணனுக்குத் தலைவி வெகுண்டுகூறியது இது; 'பாணனொடுவெகுளுதல்' என்னுந் துறை. ஸ்ரீ பூமிதேவிகள் மனைவியராய் அமைந்திருக்க, ஓரிடைப்பெண்ணை மணந்த தலைமகன் தான் முன்னர்க் கூடிய எங்களை இப்போது இழிவாக நினைப்பது அத்தலைமகனுக்குச் சிறிதுந்தகாததன்றென்று வெகுண்டு கூறினளென்க.

பூமடந்தை யென்பதற்கு—இரட்டுறமொழிதலால், தாமரைப்பூவிலுள்ள ஸ்ரீ தேவியென்றும், பூ வடசொல்லாய்ப் பூதேவியென்றுங் கொள்க; "போதின் மங்கை பூ தலக் கிழத்திதேவி:" ஆயனுக்கி யாயர்மங்கை வேய தோள்விரும்பினாய்", என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரம். "வாயு மனைவியர் பூ மங்கையர்க ளெம்பிராற்கு" என்றார் நூற்றெட்டுத்

திருப்பதியந்தாதியிலும். பாணன் - பாடுபவன், அங்ஙனன்றி யிங்ஙன மென்பதற்கு - அவ்விடத்திலே யல்லாமல் இவ்விடத்தில் வந்தென்றுமாம். அல்லவேயென்பது, தேற்றப்பொருளுணர்த்தி நின்றது. குழந்தையை ஐயனென்றது, உவகைபற்றிய மரபுவழுவமைதி. உச்சி - நடுத்தலை. படாம் — படமென்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; கச்சுமாம். இனி, படா முகந்திறந்தென்பதற்கு - சாயாத முகந்திறந்தென்று உரைத்து, பால்சுரந்த வென்பதனோடு கூட்டவுமாம். 'ஏங்கைகொங்கை' என்னும் பாடத்துக்கு, தோழிகூறியதென்க. வல்ல - வன்மையுடையன. குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்: அல்ல என்று குறிப்பு முற்றுக்கு உரி.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம், ௩௯ - ஆங் கவியிற் கூறியது. (அக)

[தலைமகளிளமைக்குச் செவிலியிரங்கல்.]

முலைகொண்ட பான்மணம்வாய்மாறிற்றிலை யம்மொய்குழலோ
வலைகொண்டதின்னமென்கையணையே யலையாழிவற்றச்
சிலைகொண்ட செங்கையரங்கேசர் தாள்கொண்டதேசமெல்லாம்
விலைகொண்டவாள்விழியாள் சென்றவாறெங்ஙன்வெஞ்சுரமே.

(இ - ள்.) (இச்சிறுமகளுக்கு), இன்னம்—, முலைகொண்ட பால் மணம்- தாய்முலையிற்கொண்ட பாலினது வாசனை, வாய் மாறிற்று இல்லை - வாயினின்றும் நீங்கிற்றில்லை; அம் மொய் குழலோ - அழகிய நெருங்கிய கூந்தலோ, அலைகொண்டது - அலைந்துகொண்டே யிருக்கின்றது [மயிர்முடி] கூடிற்றில்லை; என் கை அணையே-என்கையே படுக்கு மிடமாயிருக்கின்றது; (இங்ஙனமிருக்கவும்),— அலை ஆழி வற்ற - அலைகளையுடைய கடல்வற்றிப் போம்படி, சிலைகொண்ட - (ஆக்நேயாஸ்திரத்தை விடுத்தற்குக்) கோதண்டத்தை யெடுத்த, செங்கை - சிவந்த திருக்கையையுடைய, அரங்கேசர்-ரங்கநாதரது, தாள் - திருவடியால், கொண்ட-அளந்து கொள்ளப்பட்ட, தேசம் எல்லாம்-உலகமுழுவதையும், விலைகொண்ட-தனக்கு விலையாகக்கொண்ட, வாள் விழியாள்-வாள்போன்ற கூறிய கண்களையுடைய இவள், வெம்சுரம்- கொடிய பாலைநிலவழியில், சென்ற ஆறு - (தலைவன் இருக்குமிடத்தை நோக்கிப்) போன வகை, எங்ஙன் — எவ்வாறோ? (எ — று.)

களவுப்புணர்ச்சிக்கண் தலைவி தலைமகனைப் புணர்ந்து பின்னர் அவனுடன்போக்கிற் சென்றனளாக, அதனையறிந்த செவிலி 'பேதைப்பருவத்தளான இவட்குத் தலைவனுடன் போக்கிற்கு இசையும் முதுக்குறைவு வந்தவாறு என்னோ!' என்று இரங்கிக்கூறியது, இது. இதனை நற்றாய்வார்த்தையாகக் கொள்வாருமுளர். தலைவி யௌவனபருவத்தை யடைந்திருந்தும் இவள் தாய்மார்க்கு அன்புமிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க. தலைமகனை வசப்படுத்துவது முலையழகாலேயாதல் மயிர்முடியழகாலேயாதல் சொற்சாதுரியத்தாலேயாதல் கூடுவதாயிருக்க, முலையும் அரும்பாதே குழலும்முடிசூடாதே சொல்லுங்குதலையாயுள்ள இந்தப்பேதைக்கு இப்படி தலைவனிடம் அன்புண்டானவாறு என்கொல்?

என்று அதிசயப்பட்டனளென்க. "மூலையோ முழுமுற்றும் போந்தில மொய்பூங்குழல் குறிய, கலையோவரையில்லை நாவோகுழறும் கடன் மண்ணெல்லாம், விலையோவெனமிளிருங்க ணிவள் பரமே பெருமான், மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகமே" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரம் இங்கு நோக்கத்தக்கது 'வாயிற் பல்லுமெழுந்தில மயிரும் முடிகூடிற்றில, சாய்விலாத குறுந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோ டிணங்கித், தீயிணக்கிணங் காடிவந்திவ டன்னன்ன செம்மைசொல்லி, மாயன் மாமணிவண்ணன்மே லிவள் மாலுறுகின்றுளே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். "அடியளந்தான் ருஅய தெல்லாம்" என்றாற்போல, 'அரங்கேசர் தாள்கொண்ட தேசமெல்லாம்' என்றாள்.

இது, நிரையசை முதற் கட்டளைக்கலித்துறை. (அஉ)

[தலைமகன் தலைமகளது இயல்கூறல்.]

வெஞ்சமங்கருதுங் கஞ்சனுமெருதும்
வேழமும்பரியும் வீழமுன்பொருதார்
தஞ்சமென்றவருக் கஞ்சலென்றருளுந்
தாயிலன்புடையார் கோயிலின்புடையார்
மஞ்சுவண்டினமுந் துஞ்சுதண்டலைவாய்
வல்லியொன்றதிலே யெல்லியுந்திகழுங்
கஞ்சமுண்டதிலே நஞ்சமுண்டதிலே
கள்ளமுண்டதுவென் னுள்ளமுண்டதுவே.

(இ - ள்.) வெம் சமம் கருதும் - கொடிய போரை விரும்புகின்ற, கஞ்சனும் - கம்ஸனும், எருதும் - (அவனாற் கொல்லும்படி யேவப்பட்ட) எருதினுருவங் கொண்டுவந்த அரிஷ்டாசுரனும், வேழமும் - (குவலயாபீடமென்னும்) பட்டத்துயானையும், பரியும் - குதிரைவடிவாய்வந்த (கேசியென்னும்) அசுரனும், வீழ — இறந்துவிழும்படி, முன் — முன்னே [கிருஷ்ணவதாரத்திற் குழந்தைப்பருவத்தில்], பொருதார் — போர்செய்தவரும், தஞ்சம் என்றவருக்கு - அடைக்கலமென்று கூறி வந்து சரணமடைந்தவர்களுக்கு, அஞ்சல் என்று அருளும் - அஞ்சற்கவென்று சொல்லி [அபயப்பிரதானஞ்செய்து] காக்கின்ற, தாயில் அன்புடையார் - (உயிர்களிடத்துத்) தாயினும் அன்பினையுடையவருமாகிய நம்பெருமாளது, கோயில் இன் புடை — பெரிய கோயிலின் புறத்தில், ஆர் - பொருந்திய, மஞ்சு வண்டு இனமும் துஞ்சு தண்டலைவாய் - மேகக் கூட்டங்களும் வண்டுக்கூட்டங்களும் தங்குகின்ற சோலையினிடத்தில், வல்லி ஒன்று (உண்டு)—கொம்பொன்று [மகள் ஒருத்தி] உண்டு; அதிலே-அதனிடத்திலே, எல்லியும் திகழும் கஞ்சம் — இராக்காலத்துங் குவியாமல் மலர்ந்து விளங்குகின்ற தாமரைமலர் [முகம்], உண்டு—; அதிலே,— நஞ்சம்—விஷம் (கண்கள்) உண்டு—; அதிலே, கள்ளம்—கள்ளத்தனம், உண்டு—; அது—, என் உள்ளம்—என்மனதை, உண்டது-கவர்ந்தது; (எ - று.)

இது, தெய்வப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன், தன்னை, எதிர்ப்பட்டு 'நீ இவ்வாறு மெலிவுறுதற்குக் காரணமென்னோ?' என்று வினவின பாங்கனுக்கு, 'நேற்றுத் திருவரங்கங்கோயிற் சோலையிற் சென்றேன்; அவ்விடத்து ஒரு கொடிபோல் வாளது விழிநோக்கால் இவ்வாறாயினேன்' எனத்தனக்கு உற்றது உரைத்தது.

'வல்லியொன்று' என்பது முதல் 'கள்ளமுண்டு' என்றதுவரையில் உபமேயப் பொருள்களை உபமானப் பொருள்களாகவே மறைத்துக் கூறியது, **உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி;** ப்ராஸமும் இச்செய்யுளி லுள்ளது.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் கூவிளச் சீர்களும், மற்றை நான்கும் புளிமாச்சீர்களுமாகிய **எண்சீராசிரிய விருத்தம்.** (அங)

[**தலைவி யிரங்கல்.**]

உண்டுமிழ்வாசமுடன் றண்டலைமாருதம்வந்
துலவியசாளரமுங் குலவிய வாணிலவும்
விண்டலர்பூவணையும் மென்பனிநீர்புழுகும்
வேனிலி லும்முதிரா வேனிலுமாகியவா
லண்டர்தொழும்பெருமா ளம்புயமின் பெருமா
ளருமறையின்பெருமா ளழகியநம்பெருமான்
புண்டரிகங்கமழுந் தண்டுறையோதிமமே
புன்னைகள்சிந்தலரே யின்னமும்வந்திலரே.

(இ-ள்.) புண்டரிகம் கமழும்—தாமரைமலர்மணம் நாறுகின்ற, தண் துறை—குளிர்ந்த தடாகத்தினிடத்தே யுள்ள, ஓதிமமே - அன்னமே!—புன்னைகள் சிந்து அலரே - புன்னைமரங்கள் சொரிகின்ற பூவே!—உண்டு உமிழ் வாசமுடன்—உட்கொண்டு வெளிவீசுகின்ற வாசனையோடு, தண்டலை மாருதம் - பூஞ்சோலையின்கணுள்ள இளங்காற்று, வந்து உலவிய—வந்து வீசுகின்ற, சாளரமும்—பலகணிகளும், குலவிய வாள் நிலவும்—விளங்குகின்ற நிலாவினொளியும், விண்டு அலர் பூ அணையும் - விரிந்துமலர்கின்ற புஷ்ப சயனமும், மெல் பனிநீர் புழுகும் - குளிர்ந்த பனிநீருங் கஸ்தூரிப்புழுகும், வேனிலிலும் - இருவகை வேனிற்காலத்துள்ளும், முதிரா வேனிலும் - முதிர்தலில்லாத இளவேனிற்காலமும், ஆகிய - ஆயின; இன்னமும் - அங்ஙனமாகவும், அண்டர்தொழும் பெருமாள் - தேவர்கள் வணங்குகின்ற சுவாமியும், அம்புயம் மின் பெருமாள் - தாமரைமலரிலுள்ள மின்னற்கொடி போன்ற திருமகளுக்குத் தலைவரும், அரு மறை இன் பெருமாள் - அறிதற்கரிய வேதங்களாற் புகழப்படுகின்ற இனிய பெருமையையுடையவருமாகிய, அழகிய நம்பெருமாள்—நமது அழகியமணவாளப் பெருமாள், வந்திலரே—வந்தாரில்லையே; (எ - று)—ஆல்-ஈற்றசை.

இதற்குத் துறை முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

பனிநீர் - ஓர்வகை வாசனைநீர். முதிராவேனிலு மாகிய என்றது—இளவேனிற்பருவங் கழிந்து முதுவேனிற்பருவமும் வந்த தென்றபடி.

இது ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழாஞ் சீர்கள் விளச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் கூவிளங்காய்ச்சீர்களு மாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (அச)

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு வருந்தி யிரங்கல்]

இன்னிசைவேயினர்மன்னிய கோயிலையெய்தார்போற்
பொன்னினைவாலவர் போனவிடத்தினிற்போகாதோ
மின்னியமுகிற் றுளி யென்றென்மேலெலாம்
வன்னியின்பொறிகளை வழங்கும்வாடையே.

(இ—ள்.) மின்னிய முகில் துளி என்று—மின்னுகின்ற மேகங்களின் மழைநீர்த்துளியென்று பெயர்வைத்து, என் மேல் எலாம் - என்னுடம்பு முழுவதும், வன்னியின் பொறிகளை - நெருப்புப்பொறிகளை, வழங்கும்-வீசுகின்ற, வாடை - வாடைக்காற்றானது,—இன் இசைவேயினர் - இனிய இசையினையுடைய வேய்ங்குழலையுடைய நம்பெருமாள், மன்னிய - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, கோயிலை — திருவரங்கத்தை, எய்தார்போல்—அடையாதவர்போல, பொன் நினைவால் - பொருள்தேடும் நினைவினால், அவர் - அத்தலைவர், போன—, இடத்தினில்—, போகாதோ-போகின்றதில்லையோ?

தலைவனைப் பிரிந்து அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றாத தலைவி முகில்துளியுடன் வாடைவீச வருந்தி இரங்கிக் கூறிய வார்த்தை இது. எல்லாவுயிர்கட்கும் இயற்கையிற் குளிர்ச்சியைச் செய்யுந்தன்மையதும் மழைநீர்த் துளியைவீசுவதுமான காற்று தலைவனைக் கூடியிருக்கும் நிலையில் மேல்வீசும்போது அமிருதம்போல இனிமையாயிருந்து அதுதானே தனித்திருக்குஞ் சமயத்தில் வீசும்போது விஷம்போல் மிக்கவருத்தத்தைச் செய்கின்றது. அதுவேயுமன்றி, தாபசாந்தியான மழைநீர்த்துளியும் தாபத்தைத்தணியாமல் வெவ்விய தழலாகத் தோற்றி விரகவேதனையை மிகுவிப்பதாகி மிக்கவெப்பஞ்செய்ய, அதனால் மிகவருந்திய தலைமகள் அவற்றைக்குறித்து வெறுத்துக் கூறினளென்க.

கோயிலை அடைந்தவர்க்கு மீண்டும் விரைவில் வாராதிருத்தல் இயல்பன்றாதலால் எய்தார்போலென்றும், வாடை போகுமாயின் அவரும் என்னைப்போலவே பிரிவாற்றாமையால் வருந்தி விரைந்து வந்திருப்பரென்னுங் கருத்தாற் போகாதோ வென்றும், மழைத்துளிகள் தனித்திருக்கின்ற தனக்கு அனற்பொறிபோல வெப்பத்தைப்யுண்டாக்குதலால் முகிற்றுளியென்று வன்னியின் பொறிகளை வழங்கு மென்றுந் தலைவி கூறினாள். முகிற்றுளியென்று வன்னியின் பொறிகளை வழங்கு மென்ற தொடரில்—உண்மையில் வன்னியின்பொறிகளா யிருக்க அவற்றிற்கு முகிற்றுளியென்று வாடைபேர் வைத்து மறைத்திருக்கின்ற தெனக் கூறியது, **கைதவாபநுதி** யென்னு மலங்காரம். எல்லாமென்பது, ஈண்டு 'மேனியெல்லாம் பசலையாயிற்று' என்பதிற்போல ஒருபொருளின் பலவிட முணர்த்திற்று.

இது, நான்கடியாய், முதலிரண்டடியும்—முதனான்குசீரும் கூவிளச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீர் தேமாங்காய்ச்சீருமாய் வந்த நெடிலடிகளாய், பின்

னிரண்டடியும் - மூன்றுஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றுசீர்களும் விளச்சீர்களுமாய்வந்த அளவடிகளாய், முன்னிரண்டடியும் ஓரோசையாய், ஏனையடிகள் வேறோசையாய் வந்த **வேற்றொலிவெண்டுறை.** (அ௫)

[காலமயக்கு.]

வாடையாயிருபனியுமாய் வேனிலாய்வந்ததுகாரென்றே
பேடைமாமயிற்சாயலாயன்பர் மேற்பிழைகருதிடல்செம்பொ
னாடைநாயகன்றிருமகணாயகனரங்கநாயகனேறு
மோடைமாவிதுமதமிதுபிளிறிய வொலியிதுமழையன்றே.

(இ — ள்.) பேடை மா மயில் சாயலாய் - அழகிய மயிற்பேடுபோன்ற சாயலையுடையவளே!—'வாடை ஆய் - கூதிர்காலம் கழிந்து, இரு பனியும் ஆய் - (முன்பனி பின்பனியென்னும்) இரண்டு பனிக்காலங்களும் கழிந்து, வேனில் ஆய்-(இளவேனில் முதுவேனில் என்னும் இரண்டு) வேனிற்காலங்களும் கழிந்து, கார் வந்தது - மழைக்காலமும் வந்தது,' என்றே - என்று எண்ணியே, அன்பர்மேல் - அன்பினையுடைய தலைவர்மீது, பிழை கருதிடல் - குற்றம்நினைக்காதே; இது—, செம் பொன் ஆடை நாயகன்-செம்பொன்மயமான பீதாம்பரத்தையுடைய தலைவனும், திருமகள் நாயகன் — ஸ்ரீ யப்பதியுமாகிய, அரங்க நாயகன்—, ஏறும்—ஏறிநடத்துகின்ற, ஓடை மா — முகபடாத்தையுடைய யானை ; இது—, மதம் - (அவ்யானையின்) மத நீர்ப்பெருக்கு; இது—, பிளிறிய ஒலி — (அவ்யானை) வீரிடுகின்ற ஒசை ; (ஆகையால்) மழை அன்று - (இது) கார்காலமன்று; (எ — று.)

கார்காலத்து மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துத் தலைவியைப்பிரிந்து சென்ற தலைமகன், அக்கார்காலம் வந்தவளவிலும் தான் வாராதொழியவே அக்காலவரவை நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத்தோழி, 'இது, அவன், சொல்லிப்போன கார்காலம் வந்ததன்று; வானத்திற் கறுத்துச்செல்வது மேகமன்று, திருமால் ஊர்ந்துசெல்லும் மதக்களிறுகும்; வானத்தினின்று நீர்சொரிவது அக்களிற்றின் மதநீராம்; பேரிடிபோலத் தோன்றும்ஒலி அம்மதக்களிற்றின் பிளிரலாம்'என்று காலத்தை மாறுபடக்கூறி ஆற்றுவித்தனளென்க. ''காரெனக் கலங்கு மேரெழிற் கண்ணிக்கு, இன்றுணைத் தோழி யன்றென்று மறுத்தது''என்பது காண்க. இது, 'பருவமன்றென்று கூறல்' என்றும் வழங்கும். இத்துறை - திருக்கோவையாரில் 'காலமறைத்துரைத்தல்' என்றும், தஞ்சைவாணன்கோவையில் 'இகுளைவம்பென்றல்' என்றும், தணிகைப்புராணத்துக் களவுப்படலத்தில் 'ஆயிடைத்தோழி யழிந்தியற் பழித்தல்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

''பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்குமெனின்'' என்பவாதலால், இது, பொய்ம்மைக்குற்றத்தின் பாற்படாது; அங்கு குற்றந்தீர்ந்த நன்மைதருதலாவது - பெருந்தீங்கையாயினும் மரணத்தையாயினும் அடையநின்றதோர் உயிர் தான் கூறுஞ்சொற்களின் பொய்ம்மையால் அத்துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பமடைதல், என்றபடி.

இங்குப் பிரிவாற்றாமையால் தலைமகளுக்கு உண்டாகும் அபாயத்தைப் புனைந்துரையால் ஒழித்தவாறு காண்க. இருபனி யென்பதி லுள்ள இரண்டை வேனிலோடுங் கூட்டுக. முகபடாத்தையுடைய மாவெனவே, யானையாயிற்று. ஓடை கூறியது, மேகத்திலுள்ள மின்னலைக் கருதி.

இது, முதற்சீர் தேமாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் காய்ச்சீரும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய அறுசீராசிரிய விருத்தம். (அசு)

[தழை.]

மழைபோன்மரகதம்போலெம்பிரான்வளர்கோயிலன்னீர்
பிழைபோமிவர்க்கிதையாருரைப்பா ரிவர்பின்வந்தெய்த
தழைபோயுரைத்தவருத்தம்பொறுமைகொல்சங்கரன்பா
லுழைபோயொதுங்கமுயல்போய்மதிபுக்கொளித்ததுவே.

(இ - ள்.) மழைபோல் - கார்மேகம்போலும், மரகதம்போல் - நீல மணிபோலும், எம்பிரான் - நம்பெருமாள், வளர் - திருக்கண்வளர்ந்தருளு கின்ற, கோயில் - திருவரங்கத்தை, அன்னீர் - ஒத்திருப்பவர்களே!—பிழை போம் இவர்க்கு - தவறுசெய்துபோன இத்தலைவருக்கு, இதை - இவ்வர லாற்றை, யார் உரைப்பார் - யாவர் சொல்லுபவர்? [எவருமில்லை]; (அவ் வரலாறு என்னையெனின்),—இவர்—, பின் வந்து எய்த - தொடர்ந்துவந்து பிரயோகித்த, தழை-தழையானது, போய் உரைத்த-சென்று பட்ட, வருத் தம் - வருத்தத்தை, பொறுமைகொல் - பொறுக்கமாட்டாமையினாலன்றோ, சங்கரன்பால் - சிவனிடத்தில், உழை - மானானது, போய் ஒதுங்க - சென்று ஒளிக்க,—முயல் - முயலானது, போய்—, மதி புக்கு - சந்திரனிடத்திற் சேர்ந்து, ஒளித்தது - மறைந்திட்டது; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சியும் பாங்கற்கூட்டம் அல்லது இடந்தலைப்பாடும் நிகழ்ந்தபின்பு தோழிக்குத் தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தி அவள்மூலமாகத் தலைமகளைச்சேர்தலாகிய தோழியிற்கூட்டத்திற் கருத்துவைத்த தலைமகன் அத்தோழியைத் தனியேகண்டு தன்கருத்தை வெளிப்படையாக விரையக் கூறி யிரவாமல் குறிப்பாகக் கூறக்கருதித் தலைமகளும் தோழியும் ஒருங்கு நிற்குஞ் செவ்வி நோக்கித் தழையுங்கண்ணியுமாகிய கையுறைகளையேந்திச் சென்று அவர்களைநோக்கி வேட்டைக்குவந்தவன்போலச் சிலமொழிகளைப் புகல, தலைவியின் மனநிலையை யறிதற்பொருட்டு அத்தலைமகனது நிலை யைத் தோழி தலைமகளோடு நகைத்துக் கூறியது, இது. தழை - மலர்களை யிடையிட்டுத் தளிர்களாற் செய்வதோ ருடைவிசேடம், இங்ஙனந்தொடுத்த தழையை ஆடையாக உடுத்துக்கொள்ளுதல், குறிஞ்சிநிலத்து மகளிரியல்பு.

அங்குவந்த தலைமகன் 'இங்கு யானெய்த மான் வந்த துண்டோ?' என்று வினவினனாக, தோழி கையில் தழையைவைத்துக்கொண்டு இவர் வேட்டையாடுபவர்போல வினவுகின்றாரே! இவர் இவ்வாறு வம்புக்காக வினவுவது பிழையென்று இவரிடத்து யார் சொல்லுவது? இவர் இத்தழை யைக்கொண்டு எய்ததனால்தான் கானகத்திலுள்ள மான் அவ்வருத்தம்

பொருது சங்கரனிடம் போய்ச்சேர்ந்தது; அவ்வாறே முயலொன்று சந்திரனிடத்துப் போய்ச்சேர்ந்தது' எனப் பரிகசித்துக் கூறுகின்றன ளென்க. இதனை, தலைமகள் தோழியர்க்கு உரைத்ததாகக் கொள்வாரு முளர். அன்னீர் - அன்னாரென்பதன் விளி. பிழைபோம் இவர்க்கு என்ப தற்கு - குற்றமற்ற இவர்க்கு என்றும், தவறானவழியிலே வந்துவிட்ட இவர்க்கு என்றும் பொருள் கொள்க. சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை முயலென்பது, கவிமரபு

இது, நிரையசைமுதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (அஎ)

[தலைவி இரங்கல்.]

ஒளிக்குமிரு சுடர்க்கவளம் விழுங்கும் பேழ்வா
யுருமுழக்கத் திந்திரவி லோடை நெற்றித்
துளிக்குமழை மதக்கொண்மூக் களிற்றை மின்னற்
றோட்டிமா ருதப்பாகர் துரக்குங் கால
மளிக்குலமுங் களிக்குமயிற் குலமும் பாடி
யாடுபொழிற் றிருவரங்க ரணையாக் காலம்
விளிக்குமலைக் கருங்கடலு மொறுக்குங் காலம்
வினையேற்கு விழிதுயின் மேவாக் காலம்.

(இ - ள்.) ஒளிக்கும் - விளங்குகின்ற, இரு சுடர் - சூரிய சந்திரர்களாகிய, கவளம் - கபளங்களை, விழுங்கும் - விழுங்குகின்ற, பேய் வாய் - பிளவுபட்ட வாயையும், உரும் முழக்கத்து - இடியாகிய முழக்கத்தையும், இந்திர வில் ஓடை நெற்றி - இந்திரதனுசாகிய முகபடாத்தையணிந்த நெற்றியையும், துளிக்கும் மழை மதம்-பெய்கின்ற மழைநீராகிய மதநீரையுமுடைய, கொண்மூ களிற்றை - மேகமாகிய யானையை, மின்னல் தோட்டி - மின்னலாகிய அங்குசத்தால், மாருதம் பாகர் - காற்றாகிய பாகர்கள், துரக்கும் - செலுத்துகின்ற, காலம்—; அளி குலமும் - வண்டுகளின் கூட்டமும், களிக்கும் மயில் குலமும் - களிக்கின்ற மயில்களின் கூட்டங்களும், பாடி ஆடு - முறையே பாடியாடுகின்ற, பொழில் - சோலையையுடைய, திருவரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதர், அணையா - வந்து சேராத, காலம்—; (அதனால்), விளிக்கும் அலை கருங்கடலும் - ஆரவாரஞ் செய்கின்ற அலைகளையுடைய கரியகடலும், ஒறுக்கும் - நோய்செய்கின்ற, காலம்—; வினையேற்கு - தீவினையையுடைய எனக்கு, விழிகள் - கண்கள், துயில் மேவா - தூக்கம் பொருந்தாத, காலம்—; (எ - று.)

பருவங்குறித்துச்சென்ற தலைமகன் கார்காலம் வந்தவளவிலும் மீண்டு வாராமை, தலைவி அக்கார்காலத்தைக்கண்டு இரங்கிக்கூறியது, இது. இத்தன்மைய கார்காலத்தில் அரங்கநாயகர் அணைவராகில், கடலும் ஒறுக்க வேண்டுவதில்லை; கண்ணும் உறங்காமை வேண்டுவதில்லை யென்றவாறு.

முன்னிரண்டடிகளில் உருவகவணி காண்க. மூன்றாமடி—நர்த்தனஞ் செய்பவர் ஆடப் பாடகர் பாடத் தாம் அவ்வின்பத்தைக் கண்டுகளிக்கின்

ரேயன்றி, எனது துன்பத்தைக் காண்கின்றில ரென்ற குறிப்பு. தோட்டி-மாவெட்டி. மேகம்தான் சூரியசந்திரர்களை மறைத்தலால், 'ஒளிக்குமிரு சுடர்க்கவளம் விழுங்கும் பேய்வாய்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக் கூறப்பட்டது. காற்று மேகங்களைச் செலுத்துதலால், பாகராக உருவகப் படுத்தப்பட்டது. கடலொலிக்கு வருந்தலுங் கண்ணுறங்காமையுங் கணவனைப் பிரிந்தார்க்கு இயல்பு.

இதற்குக் கலியிலக்கணம் 1E - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (அஅ)

[தலைவி இரங்கல்.]

மேவலர்வாழ் தென்னிலங்கைமலங்க வொருகா லிருகால்விற் குனித்தெய், யேவலர்வாழ்திருவரங்கத் தெமையிருத் திப்போனவர் நாட்டில்லைபோலுங், கோவலர்வாய்க் குழலோசைக்காநிரைகள் செவி யேற்குங் குறும்புன்மாலைப், பூவலரின்மணம்பரப்பி யிளவேனில்வர வந்தபொதியத்தென்றல்.

(இ-ள்) இளவேனில் வர - இளவேனிற்காலம் வர, (அப்பொழுது) கோவலர் வாய் குழல் ஓசைக்கு - இடையர்கள் வாயினாலூதுகின்ற வேய்ங் குழலினது ஒலிக்கு, ஆ நிரைகள் - பசுக்கூட்டங்கள், செவி ஏற்கும் - காது கொடுக்கின்ற [கேட்கின்ற], குறும் புன் மாலை - சிறிய புல்லிய மாலைப் பொழுதில், பூ அலரின் மணம் பரப்பி - மலர்ந்த மலர்களின் வாசனையை வீசிக்கொண்டு, வந்த—, பொதியம் தென்றல் - மலையமலையினின்றும் வருகின்ற தென்றற்காற்று—மேவலர் வாழ் - பகைவர்கள் [அரக்கர்கள்] வாழ்கின்ற, தென் இலங்கை - தெற்கிலுள்ள இலங்காபட்டணம், மலங்க-கலங்கும்படி, ஒரு கால் - ஒருதரம், வில் இரு கால் - கோதண்டத்தின் இரண்டுகோடிகளையும், குனித்து - வளைத்து, எய்-எய்த, ஏவலர் - அம்பில் வல்ல நம்பெருமாள், வாழ் - வாழ்கின்ற, திருவரங்கத்து - ஸ்ரீரங்கத்தில், எமை - என்னை, இருத்தி - தனியேவிட்டு, போனவர் - பிரிந்துசென்றவர் (போன), நாடு-நாட்டில், இல்லைபோலும்—; (எ - று.)

தலைமகனைப் பிரிந்த தலைமகள் இளவேனிற்காலம் வரக்கண்டு இரங்கிக் கூறியது, இது.

இந்த இளந்தென்றற் காற்று அங்கு இருக்குமாயின், எனது தலைவர் உடனே வந்திருப்ப ரென்றபடி. கோவலர் - கோபாலர், பசுக்களைக் காப்பவரென்று பொருள்: இனி பசுக்களைக்காத்தலில் வல்லவரென்றுமாம்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம் 4 - ஆங் கவியிற் கூறியது கொள்க. (அகூ)

[தோழி இரங்கல்.]

தென்றலைக்குங்குமச்சேற்றைப்பொருள்சிறியாள்பெரிய
துன்றலைக்குந்துடிக்கும்மெனசெய்வா டுயராலழைத்த
வன்றலைக்குஞ்சரங்காத்தா யிலங்கைமலங்கவளைத்
தன்றலைக்குஞ்சரத்தா யரங்காவண்டராதிபனே.

(இ - ள்.) துயரால் - (முதலை கவர்ந்த) வருத்தத்தால், அழைத்த - (ஆதிமூலமே யென்று) கூப்பிட்ட, வல் தலை குஞ்சரம் - வலிய தலையை யுடைய கஜேந்திராழ்வானை, காத்தாய் - பாதுகாத்தவனே! இலங்கை—, மலங்க - கலங்கும்படி, வளைத்து - (வில்லை) வளைத்து, அன்று - அந்நாளில் (ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில்), அலைக்கும் - அலையச்செய்த, சரத்தாய் - அம்புகளை யுடையவனே! அரங்கா-அரங்கனே! அண்டர் ஆதிபனே-தேவர்தலைவனே! சிறியாள் - சிறிய என்மகள், தென்றலை - தென்காற்றையும், குங்குமம் சேற்றை - குங்குமப்பூவோடு கலந்த சந்தனக்குழம்பையும், பொறுள்- பொறுக்கமாட்டாள்; பெரிய துன்று அலைக்கும்-நீண்டு உயர்ந்த நெருங்கிய அலைகளுக்கும், துடிக்கும்-வருந்துவாள்; என் செய்வாள்-என்ன பரிகாரஞ் செய்யமாட்டுவாள்? (எ - று.)

தலைமகளை ஒருவழித்தணந்த தலைமகன் மீண்டுவந்து சிறைப்புறமாக நிற்றலை யறிந்த தோழி தலைமகள் தென்றல் முதலியவற்றுக்கு ஆற்றாது ஒருபடியாலும் தேறுதலின்றி மிகவருந்துதலைத் தலைமகன் கேட்பக் கூறுவது, இது தலைமகளாற்றாமைகண்டு வருந்துந் தோழி தன்னாற்றாமை யாலே தலைமகளை யுட்கொண்டு விளித்து முன்னிலைப்படுத்தியதென்றுங் கொள்ளலாம். இதனைச் செவிலியிரங்கலாகக் கொள்வாருமுளர்.

இலங்கை—ஆகுபெயர். ஆதிபன் - அதிபனென்பதன் விகாரம். அண்டராதிபனென்பதற்கு - நித்தியசூரிகளுக்குத் தலைவ னென்றும், இடையர்களுக்குத் தலைவனென்றுங் கொள்ளலாம். வண் தரா அதிப னெனப் பிரித்து, வளப்பம்பொருந்திய நிலமகளுக்குத் தலைவ னென்றுமாம்.

இது, நேரசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (௯௦)

[தலைவிகூற்று.]

அண்டர்போற்றுந் திருவரங்கேசனு
ரணியரங்கத் திருமுற்றமெய்திறைற்
பண்டுபோன வளையாழிவாங்குவேன்
பாலியாது பராமுகம்பண்ணினுற்
றண்டும்வாளுஞ் சிலையுமிருக்கவே
சங்குமாழியுந் தாருமென்பேனவை
தொண்டருக்கொற்றி வைத்தோமென்றேறுதிறைற்
றுளவமாலையைத் தொட்டுப்பறிப்பனே.

(இ - ள்.) அண்டர் போற்றும் - தேவர்களெல்லாம் வணங்கித் துதிக்கின்ற, திருவரங்கேசனர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, அணி அரங்கம் திரு முற்றம் - அழகிய அரங்கமாகிய திருமுன்றிலை, எய்தினல் - (யான்) அடைந்தால்,— பண்டு போன - முன்னே கவர்ந்துகொண்டு போன, வளை ஆழி-சங்குவளையையும் மோதிரத்தையும், வாங்குவேன் - (மீளவும்) பெற்றுக்கொள்வேன்; (அவர்), பாலியாது - (அவற்றைக்) கொடுத்தருளாமல், பராமுகம் பண்ணினல் - அலட்சியஞ் செய்தால், (அவ்வளையாழிகளுக்கு ஈடாக), தண்டும்

வாளும் சிலேயும் இருக்கவே - (உமது பஞ்சாயுதங்களுக்குள்) கதையும் வாளும் வில்லு மிருக்கவே, சங்கும் ஆழியும் - சங்கையுஞ் சக்கரத்தையும், தாரும் என்பேன் - கொடுமென்று சொல்வேன்; அவை - அவற்றை, தொண்டருக்கு - அடியார்களுக்கு, ஒற்றி வைத்தோம் - ஈடாக வைத்து விட்டோம் [திருவிலச்சினையிட்டு வைத்துவிட்டோம்], என்று ஓதினால் - என்று சொன்னால், துளவ மாலையை - திருத்துழாய்மாலையை, தொட்டு பறிப்பென் - திருமேனி தீண்டிப் பிடுங்கிக்கொள்வேன்; (எ - று.)

தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி அப்பிரிவாற்றாமையால் மெலிந்தனளாக, அவ்வுடன் மலிவைக்கண்டு தோழியர் முதலியோர் காரணம் இன்னதென உணராது வெவ்வேறாகச் சங்கித்து அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ப வெவ்வேறான செய்கைகளைச் செய்யத்தொடங்க, தலைவி அத்தொழில்களை விலக்கி அறத்தொடு நின்று, பிறகு தான் அங்குச்சென்றாற் செய்யுந்தொழிலை இதனால் தெரிவிக்கின்றன ளென்க.

தலைவனைத் தணந்த தலைவிக்கு அப்பிரிவாற்றாமையால் உடம்பு மெலிதலால் வளையும் மோதிரமுங் கழன்று விழுந்துவிடுதலாலும், மீண்டுந் தலைவனைப் புணர்ந்தால் அவை கழலவொண்ணாதபடி உடம்பு தணிந்து பூரித்து விடுதலாலும், 'பண்டு போன வளையாழி வாங்குவேன்' என்றாள். பராமுகம் பண்ணுதல்-முகந்திரும்பிப்பார்த்தலுஞ் செய்யாது அசட்டைப் பண்ணுதல்.

இது-கட்டளைக்கலிப்பா; இலக்கணம் முன்னர்க் கூறப்பட்டது (கூக)

தொட்டுண்டதயிர்வெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சியுரலோடுசூழ்ந்துகட்டக்
கட்டுண்டுகழலவிரகறியாமலிருந்தழுதகள்வன்யாரே
கட்டுண்டானரங்கனெனக்கட்டுரைப்பாராலுங்கங்கைசூடி
மட்டுண்டகொன்றையான்மலர்மேலானறிவரியவடிவனன்றே.

(இ - ள்.) தொட்டு உண்ட - எடுத்துப்புசித்த, தயிர் வெண்ணெய்க்கு - தயிர்க்கும் வெண்ணெய்க்குமாக, அன்று - அந்நாளில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], ஆய்ச்சி - இடைச்சி [யசோதை], உரலோடு சூழ்ந்து கட்ட - உரலோடு பிடித்துச் சுற்றிக் (கடைகயிற்றால்) கட்டிவிட, கட்டுண்டு - கட்டப்பட்டு, கழல - விலகிப்போக, விரகு-உபாயத்தை, அறியாமல்-தெரியாமல், இருந்து அழுத - (அங்கேயே) அழுதுகொண்டிருந்த, கள்வன் - கள்ளத்தன முடையவன், யாரே - யார்? [நம்பெருமாளன்றோ]; அரங்கன்—, கட்டுண்டான் என - கட்டுப்பட்டானென்று, கட்டுரைப்பார் ஆனாலும் - உறுதிப்பட (இழித்து)ச் சொல்லுவாரானாலும், (அவன்), கங்கை சூடி - கங்காநதியைச் சடையில் தரித்து, மட்டு உண்ட கொன்றையான் - வாசனையைக்கொண்ட [தேன் நிறைந்த] கொன்றைப்பூமாலையையுடைய உருத்திரனும், மலர் மேலான் - தாமரைப்பூவில் தங்குகின்ற பிரமனும், அறிவு அரிய - அறிதற்கரிய, வடிவன் அன்றே - வடிவத்தை யுடையவனன்றோ? (எ - று)

இப்பாட்டில், தங்களில்தோழமையாயிருப்பா ரிருவர்மகளிரது பேச்சாலே, ஒருத்தி பரத்வத்தை அநுசந்திக்க, ஒருத்தி சௌலப்யத்தை அநு

சந்தித்து இவனதுதாழ்வுகளைச் சொல்ல, 'அப்படி தாழ்வுகள்செய்தானுயினும்' எல்லார்க்கும் மேலானவனன்றே இப்படி செய்கிறான்' என்று இருவர் பேச்சாலுமாக, எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும் சௌலப்யத்தையும் பேசுகிறார்; "வண்ணக் கருங்குழ லாச்சியான் மொத்துண்டு, கண்ணிக் குறுங்கயிற்றாற் கட்டுண்டான் காணேடீ, கண்ணிக் குறுங்கயிற்றாற் கட்டுண்டானாகிலு, மெண்ணற் கரிய னிமையோர்க்குஞ் சாழலே" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். இவ்வாறு இரண்டுபிராட்டிமார்தசை ஏககாலத்திற் கூடுவது எம்பெருமான் திருவருளினு லாகுமென்று பெரியோர் கூறுவர்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம் 4-ஆங் கவியிற் கூறியதே. (கூஉ)

வடியாதபவக் கடலும்வடிந்து மூலமாயைகடந் தப்பாற்போய் வைகுந்தஞ்சேர்ந், தடியார்கள்குழாங் கூடியுனதடிக் கீழடிமைசெயு மக்காலமெக்காலந்தான், கொடியாடுமணிமாட வயோத்திமூதூர் குடிதுறந்துதிருவரங்கங் கோயில்கொண்ட, நெடியோனே யடியேனுன் முயற்சியின்றி நின்னருளேபார்த்திருப்ப னீசனேனே.

(இ - ள்.) கொடி ஆடும் - துவசங்கள் அசைகின்ற, மணி மாடம்-இரத்தினங்களிழைத்த மாளிகைகளையுடைய, அயோத்தி மூதூர்-திருவயோத்தியென்கிற பழையநகரத்தில், குடி-தங்குதலை, துறந்து - விட்டு, திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கத்தை, கோயில் கொண்ட - இருப்பிடமாகக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற, நெடியோனே-பெரியோனே!—வடியாத பவம் கடலும் - வற்றிப்போகாத பிறவிப்பெருங்கடலும், வடிந்து-வற்றப்பெற்று, மூலம் மாயை கடந்து - மூலப்பிரகிருதியைத் தாண்டி, அப்பால் போய் - அதற்கப்புறஞ் சென்று, வைகுந்தம் சேர்ந்து - ஸ்ரீவைகுண்ட மடைந்து அடியார்கள் குழாம் கூடி - தொண்டர்களது கூட்டத்தோடு சேர்ந்து, உனது அடிக்கீழ்-உன்னுடைய திருவடியின்கீழ், அடிமை செயும் - கைங்கரியஞ் செய்கின்ற, அக்காலம்—, எக்காலந்தான் - எப்பொழுதோ? அடியேன்-(உனது) அடியவனும், நீசனேன்-கடைப்பட்டவனுமாகிய, நான்—, முயற்சி இன்றி-பிரயத்தனஞ் சிறிதுமில்லாமல், நின் அருளே-உனது திருவருளையே, பார்த்திருப்பன் - எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; (எ - று.).

எம்பெருமானது திருவருளுக்கும் பதிதலால் இருவினைகள் நீங்கி அவை காரணமாகத்தோன்றும் பிறவி யற, பின்பு இந்தப் பிரகிருதிமண்டலத்தைக் கடந்துபோய் ஸ்ரீவைகுண்டமாநகரில் அடியார்கள் குழாங்களுடன் சேர்ந்து எம்பெருமானுக்குத் திருத்தொண்டுபுரியவேண்டுங்காலம் எப்போது கிட்டுமோ? என்று அக்காலத்தைப் பார்த்திருக்கின்றன ரென்க. "அடியார் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்றுகொலோ," "என்றுசேரல் சேர்வதந்தோ அரன் நான்முக னேத்துஞ் செய்யநின் திருப்பாதத்தை" என்றார் நம்மாழ்வாரும். சூரியகுலத்துத்தோன்றிய இட்சுவாகுசக்கரவர்த்தி பிரமதேவனைக் குறித்துப் பலநாள் பெருந்தவஞ்செய்ய, அப்பிரமன் அத்தவத்திற்கு மகிழ்ந்து தான் பலகாலமாய் ஆராதித்துவந்த எம்பெருமானை விமானத்துடன் பிரசாதித்தருள. திருவயோத்தி சேர்ந்து அவ்விக்ஷ்வாகுவி

னும் பின்னுள்ள அக்குலத்தரசர்களாலும் திருவாராதநஞ் செய்யப்பட்டு வந்து நம்பெருமாள், ஸ்ரீராமபிரானால் இராவணவதம் முடிந்து திருவபிடேகம் செய்துகொண்ட காலத்தில் விபீஷணாழ்வானுக்குக் கொடுத்தருளப்பட்டுத் திருவரங்கஞ் சேர்ந்ததனால், 'அயோத்திமூதூர் குடிதுறந்து திருவரங்கங் கோயில் கொண்ட நெடியோன்' என்றார்.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம் 15-ஆங் கவியிற் கூறியதே. (கூரு.)

நீசச்சமணர்க்குஞ்சூனியவாதர்க்குநீதியற்ற
பூசற்பவுத்தர்க்குஞ்சைவர்க்கும்யார்க்கும்புகலுகின்றே
னாசப்படாவுயிரெல்லாமுதற்றந்தநாதன்கண்டீ
ராசற்றசீரரங்கத்தாதிமூலத்தரும்பொருளே.

(இ - ள்.) நீசம் - சமணர்க்கும் கீழ்மையையுடைய சமணர்களுக்கும், சூனியவாதர்க்கும்-நாஸ்திகவாதிகளுக்கும், நீதி அற்ற பூசல் பவுத்தர்க்கும்-நியாயமல்லாத வாதஞ்செய்கிற பௌத்தர்களுக்கும், சைவர்க்கும்-சைவர்களுக்கும், யார்க்கும் - மற்றைப் புறச்சமயத்தவர் யாவர்க்கும், புகலுகின்றேன் - சொல்லுகின்றேன்,—நாசம் படா உயிர் எல்லாம் - அழிவில்லாத சீவன்களையெல்லாம், முதல் தந்த - ஆதியிற் படைத்த, நாதன் - தலைவன், ஆசு அற்ற - குற்றமில்லாத, சீர் அரங்கத்து - ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிமூலத்து-ஆதிமூலமாகிய, அரும்பொருளே - அறிதற்கரிய பரவஸ்துவே; கண்டீர் - அறியுங்கள்; (எ - று.)

சமணர் - ஜைநர். இவர்கள் - க்ாரியகாரணரூபத்தால் இந்த உலகம் நித்யாநித்யமாயும் பிந்நாபிந்நமாயும் ஸத்யாஸத்யமாயுமிருக்குமென்றும், ஆத்மாக்கள் இருவினைப்பயனால் வரும் தேகத்தின் பரிமாணங்களை யுடையனவா மென்றும், மலதாரணம் அஹிம்ஸை முதலிய செயல்களாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தினாலும் இந்த ப்ரக்ருதியை விட்டு நீங்கி மேலுலகத்தை யடைகையே மோக்ஷமென்றும் இவ்வாறாகத் தமக்குத் தோற்றியபடியே வேதவிருத்தங்களான விஷயங்களைத் தமது வாயில் வந்தபடியே பரக்கச் சொல்வார்கள். சமணர் - க்ஷபணர்: இவர்கள் - பௌத்தர்களை ஒருபுடையொத்தலும் ஒவ்வாமையு முடையவர். சூனியவாதர் - சூனியமே தத்வமென்றிருக்கிற மாத்யமிகர்; இவர்கள் - ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் [ப்ரமாணத்தினால் அறியப்படும் பொருளும்] ப்ரமாதாவும் [ப்ரமாணத்தையறிபவனும்] ஆகிய இவையுண்டென்றறிவது மதிமயக்கத்தின் செயலேயென்றும், ஸத்துமன்றாய் அஸத்துமன்றாய் ஸதஸத்து மன்றாய் ஸதஸத்விலக்ஷணமுமன்றாய் இந்நான்கு எல்லையையும் கடந்திருப்பதொன்றே தத்வமென்றும், சூந்யத்திலே சூன்யமென்று அறிகையே மோக்ஷமென்றும் பிதற்றுவார்கள். மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லையென்று வாதஞ்செய்வர். இவர்களும் பௌத்தமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களெனினும் இவர்களுடைய மதத்தின் கொடுமையைப்பற்றி இவர்களைத் தனியே பிரித்துக்கூறினரென்க. இவ்வாறே "தர்க்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும்" என்று

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்திருத்தலுங் காண்க. பௌத்தர் - வைபாஷிகன் ஸௌத்ராந்திகன் யோகாசாரன் மாத்யமிகன் என நால் வகைப்படுவர்; மாத்யமிகனைச் சூந்யவாதியென்று முற்கூறியதனால், 'பூசற்பவுத்தர்' என்றது - மற்றை மூவரையுங் காட்டும்.

சைவர் - தன்னை ஈச்வரனென்று மயங்கி உலகமெல்லாம் வணங்க வேண்டுமென்று விரும்பி அதற்குத்தக்க மோஹசாஸ்திரங்களைப் பிரசாரஞ் செய்த ருத்ரனுடைய ஆகமத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட பாசுபதர்.

நீசத்துவம்-வேதத்துக்குப் புறம்பாயிருத்தலும், காணப்படும்பொருள் களெல்லாம் கணிகமென்பதும் முதலாயின. பௌத்தர் - புத்தனைத்தெய்வ மாகக் கொண்டவர்; சைவர் - சிவனைத் தெய்வமாகக் கொண்டவர். ஆதி மூலம் - முதற்பொருள்களுக்கெல்லாம் முதற் பொருள்.

இது, நேரசைமுதலதாக வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (கூ௪)

அரும்புண்டரீகத் தடியிணைக்கென் னெஞ்ச
மிரும்புண்டநீராவ தென்றோ—விரும்பி
யறந்திருந்துங் கோயி லரங்கா வுனைநான்
மறந்திருந்து மேற்பிறவா மல்.

(இ - ள்.) விரும்பி அறம் திருந்தும் கோயில் அரங்கா - எல்லாத்தரு மங்களும் திருத்தமாகச் செய்யப்படுகின்ற திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருவுள்ளமுகந்து எழுந்தருளியிருப்பவனே!—உனை - உன்னை, நான்—, மறந்திருந்தும் - மறந்திருந்தாலும், மேல் பிறவாமல்-இனிப் பிறவியெடாத படி, அரும் புண்டரீகத்து அடி இணைக்கு - பெறுதற்கரிய தாமரைமலர் போன்ற (உன்னுடைய) உபயதிருவடிகளுக்கு, என் நெஞ்சம் - எனது மனம், இரும்பு உண்ட நீராவது - (பழுக்கக்காய்ச்சிய) இரும்பு உட் கொண்ட நீர்போல மீண்டுவாராமல் லயமடைவது, என்றோ - எந்நாளோ?

இனிப் பிறவியுண்டாகாதவாறு, பழுக்கக்காய்ந்த இரும்பில் நீர்சென்று லயிப்பதுபோல என் நெஞ்சம் உனது திருவடித்தாமரைகளில் லயிப்பது எந்நாளோ? என்று எம்பெருமானது திருவடிகளில் தமதுமனம் பதியுங் காலத்தை வேண்டுகின்றன ரென்க. பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பில் நீரை வார்த்தால் அந்நீர் அவ்விரும்பிற்சென்று லயப்பட்டு மீண்டும் வெளிப் படாது; இது மீளாமைக்கு உவமை கூறப்படுதலை, "இரும்பனன்றுண்ட நீர்போ லெம்பெருமானுக்கு என்றன், னரும்பெறலன்பு புக்கிட்டடிமைபூண் டுய்ந்துபோனேன்" என்ற பெரியோர்பாசுரத்தும் காண்க.

இது, நாளென்னும் வாய்பாட்டால்முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (கூரு)

பிறவியெனுங் கடலமுழ்ந்திப் பிணிபசியோ டிந்திரியச்
சுறவநுங்கக் கொடுவினையின் சுழலகப்பட் டுழல்வேனோ
வறமுடையா யென்னப்பா வரங்காவென் னுருயிருக்
குறவுடையா யடியேனை யுயக்கொள்வ தொருநாளே.

(இ - ள்) அறம் உடையாய் - எல்லாத் தருமங்களையு முடையவனே! என் அப்பா-எனது சுவாமியே! அரங்கா—! என் ஆருயிருக்கு-எனது அரிய ஆத்துமாவுக்கு, உறவு உடையாய்-உறவினனானவனே!—பிறவி எனும் கடல்-பிறப்பென்கிற பெரிய கடலில், அழுந்தி - மூழ்கி, பிணி பசியோடு இந்திரியம் - நோயும் பசியும் பஞ்சேந்திரியங்களுமாகிய, சுறவம் - சுறுமீன்கள், நுங்க - விழுங்கும்படி, கொடு வினையின் சுழல் - கொடிய இருவினைகளாகிய நீர்ச்சுழியில், அகப்பட்டு - உட்பட்டுச் சிக்கிக்கொண்டு, உழல்வேனோ - சுழலக்கடவேனோ? அடியேனை—, உய கொள்வது-உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஆட்கொள்வதாகிய, ஒரு நாளே - ஒருதினமும் (உளதாகுமோ)? (எ - று.)

கரைகாணவொண்ணா திருத்தலால் பிறவியைக் கடலாகவும், கடலில் வீழ்ந்தவரைச் சுறுமீன்கள் கொத்தித் தின்பதுபோலப் பிணி பசி முதலியவை பிறவியிலுழல்கின்ற ஆன்மாவை வருத்துதலால் அப்பிணி பசி முதலியவற்றைச் சுறுமீன்களாகவும், சுழலிலகப்பட்டவர் அச்சுழலினின்று தப்புதலரிதாவதுபோல இருவினையி லகப்பட்டவன் அதனினின்று மீளுதலரிதாதலால் இருவினைகளைச் சுழலாகவும் உருவகஞ்செய்தனர். இதனால் பிறவிக்கடலினின்று கரையேறுதற்கு திருமாலே தோணியாவ னென்றவாறு. "ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் - விஷ்ணு போதம்விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்," "துன்பக்கடல் புக்குவைகுந்த னென்பதோர் தோணிபெறா துழல்கின்றான்" என்பன காண்க.

இது, எல்லாச்சீருங் காய்ச்சீர்களாகிய கொச்சகக்கலிப்பா. (௯௬)

ஒருபொருளல்லே னிருவினையுடையே
  னுனதுதொண்டெனுந் துறைகுளித்தின்
பெருகுதண்ணளியின் பாசந்தொட்டிழிந்து
  பெரியதோர்முத்தியான்பெற்றேன்
றிருவுமாமணியுஞ் சங்கமுமேந்திச்
  செய்யதாமரைபலபூத்துக்
கருநிறமுடைத்தாய் நதிபொருதரங்கங்
  கலந்ததோர்கருணைவாரிதியே.

(இ - ள்.) திருவும் - ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியையும் [நிதிகளையும்], மா மணியும் - அழகிய கௌஸ்துபரத்தினத்தையும் [பெரியரத்தினங்களையும்], சங்கமும் - பாஞ்சசன்னியத்தையும் [சங்குகளையும்], ஏந்தி - தரித்து, செய்ய தாமரை பல பூத்து - சிவந்த பல தாமரைமலர்போன்ற திருவவயவங்கள் விளங்கப்பெற்று [பல்செந்தாமரைமலர் பூக்கப்பெற்று], கரு நிறம் உடைத்தாய் - கறுத்தநிறத்தையுடையதாய், தரங்கம் பொரு நதி கலந்தது - அலைமோதுகின்ற காவேரியாற்றினிடஞ் சேர்ந்ததாகிய [அலைமோதுகின்ற நதிகள் சேரப்பெற்றதாகிய], ஓர் - ஒப்பற்ற, கருணை வாரிதியே - அருட்கடலே!—ஒரு பொருள் அல்லேன் - ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதவனும்

(செல்வஞ் சிறிது மில்லாதவனும்), இருவினை உடையேன் - (நல்வினை தீவினையென்னும்) இரண்டுவினைகளையு முடையவனும் [மிக்க முயற்சியை யுடையேனும்] ஆகிய, யான்—, உனது—, தொண்டு எனும் - கைங்கரிய மாகிய, துறை - வழியில் [இறங்குமிடத்தில்], குளித்து - பிரவேசித்து [மூழ்கி], உன் - உனது, பெருகு தண் அளியின் - மிக்க குளிர்ந்த திருவரு ளாகிய, பாசம்-கயிற்றை, தொட்டு - பிடித்துக்கொண்டு, இழிந்து-இறங்கி, பெரியது ஓர் முத்தி - பெரியதொரு பரமபதத்தை [பெரியதோர் முத்து - சிறந்ததொரு முத்தை], பெற்றேன்—; (எ - று.)

ஒன்றுக்கும் பற்றாதவனும் இருவினைகளையுமுடைய யான் உனக்கு அடிமைபூண்டு உனது தண்ணளியையே பற்றுசாகக்கொண்டு முத்தியைப் பெற்றேனென்பதாம். இதில், நிதிகளையும் இரத்தினங்களையும் சங்கத் தையு முடையதாய்ப் பலதாமரைமலர்கள் மலரப்பெற்று நதிகள் வந்து சேர்தற்கு இடமாகிய கடலிலே, வறியவனாகிய யான் பெருமுயற்சியோடு பெருங் கயிற்றைப் பற்றிக்கொண்டு, முத்துக்குளிக்குந் துறையில் இறங்கிக் குளித்து முத்துகளைப் பெற்றேனென்ற ஒருபொருளும் தொனிக்கின்றது. **சுருங்கச் சொல்லலணி**; இதற்கு **உருவகவணி** அங்கமாய் நின்றது.

இருவினையுடையேனென்பதற்கு-பிறத்தலு மிறத்தலுமாகிய இரண்டு தொழில்களையு முடையேனென்றுமாம். முத்தி - முத்தென ஈறுதிரிந்தது, பக்தி - பத்து, ஸந்தி - சந்து என்றாற்போல. நீர் நிரம்பிய கடல் - பாலக் கருணை நிறைந்தவரென்றற்குக் கருணைவாரிதியே யென்றார். பெற்றேன் காலவழுவமைதி.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம், 86-ஆங் கவியிற் கூறப்பட்டது. (கூஎ)

வாரியரங்கம்வருதிருப்பாவைக்குமண்மகட்குஞ்
சீரியரங்கண்வளர்திருக்கோலமுந்தென்றிருக்கா
வேரியரங்கவிமானமுங்கோயிலுமேவித்தொழார்
பூரியரங்கவர்கண்ணிரண்டாவனபுண்ணிரண்டே.

(இ - ள்.) வாரி அரங்கம் வரு—திருப்பாற்கடலினிடத்தினின்றுந்தோன் றிய, திருப்பாவைக்கும் - திருமகளுக்கும், (வாரி அரங்கம் வரு) - கடலாற் சூழப்பட்ட, மண்மகட்கும் - நிலமகளுக்கும், சீரியர் - சிறந்தகணவராகிய நம்பெருமாள், அம் கண் வளர் - அழகாகத் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, திரு கோலமும் - திருக்கோலத்தையும், தென் திரு காவேரி - அழகிய திருக் காவேரியின் மத்தியிலுள்ள, அரங்க விமானமும்-ஸ்ரீரங்கவிமானத்தையும், கோயிலும் - பெரியகோயிலையும், மேவி தொழார் - விரும்பி வணங்காதவர் கள்,—பூரியர் - கீழ்மக்களாவர்: அங்கு அவர் கண் இரண்டு ஆவன - அத் தன்மையையுடைய அவர்களது இரண்டுகண்களும், புண் இரண்டே - இரண்டு புண்களேயாகும் [கண்களல்லவாம்]; (எ - று.)

உரைமெழுக்கிற் பொன்போல ஆத்துமாக்கள் மூலப்ரக்ருதியிலே ஒட்டிக்கொண்டு இறகொடிந்த பட்சிபோலே கரணகளேபரங்களின்றி கலிவு படுவதைக் கண்டு எம்பெருமான் ஒருகருணைகொண்டு இவர்கட்குக் கண் கை கால் முதலிய உறுப்புக்களைத் தந்து தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி சாஸ்திரங்களையும் அளித்தனனாதலால், அவ்வாறு தந்த பயனைப் பெறாதவர்களது கண்கள் கண்களல்ல, புண்ணாகுமென்பதாம்; "பூணாரமார்பனைப் புள்ளூரும் பொன்மலையைக் காணாதார்கண்ணென்றுங் கண்ணல்லகண்டாமே" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். கண்ணைக்கூறியது, மற்றைய உறுப்புக்கட்கும் உபலக்ஷணம். இச்செய்யுளில், திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க: இதனை "கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு, புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. வாரி - நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை. 'வாரியரங்கம்வரு' என்பது இரட்டுறமொழிதலாய்ப் பொருளுரைத்து மண்மகளோடுஞ் சேர்க்கப்பட்டது. அரங்கம் - நீரிடைத் திட்டு.

இது, நேரசை யாதியான கட்டளைக்கலித்துறை. (கஅ)

புண்ணா ருடற்பிறவி போதுமெனக் கும்முனக்கு
மெண்ணா திருந்த தினிப்போதுங்—கண்ணா
குழற்காளாய் தென்னரங்கக் கோயிலாய் நின்பொற்
கழற்காளாய் நின்றேனைக் கா.

(இ - ள்.) கண்ணா - கிருஷ்ணனே! குழல் காளாய் - வேய்ங்குழலையுடைய காளை போன்றவனே! தென் அரங்கம் கோயிலாய் - தென் திருவரங்கம் கோயிலை யுடையவனே!—இனி—, எனக்கும்—, புண் ஆர் உடல் பிறவி - மாமிசம்நிறைந்த உடம்பையெடுத்துப் பிறக்கும் ஜன்மம், போதும்—; உனக்கும்—, எண்ணாது இருந்தது - (என்னை) நினையாமலே யிருந்தது, போதும்—; (இனியாயினும்), நின் பொன் கழற்கு - உனது அழகிய திருவடிகளுக்கு, ஆள் ஆய் நின்றேனை - அடிமையாய்நின்ற என்னை, கா - இரட்சித்தருள்; (எ - று.)

எல்லையில்லாத காலமாக உன்னை நினையாமலே பிறந்து பிறந்து இளைத்துப்போனேன்: இது என்மீது பெருங்குற்றமே; நான் நினைக்குமாறு நிர்ஹேதுகமான திருவருளினாற் செய்யவேண்டியவன் நீயே யாதலால், இத்தனை காலமாக அடியேனைப்பற்றித் திருவுள்ளத்துக் கொள்ளாமல் வீணே பொழுதுபோக்கியது உனது குற்றமே; இவ் விஷயத்தைக்குறித்து இப்போது தர்க்கித்துக்கொண்டிருத்தலிற் பயனில்லை: உனது திருவருளினால் உன் திருவடித் தொண்டனாய்நிற்கும் அடியேனை இனியாவது கைகழுவவிடாமற் பாதுகாக்கவேண்டு மென்பதாம்: "அக்கரை யென்னு மனத்தக்கடலுளழுந்தி யுன்பேரருளால், இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்" என்றார் பெரியாரும். காளாய் - விளி. காளை - இளவெருது; உவமவாகுபெயர்.

இது, நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (கக)

காவிரிவாய்ப் பாம்பணைமேற் கருமுகில்போற் கண்வளருங் கருணைவள்ளல், பூவிரியுந்துழா யரங்கர் பொன்னடியே தஞ்சமெனப் பொருந்திவாழ்வார், யாவரினு மிழிகுலத்தோ ராகுலு மவர்கண்டீ ரிமையாநாட்டத், தேவரினு முனிவரினுஞ் சிவனயனென் றிருவரி னுஞ் சீரியோரே.

(இ - ள்.) காவிரிவாய் - உபயகாவேரிமத்தியில், பாம்பு அணைமேல் - சேஷசயனத்தில், கருமுகில்போல் - காளமேகம்போல, கண்வளரும் - திருக்கண் வளர்ந்தருளுகின்ற, கருணை வள்ளல் - திருவருளையுடையவரை யாது கொடுப்பவராகிய, பூ விரியும் துழாய் அரங்கர்–பொலிவுமிக்க திருத் துழாய் மாலையையுடைய ரங்கநாதரது, பொன் அடியே - அழகிய திருவடி களையே, தஞ்சம் என - அடைக்கலமாகக்கொண்டு, பொருந்தி - சரண மடைந்து, வாழ்வார் - வாழ்பவர்கள்,—யாவரினும் இழி குலத்தோர் ஆகு லும் - எல்லோரினும் தாழ்ந்த குலத்தில் தோன்றியவராயினும், அவர் கண்டீர் - அவரன்றோ, இமையா நாட்டம் தேவரினும்-இமையாதகண்களை யுடைய தேவர்களினும், முனிவரினும் - முனிவர்களினும், சிவன் அயன் என்ற இருவரினும் - சிவனும் பிரமனுமென்கிற இரண்டுபேரினும், சீரி யோரே - சிறப்பினையுடையோராவர்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகளே தஞ்சமென்ற உறுதியையுடைய சாத்து விகர்கள் அகங்காரமமகாரங்கள் மண்டிநிற்கப்பெற்ற தேவர் முதலியோரி னும் உயர்ந்தவராவ ரென்றவாறு.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம், 15 - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (௧00)

மழைமுகி லெனவே பணமு கந்திகழ்
வரியர வணையே றிவாழ ரங்கர்த
மெழில்பெறு மிருதா ளிலேக லம்பக
மெனுமொரு தமிழ்மா லைதான ணிந்தனன்
குழலிசை யளிமே வுகூரம் வந்தருள்
குருபர னிருபா தபோத டைந்தவ
னழகிய மணவா ளதாச னென்பவ
னடியவ ரடிசூ டிவாழு மன்பனே.

(இ - ள்.) பண முகம் திகழ் - படங்களோடுகூடிய (ஆயிர) முகங்கள் விளங்குகின்ற, வரி அரவு அணை - புள்ளிகளையுடைய திருவனந்தாழ்வா னாகிய சயனத்தில், மழை முகில் என - கார்காலத்து மேகம்போல, ஏறி வாழ் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, அரங்கர்தம் - ரங்கநாதரது, எழில் பெறும் - அழகுபெற்ற, இரு தாளிலே - உபயதிருவடிகளிலே, கலம்பகம் எனும் - கலம்பகமென்கிற, ஒரு தமிழ்மாலை-தமிழாலாகிய தொருமாலையை [பிரபந்தத்தை], அணிந்தனன் - சூடினான்; (யாரென்னின்),—குழல் இசை அளி மேவு - வேய்ங்குழலினிசைபோலும் பாட்டிசையையுடைய வண்டுகள்

விரும்பிமொய்க்கின்ற, கூரம் - கூரமென்னும்பதியில், வந்தருள் - திருவவதரித்த, குரு பரன் - சிறந்த ஆசாரியராகிய ஆழ்வானது, இரு பாத போது- உபயதிருவடித் தாமரைகளை, அடைந்தவன் - அடைந்தவனும், அடியவர் அடிசூடி வாழும் - அடியார்களது திருவடிகளை(த் தலைமேல் வைக்கும் மலையாகக்கொண்டு) சூடிவாழ்கின்ற, அன்பன் - பக்தனுமாகிய, அழகிய மணவாளதாசன் என்பவன் - அழகியமணவாளதாச னென்கிற திவ்விய கவி பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்; (எ - று.)

இது, தன்னைப் பிறன்போலும் பதிகங் கூறியது; வடநூலாரும், சடகோபர் சம்பந்தர் முதலாயினோரும், திவாகரரும், பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் செய்தாரும் முன்னுகைப் பின்னுகைத் தாமே பதிகங் கூறுமாறு காண்க.

'குருபரனிருபாதபோதடைந்தவன்' என்பதற்கு - கூரத்தாழ்வானது உபயபாதங்களாகிய பராசரபட்டர் வேதவியாசபட்டர் என்னும் இரண்டு திருக்குமாரர்களை ஆசிரியராக அடைந்தவ னென்றவாறு: குருபரன்-பரம குரு, தனது குருக்களுக்குக் குரு.

இது - ஒன்றும் ஐந்தும் கருவிளச்சீர்களும், இரண்டும், மூன்றும், ஆறும் ஏழாஞ்சீர்கள் புளிமாச்சீர்களும், நான்கும் எட்டும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய **எண்சீராசிரியச் சந்தவிருத்தம்.** தனதன தனதா தனத தந்தன—தனதன தனதா தனத தந்தன எனச் சந்தக்குழிப்புக்காண்க.

திருவரங்கக்கலம்பகம் முற்றிற்று.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
9	32	ஞனு	ஞலு
30	27	வருங்கு	மருங்கு
96	13	முதத்தின்	முகத்தின்
100	35	திப்பிய	திவ்விய
101	7	புடைப்	புடை
103	27	பாசபாக	பாசமாக
111	13	தருயிரு	தருளியிரு

மற்றுங்காணப்படினுந் திருத்திக்கொள்க.

திருவரங்கக்கலம்பகச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி

ஸ்ரீ இராமலிங்கம் அச்சகம், 14, ஹண்டர்ஸ் ரோட், வேப்பேரி, சென்னை-7

ஸ்ரீ

திருவேங்கடத்தந்தாதி

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - இங்கு மேன்மைப் பொருளது. இது, வேங்கடத்துக்கு அடைமொழி; அந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

வேங்கடம் என்பது - திருமாலின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் ஒன்றும், வடநாட்டுத்திருப்பதிகள் பன்னிரண்டனுள் முதலதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகிற மூன்று தலங்களுள் இடையது மாகிய தலம். தன்னையடைந்தவர்களுடைய பாவ மனைத்தையும் ஒழிப்பதனால், 'வேங்கடம்' எனப் பெயர்பெற்றது. (வேம் - பாவம், கடம் - எரித்தல்). 'வேம் என்பது - அழிவின்மை, கடம் என்பது - ஐசுவரியம்; அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் (தன்னையடைந்தார்க்குத்) தருதலால் வேங்கடமெனப் பெயர்கொண்டது' என்றும் உரைப்பதுண்டு.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவேங்கடம் என்ற தொடர் பண்புத்தொகை; மேன்மையையுடைய என்று பொருள் கொண்டால் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும்பயனுமுடன் தொக்க தொகையாம். வேங்கடத்தந்தாதி என்ற தொடர்-வேங்கடத்தினது சம்பந்தமான அந்தாதித்தொடையாற்பாடப்பட்ட தொருநூலென்று பொருள்படும், ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை: வேங்கடத்தைப் பற்றிய அந்தாதியென்று விரிப்பின் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பொருளுந்தொக்க தொகையாம். வேங்கடத்தந்தாதி யென்ற தொடரில் வேங்கடம் என்பதன் மவ்வீறு ஒற்றழிய ஈற்றுநின்ற அகரத்தின்முன் சாரியையின் முதல் அகரம் கெட்டது. மற்றும், அத்துச்சாரியையின் ஈற்று உகரம் உயிர்வர ஒடிற்று.

அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது: அன்மொழித்தொகை; தீர்க்கசந்தி: அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைப்பது. பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். (அதாவது - நூறுவெண்பாவினாலேனும் நூறுகட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது.) இந்நூல் அந்தாதித்தொடையா லமைந்த நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளையுடையது,

இந்நூலிலுள்ள கலித்துறைகள் யாவும் பெரும்பாலும் **திரிபு** என்னுஞ் சொல்லணியையும், சிறுபான்மை **யமகம்** என்னுஞ் சொல்லணியையும் உடையன. திரிபு ஆவது - ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்து மாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டு முதலிய பல எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபடுவது. யமகமாவது - பல அடிகளிலாயினும் ஓரடியிற் பல இடங்களிலாயினும் வந்த எழுத்துத் தொடர்களே மீண்டும்வந்து பொருள் வேறுபடுவது; இது, தமிழில் **மடக்கு** எனப்படும்.

சிறப்புப்பாயிரம்

இக்கரையந்திரத்துட்பட்டதென்னவிருவினையுட்
புக்கரைமாநொடியுந்தரியாதுழல்புன்பிறப்பா
மெக்கரைநீக்கிப்படித்தாரையந்தவிருவிரசைக்
கக்கரைசேர்க்குமணவாளதாசனருங்கவியே.

(இதன் பொருள்.) மணவாளதாசன் - அழகிய மணவாளதாசரது, அருங்கவி - அருமையான பாடல்களானவை, — படித்தாரை - (தம்மை) ஓதினவர்களை,—இக்கு-கரும்பானது, அரை யந்திரத்துள் பட்டது என்ன - (தன்னுள் அகப்பட்டபொருளை) நசுக்குகின்ற ஆலையென்னும் யந்திரத்தினுள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டாற்போல, இரு வினையுள் புக்கு - (நல்வினை தீவினைகளாகிய) இருவகை வினைகளினுள்ளே (ஆன்மா) அகப்பட்டுக் கொண்டு, அரை மா நொடியும் தரியாது - அரை மாநொடி யென்னுஞ் சிறிதளவு பொழுதேனுங் கவலையற்று நிற்காமல், உழல் - அலைந்து திரிதற்கு இடமாகிற, புல் பிறப்பு ஆம் - இழிவான பிறப்புக்களாகிய, எக்கரை- மணல்மேட்டை, நீக்கி - கடக்கச்செய்து,— அந்த இரு விரசைக்கு அக்கரை சேர்க்கும் - அந்தப் பெரிய விரஜா நதிக்கு அக்கரையிலுள்ள பரமபதத்திற் சேர்த்துவிடும்; (என்றவாறு.)

அழகிய மணவாளதாசரால் இயற்றப்பட்ட திருவேங்கடத்தந்தாதிச் செய்யுள்களைப் படித்தவர்கள் ஒழித்தற்கு அரிய பிறப்பை யொழித்துப் பிரகிருதிசம்பந்தமற்று விரஜாநதியில் நீராடிப் பரமபதஞ் சேர்வரென இந்நூற் பயன் கூறு முகத்தால், இந்நூலின் சிறப்பையும், இந்நூலாசிரியரது தெய்வப் புலமையையும் தெரிவித்தவாறும். அநந்தகோடி பிரமாண்டங்களடங்கிய மூலப்பிரகிருதிக்கு அப்புறத்தே விரஜாநதிக்கு அப்பால் ஸ்ரீமந்நாராயண னெழுந்தருளியிருக்கும் பரமபதம் உள்ளதாதலால், 'அந்த இரு விரசைக்கு அக்கரை சேர்க்கும்' எனப்பட்டது. 'இக்கரை..........உழல்' என்றது, உயிர் இருவினையுள் அகப்பட்டுத் தன்வசமின்றிப் பரவசமாய் வீடுபெறாது வருந்துவதற்கு, கரும்பு ஆலையிலகப்பட்டு நொருங்கிச்சிதைதலை உவமை கூறினர். உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதில் பொன் விலங்கும் இருப்பு விலங்கும் போலப் புண்ணியசன்மமும் பாவசன்மமும் சமமேயாதலும், எல்லாக் கருமங்களையும் முற்றும் ஒழித்தவர்களே சிற்றின்பத்துக்கும் பெருந்துன்பத்துக்

குமே இடமான எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் புகுதாமற் பேரின்பத்துக்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலராவ ரென்பதும் உணர்க.

மா என்பது எண்ணலளவைகளில் ஒன்று; அது, இருபதில் ஒன்று. அதிற்பாதி, அரைமா. நொடி —மனிதர் இயல்பாக ஒருமுறை கைந்நொடித் தற்கு வேண்டும்பொழுது; ஒருமாத்திரைப்பொழுது; உம் — இழிவுசிறப்பு. பிறப்புக் கடத்தற்கு அரிதென்பது தோன்ற, அதற்கு மணல்மேடு உவமை கூறப்பட்டது. எக்கர் = எக்கல்: ஈற்றுப்போலி. தன்னில்மூழ்குபவர் ரஜோ குணம் தீரப்பெறு மிடமாதலால், விரஜா என்று பெயர். இக்ஷு, யந்த்ரம், விரஜா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. பாடுபவனதுபெயராகிய கவி இலக்கணையாய் அவனாற்பாடப்பட்ட பாடல்களின்மேல் நிற்கும்; கர்த்தா வாகுபெயர். என்ன — உவமவுருபு. இருவினை — இரண்டு + வினை. இரு விரசை— இருமை + விரசை: இருமையென்ற பண்பு, பெருமையின்மேலது. ‘இக்கரையந்திரத்துட் பட்டதென்ன விருவினையுட்புக் கரைமாநொடியுந் தரியா துழல்’ என்றது, **உவமையணி**. புன்பிறப்பாம் எக்கர்—**உருவகவணி.**

ஒருபெயரின் ஒரு பகுதியைக்கொண்டு அப்பெயர்முழுவதையுங் குறிப் பதொரு மரபுபற்றி, அழகியமணவாளதாசரை ‘மணவாளதாசன்’, என்றார். ‘மணவாளதாசனருங்கவி’ என்றவிடத்துத் தொக்குநின்ற ஆறனுருபு—செய் யுட்கிழமைப்பொருளில் வந்தது; ‘கபிலரகவல்’, ‘கம்பராமாயணம்’ என்ற விடங்களிற் போல: (வேங்கடத்தந்தாதி என்றவிடத்துத் தொக்கு நின்ற ஆறனுருபின்பொருளோடு இப்பொருளுக்கு உள்ளவேறுபாடு கருதத் தக்கது: அங்கு ஆறனுருபு-விஷயமாக வுடைமையாகிய சம்பந்தப்பொருளில் வந்தது.)

இக்கவி அபியுக்தரி லொருவர் செய்ததென்பர். இது, வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் **தனியன்** எனப்படும். (நூலினுள்அடங்காது தனியே பாயிரமாய்நிற்றல்பற்றியது, அப்பெயர்; ‘அன்’விகுதி—உயர்வுப்பொருளது.)

காப்பு.

காப்பு--காத்தல்; அது, இங்கு, **காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக்** குறிக்கும்: ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தைமுடிக்கவல்ல தலைமைப்பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. இக்காப்புச்செய்யுள், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருட் பிரதானரான நம்மாழ்வாரைப் பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், விஷ் ணுபக்தர்களிற்சிறந்த ஆழ்வாரைக்குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்க மாம். தம்தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி அக்கடவு ளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தின் பாற்படு மென அறிக.

நல்ல வந்தாதி திருவேங்கடவற்கு நான்விளம்பச்
சொல்ல வந்தாதின் வழுபொருட் சோர்வறச் சொல்வித்தருள்
பல்ல வந்தாதிசை வண்டார் குருகைப்பரசமயம்
வெல்லவந்தாதி மறைதமிழாற் செய்தவித்தகனே.

(இ—ள்.) பல்லவம்—(சோலைகளிலுள்ள மரங்களின்) தளிர்களிலும், தாது—பூந் துகளிலும், இசை வண்டு ஆர்—(நறுமணத்தையுட்கொள்ளும் பொருட்டு) இசைபாடுகிற வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற, குருகை-திருக்குருகூரென்னுந்திருப்பதியிலே, பர சமயம்வெல்ல வந்து—(ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமல்லாத) அயல்மதங்களை வெல்லுமாறு திருவவதரித்து, ஆதி மறை தமிழால் செய்த—பழமையன வடமொழிவேதங்களைத் தமிழ்ப்பாஷையினால் (திவ்வியப்பிரபந்தங்களாகச்) செய்தருளிய, வித்தகனே—ஞானசொரூபியாயுள்ளவனே!—நல்ல அந்தாதி—நல்ல அந்தாதியென்னும் பிரபந்தத்தை, திருவேங்கடவற்கு—திருவேங்கடமுடையான்விஷயமாக, நான் விளம்ப—நான் பாடுமாறு, சொல் அவம்—சொற்குற்றங்களும், தாதின் வழு—வினைப் பகுதிகளின்குற்றங்களும், பொருள் சோர்வு—பொருட் குற்றங்களும், அற—சிறிது மில்லாதபடி, சொல்வித்து அருள்—சொல்வித்தருள்வாய்; (எ—று)

சொற்குற்றம் பொருட்குற்ற மின்றிக் கவிபாடுமாறு எனக்கு நல்ல கவனசக்தியை அருள்புரிக வென்று தாம் திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாகத் தமிழ்நூல்செய்வதற்கு அவ்வாழ்வாரருளை வேண்டுகின்றன ரென்க.

குருகை - நம்மாழ்வார் திருவவதரித்த தலம்: பாண்டிய நாட்டுத் திருபபதிகள் பதினெட்டனுள் ஒன்று. குருகூர் எனவும் வழங்கும். தாது - பூந்தாது, மகரந்தப்பொடி. ஆழ்வார் தமதுபிரபந்தங்களிற்கூறிய தத்துவார்த்தங்களைக் கொண்டு பிறமதங்களாகிய யானைகளைச் செருக்கடக்கி அவற்றிற்குத் தாம் மாவெட்டியென்னுங்கருவிபோன்றவராய்ப் பராங்குசரென்று ஒரு திருநாமம் பெறுதல் தோன்ற 'பரசமயம்வெல்ல வந்து' என்றது. அபௌருஷேயமும் நித்தியமுமாய்ச் செய்யாமொழி யெனப்படுகிற சிறப்புத் தோன்ற 'ஆதிமறை' என்றும், ஆழ்வார் இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களின் சாரார்த்தங்கள் முறையே அமையத் திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவாய்மொழி பெரிய திருவந்தாதி என்ற நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி உலகத்தை உய்வித்தமை தோன்ற 'மறை தமிழாற்செய்த' என்று கூறியது. பின்பு 'தாதின்வழு' என்று முதனிலைக் குற்றங்களைத் தனியே எடுத்துக் கூறுதலால், முன்பு 'சொல்லவம்' என்றது, அவையொழிந்த மற்றைச் சொற்குற்றங்களின் மேல் நிற்கும். தாது - வினைப்பகுதியைக் குறிக்கும்போது, வடசொல். விண்டுவின், சம்புவின், என்றாற்போல குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடாது தாதுவின் என வாற்பாலது, இங்குத் திரிபுநயம் நோக்கி, உயிர் வரினுக் குறள் மெய்விட்டோடி 'தாதின்' என நின்றது.

நூல்

க. திருவேங்கடத்து நிலைபெற்று நின்றன சிற்றன்னையால்
தருவேங்கடத்துத் தரைமேனடந்தன தாழ்பிறப்பின
உருவேங்கடத்துக்குளத் தேயிருந்தன வுற்றழைக்க
வருவேங்கடத்தும் பியஞ்சலென்றோடி னமால்கழலே.

(இ - ள்.) கடம் - மதத்தையுடைய, தும்பி - யானையாகிய கஜேந்திராழ்வான், உற்று - (முதலையினால் பற்றப்பட்டுத்) துன்ப முற்று, அழைக்க - (ஆதிமூலமே யென்று) கூப்பிட, (அதனைத் துன்பந்தீர்த்துப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு), வருவேம் அஞ்சல் என்று ஓடின-'(யாம் இதோ) வருகிறோம் (நீ) அஞ்சவேண்டா' என்று (அபயவார்த்தை) சொல்லிக் கொண்டு (தனது இருப்பிடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து அவ்யானையினிடத்துக்கு)விரைந்து சென்ற, மால் - திருமாலினது, கழல் - திருவடிகள்,— திருவேங்கடத்து - திருவேங்கட மலையில், நிலை பெற்று நின்றன - நிலையாக நின்றுள்ளன; சிறு அன்னையால் - சிறியதாயாகிய கைகேயியின் கட்டளையால், தருவேம் கடத்து தரைமேல் நடந்தன - மரங்கள் வேகப்பெற்ற கடுஞ்சுரத்து நிலத்தின் மேல் நடந்து சென்றன; தாழ் பிறப்பின் உருவேங்கள் - இழிந்த பிறப்பின் வடிவத்தையுடைய எங்களது, தத்துக்கு - ஆபத்தை நீக்குதற்பொருட்டு, உளத்தே இருந்தன - (எங்கள்) மனத்திலே வந்து எழுந்தருளியிருந்தன: (எ-று) எ. ஈற்றசை.

இது, **பாதவகுப்பு** என்னும் பிரபந்தத்துறை. பாதவகுப்பு - பிரபந்தத் தலைவனது திருவடிகளின் சிறப்புக்களைக் கூறுவது; "பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவனடி சேராதார்" என்றபடி சரணமடைகிற உயிர்கட்கெல்லாம் உஜ்ஜீவநகரமாயிருப்பது திருமாலின் திருவடியாதலால், நூலின் தொடக்கத்தில் அதன் ஏற்றத்தை எடுத்துக்கூறினரென்க. திருவேங்கடத்தில் எம்பெருமான் நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருத்தலால், 'திருவேங்கடத்து நிலைபெற்றுநின்றன' என்றார். இராமபிரான் மாதா பிதாக்களின் சொல்லைப் பாதுகாக்க வனஞ் சென்றமை பிரசித்தம். இராமபிரான் திருமாலின் திருவவதார மாதலால், அப்பெருமானது செய்கை இங்குத் திருமாலின் செய்கையாக ஒற்றுமைநயம்பற்றிக் கூறப்பட்டது; இதனை, இதுபோல வருமிடங்கட்கெல்லாங் கொள்க. பரத்வம் வியூகம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சை என்ற ஐந்தும் எம்பெருமானது ஐவகை நிலைகளாம் - அவற்றில் இங்கு 'திருவேங்கடத்து நிலைபெற்று நின்றன' என்றது அர்ச்சாவதாரத்தை; அதாவது - விக்கிரகரூபத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தல் 'சிற்றனையால் தரு வேங்கடத்துத் தரைமேல் நடந்தன' என்றது, விபவத்தை; அது, ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள், 'தாழ் பிறப்பினுருவேங்கள் தத்துக்கு உளத்தேயிருந்தன' என்றது, அந்தர்யாமித்வத்தை; அது - சராசரப் பொருள்களெல்லாவற்றினுள்ளும் எள்ளினுள் எண்ணெய் போல மறைந்து வசித்தலையும் அடியார்கள் மனத்தில் வீற்றிருத்தலையும் குறிக்கும். 'உற்றழைக்க வருவேங்கடத்தும்பி யஞ்சலென்றோடின மால் கழல்' என்றது, பரத்வத்தோடு சௌலப்யத்தையும் காட்டும்; பரத்வமாவது - பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை: சௌலப்பயம் - அடிய

வர்க்கு எளியனாதல். வியூகம்—மேல்வருமிடத்துக் காண்க; அது, திருப் பாற்கடலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

'தரு வேம்' என்ற அடைமொழி, காட்டின் கொடுமையை விளக்கும். வேம் — வேகும் என்ற செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்று உயிர்மெய் சென்றது. தாழ்பிறப்பின் உருவேங்கள் — இழிவானபிறப்புக்களிற் பிறந்தநிலையுடைய நாங்கள் என்றபடி. உருவேம்—உரு என்ற பெயர்ச்சொல்லின்மேற் பிறந்த **தன்மைப்பன்மைக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்;** கள் — விகுதிமேல் விகுதி. தன்னைப்போன்ற அடியார்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையாக 'தாழ்பிறப்பினுருவேங்கள்' என்றார். தத்துக்கு என்ற நான்கனுருபு — பகைப்பொருளது; வருவேம் — தனித்தன்மைப்பன்மை. கடம் — வட சொல்; இந்த யானைக்கன்னத்தின்பெயர், அதனி னின்று வழியும் மதநீர்க்கு இடவாகு பெயராம். தும்பி என்பதை இயல்பாக வந்த அண்மைவிளியாகவுங் கொள்ளலாம். மால்—பெருமை, அடியார்கள்பக்கல் அன்பு, திருமகளிடத்துக் காதல், மாயை, கருநிறம் இவற்றை—யுடையவன். 'கழல்'—பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால், 'நின்றன' முதலிய பலவின் பால் முற்றுக்களைக் கொண்டது. ஒரு விலங்கினாலே மற்றொருவிலங் கிற்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தான் இருந்தவிடத்தி லிருந்தே தீர்ப்பது ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளிதாயினும் அப்பெருமான் அங்ஙனஞ்செய்யாமல் தமதுபேரருளினால் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்து உதவின மகாகுணத்தில் ஈடுபட்டு 'உற்றழைக்க வருவேம் கடத்தும்பி அஞ்சலென்றோடின மால்கழல்' என்றார். உற் றழைக்க வருவேங்கடத்தும்பி யஞ்சலென்றோடின மால்—"முன் தவித்து ஆனை வாவென வந்தான்" என்பர் அழகரந்தாதியிலும்.

நின்றன, நடந்தன, இருந்தன, ஓடின என்ற மாறுபட்டசொற்கள் நான்கையும் நான்கடிகளிலும் நிறுத்தினது, **முரண்தொடை.** நிற்றல் முதலிய செயல்களை இட வேறுபாட்டினாலும் கால வேறுபாட்டினாலும் 'மால்கழல்' என்ற ஒருபொருளுக்கே ஏற்றியுரைத்தது **முரண்விளைந்தழி வணி**யாதலும், 'மால்கழல்' என்பது ஈற்றில்நின்று 'நின்றன' 'நடந்தன' 'இருந்தன' என்னுஞ் சொற்களோடு இயைதல் **கடைநிலைவிளக்கா**தலும் அறியத்தக்கவை. எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக்கூற வேண்டுவது மரபாதலால், திரு என்று தொடங்கினர். (க)

உ. மாலை மதிக்குஞ்சியீசனும் போதனும் வாசவனும்
நூலைமதிக்கு முனிவருந்தேவரு நோக்கியந்தி
காலைமதிக்குள் வைத்தேத்துந்திருமலைகைம் மலையால்
வேலைமதிக்கும் பெருமானுறை திருவேங்கடமே.

(இ—ள்) மாலை-அந்திப்பொழுதில் விளங்குகின்ற, மதி—பிறைச்சந்திரனைத் தரித்த, குஞ்சி—தலைமயிர் முடியையுடைய, ஈசனும் — சிவபிரானும், போத னும் — பிரமதேவனும், வாசவனும்—தேவேந்திரனும், நூலைமதிக்கும் முனி

வரும்—சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்தறிகிற முனிவர்களும், தேவரும்—தேவர்களும், அந்தி—மாலைப்பொழுதிலும், காலை—காலைப்பொழுதிலும், நோக்கி-தரிசித்து, மதிக்குள் வைத்து—தமது அறிவில் வைத்து [மனத்திற்கொண்டு தியானித்து], எத்தும்—துதிக்கப்பெற்ற, திரு மலை—சிறந்த மலை, (எதுவென்றால்,—)கை மலையால் வேலை மதிக்கும் பெருமான் உறை திருவேங்கடமே—(தமது) கைகளாகிய மலைகளைக்கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமலையேயாம் (எ—று.)

இச்செய்யுள், **ஊர்** அல்லது **பதி** எனப்படுகிற பிரபந்தத்துறை அமையக் கூறியது; 'இன்னசிறப்புடையது பிரபந்தத்தலைவனதுவாழிடம்' என்ற வாய்பாடுபொருந்தக் கூறுதல், இதன் இலக்கணமாம். திருவேங்கடமுடையான் தேவாதிதேவனை திருமாலாதலால் மற்றைத் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் அவனெழுந்தருளியிருக்கிற அவ்விடத்தைச் சந்தியாகாலமிரண்டிலும் தரிசித்துத் தியானித்துத் துதித்து வழிபடுவரென்க. இங்ஙன்சிறப்புடைய மலையாதல்பற்றித் திருமலையென்று தென்மொழியிலும், ஸ்ரீசைலமென்றுவடமொழியிலும் திருவேங்கடத்துக்குச் சிறப்பாகப் பெயர் வழங்கும்.

சந்திரனுக்குத் தக்ஷமுனிவரால் நேர்ந்த சாபத்தைத்தடுக்கச்சிவன் இளமதியைச் சிரசிற் சூடினமை பிரசித்தம். பாற்கடல் கடைகையில் அங்கு விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச் சொல்லிய திருமால் அதனால் அப்பிரானுக்கு வெப்பமுண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும் பொருட்டு உடனே சந்திரனையுங் கொடுக்க, அதனை அப்பெருமான் சிரமேற்கொண்டனனென்றும் வரலாறு கூறப்படும்.

மதி - (பலராலும் நன்கு) மதிக்கப்படுவதென காரணக் குறி. குஞ்சி-ஆண்மயிர். திருமாலினது நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றியதனால், பிரமனுக்குப் போதன் என்று பெயர். போதம் - அறிவு; வடசொல்; அதனையுடையவன் போதனென்று காரணப்பெயராக உரைத்தலு மொன்று. வாஸவன் என்ற பெயர் - அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவனென்றும், ஐசுவரியமுடையவனென்றும் காரணப் பொருள்படும்; வசு - தேவர்களில் ஒரு பகுப்பினரும், செல்வமுமாம். தேவர் - விண்ணுலகத்தில் வாழ்பவர். (2)

௩. **வேங்கடமாலையவியாமதிவிளக்கேற்றியங்க**
மாங்கடமாலையமாக்கிவைத்தோமவன் சேவடிக்கே
திங்கடமாலைக்கவிபுனைந்தோமிதிற்சீரியதே
யாங்கடமாலையிராவதமேறியிருக்குமதே.

(இ-ள்.) அங்கம் ஆம் கடம் ஆலயம் ஆக்கி-உறுப்புக்களையுடையதான (எமது) உடம்பைத் திருக்கோயிலாக அமைத்து, அவியா மதிவிளக்கு ஏற்றி - கெடாத அறிவாகிய திருவிளக்கை (அங்கு) ஏற்றி, **வேங்கடம் மாலை வைத்தோம் - திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலை (அவ்வுடம்பினுள் அந்தக்கரணமாகிற மனமாகிய கர்ப்பகிருகத்தில்) எழுந்**

தருளப்பண்ணி வைத்தோம்; நீங்கு அட - (எமது) பிறவித்துன்பங்களை (அப்பெருமான்) அழிக்குமாறு, அவன் சேஅடிக்கே கவிமாலை புனைந்தோம்- அப்பரமனுடைய செவ்விய திருவடிகளிலே பாமாலையாகிய பூமாலையைத் தொடுத்துச் சாத்தினேம்; யாம்—,கடம் மால் ஐயிராவதம் ஏறி இருக்கும் அது - மதமயக்கத்தையுடைய ஐராவதமென்னுந் தேவலோகத்து அரச யானையின்மேல் (தேவராசனாய்) ஏறி வீற்றிருக்கப் பெறுவோமாயின் அதுவும், இதின் சீரியதே - இதைக்காட்டிலும் சிறந்ததாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

பேரின்பத்துக்கு இடமாகுமாறு எம்பெருமானை மனத்திற்கொண்டு தியானித்து அறிவுமுழுதையும் அவன் பக்கலிலே செலுத்தி அவனது சொரூபத்தையுணர்ந்து அவன்மேற்பாமாலைபாடி இங்ஙனம் எல்லாக்கார ணங்களாலும் அவனைவழிபடுதலினும், சிற்றின்பத்துக்கே இடமான தேவேந்திரபதவி சிறிதும் சிறவாது என்பதாம். 'இதின் சீரியதே' என்ப தற்கு - இதுபோலச் சிறந்ததாகாதென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இங்ங னங் கூறியதனால், பகவத் கைங்கரியத்தில் இவ்வாசிரியருக்கு அன்புமிக் கிருத்தல் நன்கு விளங்கும்.

'அன்பேதகளியா ஆர்வமே நெய்யாக, இன்புருகுசிந்தை யிடுதிரியா— நன்புருகி, ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு'', ''மார்வமென்ப தோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தைநாட்டி'', ''புனையுங் கண்ணி யெனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே,'' ''செய்யசுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை'' என்ற ஆழ்வார்க ளருளிச்செயல் களை அடியொற்றி, 'அங்கமாங்கடமாலையமாக்கி அவியாமதிவிளக்கேற்றி வேங்கடமாலை வைத்தோம், அவன் சேவடிக்கே மாலைக்கவிபுனைந்தோம்' என்றார், காற்றினால் அவியுந் தன்மையதாய்ப் புறவிருளையே யொழிக் கின்ற சாதாரண விளக்கினும் எவ்வாற்றாலும் நிலைகுலையாது அகவிருளை யொழிக்கிற ஞானமாகிய சுடர் விளக்கிற்கு உள்ள விசேடந் தோன்ற, 'அவியாமதிவிளக்கு' எனப்பட்டது; **வேற்றுமையணி.** அங்கமாங்கடமாலய மாக்கி—முகம் கை கால் முதலிய அவயவங்களோடுகூடிய உடம்பைக் கோபுரம் மதில் வாயில் முதலிய உறுப்புக்களோடுகூடிய கோயிலாகவும், அவ்வுடம்பின் அகத்துறுப்பாகிய மனத்தை அக்கோயிலினுள்ளே எம்பெரு மானை யெழுந்தருளப்பண்ணுமிடமாகவுங் கருதுக, முதல் மூன்றடிகள், **உருவகவணி**யின் பாற்படும்.

விளக்கு - (பொருள்களை) விளங்கச்செய்வது என்று காரணக்குறி. கடம் - பானை; பலவகைப்பண்டங்கள் நிறைந்ததொரு கொள்கலம் போலு தலால், கடம் என்பது - உடம்புக்கு உவமையாகுபெயராக வழங்கும். ஆலை யம், ஐயிராவதம் என்றபோலிகள், திரிபுநயம்பற்றியன. ஐராவதம் —இந்திர னது வெள்ளையானை; நான்கு தந்தங்களையுடையது. வைத்தோம், புனைந் தோம், யாம் - தனித்தன்மைப்பன்மைகள். சேவடி - செம்மை + அடி. திரு வடி சிவந்திருத்தல், உத்தமவிலக்கணம். மால் - மயக்கம் (ங)

௪. இருக்காரணஞ்சொல்லுமெப்பொருளின்பமுமெப்பொருட்குங்
கருக்காரணமுநற்றாயுநற்றந்தையுங்கஞ்சச்செல்வப்
பெருக்காரணங்கின்றலைவனுமாதிப்பெருந்தெய்வமும்
மருக்காரணவும் பொழில்வடவேங்கட மாயவனே.

(இ - ள்) இருக்கு ஆரணம் சொல்லும் - ருக் முதலிய வேதங்களாற் சொல்லப்படுகின்ற, எ பொருள் இன்பமும் - எல்லாவகைப் பொருள்களும் எல்லாவகை யானந்தங்களும், எ பொருட்கும் கரு காரணம் - எவ்வகைப் பொருள்களுக்கும் உற்பத்தி காரணமும், நல் தாயும் - நல்ல தாயும், நல் தந்தையும் - நல்ல தந்தையும், கஞ்சம் செல்வம் பெருக்கு ஆர் அணங்கின் தலைவனும் - செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருப்பவளும் ஐசுவரியசமிருத்தி நிரம்பியவளுமான திருமகளின் கணவனும், ஆதி பெரு தெய்வமும்- (எல்லாத்தெய்வங்கட்கும்) முதன்மையான பெருமையையுடைய தெய்வமும், (ஆகிய அனைத்தும்), மரு கார் அணவும் பொழில் வட வேங்கடம் மாயவனே - வாசனையை யுடையனவும் மேகமண்டலத்தை யளாவுவனவு மான சோலைகளையுடைய வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளி யிருக்கிற திருமாலேயாம்; (எ - று.)

நான்கு வேதங்களுள் இருக்குவேதம் முதல தாகையால் அதனைத் தலைமையாக எடுத்து 'இருக்காரணம்' என்றார். 'மெய்ப்பொருளின்பமும்' என்ற பாடத்துக்கு - உண்மைப் பொருளாகிய ஆநந்தஸ்வரூபமு மென்று பொருள்காண்க. எப்பொருள் என்பதில் எகரவினா - எஞ்சாமைப்பொருளது, உம்மை - முற்றும்மை. நற்றாய் - மக்களிடத்து அன்பிற் சிறந்த தாய். நற்றந்தை - உயர்மிக்க தந்தை, 'சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே' என்றபடி பிள்ளையின் உயர்ச்சிமிகுதிக்குக் காரணமான தந்தை. தம் மக்கட்கு ஆவன வெல்லாவற்றையும் அன்போடு செய்து முடித்து மகிழ்கிற தாய் தந்தையர்போல, எம்பெருமான் தன் அடியார்க்கு ஆவனவெல்லாம் அன்போடு செய்து மகிழ்வனென்க. திருமழிசைப்பிரான் "அத்தனாகி யன்னையாகி" என்றாற்போல, 'நற்றாயு நற்றந்தையும் மாயவனே' என்றார். 'ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய், பிதாசெய்யும் உபகாரத்தை மாதாசெய்யமாட்டாள்; மாதா செய்யும் உபகாரத்தைப் பிதா செய்யமாட்டான்: இரண்டுவகைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவன் தானேசெய்யவல்லனா யிருக்கை; "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதாச மாதவ" என்றும், "உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய்தந்தை என்றும் சொல்லக்கடவதிறே" என்ற வியாக்கியாநவாக்கியங்கள் இங்கு நோக்கத் தக்கன. கஞ்சம் - நீரில் தோன்றுவது; கம் - நீர். காரணவும் பொழில் - சோலையின் உயர்வை விளக்கும் **தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி.**

மாயவன்—மாயையை யுடையவன்; மாயையாவது—செய்தற்கு அரியன செய்யுந் திறம்: பிரபஞ்சகாரணமான மூலப்பிரகிருதியுமாம்; ஆச்சரியகரமான குணங்களுஞ் செயல்களு மென்னலுமாம். (௪)

ரு. மாயவன் கண்ணன் மணிவண்ணன் கேசவன் மண்ணும் விண்ணும்
தாயவன் கண்ணன் கமலமொப்பான் சரத்தாலிலங்கைத்
தீயவன் கண்ணன் சிரமறுத்தான்றிரு வேங்கடத்துத்
தூயவன் கண்ணன் புடையார்க்கு வைகுந்தந் தூரமன்றே.

(இ - ள்.) மாயவன்—மாயையையுடையவனும், கண்ணன்—கிருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தவனும், மணி வண்ணன் - நீலமணியோன்ற நிறமுள்ளவனும், கேசவன்—கேசவனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், மண்ணும் விண்ணும் தாயவன்—நிலவுலகத்தையும் மேலுலகத்தையும் அளந்தவனும், கண் நல் கமலம் ஒப்பான்—கண்கள் நல்லசெந்தாமரைமலர்போ லிருக்கப்பெற்றவனும், இலங்கை தீய வன்கண்ணன் சிரம் சரத்தால் அறுத்தான்—இலங்கா புரியில் வாழ்ந்த கொடிய தறுகண்மை யுடையவனான இராவணனது தலைகளைத் தனது அம்பினால் துணித்திட்டவனுமாகிய, திருவேங்கடத்து தூயவன் கண் - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற பரிசுத்தமூர்த்தியான எம்பெருமான்பககல், அன்பு உடையார்க்கு - பக்திப்பேரன்பை யுடையவர்களான பாகவதர்களுக்கு, வைகுந்தம்—முத்தியுலகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டமெனப்படுகிற பரமபதம், தூரம் அன்று - சேய்மையிலுள்ளதன்று [மிக்க சமீபத்திலுள்ள தென்றபடி]; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

திருவேங்கடமுடையானிடம் பக்திசெய்தொழுகுவார்க்கு மிக எளிதில் தவறாது முத்தி சித்திக்கு மென்பதாம். மாயவன் முதலியன - ஒருபொருளின் மேல்வந்த பலபெயர்கள். கண்ணன் - க்ருஷ்ணன் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அப்பெயர் - கருநிறமுடையவ னென்றும், (யாவர்மனத்தையும்) இழுப்பவ னென்றும், (எல்லாவற்றையுஞ்) செய்பவ னென்றும், மற்றுஞ் சிலவகையாகவும், பொருள்படும். மணி என்பது - நவமணிகட்கும் பொதுப் பெயராகவும், நீலமணிக்குச் சிறப்புப்பெயராகவும் வழங்கும். வர்ணம் என்ற வடசொல், வண்ண மெனச் சிதைந்தது. கேசவன் என்ற திருநாமத்துக்கு பிரமனையும் சிவனையும் தன் அங்கத்திற் கொண்டவ னென்றும் (க - பிரமன், ஈச - சிவன்), கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவ னென்றும், மயிர்முடியழகுடையவ னென்றும் (கேசம்—மயிர்) பொருள்கொள்ளலாம். மண்ணும் விண்ணுந் தாவியது, திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில். இவ்வாராற்றால், கொடியவரை யடக்குதற்கு வேண்டிய தந்திரம் வல்லவ னென்றவாறு.

கண் நன் கமலமொப்பான் - புண்டரீகாக்ஷன். நன் கமலம் - நீர்வளம் மிக்க தடாகத்தில் அன்று அலர்ந்த செழித்த செந்தாமரைமலர். இலங்கையரசனாய் நல்லோர்க்கெல்லாம் பொல்லாங்கு செய்துவந்த இராவணனைத் திருமால் இராமாவதாரத்தில் தலைதுணித்து அழித்திட்டமை, பிரசித்தம். தாயவன் —தா - பகுதி; இதுவே தாவு என உகரம்பெற்று வழங்குவது: ய் - இடைநிலை, அ - சாரியை. வன்கண்மை - எதற்கும் தான் அஞ்சாமை; அனைவரையுந் தான் அஞ்சுவித்தல்; கண்ணோட்டமில்லாத கொடுந்தன்மை.

௬. தூரவிரும்புண்டரிக்கு மிக்காயத்தைச் சூழ்பிணிகாள்
நேரவிரும்புண்டரர்க்கருள்வானெடு வேங்கடத்தான்
ஈரவிரும்புண்டரீகப் பொற்பாதங்களென் னுயிரைத்
தீரவிரும்புண்ட நீராக்கு மாறுள்ளஞ் சேர்ந்தனவே.

(இ — ள்.) நேர் அவிரும் புண்டரர்க்கு அருள்வான்-(குறுக்காகவன்றி) நேர்மையாகவிளங்குகிற திருமண்காப்பையுடையவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அருள்செய்பவனுகிய, நெடு வேங்கடத்தான் - நெடிய திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, ஈரம் இரும் புண்டரீகம் பொன் பாதங்கள் - குளிர்ச்சியான பெரிய செந்தாமரைமலர்போன்ற பொலிவுபெற்ற திருவடிகள்,—என் உயிரை—எனது உயிரை, தீர - முழுவதும், இரும்பு உண்ட நீர் ஆக்கும் ஆறு - (காய்ந்த) இரும்பு உட்கொண்ட நீர்போலாக்கும்படி [தம்மிடத்து லயப்படுத்தும்படி,] உள்ளம் சேர்ந்தன - என் மனத்திற் சேர்ந்து விட்டன; (ஆதலால்), புண் தரிக்கும் இ காயத்தை சூழ் பிணிகாள் - மாமிசத்தைக்கொண்ட (எனது) இந்த உடம்பைச் சூழ்ந்துள்ள நோய்களே! தூரம் இரும்—(நீங்கள் என்உடலைவிட்டுத்) தூரத்திற் போய்ப் பிழையுங்கள்; (எ — று.)

நான் இடைவிடாது எம்பெருமானது திருவடிகளைத் தியானஞ் செய்யத்தொடங்கிக் கருமமனைத்துந் தொலையுமாறு அவனது கருணைக்கு இலக்காகிவிட்டே னுதலால் இனி என்னைக் கருமத்தினுல்வருவனவான வியாதிகளால் ஒன்றும் நலிவுசெய்யமுடியாது என்ற துணிவுகொண்டு, நோய்களை விளித்து, நீங்கள் விரைந்தோடிப்போங்க ளென்று அச்சுறுத்திப் பேசுகிருர். "நெய்க்குடத்தைப்பற்றியேறுமெறும்புகள்போல நிரந்தெங்கும், கைக்கொண்டு நிற்கின்றநோய்காள் காலம்பெறவுய்யப்போமின், மெய்க கொண்டுவந்து புகுந்து வேதப்பிரானுர் கிடந்தார், பைக்கொண்டபாம்பணை யோடும் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே" என்பது முதலாகக்கூறும் ஆழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள்; 'வ்யாதிகளைப் பார்த்து, பண்டைத்தேகமும் ஆத்மாவும் என்றிருக்கவேண்டா: அவன் உகந்தருளின நிலங்களிற்பண்ணும் விருப்பத்தையெல்லாம் என்தேகத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொடு வந்துபுகுந்தான்; நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோள்' என்ருர்' என்ற வியாக்கியாநவாக்கியம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. இந்நூலின் எச - ஆஞ் செய்யுளும் இப்பொருளுடையதே, புண்டரம் - நெற்றிக்குறி. நேர் அவிரும் புண்டரம் - ஊர்த்துவபுண்டரமாக மேல்நோக்கி யிடுந் திருமண்; அதனையுடையவர், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்: இனி, 'நேரவிரும்புண்டரற்கு அருள்வான்' என்று பாடங்கொண்டு, அதற்கு - (ராமலக்ஷ்மணரிடத்தும் சீதையினிடத்தும்) நேர்மையான குணஞ்செயல்களோடு ஒழுகிய கழுகாகிய சடாயுவுக்கு அருள்செய்தவனென்று உரைத்தலும் ஒன்று; புண்டரமென்பது கழுகென்னும் பொருளில் வருதலை கம்பராமாயணத்திலும் காணலாம்,

விலங்கினமாகி கழுகுசாதியில் தோன்றிய சடாயுவை 'புண்டரன்' என உயர்திணையாகக்கூறுதல் ஒக்குமோவெனின்,—உயர்திணை அஃறிணையென்ற பகுப்பிற்குக் காரணம் முறையே அறிவின்நிறைவும் குறைவுமே

யாதலால் அவ்வறிவிற் குறைவின்றி ஐம்பொறியறிவோடு பகுத்தறிவையுங் கொண்டு மனிதர்போலவே தொழில்திறமமைந்த அருணபுத்திரனை தெய்வக்கழுகை உயர்திணையின்பாற்படுத்துதல் ஒக்கும்; வாநரசாதியாகிய அநுமான் வாலி சுக்ரீவன் முயலியோரையும், கரடியாகிய ஜாம்பவானையும் பறவையரசனை கருடனையுங் உயர்திணையாகவழங்குதல் காண்க. புண்டரர்க்கு என்ற பாடத்துக்கும் உயர்வுப்பன்மையாக இப்பொருள் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் சடாயு 'பெரிய வுடையார்' என்று மேம்படுத்தி வழங்கப்படுவர்.

புண்டரீகமென்பது வெண்டாமரையின் பெயரென வடமொழி நிகண்டுகளிற் கூறப்பட்டிருப்பினும் அது இங்குத் திருமாலின் திருவடி கட்டு உவமையாகவந்ததனால், செந்தாமரையை யுணர்த்திற்று. திருவடிக்குத் தாமரைமல ருவமை—செம்மை மென்மை யழகுகட்கு என்க. பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில் நீரைவார்த்தால் அந்நீர் அவ்விரும்பிற்சென்று லயப்பட்டு மீண்டும் வெளிப்படாது; இது மீளாமைக்கு உவமை கூறப்படும். காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல்தீர நீரை முற்றும் உட்கொள்ளுதல்போல, எம்பெருமான் திருவடிகள் என் உயிரைத் தம்மிடத்து லயப்படுத்திக்கொள்ளுமாறு என்மனத்திற் சேர்ந்திட்டன வென்ற இது, "போரவிட்டிட் டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றாற் பின்னை யான், ஆரைக் கொண் டெத்தை யந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென், தீரவிரும் புண்டநீரதுபோல வென்னுருயிரை, யாரப்பருக வெனக் காராவமுதானாயே" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை அடியொற்றியது.

'புண்தரிக்கும்' என்ற அடைமொழி, காயத்தின் அசுத்தியை விளக்கும். அருள்வர்ன் என்பதில், வகரவிடை நிலை - காலமுணர்த்தாது தன்மை யுணர்த்திற்று. நெடுமை - உயர்ச்சி. (சு)

எ. சேர்ந்துகவிக்கும் முடிசவித்தாய் சிறியேனிதயஞ்
சார்ந்துகவிக்கும் வரமளித்தாய் கொண்டல்தண்டலைமேல்
ஊர்ந்துகவிக்கும் வடமலையாய் பஞ்சொழுக்கியபால்
வார்ந்துகவிக்கும் பொழுதிலஞ்சேலென்று வந்தருளே.

(இ - ள்.) சேர்ந்து - (கிட்கிந்தை நகரத்தைச்) சார்ந்து [அல்லது அடுத்து நண்பு பூண்டு], கவிக்கும் - குரங்கினமான சுக்கிரீவனுக்கும், முடிகவித்தாய் - மகுடாபிஷேகஞ் செய்தவனே! சிறியேன் இதயம் சார்ந்து- (அறிவொழுக்கங்களிற்) சிறியவனான எனது மனத்திற் சேர்ந்து நின்று, உகவிக்கும் வரம் அளித்தாய் - மகிழ்விக்கின்ற வரங்களை (எனக்கு)க் கொடுத்தருள்பவனே! கொண்டல் தண்டலைமேல் ஊர்ந்து கவிக்கும்- மேகங்கள் சோலைகளின்மேல் தவழ்ந்து கவிந்துகொள்ளப்பெற்ற, வடமலையாய் - வடக்கிலுள்ள திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! — பஞ்சு ஒழுக்கிய பால் வார்ந்து உக-பஞ்சைப் பாலில் நனைத்து அதுகொண்டு பிழிந்து ஒழுகவிட்ட பாலும், (கண்டம் அடைத்ததனால் உள்ளே இறங்

ஒச் செல்லமாட்டாது கடைவாயினின்று) வழிந்து பெருக, விக்கும் பொழுதில் - விக்கலெடுக்கின்ற அந்திமதசை (எனக்கு)நேரும் பொழுதில், அஞ்சேல் என்று வந்து அருள் - 'அஞ்சாதே' என்று (அபயவார்த்தை) சொல்லிக்கொண்டு (என்முன்) எழுந்தருளி (எனக்கு) நற்கதியருள்வாய்; (எ - று.)

"எனைக்கைக்கொள் உடல், கைக்குஞ்சரமதசையி லஞ்சேலென்றென் கண்முன்வந்தே," என்றார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். "எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே," "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்தினனே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி இதற்கு மூலம். பஞ்சு ஒழுக்கிய பால் வார்ந்து உக— "பாலுண்கடைவாய்படுமுன்னே" என்றார் பட்டணத்துப் பிள்ளையும்; "வாயிலட்டிய கஞ்சியும் மீண்டே, கடைவழி வார" என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலோடு ஒப்பிடுக. விக்கும் பொழுதில்—"நாச் செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன்" என்றார் திருவள்ளுவரும்.

கவி—கபி-கவிக்கும் முடி, மகரவொற்று - விரித்தல். இதயம்—ஹ்ருதயம் என்ற வட சொல்லின் சிதைவு. உகவித்தல் - உகத்தல் என்பதன் பிறவினை. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகம். தண்டலை யென்பது - தண்தலை என்று பிரிந்து, குளிர்ச்சியான இடத்தையுடையது: பண்புத் தொகையன் மொழி.

அ. வந்திக்கவந்தனை கொள்ளென்று கந்தனுமாதவருஞ்
சிந்திக்கவந்தனை வேங்கடநாத பல்சீவன்றின்னு
முந்திக்கவந்தனைச் செற்றாயுனக்குரித்தாயபின்னும்
புந்திக்கவந்தனைச் செய்தைவர் வேட்கைபொருமென்னையே.

(இ - ள்) 'வந்திக்க- (அடியோம்) வணங்க, வந்தனை கொள் - அவ்வணக்கத்தை அங்கீகரிப்பாய்', என்று - என்று பிரார்த்தித்து, கந்தனும் — முருகக்கடவுளும, மாதவரும் - பெருந்தவமுடையவரான முனிவர்களும் சிந்திக்க - தியானிக்க, வந்தனை - (அவர்கட்குப்) பிரதியக்ஷமாக வந்து தோன்றினாய்: வேங்கடம் நாத - திருவேங்கட மலைக்குத் தலைவனே! பல் சீவன் தின்னும் உந்தி - பல பிராணிகளையும் தின்கிற வயிற்றையுடைய, கவந்தனை - கவந்தனென்னும் அரக்கனை, செற்றாய் - கொன்றவனே! உனக்கு உரித்து ஆய பின்னும் - (எனது உயிர்) உனக்கு உரியதான பின்பும், ஐவர் வேட்கை - பஞ்ச இந்திரியங்களின் சம்பந்தமான ஆசை, புந்திக்கு அவம்தனை செய்து- (எனது) அறிவுக்கு அபாயத்தைச் செய்து, என்னை பொரும் - என்னைத்தாக்கி வருத்தும் [இது என்ன அநீதி! என்றபடி]; (எ - று)—ஈற்று ஏகாரம்—இரக்கத்தைக் காட்டும்.

யான் உனக்கு அடிமைப்பட்டபின்பும் என் அறிவைக் கெடுத்து என்னை ஐம்பொறியாசை நலியலாமோ? நலியாதபடி அருள் செய்ய வேண்டும் என்பது குறிப்பு. மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாய்க் கூறியது, இழிபுபற்றிய திணைவழு

வமைதி ஐவர்வேட்கை-ஐம்பொறிகளின் வழியாகச் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களையும் வேண்டியபடி யெல்லாம் அநுபவிக்க விரும்பும் ஆசை.

கவந்தன் - தநுவென்னும் யக்ஷனது மகன் ; இவன் - ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பிரமனருளால் தீர்க்காயுள் பெற்றுத் தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வச்சிராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றிலழுந்தியமைபற்றிக் கவந்தம் போலுந் தோற்றமுடையனானதனால், இப்பெயர் பெற்றான். கபந்தமென்ற வடசொல்லுக்கு தலையற்றதும் தொழிலுடன் கூடியதுமான உடலென்பது பொருள். உந்தி-நாபி; வயிற்றுக்கு இலக்கணை. உனக்கு உரித்தாயபின்னும், உம் - உயர்வு சிறப்பு. அவந்தனை, அவம்-தீங்கு; தன்-சாரியை, ஐ - இரண்டனுருபு. (அ)

தலைவனைப் பிரிந்துவருந்தி மாலைப் பொழுதுக்கும் அன்றிற்குரலுக்கும் ஆற்றாத தலைவிக்குத் தோழி இரங்கல்.

கூ. பொருதரங்கத்தும் வடத்துமனந்த புரத்துமன்பர்
கருதரங்கத்துந்துயில் வேங்கடவ கண்பார்த்தருள்வாய்
நிருதரங்கத்துநிறம்போல் வருமந்திநேரத்தன்றி
லொருதரங்கத்தும் பொழுதும் பொறாளென்னொருவல்லியே.

(இ - ள்.) பொரு தரங்கத்தும் - மோதுகின்ற அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலிலும், வடத்தும் - ஆலிலையிலும், அனந்த புரத்தும் - திருவனந்த புரமென்னுந் திவ்விய தேசத்திலும், அன்பர் கருது அரங்கத்தும்- அடியார்கள் தியானிக்கின்ற திருவரங்க மென்னுந் திருப்பதியிலும், துயில்- பள்ளி கொண்டு யோக நித்திரை செய்தருள்கின்ற, திருவேங்கடவ -திருவேங்கட முடையானே ! — நிருதர் அங்கத்து நிறம் போல் வரும்—இராக்கதர்களுடைய உடம்பின் நிறம்போல (இருண்டு கறுத்துப் பயங்கரமாய்) வருகிற, அந்தி நேரத்து - அந்தி மாலைப் பொழுதில், அன்றில் ஒரு தரங்கத்தும் பொழுதும்—அன்றிற் பறவை ஒரு தரம் கத்துகிற பொழுதளவேனும், என் ஒரு வல்லி பொறாள் - என்னுடைய தனித்த பூங்கொடி போன்ற இம்மங்கை தாங்கமாட்டாள் ; (ஆதலால்), கண்பார்த்து அருள்வாய் - (இவள் பக்கல்) கடாக்ஷம் வைத்து அருள் செய்வாயாக (எ - று).

கவிஞர் தம்மைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் தாரமாகவும் பாணனாகவும் பகைவனாகவும் இங்ஙன் வெவ்வேறு நிலைமையை மேற்கொண்டு, கடவுள் அரசர் முதலியோரின் சிறப்பைப் புகழ்ந்து கூறுதலை முன்னையோர். செய்யுள்களிற் காணலாம். அம்முறையில் தம்மைத் தலைவியாக வைத்துப் பேசுகிறார் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார். தோத்திரப் பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட் கிளவித் துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாலை இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்க. சிருங்காரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை ஞான நூலாகிய தோத்திரப்பிரப்பந்தங்களிற் கூறுதற்குக் காரணம் கடுத்தின்னாதானைக் கட்டி பூசிக் கடுத்தின்பிப்பார் போல,

சிற்றின்பங் கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுதல் என்பர். இவற்றிற்கு உள்ளுறைபொருள் உண்டென்பதையும் உணர்க. அன்றியும், இங்குக்கூறியது, உலகவாழ்க்கைச் சிற்றின்ப மன்று: பேரின்பக்காதல் வேதாந்த நிர்ணயத்தின்படி அன்பு செலுத்த வேண்டிய இடத்தில்அன்புசெலுத்திய தாதலால், சிற்றின்பக்காதல் போன்று, வீடுபேற்றுக்கும் காரணமாம். கண்ணபிரான் பக்கற்கொண்ட காமத்தால் கோபஸ்திரீகள் முத்திபெற்றன ரென்று புராணங்கூறுதலுங் காண்க.

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றான், ஓர்உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக்கொய்துவிளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தாள். அவ்வளவிலே, ஒவ்வொரு வியாஜத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்து நின்றாள். அச்சமயத்திலே, ஒவ்வொருவியாஜத்தாற் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப்பட்டவனாய் அப்புருஷன் அங்குவந்துசேர்ந்தான். இருவரும் ஊழ்வினை வசத்தால் இங்ஙன் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரை யொருவர் கண்டு காதல் கொண்டு காந்தருவவிவாகக்கிரமத்தாற் கூடிப் பிரிந்தனர்; பின்பு மற்றுஞ் சிலகளவுப்புணர்ச்சிக்கு உரிய வகைகளால் அத்தலைமகனது கூட்டுறவைப் பெற்று, தலைவி பிறகு பிரிந்து அப்பிரிந்தநிலையிலே பிரிவுத்துயரையாற்றாமல் விரகதாபத்தால் வருந்துபவளானாள்: அவளது தளர்ச்சியைக் கண்ட தோழி தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகளது ஆற்றாமையை அவனுக்குக்கூறியுணர்த்துவது. இதனை, மாலைப்பொழுதுகண்டு இரங்கிய செவிலித்தாயின் வார்த்தையாக உரைத்தலும் ஒன்று.

அன்றிலென்பது, ஒருபறவை. அது, எப்பொழுதும் ஆணும்பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும். அவை உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்திலே நேரக்கூடிய பிரிவைப்பொறாமல் மெலிந்து கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுகுரலும் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றாமைத்துயரை வளர்த்துப் பிரிந்த காமுகரை வருத்து மென்றல், கவிமரபு. மாலைப்பொழுது கலவிக்கு உரிய காலமான இரவின் தொடக்க மாதலால், அதுவும் பிரிந்தார்க்குத் துயர்க்கு ஏதுவாம்.

கவலையின்றிப் பலவிடத்தும் இனிதுகண்ணுறங்குகின்ற நீ இவ்விளமகள் துயில்பெறாது வருந்துதலை மாற்றவேண்டாவோ? என்ற குறிப்புத் தோன்ற 'பொருதரங்கத்தும் வடத்தும் அனந்தபுரத்தும் அனபர்கருதரங்கத்தும் துயில் வேங்கடவ கண்பார்த்தருள்வாய்' என்றாள். கண்பார்த்தருளல் - கண்ணோட்டங்கொண்டு வந்து இவளை வெளிப்படையாகமணஞ் செய்து கொள்ளுதல். 'ஒரு' என்றது - தனிமையையும், 'வல்லி' என்றது துயர் பொறுக்கமாட்டாத மெல்லியலா ளென்பதையுங் காட்டும். ஆலிலையிற் கண் வளர்த்தல், பிரளயப்பெருங்கடலில். திருவனந்தபுரம் - மலைநாட்டுத் திருப்பதி பதின்மூன்றில் ஒன்று. அரங்கம்—சோழநாட்டுத்திருப்பதிநாற்பதில் ஒன்று; நூற்றெட்டுத்திவ்வியதேசங்களுள் தலைமைபூண்டது.

வடம் என்ற ஆலமரத்தின் பெயர் - அதன் இலைக்கு முதலாகுபெயர். நான்காமடியில், உம் - இழிவுசிறப்பு. வல்லி - கொடி; பெண்ணுக்கு உவமையாகு பெயர்.

திருவேங்கடமுடையான் ஒருகால் ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கானபொழுதே அவனைக்கிட்டி முத்தியின்பமனுபவிக்கும்படியான ஆசைகொண்டார். அப்பெருமான் அவரை அப்பொழுதே சேர்த்துக்கொள்ளாது மறைய அதனாலுண்டான துயரத்தால் ஐயங்கார் லௌகிகபதார்த்தங்களைக்குறித்து வருந்த, அதுகண்ட அன்பர்கள் அவருடைய அத்தன்மையை எம்பெருமான்பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து, இனி இவரை வருந்தாதபடி விரைவிற்சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்: விவரம் கேட்டு உணர்க. (௯)

10. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி கடலொடு புலம்பல்.

ஒருமாதவனி யொருமாது செல்வியுட னுறைய
வருமாதவனின் மகுடம் வில்வீச வடமலைமேற்
கருமாதவன் கண்ணனின் பாற்றிரு நெடுங்கண்வளர்கைக்
கருமாதவமென்ன செய்தாய் பணியெனக்கம்புதியே.

(இ-ள்) அம்புதியே—கடலே! — ஒரு மாது அவனி - ஒரு மனைவியான பூதேவியும், ஒருமாது செல்வி - மற்றொருமனைவியான ஸ்ரீதேவியும், உடன் உறைய - (தன்னைவிட்டுப்பிரியாது எப்பொழுதும்) தன்னுடன் இருக்கவும், வரும் ஆதவனின் மகுடம் வில் வீச - உதயமாகிவருகின்ற சூரியன்போலக் கிரீடமானது ஒளியைவீசவும், வடமலைமேல் கரு மாதவன் கண்ணன் - வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கடமலையின்மீதுவாழ்கிற கரிய திருமேனியையுடைய மாதவனென்றும் கிருஷ்ணனென்றுந் திருநாமங்களையுடைய திருமால், நின்பால் திரு நெடுங் கண்வளர்கைக்கு - உன்னிடத்திலே அழகிய நீண்ட திருக்கண்களை மூடி நித்திரைசெய்தற்காக, அரு மா தவம் என்ன செய்தாய் - (நீ) அரிய பெரிய எவ்வகைத்தவத்தைச் செய்தாய்? எனக்கு பணி - எனக்குச் சொல்வாய்; (எ.று.)

"போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கஞ்சேரூடல் அணிமருதம் - நோக்குங்கால், இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறுநெய்தல் சொல்லிருக்கு மைம்பால்தொகை" என்றபடி இரங்கல் நெய்தல்நிலத்துக்கு உரியதாதலாலும், அந்நெய்தல்நிலந்தான் கடலும் கடல் சார்ந்தஇடமு மாதலாலும், அந்நிலத்திலே தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துகின்ற தலைமகள் அருகிலுள்ள கடலை முன்னிலைப்படுத்தி, 'திருமால் எப்போதும் உன்னிடத்திலே பொருந்தி இனிதுகண்துயிலுமாறு நீ என்னதவஞ்செய்தாய்? சொல்' என்று இரங்கிக்கூறுகின்றன ளென்க. நீ அதனைச் சொல்லினையாயின், அவனோடு ஒரே சமயத்துக் கூட்டுறவு பெற்றுப் பின்பு பிரிந்துவருந்துகின்றயானும் அவ்வகைத்தவத்தைச்செய்து அப்பெருமான் என்றும் என்னைவிட்டுப்பிரியாது என்பக்கல் இனிதுகண்துயிலும்படி பெறுவேனென்பது, குறிப்பு." மாலுங் கருங்கடலே யென்னோற்றாய் வையகமுண், டாலினிலைத்துயின்ற வாழியான்—கோலக், கருமேனிச்செங்கண்மால் கண்படையு ளென்றுந், திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று" என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலைஅடியொற்றியது, இது. தலைமகனோடுகூடியுறைகின்ற தலைவியரைக் கண்டு பொறாமை

கொள்ளுதல், தலைவனைப்பிரிந்துறைகின்ற தலைவியரியல்பு: அக்குறிப்பு இப்பாட்டில் 'ஒருமாதவனி யொருமாதுசெல்வி யுடனுறைய' என்ற வார்த்தையில் தோன்றுதல் காண்க; ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் போலத் தானும் எம்பெருமானுக்கு உரிய ஒருபிராட்டிநிலையைப் பெறுமாறு வேண்டினளெனபதும் அவ்வார்த்தையிற் புலனும். "உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்னும்படி திருமால் கடல்கள்தோறுங் கண்வளர்ந்தருளு மென்று ஒருபிரமாணசித்தியுண்டாகையாலே, திருப்பாற்கடலையேயன்றி இக்கருங்கடலையே இங்ஙனம் வினவினளென்க. 'வருமாதவனின் மகுடம் வில்வீச' என்றது திருமுடியும் கிரீடமும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலாகிய செயற்கையழகில் தலைவி ஈடுபட்டதைக் காட்டும்.

மாது - விரும்பப்படும் அழகுடைய பெண். அவநி-(அரசராற்) பாதுகாக்கப்படுவது; அவநம்-ரக்ஷணம். செல்வி-எல்லாச்செல்வங்கட்கும் உரியவள்: திருமகள். ஆதபன் - நன்றாகத் தபிப்பவன், மாதவன்-ச்சிரியப்பதி: மா—இலக்குமிக்கு, தவன் - கணவன்; அம்புதி - நீர்தங்கு மிடம்; அம்பு—நீர். கண்ணனென்ற திருநாமத்துக்கு — கண்ணழகுடையவ னென்றும், கண்ணோட்டமுடையவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளின் முதலெந் தெழுத்துக்கள் ஒத்துவந்தது, யமகவகையின்பாற்படும். முன்னிரண்டடி - திரிபு.

எம்பெருமான் ஐயங்கார்க்கு ஒருகால் காட்சிதந்து மறைய, அப்பெருமானது இடைவிடாச்சேர்க்கையை விரும்பி ஐயங்கார் அங்ஙனம் அவனது நிரந்தரஸம்ச்லேஷத்தைப் பெற்றுநின்ற ஆழ்ந்தகருத்துடைய மகான்களை நோக்கி 'நீங்கள் நிரந்தராநுபவம் பெற்றவகையை எனக்குக் கூறுவீராக' என்று வேண்டுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்: விவரம் உய்த்து உணர்க.

கக. அம்பரந்தாமரை பூத்தலர்ந்தன்னவவயவரை
அம்பரந்தாமரையஞ்சன வெற்பரையாடகமாம்
அம்பரந்தாமரை சூழ்ந்தாரை வாழ்த்தில ரைம்புலனும்
அம்பரந்தாமரை போற்றிரிவாரையகனெஞ்சமே.

(இ - ள்.) அம்பரம்-கடலினிடத்து, தாமரை பூத்து அலர்ந்து அன்ன-செந்தாமரைமலர்கள் தோன்றி மலர்ந்தாற் போன்ற, அவயவரை - திருமேனியுறுப்புக்களை யுடையவரும், அம் பரந்தாமரை - அழகிய பரமபதத்துக்கு உரியவரும், ஆடகம் ஆம் அம்பரம் தாம் அரை சூழ்ந்தாரை - பொன்மயமான ஆடையை [பீதாம்பரத்தை]த் தாம்இடையில் உடுத்துள்ளவருமாகிய, அஞ்சனவெற்பரை - திருவேங்கடமுடையானை, வாழ்த்திலர் - துதியாதவர்களாய், ஐம்புலன் ஆம் அம்பரம் - ஐம்புலன்களாகிய வெட்டவெளியிலே, தாமரை போல் திரிவாரை - தாவுகின்ற மான்கள்போலத் துள்ளியோடித் திரிபவர்களான கீழ்மக்களை, நெஞ்சமே அகல் — மனமே! விட்டு நீங்குவாயாக; (எ - று.)

பேரின்பத்துக்குஉரிய பகவத்விஷயத்திற் செல்லாமல் சிற்றின்பத்தில் ஓடி உழன்று அலைகின்ற பேதையரோடு கூட்டுறவுகொள்ளலாகாதென்று

தம்மனத்துக்கு அறிவுறுத்துகிறவகையாற் பிறர்க்கு உணர்த்துகின்றாரென்க. கடல்—கரிய திருமேனிக்கும், அதில்தோன்றிமலர்ந்த செந்தாமரை மலர்கள்-கண் கை கால் முகம் வாய் உந்தி என்ற அவயவங்கட்கும் உவமையாகுதலால், 'அம்பரந்தாமரை பூத்தலர்ந்தன்ன அவயவர்' என்றார். அம்பரம்-மேகம்எனினுமாம்; பரந்தாமர் என்ற பெயர்—எல்லாப்பதவிகட்கும்மேலான இடத்தையுடையவரென்றும், எல்லாவொளிகளினுஞ் சிறந்த ஒளியையுடையவரென்றும் பொருள்படும்; தாமம்—இடமும், ஒளியும். கேசரியென்னும் வாநரசிரேஷ்டனது மனைவியாகிய அஞ்சநாதேவி திருவேங்கடமலையை அடைந்து பலகாலம் தவம்புரிந்து அநுமானையபுத்திரனைப் பெற்றதனால், இம்மலை, அஞ்சநாசலமென்று ஒரு பெயர்பெற்றதெனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. ஆடகமாம் அம்பரம்—பொற்பட்டாடை. மூன்றாமடியில், தாம்—அசை. எம்பெருமானைவாழ்த்துதல் மிக்கஅன்பின்செயலாதலை, பெரியாழ்வார் பல்லாண்டு பாடியது கொண்டும் உணர்க.

அரை என்ற எண்ணலளவுப்பெயர் - உடம்பின்நடுவிலுள்ள உறுப்புக்கு ஆகுபெயராம். ஐம்புலவின்பங்களினாசைக்கு எல்லையில்லையென்பது தோன்ற, 'ஐம்புலனா மம்பரம்' என்றார். தாமரை—வினைத்தொகை; தாம் மரை யென்று பிரிக்கவும்.

இச்செய்யுளில் நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்துக்கள் சில ஒன்றிநின்று வெவ்வேறுபொருள்விளைத்தல், இடையிட்டுவந்த முதல் முற்றுமடக்கு எனப்படும் யமகமாம். (கக)

[தலைவி தோழியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

கஉ. நெஞ்சுகந்தத்தையுமக்குரைத்தே னிற்றைநீடிரவொன்
றஞ்சுகந்தத்தைவிளைக்கு மென்னாசையதா மிதழ்சொல்
கிஞ்சுகந்தத்தையனையீ ரிங்கென்னைக்கெடாதுவிடும்
விஞ்சுகந்தத்தை விளைக்குந்துழாயண்ணல் வேங்கடத்தே.

(இ - ள்) இதழ் - வாயிதழும், சொல் - சொல்லும், (முறையே), கிஞ்சுகம் - முருக்கமலரையும், தத்தை — கிளிகொஞ்சிப்பேசும் பேச்சையும், அனையீர்—ஒத்திருக்கப்பெற்றவர்களே!—நெஞ்சு உகந்தத்தை—(என்)மனம் விரும்பியதை, உமக்கு உரைத்தேன் — உங்கட்குச் சொல்லுகின்றேன்:— இற்றை நீடு இரவு ஒன்று - இன்றைத்தினத்து நீண்ட இராத்திரி யொன்றுமே, அஞ்சு உகம்—ஐந்துயுகமாக வளர்ந்து, தத்தை விளைக்கும்—துன்பத்தை மிகுவிக்கின்றது; அது என் ஆசை ஆம் - அது யான்கொண்ட காதலின் காரியமாம்; இங்கு என்னை கெடாது—(இனி நீங்கள்) என்னை இங்கேயே (வைத்திருந்து) கெடுத்திடாமல், விஞ்சு கந்தத்தை விளைக்கும் துழாய் அண்ணல் வேங்கடத்தே விடும்-மிக்க நறுமணத்தைவீசுகின்ற திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்த தலைவனுடைய திருவேங்கடமலையினிடத்தே (என்னைக் கொண்டுபோய்ச்) சேர்த்திடுங்கள்; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைமகள் அப்பிரிவுத் துயரை ஆற்றியடக்கும் வல்லமையிலளாகித் தனது நிலைமையை அன்புடைத் தோழியர்க்கு வெளிப்படையாகவுரைத்து 'இனி நான் பிழைத்திருக்க வேண்டில், என்னை நீங்கள் அத்தலைவன்முன்னிலையிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள்' என்றுவேண்டுகின்றாளாகக் கூறுவது இது. என் மனத்தி லுள்ளதை என்மனத்தோடொத்த உயிர்ப்பாங்கியரான உங்கட்குமாத்திரமே அந்தரங்கமாகச் சொல்லுகின்றேன். என்பக்கல் அன்பிலரான பிறர் அறிய வேண்டா என்பது, 'நெஞ்சுகந்தத்தை யுமக்குரைத்தேன்' என்றதன் குறிப்பு. ஊழிபல கூடியநிலையில் ஒருகணமாகக்கழிகிற இரவு, பிரிந்த நிலையில் ஊழியிற் பெரிதால் நாழிகையென்னும் அநேகயுககால மாக நீட்டித்துத்தோன்றுகின்றமைபற்றி, 'நீடிரவொன்று அஞ்சுகம் தத்தை விளைக்கும்' என்றாள். 'இற்றைநீடிரவு' என்றதனால், தலைவனைப்பிரிந்து பகலினும் இரவில்மிகவருந்தி அரிதிற்சிலநாள்கழித்த தலைவி அவ்வருத்தம் நாளுக்குநாள் மிகுதலால் இரவும் ஒருநாளைக்கொரு நாள் மிகநீட்டித்ததாகத் தோன்றக் கண்டு, முன்பு ஒருநாளாயும் ஒருமாதமாயும் ஒருவருடமாயும் ஒருயுகமாயும் படிப்படியாகவளர்ந்து தோன்றி வருத்தி வந்த இரவு இன்றைக்குப் பலயுகங்களாகத் தோன்றி வருத்துகின்றது என்று ஒருநாளி ரவிற் கூறினளாம். தன்விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டுத் தோழியரை 'இதழ்சொல் கிஞ்சுகந் தத்தை யனையீர்' என்று புனைந் துரைத்து விளித்தாள். தான் இனி ஒருபொழுதேனும் இங்கு இருந்து பிழைக்கும் வகையிலளானமை தோன்ற, 'இங்குஎன்னைக் கெடாது' என் றாள். தலைவன் தானாகவருமளவும் பார்த்து ஆறியிருக்கின்ற இயல்பை இழந்து அங்குச்செல்லவிரும்பிய தலைவி, தோழியரைத் தன்னை அங்குக் கொண்டுபோய் விடுமாறு வேண்டினள்; நீங்கள் என்குறிப்பறிந்து என்துயர் தீர்த்திலிராயினும் நான் வெளிப்படையாச் சொல்லுகிறேன், அதன்படியா யினுஞ் செய்யுங்க ளென்றாள்.

உகந்தது என்ற வினையாலணையும் பெயர், இரண்டனுருபையேற்கை யில் உகந்தத்தை யென்று நின்றது. அஞ்சு - ஐந்து; முழுப்போலி. தத்து- துன்பம். வினை, இழவாமல் எனினுமாம்; கிம்சுகம் என்ற பலாச மரத்தின் பெயர்-அதன் பூவுக்கும், தத்தை என்ற கிளியின் பெயர்-அதன்மொழிக்கும் முதலாகுபெயராம். பலாசமலர் - உதட்டுக்குச் செம்மை மென்மை அழகு களிலும், கிளிமொழி—சொல்லுக்கு இனிமையிலும் உவமம். இதழ் கிஞ்சு கத்தையும், சொல் தத்தையையும் அனையீர் என முறையே சென்று இயைத லால், **முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்.**

எம்பெருமானை இடையீடின்றிச்சேரப்பெறாத நிலையில் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமையாற் காலம்நீட்டித்ததாகத் தோன்ற வருந்துகிற ஐயங்கார் தமது அன்பர்களை நோக்கி 'இனி யான் எம்பெருமானது நிரந்த ரானுபவம் பெற்று உய்யுமாறு என்னை நீங்கள் அவனுகந்தருளின திருப் பதியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள்' என்று வேண்டுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள் ; விவரம் கண்டுகொள்க. (கஉ)

கங. வேங்கடத்தாரையுமீடேற்ற நின்றருள்வித்தகரைத்
தீங்கடத்தாரைப் புனைந்தேத்திலீர் சிறியீர் பிறவி
தாங்கடத்தாரைக் கடத்து மென்றேத்துதிர் தாழ்கயத்து
ளாங்கடத்தாரைவிலங்குமன்றோ சொல்லிற்றைய மற்றே.

(இ-ள்.) சிறியீர்—(அறிவொழுக்கங்களிற்) சிறியவர்களே!—ஆரையும் ஈடேற்ற - எல்லாரையும் (பிறவிப் பெருங்கடலினின்று) கரையேற்றிப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு, வேங்கடத்து நின்றருள்—திருவேங்கடமலையில் நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வித்தகரை-ஞானசொரூபியான எம்பெருமானை, தீங்கு அட தாரை புனைந்து ஏத்திலீர் - (உங்கள்) பிறவித்துன்பங்களை (அவன்) அழிக்குமாறு (அவனுக்குப் பிரியமான திருத்துழாய் முதலிய) மாலைகளைச் சாத்தித் துதிக்கின்றீரில்லை; (மற்று), பிறவி தாம் கடத்தாரை - (தங்கள்) பிறவியைத் தாங்கள் விலக்கிக்கொள்ள மாட்டாத சிறுதெய்வங்களை, கடத்தும் என்று ஏத்துதிர் - (எங்களைத் துன்பத்தினின்று) 'ஈடேற்றுவீராக' என்றுசொல்லிப் பிரார்த்தித்துத் துதிக்கிறீர்கள்; தாழ் கயத்துள் ஆம் - ஆழ்ந்த தடாகத்திலே (முதலைவாயில்) அகப்பட்டுக் கொண்ட, கடம் தாரை விலங்கும் அன்றோ -மதநீர்ப்பெருக்கையுடைய மிருகசாதியாகிய யானையுமல்லவோ, ஐயம் அற்று சொல்லிற்று—சந்தேகந்தீர்ந்து (ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆதிமூலமே யென்று கூப்பிட்டு) உண்மைப் பொருளை யுணர்த்திற்று. (எ - று.)

தேவதாந்தரங்களை வழிபடுதலை விட்டுப் பரதேவதையை வழிபட்டுக் கஜேந்திராழ்வான்போலத் துயர்தீர்ந்து முத்திபெறுவீ ரென்றபடி. திருமாலே பரம்பொருள் என்பது கஜேந்திராழ்வான் மற்றையபெயர்களாற் குறியாமல் திருமாலை ஆதிமூலமேயென்று குறித்து விளித்ததனால் திருமாலே பரம்பொருள் என்பது இனிது வெளியாயிற்று என்பது, இறுதிவாக்கியத்தின் கருத்து. ஐயறிவுயிராகிய விலங்குக்கு இருந்த விவேகந்தானும் ஆறறிவுயிரான உங்கட்கு இல்லையாயிற்றே யென்று ஏசுவார், 'சிறியீர்' என்று விளித்தார். யாற்றுநீர்ப்பெருக்கு முதலியவற்றைத்தான் கடக்கமாட்டாதவன் பிறரை அதுகடத்தலவது உண்டோ? தமது பிறவித்துன்பத்தை விலக்கிக்கொள்ள மாட்டாத தேவதாந்தரங்களை நீங்கள் உங்கள் துன்பத்தையொழித்துப் பிறவிக்கடல் கடத்துமாறு வேண்டுதல் பேதைமையன்றோ? வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் துணையாவரோ? என்று உறுத்திக் கூறுவார், 'பிறவிதாங்கடத்தாரைக் கடத்துமென்றேத்துதிர்' என்றார். (கங)

கச. ஐயாது வந்தனை நாயேனையஞ்சன வெற்பவென்றுங்
கையாது வந்தனை நின்னையல்லாற் கண்ணுதன் முதலோர்
பொய்யாது வந்தனையார் முகங்காட்டினும் போற்றியுரை
செய்யாது வந்தனை பண்ணாது வாக்குமென் சென்னியுமே.

(இ-ள்.) ஐயா - ஐயனே! அஞ்சன வெற்ப - அஞ்சநாத்ரி என்னும் ஒருபெயரையுடைய திருவேங்கடத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றவனே! துவந்தனை - இருவினைத் தொடர்புடையேனாகிய, நாயேனை - நாய்போற்

கடைப் பட்டவனுன என்னை, என்றும் கையாது - எக்காலத்தும் வெறுத்திடாதபடி, உவந்தனை - மகிழ்ந்து அடியவனுக அங்கீகரித்தாய்; நின்னை அல்லால் - (இங்ஙனம் அடியேனை ஆட்கொண்டருளிய தேவாதிதேவனுன) உன்னை(த் துதித்தலும் வணங்குதலும்) அல்லாமல்,—கண்நுதல் முதலோர்-சிவன் முதலிய தேவர்கள், பொய்யாது வந்து - மெய்யாகவே (என்முன்) வந்து பிரதியக்ஷமாகி, அனையார் முகம் காட்டினும் — அவர்களுடைய முகத்தை வலியக் காட்டினுலும், என் வாக்கும் சென்னியும் போற்றி உரை செய்யாது வந்தனைபண்ணுது - எனதுவாயும் தலையும் (முறையே அவர்களைத்) துதித்து உரைத்தல் செய்யாது வணங்காது; (எ — று,)

"மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்றபடி தேவதாந்தர பஜநஞ் செய்யாமையில் தமக்கு உள்ள உறுதியை வெளியிட்டார். அனையார் முகங்காட்டினும் என்பதற்கு - பெற்ற தாயார் (போல அன்பொழுகும் இனிய) முகத்தைக் காட்டினுலும் என்று உரைத்தலும் உண்டு: அனையார் = அன்னையார். போற்றியுரை செய்யாது-வந்தனை பண்ணுது. வாக்கும் சென்னியும் என்பது, போற்றியுரை செய்யாது வாக்கு, வந்தனை பண்ணுது சென்னிஎன முறையே சென்று இயைதலால், **முறை நிரனிறைப் பொருள்கோள்.** மனம் மொழி மெய் என்னுந் திரிகரணங்களுள் மொழி மெய்கள் தேவதாந்தர வழிபாடு செய்யாமையைக் கூறவே, அவற்றின் தொழிற்குக் காரணமான மனம் அவர்களைக் கருதாதென்பதும் பெறப்படும். த்வந்த்வம் என்ற வடமொழி, துவந்த மென்று விகாரப்பட்டது; இரட்டையென்பது பொருள்; இங்கு இருவினையின் மேல் நின்றது: அதனையுடையவன், துவந்தன்; அதன் மேல் ஐ — இரண்டனுருபு. கண்ணுதல் - நெருப்புக் கண்ணை நெற்றியி லுடையவன்; வேற்றுமைத் தொகை யன்மொழி. அனையார் என்பது அவர் என்று பொருள் படும்போது, அகரச் சுட்டு - பகுதி, ன், ஐ - சாரியைகள், ஆர் - பலர்பால் விகுதி. முகங்காட்டினும் என்ற உம்மையால், முகங்காட்டாத போது வழிபடுதலின்மை தெற்றெென விளங்கும்.(கச)

[தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் ஆற்றுமை கண்ட செவிலித்தாய் இரங்கல்]

கரு, சென்னியிலங்கை குவிக்கு முயிர்க்குந் திகைக்கு நின்னை
யுன்னியிலங்கையிற் கண்ணுறங்கா ளுயர்வீடணனை
மன்னியிலங்கையில் வாழ்கென்ற வேங்கடவாண மற்ருேர்
கன்னியிலங் கைக்கினின் பேர்கருணைக்கடலல்லவே.

(இ - ள்.) உயர் — (அறிவொழுக்கங்களினுல்) உயர்ந்த, வீடணனை விபீஷணனை, மன்னி இலங்கையில் வாழ்க என்ற - 'நிலைபெற்று இலங்காபுரியில் அரசனுய் வாழ்வாயாக' என்று சொல்லி முடி சூட்டி அநுக்கிரகித்த, வேங்கட வாண - திருவேங்கடமலையில் வாழ்பவனே! —(உன்னைக் கூடிப் பிரிந்த இந்த எம்து மகள்), நின்னை உன்னி சென்னியில் அம் கை குவிக்கும்—(தான் வேண்டியதைப் பெறுதற்காக) உன்னைக் குறித்துத் தன் தலையின் மேல் அழகிய கைகளைக் கூப்பிவைத்துத் தொழுவாள்; உயிர்க்கும் - (தன்னுடைய துயரம் பொறுக்க மாட்டாமையால்) பெரு

மூச்சு விடுவாள்; திகைக்கும் - (பரிகார மொன்றும் பெறாமையால்) மோகித்துக் கிடப்பாள்; நின்னை உன்னி — உன்னையே சிந்தித்தலால், இலங்கு ஐயில் கண் உறங்காள்—பிரகாசிக்கின்ற வேலாயுதம் போன்ற கண்களை மூடித் துயில் கொள்ளாள்: மற்று ஓர் கன்னி இலம் - (நாங்கள் இவளையன்றி) வேறொரு பெண்ணை உடையோமல்லோம்; (ஆதலால்), கைக் கின் நின்பேர் கருணைக் கடல் அல்ல - (எங்கள் ஏகபுத்திரியான இவள் பக்கல் இரங்கி இவளை அங்கீகரியாமல் நீ) வெறுத்து விடுவையானால் நினது பெயர் தயாசிந்து என்பது தகுதியுடையதாகாது; (எ - று.) —ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

தலைமகனோடு கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாற்படுகிற பல வகைத்துன்பங்களையுங் கண்டு ஆற்றமாட்டாளான செவிலித்தாய் தன் ஆற்றாமைமிகுதியால் அத்தலைமகனை எதிரில்நிற்கின்றவாறுபோலப் பாவித்து அவனைவிளித்து அவன்முன்னிலையிலேஇவளுடையநிலைமைகளை யெல்லாஞ் சொல்லி இவள்பக்கல் இரங்கவேண்டுமென்று வேண்டிய பாசுரம், இது. இதனை நற்றாயிரங்கலென்றலு முண்டு. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் "கங்குலும்பகலும்" என்ற தொடக்கத்துத் திருப்பதிகத்தில் "கங்குலும் பகலுங் கண்டுயிலறியாள்", "இவள்திறத்து என்செய்கின்றாயே", "வெவ் வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்", "சிந்திக்குந் திகைக்குந் தேறுங் கைகூப்பும்" என்று அருளிச்செய்தமை காண்க. ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்குத் தீயனவே செய்யுங்கொடிய அரக்கர்கோஷ்டியில் ஒருவனாயிருந்தும் சத்வ குணமே மிக்கு நல்லனவேசெய்யுமியல்பினனானவிபீஷணனது ஞானசீலங் களின் மேன்மை தோன்ற, 'உயர் வீடணன்' என்றார். இராமபிரான் இராவணாதியரை அழித்தற்பொருட்டுப் பெரிய வாநரசேனையைச் சித்தப் படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டுக் கடற்கரை சேர்ந்தவளவில், விபீஷணன் சரணமடைய, அப்பெருமான் அவனுக்கு அபயமளித்து அப்பொழுதே அவனை இலங்கையரசனாக்கிச் சீதையை மீட்டுக்கொண்டு மீண்டனனென்ற வரலாறுபற்றி, 'வீடணனை மன்னியிலங்கையில் வாழ்கென்ற வேங்கட வாண' என்றாள். இவ்விளியினால், பகைவர்கோட்டியிற் சேர்ந்த வலிய ஓர் ஆண்மகனை நின்னைச்சரணமடைந்தவனென்ற மாத்திரம்பற்றி ஆட் கொண்டு வாழ்வளித்த நீ உனது உறவைப் பெற்று உன்னையன்றி வேறு கதியிலளாகிய மெல்லியலாளான இப்பெண்மகள்பக்கல் இரக்கங்கொண்டு இவளைப் பரிபாலிக்கவேண்டாவோ?' என்ற குறிப்புத் தோன்றும். நினது கருணைக்கடல் என்ற பெயர் பொருளுள்ளதாம்படி இவளிடத்துக் கண்ணோட் டஞ் செய்தருளுதல் கடமை யென்பாள் 'கைக்கின் நின்பேர் கருணைக்கட லல்லவே' என்றாள்.

அங்கை - அகங்கையுமாம்; குவிக்கும், உயிர்க்கும், திகைக்கும் -செய்யு மென்முற்றுக்கள் பெண்பாலுக்கு வந்தன. திகைத்தல் - அறிவழிதல். 'நின்னையுன்னி' என்பது, மத்திமதீபமாகக்கொண்டு முன்னும் பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. ஐயில் = அயில்; திரிபுநயத்தின்பொருட்டு வந்த முதற் போலி. அயிற்கண் - உவமத்தொகை. மகளிர்கண்ணுக்கு வேல் உவமை, கூரியவடிவிலும், ஆடவர்க்கு நோய்செய்தலிலு மென்க. 'கண்ணுறங்காது'

என்ற பாடத்துக்கு-இவளுடைய கண்கள் உறங்காவென்க; சாதியொருமை. **விபீஷணன்** என்ற பெயர் -(பகைவர்க்கு) மிகவும்பயங்கர னென்றும் நல்லோர்க்குச் சாந்த மூர்த்தியாய்ப் பயங்கரனுகாதவ னென்றும் காரணப் பொருள் படும். வாண, பேர்—வாழ்க, பெயர் என்பவற்றின் மரூஉ. அல்ல என்ற எதிர்மறைப்பலவின்பால்முற்று, (வேறு இல்லை உண்டு என்பனபோல) இருதிணையைம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுப்பட வழங்குதலை இலக்கியங்களிற் காண்க.

எம்பெருமானது பூர்ணுநுபவத்தைப் பெறுதபோது பலவாறு வருந்துகிற ஐயங்காரது நிலைமைகளை அவர்பக்கல் அன்புடையரான அறிவுடையாளர் அப்பெருமானது சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து, இவர்பக்கல் திருவருள் புரிகவென்று பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'அயிற் கண் உறங்காள்' என்றது, அவரது கூரியஞானம் சங்கோசமடையாத தன்மையைக் குறிக்கும். 'உயர்வீடணனை மன்னியிலங்கையில் வாழ்கென்ற வேங்கடவாண' என்றது, எம்பெருமானது சரணுகதரக்ஷணத்வத்தில் ஈடுபாட்டினுல். இந்த ஐயங்கார்போல ஆத்மஸ்வரூப பூர்த்தியுடைய அடியாரைப் பெறுதலரிதென்பார், 'மற்றோர்கன்னி யிலம்' என்றூர். (கரு)

கசு. கடமாமலையின்மருப்பொசித்தாய்க்குக்கவிநடத்தத்
தடமாமலைவற்றவாளிதொட்டாய்க் கென் றனிநெஞ்சமே
வடமாமலையுந்திருப்பாற்கடலும்வைகுந்தமும்போ
லிடமாமலைவற்றுநின் றுங்கிடந்துமிருப்பதற்கே.

(இ - ள்.) கடம் - மதத்தையுடைய, மா - பெரிய, மலையின் - மலைபோன்ற (குவலயாபீடமென்னும்) யானையினது, மருப்பு - தந்தங்களை, ஒசித்தாய்க்கு - ஒடித்திட்டவனும்,—கவி நடத்த—வாநரசேனைகளை நடத்தியழைத்துக்கொண்டு (இலங்கைக்குச்) செல்லுதற்பொருட்டு, தடம் ஆம் அலைவற்ற-பெரிதான கடல் வற்றுமாறு, வாளி தொட்டாய்க்கு—ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தவனுமான உனக்கு,—வடமா மலையும் திருப்பாற் கடலும் வைகுந்தமும் போல்—வடக்கின்கணுள்ள சிறந்ததிருமலையான திருவேங்கட மலையும் திருப்பாற்கடலும் ஸ்ரீவைகுண்டமும் (நிற்றற்கும் கிடத்தற்கும் இருத்தற்கும் தனித்தனி இடமாதல்) போல,—என் தனி நெஞ்சமே - எனது மனமொன்றுதானே, அலைவு அற்று நின்றும் கிடந்தும் இருப்பதற்கு இடம் ஆம் - ஸ்திரமாக நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருத்தல், சயநத்திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருத்தல் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருத்தல் என்ற மூன்றுக்கும் ஒருங்கே உரிய இடமாம்; (எ - று.)

நின்ற திருக்கோலமாகவும் கிடந்த திருக்கோலமாகவும் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகவும் எம்பெருமானை அடியேன் அன்போடு தியானித்தல் பற்றி அப்பெருமான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றன னென்பது தோன்ற, இங்ஙனங் கூறினுர். **ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களை** அடியொற்றியது, இது. 'அத்திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு அவ்விடங்களில் நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் செய்தருளின நன்மையெல்லாம் என் நெஞ்சிலே ஆய்த்து. நிஹீநாக்ரேஸரனுன

என்னை விஷயீகரித்தவாறே திருமலையில் நிலையும் மாறி என் நெஞ்சிலே நின்றருளினான்; தன் திருவடிகளில் போக்யதையை எனக்கு அறிவித்த பின்பு பரமபதத்திலிருப்பைமாறி என் நெஞ்சிலே போகஸ்தாநமாயிருந் தான்;......திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளினபடியைக் காட்டி என்னுடைய ஸாம்ஸாரிகமானதாபத்தைத் தீர்த்த பின்பு திருப்பாற்கடலிற் கிடையை மாறி என் நெஞ்சிலே கண்வளர்ந்தருளித் தன்விடாய் தீர்ந்தான்; இப்படி என்பக்கல் பண்ணினவியாமோகம் என்னால் மறக்கலாயிருக்கிற தில்லை யென்கிறார்' என்ற வியாக்கியாநவாக்கியங்கள் இவ்விடத்துக்கும் பொருந்தும். திருவேங்கடத்திலே நின்ற திருக்கோலமாகவும், திருப்பாற் கடலிலே கிடந்த திருக்கோலமாகவும், வைகுந்தத்திலே வீற்றிருந்த திருக் கோலமாகவும் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருத்தலை முறையே சென்று இயைந்து குறித்தலால், பின்னிரண்டடி— **முறைநிரனிறைப்பொருள்கோ**ளின் பாற்படும்.

தனிநெஞ்சம்-ஒப்பற்ற மனமெனினுமாம்: திருவேங்கடம் முதலிய மூன்று திவ்வியதேசங்கள்போல நிற்றல் கிடத்தல் இருத்தல் என்ற மூன் றில் ஒவ்வொன்றற்கே உரியதாதலன்றி நெஞ்சம் அம்மூன்றற்கும் தான் ஒன்றே உரியதாதல்பற்றி 'தனிநெஞ்சம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறியதாகக் கொள்க; இது **வேற்றுமையணி**யின்பாற்படும். மூன்றாமடியில், மா-அழகு மாம். கடம்மாமலை - மதசலத்தையுடைய பெரியமலை; எனவே, யானையா யிற்று. வலிய பெரியவடிவிலும். மதவருவிசொரிதலிலும் யானைக்கு மலை உவமை. அலை—கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். (கசு)

கஎ. இருப்பதனந்தனிலெண்ணலில்வைகுந்தத்தென்பர்வெள்ளிப்
பருப்பதன் அந்தண் மலரோனறிகிலர் பாரளந்த
திருப்பதன் நந்தன்மதலை நிற்குந்திருவேங்கடமென்
பொருப்பது அனந்தறவிர்ந்துயிர்காடொழப் போதுமினே.

(இ—ள்) உயிர்காள் - சேதநர்களே!— "இருப்பது - (எம்பெருமான் தனது தலைமை தோன்ற) அரசுவீற்றிருக்கின்றது, எண்ணல் இல் வைகு ந்தத்து-(இன்னதன்மையதென்று)சிந்தித்தற்கும் இயலாத ஸ்ரீவைகுண்டத் தில், அனந்தனில் - ஆதிசேஷனாகிய திவ்யசிங்காதனத்தின்மீது," என் பர் - என்றுசொல்வர், (மெய்யுணர்ந்த ஆன்றோர்); (அத்திருக்கோலத்தை), வெள்ளி பருப்பதன் — வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்தி லிருப்பவனான சிவ னும், அம் தண் மலரோன் - அழகிய குளிர்ந்த (அத்திருமாலின் நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றியவனான பிரமனும், அறிகிலர் - கண்டறியுந் தர முடையாரல்லர்; (அதுநிற்க):—பார் அளந்த திரு பதன்-உலகங்களை அளந்த திருவடிகளை யுடையவனும், நந்தன் மதலை - நந்தகோபன் வளர்த்தகுமா ரனுமான திருமால், நிற்கும் - (யாவரையும் ஈடேற்றுதற்கு அடியவர்க்கெ ளியனாய்) நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கு மிடமான, திருவேங் கடம் என் பொருப்புஅது - திருவேங்கடமென்ற மலையை, அனந்தல் தவிர் ந்துதொழ - சோம்பலொழிந்து வணங்குதற்கு, போதுமின் - வாருங்கள்; (எ - று,)

திருப்பதியாத்திரை சென்று திருவேங்கடமுடையானைச் சேவித்து வாழ்வுபெறுதற்கு அனைவரையும் உடனழைக்கிறார்; தம்மைப்போலவே உலகத்தாரும் உய்யவேண்டுமென்னும் கருத்தினராதலால். மீளாவுலகமாகிய பரமபதம் சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாதலின், 'எண்ணவில் வைகுந்தம்' எனப்பட்டது. திரிமூர்த்திகளில் இருமூர்த்தியர் அறிகிலரெனவே, பிறர் அறியாமை சொல்லவேண்டாதாயிற்று.

நந்தன் - கண்ணனை வளர்த்த தந்தை. வசுதேவனும் தேவகியும் கம்சனாற் சிறையிலிருத்தப்பட்டு வடமதுரையில் தளைபூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியினிடம் எட்டாவதுகருப்பத்திற் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அக்குழந்தையைக் கம்சன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தால், தாய் தந்தையர் அத்தெய்வக்குழவியின் அநுமதி பெற்று அந்தச்சிசுவை அது பிறந்தஅராத்திரியிலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாந் தலைவனான நந்தகோபனது திருமாளிகையிலே இரகசியமாகக் கொண்டு சேர்த்து விட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவன்மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந்திருந்த தொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டுவந்துவிட, அதுமுதற் கம்சனைக் கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணபிரான் அக்கோகுலத்திலேயே நந்தகோபன்குமரனாய் வளர்ந்தருளினான்.

அநந்தன்—ந அந்தன் என்று பிரிந்து, பிரளயத்திலும் அழிவில்லாதவனென்று காரணப்பொருள்படும். பருப்பதம்-பர்வதமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. பொருப்பது, 'அது' - பகுதிப்பொருள்விகுதி. (கஎ)

கஅ. போதார் அவிந்தவரையும் புகாவண்டபுற்புதத்தின்
மீதார இந்தவினைதீர்க்கவேண்டும் விண்மண்ணுக்கெல்லா
மாதார இந்தளந்தேன்பாடும் வேங்கடத்தப்ப நின்பொற்
பாதார விந்தமல்லா லடியேற் கொருபற்றில்லையே.

(இ - ள்) விண் மண்ணுக்கு எல்லாம் ஆதார - விண்ணுலகத்துக்கும் மண்ணுலகத்துக்கும் மற்றெல்லாவுலகங்கட்கும் ஆதாரமாயுள்ளவனே! தேன் இந்தளம் பாடும் வேங்கடத்து அப்ப - வண்டுகள் இந்தளமென்னும் பண்ணைப் பாடுதற்கிடமான (சோலைகள்சூழ்ந்த) திருவேங்கடமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற சுவாமீ!—நின் பொன் பாத அரவிந்தம் அல்லால் - உனது பொலிவுபெற்ற திருவடித்தாமரைமலரே யன்றி, அடியேற்கு ஒரு பற்று இல்லை - தாசனான எனக்கு வேறொருபற்றுக்கோடு இல்லை; போதார் அவிந்தவரையும் புகா - பிரமர்கள் அழியுமளவும் ஒடுங்குதலில்லாத [பிரமன் அழியும்போது உடனழியும் இயல்பினவான], அண்ட புற்புதத்தின் - நீர்க்குமிழிகள் போன்ற அண்டகோளங்களுக்கு, மீது - மேலேயுள்ளதான பரமபதத்தில், ஆர-(யான் சென்று) சேருமாறு, இந்த வினை தீர்க்கவேண்டும் - (என்னால் ஈட்டப்பட்ட) இக்கருமங்களை யெல்லாம் (நீயே) ஒழித்தருளவேண்டும். ()

அண்டங்கள் அநந்த மென்றும், அவை ஒவ்வொன்றற்கும் ஒவ்வொரு பிரமனுள னென்றும், அவையெல்லாம் ஆதியிற் பிரமனுடன் தோன்றி அந்தத்திற் பிரமனுடனே யொடுங்குமென்றும், இப்படிப்பட்ட அநந்த

கோடி பிரமாண்டங்களடங்கிய மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலுள்ளது, எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முத்தியுலகமாகிய பரமபதமென்றும் உணர்க. அண்டங்கள் நீரிற்குமிழிபோலத் தோன்றியழியும் இயல்பினவாதலால், 'அண்டபுற்புதம்' எனப் பட்டது; ("ஆழிப்பிரானடிக்கீழுற்புவித்தழியும், பாவையின் மொக்குகளைப்போற்ற பலகோடியகிரண்டமே" என்ற திருவரங்கத்தந்தாதியையும் காண்க.) 'புற்புதம்' என்பதற்கேற்ப 'புகா' எனப்பட்டது; தான் தோன்றியவிடத்திலேயே புக்கொடுங்குதல் நீர்க்குமிழியின் இயல்பு. (கஅ)

கக. பற்றியிராமற்கலைபோய்வெளுத்துடல்பாதியிரா
வற்றியிராப்பகல்நின் கண் பனிமல்கிமாசடைந்து
நிற்றி யிராகமொழிச்சியைப்போல் நெடுவேங்கடத்துள்
வெற்றியிராமனை வேட்டாய்கொல்நீயுஞ்சொல்வெண்மதியே

(இ-ள்) வெள் மதியே-வெண்ணிறமான சந்திரனே!—பற்றி இராமல்-(ஓரிடத்திலே) நிலைத்துத்தங்கியிராமல் (எங்கும்உழன்றுகொண்டு), கலை போய்-ஒளிமழுங்கப்பெற்று அல்லது (உடல்மெலிதலால்) ஆடை சோரப்பெற்று (கலைகள் குறைந்து நீங்கப்பெற்று), வெளுத்து-நிறம் வெளுத்து, உடல் பாதி இரா வற்றி - வடிவம் (முன்புஇருந்தவளவிற்) பாதியும்இராதபடி தேயப்பெற்று, இரா பகல் - இரவிலும் பகலிலும், நின் கண் பனி மல்கி-உனது கண்கள் நீர்நிரம்பப்பெற்று (உன்னிடத்துப் பனிநிரம்பப்பெற்று), மாசு அடைந்து- (நீராடாது தரையில்புரளுதலால், உடம்பில்) தூசிபடியப்பெற்று (களங்கமுற்று), இராகம் மொழிச்சியை போல் நிற்றி - இசைப்பாட்டுபோ லினியசொற்களை யுடையவளான இத்தலைமகளைப் போன்று நிற்கிறாய்: (அவள்போலவே), நீயும்—, நெடு வேங்கடத்துள் வெற்றி இராமனை வேட்டாய் கொல் - உயர்ந்த திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற சயத்தையுடைய இராமனாய் அவதரித்தவனான திருமாலை விரும்பினையோ? சொல் — சொல்வாய்; (எ — று.)

"நைவாயவெம்மேபோல் நாண்மதியே நீ யிந்நாள், மைவானிருளகற்றாய் மாழாந்து தேம்புதியால், ஐவாயரவணைமே லாழிப்பெருமானார், மெய்வாசகங்கேட் டுன்மெய்ந்நீர்மைதோற்றாயே" என்ற திருவாய்மொழியைத் தழுவியது இது. அது, தலைவிகூற்று; இது, தோழிகூற்று. இத்துறை, **தன்னுட்கையாறெய்திடுகிளவி** யெனப்படும்; அதாவது-தமக்குநேர்ந்ததுன்பத்தைத் தம்ஆற்றாமையாற் பிறிதொன்றன் மேலிட்டுச் சொல்லுஞ் சொல். இது தலைவி தோழி என்னும் இருவர்க்கும் உரியதென்பதை, இறையனாரகப்பொருளுரைகொண்டும் உணர்க. (ஆயின், தம்முட்கையாறெய்திடுகிளவி என்று பன்மையாற்சொல்லாது தன்னுட்கையாறெய்திடு கிளவி யென ஒருமையாற்சொல்லியது எற்றிற்கோ வெனின்,—தோழி தலைமகள் என இருவரையும் வேறுபடுத்தாது ஒருவராகக் கருதற் பொருட்டாக என்க.)

தலைவனைப்பிரிந்துவருந்துகின்றபொழுது கட்புலனாகும்பொருளெல்லாம் வருந்துகின்றனவாகத் தோன்றுதலால், சந்திரனைநோக்கி 'நீயும் வேட்கை நோயால் ஈடுபடுகின்றனையோ?' என்றாள். இச்செய்யுளில் **செம்மொழிச்சிலேடையுவமையணி** காண்க; அதாவது—சொற்பொதுமைகாரணமாக வரும் ஒப்புமை: **உபமானமாகிய தலைவிக்கு**—பற்றியிராமை - விரகதாபத்தால் ஓரிடத்து நிலைகொள்ளாமை; கலைபோதல் - ஒளிகுறைதல்; அல்லது, உடல் மெலிய ஆடைசேர்தல்; வெளுத்தல் - மேனி நிறம்மாறுதல்; உடல் பாதியிராவற்றுதல் - உடம்புமெலிதல்; இராப்பகல் கண் பனிமல்குதல் - அல்லும்பகலும் அநவரதமும் கண்ணீர்பெருகப் புலம்புதல்; மாசடைதல் - பிரிந்தகாலத்தில் உடல்மாசுதீரநீராடுதலின்றித் தரையிற் புரளுதலால் உடம்பில் தூசிபடிந்திருத்தல். **உபமேயமாகிய சந்திரனுக்கு**—பற்றியிராமை ஒருபொழுதேனும் அசைவற்று ஓரிடத்துநில்லாமல் வானவீதியில் எப்பொழுதுஞ் சஞ்சரித்தல்; கலைபோதல் - கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் நாளடைவிலே கலைகுறைதல்; (கலை - சந்திரன்பங்கு) வெளுத்தல் - இயற்கைநிறம். உடல் பாதியிராவற்றுதல் — கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் தேய்தலால்; இராப்பகல் கண் பனி மல்குதல் - எப்பொழுதும் பனிபோலக்குளிர்ந்தகிரணங்களைத் தன்னிடத்திலே யுடையவனாதல். மாசடைதல் - களங்கமுடைமை.

ராமன் என்ற திருநாமம் - தனது திருமேனியழகினாலும் நற்குண நற்செய்கைகளாலும் யாவரையும் தன்பக்கல் மனங்களித்திருக்கச்செய்பவனென்று காரணப்பொருள்படும்.

எம்பெருமானோடு பூர்ணாநுபவத்தைப் பெறாமையால் ஐயங்கார் உடல் மெலிந்து இரவும் பகலும் கண்ணீர்பெருகக் கீழ்விழுந்துபுரண்டு மாசுபடிய நின்ற நிலையைக் கண்ட அன்பர்கள் அவர்பக்கல் தமக்குஉள்ள அன்புமிகுதியால் தம்கண்ணெதிர்ப் படுகின்ற பொருள்களையெல்லாம் எம்பெருமானைப் பிரிந்துவருந்துகின்றனவாகக் கொண்டு சந்திரனைநோக்கி 'நீயும் இவர் போலப் பகவத்விச்லேஷத்தால் நோவுபடுகின்றனையோ?' என்று வினவுகின்றன ரென்பது இதற்கு உள்ளுறைபொருள். (௧௯)

௨௦. மதியாதவன் கதிர்மின் மினிபோலொளிர் வைகுந்தந்தா
மதியாத வன்றரவாழ்ந்திருப்பீர் வடவேங்கடவன்
மதி யாதவன் கடத்துட் டயிர்வாய்வைத்த மாயப்பிரானை
மதியாதவ னுரங்கீண்டான் கழல் சென்னிவைத்திருமே.

(இ - ள்.) கடத்துள் -குடத்தில் வைத்திருந்த, மதியாத வல் தயிர் - கடையாத கட்டித்தயிரை, வாய்வைத்த - (கிருஷ்ணாவதாரத்திற்களவு செய்து) உண்டருளிய, மாயம் பிரான்— மாயையையுடைய பெருமானும், மதியாதவன் உரம் கீண்டான் - (தன்னை) மதியாதவனான இரணியாசுரனுடைய மார்பைக் (கைந்நகத்தால்) இடந்தவனுமான, வட வேங்கடவன்— வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கடமலையை யுடையானது, கழல் - திருவடிகளில், சென்னிவைத்திரும் — தலையைவைத்து வணங்குங்கள்; (அங்ஙனம் வணங்குவீராயின் அதன்பயனாக)—மதி ஆதவன் கதிர் மின்மினி போல்

ஒளிர் வைகுந்தம்—சந்திரன் சூரியன்என்ற இருசுடர்களின்ஒளியும் (தனது பேரொளியின்முன்) மின்மினிப்பூச்சிபோலாகும்படி (திவ்வியதேஜோமய மாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, தாமதியாது அவன் தர —கால தாமதஞ்செய்யாமல் அப்பெருமான் (உங்கட்குக்) கொடுத்தருள, வாழ்ந்து இருப்பீர்—(பெற்று நீங்கள் அங்கு என்றும்) நிலையாக வாழ்வீர்கள்; (எ—று.)

"மரணமானல் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்" என்ப வாதலால், 'தாமதியாது தர' என்பதற்கு—இப்பிறப்பின் முடிவிலேகொடுக்க என்று பொருள் கொள்க. மின்மினி—இருளில்மின்னுவதொரு பறக்கும்பூச்சி. வன்மையைக் கடத்துக்கும்அடைமொழியாக்கலாம். 'அவன்' என்ற சுட்டுப் பெயர் 'வடவேங்கடவன்' என்ற இயற்பெயரின்முன் வந்தது, செய்யுளாதலின்; "செய்யுட்கு ஏற்புழி" என்பர் நன்னூலாரும். (உ௦)

உக. இருபதுமந்தரத்தோளுமிலங்கைக்கிறைவன்சென்னி
யொருபதும்அந்தரத்தேயறுத்தோ னப்ப னுந்திமுன்னுள்
தருபதுமந்தரவந்தன நான்முகன்றன்முதலா
வருபதுமந்தரமொத்த பல்சீவனும்வையமுமே.

(இ-ன்) இலங்கைக்கு இறைவன் — இலங்காபுரிக்கு அரசனான இராவணனுடைய, இருபது மந்தரம் தோளும் — மந்தரமலைபோன்ற இருபது தோள்களையும், சென்னி ஒருபதும் — பத்துத்தலைகளையும், அந்தரத்தே அறுத்தோன் — ஆகாயத்தே அறுத்திட்டவனான, அப்பன் — திருவேங்கடமுடையானுடைய, உந்தி முன் நாள் தரு பதுமம் — திருநாபிஆதிகாலத்திற் பூத்த தாமரைமலர், தர— படைக்க,—நான்முகன் தான் முதல் ஆ வரு— பிரமன் முதலாக வருகின்ற, பதுமம் தரம் ஒத்த—பதுமமென்னுந் தொகையளவினவான, பல் சீவனும்—பலபிராணிவர்க்கங்களும், வையமும்—உலகங்களும், வந்தன — தோன்றின; (எ—று)

"ஒருநாலுமுகத்தவனோடுலகீன்ற வென்பரதுன், திருநாபிமலர்ந்ததல்லால் திருவுளத்தி லுணராயால்" என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும். பாற்கடலைக்கடைந்த மலையாகிய மந்தரம், போரிற் பகைவர்சேனைக்கடல்கலக்க வல்ல வலிய பெரியதோள்களுக்கு உவமை. இராவணனது தோள்களும் தலைகளும் ஆகாயத்தையளாவிவளர்ந்துள்ளன வாதலால், அவற்றை 'அந்தரத்தேயறுத்தோன்' என்றார். அந்தரம்—ஆகாயம், வேறுபாடு, இடை. தான்—அசை. பதுமமென்பது —ஒருபெருந்தொகை; (உக)

உஉ. வையமடங்கலுமோர்துகள் வாரியொருதிவலை
செய்யமடங்கல் சிறுபொறி மாருதஞ்சிற்றுயிர்ப்பு
துய்யமடங்கலி லாகாயந்தான் விரற்றேன்றும் வெளி
வெய்யமடங்கல்வடிவான வேங்கடவேதியற்கே.

(இ - ள்.) வெய்ய மடங்கல் வடிவு ஆன - பயங்கரமான நரசிங்கவடிவ மாகிய, வேங்கட வேதியற்கு - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவ னும் வேதங்களினால் எடுத்துரைக்கப்படுபவனுமான எம்பெருமானுக்கு— (ஐம்பெரும்பூதங்களில்), வையம் அடங்கலும் - பூமிமுழுவதும், ஓர் துகள்— ஒரு தூசியாம்; வாரி - ஜலம்முழுவதும், ஒரு திவலை - ஒரு நீர்த்துளியாம்; செய்ய மடங்கல் - செந்நிறமான அக்கினிமுழுவதும், சிறு பொறி — சிறிய ஓர் அனற்பொறியாம்; மாருதம் - காற்றுமுழுவதும், சிறு உயிர்ப்பு - சிறிய ஒருமூச்சாம்; துய்ய மடங்கல் இல் ஆகாயம் தான் - சுத்தமானதும் மடங்கு தலில்லாது பரந்ததுமான ஆகாயம்முழுவதும், விரல் தோன்றும் வெளி - விரல்களினிடையே தோன்றுகின்ற சிறிய வெளியிடமாம். (எ - று)

இரணியனைச் சங்கரித்தற்பொருட்டு நரசிங்கவடிவங்கொண்ட திரு மால் விசுவரூபமாய்வளர்ந்த வடிவத்தின் பெருமையை யெடுத்துக்கூறுவார், அப்பெருவடிவுக்குமுன் பஞ்சமகாபூதங்கள் மிகச்சிறுபொருளாகத்தோன்று தலை விளக்கினார். மற்றநான்குபூதங்களும் தன்னுள் ஒடுங்கப்பெற்றுநிற்கும் பெருமைதோன்ற, ஆகாயத்திற்கு 'மடங்கலில்' என்ற அடைமொழி கொடு க்கப்பட்டது. மடங்கல் - (பிடரி மயிர்) மடங்குதலையுடைய தென ஆண் சிங்கத்துக்குக் காரணக்குறி; வேதியன் - வேதவேத்யன். 'அடங்கலும்' என்பதை எல்லாப்பூதங்கட்கும் எடுத்துக்கூட்டுக. (உஉ)

உங. வேதா வடமலை வெங்காலன்கையில் விடுவித்துன்னை
மாதாவடமலை கொங்கையுண்ணுதருண் மண்ணளந்த
பாதா வடமலைமேற்றுயின்றாய் கடற்பார்மகட்கு
நாதா வடமலையாய் அலர்மேன்மங்கை நாயகனே.

(இ - ள்.) மண் அளந்த பாதா - பூமியை யளந்த திருவடியை யுடைய வனே! அலைமேல் வடம் துயின்றாய் - பிரளயப்பெருங்கடலில் ஆலிலை யின்மீது பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரைசெய்பவனே! கடல் பார் மகட்கு நாதா - கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தின் அதிதேவதையான பூமிப்பிராட்டிக் குத் தலைவனே! வட மலையாய் - வடக்கிலுள்ள திருவேங்கடமலையில் எழுந் தருளியிருப்பவனே! அலர்மேல் மங்கை நாயகனே - அலர்மேல்மங்கைப் பிராட்டிக்குக் கணவனே! —என்னை—, வேதா வடம் அலை வெம் காலன் கையில் விடுவித்து - பிரமனும் பாசத்தாற்கட்டிவருத்துகிற கொடிய யமனும் என்கிற இவர்களது கைகளினின்று விடுதல்பண்ணி, மாதா வடம் அலை கொங்கை உண்ணுது - (யான் இனி) ஒருதாயினது ஆரங்கள் புரளப்பெற்ற தனங்களின் பாலை உண்ணாதபடி, அருள் - கருணை செய்வாய்; (எ—று.)

படைத்தற்கடவுளான பிரமனது கைவசத்தினின்று விடுவித்தலாவது- பிறப்புத்துன்பமில்லாதபடி செய்தல். பிராணிகளையழிப்பவனான யமனது கைவசத்தினின்று விடுவித்தலாவது - மரணவேதனையும் நரகத்துன்பமு மில்லாதபடி செய்தல். மாதாகொங்கை யுண்ணாதருளுதலாவது - மீளவும்

பிறப்பில்லாதபடி செய்தல். எனக்குஜநநமரண துக்கங்களைப்போக்கி யான் மீண்டும் ஒருபிறப்பெடுக்கவேண்டாதபடி எனது கருமங்களையெல்லாந் தொலைத்து மீளாவுலகமாகிய முத்தியை எனக்குத்தந்தருளவேண்டு மென்பது கருத்து. சொல்லவேண்டிய பொருளை இங்ஙனம் வேறுவகையாற் கூறினது, **பிறிதினவிற்சியணி.** வேதா என்ற வடமொழிப்பெயர் - விதித்தற்கடவுளென்றும், காலன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (பிராணிகளின்) ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவ னென்றும் காரணப் பொருள்படும். வடம் - கயிற்றுவடிவமான யமனுயுதம். வடம் மலை என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். மலைதல் - பொருதல். வடம் - மணிவடம். அலர்மேல்மங்கைஎன்றது, திருவேங்கடமுடையானது தேவியாரின் திருநாமம்: தாமரைமலரின் மேல் வாழ்கின்றவ ளென்பது பொருள். (உ௩)

உ௪. நாயகராத்திரியுஞ்சிலதேவர்க்குநாணிலைகொல்
தூயகராத்திரிமூலமெனுமுனந்துத்திப்பணிப்
பாயகராத்திரிமேனியம்மான் பைம்பொன்வேங்கடவன்
தீயகராதிரிசக்கரத்தாற் கொன்றசீர்கண்டுமே.

(இ-ள்) தூய கராத்திரி - பரிசுத்தமான யானை, மூலம் எனு முனம் - ஆதிமூலமேயென்று கூப்பிடுதற்குமுன்னமே [கூப்பிட்டவுடனே வெகு விரைவில் என்றபடி] துத்தி பணி பாயகம் ராத்திரி மேனி அம்மான் பைம்பொன் வேங்கடவன் - புள்ளிகளையுடைய படமுள்ள ஆதிசேஷனுகிய சயநத்தையும் இருள்போலுங் கரியதிருமேனியையுமுடைய தலைவனும் பசும்பொன்விளையுந் திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான எம்பெருமான், தீய கரா - (அந்தயானையைக்கௌவியிருந்த)கொடிய முதலையை, திரி சக்கரத்தால் கொன்ற - சுழற்றிவிட்ட சக்கராயுதத்தினுற் கொன்ற, சீர் - சிறப்பை, கண்டும் - பார்த்திருந்தும்,—நாயகர் ஆ திரியும் சில தேவர்க்கு நாண் இலைகொல் - கடவுளரென்று திரிகின்ற வேறுசிலதேவர்களுக்கு வெட்கமில்லையோ? (எ - று.)

திருமாலே பரம்பொரு ளென்ற உண்மையை இங்ஙனம் காரணங் காட்டி வெளியிட்டார்.

விரைவுகுறித்தற்பொருட்டு 'மூலமெனுமுனம் கொன்ற' எனக் காரணத்தின்முன் காரியம்நிகழ்ந்ததாகக் கூறினது, **மிகையுயர்வுநவிற்சியணி.** பொருளுணர்ச்சி கைகூடப்பெற்றதனுல், 'தூயகராத்திரி' என்று சிறப்பித்துக் கூறினுர். கராத்திரி - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; கர அத்ரி என்று பிரிந்து, துதிக்கையையுடையமலை யென்றுபொருள்படும்: 'கைம்மலை' என்பது, இப்பொருள்கொண்ட தமிழ்ப்பெயர்; பிறகுறிப்பு. பணம் - படம்; அதனையுடையது பணீ. பாய் அகம் - பாயின் ராத்திரி. மேனி - "இருளன்னமாமேனி." ராத்திரி - இருளுக்குக் கால வாகுபெயர். தீய கரா - கொண்டது விடாத மூர்க்ககுணமுடைய முதலை. (உ௪)

உடு. கண்டவனந்தரங்காலெரிநீர்வையங்காத்துஅவைமீண்
டுண்டவ னந்தரங்கத்துறைவா னுயர்தந்தைதமர்
விண்டவ னந்தரமேலவன் வேங்கடமாலடியை
கொண்டவ னந்தரத்தும்பேர்நினைக்கவுங்கூற்றஞ்சுமே

(இ—ள்.) அந்தரம் - ஆகாயம், கால் - காற்று, எரி - நெருப்பு, நீர் - ஜலம், வையம்—பூமி, (என்ற ஐம்பெரும்பூதங்களையும்), கண்டவன் - படைத்தவனும், அவை—அவற்றை, காத்து - பாதுகாத்து, மீண்டு - பின்பு [கற்பாந்தகாலத்தில்], உண்டவன்—உட்கொண்டு தன்வயிற்றில் வைத்தருளியவனும், அம் தரங்கத்து உறைவான் - அழகிய (திருப்பாற்) கடலிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், உயர் தந்தை தமர் விண்டவன் - சிறந்த தந்தையும் மற்றையுறவினரும் இல்லாதவனும், அந்தரம் மேலவன்—பரமபதத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனும், (ஆகிய), வேங்கடம் மால் - திருவேங்கடமலையில் வாழ்கின்ற திருமாலுக்கு, அடிமைகொண்ட அனந்தரத்து - (நீங்கள்) அடிமைசெய்தலை மேற்கொண்டபின்பு, உம் பேர் நினைக்கவும் கூற்று அஞ்சும் - உங்கள்பெயரை நினைத்தற்கும் யமன் அஞ்சுவான்; (எ - று.)

அனைவரையும் அஞ்சுவிப்பவனான யமன் திருமாலடியார்க்கு அஞ்சுவன்: ஆதலால், நீங்கள் எம்பெருமானுக்கு அடிமைபூண்டு உய்யக்கடவீர் என்று உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தபடியாம். அடியார்கள் பிறவுயிர்கள்போலக் கருமபந்தமுடையவரல்ல ராகுதலால், கர்மிகளைத் தண்டிப்பவனான யமனுக்கு அஞ்சாராக, அவர்களைக்குறித்து அவன் அஞ்சுவ னென்க. திருமாலடியார்க்கு யமன் அஞ்சுதலை "திறம்பேன்மின் கண்டீர் திருவடிதன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்த - ரிறைஞ்சியுஞ், சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென்றான் நமனுந் தன், தூதுவரைக் கூவிச்செவிக்கு" என்ற அருளிச்செயலினாலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் யமகிங்கரசம்வாதரூபமான வைஷ்ணவப் பிரபாவத்தினாலும் அறிக.

படைத்தல் காத்தல் ஒடுக்குதல் என்னும்முத்தொழிலையுஞ் செய்தருள்பவன் திருமாலே யென்பதை, 'கண்டவன்...காத்து அவை மீண்டு உண்டவன்' என்று விளக்கினார். கண்டவன் என்பது - செய்தவனென்னும் பொருளதாதலே, "முற்பகற் கண்டான் பிறன்கேடு" என்றவிடத்துங் காண்க; அந்தரங்கத்து உறைவான் என்று எடுத்து, (அடியார்களுடைய) உள்ளத்தில் வாழ்பவனெனினும் அமையும். பரமாத்மாவாகிய எம்பெருமான் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்தின் பொருட்டுத் தனது இச்சையினால் ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் கொள்ளும்போதன்றி ஜீவாத்மாக்கள் போலக் கருமவசத்தாலாகும் பிறப்பையும் தந்தை தாய் மக்கள் தம்பி தமையன் முதலிய சுற்றத்தவரையு முடையவனல்ல னென்பது, 'தந்தை தமர் விண்டவன்' என்பதன் கருத்து.

'உயரத்தமமர்விண்டவன்' என்ற பாடத்துக்கு—உயர் அத்தம் -சிறந்த அர்த்தத்தை [பரமார்த்தமாகிய ஞானப்பொருளடங்கிய கீதையை], அமர் —

பாரதயுத்தத்தில், விண்டவன் - (அருச்சுனனுக்குத்) திருவாய்மலர்ந்தருளியவன் என்று பொருள் காண்க.

நம் தரம் மேலவன் என்று பதம்பிரித்து, ஜீவாத்மாக்களாகிய நம்முடைய தகுதிக்கெல்லாம் மேம்பட்ட நிலைமையுடையவனென்று உரைத்தலுமொன்று. மால் அடிமைகொண்ட அநந்தரத்து என்பது, திருமால் ஆட்கொண்டபின்பு என்றும் பொருள்படும். கூற்று—(பிராணிகளின் உடலையும உயிரையும் வெவ்வேறு) கூறுக்குந் தேவன். ஈற்று ஏகாரம்- தேற்றம். (உரு)

உசு. அஞ்சக்கரவடமூலத்தன்போதனறிவரிய
செஞ்சக்கரவடவேங்கடநாதனைத்தேசத்துள்ளீர்
நெஞ்சக் கரவடநீக்கி யின்றேதொழு நீண்மறலி
துஞ்சக் கரவடம் வீசும் மக்காலந் தொழற்கரிதே.

(இ-ள்) தேசத்து உள்ளீர்—நாட்டிலுள்ளவர்களே!— அஞ்சு அக்கரம் வடம் மூலத்தன் - பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்துக்கு உரியவனும் ஆலமரத்தினடியில் வீற்றிருந்தவனுமான சிவபிரானும், போதன்-பிரமதேவனும், அறிவு அரிய- அறிதற்கு அரியவனான, செம் சக்கரம் வட வேங்கடம் நாதனை—சிவந்தசக்கராயுதத்தையேந்திய வடதிருவேங்கடமுடையானை, நெஞ்சம் கரவடம் நீக்கி இன்றேதொழும்—மனத்திலுள்ளவஞ்சனையையொழித்து இப்பொழுதே (நீங்கள்)வணங்குங்கள்; (ஏனென்றால்,) நீள் மறலி-பெரியவடிவமுடையயமன், துஞ்ச - (நீங்கள்) இறக்கும்படி, கரம் வடம் வீசும் அ காலம்—தன்கையிற்கொண்ட பாசாயுதத்தை (உங்கள்மேல்) வீசும் அந்த அந்திமகாலத்தில், தொழற்கு அரிது - வணங்குதற்கு இயலாது; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

"ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனும் உன்னையறியாப் பெருமையோனே," "எய்ப்பென்னைவந்துநலியும்போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்ற ஆழ்வாருளிச் செயல்களைப் பின்பற்றி 'வடமூலத்தன் போத னறிவரிய நாதன்' என்றும், 'இன்றேதொழும் மறலிவடம்வீசுமக்காலம் தொழற்கரிது' என்றும் கூறினர். முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரான் தக்ஷிணாமூர்த்தியென்னுங் குருவடிவமாய்க் கைலாசகிரியில் தென்சிகரத்திலே கல்லாலமரத்தின்கீழ் வீற்றிருந்து பிரமபுத்திரரான ஸநகர் ஸநந்தநர் ஸநத்குமாரர் ஸநத்ஸுஜாதகர் என்ற முனிவர் நால்வர்க்கும் ஞானோபதேசஞ்செய்தன னாதலால், 'வடமூலத்தன்' எனப் பட்டான்; "ஆலநிழற்கீ ழறநெறியை நால்வர்க்கு. மேலையுகத்துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன் - ஞால,மளந்தானை யால்மேல், வளர்ந்தானைத் தான்வணங்குமாறு," என்றார்பெரியாரும். நால்வரை, அக்ஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயரென்றலு முண்டு.

அக்ஷரம், வடமூலம், சக்ரம், தேசம், கரம், காலம் - வடசொற்கள். கரவடம் - கபடம். மறல் - கொடுமை: அதனையுடையவன், மறலி; இ - பெ

யர்விகுதி. துஞ்சுதல் - தூங்குதல். இறத்தலைத் துஞ்சுதலென்பது, மங்கல வழக்கு; மீளஎழுந்திராத பெருந்தூக்க மென்க. தொழற்குஅரிது என்ற விடத்து, நான்கனுருபு - கருத்தாப்பொருளில் வந்தது. (உசு)

உஎ. தொழும்பாலமரர்தொழும்வேங்கடவன் சுடர்நயனக்
கொழும்பாலனை யொருகூறுடையா னந்தகோபனில்லத்
தழும்பாலனாகியகாலத்துப் பேய்ச்சி யருத்து நஞ்சைச்
செழும்பாலமுதென் றுவந்தாற் கென்பாடல்சிறக்குமன்றே.

(இ - ள்.) சுடர் நயனம் கொழும் பாலனை - நெருப்புக்கண்ணைக் கொழுமையுள்ள நெற்றியி லுடையனான சிவபிரானை, ஒரு கூறு உடையான் - (தனது திருமேனியில்) ஒருபாகத்திலே [வலப்பக்கத்திலே] கொண்டவனும், நந்தகோபன் இல்லத்து - நந்தகோபனுடைய திருமாளிகையில், அழும் பாலன் ஆகிய காலத்து - அழுகின்ற குழந்தையாய்த் தான் வளர்ந்த காலத்தில், பேய்ச்சி அருத்து - பேய்மகளாகிய பூதனை ஊட்டிய, நஞ்சை - விஷத்தை, செழும் பால் அமுது என்று உவந்தான்-செழித்த பாலாகிய உணவென்று விரும்பி யுட்கொண்டவனுமான, தொழும்பால் அமரர்தொழும் வேங்கடவற்கு - அடிமைத்தன்மையால் தேவர்கள் வணங்கப்பெற்ற திருவேங்கடமலையின் தலைவனுக்கு—என் பாடல் சிறக்கும் அன்றே - என்னுடைய கவியும் சிறந்ததாகுமன்றோ? (எ - று.)— அன்றே—தேற்றம்.

இச்செய்யுள், எம்பெருமானது திருவருட்சிறப்பைக் கூறு முகத்தால் அவையடக்கங் கூறியது. உக்கிரமூர்த்தியான விஷகண்டனைத் தனது திருமேனியில் ஒருபக்கத்திலே ஏற்றுக் கொண்டருளியவனும், வஞ்சனையிற் சிறந்தபூதனை உண்பித்த விஷத்தை அமுதுபோல உட்கொண்டவனுமாகிய திருமால், அவ்வாறே, யான்பாடும் இழிவான செய்யுள்களையும் குற்றம் பாராது இனியனவாக அங்கீகரிப்பன் என்பதாம். சுடர்நயனக் கொழும் பாலனையொருகூறுடையான், பேய்ச்சியருத்து நஞ்சைக் செழும்பாலமுதென்றுவந்தான் - **கருத்துடையடை மொழியணி.** சுடர்நயனக் கொழும் பாலனை யொருகூறுடையான் — "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்", "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தேவைத்து" என்றார் ஆழ்வார்களும்.

பாலமுது - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; ஒருபொருட்பன்மொழியுமாம். அழுபாலன்—சிறுகுழந்தை யென்றபடி; இன்னகாரணமென்று உணரவொண்ணாதபடியும் எளிதிற் சமாதானப்படுத்தமுடியாதபடியும் அழுதல், சிறுகுழந்தையினியல்பு. (உஎ)

உஅ. சிறக்கும் பதந்தருவார் திருவேங்கடச்செல்வர் செய்ய
நிறக்கும் பதந் தொழுதுய்ய வெண்ணீர் நெறியிற்பிழைத்து
மறக் கும்ப தந்தியுஞ் சேனும சுணமும் வண்டினமும்
பறக்கும் பதங்கமும் போலவராற்கெடும்பாதகரே.

(இ - ள்.) மறம் கும்பம் தந்திஉம் - கோபகுணத்தையும் மஸ்தகத்தையு முடைய யானையும், சேலும் - மீனும்' அசுணமும் — அசுணமென்ற பறவை யும், வண்டு இனமும் - வண்டு வகைகளும், பறக்கும் பதங்கமும்—பறக்கின்ற விட்டிற்பறவையும், போல் —, நெறியின் பிழைத்து—நன்னெறியினின்று தவறி, ஐவரால் கெடும் - டஞ்சேந்திரியங்களால் அழிந்துபோகின்ற, பாதகரே - தீவினையுடையவர்களே!—(நீங்கள்), சிறக்கும் பதம் தருவார் - (எல்லாப்பதவிகளினுஞ்) சிறந்த பரமபதத்தைத் (தம்அடியார்க்குத்) தந்தருள்பவரும், திருவேங்கடம் செல்வர் - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும் எல்லாச் செல்வங்கட்கும் உரியதலைவருமான எம்பெருமானுடைய, செய்ய நிறக்கும் பதம்-சிவந்த நிறமமைந்த திருவடிகளை, தொழுது-வணங்கி, உய்ய - ஈடேறுமாறு, எண்ணீர்—நினையுங்கள் ; (எ-று.)

ஐம்பொறிகட்கு உரிய சப்த ஸ்பர்ச ரச ரூப கந்தமென்னும் ஐம்புலன்களிலாசையாற் கெடுதற்கு, யானைமுதலிய ஐந்து பிராணிகள் உவமைகூறப் பட்டன. அதன்விவரம் - **யானை பரிசத்தால் அழியும்:** எங்ஙனமெனின்,— வேடர் யானைக்காட்டிற்குச்சென்று அங்கு ஒருபெரும்பள்ளம் பறித்து அதன் இப்புறத்தில் தாம் பழக்கிய பெண்யானையை நிறுத்திவைக்க, அப்புறத்திலுள்ள ஆண்யானை அதனோடு சேரும் விருப்பத்தால் ஓடிவருகையில் அப்படுகுழியில் வீழ்ந்து மேலேறமாட்டாது அகப்பட்டுக்கொள்ள, அதனை அவ்வெயினர்கள் பின்பு தந்திரமாக விலங்கிட்டு மேலேற்றித் தம் வசப்படுத்திக்கொள்வர்; இது, மெய்யென்னும் பொறிக்கு உரிய ஊற்றின்பத்திலாசையால் அழிந்தது. **மீன் ரசத்தால் அழியும்:** எங்ஙனமெனின்,—செம்படவர் மீன்பிடித்தற்பொருட்டு நீர்நிலையிலிட்ட தூண்டிலில் வைத்துள்ள தசையை யுண்ணவேண்டுமென்று அவாவினால் மீன் விரைந்துவந்து அதில் வாய்வைத்து, அத்தூண்டில்முள் தன் வாயில் மாட்டிக்கொள்ளுதலால் மீளமாட்டாதாக, அதனை வலைஞர் எடுத்துப் பறியிற் போகட்டுக்கொள்வர்; இது, வாய் என்னும் பொறிக்கு உரிய சுவையின்பத்தி லாசையால் அழிந்தது. **அசுணம் சப்தத்தால் அழியும்:** எங்ஙனமெனின்,—இசையறிவிலங்காகிய அசுணமென்னுங் குறிஞ்சிநிலப் பறவையைப் பிடிக்கக்கருதிய அந்நிலத்து மக்கள் செழுமையுள்ள மலைச்சாரலிலே நிலாவிளங்கும் மாலைப்பொழுதில் வேய்ங்குழல் முதலியவற்றால் இனிய இசைபாட, அச்சங்கீதத்தைக்கேட்டு ஆனந்தமடைய விரும்பி அப்பறவைகள் அருகில்வந்து அவ்வின்னிசையைச் செவியிலேற்றுப் பரவசப்பட்டிருக்கிற சமயத்தில் அக்கொலையாளர் பறைகொட்ட அக்கொடிய ஓசையைக் கேட்டவுடன் அப்பறவைகள் இறந்துபடும். அவற்றை அவர் எடுத்துக்செல்வர்; இது, செவி என்னும் பொறிக்கு உரிய ஓசையின்பத்தி லாசையால் அழிந்தது. **வண்டு கந்தத்தால் அழியும்** ; எங்ஙனமெனின்,— வண்டுகள் மலர்களின் நறுமணத்தை அவாவித் தாமரை முதலிய பெரு மலர்களினிடையே புக்கிருக்கும்போது அவை குவிந்துகொள்ள, அங்கு அகப்பட்டு வருந்தும்; அன்றியும், சண்பக மலரின் நறுமணத்தையும் அதன் நறுந்தேனையும் நுகரும் அவாவினால் அதனை அணுகி மொய்த்து அதன் உஷ்ணம் தாக்கப் பொறாது இறந்துபடும்; மற்றும், நறுமணவிருப்பினால் தேனிலே மொய்த்து அதனை மிகுதியாக உண்டு மயங்கி மீளமாட்டாது சிக்கி யழிதலும் உண்டு; இது

மூக்கு என்னும் பொறிக்கு உரிய நாற்றவின்பத்தி லாசையால் அழிந்தது. **விட்டில் ரூபத்தால் அழியும்:** எங்ஙனமெனின்,—விட்டிற்பறவை விளக்கொளியைக் கண்டவுடனே அதனிடத்து அவாவோடு ஓடிவந்து விழுந்து இறக்கும்; இது, கண்ணென்னும் பொறிக்கு உரிய ஒளியி லாசையால் அழிந்தது. ஐம்புல நுகர்ச்சியில் ஒவ்வொன்றால் அழிகின்ற யானை முதலிய ஐந்து பிராணிகளையும், ஐம்புலன்களையும் ஒருங்கு நுகரத் தொடங்கி அழிகின்ற பாவிகட்கு உவமை கூறினார். அசுணமென்பது ஒருவகை மிருகமென்றும், அது மானில் ஒருவகையென்றும், அது வேடர்கள் பாடும் இனிய இசையைக் கேட்டு ஆனந்தமடைய விரும்பி அருகில் ஓடிவந்து அவ்வின்னிசையைச் செவியிலேற்றுப் பரவசப்பட்டு நிற்கையில் அவர்களாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டு அழியுமென்றுங் கூறுதலுமுண்டு.

பதம், கும்பதந்தீ, பதங்கம், பாதகம் - வடசொற்கள். "யானை' யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி தீராக்கோபமுடைய தாதலால், 'மறம்' அதற்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டது. கும்பம் - யானைத்தலையிற் குடங்கவிழ்த்தாற்போலுள்ள உறுப்பு. தந்தமுடையது தந்தீ எனக் காரணக்குறி. (உஅ)

உகூ. பாதமராவுறை பாதாளத்தூடு பகிரண்டத்துப்
போதமராயிரம் பொன்முடியோங்கப் பொலிந்துநின்றாய்
நீதமரானவர்க்கெவ்வாறு வேங்கடநின்றருளு
நாதமராமரமெய்தாய் முன்கோவனடந்ததுவே.

(இ - ள்) வேங்கடம் நின்று அருளும் நாத - திருவேங்கட மலையில் நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருந்து (எல்லாவுயிர்கட்கும்) அருள் புரிகின்ற தலைவனே! மராமரம் எய்தாய் - ஏழு மராமரங்களை அம்பெய்து துளைத்தவனே!—பாதம்—திருவடிகள், அரா உறை பாதாளத்தூடு - பாம்புகள் வசிக்கின்ற பாதாள லோகத்திலும், போது அமர் ஆயிரம் பொன் முடி - (சூட்டிய) மலர்கள் பொருந்திய அழகிய ஆயிரந்திருமுடிகள், பகிர் அண்டத்து - இவ்வண்டகோளத்தின் மேன்முகட்டுக்கு வெளியிலும், ஓங்க - வளர்ந்துதோன்ற, பொலிந்து நின்றாய் - (விசுவரூபத்தில்) விளங்கிநின்றவனே, நீ—, முன் - முற்காலத்தில், தமர் ஆனவர்க்கு - நினது அடியார்களான முதலாழ்வார்கட்குக் காட்சிகொடுத்தற் பொருட்டு, கோவல் நடந்தது - திருக்கோவலூரில் (அவர்களிருந்தவிடத்துக்கு) நடந்துசென்றது, எ ஆறு - எங்ஙனமோ? (எ - று.)

இச்செய்யுளின் கருத்தை அஉ-ஆஞ் செய்யுளின் கருத்தோடு ஒப்பிடுக. இச்செய்யுளில் ஆதாரமாகிய கோவலூரினும் ஆதேயமாகிய திருமாலுக்குப் பெருமை கூறியிருப்பது, **பெருமையணி**யின்பாற்படும். இது திருமாலின் சொல்லொணு மகிமையை விளக்கும்.

திருக்கோவலூர்—நடுநாட்டிலுள்ள திருமால் திருப்பதி யிரண்டில் ஒன்றும், தென்பெண்ணையாற்றின் தென்கரையிலுள்ளதுமான ஒரு திவ்ய

தேசம். பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் என்ற முதலாழ்வார் மூவரும், ஓடித்திரியும் யோகிகளாய், செஞ்சொற் கவிகளுமாகி, தம்மில் ஒருவரை யொருவர் அறியாமல் தனித்தனியே பலவிடத்தும் சஞ்சரித்து வருகையில், ஒருநாள் சூரியாஸ்தமனமானபின் பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரையடைந்து அங்கு மிருகண்டு முனிவரது திருமாளிகையிற் சென்று அதனது இடைகழியிற் சயனித்துக்கொண்டிருந்தார். பின்னர் பூதத்தாழ்வாரும் அவ்விடத்திலே சென்று சேர, பொய்கையாழ்வார் 'இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம்: இருவர் இருக்கலாம்' என்று சொன்னபின், அவ்வாறே அவ்விருவரும் அங்கு இருந்தனர். அதன் பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்தை அடைந்திட, முன்னையரிருவரும் 'இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்' என்று கூற, அங்ஙனமே அம்மூவரும் அவ்விடத்திலே நின்றுகொண்டு எம்பெருமானுடைய திருக்கலியாண குணங்களை ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டும் கேட்டுக்கொண்டும் மகிழ்ந்திருந்தனர். அவர்களை ஆட்கொண்டு அவர்களால் உலகத்தை உய்விக்கவேண்டுமென்று நினைத்து அம்மூவரையும் ஓரிடத்திற் சேர்த்த திரிவிக்கிரமமூர்த்தி, அவர்களை அநுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு அப்பொழுது பேரிருளையும் பெருமழையையும் உண்டாக்கித் தான் சென்று அவர்களுடன் நின்று பெரு வடிவுகொண்டு பொறுக்கவொண்ணாத அதிக நெருக்கத்தைச் செய்தருளினன். அவர்கள் 'முன் இல்லாத நெருக்கம் இப்பொழுது உண்டானது என்னோ? பிறர் எவரேனும் இந்த இடைகழியிற் புகுந்தவர் உண்டோ ?' என்று சங்கிக்கையில், பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய தகழியில் கடல்நீரை நெய்யாகக்கொண்டு சூரியனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகியதகழியில் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தையைத் திரியாகவுங் கொண்டு ஞான தீபத்தை ஏற்ற, இவ்விரண்டன் ஒளியாலும் இருள் அற்றதனால், பேயாழ்வார் பெருமானைத் தாம் கண்டமை கூறியவளவிலே, மூவரும் எம்பெருமானுடைய சொரூபத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு சேவித்து அனுபவித்து ஆனந்தமடைந்து, அப்பெருங்களிப்பு உள்ளடங்காமையால் அதனைப் பிரபந்தமுகமாக வெளியிட்டு உலகத்தாரை வாழ்விக்கக்கருதி, பொய்கையாழ்வார் "வையந் தகளியா" என்று தொடங்கி முதல் திருவந்தாதியைப் பாடியருள, பூதத்தாழ்வார் "அன்பே தகளியா" என்று தொடங்கி இரண்டாந் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்ய, பேயாழ்வார் "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கி மூன்றாந்திருவந்தாதியைத் திருவாய்மலர்ந் தருளினார் என்பது, இங்கு அறிக. (உகூ)

௩௦. நடைக்கலங்காரமடவார்விழிக்குநகைக்குச்செவ்வாய்க்
கிடைக்கலங்காரமுலைக்கிச்சையானவிவனென்றெண்ணிப்
படைக்கலங்காணத்துரந்தேகமன்றமர்பற்றுமன்றைக்
கடைக்கலங்காணப்பனே யலர்மேன்மங்கையங்கத்தனே.

(இ — ள்) அப்பனே—ஸ்வாமீ! அலர்மேல் மங்கை அங்கத்தனே — அலர்மேன் மங்கைப்பிராட்டியைத் திருமேனியில் [திருமார்பில்] உடையவனே! — அலங்காரம் மடவார் — (இயற்கையும் செயற்கையுமான) அழகுதனையுடைய இளமங்கையரது, நடைக்கு — நடையழகுக்கும், விழிக்கு-கண்

ணழகுக்கும், நகைக்கு — புன்சிரிப்பினழுக்கும், செம் வாய்க்கு — சிவந்த வாயினழகுக்கும் இடைக்கு—இடையினழகுக்கும், அலங்கு ஆரம் முலைக்கு-புரளுகின்ற ஆரங்களை யணிந்த தனங்களி னழகுக்கும், இச்சை ஆன — விரும்பியீடுபட்ட, இவன்—, என்று—, எண்ணி — (என்னை) நினைத்து, நமன் தமர்—யமதூதர்கள், படைக்கலம் — ஆயுதங்களை, காண -(யான்) கண்டு அஞ்சும்படி, துரந்து-(என்மீது) செலுத்தி [பிரயோகித்து], பற்றும்-(என்னைப்) பிடித்துக்கொண்டுபோகும், அன்றைக்கு - அந்த அந்திமகாலத்தில் என்னைப்பாதுகாத்தற்பொருட்டு, அடைக்கலம் காண் - (நான் இன்றைக்கே உனக்கு) அடைக்கலப்பொருளாகிறேன் காண்! (எ-று)—காண்-தேற்றம். "வஞ்சவுருவி னமன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது, அஞ்சலமென் றென்னைக் காக்கவேண்டும்" என்ற அருளிச் செயல்களை அடியொற்றி இது கூறினர். அடைக்கலம் — பாதுகாக்கப்படுதற்கு உரியதாகும் பொருள். எனக்கு நீ அடைக்கல மென்றுங் கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, அடைக்கலம் - சரணமடையப்படு பொருள்: அதாவது ரக்ஷகனென்க. ()

௩௧. அங்கமலைக்கும்வினையாலலமரவோ வுனக்கும்
அங் கமலைக்கு மடிமைப்பட்டே னரவானபரி-
யங்கமலைக்குடையா யக்கராவுடனன்றமர்செய்
அங்கமலைக்கு முன்னின்றருள் வேங்கடத்தற்புதனே.

(இ - ள்) அரவு ஆன - ஆதிசேஷனாகிய, பரியங்க — கட்டிலையுடையவனே! மலை குடையாய் - கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகக்கொண்டு பிடித்தவனே! அ கராவுடன் - அந்த முதலையுடனே, அன்று - அக்காலத்தில், அமர் செய்—போர்செய்த, அங்கம் மலைக்கு - அவயவங்களையுடைய மலைபோன்றதான யானைக்கு, முன் - எதிரில், நின்று - சென்று நின்று, அருள் - (அதனைப்)பாதுகாத்தருளிய, வேங்கடத்து அற்புதனே - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆச்சரியகரமான குணஞ்செயல்களையுடையவனே!—அங்கம் அலைக்கும் வினையால் அலமரவோ—உடம்பை வருத்துகிற தீவினையினால் வருந்துதற்காகவோ, உனக்கும் அம் கமலைக்கும் அடிமைப்பட்டேன் - உனக்கும் (உனது மனைவியான) அழகிய திருமகளுக்கும் அடிமைப்பட்டேன், (யான்) (எ - று)

கருணாநிதியான உனக்கும் புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டிக்கும் அடிமைப்பட்டபின்னர் வினையினால் வருந்துதல் எலா தாதலால், நான் வினையினால் அலமாவாது அருள்புரியவேண்டு மென்பதாம்.

கமலை=கமலா: தாமரைமலரில் வாழ்பவள். பர்யங்கம் - வடசொல்; படுக்கை. அங்கமலை-துதிக்கை முதலிய உறுப்புக்களையுடைய மலை; எனவே, யானையாம்.

இரண்டாமடியினிறுதியில் பரியங்கம் என்ற ஒரு சொல்லைப் பரி அங்கம் என்றுபிரித்துப் பிரயோகித்தது, யமக நயத்தின்பொருட்டு. (அதற்கு அறிகுறியாக மூலத்தில் இரண்டாமடியீற்றில் (-) இக்குறி இடப்பட்டது.)

இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக்காட்டியிருந்தாலும் பொருள்நோக்கும்பொழுது பரியங்க வென்று சேர்த்துப் படித்துக்கொள்க. பர்யங்கம் என்ற வடசொல், பரி அங்கம் என்று பிரியும். (௩௧)

௩௨. அற்ப ரதத்து மடவார்கலவியு மாங்கவர்கள்
நற்பரதத்து நடிப்பதும் பாடலும்நச்சிநிற்பார்
நிற்ப ரதத்துக்கதிர் தோயும் வேங்கடம் நின்றருளுஞ்
சிற்பரதத்துவன்றாளடைந்தேன் முத்திசித்திக்கவே.

(இ - ள்.) அற்ப ரதத்து - சிற்றின்பத்தையேயுடைய, மடவார் - இளமகளிரது, கலவியும் - சேர்க்கையையும், அவர்கள் - அவ்விளமங்கையர், நல் பரதத்து நடிப்பதும்—நல்ல பரதசாஸ்திரமுறைப்படி நர்த்தநஞ்செய்வதையும், பாடலும் - (அவர்கள்) பாடுகின்ற இசைப்பாட்டையும், நச்சி நிற்பார் - விரும்பிநிற்கின்ற பேதையர், நிற்ப - நிற்க, (நான் அவர்களோடுசேராமல்),—முத்தி சித்திக்க-பரமபதம் (எனக்கு) வாய்க்கும்படி,— ரதத்து கதிர் தோயும் வேங்கடம் நின்று அருளும் சித் பர தத்துவன் தாள் அடைந்தேன்-தேரின்மேல்வருகிற சூரியன் தவழப்பெற்ற திருவேங்கடமலையில் நின்றதிருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருந்து கருணைசெய்கிற ஞானமயமான பரதத்வப்பொருளாகிய திருமாலினது திருவடிகளைச் சரணமடைந்தேன்; (எ—று.)

"நூலினேரிடையார் திறத்தே நிற்கும், ஞாலந்தன்னொடுங் கூடுவதில்லையான், ஆலியா வழையா வரங்கா வென்று, மாலெழுந்தொழிந்தே னென்றன்மாலுக்கே" என்றபடி, விஷயாந்தரப்ரவணரோடு சேர்ந்து கெடாமல் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு வாழ்வுபெறுபவனானே னென்பதாம்.

முக்தி - பற்றுக்களை விட்டு அடையுமிடம்; வீடு என்ற தமிழ்ப்பெயரும் இப்பொருள் கொண்டதே. கதிர்தோயும் வேங்கடம் என்றது, மலையின் உயர்வை விளக்குந் **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி.** பரதத்வன் - எல்லாப் பொருளுக்கும் மேம்பட்ட மெய்ம்மைப் பொருளாயுள்ளவன்; சித்பரதத்வன்- 'சித்' எனப்படுகிற ஜீவாத்மாவென்னுந் தத்வத்தைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட பரமாத்ம தத்வமாயுள்ளவன் என்றுமாம். ஆங்கு-அசை. (௩௨)

௩௩. சித்திக்குவித் ததுவோ விதுவோவென்று தேடிப்பொய்ந்நூல்
கத்திக்குவித்த பல்புத்தகத்தீர் கட்டுரைக்கவம்பின்
அத்திக்குவித்தனையும் முண்டவேங்கடத்தச்சுதனே
முத்திக்குவித்தகனென்றேசுருதிமுறையிடுமே.

(இ - ள்.) சித்திக்கு வித்து - வீடுபேற்றிற்கு மூலம், அதுவோ-அப்பொருளோ, இதுவோ - இப்பொருளோ, என்று தேடி - என்று ஆராயத்தொடங்கி, பொய் நூல் கத்தி - பொய்யான பரசமயநூல்களைத்தொண்டைநோகக் கதறிப்படித்து, குவித்த - தொகுத்த, பல் புத்தகத்தீர் -

பல புத்தகங்களையுடையவர்களே! — கட்டுஉரைக்க வம்மின் - (மோக்ஷசாதநமான பரம்பொருள் இன்னதென்ற உண்மைப்பொருளை யான்) உறுதியாகச்சொல்ல (அதுகேட்டு) உய்யவாருங்கள்:—'அத்தி கு இத்தனையும் உண்ட — கடல்சூழ்ந்த உலகமுழுவதையும் (பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்டருளிய, வேங்கடத்து அச்சுதனே — திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலே, முத்திக்கு வித்தகன்-வீடுபேற்றுக்குச்சாதநமான ஞானசொரூபி,' என்றே—சுருதி முறையிடும் - வேதங்கள் பலமுறை வற்புறுத்திக்கூறும். (எ-று)

"பரந்ததெய்வமும் பல்லுலகும் படைத் தன்றுடனேவிழுங்கிக், கரந்துமிழ்ந்து கடந்திடந்தது கண்டுந் தெளியகில்லீர், சிரங்களாலமரர்வணங்குந் திருக்குருகூரதனுட், பரன்திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம்மற்றில்லை பேசுமினே" என்றாற்போன்ற பாசுரங்களின் வாய்பாட்டைக் கொண்டது, இச்செய்யுள். 'கத்தி' என்ற வினையின் ஆற்றலாலும், பொய்ந்நூல்களை யோதியதெல்லாம் வீணென்பது விளங்கும். கட்டுரைக்க வம்மின் என்பதற்கு - நுமக்கு வல்லமையுண்டானால் எம்மோடு வாதஞ்செய்ய வாருங்க ளென்று சொற்போர்க்குப் பிறரை வலியஅறை கூவியழைக்கின்றதாக வுரைத்தலுமொன்று; இங்ஙனம் அழைத்தற்குக் காரணம், தாம் தவறாது பரமதநிரஸநம்பண்ணி ஸ்வமதஸ்தாபநஞ்செய்து வாதப்போரில்வெல்லலா மென்னுந் துணி வென்க. பிரளயகாலத்தில் எல்லாத்தெய்வங்களையும் வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்த தேவாதிதேவ னென்பது தோன்ற, 'அத்திக்குவித்தனையும்முண்ட வேங்கடத்தச்சுதன்' என்றார்; இது, முத்திக்குவித்தகனாதற்கு உரியவ னென்ற கருத்தை விளக்குதலால்; **கருத்துடையடை மொழியணி.** 'அச்யுதன்' என்று குறித்ததும் இச்சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்கும்.

அப்தி என்பது - நீர்தங்குமிட மென்றும் (அப் - நீர்) ச்ருதி என்பது—(எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்யக்கிரமத்திலே கர்ணபரம்பரையாகக்) கேள்வியில் வழங்குவ தென்றும் காரணப்பொருள் பெறும். கு - வடசொல். வித்து-விதை; இங்குக் காரணமென்றபடி. இத்தனையும்—இவ்வளவும்- (௩௩)

௩௪. முறையிடத்தேசமிலங்கைசெற்றான் முதுவேங்கடத்துள்
இறையிடத்தேசங்குடையா னினியென்னையாண்டிலனேல்
தறையிடத்தேயுழலெல்லாப்பிறவிதமக்குமள
வுறையிடத்தேய்ந்திடுமிவ்வந்திவானத்துடுக்குலமே.

(இ - ள்.) தேசம் முறையிட—உலகத்தவர் பலரும் குறைகூறி வேண்ட, இலங்கை செற்றான் - இலங்கையிலுள்ள அரக்கர்களை அழித்தவனும், இடத்தே சங்கு உடையான் - இடக்கையிலே சங்கத்தை யுடையவனுமாகிய, முது வேங்கடத்துள் இறை - பழமையான திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான், இனி என்னை ஆண்டிலன் எல் - அவனை நான் சரணமடைந்த பின்பும் என்னை ஆட்கொள்ளாது விடுவனானால், — தறையிடத்தே உழல் எல்லாப் பிறவி தமக்கும் - நிலவுலகத்திலே யான் மாறி மாறிப் பிறந்து திரியும் பலவகைப்பட்ட பிறப்புக்களுக்கெல்லாம், அளவு

உறை இட - உறையிட்டுத் தொகைசெய்தற்கு, இ அந்தி வானத்து உடு குலம் தேய்ந்திடும் - மாலைப்பொழுதிலே வானத்தில் விளங்குகின்ற இந்த நக்ஷத்திரக்கூட்டமெல்லாம் (போதாது) குறைந்திடும்; (எ-று)

இறைவன் என்னை ஆட்கொள்ளாவிட்டால், இன்னமும் அளவிறந்த பல சன்மங்களெடுத்து உழன்று வருந்துவே னென்றபடி. உறையாவது - பொருள்களைக் கணக்கிடும்போது ஞாபகத்தின்பொருட்டு ஒவ்வொரு பெருந் தொகைக்கு ஒன்றாக இடுவதோர் இலக்கக்குறிப்பு. இந்த நக்ஷத்திரங்களின் தொகை எனது பிறவிகளின் தொகைக்கு உறையிடவும் போதாதென்று அப் பிறப்புக்களின் வரம்பின்மையை விளக்கியவாறும்.

தறையிடத்து எய் உழல் என்று பதம் பிரித்து, மண்ணுலகத்திற் பொருந்தியுழலுதற்கு இடமான என்றுமாம். (௩௪)

௩௫. உடுக்குமுடைக்குமுணவுக்குமேயுழல்வீ ரினிநீ
ரெடுக்கு முடைக்குரம்பைக் கென்செய்வீ ரிழிமும்மதமு
மிடுக்குமுடைக் குஞ்சரந் தொட்டவேங்கடவெற்ப ரண்ட
வடுக்கு முடைக்கு மவரடிகாண்மினணைவருமே.

(இ - ள்.) உடுக்கும் உடைக்கும் உணவுக்குமே உழல்வீர் - உடுத்துக் கொள்ளும் ஆடையையும் உண்ணும் உணவையும் தேடிப் பெறுதற்காகவே அலைகின்றவர்களே!—இனி நீர் எடுக்கும் - இனிமேலும் நீங்கள் எடுக்க வேண்டிய, முடை குரம்பைக்கு - முடைநாற்றத்தையுடைய உடம்புகளை [பிறப்புக்களை] யொழிப்பதற்கு, என்செய்வீர் - என்ன உபாயஞ் செய்வீர்கள்? இழி மும் மதமும் - ஒழுகுகின்ற மூன்றுவகை மதஜலங்களையும், மிடுக்கும் - வலிமையையும், உடை-உடைய, குஞ்சரம்—யானையை [கஜேந்திராழ்வானை], தொட்ட - (தாம் அதற்கு அபயப்ரதாநஞ் செய்தற்கு அறிகுறியாகத் தமது திருக்கையை அதன் தலைமேல்வைத்துத்) தொட்டருளிய, வேங்கட வெற்பர் - திருவேங்கட மலையை யுடையவரும், அண்டம் அடுக்கும் உடைக்கும் அவர் - அண்டகோளங்களின் வரிசைகளையெல்லாம் (சங்கார காலத்தில்) அழிக்கின்றவருமான எம்பெருமானுடைய, அடி—திருவடிகளை, அனைவரும் காண்மின் - நீங்களெல்லாரும் தரிசியுங்கள்; (எ - று.)

தரிசித்தால் இனிப் பிறவியெடாது முத்திபெற்று உய்வீரென்பது, குறிப்பு. உடை - உடுக்கப்படுவது. முடை - புலால்நாற்றம்; குரம்பை - சிறு குடிசை; உயிர் சிலநாள் தங்குஞ் சிறுகுடிசை போலுதலால், உடல், குரம்பை யெனப்பட்டது; உவமையாகுபெயர். மும்மதம் - கன்னமிரண்டும் குறி யொன்றுமாகிய மூன்றிடத்தினின்றும் பெருகுவன. (௩௫)

௩௬. வருமஞ்சனவனொருவனையேயுன்னிவாழ்த்துந் தொண்டீர்
கருமஞ் சனனங் களைந்துய்யவேண்டிற் கருதிற்றெல்லாந்
தரு மஞ்சனவெற்பன் றாட்டாமரை யைச்சதுமுகத்தோன்
றிருமஞ்சனஞ்செய் புனல்காணு மீசன்சிரம்வைத்ததே.

(இ - ள்.) தொண்டர் - அடியார்களே!—கருமம் சனனம் களைந்து உய்ய வேண்டில் - ஊழ்வினையினாலாகிற பிறப்புக்களை (நீங்கள்) ஒழித்து [மீளாவுலகமாகிய முத்திபெற்று] வாழவேண்டுவீராயின், வரு மஞ்சு அனவன் ஒருவனையே உன்னி வாழ்த்தும் - (மழைபொழிய) வருகிற நீர் கொண்ட காளமேகத்தைப் போன்றவனான ஒப்பற்ற திருமாலையே தியானித்துத் துதியுங்கள்: கருதிற்று எல்லாம் தரும் - (அடியார்கள்) நினைத்த பொருள்களையெல்லாம் (அவர்கட்குக்) கொடுத்தருள்கிற, அஞ்சன வெற்பன் - திருவேங்கடமுடையானாகிய அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, தாள் தாமரையை - தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை, சதுமுகத்தோன் - நான்குமுகங்களை யுடையவனான, பிரமன், திருமஞ்சனம் செய் - திருமஞ்சனஞ்செய்த, புனல் காணும் - தீர்த்தமன்றோ, ஈசன் சிரம் வைத்தது - சிவபிரான் தலையில் தரித்தது? (எ—று.)

திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்துச் சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப் பிரமன் தன்கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தமாகப் பெருகிய கங்காநதியைச் சிவபிரான் தனது முடியிலேற்றுக்கொண்டு பின்பு பூமியில்விட்டன னென்பது, இங்கு அறியவேண்டியகதை. 'திரிமூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தி திருவடியை நீட்ட மற்றொருமூர்த்தி அங்கு ஸ்ரீபாததீர்த்தம் சேர்க்க, வேறொரு மூர்த்தி அத் திருவடித்தீர்த்தத்தைச் சிரமேற்கொண்டு புனிதனாயினன்: இவர்களிற் பெரியோன் யாவன்? நீங்களே ஆராய்ந்தறிந்து சொல்லுங்கள்' என்று உலகத்தாரை நோக்கி உரைத்துப் பரம்பொருள் இன்னதென்று காரண பூர்வமாக அறுதியிடுகின்ற கருத்து அமைய, 'அஞ்சனவெற்பன் ருட்டாமரையைச் சதுமுகத்தோன் திருமஞ்சனஞ்செய்புனல்காணும் ஈசன்சிரம் வைத்ததே' என்றார்.

தம்நெஞ்சார எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படாத உயிர்களும் இயல்பில் அப்பெருமானுக்கு அடிமையே யாதலால், 'தொண்டர்' என்று விளித்தார். அனவன்-அன்னவன். கருதிற்று எல்லாம் - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். காணும் என்ற ஏவற்பன்மைமுற்று, தேற்றப்பொருள்பட நின்றது, (௩௬)

௩௭. சிரந்தடிவானிவனோவென் றயன் வெய்யதீயசொல்லக்
கரந் தடி வான் றலைகவ்வப் பித்தேறலிற் கண்ணுதலோ
னிரந்தடி வீழத் துயர்தீர்த்தவேங்கடத்தெந்தைகண்டீர்
புரந்தடியேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழ்வைக்கும்புண்ணியனே.

(இ - ள்.) 'சிரம் தடிவான் இவனோ - (எனது) தலையைக் கொய்பவன் இவனோ?' என்று—, அயன் - பிரமன், வெய்ய தீய சொல்ல - கொடிய தீச்சொற்களைக் கூறி இகழ், கரம் - (சிவபிரானது) கை, தடி வான் தலை கவ்வ - தசையையுடைய பெரிய (பிரமனது) தலையைக் கொய்திட (அதுபற்றி), பித்து ஏறலின் - பைத்தியங்கொண்டதனால், கண்ணுதலோன் - நெருப்புக்கண்ணை நெற்றியிலுடையனான அச்சிவபிரான், இரந்து அடி வீழ - பிச்சை யேற்றுவந்து திருவடிகளில் விழுந்து வணங்க, துயர் தீர்த்த - (அவனது) துன்பத்தைப் போக்கியருளிய, வேங்கடத்து

எந்தை கண்டீர் - திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானன்றோ, அடியேனை - தாசனான என்னை, புரந்து—பாதுகாத்து, தன் பொன் அடி கீழ் வைக்கும்—தன்னுடைய அழகிய திருவடியில் வைத்தருளும், புண்ணியன் - பரிசுத்த மூர்த்தியாவான்; (எ - று,)

கண்ணுதலோனிரந்தானென்ற இவ்வரலாற்று முகத்தால், எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை வெளியிட்டு அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனே யான் வழிப்படுங் கடவுளென்றார். ("பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணு, முண்டியான் சாபந்தீர்த்த வொருவனூர்...... மண்டினூருய்யலல்லால் மற்றையார்க்குய்யலாமே" என்பது, திருமங்கையாழ்வார் பாசுரம். "வையத்தார் வானத்தார் மழுவாளிக் கன்றளித்த, ஐயத்தாற் சிறிதையந் தவிர்ந்தாரு முளரையா" எனக் கம்பர் கூறியதுங் காண்க) பிரமன் தலையைச் சிவன் கொய்யவந்தபோது பிரமன் அவனை இகழ்ந்து பேசியதை முதலடியில் விளக்கினார்,

அஜன் என்ற வடசொல் - திருமாலிடத்தினின்று தோன்றியவனென்று பொருள்படும்; அ-திருமால். கண்டீர் என்ற முன்னிலைப்பன்மையிறந்தகாலமுற்று, இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டுத் தேற்றப்பொருளுணர்த்தும். தடி - தசை. (௩௭)

௩௮. புண்ணியங்காமம் பொருள் வீடுபூதலத்தோர்க்களிப்பா
னெண்ணி யங் காமன் றிருத்தாதை நிற்குமிடமென்பரால்
நண்ணியங் கா மன்பரைக் கலங்காத்திருநாட்டிருத்தி
மண்ணியங்காமற் பிறப்பறுத்தாளும் வடமலையே.

(இ - ள்.) நண்ணி - விரும்பி, அங்கு - அவ்விடத்து [தன்னிடத்து], ஆம் - வந்துசேர்கின்ற, அன்பரை - பக்தர்களை, கலங்கா திருநாடு இருத்தி - (எக்காலத்தும்) நிலைகலங்குதலில்லாத சிறந்த இடமாகிய பரமபதத்திலே இருக்கவைத்து, மண் இயங்காமல்— (மீண்டும்) நிலவுலகத்தில் உழலாதபடி, பிறப்பு அறுத்து - (அவர்களுடைய) பிறப்பை யொழித்து, ஆளும் - (அவர்களை) ஆட்கொள்ளுகின்ற, வடமலை- வடக்கின்கண் உள்ள திருமலையாகிய திருவேங்கடத்தை,— அம் காமன் திரு தாதை - அழகிய மன்மதனது சிறந்த தந்தையான திருமால், புண்ணியம் காமம் பொருள்வீடு - அறம் இன்பம் பொருள் வீடு என்ற நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும், பூதலத்தோர்க்கு அளிப்பான் - நிலவுலகத்தில் வாழ்கிற சனங்கட்குக் கொடுத்தருள, எண்ணி - நினைத்து, நிற்கும் - எழுந்தருளிநிற்கிற, இடம்—, என்பர்—என்று சொல்வர், (ஆன்றோர்): (எ—று)—ஆல் - ஈற்றசை; (செய்யுளிறுதியில் நிற்பதேயன்றிச் செய்யுளடியினிறுதியிலும் பயனிலையினீற்றிலும் நிற்கிற இடைச்சொல்லும் பொருள் தாராதாயின் ஈற்றசை யெனப்படும்.)

இச்செய்யுள் - இடம் அல்லது பதி என்னுந் துறையின்பாற் படும்.

திருவேங்கடத்தையடைந்து எம்பெருமானைச் சேவித்தவர் தாம் வேண்டியபடி இம்மை மறுமைகளில் அறம்பொருளின்பங்களைப் பெறுதலன்றிப்

பின்பு கருமமொழியப் பிறப்பற்று மீளாவுலகமாகிய முத்தியையும் பெற்று வாழ்வரென்பது கருத்து; "திருவேங்கடம் நங்கட்குச், சமன்கொள்வீடு தருந் தடங்குன்றமே," திருவேங்கடமாமலை, யொன்றுமே தொழ நம்வினை யோயுமே" என்ற அருளிச்செயல் இங்குக் கருதத்தக்கது,

சதுர்வித புருஷார்த்தங்களைத் தருமம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என முறைப்படுத்தி நிறுத்துவது மரபாயினும், இங்குச் செய்யுள்நோக்கி முறை பிறழ வைத்தார்; அன்றியும், அறம்போலவே இன்பமும் பொருளின் பயனாதலால், சாதநமான பொருளைச் சாத்தியமான அறம் இன்பம் என்பவற்றின்பின் வைத்தனரென்று காரணங் காணலாம். கண்ணபிரானது மனைவியும் திருமகளின் திருவவதாரமுமான ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடம், மன்மதன் பிரத்யும்நனென்னுங் குமாரனாகத் தோன்றியதுபற்றி. திருமால் 'காமன் தாதை' எனப்படுவன். காமன் - (எல்லாவுயிர்கட்கும்) சிற்றின்ப விருப்பத்தை விளைப்பவன்; (யாவராலும்) காமிக்கப்படும் [விரும்பப்படும்] கட்டழகுடையவன். பரமபதம் என்றும் ஒருதன்மைத்தாயிருத்தல் தோன்ற 'கலங்காத் திருநாடு' எனப்பட்டது: "கலங்காப் பெருநகரம்", என்றார் பேயாழ்வாரும். புக்கவர் கலக்கம் ஒழியப்பெறுகிற திருநாடெனினுமாம். இனி, கலங்கா (மல்)—கலங்காதபடி திருநாட்டிலிருத்தி யென்று உரைப்பாருமுளர்.

'என்பர்' என்ற முற்றுக்கு ஏற்றபடி தோன்றா எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. (௩அ)

௩௯. **வட மலை யப்பன்னகஞ் சேர்ந்தவ னிடைமங்கைகொங்கை**
வடமலையப் பன்னரும் போகந்துய்த்தவன் மாயன்கண்ணன்
வடமலை யப்பன் னருள்போற்றி யைவர்மயக்குகர
வடமலையப் பன்னிருநாம நாவின்மலக்குவனே.

(இ—ள்.) வடம் - (பிரளயப்பெருங்கடலில்) ஆலிலையிலும், அலை அபன்னகம்-(திருப்பாற்) கடலில் (ஆதிசேஷனாகிய) அநந்தப்பாம்பினிடத்திலும், சேர்ந்தவன்—படுத்துக் கண்வளர்ந்தவனும், இடை மங்கை கொங்கை வடம் அலைய - இடையர்சாதிப்பெண்ணான நப்பின்னைப் பிராட்டியினது தனங்களில் அணிந்த ஆரங்கள் அசையும்படி, பன் அரும் போகம் துய்த்தவன் - சொல்வதற்கு அரிய [அளவிறந்த] இன்பத்தை யனுபவித்தவனும், மாயன் - அற்புதசக்தியுள்ளவனும், கண்ணன் - கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்தவனுமான, வடமலை அப்பன்—திருவேங்கடமுடையானது, அருள்—திருவருளை, போற்றி - துதித்து,— ஐவர் மயக்கு கரவடம் அலைய - பஞ்சேந்திரியங்கள் (மனத்தை) மயங்கச்செய்கிற வஞ்சனை ஒழியுமாறு, பன்னிரு நாமம்- (அப்பெருமானுடைய பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையும், நாவின் மலக்குவன் - நாவினால் விடாமற் சொல்வேன், (யான்); (எ-று.)—இது, யமகம்.

பன்னிருநாமம்—கேசவன், நாராயணன், மாதவன், கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுசூதநன், திரிவிக்கிரமன், வாமநன், ஸ்ரீதரன், ஹ்ருஷீகேசன்,

பத்மநாபன், தாமோதரன் என்பன. நாவின் மலக்குதல் - நாவினால் இடைவிடாது உச்சரித்து அடிப்படுத்துதல்; பயிற்றுதல். 'அலே' என்பதை மத்தியமதீபமாக 'வடம்' என்பதனோடும் கூட்டுக. அப்பன்னகம் - அகரச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டும். பந்நகம் என்ற வடசொல் - பத் ந கம் என்று பிரிந்து, கால்களால் நடவாதது என்று காரணப்பொருள்படும். இடை—சாதிப்பெயர், பன் - பன்னுதற்கு; முதனிலைத்தொழிற் பெயர்; நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை. போகம், நாமம் - வடசொற்கள், அலேய - நிலே குலேய. (௩௯)

௪௦. மலங்கத் தனத்தை யுழன்றீட்டிமங்கையர்மார்பில்வட
மலங்கத் தனத்தை யணையநிற்பீ ரப்பன்வேங்கடத்து
ளிலங்கத்த னத்தைமகன்றேரினின்றெதிரேற்ற மன்னர்
கலங்கத் தன்நத்தைக்குறித்தானை மேவக்கருதுமினே.

(இ - ள்.) மலங்க - மனங்கலங்க, தனத்தை - செல்வத்தை, உழன்று ஈட்டி - (பலவிடத்தும்) அலேந்து சேர்த்து, மங்கையர் மார்பில் வடம் அலங்க—இளமகளிரது மார்பிலணிந்துள்ள ஆரங்கள் புரளும்படி, தனத்தை அணைய - (அவர்களது) கொங்கையைத் தழுவ, நிற்பீர்—முயன்று நிற்பவர்களே!—அப்பன் - ஸ்வாமியும், வேங்கடத்துள் இலங்கு அத்தன் - திருவேங்கட மலேயில் எழுந்தருளிவிளங்குகின்ற தலேவனும், அத்தை மகன் தேரில் நின்று - அத்தைமுறையான குந்தியின் குமாரனாகிய அருச்சுனனது தேரில் (பாகனாய்) நின்று, எதிர் ஏற்ற மன்னர் கலங்க தன் நத்தை குறித்தானை - எதிரிற் பகைத்து வந்து நின்ற அரசர்கள் நடுங்கும்படி தனது (பாஞ்சசந்யமென்னுஞ்) சங்கத்தை ஊதிமுழக்கினவனுமான எம்பெருமானை, மேவ - சரணமடைய, கருதுமின் - நினையுங்கள்! (எ - று.)

என்று உலகத்தார்க்கு இதோபதேசஞ் செய்தபடியாம். கண்ணபிரானது தந்தையான வசுதேவனுக்கு உடன்பிறந்தவ ளாதலால், குந்தி, கண்ணனுக்கு அத்தையாவள். அருச்சுனனது வேண்டுகோளின்படி கண்ணன் திருவருளால் மகாபாரதயுத்தத்தில் அவனுக்குத் தேரூர்ந்து பார்த்தசாரதியென்று பெயர்பெற்றமை, பிரசித்தம். அப்பொழுது கண்ணன் தனது சங்கினொலியாற் பகைவரை அஞ்சுவித்து அழித்தனனென்க.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடி-யமகம்; பின்னிரண்டடி-திரிபு. (௪௦)

௪௧. கருத்தாதரிக்குமடியேனைத் தள்ளக்கருதிக்கொலோ
திருத்தா தரிக்கு மைவர்க்கிரையாக்கினை செண்பகத்தின்
மருத் தாதரிக்குமருவி யருவடவேங்கடத்து
ளொருத்தா தரிக்கும்படி யெங்ஙனேயினியுன்னைவிட்டே.

(இ - ள்.) செண்பகத்தின்—சண்பக மலர்களினுடைய, மரு - வாசனையுள்ள, தாது - மகரந்தப்பொடிகளை, அரிக்கும் - அரித்துக்கொண்டுவருகிற,

அருவி - நீரருவிகள், அறு - எந்நாளும் இடைவிடாது பெருகப்பெற்ற, வட வேங்கடத்துள் - வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஒருத்தா - ஒப்பற்றகடவுளே!— கருத்து ஆதரிக்கும் - மனத்தில் (உன்னையே) விரும்புகின்ற, அடியேனை - தாசனான என்னை, தள்ள, (உன் பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளாது) தள்ளிவிட, கருதிக்கொல்ஓ - எண்ணியோ, திருத்தாது - (ஆட்கொண்டு) சீர்திருத்தாமல், அரிக்கும் ஐவர்க்கு இரை ஆக்கினை - கெடுக்கின்ற பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு (என்னை) உணவாக்கிவிட்டாய்; இனி உன்னை விட்டு தரிக்கும் படி எங்ஙனே - இனி (நான்) உன்னையின்றி உய்யும்வகை எவ்வாறோ? (எ - று.)

இங்ஙனம் தனது அநந்யகதித்வத்தை [அதாவது - திருவேங்கடமுடையானையன்றி வேறொருரக்ஷகனை யின்றியிருப்பதை] வெளியிட்டார். 'செண் பகத்தின் மருத்தா தரிக்குமருவியறு' என்றது, மலைவளத்தை யுணர்த்தும். கருதிக்கொலோ, கொல் - அசை. இரையாக்கினை - இலக்காக்கினை யென்ற படி. சண்பக மென்பது, மோனைத் தொடையின்பொருட்டு, செண்பகம் என்று விகாரப்பட்டது. இந்த மரத்தின்பெயர் - இங்குப் பூவுக்கு முதலாகு பெயர். (சக)

சஉ, உன்னைக் கரியமிடற்றனயன்முதலும்பரெல்லாம்
பொன்னைக் கரியொத்தபோதுமொவ்வார் புகழ்க்கோசலையா
மன்னைக்கரியமுத்தே யப்பனே யுன்னையன்றிப்பின்னை
முன்னைக்கரியளித்தாய்க்குவமானமொழியில்லையே.

(இ - ள்.) புகழ் - கீர்த்தியையுடைய, கோசலை ஆம் . கௌசல்யையாகிய, அன்னைக்கு - தாய்க்கு, அரிய முத்தே - அருமையான முத்துப்போன்ற குமாரனே! அப்பனே - திருவேங்கடமுடையானே! கரி பொன்னை ஒத்த போதும் - கரியானது பொன்னை யொத்தபோதிலும், கரிய மிடற்றன் அயன் முதல் உம்பர் எல்லாம் உன்னை ஒவ்வார் - நீலகண்டனான சிவன் பிரமன் முதலிய தேவர்களனைவரும் உன்னை யொக்கமாட்டார்கள்; (ஆதலால்),— முன்னை கரி அளித்தாய்க்கு - முன்பு கஜேந்திராழ்வானைப் பாது காத்தவனான உனக்கு, உன்னை அன்றி பின்னை உவமானம் மொழி இல்லை . உன்னையே உபமானமாகக்கூறுவதன்றி வேறோர்உபமானங் கூறும்வகை இல்லை; (எ - று.) — ஈற்றுஎகாரம் - தேற்றம்.

"தன்னொப்பா ரில்லப்பன்", "ஒத்தாரை மிக்காரை யிலையாய மாமாயா" "ஈடுமெடுப்புமிலீசன்" என்ற திருவாய்மொழியையும், "தனக்குவமை யில்லாதான்" என்ற திருக்குறளையுங் காண்க. கரியமிடற்றன் - நஞ்சுண்டதனாற் கறுத்த கழுத்தையுடையவன். உம்பர்என்றமேலிடத்தின்பெயர் - அங்குள்ள தேவர்க்கு இடவாகுபெயராம். புகழ் - இராமபிரானைப் பெற்றதனாலாகிய கீர்த்தி. கோசலை - கோசலதேசத்தரசனது மக ளென்பது பொருள்: முத்துப்போ லருமையான மகனை 'முத்து' என்றது, உவமையாகுபெயர். உபசாரவழக்கு; தெளிவுக்கும் நீர்மைக்கும் குளிர்ச்சிக்கும் முத்து உவமை கூறப்படும். 'பின்' என்ற இடைச்சொல் - வேறு என்ற பொருளில் வந்தது. ஐ - சாரியை. பின்னை முன்னை என்ற மாறுபட்ட சொற்கள் தொடர்ந்து வந்தது, தொடைமுரணின் பாற்படும். (சஉ)

சங. இல்லைகண்டீரின்பந் துன்பங்கண்டீர் கண்டவேந்திழையார்
சொல்லைக் கண்டு ஈரமுதென்னுந்தொண்டீர் தொல்லசுரன்
கல்ஐக்கண்டீரவத்தைத் திருவேங்கடக்காவலனை (நிறம்)
மல்லைக்கண்தீர்தரத்தேய்த்தானை வாழ்த்துமின்வாழுகைக்கே

(இ - ள்.) கண்ட - கண்ணுக்கு இலக்காகிய, ஏந்து இழையார் - தரித்த ஆபரணங்களையுடைய மகளிரது, சொல்லை - சொற்களை, கண்டு ஈர் அமுது என்னும் - (இனிமையினால்) கற்கண்டு என்றும் குளிர்ந்த அமிருதம் என்றும் சொல்லுகிற, தொண்டீர் - (அவர்கட்குத்) தொண்டுபூண்டொழுகுபவர்களே! - இன்பம் இல்லை கண்டீர் - (அவ்வாறொழுகுதலில் உண்மையான) இன்பம் இல்லையென்று அறிவீர்கள்; துன்பம் கண்டீர் - பலவகைத்துன்பமே உண்டென்றும் அறிவீர்கள்: வாழுகைக்கு - (இனி நீங்கள்) பேரின்பவாழ்வு பெறுகைக்காக — தொல் - பழமையான, அசுரன் — இரணியாசுரனுடைய, நிறம் - மார்பை, கல் - கீண்ட, ஐ கண்டீரவத்தை — அழகிய சிங்கமூர்த்தியானவனும், மல்லை — மல்லர்களை, கண் தீர்தர தேய்த்தானை - கண்கெடும்படி சிதைத்தவனுமான, திருவேங்கடம் காவலனை - திருவேங்கடமுடையானை, வாழ்த்துமின் — பல்லாண்டு பாடித் துதியுங்கள்; (எ - று.)

முதலடியில் இரண்டிடத்து உள்ள 'கண்டீர்' என்ற சொல் - தேற்றமுணர்த்திற்று. ஏந்து இழையார் — செயற்கையழகினால் மேனிமினுக்குபவர் என்றபடி, 'தொல்லசுரன்' என்றது, நெடுங்காலமாக அழிக்கப்படாது கொழுத்துச் செருக்கித்திரிந்த தேவசத்துரு என்றவாறு. கல் ஐக்கண்டீரவம் — வினைத் தொகை; கல்லுதல் - இடத்தல், கண்டீரவம் என்றவடசொல் - மிடற்றில் தொனியுடையதென்று பொருள்படும்; கண்டம் — கழுத்து, ரவம் — ஓசை. திருவேங்கடக்காவலன் — திருவேங்கடமலைக்குத் தலைவன் - காவலன் - அரசன்; மல் - ஆயுதங்கொண்டன்றித் தேகபலங்கொண்டு செய்யும் போர் - அதனை யுடையவர்க்கு ஆகுபெயர். கண் தீர்தர என்பதற்கு - கண்ணோட்டமில்லாமலென்று பொருள்கொள்ளினுமாம், இனி, கை கால் தலை என்பன போல, கண் என்பதை உபசர்க்கமென்றலும் ஒன்று. (சங)

சச. கைத்தனுமோடுஇசைவெற்பெனக்காணவெவ்வாணனென்
மத்தன் உமோடிகல்செய்வனென்றேவந்துவையுறுவே [னும்
லத்தனும் மோடியுமங்கியுமோடவென்னப்பனுக்குப்
பித்தனுமோடினனங்கத்துத்தானென்றும்பெண்ணனென்றே.

(இ - ள்,) கை தனு — கையிலேந்திய வில்லானது, மோடு இசை வெற்பு என காண — உயர்ச்சிபொருந்திய மலைபோலத் தோன்ற, வெவ்வாணன் என்னும் மத்தன் — கொடிய பாணாசுரனென்கின்ற உன்மத்தன்; உமோடு இகல் செய்வன் என்றே வந்து — உம்முடனே போர்செய்வேன், என்று வீரவாதங்கூறிக்கொண்டே (கண்ணபிரானுடன் போர்க்கு) வந்த போது, — என் அப்பனுக்கு - எம்பிரானாகிய அத்திருவேங்கடமுடையானுக்கு முன், வை உறு வேல் அத்தனும் - கூர்மைமிக்க வேலாயுதத்தை

ஏந்திய கையையுடையவனான முருகக்கடவுளும், மோடியும் - துர்க்கையும், அங்கியும் - அக்கினியும், ஓட - தோற்றுஓட, பித்தனும் - பித்தனாகிய சிவனும், அங்கத்து தான் என்றும் பெண்ணன் என்று ஓடினன்—உடம்பில் தான் எப்பொழுதும் பெண்ணையுடையவ னென்றுசொல்லிக்கொண்டு ஓடினான்; (எ—று.)

'பெண்ணென்றாற் பேயு மிரங்கும்' ஆதலின் எதிர்த்துப்பொருகின்ற கண்ணபிரான் தன்னையழியாமல் உயிரோடு விட்டிடுமாறு அப்பெருமானுக்கு இரக்கமுண்டாதற்பொருட்டுச் சிவபிரான் 'அங்கத்துத் தான் பெண்ணன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடின னென்க. 'அங்கத்துத் தான் என்றும் பெண்ணன்' என்ற தொடரில் - உடம்பில் (ஒருபாதி) தான் எப்போதும் பெண்வடிவையுடையவனான நபும்ஸக னென்ற பொருளும் தொனிக்கும்: ஒருசார் ஆணுறுப்பும் ஒருசார் பெண்ணுறுப்பும் விரவி ஒருவகையாயினும் நிரம்பாமல் நிற்றல் பேட்டின் இலக்கணமாதல் காண்க; தான் ஆண்மை நிரம்பாதவ னென்று தெரிவித்துக்கொண்டு ஓடினனென்பது போதரும் 'முருகன் வேற்படையிற் சிறந்தவனாய் வேலனென்று ஒருபெயர் பெறுதலால்; 'வையுறுவேல் அத்தன்' எனப்பட்டான்; துர்க்கை - பார்வதியின் அம்சமானவள். 'உம்மோடு' என்ற முன்னிலைப்பன்மை, கண்ணபிரானுடன் சென்ற பலராமன் பிரத்யும்நன் முதலாயினாரை உளப்படுத்தியது.

மத்தன் - கொழுத்தவன்: புலன்வேறுபட்டவன்: வடசொல். வந்து—வர: எச்சத்திரிபு: அத்தம்-ஹஸ்தம்: அதனையுடையவன், அத்தன். பித்தன்-மதிமயங்கியவன்; செய்வன தவிர்வன அறியாதவன்; தமோகுணதேவதை. உம் - இறந்ததுதழுவியது. (சச)

சரு. **பெண்ணாக்குவிக்கச்சிலைமேலொருதுகள்பெய்தபொற்றாள்**
அண்ணாக்குவிக்கலெழும்போதெனக்கருள்வாய் பழிப்பு
நண்ணாக் குவிக் கச்சிளமுலைப்பூமகணாயகனே
எண்ணாக் குவிக்கக் குழலூதும்வேங்கடத்தென்கண்ணனே.

(இ - ள்.) பழிப்பு நண்ணா - யாதொருநிந்தனையும் அடையாத, குவி கச்ச இள முலை பூ மகள் — குவிதலையுடையனவும் கச்சணிந்தனவும் என்றும் இளமைமாறாதனவுமான தனங்களையுடையவளும் செந்தாமரைமலரில் வாழ்பவளுமாகிய திருமகளுக்கு, நாயகனே - கணவனே, எண் ஆ குவிக்க— பேரெண்ணையுடைய [மிகப்பலவான] பசுக்களை ஒருங்குசேர்த்தற்பொருட்டு, குழல் ஊதும்-புள்ளாங்குழலை ஊதியருளிய, வேங்கடத்து என் கண்ணனே-திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற எனது கண்ணபிரானே! —பெண் ஆக்குவிக்க சிலை மேல் ஒரு துகள் பெய்த பொன் தாள் - (ஒரு கல்லை அகல்யையென்னும்) பெண்ணாகச் செய்விக்குமாறு அக்கல்லின்மேல் ஒருதூளியை யிட்ட (நினது) அழகிய திருவடிகளை, அண்ணாக்கு விக்கல் எழும்போது எனக்கு அருள்வாய் - உள்நாக்கிலிருந்து விக்குள் உண்டாகும் போது [அந்திமகாலத்தில்] அடியேனுக்குத் தந்தருள்வாய்; (எ — று)

'தாள் எனக்கு அருள்வாய்' என்பதற்கு நினது திருவடியை என் மீது வைத்தருள்வாயென்றும், என்னை நினது திருவடியிற் சேர்த்தருள்வா யென்றுங் கொள்ளலாம். முதலடியினால், மிகவலிய கல்லையும் மிகமெல்லிய பெண்ணாக்கவல்லதெனத் திருவடியின் சிறப்பை விளக்கினார்.

பல விடங்களிற் பரவிமேய்கின்ற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற் பொருட்டும் அவற்றை மகிழ்வித்தற்பொருட்டும் கண்ணன் வேய்ங்குழலூதினமை, பிரசித்தம். தாமரை சிறத்தலால், அது வாளா 'பூ' எனப்பட்டது; "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்பூவே" என்றார் பிறரும்: (பொறி-இலக்குமி.) இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால், பூமகள் என்பதற்கு — பூமிதேவி யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், பூ—வடசொல். குவி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும்பயனுந்தொக்க தொகை; 'குவிக்கச்சு' என வருமொழிமுதல்வலி மிக்கதனால் வினைத்தொகை யென்ன லாகாது. கச்சு - கஞ்சுக மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. எண்-தொகை; இங்குப் பெருந்தொகை. இனி, எண் - நன்குமதிக்கத்தக்க, ஆ - பசுக்க ளெனினுமாம். (சரு)

௪௬. கண்ணனையேன்நெஞ்சுருகேனவை கொண்டென் கண்ணு நெஞ்சம்
புண் அனையேன்கல்லனையேனென்றாலும் பொற்பூங்கமலத்
தண் அனையேநல்லசார்வாகவேங்கடஞ்சார்ந்து மணி
வண்ணனையேயடைந்தேற்கில்லையோதொல்லைவைகுந்தமே,

(இ - ள்.) கண் நனையேன்-(பக்திமிகுதியாலாகிற ஆநந்தக்கண்ணீரினால்) கண்கள் நனையப்பெறுகிறேனில்லை; நெஞ்சு உருகேன் - மனமுருகப் பெறுகிறேனில்லை; அவை கொண்டு - அக்கண் நனையாமையையும் நெஞ்சுருகாமையையுங் கொண்டு, என் கண்ணும் நெஞ்சும் புண் அனையேன் கல் அனையேன்-எனது கண்ணும் மனமும் (முறையே) புண்களுக்குஒப்பானவனாயினேன் கல்லுக்கு ஒப்பானவனாயினேன், என்றாலும்—இங்ஙனம் ஆனாலும்,—பொன் பூ கமலம் தண் அனையே நல்ல சார்வு ஆக—அழகிய செந்தாமரைப்பூவில்வீற்றிருக்கின்ற தண்ணளியையுடைய தாயான பெரிய பிராட்டியாரையே நல்லதுணையாகக்கொண்டு, வேங்கடம் சார்ந்து மணி வண்ணனையே அடைந்தேற்கு - திருவேங்கடமலையை யடைந்து (அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற) நீலமணிபோலுந் திருநிறமுடையவனான எம்பெருமானையே சரண்புக்கவனாகிய எனக்கு, தொல்லை வைகுந்தம் இல்லையோ - அநாதியான பரமபதம் கிடையாமற்போகுமோ? [போகாது: நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும்]: (எ - று)

பக்திவசப்படுதலாலாகும்மெய்ப்பாடுகளிற் குறைவுற்றிருந்தாலும், பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பெருமாள்பக்கல் சரண்புக்கது பழுதுபடாது பரகதி பெறுவிக்கு மென்பதாம். 'கண்ணும் நெஞ்சும் புண்ணனையேன் கல்லனையேன்' என்ற தொடர் - முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு ஆநந்தபாஷ்பம்பெறுதலிலனக்கண்களின் இழிவுதோன்ற

அவற்றை 'புண்' என்றும் அவ்விஷயத்தில் இளகாத மனத்தை 'கல்' என்றும் கூறினர். நவைகொண்டு என்று பதம்பிரித்து, (கண் நனையாமை யும் நெஞ்சு உருகாமையுமாகிய) குற்றங்களைக் கொண்டு என்றலு மொன்று. அனை - தொகுத்தல் (சகூ)

சஎ. வைகுந்தம் ஆயவிழிமாதர்வேட்கையை மாற்றியென்னை
வைகுந்தம் ஆயவினைநீக்கிய முத்தர்மாட்டிருத்தி
வைகுந்த மாய வொசித்தாய் வடதிருவேங்கடவா
வைகுந்தமாயவனே மாசிலாத வென்மாமணியே.

(இ - ள்.) குந்தம் மாய ஒசித்தாய்—குருந்தமரம் அழியும்படி முறித் திட்டவனே! வட திருவேங்கடவா-வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! வைகுந்தம் மாயவனே - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குத் தலைவனான திருமாலே! மாசு இலாத—குற்றமில்லாத, என் மா மணியே— எனது தலைவனான சிறந்த மாணிக்கம்போன்றவனே!—வைகுந்தம் ஆயவிழி மாதர் வேட்கையை மாற்றி - கூரிய வேற்படை போன்ற கண்களையுடைய மகளிர்பக்கல் (உண்டாகிற) ஆசையை (எனக்கு) ஒழித்து, என்னை—, வைகும் தம் ஆயம் வினை நீக்கிய முத்தர்மாட்டு இருத்திவை—தங்கிய தமது தொகுதியான கருமத்தைப் போக்கிய முக்தர்களில் ஒருவனாக இருக்கச் செய்துவைத்தருள்வாய்; (எ - று.)

குந்தம் - வடசொல். ஆய—உவமவுருபு. முக்தர் - முத்திபெற்றவர்; வடசொல். மாணிக்கம்—ஒளிக்கும், பெறற்கருமைக்கும் உவமை. என் மாமணியே— "என்தன் மாணிக்கமே" என்பது திருவிருத்தம். (சஎ)

(பிரிவாற்றாத தலைவியின் துயர்கண்ட செவிலித்தாய் இரங்கல்)

சஅ. மணியாழிவண்ணனுகந்தாரைத் தன்வடிவாக்குமென்றே
துணியாழிய மறைசொல்லுந் தொண்டீ ரதுதோன்றக் கண்டோம்
பணியாழின்மென்மொழி மாலாகிப் பள்ளிகொள்ளாமற் சங்கோடு
அணியாழிநீங்கினின்றுள் வேங்கடேசனையாதரித்தே.

(இ - ள்.) தொண்டீர் - அன்பர்களே!— மணி ஆழி வண்ணன் - நீல மணியும் கடலும் போன்ற திருநிறமுடையவனான திருமால், உகந்தாரை - தன்னை விரும்பினவர்களை, தன் வடிவு ஆக்கும் - தன்னைப்போன்ற வடிவ முடையவராகச் செய்துவிடுவான், என்றே—; துணி ஆழிய மறை சொல் லும் - (பொருள்களைத்) துணிந்து கூறுவதும் ஆழ்ந்தபொருளுள்ளதுமான வேதம் சொல்லும்: அது தோன்ற கண்டோம் . அத்தன்மை இங்குக் கட் புலனாத்தெரியப் பார்த்தோம்; (எங்ஙனமெனின்,—) பணி யாழின் மெல்

மொழி-நுனிவளைந்த வீணையின் இசைபோன்ற மென்மையான சொற்களை யுடைய இப்பெண்,—வேங்கடேசனை ஆதரித்து-திருவேங்கடமுடையானை அத்திருமாலை விரும்பி, (அவனைப்போலவே), மால் ஆகி பள்ளிகொள்ளா மல் சங்கோடு அணி ஆழி நீங்கி நின்றாள்—; (எ - று.)

திருமால் தன்னையுகந்தவரைத் தன்வடிவாக்குதலாவது - தனது அன் பர்க்குத் தான் முத்திநிலையில் தந்தருள்கிற ஸாரூப்ய நிலையினால் அவர்களைத் தன்வடிவுபோன்ற வடிவமுடையவராகச் செய்தல். தலைமகளுக்கு—மாலாகுதல் - ஆசைமயக்க முடையவளாதல்; பள்ளிகொள்ளாமை - விரக வேதனையால் எப்பொழுதும் படுக்கைகொள்ளாமை: சங்கோடு அணிஆழி நீங்கிநிற்றல்—(பிரிவுத் துயரால் உடல்மெலிந்தமைபற்றிக்கைகளிலணிந்த) சங்கவளைகளும் விரலிலணிந்த மோதிரமும் கழன்றுவிழப்பெறுதல், திரு வேங்கடமுடையானுக்கு—மாலாகுதல் - திருமாலென்னும் பெயருடைய னாதல்; பள்ளிகொள்ளாமல் நிற்றல் - சயனத் திருக்கோலமாகவன்றி நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருத்தல்; **சங்கோடு அணி ஆழி நீங்கியமை** - தனது சங்கசக்கரங்களைத் தொண்டைமான் சக்கரவர்த்திக்குக் கொடுத்துவிட்டதனாற் சிலகாலம் திருக்கைகளின் திருவாழி திருச்சங்கு இன்றியிருந்தமை: முன்னொரு காலத்தில் திருவேங்கட முடை யான் தன் மெய்த்தொண்டனை தொண்டைமான் சக்கரவர்த்திக்கு அரிய பகைவர்களை வெல்லுதற்பொருட்டுத் தனது சங்கசக்கரங் களைத் தந்தருளி அதற்கு அடையாளமாகப் பின்பு அவனது வேண்டுகோ ளால் அவற்றை அங்கு விக்கிரக ரூபத்தில் வெளிப்படையாகக் கைக் கொள்ளாதிருந்தன னென்பதும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சிஷ்யர்களுடன் திவ்விய தேச யாத்திரையிலே திருமலைக்கு எழுந்தருளினவளவில், அங்குச் சைவர்கள் திருவேங்கடமுடையானைத் தங்கள் தெய்வமென்று வழக்குப் பேச, உடையவரும் 'சூலடமருகங்களையும் ஸ்ரீசங்கசக்கரங்களையும் எம்பெரு மான் திருமுன்னர் வைப்பது; அவைகளில் அப்பெருமான் எவற்றைத் தரித்தருள்கின்றனனோ, அதுகொண்டு அவனை இன்னகடவுளென்று நிச்சயித்துக்கொள்வது' என்று அருளிச்செய்ய, அந்த இராமானுசன் வார்த்தைக்கு அனைவரும் சம்மதித்து அங்ஙனமே செய்ய, ஸ்ரீனிவாசன் இளையாழ்வார் திருவுள்ளத்தின்படி திருவாழி திருச்சங்கு தரித்தபடியைக் கண்டு எல்லாரும் ஆனந்தித்துத் திருவேங்கடமுடையானைத் திருமா லென்றே நிச்சயித்தனரென்பதும், இங்கு அறியத்தக்கன. 'மாலாகிப் பள்ளி கொள்ளாமற் சங்கோடணியாழி நீங்கி நின்றாள்' என்ற தொடர், இங்ஙனம் இருபொருள்பட்டுச் சிலேடைக்கு உபகாரமாக நின்றதனால், இது, **செம் மொழிச் சிலேடை பற்றிவந்த உவமையணி**யாம்.

தொண்டர் என்றது, தலைவியின் தோழியரை விளித்தது. மறை சொல்லும் அதுதோன்றக் கண்டோம் - ஆகமப் பிரமாணத்திற்கண்ட விஷயத்தைப் பிரதியக்ஷத்திற்கண்டோ மென்றபடி. துணிதல் - பொருள் களின் நிலைமையை ஐயந்திரிபற உள்ளபடி சித்தாந்தஞ்செய்து வெளி யிடுதல். பணியாழின் மென்மொழி—அவ்வகை மொழியையுடைய பெண் ணுக்கு அடையடுத்த வினையாகு பெயர்; இப்பெயரை அன்மொழித்தொகை யென்றல் பொருந்தாது: "ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொக லன்மொழி"

என்றல் இலக்கணமாதலும் காண்க. யாழ் - அதன் இசைக்கு முதலாகு பெயர். பணி - யாழ்க்குஅடைமொழி. பணி - பணிவுள்ள என்று உரைத்து அதனை மொழிக்கு அடைமொழியாக்குதலு மொன்று. சங்கு-சங்கவளைக்குக் கருவியாகுபெயர்.

எம்பெருமானை நிரந்தராநுபவம் பண்ணவேண்டு மென்று அபேக்ஷை கொண்டு அவ்வவா உடனே நிறைவேறப்பெறாமையால் வருந்துகிற ஐயங்காரது நிலைமையை நோக்கிய ஞானிகள், அன்பர்களைநோக்கி இவர்க்கு இத்தன்மைகள் எம்பெருமான் அநுக்கிரகித்த ஸாரூப்யபதவியினால் நேர்ந்தன போலு மென்று உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம்உணர்ந்து கொள்க. (சஅ)

சகூ. ஆதரிக்கப் பட்டவா னுதன்மங்கையரங்கைமலர்
மீதரிக்கப்பட்ட நின்னடியே வெள்ளருவிசெம்பொன்
போதரிக்கப் பட்டஞ்சூழ்வேங்கடவெற்ப போரரக்கர்
தீதரிக்கப்பட்டகானகத்தூடன்றுசென்றதுவே.

(இ-ள்.) வெள் அருவி—வெண்ணிறமான நீரருவிகள், செம் பொன்-சிவந்தபொன்னையும், போது - மலர்களையும், அரிக்க - அரித்துக்கொண்டு வர, பட்டம் சூழ் - நீர்நிலைகள் சூழப்பெற்ற, வேங்கட வெற்ப - திருவேங்கடமலையையுடையவனே!—பட்டம் வாள் நுதல் - பொற்பட்டத்தை யணிந்த பிரகாசமான நெற்றியையுடைய மங்கையர் - பட்டத்து மனைவியர், ஆதரிக்க - அன்புசெய்யவும், அம் கை மலர் தரிக்க - அழகிய தாமரைமலர் போன்ற தங்கள்கைகளின்மீது தாங்கவும், பட்ட . பெற்ற, நின் அடியே . உனது திருவடியே,—அன்று - அந்நாளில் [இராமாவதாரத்தில்], போர் அரக்கர் தீது அரிக்க—போர்செய்யவல்ல (இராவணன்முதலிய) இராக்கதர்களா லாகிய தீங்கை யழிப்பதற்கு, பட்ட கானகத்தூடு சென்றது . உலர்ந்த காட்டிற் சென்றது! (எ . று.)—ஈற்று ஏகாரம்—இரக்கம்.

பட்டமகிஷிகளால் அன்போடு கைமலர்மீது கொண்டு வருடப்படுவனவான நினது திருவடிகள் துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலநஞ் செய்தற்பொருட்டுக் கொடியவனவாசஞ் செய்தனவே! என்று இரங்கிக்கூறியவாறும். பட்டமங்கையர் என்றது, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவி வீரலக்ஷ்மி விஜயலக்ஷ்மி முதலிய தேவிமாரையும், இராமாவதாரத்திற் சீதாபிராட்டியையும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ருக்மிணி ஸத்யபாமை ஜாம்பவதி ஸத்யை மித்ரவிந்தை சுசீலை ரோகிணி லக்ஷணை என்ற எட்டுப்பட்டமகிஷிகளையும் குறிக்கும். பட்டகானகம் . நிழலில்லாதபடி மரங்கள் பட்டுப்போகப்பெற்ற கொடுஞ்சுரம்.

வாள் . ஒளியையுணர்த்துகையில், உரிச்சொல், வெள்ளருவி செம்பொன், . முரண்தொடை, அடியென்பது . சாதியொருமையாதலால், சென்றது என்ற ஒருமை முற்றுறைக் கொண்டது. (சகூ)

[கிள்ளைவிடுதூது.]

ருo. சென்றவனத் தத்தைமைந்தரைவாழ்வித்துத் தீயமன்னர்
பொன்றவனத்தத்தைச் செய்தபிரான் புகழ்வேங்கடத்துள்
நின்றவ னத்தத் தையாயுதன் பாதத்தென் னேசமெல்லா
மொன்றவனத் தத்தைகா ளுரையீ ரறமுண்டுமக்கே.

(இ-ள்.) வனம் தத்தைகாள்-அழகிய கிளிகளே! — சென்ற வனத்து—(பன்னிரண்டுவருஷம்) வனவாசஞ்சென்ற காட்டினிடத்து, அத்தை மைந்தரை வாழ்வித்து—தனது அத்தையான குந்தியின் புத்திரர்களாகிய பாண்டவர்களை (த் தீங்கின்றி) வாழச்செய்து, (பின்பு) தீய மன்னர் பொன்ற அனத்தத்தை செய்த-கொடிய (துரியோதனன் முதலிய) அரசர்கள் அழியுமாறு (அவர்கட்குக்) கேட்டை விளைத்த, பிரான் - பிரபுவும், அத்தத்து ஐ ஆயுதன் - திருக்கைகளில் ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனுமான, புகழ்வேங்கடத்துள் நின்றவன் - கீர்த்தியையுடைய திருவேங்கடமலையில் நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கிற எனது தலைவனுடைய, பாதத்து - திருவடிகளில், என் நேசம் எல்லாம்-எனது அன்பு முழுவதையும், ஒன்ற உரையீர்-பொருந்தச் சொல்லுங்கள்: உமக்கு அறம் உண்டு—உங்கட்குப் புண்ணியமுண்டு; (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி, இங்ஙனஞ்சொல்லி, தலைவனிடத்துத் கிளிகளைத் தூதுசெல்லவேண்டுகிறாள். "இயம்புகின்றகாலத்து எகினம் மயில் கிள்ளை, பயம்பெறு மேகம் பூவை பாங்கி - நயந்தகுயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமரம் ஈரைந்துமே தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை" என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தால், தூதிற்கு உரியவை இன்னவை யெனக் காண்க. பிரிந்ததலைவன்வந்திடுவனென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதே அவன்வரவுக்கு விரைந்து ஆள்விடும்படியாயிற்று ஆற்றாமைமிகுதி.

பாண்டவர் வனவாசஞ்செய்கையில் துரியோதனன் துர்வாசமுனிவனைக்கொண்டு அவர்கட்குச் சாபம்பெறுவித்து அவர்களை அழிக்கமுயன்றபோது அதற்குக் கண்ணபிரான் தக்கபரிகாரஞ்செய்து அவர்களைச் சாபம் பெறாதபடி பாதுகாத்தது முதலிய வரலாறுகள்பற்றி 'சென்றவனத்து அத்தை மைந்தரை வாழ்வித்து' எனப்பட்டது. அவ்வரலாறு வருமாறு:— துர்வாச முனிவன் பாண்டவர் வனவாசகாலத்தில் ஒருநாள் பல முனிவர்களோடும் துரியோதனனரண்மனைக்குச் சென்று அறுசுவையமைந்த அருவிருந்துண்டு மகிழ்ந்து 'உனக்கு வேண்டும் வரம்வேண்டுக' என்ன, அவன் செல்வச்செருக்கினாலும் பாண்டவர்களை இம்முனிவர் சாபத்துக்கு உட்படுத்தவேண்டுமென்னுங் கருத்தினாலும் 'இன்றைக்கு எமது மனையில் அமுதுசெய்தது போலவே நாளைக்குப் பாண்டவர்பக்கல் சென்று அமுது செய்யவேண்டுவதே எனக்குத்தரும் வரம்' என்ன, அங்ஙனமே அம்முனிவன் அநேகமுனிவர்களோடு அடுத்த நாள் மத்தியானமானபொழுது பாண்டவர் இருந்த ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து சேர்ந்து 'இன்றைக்கு எங்கட்கு அன்னவு இடவேண்டும்' என்று சொல்ல, அதற்கு முன்னமே பலமுனிவர்

களோடு வேண்டியவாறு உண்டு சூரியனருளின அக்ஷயபாண்டத்தைக் கழுவிக் கவிழ்த்துவிட்ட பாண்டவர்கள் அம்முனிவர்களை நீராடிவரச் சொல்லியனுப்பி விட்டு 'இதற்கு என்செய்வது!' என்று மனங்கலங்கித் திரௌபதியுந்தாமுமாகக் கிருஷ்ணனைத் தியானிக்க, அப்பெருமான் உடனே அங்கு எழுந்தருளிப் பாண்டத்தைக் கொணரச்சொல்லி அதிலுள்ளதொரு சோற்றுப்பருக்கையைத் தான் உண்டமாத்திரத்தில், அம்முனிவர்யாவரும் வயிறுநிரம்பிப் பசிதணிந்து தெவிட்டித்தேக்கெறிந்து மிகமகிழ்ந்து பாண்டவர்க்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து போயினர் என்பதாம். மற்றும், அமித்திர னென்னும் முனிவனுக்கென்றே பழுக்கின்றதொரு நெல்லிப்பழத்தை வனவாசகாலத்தில் திரௌபதியின் விருப்பத்தின்படி அருச்சுனன் அம் பெய்து கொய்து அவட்குக்கொடுக்க, அதுகண்ட அங்குள்ளார் பலரும் 'இதனை அம்முனிவன்காணில் அவன் சாபத்தால் உங்கள்கதி என்னாகுமோ!' என்று இரங்கிச்சொல்ல, அதுகேட்டு அஞ்சிய பஞ்சபாண்டவரும் திரௌபதியும் 'இதற்கு என்செய்வது?' என்று பலவாறு ஆலோசித்து அதற்குப் பரிகாரம் வேறொன்றுங் காணாது கண்ணபிரானைத் தியானிக்க, உடனே அங்கு எழுந்தருளி நிகழ்ந்தசெய்தி சொல்லக்கேட்ட அப்பெருமான் 'நீவிர் அறுவரும் நும்நும்மனத்தினுட் கொண்ட கோட்பாட்டை உரைப்பீராயின், உக்கனி மீண்டும் அம்மரக்கிளையிற் போய் ஒட்டிக்கொள்ளும், என்று அருளிச்செய்தபடி தருமன் முதலிய அறுவரும் தம்தம்கருத்து நிகழ்ச்சியை உண்மையாகச்சொல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானது சங்கல்பத்தின்படியே அப்பழம் அம்மரக்கொம்பிற் சென்று சேர்ந்து பழையபடி யிருக்க, பாண்டவர் அபாயத்தினின்று நீங்கினரென்ற வரலாறு முதலியன காண்க.

தீயமன்னர் பொன்ற அனத்தத்தைச் செய்தது—மகாபாரதயுத்தத்திற் கண்ணன் துரியோதனாதி துஷ்டராசர்களைத் தொலைத்தமை. "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே" என்றபடி உயர்குலத்திற் பிறந்தவளான தான் தனது தலைமகனையே தெய்வமாகக்கொண்டு அவனது திருவடிகளிற் பக்தி செய்யுந்திறந் தோன்ற, 'ஐயாயுதன்பாதத்து' என்றாள். ஒன்ற உரையீர் - சமயமறிந்து தக்கபடி சொல்லியுணர்த்துங்கள் என்றவாறு.

ஐயங்கார் தமது ஆற்றாமையை ஆசாரியமூலமாக எம்பெருமானுக்குத் தெரிவித்துத் தமது துயரந்தணியக்கருதி அவர்களைத் தமக்குப்புருஷகாரமாகும்படி வேண்டுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஸ்வாபதேசத்தில் 'தூது' என்பது, கடகமான ஆசார்யவிஷயத்தை' என்றனர் ஆன்றோர். பிரிந்த தலைவிதலைவரைச் சேர்த்தற்குத் தூதர்போலப் பிரிந்து நின்ற ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களைச் சேர்த்தற்கு ஆசாரியர் உரியவராதல் காண்க. தம்மையாதரிப்பவர்பக்கல் அன்புடைமையாலும் அன்பர்கட்கு எளிமையினாலும் எடுப்பார்கைப்பிள்ளையாகிச் செவிக்கினிய செஞ்சொற்களைக் கொஞ்சிப்பேசுந் தன்மையராய் எம்பெருமானது பசுஞ்சாமநிறத்தை ஸாரூப்யத்தாற்பெறும் ஆசாரியரைக் கிளியென்னத்தகும். பறவைகட்கு இரண்டு இறகுகள்போல ஆசாரியர்க்கு ஞானமும் அநுட்டானமும் உயர்கதிச்செலவுக்கு உறுதுணையென்க. விவரம் நோக்கிக்கொள்க. (௫0)

[தலைவி, செவிலியர்க்கு அறத்தொடு நிற்றல்]

௫௧. உண்ட மருந்து கைக்கும் மன்னைமீர் மதனேரைந்தம்புங்
கொண்ட மருந்துக்குக் குறுகாமுனங் கொவ்வைச்செவ்வா
யண்ட மருந்துகைக்குந் திறந்தானப்பன் போற்பரியு
மெண் டமருந் துகைக்கும் பொடிகாப்பிடு மின்றெனக்கே.

(இ - ள்.) அன்னைமீர்—தாய்மார்களே! — உண்டமருந்து - உண்ணப்படுகிற அமிருதமும், கைக்கும்—(எனக்குக்) கசக்கும்: மதனும்—மன்மதனும், ஓர் ஐந்து அம்பும் கொண்டு—(தனது) ஒப்பற்ற ஐந்து அம்புகளையுங் கொண்டு, அமர் உந்துகைக்கு குறுகா முனம்—போர்செய்வதற்கு வந்து நெருங்குதற்கு முன்பு,—இன்று—இப்பொழுதே,—எனக்கு—,—கொவ்வை செவ்வாய்—கோவைப்பழம் போன்ற சிவந்த வாயை, அண்டம் அருந்துகைக்கும் திறந்தான்—(கிருஷ்ணவதாரத்தில் வெண்ணெய் முதலியன உண்ணுதற்கே யன்றிக் கற்பாந்தகாலத்தில்) அண்டகோளங்களை விழுங்க பிறந்தவனுன, அப்பன் போல—திருவேங்கடமுடையான் போலவே, பரியும்—(உயிர்கள் பக்கள்) அன்பு கொள்ளுகின்ற, எண் தமரும்—மதிக்கத்தக்க அடியார்கள், துகைக்கும்—மிதிக்கின்ற, பொடி—திருவடிப்புழுதியை, காப்பு இடும் - காப்பாக இடுங்கள்; (எ - று.)

குறுகாமுனம் இடும் என இயையும். இராண்டாமடியில் 'உந்துகைக்கும்' என்ற உம்மை, முதலடியில் 'மதன்' என்பதனேடு கூட்டப் பட்டது. நான்காமடியில் 'தமரும்' என்ற உம்மை — அசைநிலை.

திருவேங்கடமுடையானுகிய தலைவனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவாற்ருமையாற் பலவாறு நோவுபட, அத்துயரமாத் திரத்தையேகண்ட செவிலித்தாயர் அந்நோயின்காரணமும் அதற்குப் பரிகாரமும் இன்னவென்று உணராது வேறுபலவகையாக ஆராய்ந்து பரிகாரஞ் செய்யத்தொடங்கியபோது, நோயொன்றும் மருந்தொன்றுமாதலாலே அந்நோய் தீராது வளர, அதனையாற்றமாட்டாத அத்தலைவி நாணந்துறந்து தானே தனது நோயையும் நோயின் காரணத்தையும் அந்நோய்தீர்க்கும் மருந்தையும் அம்மருந்தைப் பிரயோகிக்கும் விதத்தையும் உணர்த்துதல், இச்செய்யுளிற் கூறிய விஷயம். இங்ஙனம் களவை வெளிப்படுத்துதலின் காரணம், தன்கருத்தைச் செவிலித்தாயர்மூலமாக நற்ருய்க்கும் அவள்மூலமாகத் தந்தைக்கும் மற்றும் பெரியோர்க்குந் தெரிவித்துத் தன்னை அவனுக்கே விரைவில் வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து வைக்கும்படி செய்துகொள்ளும் விருப்பம். தலைவனேடு நேரிலாவது இடையிட்டாவது சம்பந்தம் பெற்ற பொருள் இந்நோய்க்குப் பரிகாரமாமென்பாள், 'அப்பன் போற்பரியுந் தமர் துகைக்கும் பொடி காப்பிடும்' என்ருள். "மணியிலணிநிறமாயன் தமரடிநீறுகொண், டணியமுயலின் மற்றில்லைகண்டீ ரிவ்வணங்குக்கே" என்ற திருவாய் மொழிப்பாசுரத்தையும், அதன் வியாக்கியானங்களிலுங் காண்க.

மன்மதனம்பு ஐந்து - தாமரை, மா, அசோகு, முல்லை, நீலோற்பலம் என்பன. இவை செய்யும் அவத்தையை "நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள்பசலை மாம் பூ, அனைத்துணவு நீக்கும் அசோ - வனத்திலிறு, முல்லைகிடைக் காட்டும் மாதே முழுநீலம், கொல்லும் மதனம்பின் குணம்" என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தாலறிக. இவற்றில் மூன்றாவதான அசோக மலர் செய்யும் அவத்தை 'உண்ட மருந்து கைக்கும்' என வெளியிடப்பட்டது. 'மதன் ஐந்தம்புங்கொண்டு அமர் உந்து கைக்குக் குறுகாமுனம்' என்றது, பிரிந்தாரைக் கொல்லும் ஐந்தாம் அம்பான நீலோற்பலமலரு முட்பட எல்லா அம்புகளையும் மன்மதன் பிரயோகித்தற்கு முன்பு என்றபடி; அவன் மரணவேதனைப்படுத்திக் கொல்லாதமுன் என்றவாறு.

'மருந்து' என்றவிடத்து உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. மதன்-மதநன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம், அது, (பிராணிகளைக்காதலாற்) களிக்கச் செய்பவனென்று பொருள்படும். அண்டமருந்து கைக்கும் என்ற உம்மை - எச்சப்பொருளது.

எம்பெருமான் ஒரு கால் வந்து காட்சி கொடுத்து மறைய, பின்பு பிரிவாற்றாது வருந்துகிற ஐயங்கார், தம்பக்கல் பரிவுடைய ஞானிகளை நோக்கி, "தொண்டரடிப் பொடி. யாட நாம் பெறிற்கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே" என்றபடி) அதிபரிசுத்திகரமான பாகவத பாததூளியைக் கொணர்ந்து என் மேல் இட்டு என்னை ரக்ஷிக்கப் பாருங்கள் என்று பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். ஆராவமுதான எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபட்டு "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங், கண்ண னெம்பெருமான் என்று" கருதியிருப்பவர்க்குத் தேவாமிருதத்தினினிமையும் ஒரு பொருளாகத் தோன்றா தாதலால் 'உண்ட மருந்து கைக்கும்' என்றனரென்க. ('தாயொக்குமுன்பின்" என்றபடி) தம்பக்கல் பேரன்புடைமையும், தம்மைக் கொண்டு செலுதத வல்ல திறமுடைமையும் பற்றி, ஞானிகள்—தாயாரே!' என விளிக்கப் பட்டனர். ஜீவகாருண்யத்தில் பகவானும் பாகவதருமே ஒருவருக்கொருவர் ஒப்பாறு லுண்டன்றி வேறு ஒப்புமை காணப் பெறுமையால் 'அப்பன்போற் பரியுமென் தமர்' எனப்பட்டனர். (௫௧)

௫௨. எனக்குப் பணியப் பணி யொருகா லிருகாலுநல்க
வுனக்குப்பணி யிங்கிருவேம்பணியி லென்னோர்பணியும்
நினக்குப்பணிவித்துக்கொண் டுன்பணிநீ பணித்திலை யென்
றனக்குப் பணிவெற்பின்மீ தோங்கிநின்ற தனிச்சுடரே.

(இ-ள்) பணி வெற்பின் மீது ஓங்கி நின்ற—சேஷகிரியெனப் படுகிற திருவேங்கடமலையின் மேல் உயர்ந்து நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற, தனிசுடரே - ஒப்பற்ற ஒளிவடிவமானவனே!...ஒரு கால் பணிய எனக்கு பணி-(தலைவனு உன்னை) ஒரு தரம் வணங்குதல் (அடியவனை)

எனக்கு உரிய தொழில்; இரு காலும் நல்க உனக்கு பணி-(அடியவனான எனக்கு உனது) இரண்டு திருவடிகளையுங் கொடுத்தல் (தலைவனான) உனக்கு உரிய தொழில் : இங்கு இருவேம் பணியில்—இவ்வாறு குறித்த நம் இருவரது வேலைகளில், என் ஓர் பணியும் நினக்கு பணிவித்துக்கொண்டு—(ஒருகால் பணிதலாகிய) எனது தொழிலை மாத்திரம் (உனக்கு நீ) செய்வித்துக் கொண்டு, உன் பணி என்தனக்கு நீ பணித்திலை - (இருகாலையும்நல்குதலாகிய) உனது தொழிலை எனக்கு நீ செய்கின்றாயில்லை; (எ - று.)

யான் உன்னை ஒருகால்சரணமடைந்தேனாதலால், நீ எனக்கு முத்தி தந்தருள வேண்டும் என்பதாம். பரமபதநாதனது கட்டளையின்படி அவனுக்குப் பலவகைக்கைங்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே அப்பெருமான் இனிது எழுந்தருளியிருத்தற்கு மலைவடிவமானதனாலும், மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினாற்கொணரப்பட்ட மலை யாதலாலும், திருவேங்கடத்துக்கு 'சேஷகிரி' என்று பெயர். 'பணிவெற்பு' என்றது, அதன்பரியாயநாமமாக. சூரியன் சந்திரன் அக்கினி முதலிய சோதிகளெல்லாவற்றினும் மேம்பட்ட சோதி யென்பார், 'தனிச்சுடரே' என்றார்; அகவிருளொழிக்கும் ஆதித்த னென்க. சுடர்என்றது, ஸ்வயம் பிரகாசமான ஞானத்தைக் குணமாகவும் சொரூபமாகவும் உடையவ னென்றபடி.

('ஒருகால்பணிய' எனத் தென்கலைசம்பிரதாயமே உரைக்கப்பட்டதென்பர்.) பணி என்ற சொல் ஒரே பொருளிற் பலமுறைவந்தது, **சொற்பொருட் பின் வருநிலையணி;** பணியப்பணி, ஒருகாலிருகாலும் என வந்தவை-பிராச மென்னுஞ் **சொல்லணி:** இவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்து வந்தது, **சேர்வையணி.** (ருஉ)

(தலைவியின் பிரிவாற்றாமை கண்ட செவிலி இரங்கல்.)

ருங. **தனித்தொண்டைமாநிலத்தேபுரிவார்க் கருடாளுடையாய்
தொனித்தொண்டைமா னெடுவாய்பிளந்தாய் துங்கவேங்கடவா
முனித்தொண்டைமான்கையிற் சங்காழிநல்கி யென்மூரற்செவ்
[வாய்க்
கனித்தொண்டைமான் கையிற் சங்காழிகோடல்கருமமன்றே.**

(இ -) மால் நிலத்தே - பெரிய நிலவுலகத்திலே, தனி தொண்டை புரிவார்க்கு - ஒப்பற்ற அடிமைத்தொழிலைச் செய்யும் மெய்யடியார்கட்கு, அருள்—தந்தருளுகிற, தாள் உடையாய்—திருவடியை [பரமபதத்தை] யுடையவனே!—தொனி தொண்டை மான்—கனைக்கின்ற குரலையுடைய தொண்டையையுடைய குதிரையினது, நெடு வாய்—பெரிய வாயை, பிளந்தாய்—பிளந்தவனே! துங்கம் வேங்கடவா—உயர்ந்த திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—(நீ), முனி தொண்டைமான் கையில் சங்கு ஆழி நல்கி—ராஜரிஷியான தொண்டைமான்சக்கரவர்த்தியின் கையிலே (நினது)

சங்காழிகளை [சங்கசக்கரங்களை]க்கொடுத்தருளி, என் மூரல் செவ்வாய் கனி தொண்டை மான் கையில் சங்கு ஆழி கோடல் - புன்சிரிப்புள்ள சிவந்த வாயாகிய தொண்டைப்பழத்தையுடைய மான்போன்றவளான என்மகளது கைகளிலுள்ள சங்கு ஆழிகளை (சங்குவளையல்களையும் மோதிரங்களையும்) கவர்ந்து கொள்ளுதல், கருமம் அன்று - செய்தக்க செயலன்று; (எ - று.)

இப்பாட்டுக்குத் துறைவிவரணம், கீழ் கரு - ஆஞ் செய்யுட்குக் கூறப் பட்டது. பின்னிரண்டடியிற் கூறிய விஷயம், கீழ் சஅ - ஆம் செய்யுளில் விளங்கும். தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி திருவேங்கடமுடையான்பக்கல் பக்திமேலிட்டு அப்பெருமானை எப்பொழுதுஞ்சேவித்துக்கொண்டு திருமலை யிலேயே வாசஞ்செய்திருத்தலை யுணர்ந்த பகையரசர்கள் அவனதுநாட்டைக் கைக்கொள்ள, தொண்டைமான் அதனைத் திருவேங்கட முடையான் சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ் செய்து வணங்கி நிற்க, பெருமான் தனது திவ்வி யாயுதங்களாகிய சங்கசக்கரங்களைக் கொடுத்து 'இவற்றைக் கொண்டு, நீ, பகையரசரைத் தவறாது வென்றிடுக' என்று சொல்லியருள, தொண்டை மான் அங்ஙனமே பகைவென்று அரசுபெற்றன னென்ற வரலாற்றை, வேங்கடாசலமாகாத்மியத்திற் பரக்கக் காண்க. தலைவனது பிரிவு தலை விக்கு மெலிவைவிளைத்து அவள் கையினின்று வளைகளும் விரல்களி னின்று மோதிரங்களும் கழன்றுவிழும்படிசெய்தலை அத்தலைவன் மேலேற்றி, 'என்மான்கையிற் சங்காழிகோடல் கருமமன்று' என்றாள். ஒருவரிடத்துக் கொடுத்தபொருளை வேறொருவரிடத்தில் வாங்குகின்றா யெனத் **தொடர்பின்மையணி** தோன்றக் கூறியவாறு. ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றத்தோடு இரக்கம்.

தொண்டை - மிடறு. தொண்டைமான் - தொண்டைநாட்டரசன். மூரல் - பற்களுமாம். கனித்தொண்டை - கோவைப்பழம். மான் - அது போன்ற பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர்; பார்வையில் உவமம்.

எம்பெருமானது பிரிவை யாற்றாது வருந்துகிற ஐயங்காரது நிலைமை களைக் கண்ட பரிவுடையறிவுடையாளர் அப்பெருமானை நோக்கி 'நினக்கு ஆபரணகோடியிற்சேர்கிற ஆயுதங்களை நின்பக்கல் மெய்யன்புசெய்தவனுக்கு அருள்பவனான நீ, இவரது ஆத்மாலங்காரமான பாரதந்திரியம் முதலிய குணங்களை நிலைகுலையச்செய்தல் நீதியன்று' என்று அவனுக்கு இவர் பக்கல் இரக்கமுண்டாகுமாறு விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள்; பெருக்கம் ஆய்ந்து உணர்க. (ருங.)

[பிரிவாற்றாத தலைவி பிறைகண்டு வருந்தல்.]

ருச. கருமாதவா விருந்தாவனசெய் தென்கருத்திருளைப்
பொரு மாதயா விருந்தாவனத்தாய் பொற்சவரியென்னும்
ஒருமாதவா விருந்தா வனக்காவுயர் வேங்கடத்தெம்
பெருமாதவா விருந்தாவனலேயும் பிறைக்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) கரு மாதவா—கரியதிருநிறமுள்ள மாதவனென்னுந் திரு நாமத்தையுடையவனே! என் கருத்து இருந்து—எனது மனத்தில் வந்து வீற்றிருந்து, ஆவன செய்து— (எனக்கு) ஆகவேண்டிய நன்மைகளைச் செய்து, இருளை பொரும் - அகவிருளாகிய அஜ்ஞாநத்தை மோதியொழித் தற்கு உரிய, ஆதவா - சூரியனுயுள்ளவனே! விருந்தாவனத்தாய் - பிருந்தா வனத்தில் விளையாடினவனே! பொன் சவரி என்னும் - உத்தமகுணமுள்ள சபரி யென்கிற, ஒரு மாது - ஒருபெண்ணுக்கு, அவா விருந்தா - விரும்பப் பட்ட விருந்தினனானவனே! வனம் கா உயர் - அழகிய சோலைகள் உயர்ந் திருக்கப் பெற்ற, வேங்கடத்து—திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, எம்பெருமா - எமதுதலைவனே!—பிறை கொழுந்து—இளம்பிறையானது,— தவா - கெடாத, இரு—பெரிய, தாவு - தாவியெரிகின்ற, அனல்—நெருப்பை எயும் - ஒத்துச்சுடுகின்றது; (எ - று.)

தலைவியைக் களவிற்கூடி நின்ற தலைவன் அங்குப் பழியெழுந்த தென்று தோழியால் விளக்கப்பட்ட பின்னர் அப்பழியடங்கச் சில நாள் ஒருவழிப் பிரிந்துறைதல், **ஒரு வழித்தணத்த** லெனப்படும். அங்ஙனம் பிரிந்துறைகின்ற சமயத்தில் அப்பிரிவை யாற்றாது வருந்துகிற தலைவிக்கு மாலையிலே விரகவேதனை வளர, அப்பொழுது விளங்கிய இளம்பிறையும் இவளை இன்னும் அதிகமாக வேதனைப்படுத்த, அத்தாபத்தையாற்றாத அத் தலைவி தனது நினைப்பு மிகுதியால் தலைவனை எதிரில் நிற்கின்றவாறு போலப் பாவித்து அத்தலைவனை முன்னிலைப் படுத்தி இரங்கிக் கூறியது, இது. ஒரு வழித்தணந்து வந்த தலைவன் சிறைப்புறமாக அதனை யுணர்ந்த தோழி அவனை முன்னிலையாக்கிக் கூறிய தென்று இதற்குத் துறை கொள் ளுதலு மொன்று. மற்றும், இது, சந்திரோபாலம்பநத்தின் பாற்படும்; அதா வது—விரக நோய் கொண்ட தலைவி சந்திரனை நிந்தித்தல். கூடினாரை மகிழ் விக்குந் தன்மையதான பிறை பிரிந்து நிற்கிற என்னை இங்ஙனம் தவித்தி டாதபடி விரைந்து வந்து விரைந் தருள்வாய் என்பது, குறிப்பு.

விருந்தாவனம் என்பது - கண்ணன் அவதரித்த வடமதுரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் யமுநா நதி தீரத்திலுள்ள இடம். கண்ணன் வளர்ந்த இட மான கோகுலமெனப்படுகிற திருவாய்ப் பாடியிலுள்ள நந்த கோபர் முத லான ஆயர்கள், அங்குப் பூதனை வந்து இறந்தது சகடுமாறி வீழ்ந்தது இரட் டைமருத மரம் முறிந்தது முதலியவற்றை உற்பாதங்களெனக் கொண்டு அஞ்சி மஹாவநமெனப்படுகிற அவ்விடத்தை விட்டுக் கன்று காலி முதலிய எல்லாப் பொருள்களோடும் பிருந்தாவனத்திற் சென்று குடியேறினர். நெருஞ்சிற் காடான அந்த வனம், கிருஷ்ண பகவான் குளிர்ந்த திருவுள் ளத்தோடு அநுக்கிரகித்ததனால், பசுக்கள் முதலானவை விருத்தியடை தற்கு ஏற்ப மிகச் செழிப்புற்றது. பின்பு அங்கு நெடுநாள் கண்ணன் கன்று களையும் பசுக்களையும் மேய்த்தல் முதலிய பல திருவிளையாடல்கள் செய்து கொண்டு வளர்ந்தனனாதலால், 'விருந்தாவனத்தாய்' என்று விளிக்கப்பட்ட னன். விருந்தாவனம் - ப்ருந்தாவந மென்ற வட சொல்லின் விகாரம்; நெருஞ்சிக் காடென்பது பொருள்.

சவரி - ரிசியமூக கிரியில் மதங்காச்சிரமத்தில் மதங்க முனிவரது சிஷ் யர்களுக்கு உபசாரஞ் செய்துகொண்டு வசித்து வந்த துறவறம் பூண்ட ஒரு

தவப் பெண். க்ஷத்திரிய ஜாதி ஸ்திரீயினிடம் வைசியசாதி புருஷனுக்குப் பிறந்த பிரதிலோமசாதியார், சபரரெனப்படுவர்; இச்சாதியார து தொழில், தேன் கொணர்ந்து விற்றல். சபரன் என்பதன் பெண்பால் சபரீ: அவ்வட சொல், சவரி யென்று விகாரப்பட்டது. யோகப்பயிற்சி யுள்ள அச்சபரி, தான் வசிக்கும் மதங்காச் சிரமத்துக்கு இராமலக்ஷ்மணர் எழுந்தருளுஞ் செய்தியை முன்னமே அறிந்து எதிர்நோக்கி, அவ்வனத்தி லுள்ள நல்ல கனிகளைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்து, அவர்கள் அவ்வாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளியவுடன் அப்பழங்களை அவர்கட்குச் சமர்ப்பித்து உபசரித்து, இராமபிரானருளால் தனது பிறப்பை யொழித்து நற்கதியடைந்தன ளென்பது, இராமாயணவரலாறு. அதுபற்றி, 'பொற்சவரி யென்னும் ஒருமாது அவாவிருந்தா' என்றார். விருந்தன் — விருந்தினன். விருந்து - புதுமை, பண்புப் பெயர்: தாவனல் - வினைத்தொகை.

பேறு கிடைக்குந் தருணத்தில் மகிழ்ச்சி செய்வதான ஞான விளக்கம் உரிய காலத்திற் பேறு கிடையாமையாலே நலிவு செய்ய, ஐயங்கார் தாம் அடைந்த தாபத்தை எம்பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். இத்தளர்ச்சி நீங்க விரைவில் உன் பக்கல் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டு மென்பது, குறிப்பு. பிறைக் கொழுந்து என்றது - ஸ்வாபதேசத்தால், ஞேயத்தை யாம். பிறவும் நோக்கிக் கொள்க. (௫௪)

௫௫. பிறைமாலையா லொருபேதைநைந்தாளந்தப்பேதைக்கு நின்
னறைமாலை தாவென்று மானிடம் பாடிய நாவலர்காள்
நிறைமாலையற்றுக் கவிமாலையானினையீர் திருவெள்
ளறைமாலை வேங்கடத்தேயுறை மாலை யரங்கனையே

(இ - ள்) 'பிறை மாலையால் - பிறைச் சந்திரனது தோற்றத்தையுடைய மாலைப் பொழுதினால், ஒரு பேதை நைந்தாள் - (உன்பக்கல் காதல் நோய் கொண்ட) ஒரு பெண் மெலிவுற்றாள்: அந்த பேதைக்கு—அப்பெண்ணுக்கு, நின் நறை மாலை தா - உன்னுடைய வாசனையுள்ள பூமாலையைக் கொடு,' என்று—, மானிடம் பாடிய - (அகப்பொருட்டுறையமைத்து) மனிதர்களின் மேற் கவிபாடிய, நாவலர்காள் - புலவர்களே! - (நீங்கள்), நிறை மாலை அற்று - (இங்ஙனம் உங்கள் மனத்தில்) நிறைந்த மயக்கத்தை நீங்கி, கவி மாலையால் - பாமாலை கொண்டு, திருவெள்ளறை மாலை அரங்கனை வேங்கடத்தே உறைமாலையே நினையீர் - திருவெள்ளறையி லெழுந்தருளியிருக்கிற பெரியோனும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனும் ஆகிய திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானையே கருதிப் பாடுவீராக, (எ - று.)

பகவத்குணாநுபவத் திலாசையுடைய ஐயங்கார், லௌகிகரைப் பார்த்து 'நரஸ்துதி பண்ணுதல் என்ன பயன் உண்டாகும்? வேண்டிய பயன்களை வேண்டியவாறே பெறும்படி எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கள்' என்று இதோபதேசஞ் செய்கின்றார்.

கவி தனக்குப் பிரபுவின் பக்கலுள்ள அன்பை, ஒரு தலைவி அத் தலைமகனிடத்துக் காதல் கொண்டு வருந்த 'அவள் வருத்தத்தை யாற்றுமாறு நின் தோளிற் சாத்திய மாலையை நீ அவட்குக் கொடு' என்று தூது சென்ற வித்தகர் பேசுங் கிளவித்துறைவகையாற் பாடி வெளியிடும் இயல்பைக் குறிப்பிட்டு முதலிரண்டடியில் விளித்தார். பிறைமாலையால் - மாலைப் பிறையால் என மாற்றினுமாம். நறை—தேனுமாம். இங்கு 'மானிடம்' என்றது, சாதி வாசகமாய் நின்றது; மனிதர்களிலும் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவரெனப் பகுத்து உணராது கண்டவரை யெல்லாம் ஒரு நிகராகப்பாடுபவ ரென்ற கருத்து இதிற் போதரும். (திருவாய்மொழியில் "வளனுமதிக்கு மிம்மானிடத்தைக் கவி பாடியென்" என்றவிடத்து, நம்பிள்ளை 'மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாத்தங் காண்கிறிலர் காணும்! அசேதநங்களைச் சொல்லும் படியிலே சொல்லுகிறார், தனனை மெய்யாக அறியாதவன் அசித்பிராயனிறே' என்று வியாக்கியான மிட்டமையுங் காண்க.) கவி மாலை-பிரபந்தம்-நினை யீர்—பாடீர். காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. திருவெள்ளறை—சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளில் ஒன்று. (ருரு)

ருசு. அரங்கங் குடந்தை குருகூர் குறுங்குடி யட்டபுய
கரங்கண்ண மங்கை நறையூர்கடன் மல்லைகச்சி கண்ண
புரங்கண்டியூர் தஞ்சைமாலிருஞ் சோலைபுல்லாணிமெய்யந்
தரங்கம்பரமபதம் வேங்கடேசற்குத் தானங்களே.

(இ - ள்) அரங்கம் குடந்தை குருகூர் குறுங்குடி அட்டபுயகரம் கண்ணமங்கை நறையூர் கடன் மல்லை கச்சி கண்ணபுரம் கண்டியூர் தஞ்சை மாலிருஞ்சோலை புல்லாணி மெய்யம் தரங்கம் [திருப்பாற்கடல்] பரமபதம் [ஸ்ரீ வைகுண்டம்] என்பன, திருவேங்கட முடையானுக்கு உரியதலங்களாம். (எ - று)

நூற்றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளுட் சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பதிற் சேர்ந்தவை - திருவரங்கம் திருக்குடந்தை திருக்கண்ணமங்கை திருநறையூர் திருக்கண்ணபுரம் திருக்கண்டியூர் திருத்தஞ்சை என்பன. பாண்டிய நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டிற் சேர்ந்தவை - திருக்குருகூர் திருக்குறுங்குடி திருமாலிருஞ்சோலைமலை திருப்புல்லாணி திருமெய்யம் என்பன. தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் இருபத்திரண்டிற் சேர்ந்தவை - திருவட்ட புயகரம் திருக்கடன்மல்லை திருக்கச்சி என்பன. வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் பன்னிரண்டிற் சேர்ந்தது - திருப்பாற்கடல், திருநாடு - பரமபதம். இச்செய்யுளில் அரங்கம்முதற் பரமபதம் ஈறாகப் பதினேழு திவ்யதேசங்களின் பெயரை அடைமொழியில்லாதபடி அடக்கி வைத்திருக்கின்ற அழகு அறிக. (ருசு)

ருஎ. தானவனுகம ருப்பொசித் தானுக்குத் தானுகந்த
தானவனுக முடியினின்றானுக்குத் தாள் வணங்காத்
தானவனுகமிடந்தானுக் காளென்று தன்னையெண்ணுத்
தானவனுகரினைந்திருப்பாற் கென்றுந்தானவனே.

(இ - ள்.) தானம் - மதத்தையுடைய, அல் - இருள் போன்ற [கருநிற முள்ள], நாகம் - (குவலயாபீடமென்ற) யானையின், மருப்பு - தந்தங்களை ஒசித்தானுக்கு - ஒடித்தவனும், தான் உகந்தது ஆன - தான் விரும்பிய இடமான, வல் நாகம் - வலிய திருவேங்கட மலையினது, முடியில் - சிகரத்தில், நின்றானுக்கு - நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளியவனும், தாள் வணங்கா - (தனது) திருவடிகளை வணங்காத (தானே தெய்வமென்று செருக்கிய), தானவன்—அசுரனான இரணியனது, ஆகம் - மார்பை, இடந்தானுக்கு - பிளந்தவனுமான எம்பெருமானுக்கு, ஆள் என்று - அடிமையென்று, தன்னை எண்ணா - தன்னை நினையாமல், தான் அவன் ஆக நினைந்திருப்பாற்கு—(ஜீவாத்மாவாகிய)தானே அப்பரமாத்மாவாக நினைத்திருக்கிற விபரீத ஞானிக்கு, என்றும் தான் அவனே—எப்பொழுதும் அப்பெருமான் பயன்படாதவனேயாவன்; (எ - று.) — அவம்—பயனின்மை: அங்ஙனமாகுபவன், அவன்: ஏ - தேற்றம்.

சித் அசித் ஈசுவரன் என்ற தத்துவம் மூன்றில் சித் எனப்படுகிற ஜீவாத்மாவுக்கு ஈசுவரனெனப்படுகிற பரமாத்மா நியாமகனும் தாரகனுமாய்த் தலைவனாதலும், அப்பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா நியாம்யமும் தார்யமுமாய் அடிமையாதலும் முதலிய மிக்கவேறுபாடுகள் சாஸ்திரப்பிரசித்தமாக இருக்க, அவற்றை யெல்லாம் கருதித் தன்னை எம்பெருமானுக்கு ஆளென்று எண்ணாமல், 'உண்மையாகவுள்ள பரமாத்மாவாகிய பொருளொன்றே மாயையாற் பிரபஞ்சமாகக் காணப்படுகின்றதே யன்றி ஜீவாத்மாவென்று ஒரு பொருளில்லையென்று துணிந்து கூறும் அத்வைதி ஜீவாத்மா வென்னும் நான் அப்பரமாத்மா' என்னும் பாவனையுடையனாதலால், 'ஆளென்று தன்னையெண்ணாத் தான் அவனாக நினைத்திருப்பான்' எனப்பட்டான், அப்படிப் பட்டவனுக்கு அப்பெருமான் அருள்புரியா னென்பது, 'என்றும் தான் அவனே' என்பதனால் விளக்கப்பட்டது. சர்வேசுவரனது திருவடிகளை வணங்காமல் தானே சர்வேசுவரனென்று சொன்ன இரணியனை அப்பெருமான் நிக்கிரகித்ததும், சர்வேசுவரனுக்கு அடிமையென்று தன்னை யெண்ணிய இரணிய புத்திரனான பிரகலாதனை அப்பெருமான் அநுக்கிரகித்ததும் பிரசித்தம்; ஆகவே, 'தாள்வணங்காத் தானவனாக மிடந்தானுக்கு' என்ற விசேஷம் இங்கு ஓர் அபிப்பிராயத்தோடு கூறப்பட்டதாகுதலால், **கருத்துடையடைகொளியணி.** தான் அவனாக நினைந்திருக்கின்ற ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மா அந்நினைப்பிற்கு ஏற்பத் தான் அவனே யாவன் என ஒரு சமத்காரந் தோன்றக் கூறினார்; 'அவன்' என்பதை இருவகைப்பொருள்பட வைத்த நயம், இங்குக் கருதத்தக்கது. இது - **பிரிநிலைநவிற்சியணி.** பெயர்ச்சொற்களுக்கு உறுப்பாற்றலால் வேறொரு பொருளைத் தந்துரைத்தல் இதன் இலக்கணம்.

நாகம் - யானையென்ற பொருளில், நகத்தில் வாழ்வ தென்று காரணப் பொருள்படும்: நகம்—மலை. 'நாகமுடியினின்றானுக்கு' என்பதற்கு காளியனென்னும் பாம்பினது தலையின் மேல் நின்று நடனஞ் செய்தவனுக்கு என்று பொருள் கூறுதல் பொருந்தாது; அங்ஙனங்கொள்ளின், பிரபந்தத் தலைவன் பெயரையேனும் அவனது ஊர்ப் பெயரையேனுங் கூறும் மரபு இச்செய்யுளில் தவறியதாய் விடும். "உகந்தான" என்ற அடை

மொழியையும் உய்த்துணர்க. தானவனென்பது, அசுரனென்றமாத்திரமாய் நின்றது: இரணியன் காசியப முனிவர் மனைவியருள் திதியென்பவளது மகனாதலின். இது. யமகச் செய்யுள். (௫எ)

௫அ. தானவராகந்தடிவார் வடமலைத் தண்ணந்துழாய்
ஞானவராகர் தருமண்டம் யாவையு நண்ணியவர்
கானவராக விரறோறுமத்திக் கனியின்வைகும்
வானவராகவிருப்பார வற்றுண் மசகங்களே.

(இ - ள்.) தானவர் - அசுரர்களுடைய, ஆகம் - உடம்பை, தடிவார் - துணிப்பவரான, வடமலை தண் அம் துழாய் ஞானம் வராகர்—திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஞானவராகமூர்த்தியான எம்பெருமான், தரும்—படைத்த, அண்டம் யாவையும்—அண்டகோளங்களெல்லாம்,—அவர் கால் நவ ராக விரல்தோறும் - அவருடைய திருவடிகளின் புதிய செந்நிறமாகத்தோன்றுகின்ற விரல்கள் தோறும், அத்தி கனியின்—அத்திப்பழங்கள் (அம்மரத்தில் ஒட்டிக்கிடத்தல்) போல, நண்ணி வைகும் - பொருந்தித் தங்கும்; வானவர் ஆக இருப்பார் - (அவ்வண்டங்களில்)தேவர்களாக விளங்குபவர்கள்,—அவற்றுள் மசகங்களே - அவ்வத்திப்பழங்களில் மொய்த்துக்கிடக்கின்ற கொசுகுகள் போல்வர்; (எ - று.)

பிரளயப்பெருங்கடலில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்துத் திருமால் பன்றிவடிவு கொண்டருளிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியையெடுத்துவந்து பூமிதேவியை இடுப்பில் ஏந்திக்கொண்டு அவட்கு ஞானோபதேசஞ் செய்கிற வியாஜத்தால் தத்துவப்பொருள்களை உலகத்துக்கு உணர்த்தியருளியதனால், 'ஞானவராகர்' என்றது. தானவர்—வடமொழிப் பெயர்-(காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) தநுவென்பளது சந்ததியா ரென்று பொருள்படும் தத்திதாந்தநாமம். கனியின், இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. உவமையணி.

இதனால், எம்பெருமானது விராட்ஸ்வரூபத்தின் பெருமையையும், மற்றைத்தேவர்களின் சிறுமையையும் உணர்த்தினர். நால்வகைத்தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்பினுட் சிறந்த தேவர்களை மசகங்களென்றதனால், மற்றையுயிர்களின் இழிவு தானே விளங்குமாறு அறிக. (௫அ)

௫௯.—[பாங்கி வெறிவிலக்கிச் செவிலியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

மசகந்தர மென்னலாய் நிலையாவுடல் வாழுயிரை
யசகந்தரவல்லதோ வன்னைமீரண்ட முண்டுமிழ்வா
ரிசகந்தரவண்ணர் வேங்கடவாணரிலங்கையர்கோன்
றசகந்தர மறுத்தார் திருப்பேர் சொல்லுந்தீங்கறவே.

(இ - ள்.) அன்னைமீர் - தாய்மார்களே!—மசகம் தரம் என்னல் ஆய்-மகாசுவுக்குச் சமானமென்று சொல்லத்தக்கதாய், நிலையா - நிலையில்லாததாகிற, உடல் - உடம்பில், வாழ்-(விதிவசத்திற்கு ஏற்ப) வாழ்கிற, உயிரை —, அசகம் தர வல்லதோ - ஆட்டின் தலையானது கொடுக்கவல்லதோ? [அன்று என்றபடி]; (இனி நீங்கள்,) தீங்கு அற-(இத்தலைவிக்கு நேர்ந்துள்ள) துன்பம் ஒழியுமாறு —அண்டம் உண்டு உமிழ் வாரிச கந்தர வண்ணர் - அண்ட கோளங்களை (ப்பிரளயகாலத்திலே) வயிற்றினுட்கொண்டு(பிரளயம் நீங்கினவாறே) வெளிப்படுத்தியவரும் தாமரை பூத்ததொருமேகம் போன்ற வடிவமுடையவரும், இலங்கையர்கோன் தெச கந்தரம் அறுத்தார்—இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த இராக்கதர்க்கு அரசனாகிய இராவணனது பத்துத்தலைகளையும் துணித்திட்டவருமான, வேங்கட வாணர் - திருவேங்கடத்துறைவாரது, திரு பேர் - திருநாமங்களை, சொல்லும் - சொல்லுங்கள்; (எ - று.) —தீங்கறச் சொல்லும் என இயையும்.

தலைமகளது துன்பத்தின் மெய்க்காரணத்தை யறிந்த தோழி அச்சமயத்திற் செவிலியரை நோக்கிச் சிலகூறி வெறிவிலக்கித் தலைவியினது துன்பத்தின் உண்மைக்காரணத்தை யுணர்த்துகின்ற துறை, இது. இதன் மெய்ப்பாடு, பெருமிதத்தைச்சேர்ந்த நகை, பயன் - அறத்தொடு நிற்றல்.

ஆடுபலிகொடுத்தல், இவளுடம்பினின்று உயிர் நீங்காதபடி செய்து மரண வேதனைப்படுகிற இவளைப் பிழைப்பிக்கமாட்டாது என்ற பொருளை 'உடல் வாழுயிரை அசகம் தரவல்லதோ' என்றாள்; தான் கரையேறாதவன் பிறரைக் கரையேற்றமாட்டாமைபோல, தான் கழுத்தறுப்புண்டு இறக்கின்ற ஆடு இவளுயிரைப் பிழைப்பிக்கமாட்டாதென்க: "வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் துணை" என்றபடி இறக்கிற ஓர்உயிரோ மற்றோர் இறக்கிற உயிரைக் காத்தற்குத் துணையாகும்! என்றாள். க்ஷுத்ரதேவதையின் ஆவேசத்தால் வரும் நோய்க்குப் பரிஹாரமாகிற இவ்விழி பொருள் பரம்பொருளீடுபாட்டினால் வந்த நோய்க்குப் பரிகாரமாகாதென்றவாறு. அற்பப்பிராணியான மசகத்தை உவமை கூறினது, யாக்கைநிலையில்லாமையை விளக்குதற்கு. அன்னை மீர் - உண்மைக்காரண முரைக்கப்படுதற்கு உரிமையையும் இவளியல்பிற்கு ஏற்றபடி நன்மைசெய்யும் வாற்சலியத்தையும் உடையவர்களேயென்றபடி. லோகஸம்ரக்ஷணத்தில் எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஆதரத்தையும் அற்புதசக்தியையும் குறித்தற்கு, 'அண்டமுண்டுமிழ் வேங்கடவாணர் இலங்கையர் கோன்தெசகந்தர மறுத்தார்' என்றார். 'வாரிச கந்தர வண்ணர்' என்றது, தலைவனது திருமேனியழகில் ஈடுபாடு. அத்தன்மையானவரது திருநாமத்தைச் சொல்லு மென்றது, உலகமுழுவதுக்கும் வந்த நோயைப் பரிஹரித்தவனது பெயர்தானே இவள்நோயைப்பரிகரித்தற்குத் தக்கதென்றபடி. நம்மாழ்வார் "பெருந்தேவன்பேர்சொல்லகிற்கில் இவளைப்பெறுதிரே" என்று அருளிச்செய்தமை அறிக. இந்நோய் தீர்த்தற்குத் தலைவனது திருநாமமாகிய மருந்தை இவள் செவியின் வழியாகச் செலுத்துங்க ளென்றாள்.

வாரிஜம் - நீரில் தோன்றுவது: தாமரைக்குக் காரண விடுகுறி: கந்தரம் என்பது - மேகமென்ற பொருளில் நீரை உட்கொண்டதென்றும், கழுத்தென்றபொருளில் தலையைத்தரிப்பதென்றும் காரணப்பொருள் பெறும்: கம் - நீர், தலை. ஓ - எதிர்மறை. வாழ்நர் என்பது, வாணர் என

மருவிற்று. தெசகந்தர மென முதலில் எகரம் பெற்றது, மோனைத்தொடையின் பொருட்டு.

எம்பெருமானது சேர்க்கையைப் பெறுமல் வருந்துகின்ற ஐயங்காரது துயரத்தைக் கண்ட ஞானிகள், அவர்பக்கல் வைத்தபரிவா லுண்டான கலக்கத்தால், எம்பெருமான் உபாயாந்தரங்களால் அடையத்தக்கவனல்ல னென்பதை மறந்து, தேவதாந்தர பஜநத்தாலாவது இவரது ஆற்றுமையைத் தணிப்பிக்கலாமோவென்று தொடங்கியநிலையில், ஐயங்காரது தன்மையை அறிந்த அன்பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். (ருக)

௬0. தீங்கடமாலத்திமுன்னின்றுகாலிப்பின்சென்றகொண்டல்
வேங்கடமால்கழலேவிரும்பார் விலைமாதர்மல
மாங்கடமால்செயமாலாயவரெச்சிலாகநச்சித்
தாங்கடமாலழிவாரிருந்தாலுஞ் சவப்பண்டமே.

(இ - ள்.) தீங்கு அட - (முதலையினுலாகிய) தீமையை அழிக்குமாறு. மால் அத்தி முன் நின்று - (கஜேந்திராழ்வானுகிய) பெரிய யானையின் எதிரிலே வந்து நின்று, காலி பின் சென்ற - (கிருஷ்ணுவதாரத்தில்) பசுக்களை மேய்த்தற்பொருட்டு அவற்றின் பின்னே போன, கொண்டல் - நீர்கொண்ட காளமேகம் போன்றவனுன, வேங்கடம் மால்—திருவேங்கடமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலினது, கழலே - திருவடிகளையே, விரும்பார்—விரும்பாதவர்களாய், —விலை மாதர்—வேசையருடைய, மலம் ஆம் கடம்—அசுத்தம் நிறைந்த பாண்டம் போன்ற உடப்பு, மால் செய—மயக்கத்தைச் செய்ய, மால் ஆய் - (அவர்கள்பக்கல்) மோகங்கொண்டு, அவர் எச்சில் ஆகம் நச்சி - அவர்களுடைய எச்சிலாகிய உடம்பை விரும்பி, தாங்கள் தமால் அழிவார் - தாங்கள் தங்கள் குணக்கேட்டினுலேயே அழிபவர்கள்,—இருந்தாலும்—(இறவாமல் உலகத்தில்)உயிர் வாழ்ந்திருந்தாலும், சவம் பண்டமே—பிணமாகிய பொருளே யாவர்; (எ - று.)

பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபடாது விஷயாந்தரத்தில் ஈடுபட்டவர்களுடைய சன்மம் வீண் என்பதாம். மனித சன்மமெடுத்ததன் பயனுன நற்கதிப்பேற்றை அவர்கள் அடையாமையால், அவர்களுயிர் வாழ்க்கை பழுதெனப்பட்டது. விலைமாதர் - விலைகொடுப்பவர் யாவர்க்கும் தம் நலத்தை விற்கும் பொதுமகளிர். மலம் ஆம் கடம் மால் செய மாலாய் அவராகம் நச்சி— "ஊறியுவர்த்தக்கவொன்பது வாய்ப்புலனுங், கோதிக்குழம்பலைக்குங்கும்பத்தைப் - பேதை, பெருந்தோளி பெய்வளா யென்னு மீப்போர்த்த, கருந்தோலாற் கண்விளக்கப்பட்டு" என்ற நாலடியாரைக் காண்க. எச்சிலாவது—உண்டு எஞ்சியது; (எஞ்சு - பகுதி, இல் - பெயர்விகுதி, வலித்தல்-விகாரம்.) விலைமாதருடம்பு, பலரும் விரும்பி நுகர்ந்துவிட்ட தாதலால், 'எச்சிலாகம்' எனப்பட்டது. "தன்னை, நிலைகலக்கிக்கீழிடுவானும்—தான்" என்றபடி தம் தம் உயர்வு தாழ்வுகட்கு 'அவரவருடையசெயலே காரணமாதலால், தாங்கள் தமால் அழிவார்' என்றூர். கொண்டல்-எம்பெருமானுக்கு, நிறத்தினலன்றி,

குளிர்ச்சி கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழிதல் தாபந்தீர்த்தல் முதலிய குணங்களாலும் உவமை. முதலடியில், 'முன் நின்று பின் சென்ற' என்ற விடத்து முரண்தொடை காண்க. (சுO)

சுக. பண்டையிருக்குமறியாப்பரமபதத்தடியா
ரண்டையிருக்கும்படிவைக்குமப்பனை யண்டத்துக்குந்
தண்டையிருக்குமலர்ந்தசெவ்வாயனைத் தாள்வணங்கா
மண்டையிருக்கும்விடுமோ சனனமரணமுமே.

(இ - ள்.) பண்டை இருக்கும் அறியா - பழமையான வேதங்களும் முழுதும் அறியமாட்டாத, பரம பதத்து - (தனது உலகமாகிய) ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், அடியார் அண்டை இருக்கும்படி-(நித்திய முக்தர்களாகிய)அடியார்களின் அருகில் இருக்கும்படி, வைக்கும்-(தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை) வைத்தருள்கின்ற, அப்பனை - திருவேங்கடமுடையானும், அண்டத்துக்கும் தண்தயிருக்கும் மலர்ந்த செவ் வாயனை - (பிரளயகாலத்தில்) உலகங்களை விழுங்குதற்கும்(கிருஷ்ணாவதாரத்திலே)குளிர்ச்சியான தயிரை யுண்ணுதற்கும் சிறந்த சிவந்த திருவாய்மலரை யுடையவனுமான எம்பெருமானை, தாள் வணங்கா - திருவடி தொழாத, மண்டையிருக்கும் - தலையையுடையவர்களாகிய உங்களுக்கும், சனனம் மரணமும் விடுமோ - பிறப்பும் இறப்பும் நீங்குமோ? [நீங்கா என்றபடி], (எ - று.)

வேதம் நித்தியமாதலால், 'பண்டையிருக்கு' எனப்பட்டது. தயிர்-தையிர் என இடைப்போலிபெற்றது, திரிபுநயத்தின்பொருட்டு. 'மலர்ந்த' என்ற வினையின் ஆற்றலால், வாய், மல ரெனப்பட்டது. மண்டையிர்-முன்னிலைப் பன்மைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; இர் - விகுதி; அப்பெயரின்மேல், உ - சாரியை, கு - நான்கனுருபு; உம் - இழிவுசிறப்பு. இறைவனது திருவடிகளை வணங்காத தலையினது இழிவுதோன்ற, தலையோட்டைக் குறிக்கிற 'மண்டை' என்ற சொல்லாற் குறித்தார். ஓ - எதிர்மறை. பரம பதம் — (எல்லாப் பதவிகளினும்) மேலான ஸ்தானம்; வடமொழித் தொடர். (சுக)

சுஉ. மரணங்கடக்குஞ்சரநீங்க வாழ்வித்து வல்லரக்கர்
முரணங்கடக்குஞ் சரவேங்கடவ கண்மூடியந்தக்
கரணங்கடக்குஞ் சரமத்து நீ தருகைக் கெனக்குன்
சரணங்கடக்குஞ் சரண்வேறிலை தந்து தாங்கிக்கொள்ளே.

(இ - ள்.) கடம் குஞ்சரம்—மதத்தையுடைய யானை, மரணம் நீங்க - (முதலையினால்) இறத்தலை யொழியும்படி, வாழ்வித்து - (அக்கஜேந்திராழ்வானை) உயிர் வாழச் செய்து, வல் அரக்கர் முரண் அங்கு அடக்கும் - வலிய இராக்கதர்களுடைய பலத்தை அக்காலத்தில் [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்] அடக்கி விட்ட, சர — அம்புகளையுடையவனே, வேங்கடவ — திருவேங்கட

முடையானே!—கண் மூடி—கண்கள் இருண்டு, அந்தக்கரணம் கடக்கும்—மனம் அழியும்படியான, சமத்து - (எனது) அந்திமதசையில், நீ எனக்கு தருகைக்கு - நீ எனக்கு அளித்ததற்கு, உன் சரணம் கடக்கும் சரண் வேறு இலை - உனது திருவடியன்றி வேறுரக்ஷகம் இல்லை; தந்து தாங்கிக் கொள் - (அதனை) அளித்து (என்னை) ஏற்றுக்கொள்; (எ - று.)

அங்கு—அவ்விடத்திலெனினுமாம், சரண் - சரணமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். எனக்கு உன் சரணங்கடக்குஞ் சரண் வேறு இலை—"உன் சரணல்லாற் சரணில்லை" என்றார் குலசேகராழ்வாரும். (௬௨)

௬௩. தாங்கடலாழிவளை தண்டுவாள் வில்லிற்றானவரை
யீங்கடவீசிக் குறித்தடித்துத் துணித்தெய்து வெல்லும்
பூங்கடல்வண்ணனிலை கிடைவந்தது போக்கிருப்பு
வேங்கடம் வேலையயோத்தி வெங்கானகம் விண்ணுலகே.

(இ - ள்.) தாங்கு—(தனது திருக்கைகளில்) ஏந்திய, அடல் - வலிமையையுடைய, ஆழி - சக்கரமும், வளை - சங்கமும், தண்டு - கதையும், வாள் - வாளும், வில்லின் - வில்லும் ஆகிய பஞ்சாயுதத்தால், (முறையே), தானவரை - அசுரர்களை, ஈங்கு - இவ்வுலகத்தில், அட - அழிக்குமாறு, வீசி - சுழற்றிவீசியும், குறித்து - ஊதி முழக்கியும், அடித்து - அடித்தும், துணித்து - அறுத்தும், எய்து - அம்பெய்தும், வெல்லும் - சயிக்குந்தன்மையனை, பூ கடல் வண்ணன் - அழகிய கடல் போன்ற திருநிறமுடைய திருமால், நிலை—நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற இடமும், கிடை - பள்ளிகொள்கிற இடமும், வந்தது - வந்து திருவவதரித்த இடமும், போக்கு - நடந்து சென்ற இடமும், இருப்பு - வீற்றிருக்கின்ற இடமும் (முறையே); வேங்கடம் - திருவேங்கடமலையும், வேலை - திருப்பாற்கடலும், அயோத்தி - அயோத்தியாபுரியும், வெம் கானகம் - வெவ்விய காடும், விண் உலகு - பரமபதமுமாம். (எ - று)

ஆழியின் வீசி, வலையிற்குறித்து, தண்டின் அடித்து, வாளின் துணித்து, வில்லின் எய்து என முதலடியோடு இரண்டாம் அடியும்; நிலை வேங்கடம், கிடைவேலை, வந்தது அயோத்தி, போக்குக் கானகம், இருப்பு விண்ணுலகு என மூன்றாமடியோடு நான்காமடியும் முறை நிரனிறைப் பொருள்கோளாதல் காண்க. வந்தது — இராமனாய்த் திருவவதரித்தது. இராமாவதாரத்தில் வனவாசஞ்சென்றதும், கிருஷ்ணாவதாரத்திற் கன்று காலிகளின் மேய்த்தற்பொருட்டு வனத்திற் சென்றதும், 'போக்கு வெங்கானகம்' என்றதற்கு விஷயம்,

பூங்கடல் வண்ணன்—தாமரை மலர் பூக்கப்பெற்றதொரு கடல் போன்ற வடிவுமுடையானுமாம். "அம்பரந்தாமரை பூத்தலர்ந்தன்ன வடிவர்" என்றாற்போல. கிடை - கிடைக்கும் இடம். அயோத்யா என்ற வடசொல் (பகைவரால்) போர்செய்து வெல்லமுடியாததென்று காரணப்பொருள் படும். (௬௩)

௬௪. உலகந்தரவுந்தி பூத்திலையேற் சுடரோரிரண்டு
மிலகந்தரமும் புவியுமெங்கே யயனீசனெங்கே
பலகந்தரமு முணவுமெங்கே மல்லுயிர்களெங்கே
திலகந்தரணிக்கென நின்றவேங்கடச்சீதரனே.

(இ - ள்) தரணிக்கு திலகம் என நின்ற - பூமிக்குத் திலகம் போல அழகு செய்து நின்ற, வேங்கடம் - திருவேங்கடமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, சீதரனே - திருமாலே!—(நீ), உலகம் தர - உலகங்களைப் படைக்க, உந்தி பூத்திலை எல் . திருநாபித் தாமரை மலர்ந்திராயாயின்,— சுடர் ஓர் இரண்டும் — (சூரியசந்திரராகிய) இரு சுடர்களும், இலகு அந்தரமும் - அவைவிளங்கு மிடமான ஆகாயமும், புவியும் - பூமியும் எங்கே - எவ்விடத்தே தோன்றும்? அயன் ஈசன் எங்கே — பிரமனும் சிவனும் எவ்விடத்தே தோன்றுவர்? பல கந்தரமும் உணவும் எங்கே - பல மேகங்களும் (அவற்றாலாகிய) உணவுகளும் எவ்விடத்தே தோன்றும்? பல் உயிர்கள் எங்கே — பலவகைப் பிராணிவர்க்கங்கள் எங்கே தோன்றும்? (எ - று)

சராசரப் பொருள்கள் யாவும் உளவாகா என்பதாம். பிராணிகளின் பசி தாகங்களை நீக்கும் உணவுக்கெல்லாம் மேகம் ஏதுவாதலால், அக்காரண காரிய முறைப்படி 'கந்தரமுமுணவும்' என்றார். ஈற்றடி =''திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடத்தெம் பெருமானே'' என்ற திருவாய்மொழியடியை அடியொற்றியது. திலகம் - நெற்றிப் பொட்டு; அது நெற்றிக்கு அழகு செய்வதுபோல, பூமிக்கு அழகு செய்வது திருவேங்கட மென்க. தரணி — (பொருள்களைத்) தரிப்பது. ஸ்ரீதரன் - திருமகளை (மார்பில்) தரிப்பவன். (௬௪)

௬௫. சீவார்கழலையிரண்டையுஞ் செப்பென்று தீங்குளவி
னுவார்கழலைப்பயில்செங்கையார் நலம்பேணுமைவ
ராவார் கழலையிரண்டாமவத்தையினன்றெனக்குன்
பூவார்கழலையருளப்பனே யண்டபூரணனே.

(இ - ள்.) அப்பனே—திருவேங்கடமுடையானே, அண்ட பூரணனே— அண்டமுழுவதிலும் வியாபித்து நிறைந்திருப்பவனே!—கழலை பயில் செம்கையார் - கழற்சிக்காயையாடுகிற சிவந்த கைகளையுடையவர்களான மகளிரது, சீ வார் கழலை இரண்டையும் - சீ ஒழுகுகின்ற கழலைக்கட்டியாகிய தனமிரண்டையும், செப்பு என்று - கிண்ணங்களென்று புனைந்துரைத்து, தீங்கு உள வினவார் - (அவர்களிடத்து) உள்ளனவான தீமைகளை விசாரித்தறியாதவர்களாய், நலம் பேணும் - (அவர்களுடைய) இன்பத்தை விரும்புகிற, ஐவர் ஆவார் — பஞ்சேந்திரியங்கள், கழல் - (தம்தமது ஆற்றல்) ஒழியப்பெறுகிற, ஐ இரண்டு ஆம் அவத்தையின் அன்று- பத்தாம் அவத்தையாகிய மரணம் நேர்கிற அந்நாளில், எனக்கு —, உன் பூ ஆர் கழலை-உனது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை, அருள்—தந்தருள்; ()

மார்பில்திரண்டெழுந்து பால்பெருகுந்தனங்களை அருவருப்புத் தோன்ற 'சீ வார் கழலை யிரண்டு' என்றார்; தீங்கு உள வினவார் என்ப தற்கு—தீமைவிளைக்கின்ற சொற்களையுடையவரென்று உரைத்து, மக ளிர்க்கு அடைமொழியாக்குதலு மொன்று. இனஎன்று எடுத்தால் பரிகாச வார்த்தையென்றும், இன்னா என்பதன் தொகுத்த லெனக் கொண்டால் இனியவையல்லாத செயல்க ளென்றும் பொருள்படுமாதலால், அவற்றை யுடையவ ரெனினுமாம். தீம் குளம் வினவார் என்று பிரித்து இனிமையான வெல்லம் போன்ற சொற்களையுடையவரென்றும்; தீங்கு உளவின் ஆவார் என்று பிரித்துக் கொடியவஞ்சனையிற் பொருந்துபவ ரென்றும் உரைக் கவும்படும். 'தீங்குழலினவார்' என்ற பாடத்துக்கு—தீம் - இனிமையான, குழலின்—புள்ளாங்குழலி னிசைபோன்ற, நவார் — நாவினாற்பேசுஞ்சொற் களையுடையவர் என்று பொருள்காண்க. கழல் என்ற கொடியின் பெயர்—அதன் காய்க்கு முதலாகுபெயர். 'கழலைப்பயில்செங்கையார்' என்றது—கவலை யின்றி விளையாடுபவ ரென்றும், தம்விளையாட்டினால் ஆடவரை வசீகரிப்பவ ரென்று கூறியவாறும்.

ஐவராவார்— 'ஆவார்' என்றது-முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. நினைவு பேச்சு இரங்கல் வெய்துயிர்த்தல் வெதுப்பு துய்ப்பனதெவிட்டல் அழுங்கல் மொழிபலபிதற்றல் மிகுமயக்கு இறப்பு என்ற மன்மதபாணவஸ்தை பத்தில் ஈற்றதாதல்கொண்டு, இறத்தல் 'ஐயிரண்டாமவத்தை' எனப்பட்டது. மன்மதாவஸ்தை பத்து—காட்சி அவா சிந்தனை அயர்ச்சி அரற்றல் நாணெழி தல் திகைத்தல் மோகம் மூர்ச்சை இறந்துபடுதல் எனக் கூறப்படும். பண் புத்தொகை. அண்டபூர்ணன்—வடமொழித்தொடர்.

பூவார்கழல் என்றவிடத்து 'ஆர்' என்றது—உவமவாசகமாய் நின் றது; ஆர்தல்—பொருந்துதல்: இனி, 'பூவார்கழல்' என்ற தொடர்—(அடியார் கள் அருச்சித்துஇட்ட) மலர்களால் எப்பொழுதும் நிறைந்துள்ள திருவடிக ளென்றும் பொருள்படும்: "வானவர்வானவர்கோனொடுஞ், சிந்துபூமகிழுந் திருவேங்கடம்" என்றபடி பரமபதத்திலுள்ளார் பூமாரிசொரிய மிட மாத லாற் புஷ்பமண்டபமெனப்படுகிற திருமலையில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெரு மானது திருவடிகள், அப்பரமபதவாசிகள் அர்ச்சிக்கின்ற அப்ராக்ருத புஷ் பங்களும், தேவர்கள் அர்ச்சிக்கின்ற கற்பகமலர்களும், முனிவர்கள் அர்ச்சிக் கின்ற கோட்டுப்பூ முதலியனவும், தொண்டைமான்சக்கரவர்த்தி அர்ச்சித்த ஸ்வர்ணபுஷ்பங்களும், குரவைநம்பி அர்ச்சித்த மண்பூவும் பொருந்தப்பெறு தலால், 'பூவார்கழல்' என்று சிறப்பாக வழங்கப்படும்: "தேவாசுரர்கள் முனிக்கணங்கள் விரும்புந் திருவேங்கடத்தானே, பூவார்கழல்க ளருவினை யேன் பொருந்துமாறு புணராயே" என்ற திருவாய்மொழியையும் காண்க.

கசு. **பூரண னாரணன்பொன்னுலகாளிபுராரிகொடி**
வாரண னாரணன்வாழ்த்தும்பிரான் வடவேங்கடத்துக்
காரண னாரணங்கானவிறைவிகணவன் மண்ணேழ்
பாரண னாரண னென்பார்க்குநீங்கும்பழுதவமே.

(இ- ள்) பூரணன்—எங்கும் நிறைந்தவன்: ஆரணன்—பிரமனும், பொன் உலகு ஆளி—பொன்மயமான சுவர்க்கலோகத்தை அரசாள்பவனான இந்திரனும், புர அரி—திரிபுரசங்காரஞ்செய்தவனான சிவனும், கொடி வாரணன்—துவசத்திற் கோழிவடிவையுடையவனான சுப்பிரமணியனும், ஆர் அணன்—(அவனுக்குப்)பொருந்திய தமையனான விநாயகனும், வாழ்த்தும்-பல்லாண்டு பாடித் துதிக்கிற, பிரான்—பிரபு, வடவேங்கடத்து — வடக்கின் கணுள்ள திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, காரணன்—(அனைத்துக்கும்) காரணமானவன்: ஆனா—(தன்னை) விட்டுநீங்காத, இறைவி—தலைவியாகிய, ஆர் அணங்கு—அருமையான திருமகளுக்கு, கணவன்—;மண் எழ் பாரணன்—எழுவகை யுலகங்களையும் உண்டவன்: நாரணன்—நாராயணன்: என்பார்க்கு—என்று (எம்பெருமானுடைய குணஞ்செயல்களையும் மகிமையையும் திருநாமத்தையுங்) கருதிச் சொல்பவர்க்கு, பழுது அவம் நீங்கும்—(அவர்கள் முன்புசெய்த) தீவினைகளெல்லாம் பயன் தராதனவாய் ஒழியும்;

ஆரணம் - வேதம்; அதனை ஓதுபவன் - ஆரணன். புராரி - புர + அரி; தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்: திரிபுரத்துக்குச் சத்துரு. கொடி வாரணன்—கோழிக்கொடியோன், ஆர் அணன் - வினைத்தொகை; அணன் - அண்ணன்: தொகுத்தல். காரணன்-ஆதிமூலப்பொருள். அணங்கு-மகளிரிற் சிறந்தவள், தெய்வப்பெண். திருமகள் திருமாலை ஒருபொழுதும் விட்டுப் பிரியாமையால், 'ஆனாவிறைவி' எனப்பட்டாள், மண்எழ்—பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் மகர்லோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்ற மேலேழுலகங்களும், அதலம் விதலம் ஸுதலம் தராதலம் ரஸாதலம் மகாதலம் பாதாலம் என்ற கீழேழுலகங்களும் ஆகிய ஈரேழுலகங்களும். மண் என்ற பூமியின்பெயர், இங்கு உலகமென்ற மாத்திரமாய் நின்றது: சிறப்புப் பெயர், பொதுப்பொருளின் மேலது. பழுது - வழுவாய். 'ஆரணங்கானா விறைவி' என்று பாடமோதி, வேதங்களும் கண்டறியமாட்டாத திருமகளென்பாரு முளர். (சுசு)

சுஎ. பழுத்தெட்டிபோன்றநடுச்செல்வர்பின்சென்றுபல்செருக்காற்
கொழுத்தெட்டினையளவெண்ணமற்றீர் குவடேறிமந்தி
கழுத்தெட்டியண்டர்பதிநோக்கும்வேங்கடக்காவலனை
யெழுத்தெட்டினாலெண்ணியேத்தீர் பரகதியேறுதற்கே.

(இ - ள்.) பழுத்த எட்டி போன்ற—பழுத்தஎட்டிமரம்போன்ற [பிறர்க்குப்பயன்படாத]. நடு செல்வர் பின் — (பரம்பரையாக அமைந்த செல்வமன்றி) இடையிலேவந்தசெல்வத்தை யுடையவர்களின்பின்னே, சென்று—தொடர்ந்துசென்றும், பல் செருக்கால் கொழுத்து— பலவகைச்செருக்குக்களினாற் கொழுத்தவர்களாகியும், எள் தினை அளவு எண்ணம் அற்றீர்-எள்ளளவு தினையளவேனும் (கடவுளைப்பற்றின) சிந்தனை யில்லாதவர்களே! —(இனியாயினும் நீங்கள் பழுதே பலபகலும்போக்காமல்) பர கதி ஏறுதற்கு-(எல்லாவுலகங்கட்கும்) மேலுள்ளதான பரம்பதத்தில் ஏறிச்சென்று சேர்தற்பொருட்டு,—மந்தி குவடு ஏறி கழுத்து எட்டி அண்டர் பதி நோக்கும்

வேங்கடம் காவலனை—பெண்குரங்குகள் சிகரத்திலேறிக் கழுத்தைத்தூக்கி மேலுள்ள தேவலோகத்தை எட்டிப்பார்க்கப்பெற்ற திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமியை, எழுத்து எட்டினால் எண்ணி எத்திர்-அஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்தைக்கொண்டு தியானித்துத் துதியுங்கள்; (எ-று)

பழுத்தெட்டி-பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். தொன்றுதொட்டு வறியரா யிருந்து இடையே செல்வங்கிடைக்கப்பெற்றவர் அச்செல்வத்தினருமை யைக் கருதிப் பிறர்க்கு உதவாது லோபிகளாயிருத்தலும், 'அற்பன் பணம் படைத்தால் அர்த்தராத்திரியிற் குடைபிடிப்பான்' என்றபடி பிறரைமதி யாத இறுமாப்புடையராயிருத்தலும் பெரும்பான்மை யாதலால், அந்நடுச் செல்வரை எடுத்துக்கூறினர். பிறர்க்கு உதவாமைபற்றி, அவர்க்கு, பழுத்த எட்டி உவமை கூறப்பட்டது; ("ஈயாதபுல்ல ரிருந்தென்ன போயென்ன எட்டிமரம், காயா திருந்தென்ன காய்த்துப் பலனென்ன" என்பர் பிறரும்) செல்வர்பின் செல்லுதல், தாம் அவராற் செல்வம் பெறலாமென்னும் நசை யினால், எள் தினை—சிறுமைக்கு அளவையாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. குவடு-மரக்கிளையுமாம். மந்தி - குரங்கின் பெண்மைப்பெயர்; ஆண்மைப் பெயர்—கடுவன். 'குவடேறி மந்தி கழுத்தெட்டி யண்டர்பதி நோக்கும் வேங்கடம்'—**தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி.** இவ்வருணனை கூறியது, அங்குச் சேர்கிற அனைத்துயிரும் உயர்கதியைப்பெறு மென்ற குறிப்பு. எழுத்து எட்டு—திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரம். எழுத்தெட்டினாலெண்ணியேத்தீர் பரகதி யேறுதற்கே—"எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே" என்பது பெரியார்பாசுரம். (சுஎ)

சுஅ. ஏறுகடாவுவ ரன்னங்கடாவுவ ரீரிருகோட்
டூறுகடாமழையோங்கல்கடாவுவ ரோடருவி
யாறுகடாதவமுதெனப்பாயவரிகமுகந்
தாறுகடாவும்வடவேங்கடவரைத்தாழ்ந்தவரே.

(இ-ள்) ஓடு அருவி ஆறு - நதிகளாகவிரைந்துசெல்லுகின்ற நீரருவி கள், கடாத அமுது என- கடுக்காத [இன்சுவையுடைய] அமிருதம் போல, பாய- பாய்ந்துவர, (அவற்றிற்கு அஞ்சி), அரி - குரங்குகள், கமுகம் தாறு கள் தாவும்—பாக்குமரக்குலைகளின்மேல் தாவியேறப்பெற்ற, வட வேங்கட வரை—வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற பெரு மானை, தாழ்ந்தவர்-வணங்கினவர்கள், — ஏறு கடாவுவர் - ருஷபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்துவர்; அன்னம் கடாவுவர் - அன்னப்பற வையை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்துவர்; ஈர் இரு கோடு -நான்கு தந்தங்களையுடையதும், ஊறு கடாம் மழை-மேன்மேற்சுரக்கின்ற மதநீர்ப் பெருக்கையுடையதுமான, ஓங்கல் — மலைபோன்ற (ஐராவத) யானையை, கடாவுவர் - ஏறிநடத்துவர்; (எ - று)

திருவேங்கடமுடையானை வணங்கினவர் அதன்பயனாக முறைமையில் ருத்திரபதவி பிரமபதவி இந்திரபதவிகளை யடைவ ரென்பதாம், ருத்திர பதவி முதலியவற்றை யடைவரென்ற பொருளை 'ஏறுகடாவுவர்' என்பது

முதலியசொற்களாற் குறித்தது, **பிறிதினவிற்சியணியின்பாற்படும்.** ருஷபம் சிவனுக்கும், அன்னப்பறவை பிரமனுக்கும், ஐராவதயானை இந்திரனுக்கும் வாகனமாம். 'ஈரிருகோட்டு' 'வைறுகடாமழை யோங்கல்' எனவே ஐராவத யானை யென்றும் ஆயிற்று, ஐராவதம், இருபுறத்தும் இரட்டைத்தந்த முடையது.

ஏறு - பசுவின் ஆண்மைப்பெயர். கடாம் - கடமென்பதன் விகாரம். ஓங்கல் - உயர்ந்திருப்பது: அல்—கருத்தாப்பொருள்விகுதி யானைக்கு உவமையாகுபெயர், கடாத - இன்னுச்சுவை பயவாத; கடு—பகுதி. தாபந்தவிர்த்துக் களிப்பையளிக்கும் மலை யென்றும் பின்னிரண்டடிகளால் விளங்கும்.

௬௯. தாழ்ந்தவருக்கந்தருவொக்குமோ பலதாரகையுஞ்
சூழ்ந்தவருக்கன்சுடரொக்குமோ தொல்லரக்கரென்று
வாழ்ந்தவருக்கங்களைந்தான்வடமலைமாலடிக்கீழ்
வீழ்ந்தவருக்கன்பருக்கொப்பரோ வண்டர்மெய்த்தவரே.

(இ-ள்) தாழ்ந்த - இழிவான, அருக்கம்—எருக்கஞ்செடியானது, தரு ஒக்குமோ—பெரிய மரத்துக்கு ஒப்பாகுமோ? பல தாரகையும் — பல நக்ஷத்திரங்களும், சூழ்ந்த அருக்கன்சுடர் ஒக்குமோ—சுற்றிலும் பரவுகின்ற சூரியனது ஒளிக்கு ஒப்யாகுமோ? (ஒப்யாகா: அவைபோல) அண்டர் — தேவர்களும், மெய்தவர்—உண்மையான தவத்தையுடைய முனிவர்களும்,— தொல் அசக்கர் என்று வாழ்ந்த வருக்கம் களைந்தான் - பழமையான இராக்கதர்களென்று பிரசித்திபெற்று வாழ்ந்த கூட்டங்களையெல்லாம் வேரோடழித்தவனை, வட மலை மால் - திருவேங்கடத்துறைவானது, அடிக்கீழ்—திருவடிகளில், வீழ்ந்தவருக்கு - வீழ்ந்து வணங்கின அடியார்கட்கு, அன்பருக்கு - அன்பு பூண்டொழுகுபவர்க்கு, ஒப்பரோ - ஒப்பாவரோ? [ஆகார் என்றபடி]; (எ - று.)

பாகவதர்க்கு அடிமைபூண்டவர் தேவரிஷிகணங்களினும் மேம்பட்டவரென அவர்கள் மகிமையை எடுத்துக் கூறியவாறும். இச்செய்யுள்-**எடுத்துக் காட்டுவமையணி.**

மெய்த் தவம்—பழுதுபடாத தவம்; கூடாவொழுக்க மொழிந்த தவம். அண்டம் - வானம், மேலுலகம்; அதிலுள்ளவர், அண்டர். சூழ்ந்த—இரண்டனவாயினும் எனினுமாம். (௬௯)

௭0. மெய்த்தவம்போருகவெஞ்சொலிராமன்வில்வாங்கிவளைத்
துய்த்தவம்போருகநாளுஞ்செய்தோருயர்வேங்கடத்து
வைத்தவம்போருகப்பூவார்கழலைமனமனுநால்
பொய்த்தவம்போருகவார்காமம்வேட்டுப்புரளுவரே.

(இ - ள்.) மெய் தவம்—உண்மையாகச்செய்த தவம், போர்-யுத்தத்தில், உக - பழுதுபட்டொழியுமாறு, வெம் சொல் இராமன் வில் வாங்கி வளைத்து உய்த்த அம்போர்—கடுஞ்சொற்களைப் பேசிவந்த பரசுராமனுடைய வில்லை

(அவன் கையினின்று தம்கையில்) வாங்கி வளைத்து எய்த அம்பையுடைய வரும், உகம் நாலும் செய்தோர் - நான்கு யுகங்களையுஞ் செய்தவருமான திருமால், உயர் வேங்கடத்து வைத்த - உயர்ந்த திருவேங்கட மலையில் வைத்துநின்ற, அம்போருகம் பூ ஆர் கழலை—தாமரை மலர்போன்ற திரு வடிகளை, மறை மனு நூல் பொய்த்த வம்போர்—வேதங்களையும் மநுதர்ம சாஸ்திரத்தையும் பொய்யென்று கூறுகிற வம்புப் பேச்சையுடையவர்கள், உகவார் - விரும்பாதவர்களாய், காமம் வேட்டு புரளுவர் - சிற்றின்பத்தை விரும்பிப் புரண்டு வருந்துவர்; (எ - று.) ஈற்று ஏகாரம்—கழிவிரக்கம்: அந்தோ ! என்றபடி.

"என்வில்வலிகண்டுபோ வென்றெதிர் வந்தான், தன்வில்லினோடுந் தவத்தை யெதிர்வாங்கி" என்றார் பெரியாழ்வாரும். 'வெஞ்சொலிராமன்' எனவே, பரசுராமனுவன்; தசரதராமன் பிறர் கடுஞ்சொற்கூறினும் தான் கடுஞ்சொற்கூறுதலின்றி எப்பொழுதும் இன்சொல்லே பேசுபவ னென்பது பிரசித்தம்: [வால்மீகிராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், க—கO.] பரசுரா மன், பிறப்பிலேயே கோபமூர்த்தியாதலால், வெஞ்சொல்லுக்கு உரியன்.

யுகம் நான்கு—கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என் பன. காலம் நித்தியமாயிருக்கவும், 'உகநாலுஞ் செய்தோர்' என்றது, காலத் துக்குநியாமகன் கடவு ளென்ற கருத்துப்பற்றி; அன்றியும், காலத்தின் அளவு பகவானது சிருஷ்டிக்கும் உட்பட்ட சூரியசந்திராதியரால் நிகழுதலுங் காண்க. உய்த்த அம்போர் = அம்புய்த்தோர். அம்போருஹம் - நீரிற்பிறப்ப தென்று காரணப்பொருள்பெறும்; அம்பஸ்—ஜலம். வம்போர் - வம்பர்; நேரில்லார். (எO)

எக. புரண்டுதிக்கும்முடற்கேயிதஞ்செய்பொருளாக்கையினு
லிரண்டுதிக்குந்தடுமாறுநெஞ்சே யினியெய்துவம்வா
திரண்டுதிக்கும்மரன்வேளயனுர்முதற்றேவரெல்லாஞ்
சரண்டுதிக்கும்படி மேனின்றவேங்கடத்தாமத்தையே.

(இ - ள்.) புரண்டு உதிக்கும்—நிலைநில்லாது மாறிமாறித்தோன்றுந் தன்மையுள்ள, உடற்கே—உடம்புக்கே, இதம் செய் - நன்மையைச் செய்கிற, பொருள் - செல்வத்தை, ஆக்கையின்—சம்பாதித்தற்காக, நால் இரண்டு திக்கும் தடுமாறும்—எட்டுத் திசைகளிலும் திரிந்து உழலுகின்ற, நெஞ்சே—(எனது) மனமே!—இனி—,—திக்கும் அரன் - (நெற்றிக்கண்ணின் நெருப் பினுல்) எரிக்குந் தன்மையுள்ள சிவனும், வேள்-சுப்பிரமணியனும், அயனுர்- பிரமதேவரும், முதல்—முதலிய, தேவர் எல்லாம் - தேவர்களெல்லாரும், திரண்டு - ஒருங்குகூடி, சரண் துதிக்கும்படி - (தனது) திருவடிகளைத் தோத்திரஞ்செய்யும்படி, வேங்கடம் மேல் நின்ற - திருவேங்கடமலையின் மேல் நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கிற, தாமத்தை - ஒளிவடிவ முள்ள கடவுளை, எய்துவம் - அடைவோம்: வா—; (எ - று.)

புரண்டு உதித்தல் - இறப்பதும் மீண்டும் பிறப்பது மாதல். யாக்கை நிலையாமையை விளக்குவார், 'புரண்டு உதிக்கும் உடல்' என்றார். எய்துதல்-

இடைவிடாது நினைத்தல்; ("மாணடி சேர்ந்தார்" என்றவிடத்தில், 'சேர்தல்' போல.) மனத்தை வசப்படுத்தினு லன்றி நன்முயற்சி இனிது நிறைவேறா தாதலால், அதனை முன்னிலைப்படுத்தி அறிவுறுத்துகிறார். திரண்டு துதிக்கும்படி என இயையும். தீக்கும் என்பது, திக்கும் எனக் குறுக்கலென்னுஞ் செய்யுள் விகாரமடைந்தது. அரன் வேள் அயனார் முதல் தேவர் எல்லாம் சரண் துதிக்கும்படி மேல்நின்ற வேங்கடத்தாமம்—"நீலார்கண்டத் தம்மானும் நிறைநான்முகனு மிந்திரனுஞ், சேலேய் கண்ணார்பலர் சூழ விரும்புந் திருவேங்கடத்தானே", "நிகரி லமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புந் திருவேங்கடத்தானே" என்பன திருவாய்மொழி. (எக)

[பிரிவாற்றாத தலைவி, தோழியரைநோக்கி இரங்கிக்கூறல்.]

எஉ. தாமத்தளைவெண்ணெயுண்டவந்நாளிடைத்தாயர்பிணி
தாமத்தளையுவந்தார் வேங்கடாதிபர் தாமரைப்பூந்
தாமத்தளைமணியோடணிமார்பினற்றண்ணந்துழாய்த்
தாமத்தளைவதென்றோ மடவீ ரென்றடமுலையே.

(இ - ள்.) மடவீர் - மடமையையுடையவர்களே!—மத்து அளை வெண்ணெய் - மத்துக்கொண்டு கடைந்தெடுக்கப்பட்ட வெண்ணெயை, தாம் உண்ட - தாம் (களவுசெய்து) விழுங்கிய, அ நாளிடை - அந்த நாளிலே [கிருஷ்ணாவதாரஞ்செய்துவளர்ந்த இளம்பருவத்திலே], தாயர்பிணி-வளர்த்த தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி கட்டின, தாமம் தளை - கயிற்றினாலாகிய கட்டை, உவந்தார் - விரும்பி யேற்றுக்கொண்டவரான, வேங்கட அதிபர்— திருவேங்கடமுடையானுடைய, தாமரை பூ தாமத்தளை மணியோடு அணி மார்பில் - தாமரை மலரை இடமாகவுடையளான திருமகளையும்(கௌஸ்துப மென்னும்) இரத்தினத்தையும் அணிந்த திருமார்பில் (தரித்த), நல் தண் அம் துழாய் தாமத்து - சிறந்த குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய்மாலையில், என் தட முலை அளைவது - என் பெரிய தனங்கள் பொருந்துவது, என்றோ?

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி, இனித் தலைவனது சேர்க்கை நேர்வது எக்காலமோ வென்று இரங்கிக் கூறினள்.

கண்ணன் இளம்பிராயத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்மனைகளிற் சென்று அவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்து உண்டமையை ஆய்ச்சியர்சொல்ல அறிந்த யசோதை அக்குற்றத்துக்கு ஒருதண்டனையாகக் கண்ணனை வயிற்றிற் கயிற்றினால்கட்டி உரலோடு பிணித்துவைத்தனள் என்ற வரலாறு, முதல்விசேஷணத்திற் குறிக்கப்பட்டது. சர்வேசுவரன் திருவருளினால் இங்ஙனம் எளிமைபூண்டு கட்டுப்பட்டதாகிய சௌலப்யகுணாதிசயத்தில் ஈடுபட்டு 'தளையுவந்தார்' என்றார். அப்பொழுது முதலில் யசோதை கட்டத்தொடங்கியகயிறு சிறிதளவுபோதாதாம்படி கண்ணன் இடை பருத்துக்காட்ட, அதுகண்டு அத்தாய் இடையர் வீடுகளிலுள்ள தாம்புகளையெல்லாங் கொணர்ந்து சேர்த்து ஒன்றாகமுடிந்து கட்டப்புகுந்தோறும் அதுவும் போதாதாம்படி அத்திருமகன் வளர்ந்துவந்து,

பின்பு அவள் கைசலித்து மெய்வேர்த்துக் கண் பிசைந்து வருந்தக் கண்டு உடல் சிறுத்துக் கட்டுண்டனன் என்ற விவரமும், 'உவந்தார்' என்றதனாற் குறிப்பிக்கப்படும்.

தாயர் - உயர்வுப்பன்மை. நாள் இடைத்தாயர் என்றும் பிரிக்கலாம். மடமை - மகளிர்க்குச் சிறந்த பேதைமை யென்னுங் குணம்; அது, நாணம் முதலிய மற்றைப் பெண்குணங்கட்கும் உபலக்ஷணம்: இளமையுமாம்.

எம்பெருமானது பிரிவையாற்றாத ஐயங்கார், 'எனதுபக்தி அப்பெருமானோடு சேர்ந்து இனிமையை நுகர்தற்குப் பாங்காவது எக்காலமோ' என்று, தம்பக்கல் பரிவுள்ள அன்பர்களை நோக்கிக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'முலை' என்றது, ஸ்வாபதேசத்தில் பக்தியாம். மகளிருறுப்பாய்ச் சிறக்கின்ற இது, அடியார்க்கு இலக்கணமாய்ச் சிறக்கின்ற அதனைக் குறிப்பிக்கும். தலைவனைச்சேர்ந்து அனுபவித்ததற்கு உபகரணமாதல் இரண்டுக்கும் உண்டு. 'தடமுலை' என்றது, பக்குவமாய் முதிர்ந்த பரமபக்தியை. துழாய் - இனிமை. இது, யமகச்செய்யுள். (எஉ)

எங. தடவிகடத்தலைவேழமுன்னின்றன சாடுதைத்துப்
புடவிகடத்தலையீரேழளந்தன பூந்திருவோ
டடவிகடத்தலைவேட்டன வேங்கடத்தப்பன் புள்ளைக்
கடவி கடத்தலைநெய்யுண்டமாதவன் கான்மலரே.

(இ - ள்.) புள்ளை கடவி—(கருடப்) பறவையை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்துபவனும், கடத்தலை—குடத்தில் வைத்திருந்த, நெய்—நெய்யை, உண்ட - அமுதுசெய்த, மாதவன் - மதுகுலத்துத் தோன்றியவனுமான, வேங்கடத்து அப்பன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய, கால் மலர்—தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகள், — தட — பெரிய, விகடம் தலை — (கும்பஸ்தலங்களையுடைமையால் மேடு பள்ளங்கொண்டு) மாறுபாடுற்ற தலையையுடைய, வேழம் முன் - (கஜேந்திராழ்வானாகிய)யானையின் முன்னிலையில், நின்றன - சென்று நின்றன; சாடு உதைத்து - சகடாசுரனை உதைத்துத் தள்ளி, தத்து அலை புடவிகள் ஈர் ஏழ் அளந்தன - பாய்ந்துவருகின்ற அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமி முதலிய உலகங்கள் பதினான்கையும் அளந்தன; பூ திருவோடு — தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற திருமகளின் அவதாரமான சீதாபிராட்டியுடனே, அடவி கடத்தலை வேட்டன-வனத்தைக் கடப்பதை விரும்பி நடந்தன; (எ - று.). இது, பாதவகுப்பு.

பூலோகத்தை யளந்ததில் அதன் கீழுலகங்களேழும், மேலுலகத்தை யளந்ததில் புவர்லோகம் முதலிய ஆறும் அடங்குதலால், 'புடவிகளீரேழளந்தன' என்றார். திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது திருமகள் சீதையாகவும், அப்பெருமான் கண்ணனாகத்திருவவதரித்தபோது அப்பிராட்டி ருக்மிணியாகவும் அவதரித்தன ளென்று புராணங் கூறுதலால். 'பூந்திரு' என்றது-ஜாநகியைக் குறித்தது. தாய்தந்தையர்சொற் காத்தற்பொருட்டு வனவாசஞ் செய்தவேயன்றித் தண்டகாரணியங் கடந்து இராவணவதத்தின்

பொருட்டு இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் உத்தேசமும் இராம பிரானுக்கு இருத்தலால், 'அடவிகடத்தலே வேட்டன' என்றார்; பெருமானது விருப்பத்தை அவனது திருவடியின்மேலேற்றிக் கூறினது, உபசாரவழக்கு.

சாடு - சகடமென்பதன் விகாரம். 'தத்துஅலே' என்பது — வினைத்தொகையன்மொழியாய், கடலின்மேல் நின்றது. கடவி, இ — கருத்தாப் பொருள்விகுதி: குடமாடி எனபதிற் போல. கடம் - வடசொல். (எங)

எச. கானகமுண்டதிற்போ மென்னினீங்கிக்கடும்பிணிகா
டேனகமுண்டகத்தாள் வேங்கடேசனைச்சென் றிரக்கும்
போனகமுண்டவெண் ணீற்றானயனொடும் பூமியொடும்
வானகமுண்டபெருமானையின்றென்மனமுண்டதே.

(இ - ள்.) சென்று இரக்கும் போனகம்—(பலவிடங்களிலுஞ்) சென்று யாசித்துப்பெறும் பிச்சையுணவைக் கொள்கிற, முண்டம்—(பிரம) கபாலத்தையேந்திய, வெள் நீற்றான் - வெண்ணிறமாகிய விபூதியைத் தரித்தவனை சிவனும், அயனொடும் —பிரமனும் ஆகிய இருமூர்த்திகளோடும், பூமியொடும் வானகம் - நிலவுலகத்தையும் மேலுலகங்களையும் (ஆகிய அனைத்தையும்), உண்ட — (பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்டருளிய, பெருமானை— பெருமையையுடையவனை, தேன் அகம் முண்டகம் தாள் வேங்கட ஈசனை— தேனைத் தனது அகத்தேயுடைய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளையுடைய திருவேங்கடமுடையானை, இன்று —இப்பொழுது, என் மனம் உண்டது—எனது மனம் உட்கொண்டது: (ஆதலால்), கடும் பிணிகாள்- கொடிய நோய்களே! (நீங்கள்), என்னின் நீங்கி - என்னைவிட்டு நீங்கி, கானகம் உண்டு அதில் போம் — காடு உளது அதிற் சொல்லுங்கள்; (எ-று)

இச்செய்யுள், வியாதிகளை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது. 'நீற்றானயனொடும் பூமியொடும் வானகமுண்ட பெருமானை மனமுண்டது' என்றவிடத்துச் சிறிய ஆதாரத்திற் பெரிய ஆதேயம் அடங்கியதாகச் சொன்னது, **பெருமையணி**யின் பாற்படும்; "சூழ்ந்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதியோ,......சூழ்ந்ததனிற்பெரியவென்னவா" என்பது நம்மாழ்வார் பாசுரம். 'கானகமுண்டதிற் போம்' என்ற முன்வாக்கியத்தை 'பெருமானையென் மனமுண்டது' என்ற பின்வாக்கியம் சாதித்து நிற்பது, **தொடர் நிலைச் செய்யுட் குறியணி.** நீங்கி அதிற்போம் என்றவிடத்து, 'கானகமுண்டு' என்ற வாக்கியம் இடைப்பிறவரலாய் நின்றது. அகம்—உள்ளிடம். (எச)

எரு. மனந்தலைவாக்குற வெண்ணி வணங்கி வழுத்துந்தொண்ட
ரினந்தலைப் பெய்தன ளீதன்றியேயிமையோருமெங்க
டனந்தலைவாவெனும் வேங்கடவாண தடங்கடலு
ளனந்தலைநாகணையா யறியேனன்புஞானமுமே.

(இ—ள்) இமையோரும் — தேவர்களும், 'எங்கள் தனம் — எங்கட்குச் செல்வம்போன்றவனே, (எங்கள்) தலைவா - எங்கள் தலைவனே!' எனும் - என்று துதிக்கப்பெற்ற, வேங்கட வாண — திருவேங்கட முடையானே! தட கடலுள் - பெரிய (திருப்பாற்) கடலில், நனந் தலை நாக அணையாய் - பரந்த இடமுள்ள ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தை யுடையவனே!—மனம் தலை வாக்கு - மனமும் தலையும் வாக்கும் ஆகிய திரிகரணங்களாலும், உற - தகுதியாக, (முறையே), எண்ணி வணங்கி வழுத்தும்—(உன்னைத்) தியானித்து நமஸ்கரித்துத் துதிக்கின்ற, தொண்டர் - (உனது) அடியார்களுடைய, இனம்—கூட்டத்தோடு, தலைப்பெய்தனன் - சேர்ந்தேன்; ஈது அன்றியே - இதுவேயல்லாமல், அன்பும்ஞானமும் அறியேன் - ஞானபக்திகளின் தன்மையை (அடியேன்) அறிகிறேனில்லை. (எ - று.)

அன்பு ஞானங்களை அறியேனாயினும், அவற்றையறிந்து திரிகரணத்தாலும் நின்னை வழிபடுகிற மெய்யடியார்களோடு சேர்ந்தேனாதலால், அச்சம்பந்தத்தையே வியாஜமாகக்கொண்டு என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்பதாம். முதலடி — **முறைநிரனிறைப் பொருள் கோள்.** உற - மனம் முதலியவற்றை பெற்றதன் பயன் சித்திக்க என்றபடி. தலைப்பெய்தல் - ஒரு சொல்; இதில், தலை என்பது . தமிழுபசர்க்கம்: ஈது - சுட்டு நீண்டது. ஈதன்றியே, ஏ- பிரிநிலை.

இமையோர் — கண் இமையாதவர் ஞானசங்கோசமில்லாத நித்திய சூரிகளுமாம். எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர்: எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து கெட்டது. விகுதி முதல் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று, தனம் - அண்மைவிளியாதலின், இயல்பு. ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுதல் பற்றியும், விருப்பத்துக் கிடமாதல்பற்றியும், 'எங்கள் தனம்' என்றார். தொல்காப்பியத்து "நனவே களனும் அகலமுஞ் செய்யும்" என்ற உரிச்சொல்லியற்சூத்திரத்தால், நன என்னும் உரிச்சொல் அகலமென்னும் பொருளை யுணர்த்துதல் காண்க. நாகவணை என்பது நாகணை யெனத் தொகுத்தல் விகாரப்பட்டது. காரியகாரண முறைபற்றி, 'அன்பு ஞானமும்' என்றார். மனோ வாக் காய மென்ற முறை பிறழக் கூறினார், செய்யுளாதலின்: யமகநயத்தின் பொருட்டென்க. மெய்யெனுமிடத்துத் தலையைக் கூறினது, உத்தம அங்கமாதலின்.

எசு. ஞானக்கண்டாகன வொக்கும்பவந்துடைநஞ்சிருக்குந்
தானக்கண்டாகனற் சோதியென்றேத் துவன்றாலமுடன்
வானக்கண்டாகன வண்ணவென்றேதொலிவந்தடையா
வீனக்கண்டாகனற் கீந்தான் பரகதியென்னப்பனே.

(இ - ள்.) 'நஞ்சு இருக்கும் —விஷம் தங்குகின்ற, தானம்—இடமாகிய, கண்டா—கழுத்தையுடையவனே! கனல் சோதி - அனற்பிழம்பின் வடிவமானவனே! ஞானம் கண் தா - (எனக்கு) ஞானமாகிய கண்ணைக் கொடு; கனவு ஒக்கும் பவம் துடை - கனாத்தோற்றத்துக்கு ஒப்பான பிறப்பை (எனக்கு) ஒழித்தருள்வாய், என்று - என்று சொல்லி, ஏத்து - (சிவபிரானைத்) துதிக்கிற, வல் தாலமுடன் - வலிய நாவினுடன் (கூடி), வானக்கண்

தாகனம் வண்ணு என்று ஓத ஒலி வந்து அடையா—'வானத்தில் தாவிச் செல்லுகிற மேகம் போன்ற நிறத்தையுடையவனே!' என்று (திருமாலைத்) துதித்துச் சொல்லும் ஓசை தன் (செவிகளில்) வந்து நுழையப் பெறுத, ஈனம் கண்டாகனற்கு - இழிவையுடைய கண்டாகர்ணனென்னும் பூதகண நாதனுக்கும், என் அப்பன் - எனது தலைவனுன திருவேங்கடமுடையான், பரகதி ஈந்தான்—பரமபதத்தைத் தந்தருளினன்; (எ - று.)

தாலமுடன் அடையா என்று இயையும். "எந்தைவானவர்க்கும், வணங்கரியானன்றிக் காப்பாரில்லாமை விண்மண்ணறியும், வணங் கரியா னவர் வாணன் கண்டாகனன் மார்க்கண்டனே" என்றபடி ஸ்ரீமந்நாராய ணனே பரம்பொருளென்று சாதித்தற்குச் சாக்ஷியாகிற திவ்யசரித்திரங் களுள் முதலிற் சிவபக்தியோடு விஷ்ணுத்வேஷமும் மேலிட்டிருந்த கண் டாகர்ணன் பின்பு சிவனுல் முத்திபெறமாட்டாது கண்ணபிரானுற் பெற்ற னனென்ற வரலாறு சிறத்தலால், அதனை இங்கு எடுத்துக்காட்டினர். 'திரு மாலினிடத்து இத்துணைக்காலமாக மனப்பதிவில்லாது பெரும்பாதகராய் மாறுபாடுகொண்டிருந்த நாம் இப்பொழுது அப்பிரானைச் சரண்புக்கால் அவன் காப்பானே? காவானே?' என்று ஐயுறுவாரது சந்தேகத்தை போக்கக் கூறியதாக இச்செய்யுட்குச் சங்கதி காணலாம்.

தத்துவப்பொருள்களை உள்ளபடிகாணுதற்குக் கருவியாதலால், ஞானம் 'கண்' எனப்பட்டது. காண்பது கண் எனக் காரணக்குறி. 'கனவொக்கும் பவம்' என்றது, சொப்பனத்திலேகாணப்பட்ட பொருள் போலப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கை சிறிதும் நிலைபேறின்றி அழியுந் தன்மையதாதலால்; "கண்ட கனவின் பொருள்போல யாவும் பொய்" என்பது திருவரங்கத்தந்தாதி. பிறப்பை ஒழித்தருளுதலாவது - இனிப் பிறவியில்லாதபடி மீளாவுலகமாகிய முத்தியை யளித்தல்.

சைவர்கள் சிவனைத் துதிக்கிற மரபின்படி மகாசைவனுயிருந்த கண் டாகர்ணன் 'நஞ்சிருக்குந்தானக்கண்டா கனற்சோதி' என்று எத்தின னென்ருர். 'கனச்சோதி' என்ற பாடமும் - திரண்டசோதிவடிவானவனே யெனப் பொருள்படும். விஷகண்டா! தழல்வண்ணு!' என்று கடுஞ்சொற் களால் துதிப்பவன் 'முகில்வண்ணு!' என்ற செவிக்கினியசொல்லை கேட்கவும் மாட்டாதவனுயின னெனக் கண்டாகர்ணனது இழிவை விளக்கியவாறு.

தாடையைக்குறிக்கிற 'தாலு' என்ற வடசொல், தமிழில் நாவென்ற பொருளில் வருதலை 'தமிழிலே தாலை நாட்டி' எனக் கம்பராமாயணச்சிறப் புப்பாயிரத்திலுங் காண்க. தாலம், அம்—சாரியை. தா கனம்—வினைத் தொகை; கீழ் ௬௬—ஆஞ்செய்யுளின் ஈற்றடியில் 'தா மரை' என்றது போல. 'வானக்கண் தா' என்றது, மேகத்துக்கு அடைமொழி; மேகவண்ணனுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டால், உலகளந்த வரலாற்றைக் குறிக்கும். ()

௭௭. என்னப்பனுகத்துப்பொன்னூலன் வேங்கடத்தெந்தை துயின்
மன்னப்பனுகத்துக்கஞ்சலென்ருன் பன்மணிசிதறி
மின்னப்பனுகத்துப்பாய்ந்தான் கதையன்றி வெவ்வினைக
டுன்னப்பனுகத்துப்பொய்ந்நூல்புகா வென்றுளைச்செவிக்கே.

(இ-ள்.) என் அப்பன்—எனது ஸ்வாமியும், ஆகத்து பொன் நூலன் — திருமார்பிலே பொன்னினாலாகிய பூணூலைத் தரித்தவனும், துயில் மன் அப்பன்—சயனித்துத்துயில்பொருந்துதற் கிடமாகிற கடலையுடையவனும், நாகத்துக்கு அஞ்சல் என்றான் — 'ஆதிமூலமே' என்ற யானைக்கு 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லி அபயமளித்து (அதனை)ப் பாதுகாத்தவனும், பல் மணி சிதறி மின்ன—(பலமுடிகளிலுமுள்ள) பல மாணிக்கங்கள் தெறித்து மின்னல் போல விளங்கும்படி, பல் நாகத்து பாய்ந்தான் — பற்களையுடைய (காளியனென்னும்) பாம்பின் மீது வலியப்பாய்ந்திட்டவனுமான, வேங்கடத்து எந்தை — திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய, கதை அன்றி—திவ்வியசரித்திரங்கள் என் காதுகளிற் செல்லுமேயல்லாமல்—வெவ் வினைகள் துன்ன—கொடிய தீவினைகள் நெருங்க, பல் நாகத்து—(பரசமயத்தாரது) பல நாக்குக்கள் கத்துதலையுடைய, பொய் நூல்—பொய்யான சமய நூல்களின் பொருள்கள், என் துளை செவிக்கு புகா — எனது செவித் தொளைகளில் நுழையா; (எ - று.)

'ஆகத்துப் பொன் நூலன்' என்பது—திருமார்பிலே பொன்னையும் [திருமகளையும்] பூணூலையும் உடையவனென்றும் பொருள்படும். உபவீதத்தைப்போலவே பெரிய பிராட்டியையும் எப்பொழுதும் நீங்காது தரிப்பவனென்க. துயில் மன் அப்பன் - அப்பில் துயில் மன்னுபவன். அப்பு-ஜலம்; இங்கு, பிரளயப் பெருங்கடல்; அப்—வடசொல்.

கத்து—முதனிலைத் தொழிற் பெயர்: இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனுமுடன் தொக்க தொகை; கத்துகிற என வினைத்தொகையாகக் கொண்டால், கத்துப்பொய்நூல் என வருமொழி முதல் வலிமிகாது. துளைச் செவிக்கு—உருபு மயக்கம். 'கேட்பினுங் கேளாத்தகையவே கேள்வியாற், றோட்கப்படாத செவி'' என்றபடி நூற்கேள்வியில்லாதசெவி செவிட்டுச் செவியாதலால், அங்ஙனமன்றிப் பெரியோரிடத்து நுண்ணிய பொருளைக் கேட்ட செவி யென்பார், 'துளைச்செவி' என்றார். (எஎ)

[நாரைவிடுதூது.]

எஅ. செவித்தலைவன்னியிற் சூடுண்டவேயிசை தீப்பதும் யான்
றவித்தலைவன் மயலுந் தமர்காப்புந் தமிழ்க்கலியன்
கவித்தலைவன்றிருவேங்கடத்தான் முன்கமுறுமின் பொன்
குவித்தலைவந்துந்துகோனேரி வாழுங்குருகினமே.

(இ - ள்.) அலை—அலைகள், பொன் குவித்து வந்து உந்து—பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு வந்து (கரைகளில்) மோதப்பெற்ற, கோனேரி — கோனேரியில், வாழும் - வாழ்கிற, குருகு இனமே - நாரைகளின் கூட்டங்களே! —வன்னியின் சூடுண்ட வே இசை - நெருப்பிற் சுடப்பட்ட மூங்கிலினாலாகிற புள்ளாங்குழலின் இசைப்பாட்டு: செவித்தலை தீப்பதும் - (எனது) காதுகளினிடத்தைச் சுடுவதையும், யான் தவித்து அலை வல் மயலும்—யான் விரகதாபங்கொண்டு வருந்துகிற வலிய (எனது) மோகத்தையும், தமர் காப்பும்—(பாங்கியர் செவிலியர் முதலிய) உற்றார் (சைத்யோபசாரஞ்செய்து

என்னைப்) பாதுகாக்கும் வகையையும், தமிழ் கவியன் கவித்தலைவன் திருவேங்கடத்தான் முன் கழறுமுன் - தமிழ்ப்பாஷையில் தேர்ந்த திருமங்கையாழ்வார் பாடிய பாட்டுக்களுக்குத் தலைவனான திருவேங்கட முடையானது முன்னிலையிற் (சென்று) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவாற்றாது வருந்தும்போது, அங்ஙனம் இரங்குமிடம் நெய்தல் நில மாதலால், திருவேங்கட மலையின் மீதுள்ள கோனேரியெனப்படுகிற ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியில் வாழ்கிற குருகென்னும் நீர் வாழ்பறவைகள் அந்நெய்தனிலத்துக்கழிக்கரையில் இரைதேடுதற்குவர அவற்றைநோக்கி 'என் நிலைமைகளை தலைவனான திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் சொல்லுதற்கு நீங்கள் எனக்குத்தூதாகவேண்டும்' எனவேண்டுகிறாள்.

கூடின நிலையில் இன்பஞ்செய்யும் பொருள்கள்யாவும் பிரிந்த நிலையில் துன்பஞ்செய்தல் இயல்பாதலால், வேய்ங்குழலின் இனியசங்கீதம் தன்செவிகளைச் சுடுகிற தென்றாள். இடையர் மாலைப்பொழுதிற் பசுக்களை ஊர்க்கு ஓட்டிவரும்போது ஊதுகிற வேய்ங்குழலின்இசை அம்மாலைப்பொழுதுக்குச் சூசகமாய்க் காமோத்தீபகமாகிப் பிரிந்தாரைவருத்து மென்பதை உணர்க; "தீங்குழலீருமாலோ" என்பது நம்மாழ்வார்பாசுரம். 'வன்னியிற் சூடுண்ட' என்றது, வேய்க்கு அடைமொழி; பதப்படுதற்காக மூங்கிலை நெருப்பிற் காய்ச்சுதல் இயல்பு. வேயிசைக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு, நெருப்புப் போலச்சுடுதல் கொண்ட வேய்ங்குழலிசை யெனினுமாம். மயல் - ஆசை நோயாலாகிய மயக்கம். தோழியர் முதலியோர் செய்யுஞ் சீதோபசாரங்கள் விரகதாபத்தைத் தணிக்கமாட்டாமையை முட்படச் சொல்லுங்க ளென்பாள் 'தமர்காப்புங் கழறுமின்' என்றாள். கோனேரி - கோன்ஏரி; ஸ்வாமி புஷ்கரிணி: திருவேங்கடமலையின்மேல் திருக்கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள பிரதானமான திவ்வியதீர்த்தம் இது. திருவேங்கடமுடையானுக்கு அருகில் வாழ்கின்றன வாதலால் அவன் சந்நிதியிற் சொல்லுதற்கு உரியனவா மென்று உட்கொண்டு, 'திருவேங்கடத்தான்முன் கழறுமின் கோனேரிவாழுங் குருகினமே' என விளித்ததனால், அப்பறவைகள்போலத் தானும் திருவேங்கடமுடையான் கருணைக்கு இலக்காகி அவனருகிலே கோனேரிதீரத்தில் வாழ்தலை வேண்டினளாம்.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே, அவனது நிரந்தரானுபவத்தைப் பெறவிரும்பிய ஐயங்கார் தமது நிலைமையை அப்பெருமான் சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ் செய்யும்படி ஆசாரியர்களைப் பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள், வெண்ணிறமுடையனவாய் இரண்டு இறகுகளுடன்கூடி எங்குங் கவலையற்றுத்திரிந்து தம்மையேயன்றித் தமதுபரிவாரத்தையும் பாதுகாப்பனவாய்க் கருமமேகண்ணாயிருந்து உத்தேசித்தகாரியத்தைச் சமயம்வாய்க்கும்போது தவறாதுசெய்து முடித்துக் கொள்வனவான நாரைகளை, சுத்தசத்துவகுணமுடைமையால் உள்ளும் புறமும் ஒக்க நிர்மலஸ்வபாவராய் ஞானம் ஒழுக்கம் என்ற இரண்டு சாதனங்களுடன்கூடித் திவ்வியதேசங்களிலெல்லாம் கவலையற்று யாத்திரை செய்பவராய்த் தம்மையேயன்றித் தம்மையடுத்தவர்களையும் பாதுகாப்பவராய்க் காரியமேகருத்தாயிருந்து அதனை உரியகாலத்தில் தவறாதுசெய்து முடிக்கவல்ல ஆசாரியரென்னத்தகும். 'செவித்தலை வன்னியிற்சூடுண்ட வேயிசை

தீப்பது' என்றது, பிரபத்திமார்க்கத்தில்நிற்கிற தமக்குப் பிரபஞ்ச விஷயங்கள் வெறுப்பைவிளைத்தலைக் கூறியவாறும். 'மயல்' என்றது, தாம் அடைந்திருக்கிற மோகாந்தகாரத்தை. 'தமர்காப்பு' என்றது, பரிவுடையாரும் ஞானிகளுமான அன்பர்கள் தம்மை ஆதரித்தலை. 'கோனேரிவாழுங் குருகினம்'—எம்பெருமானது திருக்கலியாண குணங்களில் மூழ்கி ஆனந்தமடைகிற ஆசாரிய ெர ‹ றபடி. கோனேரிவாழுங்குருகினம்' என்ற இதனால், திருமலை வாஸத்தில் ஐயங்காருக்கு உள்ள அபேக்ஷை குறிப்பிக்கப் பட்டதாம்.

திருவேங்கடமுடையான் திருமங்கையாழ்வாரது பாடல் பெற்றவனாதலால், 'கலியன்கவித்தலைவன்' என்றார். "என்னாவிலின்கவியானொருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன், தென்னாதெனாவென்று வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்து, என்னானையென்னப்ப னெம்பெருமானுளனாகவே" என நம்மாழ்வார் தமது திவ்யப்பிரந்தங்களின், தலைவன் திருவேங்கட முடையானே யென அறுதியிட்டுள்ளதனால், அவற்றின் அங்கங்களான கலியனது திவ்வியப்பிரபந்தங்கட்கும் திருவேங்கட முடையானே தலைவனென்னலா மென்பர் ஒருசாரார். கலியன் - முடுக்குடையவன். சோழமண்டலத்தில் திருமங்கை யென்னும் நாட்டிற் சோழராசனுக்குச் சேனைத்தலைமைபூணும் பரம்பரையில் தோன்றி நீலனென்னும் பெயருடையராய்ப் படைக்கலத்தேர்ச்சி பெற்று அவ்வரசனுக்குச் சேனாபதியாகிப் பகைவென்று அம்மன்னன் கட்டளைப்படி மங்கை நாட்டுக்கு அரசராகிய இவர், குமுதவல்லி யென்னுங் கட்டழகியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்பொருட்டு அவள் சொற்படி நாள்தோறும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்வித்துவருகையில், கைப்பொருள் முழுதும் செலவாய் விட்டதனால், வழிபறித்தாகிலும் பொருள் தேடிப் பாகவத ததீயாராதநத்தைத் தடையறநடத்தத்துணிந்து வழிச்செல்வோரைக் கொள்ளையடித்து வரும்போது, ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரை ஆட்கொள்ளக் கருதித் தாம் ஒருபிராமணவேடங்கொண்டு பல அணிகலங்களைப் பூண்டு மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடனே இவரெதில் எழுந்தருள, இவர் கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன்சென்று அவர்களை வளைத்து வஸ்திராபரணங்களையெல்லாம் அபகரிக்கையில், அம்மணமகன் காலிலணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க அம்மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமான் இவர்க்கு 'கலியன்' என்று பெயர்கூறினான். பின், இவர் பறித்தபொருள்களை யெல்லாம் சுமையாகக்கட்டிவைத்து எடுக்கத் தொடங்குகையில், அப்பொருட்குவை இடம்விட்டுப்பெயராதிருக்கக் கண்டு அதிசயித்து அவ்வந்தணனைநோக்கி 'நீ என்னமந்திரவாதம் பண்ணினாய்? சொல்' என்று விடாதுதொடர்ந்து நெருக்க, அப்பொழுது அந்த அழகியமணவாளன் 'அம்மந்திரத்தை உமக்குச்சொல்லுகிறோம் வாரும்' என்று இவரை அருகில் அழைத்து அஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்தை இவர்செவியில் உபதேசித்தருளி உடனே கருடாரூடனாய்த் திருமகளோடு இவர்முன் சேவைசாதிக்க, அத்திருவுருவத்தைத் தரிசித்ததனாலும், முன்பு காலாழிவாங்கியபொழுது பகவானுடைய திருவடியில் வாய்வைத்ததனாலும், இவர் அஞ்ஞானம் ஒழிந்து தத்துவஞானம்பெற்றுக் கவிபாடவல்லராகிச் சிறந்த ஆறுபிரபந்தங்களைப் பாடினர். இவர் 'நாலுகவிப்பெருமாள்' என்ற பிருது பெறும்படி தமிழ்

வல்லராதலால், தமிழ்க்கலியன்' எனப்பட்டனர். கலியனது தமிழ்க்கவி யென்று இயைப்பினுமாம். (எஅ)

எகூ. குருகூரரங்கமறைத்தமிழ்மாலைகுலாவுந்தெய்வ
முருகூரரங்கர் வடவேங்கடவர் முன்னாளிலங்கை
வருகூரரங்கந்துணித்தார் சரணங்கள் வல்வினைகட்
கிருகூரரங்கள்கண்டீ ருயிர்காள் சென்றிரவுமினே.

(இ—ள்.) உயிர்காள்—பிராணிகளே!—அங்கம் – (திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆறுபிரபந்தங்களாகிய ஆறு) அங்கங்களையுடைய, குருகூரர் மறை தமிழ் மாலை - நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு தமிழ்வேத மாகிய பாமாலைகளில், குலாவும் - பொருந்திய, தெய்வம் முருகு - தெய்வத் தன்மையுள்ள நறுமணம், ஊர் - வீசப்பெற்ற, அரங்கர்—ஸ்ரீரங்கநாதரும், முன் நாள் இலங்கை வரு கூரர் அங்கம் துணித்தார் - முற்காலத்தில் இலங்காபுரியில் வந்துசேர்ந்த கொடியவர்களான இராக்கதர்களுடைய உடம்புகளைச் சேதித்தவருமான, வடவேங்கடவர்—வடதிருவேங்கட முடையானது, சரணங்கள்—திருவடிகள், வல் வினைகட்கு இரு கூர் அரங்கள் கண்டீர் - வலியஇருவினைகளையும் அறுத்தற்கு இரண்டு கூரிய வாள் விசேடங்களாம்; சென்று இரவுமின் - (எம்பெருமான்பக்கல்) சென்று (உங்கள் வினைகளை அறுக்குமாறு அத்திருவடிகளைப்) பிரார்த்தியுங்கள்; (எ—று.)—கண்டீர் – தேற்றம்.

நம்மாழ்வாரது பாடல்களைப் பெற்றவ ரென்பது, முதல்விசேடணத்தி னால் தேர்ந்த பொருள். பிரபந்தங்களை 'தமிழ்மாலை' என்றதற்கு ஏற்ப, அவற்றின் சம்பந்தம் பெற்றுவிளங்குதலை முருகூர்தலாகக் குறித்தார்: ஊர் தல் - பரத்தல். சிக்ஷை வியாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என்ற ஆறுசாஸ்திரங்களும் நான்கு வேதங்கட்கு அங்கமாதல் போல, நம் மாழ்வாரது நான்கு பிரபந்தங்கட்குத் திருமங்கையாழ்வாரது ஆறுபிரபந் தங்களும் அங்கமென்க. 'முன்னாளிலங்கைவரு கூர ரங்கந் துணித்தார்' என்றது - இராமாவதாரத்தில் இராவணன் முதலிய ராக்ஷசர்களை அழித் ததையேயன்றி, அதற்கு முன்பு இலங்கையில் வாழ்ந்த மாலி முதலிய பூர் விகராக்ஷசர்களைத் திருமாலின்வடிவமான உபேந்திரமூர்த்தி அழித்திட்ட தையுங் குறிக்கும். இருதிறத்தரக்கர்களும்இலங்கையிற்பிறந்தவரன்றி அங் குக்குடியேறினவராதலால், 'இலங்கைவரு கூரர்' எனப்பட்டனர். கூரர்-க்ரூ ரர் என்ற வட சொல்லின் விகாரம். அரம்-இரும்பு முதலிய வலியபொருள் களை அராவியழிக்குந்தன்மையுள்ள ஒருவகை வாள். இங்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் கொடிய கருமங்களையொழிப்பனவாதலால், 'வல்வினைகட்கு இருகூரரங்கள்' எனப்பட்டன; உருவகம், சரணங்கள் என்றும் சொல்லலாம்.

இரணியநாட்டனிரணியனீரைந் தலையன்கஞ்சன்
முரணியகோட்டினகத்திற்சரத்தின்முன்றுளிற்றுஞ்சத்
தரணியிற்குத்தியிடந் பெய்துதைத்தவன் சர்ப்புவெற்ப
னரணியகேழலரிராகவன் கண்ணனுகிவந்தே.

(இ—ள்) சர்ப்ப வெற்பன்—சேஷகிரியென்று ஒருபெயர் பெற்ற திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளியிருப்பவனான திருமால்,—அரணிய — அரண்போல அடுத்தவர்களைக் காக்குந்தன்மையுள்ள, கேழல் - வராக மூர்த்தியும், அரி - சிங்கப்பிரானும், ராகவன் - ஸ்ரீராமனும், கண்ணன் — கிருஷ்ணனும், ஆகி வந்து—,(முறையே),—இரணியநாட்டன் — ஹிரண்யாக்ஷனும், இரணியன் - ஹிரண்யனும், ஈரைந்தலையன் - பத்துத்தலைகளையுடையவனான இராவணனும், கஞ்சன்-கம்ஸனும்,—முரணிய—வலிமையுள்ள, கோட்டின் - கொம்பினாலும், நகத்தின் — நகங்களினாலும், சரத்தின் - அம்புகளாலும், முன் தாளின் — முந்திநீட்டிய காலினாலும், துஞ்ச - இறக்கும்படி,— (அவர்களை), தரணியில் — பூமியிலே, குத்தி—குத்தியும், இடந்து—பிளந்தும், எய்து - தொடுத்தும், உதைத்தவன்—உதைத்தவனாவன்; (எ-று.)

கேழலாகிவந்து இரணியநாட்டன் துஞ்சக் கோட்டினாற்குத்தியவன், அரியாகிவந்து இரணியன் துஞ்ச நகத்தினால் இடந்தவன், ராகவனாகிவந்து ஈரைந்தலைவன் துஞ்சச் சரத்தினால்எய்தவன், கண்ணனாகிவந்து கஞ்சன் துஞ்ச முன்தாளினால் உதைத்தவன் என நான்கடிகளிலும் முறையே இயைந்து பொருள்படுதலால், **நிரனிறையணி.**

ஹிரண்யாக்ஷன் என்ற பெயர் - பொன்னிறமான கண்களையுடையவனென்று பொருள்படுதலால், அதன் பரியாயநாமமாக 'இரணியநாட்டன்' என்றார்; நாட்டம் - கண்: நாடுதற்கருவி. ஆகிவந்து - இங்ஙனம் திருவவதரித்து என்றபடி, 'சரத்தின்' என்றவிடத்து. 'கரத்தின்' என்றும் பாடமுண்டு; அப்பொழுது. கரத்தின் - கைகளால், எய்து - அம்புதொடுத்து என்க. அரண் — கோட்டை, மதிள், காவல். அரண்ய என்ற வடசொல், அரணிய என்று விகாரப்பட்ட தெனக்கொண்டு, காட்டிலே (சஞ்சரிக்குந்தன்மையுள்ள) என்று உரைத்தலு மொன்று. சரண்ய என்ற வடசொல் அரணிய என்று விகாரப்பட்டு வந்ததெனக்கொண்டால், ரக்ஷகமான என்று பொருள்படும். (அ0)

அக. வந்தித்திருக்குமறைபோற்றுவேங்கடவாண மல
ருந்தித்திருக்குங்குமமணிமார்ப வுள்வஞ்சனையும்
புந்தித்திருக்கும் வெகுளியுங்காமமும் பொய்யும்விட்டுச்
சிந்தித்திருக்குமதெக்காலம் யானுன்றிருவடியே.

(இ - ள்.) இருக்கு மறை-ருக்முதலிய வேதங்கள், வந்தித்து போற்று—வணங்கித் துதிக்கப்பெற்ற, வேங்கட வாண - திருவேங்கடமலையில் வாழ்பவனே!—மலர் உந்தி திரு குங்குமம் அணி மார்ப - திருநாபித்தாமரைமலரையும் திருமகளோடு குங்குமச்சாந்தை யணிந்த திருமார்பையு முடையவனே!—யான்—, உள் வஞ்சனையும் - மனத்திலடங்கிய வஞ்சனைகளையும், புந்தி திருக்கும் - அறிவின் மாறுபாட்டையும், வெகுளியும்-கோபத்தையும், காமமும் - சிற்றின்பவிருப்பத்தையும், பொய்யும் - பொய்ம்மையும், விட்டு- ஒழித்து, உன் திரு அடி சிந்தித்திருக்குமது - உனது திருவடிகளைத் தியானித்திருப்பது, எ காலம் - எப்பொழுதோ? (எ - று.) (அக)

அஉ. திருவடிவைக்கப்புடவிபற்ருதண்டஞ்சென்னிமுட்டுங்
கருவடிவைக்கலந்தாற்ருவெண்டிக்குங்கடன்மண்கொள்வான்
பொருவடிவைக்கனலாழிப்பிரான்புனலாழிகட்டப்
பெருவடிவைக்கண்டவப்பனெவ்வாறடிபேர்ப்பதுவே.

(இ - ள்.) பொரு - போர்செய்கின்ற, வடி— (பலவகைப்படைக்கலங்களில்) தேர்ந்தெடுத்த, வை - கூர்மையான, கனல் ஆழி - அக்கினியைச் சொரிகிற சக்கராயுதத்தையுடைய, பிரான் - தலைவனும், ஆழி கட்ட - சமுத்திரத்தை அணைகட்டிக் கடப்பதற்காக, புனல் பெரு வடிவை கண்ட - (அக்கடலின்) நீர் மிக்கவற்றுதலை அடையும்படி செய்த, அப்பன்-ஸ்வாமியு மான திருவேங்கடமுடையான், (திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்ட காலத்து) திரு அடி வைக்க புடவி பற்ருது - (அப்பெருமான் தனது) ஒரு திருவடியை வைப்பதற்கே பூமிமுழுவதும் இடம்போதா தாயிற்று; சென்னி அண்டம் முட்டும் — (அப்பெருமானது) திருமுடியோ அண்டகோளத்தின் மேன் முகட்டைத் தாக்கியது; எண் திக்கும் கரு வடிவை கலந்து ஆற்ரு - எட்டுத்திக்குக்களும் (அவனது) கருநிறமான திருமேனி பொருந்துதற்கு இடம் போதாவாயின; (இங்ஙனம் பெருவடிவனுன அத்திருமால்), கடல் ,மண் கொள்வான் - கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில் (மூன்றடியிடம்) அளந்துகொள்வதற்காக, அடி பேர்ப்பது — திருவடிகளை எடுத்துவைப்பது, எ ஆறு - எப்படியோ ? (எ—று.)

காலால் அளத்தலாவது நின்றவிடமொழிய மற்ருேரிடத்தில் மாறிக் காலிடுத லாதலால், நிலவுலக முழுவதும் ஓரடிக்குள்ளே யடங்குமாறு பெருவடிவுடையவன் மூன்றடி நிலத்தை அளந்து கொள்ளுதற்கு இடம் ஏது? எனத் திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்த திருமாலினது வடிவத்தின் பெருமையை வியந்து கூறியவாறும்; **பெருமையணி.** திருமால் வஞ்சனையால் மாவலியை மூவடி நிலம்வேண்டி அவன் இசைந்தவுடன் உலகங்களை அளந்துகொண்டன னென்று ஒருசாரார்கூறும் ஆக்ஷேபத்துக்கு ஒரு சமாதானம் இதில் தோன்றும்: சரீரம் இயல்பிலே வளருந்தன்மையதாதலால், முந்தியவடிவையே கொண்டு அளந்ில னென்று குறைகூறுதல் அடாதென்க. கலந்து = கலக்க: எச்சத்திரிபு. ஈற்றடியில் - வடிவு - தொழிற்பெயர். (அஉ)

அங. பேரானைக்கோட்டினைப்பேர்த்தானை வேங்கடம்பேணுந்து மாய்த்
தாரானைப்போதனைத்தந்தானை யெந்தையைச் சாடிறப்பாய்ந்
தூரானைமேய்த்துப்புள்ளூர்ந்தானைப் பஞ்சவர்க்குய்த்து நின்ற
தேரானை நான்மறை தேர்ந்தானைத் தேருநந்தீதறுமே.

(இ — ள்.) பேர்—பெரிய, ஆனை - (குவலயாபீடமென்னும்) யானையினது, கோட்டினை - தந்தங்களை, பேர்த்தானை—பெயர்த்து எடுத்தவனும்,—

வேங்கடம் பேணும் - திருவேங்கடமலையை விரும்பித் தங்குமிடமாகக் கொண்ட, துழாய் தாரானை—திருத்துழாய்மாலையையுடையவனும், — போதனை தந்தானை - பிரமனைப் படைத்தவனும்,—எந்தையை - எமது தலைவனும்,—சாடு இற பாய்ந்து - சகடாசுரன் முறியும்படி தாவியுதைத்து, ஊர் ஆனை மேய்த்து—ஊரிலுள்ள பசுக்களை மேய்த்து, புள் ஊர்ந்தானை—கருடப்பறவையை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தியவனும்,—பஞ்சவர்க்கு — பஞ்சபாண்டவரில் ஒருவனான அருச்சுனனுக்கு, உய்த்து நின்ற - செலுத்தி நின்ற, தேரானை - தேரையுடையவனும்,— நால் மறை தேர்ந்தானை—நான்குவேதங்களாலும் ஆராயப்பட்டவனுமான திருமாலை, (முழுமுதற்கடவுளாக) அறிந்து தியானித்துத் துதியுங்கள்: (அங்ஙனஞ் செய்தால்), நும் தீது அறும்—உங்கள் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கும்; (எ - று.)

ஊர் - இங்குத் திருவாய்ப்பாடி. பஞ்சவர்க்கு உய்த்துநின்ற தேரான் - அருச்சுனனுக்குச் சாரதியாய்நின்று தேரோட்டியவன். பஞ்சவர் — ஐவர்: இது, ஐந்து என்னும் பொருள்தரும் பஞ்ச என்ற வடமொழியெண்ணுப் பெயரடியாய் பிறந்த பெயர்: இங்கே, பாண்டவர்க்கு, தொகைக்குறிப்பு. இப் பொதுப் பெயர், சிறப்புப்பொருளின்மேலதாய், இங்கு அருச்சுனனைக் குறித்தது. 'தேறும்' என்பதும் பாடம்.

இச்செய்யுளின் அடிகளில், பேரானை பேர்த்தானை, தாரானை தந்தானை, ஊரானை ஊர்ந்தானை, தேரானை தேர்ந்தானை என்பவை எதிர்மறையும் உடன் பாடுமாய் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுவதாக மேல்நோக்கில்தோன்றி பொருளையுணருமிடத்து வேறுவகையாப்பொருள் பட்டு மாறுபாடின்றி முடிதலால், **முரண்விளைந்தழிவணி.** (அங)

அச. அறுகூடுகங்கைதரித்தானயனழைத்தாலுமிச்சை
அறுகூடுமாலடியாரடிக்கே யப்பன் வேங்கடவன்
மறுகூடுமாதரெறிபூணெறிக்குமதிலரங்கன்
மறுகூடுநம்மைமருவாமல்வாழ்விப்பன் மாமனமே.

(இ - ள்) மா மனமே - சிறந்த (எனது) மனமே!—அறுகு ஊடு கங்கை தரித்தான் - (முடியிற்சூடிய) அறுகம்புற்களினிடையே கங்காநதியைத் தரித்தவனான சிவனும், அயன் - பிரமனும், அழைத்தாலும் - (வலியவந்து உன்னைத் தம்மிடத்துக்கு) அழைத்தாலும், இச்சை அறு - (அவர்கள்பக்கல்) விருப்பங்கொள்ளாதொழிவாய்: மால் அடியார் அடிக்கே கூடு - திருமாலினது அடியார்களின் திருவடிகளிலேயே சேர்வாய்: (அங்ஙனஞ் சேர்ந்தால்),—ஊடு மாதர் எறிபூண் மறுகு எறிக்கும் மதில் அரங்கன் - (தம்கணவரோடு) பிணங்கிய மகளிர் கழற்றியெறிந்த ஆபரணங்கள் (எடுப்பவரில்லாமல்) வீதிகளிலே (கிடந்து) ஒளிவீசப்பெற்றதும் மதில்கள் சூழ்ந்ததுமான ஸ்ரீரங்கத்தை யுடையனாகிய, அப்பன் வேங்கடவன் - ஸ்வாமியான திருவேங்கடமுடையான், மறு கூடு மருவாமல் நம்மை வாழ்விப்பன் - (இவ்வுடம்பு நீங்கிய பின்) மற்றோருடம்பிற்சேராதபடி நம்மை வாழச்செய்வன். [மீண்டும் பிறப்பில்லாதபடி நமக்கு முத்திதந்து அதில் நம்மை அழிவின்றிப் பேரின்பமநுபவித்து வாழ்ந்திருக்கச் செய்வன்]; (எ - று)

சிவபிரான் பிரியங்கொண்டு சூடுபவற்றில் அறுகம்புல்லும் ஒன்றாதலால், 'அறுகூடு தரித்தான்' என்றார். அடிக்கு - உருபுமயக்கம். ஊடலாவது - இன்பநிலையில் அவ்வின்பத்தை மிகுவிக்குமாறு ஆடவர்மீது மகளிர் கோபித்தல்; இது, பிரணயகலக மெனப்படும். செல்வம் நிரம்பிய மகளிர் அங்ஙனம் கோபங் கொள்ளுகின்றபொழுது தாம் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களைக்கழற்றித் தெருவில் எறிதலையும், அனைவரும் செல்வவான்களாதலால் அங்ஙனம் பிறர்கழித் தெறிந்தவற்றை எவரும் விரும்பியெடுத்துக் கொள்ளாராக அவை அங்கங்கேயே கிடந்து விளங்குதலையும்; "கொல்லுலைவேற்கணல்லார் கொழுநரோடூடி நீத்த, வில்லுமிழ்கலன்கள்யாவும் மிளிர்சுடரெறிக்குமாற்றால், எல்லியும் பகலுந் தோன்றா திமைவருலகமேய்க்கும், மல்லன் மாவிந்த மென்னும் வளநகர்" என்ற நைடதத்துங் காண்க. எழுமதில்கள் சூழப்பெற்ற சிறப்புத்தோன்ற, 'மதிலரங்கம்' என்றார். பறவை தங்குதற்கு இடமாகிற கூடுபோல உயிர்தங்குமிடமாதலால், உடல், 'கூடு' எனப்பட்டது; உவமையாகு பெயர். பந்தமோட்சங்களுக்கு மனம் காரணமாதலால், 'மாமனம்' எனப்பட்டது; இனி, மனத்தைத் தம் வசப்படுத்துதற் பொருட்டு அதனை 'மாமனமே' எனக் கொண்டாடி விளித்தன ரெனினுமாம். மூன்றாமடி - **விறுகோளணி.** இச் செய்யுளில் முன்னிரண்டடிகளிலும், பின்னிரண்டடிகளிலும் தனித்தனி **யமகம்** காண்க. மேல் கூஅ - ஆஞ் செய்யுளும் இது.

தேவதாந்தரபஜநம் பந்தத்துக்கே காரணமாதலால், அவ்வழியிற் செல்வதைவிட்டு மோட்சத்தையடையுமாறு பாகவதபஜநஞ் செய்வா யென்று தம் மனத்துக்கு அறிவுறுத்தினர். (அச)

அரு. மாமனங்காந்தவல்வாய்ப்புள்ளையேவமடித்துப்பித்த
னுமனங்காந்தவன்றோடவெய்தோ னறும்பூங்கொடிக்குத்
தாமனங்காந்தன் றிருவேங்கடத்தெந்தை தாள்களிலென்
றீமனங்காந்தங்கவருசிபோலென்றுசேர்வதுவே.

(இ - ள்) மாமன் - மாமனான கம்சன், அங்காந்த வல் வாய் புள்ளை ஏவ - திறந்த வலியவாயையுடைய பறவையை [பகாசுரனை] அனுப்ப, மடித்து - (அதனைக்) கொன்று, பித்தன் நா மன் அம் காந்த, அன்று ஓட எய்தோன் - சிவன் (தனது) நாவிற்பொருந்திய நீர் வற்றுமாறு அக்காலத்தில் [பாணாசுர யுத்தத்தில்] ஓடும்படி அம்பெய்தவனும், நறும் பூ கொடிக்கு தாமன் அம் காந்தன் - பரிமளமுள்ள தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற கொடிபோன்ற பெண்ணுக்கு [திருமகளுக்கு] இருப்பிடமானவனும் அழகிய கணவனுமான, திருவேங்கடத்து எந்தை - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய, தாள்களில் - திருவடிகளில், என் தீ மனம் — எனது கொடிய மனமானது, காந்தம் கவர் ஊசிபோல் சேர்வது - காந்தத்தினாற் கவரப்பட்ட ஊசிபோலச் சேர்ந்து பற்றுவது, என்று - எப்பொழுதோ? (எ - று.)

மன் அம் - வினைத்தொகை. நாமன் அம் காந்த - நாவுலா. கொடி — உவமையாகுபெயர், திருமகளைத் திருமார்பில் வைத்துள்ளதனால், 'நறும்பூங்

கொடிக்குத் தாமன்' எனப்பட்டான். ஊசி - ஸூசீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம். எந்தைதாள்களில் என் தீ மனம் காந்தங்கவரூசி போற்சேர்வது— "இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத், திரும்பிப் பார்க்கவொட்டா மல் திருவடிக், கரும்பைத் தந்து" என்பர் பிறரும். (அரு)

அசு. சேருமறுக்கமுநோயுமரணமுந்தீவினையின்
வேருமறுக்கவிரும்பிநிற்பீர் வடவேங்கடத்தே
வாரு மறுக்கவறியா னெவரையும்வாழவருள்
கூருமறுக்கமலையணிமார்பன் கைக்கோதண்டனே.

(இ-ள்.) சேரும் - (கருமகதியால் வந்து) அடைகின்ற. மறுக்கமும் - மனக்குழப்பங்களையும், நோயும்-வியாதிகளையும், மரணமும் - மரணத்தையும் தீவினையின்வேரும்-கொடியகருமத்தின்மூலத்தையும், அறுக்க-ஒழிப்பதற்கு, விரும்பி நிற்பீர் — விருப்பங்கொண்டு நிற்பவர்களே! (நீங்கள்), வடவேங் கடத்தே வாரும் — வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கட மலையினிடத்தே வாருங்கள்; (அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற), மறு கமலை அணி மார்பன் — (ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்) மறுவையும் இலக்குமியையும் கொண்ட (வலத்திரு) மார்பையுடையவனும், கை கோதண்டன் - கையில் வில்லை யுடையவனுமான திருமால், எவரையும் மறுக்க அறியான் - (தன்னைச் சரணமடைந்தவர்) எத்தன்மையராயினும் அவரை விலக்க அறியான்; (எவரையும்) வாழ அருள் கூரும் - தனது அடியவரனைவரையும் இனிது வாழுமாறு கருணை புரிவான்; (எ — று.)

அடியார்களின் பிழைகளைப் பாராட்டாது பொறுத்து ஆட்கொண் டருளுதற்குப் புருஷகாரமாகிற திருமகள் எப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் உடனிருக்கப்பெற்றவ னாதலால் அனைவரையும் மறாது அருள்செய்வ னென் பது தோன்ற, 'மறுக்கவறியான் எவரையும் வாழ அருள்கூரும் கமலையணி மார்பன்' என்றார். இடையிலுள்ள 'எவரையும்' என்றதை மத்திமத்தீபமாகக் கொண்டு, முன்னின்ற 'மறுக்கவறியான்' என்றதனோடும், பின்னிற்கும் 'வாழ வருள்கூரும்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. மறுக்கம் - தொழிற்பெயர். (அசு)

அஎ. கோதண்டத்தா னத்தன் வாள்கதைநேமியன் கோலவட
வேதண்டத்தானத்த னின்னிசையான் மண்ணும்விண்ணு முய்ய
மூதண்டத்தானத்தவதரித்தானெனின் முத்தி வினைத்
தீதண்டத்தானத்தனுவெடுத்தானெனிற்றீநரகே.

(இ - ள்.) கோதண்டத்தான் - வில்லையுடையவனும், நத்தன் - சங்கத் தையுடையவனும், வாள்கதைநேமியன் - வாளையும் கதையையும் சக்கரத் தையுமுடையவனும், கோலம் வட வேதண்டத்தான் - அழகிய வடமலை யான திருவேங்கடத்தை இடமாகவுடையவனும், அத்தன் - (எல்லாவுயிர் கட்கும்) தலைவனும், இன் இசையான்-இனிமையான வேய்ங்குழலினிசையை

யுடையவனுமான திருமால், மண்ணும் விண்ணும் உய்ய-நிலவுலகத்திலுள்ள மனிதர் முதலியோரும் மேலுலகத்திலுள்ள தேவர் முதலியோரும் துன்பந் தவிர்ந்துவாழ்தற்காக, மூது அண்டம் தானத்து - பழமையான அண்டத்துக்கு உட்பட்ட இடங்களில், அவதரித்தான் - திருவவதாரஞ் செய்தான், எனில் - என்று (மெய்ம்மையுணர்ந்து) கூறினால், முத்தி - பரமபதம் கிடைக்கும்; (அத்திருமால்), வினை தீது அண்ட - ஊழ்வினையின் தீமை வந்து தொடர, தான் அ தனு எடுத்தான் - தான் அந்தந்தத்தேகத்தையெடுத்துப் பிறந்தான், எனில் — என்று (உண்மையுணராது) கூறினால், தீ நரகே - கொடிய நரகமே நேரும்; (எ — று.)

ஜீவாத்மாக்கள் தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவர ரூபங்களாய்ப் பிறப்பது போலக் கருமவசத்தினாலன்றி, பரமாத்மா, உபேந்திர மத்ஸ்ய கூர்மாதி அவதாரங்கள் செய்வது துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனத்தின் பொருட்டும் தருமத்தை நிலைநிறுத்துதற்பொருட்டும், அப்பெருமான் கொண்ட இச்சையினாலேயே யாகு மென்ற இவ்வுண்மையை உணர்த்தல், **அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாந** மெனப்படும். இந்தஞானத்தையுடையராய்ப் பகவதவதாரங்களை அவனது சங்கல்பத்தினாலானவையென்றுகொண்டு அப்பெருமானது அருள் ஆற்றல் அடியவர்க்கெளிமை முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்டுத் துதிப்பவர் முத்தியடைவர்; அங்ஙனமன்றி, அவ்வவதாரங்களைக் கருமவசத்தாலாயவையென்றுகொண்டு இகழ்பவர் நரகமடைவர் என்பது, கருத்து.

திருமால் பஞ்சாயுதங்களை யுடைமையை 'கோதண்டத்தான் நத்தன் வாள் கதை நேமியன்' என்று குறித்தார். வேதண்டம் - மலை. இன் இசையான் - கேட்டற்கு இனிய புகழையுடையனெனினுமாம். (அஎ)

அஅ. நரகமடங்கலுஞ்சென்றெய்த்தபாவிக்குநாரியர்மேல்
விரகமடங்கமெஞ்ஞானம் வெளிசெயவீடுபெற
வுரகமடங்கநடித்தபொற்றாளின்றெனுச்சிவைப்பாய்
வரகமடங்கயலானாய் வடமலைமாதவனே.

(இ - ள்.) வரம் கமடம் கயல் ஆனாய் - சிறந்த ஆமையும் மீனுமாய்த் திருவவதரித்தவனே! வடமலை மாதவனே — திருவேங்கடமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலே!—நரகம் அடங்கலும் சென்று எய்த்த பாவிக்கு - (இதுவரையிலும் பலபிறப்புக்கள் பிறந்து பலதீவினைகளைச்செய்து) நரகங்களனைத்திலும் போய்வருந்திய பாவியான எனக்கு, நாரியர்மேல் விரகம் அடங்க - மகளிர் விஷயமாக உண்டாகின்ற ஆசைநோய் தணியவும், மெய் ஞானம் வெளி செய — தத்துவ ஞானம் தோன்றவும், வீடு பெற—பரமபதம் கிடைக்கவும், உரகம் மடங்க நடித்த பொன் தாள் இன்று என் உச்சி வைப்பாய் - (காளியனென்னும்) பாம்பு தலை மடங்கும்படி (அதன்முடியின் மேலேறி) நடனஞ்செய்த (நினது) அழகிய திருவடிகளை இப்பொழுதே எனது சிரசின்மேல் வைத்தருள்வாய்; (எ - று.)

அடங்கலும் என்றது, எஞ்சாமை குறித்தது. எய்த்தல் - இளைத்தல், மெலிதல். பாவிக்கு - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. பாபீ,

நாரீ, விரஹம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. பாவி - தீவினைசெய்தவன். மெய்ஞ்ஞானம் - பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் பரமாத்மஜீவாத்மஸ்வரூபங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையால் உணர்தல். உரகம் என்ற வடசொல் — மார்பினால் (ஊர்ந்து) செல்வதென்று பொருள்படும். பொன் தாள் - பொன்னினாலாகிய கழலென்னும் அணியை அணிந்த திருவடி யெனினுமாம்; இப்பொருளில், பொன் - கருவியாகுபெயர். வர கமடம் - வடமொழித்தொடர்.

கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேலேறி, ஐந்து தலைகளையுடைய அந்நாகம் எங்கெந்தப் படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத்தைத் துவைத்து அழுத்திகின்று அப்பாம்பின் வலிமையை அடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில், பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்துகாட்டியமை தோன்ற, 'உரகமடங்க நடித்த பொற்றாள்'; என்றார், "கானகமாமடுவிற் காளியனுச்சியிலே, தூய நடம்பயிலுஞ் சுந்தர," "காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டவன், நீண்முடியைந்திலு நின்று நடஞ்செய்து" என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயல்களையுங் காண்க. வர கமடம்கயலானாய் என்று தனியே எடுத்து, சிறந்தவனே யென்று கொள்ளினுமாம்; வர—வரன் என்பதன் விளி. (அஅ)

அகூ. மாதிரங்காதன்மனைவாழ்க்கை யென்றெண்ணிவான்
பொருட்கு
மாதிரங்காதம்பலவளைவீ ரின்னுமைந்தனென்றோர்
மாதிரங்காதபடிவணங்கீ ரரிமாவொடுகைம்
மாதிரங்காதமர்செய்கின்றசேடமலையனையே.

(இ - ள்.) காதல் மனை வாழ்க்கை—விருப்பத்துக்கு இடமான மனையாளோடுகூடி இல்லத்துவாழ்தலை, மாதிரம் என்று எண்ணி—மிக்க நிலையுள்ளதென்று நினைத்து, (அந்த இல்லறவாழ்வுக்கு உபயோகமாக), வான் பொருட்கு - மிக்க செல்வத்தை ஈட்டுதற்பொருட்டு, மாதிரம் - திக்குக்கள்தோறும், பல காதம் வளைவீர் - அநேக காததூரம் சுற்றியலைபவர்களே! இன்னும் மைந்தன் என்று ஓர் மாது இரங்காதபடி—இன்னமும் (உங்களைப்) புத்திரனென்று ஒருபெண் அன்பு செய்யாதபடி [இனியாயினும் பிறப்பற்று முத்திபெறுமாறு], அரிமாவொடு கைம்மா திரங்காது அமர் செய்கின்ற சேடமலையனை வணங்கீர் - சிங்கங்களோடு யானைகள் பின்வாங்காமற் போர் செய்யப்பெற்ற சேஷகிரியெனப்படுகிற திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானை வணங்குங்கள்; (எ - று.)

மீண்டும் பிறப்பில்லாதபடி யென்ற பொருளை 'இன்னும் மைந்தனென்று ஓர் மாது இரங்காதபடி' என்று வேறுவகையாற் கூறினது, **பிறிதினவிற்சியணி.** 'அரிமாவொடு கைம்மா திரங்காது அமர்செய்கின்ற' என்றது, மலைவளங் கூறியவாறும். கஜேந்திராழ்வானைப் பாதுகாத்தவனும் நரசிங்காவதாரஞ்' செய்தவனுமான திருவேங்கட முடையானைச் சார்ந்து அவனருள்பெற்ற யானைகளாதலால், சிங்கத்துக்கு அஞ்சுகின்றனவில்

யென்க. மஹாஸ்திரம், சேஷன் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. வான் - உரிச்சொல்: (௮௯)

௯௦. மலையினரக்கருடன்றெழுந்தாரென்றுமாமறைநூற்
கலையினரக்கருடனிந்திராதியர்காட்டச் செய்யுங்
கொலையின ரக்கருடனேறும் வேங்கடக்குன்றரென்று
லுலையினரக்கருடந்திலரேனுமென்னுள்ளவர்க்கே.

(இ - ள்.) மா மறை நூல் கலையினர் அக்கர் உடன் - சிறந்த வேத சாஸ்திரங்களாகிய கல்வியில் தேர்ந்த பிரமதேவரும் எலும்புமாலையைத் தரித்தவரான சிவபிரானுமாகிய இருமூர்த்திகளுடன், இந்திர ஆதியர்—இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், மலையின் அரக்கர் உடன்று எழுந்தார் என்று காட்ட - 'மலைகள்போல இராக்கதர்கள் உக்கிரங்கொண்டு ஓங்கினார்கள்' என்றுசொல்லி முறையிட, செய்யும் கொலையினர்—செய்த (அவ்விராக்கத) வதத்தையுடையவரான, அ கருடன் ஏறும் வேங்கடம் குன்றர் - அந்தக் கருடனாகிய வாகனத்தின்மேல் ஏறியருள்கிற திருவேங்கடமலையை யுடையவர், என்றால் - என்றுசொன்னால், அருள் தந்திலர் எனும் என் உள் அவர்க்கு உலையின் அரக்கு - (அவர் என்பக்கல்) கருணைபுரியாராயினும் அவர் விஷயத்தில் என்மனம் உலைக்களத்திலிட்ட அரக்காம் [நெகிழ்ந்து உருகும்] (எ—று)

பகவத் விஷயத்தில் தமக்குள்ள பக்திமிகுதியாலாகும் நெஞ்சுருக்கத்தை இதில் வெளியிட்டார். எம்பெருமான் அருள்புரிந்தாலும் புரியாவிட்டாலும் அவன் திறத்தில் அன்புசெலுத்துதல் முமுக்ஷுக்களுக்கு [முத்திபெற விரும்புவார்க்கு]க் கடமையாதல் காண்க. இச்செய்யுளை, விரகவேதனையுற்ற தலைவியின் கூற்றாகவுங் கொள்ளலாம். அரக்கர் - இராவணன் முதலியோர், பிரமன் திருமாலினிடம் வேத சாஸ்திரங்களை யோதிப் பிறர்க்கு வெளியிட்டதனால், அவனை, 'மாமறை நூற்கலையினர்' என்றார். அக்கர்—ருத்திராக்ஷ மாலையையுடையவரெனினுமாம். கலையினர், அக்கர் - உயர்வுப் பன்மை, இனி, மா மறை நூல் கலையினர் அக்கருடன் என்பதற்கு—சிறந்த வேத சாஸ்திரங்களில் வல்லவர்களான முனிவர்களும் யக்ஷர்களுமாகிய இவர்களோடு என்று உரைத்தலுமொன்று; அவ்வுரைக்கு, யக்ஷரென்ற வடசொல் அக்கரெனச் சிதைந்ததென்க, யக்ஷர் - பதினெட்டுத் தேவகணங்களுள் ஒருசாரார், யக்ஷராஜனான குபேரனுக்கு ராவணன் பகைவனானதனால், அரக்கரெழுச்சியை முறையிடுதற்கு இயக்கரும் உரியராவர். (௯௦)

[தோழி தலைமகளை ஏதங்கூறி இரவுவரல் விலக்கல்]

௯௧. உள்ளமஞ்சாய் வலியாய் வலியார்க்குமுபாயம்வல்லாய்
கள்ளமஞ்சாயுதங்கைவருமாயினுங் கங்குலினில்
வெள்ளமஞ்சார்பொழில்வேங்கடக்குன்றினில்வீழருவிப்
பள்ளமஞ்சாரல்வழிவரில்வாடுமிப்பாவையுமே.

(இ - ள்) (நீ), உள்ளம் அஞ்சாய் - (எதற்கும்) மனம் அஞ்சுகின்றா யில்லை; வலியாய்—வலிமையையுடையாய்; வலியார்க்கும் உபாயம் வல்லாய் - வல்லமையுடையவர்க்கும் உபாயங் கற்பிக்கும்படி உபாயம்வல்லே; கள்ளம் - களவும், அஞ்சு ஆயுதம் - பஞ்சாயுதங்களும், கைவரும்—(உனக்குப்) பழக்கமா யுள்ளன; ஆயினும்—, கல்குலினில் - இரவிலே, வெள்ளம் மஞ்சு ஆர் பொழில் வேங்கடம் குன்றினில்—வெள்ளமாகப் பொழிகின்ற மேகங்கள் தங்குகிற சோலைகளையுடைய திருவேங்கட மலையில், விழ் அருவி பள்ளம் - விழுகிற அருவிப் பெருக்கையுடைய பள்ளங்களோடு கூடிய, அம் சாரல் வழி - அழ கிய மலைப்பக்கத்து வழியாக, வரில் - (நீ) வந்தால், இ பாவையும் வாடும்— (நினது வரவை மகிழ்ச்சியோடு எதிர்பார்ப்பவளான) இப்பெண்ணும் வருந்துவள்; (எ - று.)

இயற்கைப் புணர்ச்சிபெற்ற தலைமகன் பின்பு தலைமகளினது தோழியி னுதவியைக்கொண்டு, தலைமகளைப் பகலிலும் இரவிலும் களவுநெறியில் ஏகாந்தத்திலே சந்தித்தல் இயல்பு; இது பகற்குறி இரவுக்குறி எனப்படும். தலைமகனது வேண்டுகோளின்படி ஒருநாள் இரவிற் குறிப்பிட்டதொரு சோலையினிடத்தே அத்தலைமகனையுந் தலைமகளையுஞ் சந்திக்கச்செய்த தோழி, பின்பும் அக்களவொழுக்கத்தையே வேண்டிய தலைமகனுக்கு, அவன் வரும்நெறியின் அருமையையும், அதுகருதித் தாங்கள் அஞ்சுதலை யுங் குறித்து 'நீ எந்த இடத்திலும் எந்தப்பொழுதிலும் அஞ்சாது வரக்கூடிய தேகபலம் மனோபலம் தந்திரம் வஞ்சனை படைக்கலத் தேர்ச்சி இவற்றை யுடையாயாயினும், நின்வரவு எங்கட்குத் துன்பமாகத் தோன்றுதலால், இனி இவ்விருளிடை நீ இங்ஙனம் வரற்பாலையல்லை' என்று கூறி விலக்குதல், இச்செய்யுளிற் குறித்த அகப்பொருள் துறையாம். இது, ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியின்பாற்படும்; (ஆறு - வழி, கிளவி - பேச்சு;) தலைவன் வரும் வழி மிகவும் இன்னாது, நீருடையது, கல்லுடையது, முள்ளுடையது, எற் றிழிவுடையதுகள்ளர் புலி கரடி யானை பாம்பு முதலிய கொடிய பிராணி களையுடையது என்று கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லுவதென்க. இதில் மெய்ப் பாடு—அச்சம், இதன் பயன் - வெளிப்படையாகவந்து மணஞ்செய்துகொள்ளு தலை வற்புறுத்துதல். ஐவகைநிலங்களுள் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ் சியாமென்பதும், புணர்ச்சி குறிஞ்சித்திணைக்கு உரிய பொருளென்பதும், "குறிஞ்சி, கூதிர்யாம மென்மனார் புலவர்" என்றபடி பெரும்பொழுதி னுட் கூதிர்காலமும் சிறுபொழுதினுள் நள்ளிரவும் குறிஞ்சிக்கு உரிய கால மென்பதும் அறியத்தக்கன.

சாரல் - மலையைச் சார்ந்த பக்கம். 'இப்பாவை' என்றது, தலைமகளை; உம்மையால், தோழி தான் வாடுதலையும் உணர்த்தினளாம். இரணியன் இராவணன் முதலியோர் எவ்வளவோ சாமர்த்தியமாக வேண்டிப்பெற்ற வரங்களெல்லாம் ஒவ்வொருவகையால் ஒதுங்கும்படி சூழ்ச்சி செய்து அவர் களை யழித்தமையும், துரியோதனன் முதலியோர் செய்த அளவிறந்த சூழ்ச்சி கட்கெல்லாம் மேம்பட்ட சூழ்ச்சிசெய்து அவர்களைத் தொலைத்தமையும் பற்றி, 'வலியார்க்கு முபாயம் வல்லாய்' என்றார்.

அஞ்சாமை, வலிமை, தந்திரம், மாயை, ஐம்படை இவற்றையுடைமையால் எவ்வகைச் செயலையுஞ் செய்யவல்லவனான சர்வேசுவரன், இருள்போலப் பொருள்களை உள்ளபடி எளிதிற் காணவொண்ணாது மறைப்பதான மாயையின் பிரசாரத்தையுடைய இந்த இருள்தருமாஞாலத்திலே ஐயங்கார் வாழும்பொழுது அவரது நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணுக்கு ஒரேசமயத்து இலக்காகி மறைய, நிரந்தராநுபவத்திலே பிரியமுடையரான ஐயங்கார் அவ்வளவிலே திருப்திப்படாததோடு, பொங்கும் பரிவுடைய பெரியாழ்வார் போல, எம்பெருமானுடைய ஸர்வசக்தித்வம் முதலிய திவ்விய குணங்களைக் கருதுதற்கு முன்னே எதிர்ப்பட்ட சௌந்தர்ய சௌகுமார்யங்களில் ஈடுபட்டு, 'காலாதீதமான வைகுண்டத்திலே யிருக்கின்ற இவ்வரும்பொருள் காலம் நடையாடப்பெற்ற இவ்வுலகத்தில் வந்து புலனாதலால் இதற்கு என்ன தீங்கு வருமோ?' என்று அதிசமானபயசங்கை கொண்டவராக, அந்த அதிசங்கையை ஐயங்காரது அன்பர்கள் எம்பெருமான் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து, இனி இவர்க்கு இவ்வகை கலக்கமுண்டாகாதபடி இவரைக் காலாதீதமான வைகுண்டத்திற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். விவரம் கேட்டுணர்க. (௯௧)

௯௨ பாவையிரங்குமசோதைக்கு முத்துப் பதுமச்செல்விக்
கேவையிரண்டன்ன கண்மணிநீல மிருசரணப்
பூவையிரந்தவர்க்கின்பவளம் புல்லசுரர்க்கென்று
மாவையிரந் திருவேங்கடத்தோங்குமரகதமே.

(இ - ள்.) திருவேங்கடத்து ஓங்கும் மரகதம் - திருவேங்கடமலையின் மீது உயர்ந்து தோன்றுகின்ற மரகதரத்தினம்போல விளங்குந் திருமேனி நிறத்தையும் ஒளியையுமுடைய பரம்பொருளானது,— பாவை இரங்கும் அசோதைக்கு - சித்திரப் பிரதிமைகளும் (இவ்வகையழகு எமக்கு இல்லையே யென்று) இரங்கும்படியான [கட்டழகுடைய] யசோதைக்கு, முத்து—(அருமையால்) முத்துப்போலும்; பதுமம் செல்விக்கு - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற செல்வத்தலைவியான திருமகளுக்கு, இரண்டு ஏவை அன்ன கண் மணி நீலம் - (அருமையால்) இரண்டு அம்புகளைப்போன்ற கண்களிலுள்ள கருவிழிபோலும்; இரு சரணம் பூவை இரந்தவர்க்கு - உபயதிருவடித் தாமரைமலர்களைப் பிரார்த்தித்தவர்கட்கு, இன்ப வளம் - பேரின்பப் பெருக்காம்; புல் அசுரர்க்கு - இழிகுணமுடைய அசுரர்கட்கு, என்றும் - எப்பொழுதும், மா வையிரம்—பெரும்பகையாம்; (எ - று.)

திருவேங்கடத்து ஓங்கும் மரகதரத்தினமொன்றே யசோதைத்தாய்க்கு முத்தாகவும், பெரியபிராட்டிக்கு நீலமணியாகவும், அடியார்க்குப் பவளமாகவும், அசுரர்க்கு வைரமாகவும் ஆகின்றது எனச் சொற்போக்கில் ஒருவகை வியப்புத் தோன்றக் கூறியது, **பலபட்டடைப்புனைவணி.** இதில் பஞ்சரத்தினங்களின்பெயர் அமைந்திருப்பது காண்க. யசோதை - கண்ணனை வளர்த்த தாய்; அருமைக்குழந்தையாகிய கண்ணன் அவளால் 'முத்து' என்று பாராட்டப்படுதல்பற்றி, 'யசோதைக்கு முத்து' என்றார். அம்பைக்குறிக்கும் ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய 'ஏ' என்ற பெயர்ச்சொல், 'ஐ' என்றஇரண்டனுருபை யேற்கும்போது "ஏமுனிவ்விருமையும்" என்றபடி

வகாரவுடம்படுமெய்பெற்று 'எவை' எனநின்றது. மணிநீலம் = நீலமணி: கருமணி, கருவிழி, இதுவும், அருமைபாராட்டப்படுதற்கு உவமம். 'இன்ப வளம்' எனவே, பேரின்ப மென்றும்; வளம் - சிறப்பு. அஸுரர் என்ற வட சொல்-தேவர்கட்கு எதிரானவரென்றும், (சுரர் - தேவர்), பாற்கடலினின்று உண்டான சுரையைப் பானஞ்செய்யாதவரென்றும் (சுரை — மது), பகைவருயிரைக் கவர்பவரென்றும் (அஸு—உயிர்) காரணப்பொருள்படும். மர் வைரம் - தவறாது அழிப்பவ னென்றபடி. வைரம்என்பது வையிரம் எனப் போலிவிகாரம்பெற்றது, திரிபுநயத்தின்பொருட்டு. மரகதம் - பச்சையிரத்தினம்; நிறமும் ஒளியும்பற்றி, 'மரகதம்' என்றார்: மரகதம்போன்ற எம்பெருமானை மரகதமென்றது, உவமையாகுபெயர். (கூஉ)

கூங. மரகதத்தைக்கடைந்தொப்பித்ததொத்தன வாழ்த்தினர்த
நரகதத்தைத்தள்ளிவைகுந்தநல்கின நப்பின்னையாம்
விரகதத்தைக்குவிடையேழ்தழுவின வேங்கடவன்
குரகதத்தைப்பிளந்தான்றோள்களாகியகுன்றங்களே.

(இ — ள்.) குரகதத்தை பிளந்தான் — குதிரைவடிவாய்வந்த (கேசியென்னும்) அசுரனை|வாய்பிளந்தழித்தவனான, வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய, தோள்கள் ஆகிய-புயங்களாகிய, குன்றங்கள் - மலைகள், [மலைகள்போன்ற தோள்களானவை].—மரகதத்தை கடைந்து ஒப்பித்தது ஒத்தன - மரகதமென்னும் பச்சையிரத்தினத்தைக் கடைந்து ஒப்பனைசெய்தாற் போன்றன; வாழ்த்தினர்தம் - (தம்மை) வாழ்த்திய மெய்யடியார்களுடைய, நரக தத்தை — நரகதுன்பங்களை, தள்ளி — ஒழித்து, வைகுந்தம் நல்கின - (அவர்கட்குப்) பரமபதத்தைக் கொடுத்தன; நப்பின்னை ஆம் - நப்பின்னைப்பிராட்டியாகிய, விரக தத்தைக்கு — ஆசைநோயால் தவிக்கப்பட்டவளான பெண்ணை மணஞ்செய்தற்பொருட்டு, விடை ஏழ் தழுவின — ஏழெருதுகளைத் தழுவி வலியடக்கின; (எ — று)—இது, புயவகுப்பு.

நிறமும், ஒளியும் திரண்டுருண்டு செய்ப்புடைமையும்பற்றி, 'மரகதத்தைக்கடைந் தொப்பித்த தொத்தன' என்றார். பின்னையென்பது - அவள் பெயர்; ந - சிறப்புப்பொருளுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல்: நச்செள்ளை, நப்பாலத்தன், நக்கீரன் என்றாற்போல; நம்பின்னையென்பதன் விகாரமுமாம். நற்பின்னை யென்பாரு முளர். விரஹதப்தா, வருஷம் என்ற வடசொற்கள். விரகத்தை, விடை என்று விகாரப்பட்டன. விரகம் - காதல்நோயையுடைய தத்தைக்கு - கிளிபோன்ற [இன்மொழிபேசுகின்ற] பெண்ணுக்கு என்று உரைப்பாரு முளர். நப்பின்னையின் தந்தை கந்யாசுல்கமாகக்குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவேசம் பெற்ற எழெருதுகளையும் கண்ணன் எழு திருவுருக்கொண்டுசென்று வலியடக்கித் தழுவினதற்கு முன்னமே அக்கண்ணபிரான்பக்கல் காதல்கொண்டிருந்தமை தோன்ற, 'நப்பின்னையாம் விரகதத்தைக்கு விடையேழ்தழுவின' என்றார்.

குரகதம் என்ற வடசொல், (ஒற்றைக்) குளம்புகளாற் செல்வதென்று பொருள்படும். பருத்தவடிவமும் வலிமையும் படைக்கலங்களால் அழித்தற் கருமையும்பற்றி, தோள்கள் குன்றங்க ளெனப்பட்டன. குன்றங்கள்

என்ற உபமானப்பொருள், ஒத்தலும் வைகுந்தகல்குதலும் விடையேழுதழுவுதலுமாகிய செய்கையிற் பயன்படும்பொருட்டு உபமேயமாகிய தோள்களினுருவத்தைக் கொள்ளத் திரிதலால், 'தோள்களாகிய குன்றங்கள்' என்றது திரிபணி; உருவக மன்று, குன்றங்கள் என்ற ஈற்றில் நின்ற சொல், முன்னுள்ள ஒத்தன நல்கின தழுவின என்ற முற்றுக்களோடு முடிந்தது, கடைநிலைத்தீவகம். (௯௩)

௯௪. குன்றுகளத்தனையுங்கடறாரக்குவித்திலங்கை
சென்றுகளத்தனைவோரையுமாய்த்துத்திருச்சரத்தா
லன்றுகளத்தனையட்டானை யப்பனை யாய்மகடோ
டுன்றுகளத்தனை யேத்தவல்லார்க்கில்லை துன்பங்களே.

(இ — ள்.) குன்றுகள் அத்தனையும் - மலைகளையெல்லாம், கடல் தூர குவித்து - கடல்தூர்ந்திடும்படி (வாநரங்களைக்கொண்டுகொணர்ந்து) ஒருங்கு சேர்த்து (அணைகட்டி), இலங்கை சென்று - (அதன்வழியாகப்) போய் இலங்காபுரியைச் சார்ந்து, களத்து அனைவோரையும் மாய்த்து - போர்க்களத்தில் அரக்கர்களெல்லாரையுங் கொன்று, திரு சரத்தால் - சிறந்த அம்பினால்[பிரமாஸ்திரத்தால்], அன்று - அந்நாளில், களத்தனை [கள்ளத்தனை]- வஞ்சகனான இராவணனை, அட்டானை - கொன்றவனும், ஆய் மகள் தோள் துன்று களத்தனை - இடைச்சாதிமகளான நப்பின்னையினது கைகளால் தழுவப்பட்ட கழுத்தையுடையவனுமான: அப்பனை - திருவேங்கடமுடையானை, ஏத்த வல்லார்க்கு — துதிக்கவல்லவர்கட்கு, துன்பங்கள் இல்லை — எவ்வகைத் துன்பமும் உளவாகா; (எ — று.)

இராவணன் சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்ந்துசென்றதனால், 'கள்ளத்தன்' எனப்பட்டான். களத்தன் - தொகுத்தல்விகாரம். ஆய் — சாதிப்பெயர். தோள் - இங்கே, கை; சீவக சிந்தாமணியில் "தோளூற்றொர் தெய்வந்துணையாய்" என்றவிடத்திற் போல. (௯௪)

௯௫. துன்பங்களையுஞ் சனனங்களையுந் தொலைவறுபே
ரின்பங்களையுங்கதிகளையுந்தரு மெங்களப்பன்
றன்பங்களையும்படிமூவரைவைத்துத்தாரணியும்
பின்பங்களையுமிழுதுமுண்டானுடைப்பேர்பலவே.

(இ - ள்.) மூவரை-(பிரமன் சிவன் இலக்குமி என்ற) மூன்றுபேரை, தன் பங்கு அளையும்படி — தனது திருமேனியின் பாகங்களிலே பொருந்தும்படி, வைத்து—, தாரணியும் - (கற்பாந்தகாலத்திலே) பூமியையும், பின்பு- பிறகு [கிருஷ்ணாவதாரத்திலே], அங்கு-அவ்விடத்தில் [திருவாய்ப்பாடியில்] அளையும் இழுதும் - தயிரையும் நெய்யையும், உண்டான் - அமுதுசெய்தவனான, எங்கள் அப்பனுடை — எமது திருவேங்கடமுடையானுடைய, பேர் பல - பல திருநாமங்கள்,—துன்பங்களையும் — (தம்மைச் சொன்னவர்களுடைய) கிலேசங்களையொழிக்கும்; சனனங்களையும்—பிறப்பை வேரோடு அழிக்கும்; தொலைவு அறு பேர் இன்பங்களையும் கதிகளையும் தரும் - முடிவில்லாத பேரின்பங்களையும் சிறந்தபதவிகளையும் தரும்; (எ — று.)

இது, திருநாம மகிமை. ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது திருமேனியில் திருநாபியிலே பிரமனையும், வலப்பக்கத்திலே சிவனையும், திருமார்பிலே திருமகளையும் வைத்திருத்தலை, 'தன்பங்களையும்படி மூவரை வைத்து' எனக்குறித்தார், மூவர் – தொகைக்குறிப்பு. தொலை 'வறு பேரின்பம் – ''அந்தமில் பேரின்பம்.'' 'உண்டானடிப்பேர்பல' என்றபாடத்துக்கு, எம்மானுடைய திருவடிகளின் திருநாமங்கள் பலவென்க; அடி - தொன்று தொட்டுவருகிற எனினுமாம். (கூ௫).

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி, கடலைநோக்கி இரங்கிக்கூறல்.]

கூசு. பலகுவளைக்குட்சிலகஞ்சம்போலும்படிவவப்ப
னலகுவளைக்குமுன்னுண்டா னின்மாட்டுநணுகிலனோ
வுலகுவளைக்குங்கடலே நின்கண்முத்துகுத்திரங்கி
யிலகுவளைக்குலஞ்சிந்தித்துஞ்சாயின்றிராமுற்றுமே.

(இ – ள்,) உலகு வளைக்கும் கடலே – உலகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கிற கடலே!—நின் கண் முத்து உகுத்து-உனதுகண்ணினின்று முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகளைச்சொரிந்து [உன்னிடத்தினின்று முத்துக்களைச் சிந்தி], இரங்கி – புலம்பி [ஒலித்து], இலகு வளை குலம் சிந்தி – விளங்குகின்ற கைவளைகளின் வரிசையைக் கீழேசிந்தி [விளங்குகிற சங்குகளின் கூட்டத்தை வெளியேசிதறி], இன்று இரா முற்றும் - இன்றை யிராப்பொழுது முழுவதும், துஞ்சாய் - தூங்குகின்றாயில்லை [அமைதிகொண்டிருக்கின்றாயில்லை]; (ஆதலால்), பல குவளைக்குள் சில கஞ்சம் போலும் படிவம் அப்பன்- பலநீலோற்பலமலர்களின்இடையிடையே சில செந்தாமரைமலர்கள் (பூத்தன) போன்ற திருமேனியையுடைய ஸ்வாமியான, அளைக்கு முன் நலகு உண்டான் – (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) வெண்ணெயையுண்பதற்குமுன்னே (கற்பாந்தகாலத்திலே) நல்ல பூமியை விழுங்கியவனுமான தலைவன், நின் மாட்டும் நணுகிலனோ - (என்னிடத்திற்போலவே) உன்னிடத்திலும் வந்து சேர்ந்திலனோ? (எ - று.)

இதற்குத் துறைவிவரம், கீழ் கக-ஆஞ்செய்யுட்குக் கூறியதுகொண்டு உணர்க. அது, தோழி கூற்று; இது, தலைவிகூற்று. இது, கடலைநோக்கித் தன்னோடொப்பத் துன்பமுறுவதாகக்கருதிக் கூறியது. இங்ஙனம் தலைவி சொல்லுதலின் பயன் – தலைமகன்கேட்பின், விரைவில் வெளிப்படையாக மணம்புரிந்துகொள்வான்; தோழி கேட்பின், தலைவனுக்குச்சொல்லி விரைவில் மணம்புரிந்துகொள்ளச்செய்வாள்; யாரும் கேளாராயின், தலைவிதானே சொல்லி ஆறினளாம். 'நின்மாட்டும்நணுகிலனோ' என்பதற்கு - (இத்தலைவியிடத்திற்போலவே) உன்னிடத்திலும் வந்து சேர்ந்திலனோ? என்று பொருள்கொண்டு, இதனையும் தோழிகூற்றென்றலுமாம். இதுவும், **செம்மொழிச்சிலேடையுவமையணி** கொண்டது. 'நின்கண் முத்துகுத்து' என்றது முதலிய தொடர்கள் இருபொருள்பட்டமை காண்க.

பல குவளைமலர்கள் – எம்பெருமானது நீலநிறமுள்ள திருமேனிக்கும், அவற்றிடையே சிலசெந்தாமரைமலர்கள்-வாய் கண் கை உந்தி பாதம் ஆகிய

திருவவயவங்கட்கும் உவமை. கஞ்சம்—நீரில் தோன்றுவதென்று பொருள் படும்: கம் - நீர். நல - தொகுத்தல். கு - வடசொல். நின்மாட்டும், உம்—இறந்தது தழுவியது, முத்து - நீர்த்துளியைக் குறிக்கும்போது, உவமையாகு பெயர்.

எம்பெருமானது பிரிவையாற்றாமல் வருந்துகின்ற ஐயங்கார் தமக்கு உள்ள கலக்கத்தால் கண்ணெதிர்ப்படுகிற பொருள்களையெல்லாம் தம்மைப்போலவே எம்பெருமானதுபிரிவினால் வருந்துகின்றனவாகக்கொண்டு, கடலை நோக்கி 'நீயும் நான்பட்டது படுகின்றனையோ?' என்று வினவுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். தம்மைப்போலவே பிறரையும் பாவித்தல், பெரியோ ரியல்பு. வளைக்குலம் சிந்துதல் — அடிமைக்கு அறிகுறியான ஆத்மகுணங்கள் குலையப்பெறுதல்; பாரதந்திரியம் நீங்கி ஸ்வாதந்திரியம் மிகுதல். (கசு)

[நீட்டித்து வந்த தலைவனோடு தலைவி ஊடிப்பேசுதல்.]

கஎ. முற்றிலைப்பந்தைக் கழங்கைக் கொண்டோடினை முன்னும் பின்னு
மற்றிலைதீமை யவைபொறுத்தோந் தொல்லையாலினிளங்
கற்றிலைமேற்றுயில் வேங்கடவா வின்றுன்கான்மலராற்
சிற்றிலைத்தீர்த்ததற்குப்பெருவீட்டினைச் செய்தருளே.

(இ-ள்.) தொல்லை—முற்காலத்தில் [பிரளயகாலத்தில்], ஆலின் இளங் கன்று இலைமேல் — இளமையான ஆலங்கன்றினது இளந்தளிரின்மேல், துயில் — பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரை செய்த, வேங்கடவா—திருவேங்கடமுடையானே!—முன்னும்—முன்னரும், (நீ எம்முடைய), முற்றிலை — சிறுமுறத்தையும், பந்தை—பந்தையும், கழங்கை—(ஆடுதற்குஉரிய) கழற்காய்களையும், கொண்டு ஓடினை—எடுத்துக்கொண்டு ஓடினாய்: பின்னும் தீமை அற்றிலை - பின்பும் (எம்பக்கல்) தீங்குசெய்தலை ஒழிந்தாயில்லை; அவை பொறுத்தோம் — அப்பொல்லாங்குகளையெல்லாம் யாம் பொறுத்திட்டோம்; இன்று — இப்பொழுது, உன் கால் மலரால் — உனது திருவடித்தாமரையினால், சிற்றிலை தீர்த்தற்கு-(யாம்மணல்கொண்டு விளையாட்டாக அமைத்த) சிறுவீட்டைச் சிதைத்ததற்கு ஈடாக, பெரு வீட்டினை செய்தருள்-பெரியதொரு வீட்டை (எமக்கு)க் கட்டிக்கொடுப்பாய்; (எ - று.)

இன்றியமையாததொரு காரியத்தினிமித்தம் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் மீண்டுவருவதாகக் குறித்த பருவத்தில் வாரானாய்க் காரியவசத்தாற் சிறிதுநீட்டிக்க, அதற்குள்ளே தலைவி 'தலைவன்வாராதது, என்னை உபேக்ஷித்து என்னினும் அழகுசிறந்த வேறுபலமகளிர்பக்கல் உறவுகொண்டதனாலாம்' என்று எண்ணிப் பிணங்கி 'இனி அவன் வந்தாலும் நாம் முகங்கொடுப்பதில்லை' என்று நிச்சயித்துத் தனது தோழியரையும் தான்வளர்த்த கிளி பூவை முதலிய பேசும்பறவைகளையும் தன்வழிப்படுத்திவைத்துக் கொண்டு ஓரிடத்திலே அவர்களோடு விளையாடுகிற வியாஜத்தாற் பராமுகமாயிருக்க, பின்பு மிக்க அன்போடு வெகுவிரைவாக மீண்டுவந்த தலைவன்

பிரணயகோபத்தால் அணுகவொண்ணாதபடி யிருக்கின்ற இவளிருப்பைக் கண்டு வருந்திச் சிந்தித்து அருகிற்சென்று தோழியர்மூலமாக இவளுடைய ஊடலைத் தீர்க்கக் கருதி நோக்கியவிடத்து, அவர்களும் தலைவியின்கோட்பாட்டின்படி தங்களில் ஒருமித்து அவனை அநாதரித்து முகம்மாறி மிக்க கோபங்காட்ட, அவ்வாயிலைப் பெறுனய்க் கிளி பூவை முதலியவற்றைக் கொண்டு ஊடல்தணிக்கப்பார்த்து அவையும் தலைவியின் சங்கேதப்படி தன்னை உபேக்ஷித்ததனால் அவ்வாயிலையும் பெறாது மிகவருத்தமுற்று, அசேதநமாகையால் தன்னை உபேக்ஷித்துப்போகமாட்டாமல் அங்குக்கிடந்த இவளுடைய விளையாட்டுக்கருவிகளான முற்றிலையும் பந்தையும் கழங்கையும் எடுத்து அவற்றைத் தன் உடம்பின்மேற்படவைத்துத் தழுவியும் அன்போடு நோக்கியும் கண்களில் ஒற்றியும் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு தான் ஒருவாறு ஆறித் தனதுகாதலையும் தலைவிக்குப் புலப்படுத்த, அச்செயல்களையெல்லாம் அவள் வேறுசில மகளிரைப் பிரிந்த ஆற்றாமையால் இவன்செய்கின்றன வெனக்கொண்டு சீற்றங்காட்டி உறவறப்பேச, முதலில் தலைவி நோக்கையும்பெறாதிருந்த அத்தலைவன், முகம்பார்த்து அவ்வளவு வார்த்தை பேசப்பெற்றதையே தாரகமாகக்கொண்டு, அவ்வார்த்தைகட்கு ஏற்றவிடைகள் சொல்லுகிறவியாஜத்தாற் பேச்சுவளர்த்திக்கொண்டே மேன்மேல் நெருங்கிக் கிளிபூவைகளோடுகொஞ்சிப்பேசுதல், அருகிற்கிடந்த அவரது விளையாட்டு மரப்பாவையை யெடுத்தல், அவள் கையிலுள்ள பாவையைத் தொட்டுப் பறித்தல், அங்கு நில்லாமல் தோழியருடன் அப்பாற்செல்லப்புக்க அவளைக் கைகளால் வழி மறித்துத்தடுத்தல் முதலியன செய்து அவளை ஊடல் தணிக்க முயன்றவிடத்தும் அவள் சினந்தணியாள் போன்று தனது உள்ளக் காதலைப் புலனாகாதபடி மறைத்துக்கொண்டு அவனைப் புறக்கணித்துத் தோழியரோடு மணலிற் சிற்றிலிழைத்து விளையாடா நிற்க, இவளது கடைக்கண் பார்வையை ஏதேனும் ஒருவிதத்தாற்பெற்றுத் தான் உய்யலாமென்று பார்த்து அவன் இவளமைத்தசிற்றிலைத் தன்கால்களாற்சிதைக்க, அப்பொழுது அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து அவனது கண்ணழகு முதலியவற்றால் நெஞ்சுருகி நிலைகலங்கியவளவிலும் அவள் முந்தின புலவியின் தொடர்ச்சியாற் சிறிது ஊடல்காட்டிப் பேசியது. இது, திருவாய்மொழியில் ஊடற் பாசுரமான "மின்னிடை மடவார்கள்" என்ற திருப்பதிகம் முழுவதும் இச் செய்யுட்கு மூலமாம்.

"பின்னும் அற்றிலை தீமை' என்றது — கிளிபூவைகளோடு கொஞ்சிப் பேசுதல், மரப்பாவையை யெடுத்தல், கையிற் பாவைபறித்தல், வழி மறித்தல் முதலியவற்றைக் குறித்தது. 'பொறுத்தோம்' என்றதை, உயர்வு பற்றிவந்த தனித் தன்மைப் பன்மை யென்றாவது தோழியரையும் கூட்டிச் சொன்ன உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை என்றாவது கொள்க. 'ஆலினிலைமேல் துயில் வேங்கடவா' என்றது, கல்பாந்த காலத்திலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சிறு குழந்தை வடிவாய்ப் பிரளயப் பெருங்கடலிலே ஆதிசேஷனது அம்சமானதோர் ஆலிலையின் மீது பள்ளிகொண்டு அறிதுயில் செய்தருள்கின்றனனென்ற வரலாறு பற்றி, இங்கு இதுகூறி விளித்தது, நினது செயற்கரியன செய்யுந்திறம் விசித்திர மென்றவாறும். 'பெருவீட்டினைச் செய்தருள்' என்றது, இனி என்னைப் பிரியாது என்னுடன் என்றுங் கூடியிருந்து

சிறந்த இல்வாழ்க்கையின்பத்தைத் தந்தருள்வாயென்று வேண்டுகிற குறிப்பாதலால் இது, ஊடல் தணிகிற நிலைமையில் நிகழ்ந்த பேச்சென்க.

தொல்லை — தொன்மை; 'ஐ' விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். இது, பண்பாகுபெயராய், பழையநாளைக் குறித்தது. கன்று + இலை = கற்றிலை: மென்றொடர், வேற்றுமையில் வன்றொடராயிற்று. 'கன்று' என்றது, இங்கு மரத்தின் இளமைப்பெயர்; இளமரம். பிரளயப்பெருங்கடலிற் புதிதாகத்தோன்றியதோ ராலமரத்தின் இளமையானஇலை யென்பார், 'ஆலினிளங்கற்றிலை' என்றார்.

'முற்றில்' என்றது, கொள்வன தவிர்வன ஆய்ந்துணரவல்ல விவேகத்தை. 'பந்து' என்றது, சரீரத்தை; ஸத்வகுணம் ரஜோகுணம் தமோகுணம் என்கிற மூன்று குணங்களோடு விசித்திரமான கர்மமாகிய கயிறுகொண்டு கட்டிஎம்பெருமான் அந்தராத்மாவாயிருந்து செலுத்த, விழுந்தும் எழுந்தும் சுழன்றும் உழன்றும் சமயபேதத்தால் விரும்பவும் வெறுக்கவும் படுவதான உடம்பு, செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூல் கொண்டு புனையப்பட்டு உரியவர் விளையாட்டாகச் செலுத்த விழுந்து எழுந்து சுழன்று உழன்று கூடிய நிலையில் விரும்பவும் கூடாத நிலையில் வெறுக்கவும் படுவதான பந்தென்னத் தகும். 'கழங்கு' என்றது, ஐம்பொறிகளை: ஐம்புலநுகர்தற்கருவியான பஞ்சேந்திரியங்கள், சிறுகி அஞ்சாயிருக்கிற விளையாட்டுக்கருவியான கழங்குகளெனப்பட்டன. இவற்றை முன்பு அவன் கொண்டு ஓடியதாவது இவருடைய விவேகம் முதலியவற்றை முன்னமே அவன் இவர்வசமின்றித் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டமை, மற்றும் இவருடைய ஐம்புலன் முதலியவற்றையும் அவன் வலியத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டதை 'பின்னும் அற்றிலை தீமை' என்று குறித்தார். இடையிலே அவன் உபேக்ஷித்து விட்டதாக இவர் கருதிக் கொண்ட வெறுப்பினால், அத்தன்மையையே 'தீமை' என்றார். 'அவை பொறுத்தோம்' என்றது, நீ செய்கின்ற செயல்கட்கெல்லாம் இலக்காம்படி யாம் பரதந்திரமாயிருந்தோ மென்றபடி; பன்மை, தனித்தன்மைப் பன்மை யென்றாவது, அன்பர்களைக் கூட்டிச்சொன்ன தென்றாவது கொள்ளத்தக்கது. 'தொல்லையாலினிளங்கற்றிலைமேல் துயில் வேங்கடவா' என்றது, லோகரக்ஷணத்தில் ஜாக்கிரதையுள்ளவனே யென்றபடி. 'இல்' ஆவது போகாநுபவத்திற்கு உரிய இடம். 'சிற்றில்' என்றது, சிற்றின்பநுகர்ச்சிக்கு உரியப் பிரபஞ்சவாழ்க்கையை. இவ்வகை நிலையிலா வாழ்க்கையைத் தாராமல் பெரு வீடான பரமபதத்தைத்தந்தருள்க வென்பது, இறுதிவாக்கியத்தின் கருத்து. இடையீடுள்ள நினது அநுபவமாயின் எமக்கு வேண்டா: நிரந்தராநுபவம் தந்தருள்வதானால் தந்தருள் என்ற போக்கு அமைய 'பெருவீட்டினைச் செய்தருள்' என்றதனால், இது மகஸ்தாபந்தீர்கிற நிலையில் நிகழ்ந்த பேச்சென்க.

(கள)

கஅ. அரும்பாதகன்பொய்யன்காமுகன்கள்வனருள்சிறிதும்
அரும்பாதகன்னெஞ்சனுரூச்சினத்தனவாவினின்றுந்
திரும்பாதகன்மத்தனனேற்குச்சேடச்சிலம்பமர்ந்த
திரும்பாதகஞ்சந்தரிலதுகாணுன்றிருவருளே.

(இ—ள்.) அரும் பாதகன் - (போக்குதற்கு) அரிய பாவங்களையுடையவனும், பொய்யன் - பொய்பேசுபவனும், காமுகன் - சிற்றின்பவிருப்பமுடை

யவனும், கள்வன்—களவுசெய்பவனும், அருள் சிறிதும் அரும்பாத கல் நெஞ்சன் - கருணையென்பதுசிறிதேனுந்தோன்றப்பெறாத கல்லைப்போன்ற கடின சித்தமுடையவனும், ஆறா சினத்தன் - தணியாக்கோபமுள்ளவனும், அவாவினின்றும் திரும்பாத கன்மத்தன் —ஆசையினின்று மீளாத கருமத்தை யுடையவனும், ஆனேற்கு - ஆகிய எனக்கு, சேடன் சிலம்பு அமர்ந்து அதிரும் பாத கஞ்சம் தரில் - திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளி(ப் பாததண்டைகள்) ஒலிக்கப்பெற்ற (நினது) திருவடித்தாமரைமலர்களைக் கொடுத்தால், அதுகாண் உன் திரு அருள் — அதுவன்றோ உனது மேலானகருணையாம்; (எ — று)—காண் - தேற்றம்.

தீக்குணந் தீச்செயல்கட்கெல்லாங் கொள்கலமான என்னை உன் திருவடிக்கு ஆளாக்கிக்கொள்ளுதலே நினது திருவருட்குச் சிறப்பு என்பதாம். எம்பெருமானுக்கு இயல்பில் அடிமையாகவுள்ள தமது ஆத்மாவை அங்ஙனம் எண்ணாது ஸ்வதந்திரமென்று எண்ணுதல் அவனுக்கு உரியபொருளைக் களவுசெய்த தாகுதலால், அங்ஙனம் அகங்காரமுடையே னென்பார், தம்மை 'கள்வன்' என்றார். "அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்க்குமெஞ்ஞான்றுந் தவா அப்பிறப்பீனும்வித்து" என்றபடி அவா கர்மத்துக்கு மூலகாரணமாதலால், 'அவாவினின்றுந் திரும்பாத கன்மம்' எனப்பட்டது- சிலம்பு - மலை. அணியப்பட்ட ஆபரணத்தின் அதிர்ச்சியை அணியும்உறுப்பான திருவடியின் மேலேற்றிச் சொன்னது, இடத்துநிகழ்பொருளின் தொழிலை இடத்தின்மேற் சார்த்திக்கூறிய உபசாரவழக்கு.

சேஷன் என்ற பெயர் - (பிரளய காலத்திலும் அழியாது) சேஷித்திருப்பவனென்று காரணப் பொருள்படும்; சேஷித்தல்—மிச்சப்படுதல். ஈற்றடியில், 'திருப்பாதகஞ்சம்' என்பது மெலித்தல் விகாரம் பெற்றுவந்ததெனக்கொண்டு, சேஷகிரியில் நின்ற திருவடித்தாமரை மலர்கள் என்று உரைகொள்ளுதலும் உண்டு. (கஅ)

கக திருமந்திரமில்லை சங்காழியில்லை திருமணில்லை
தருமந்திரமொன்றுஞ் செய்தறியீர் செம்பொற்றானவனை
மருமந்திரங்கப்பிளந்தான் வடமலைவாரஞ் செல்லீர்
கருமந்திரண்டதை யெத்தாற்களையக்கருதுதிரே.

(இ - ள்) (பேதைச்சனங்களே! உங்கள் பக்கல்), திரு மந்திரம் இல்லை- பெரிய திருமந்திரமெனப்படுகிற திருவஷ்டாக்ஷர மகாமந்திரம் இல்லை; சங்கு ஆழி இல்லை - சங்கசக்கர முத்திரை இல்லை: திருமண் இல்லை—திருமண்காப்பும் இல்லை: தருமம் திரம் ஒன்றும் செய்து அறியீர் - (எம்பெருமானைச் சரணம்டைதலாகிய சரணாகதி) தருமத்தை நிலையாகச் சிறிதும் செய்துபயின்றீரில்லை; செம் பொன் தானவனை—சிவந்த பொன்னின் நிறமுள்ள இரணியாசுரனை, மருமம் திரங்க - மார்பு வருந்த, பிளந்தான் — (நரசிங்கமூர்த்தியாய்ப்) பிளந்திட்டவனான எம்பெருமானுடைய, வட மலை வாரம் - திருவேங்கடமலையின் அடிவாரத்திலேனும், செல்லீர் - சென்றீரில்லை; (இத்தன்மையரானநீங்கள்), கருமம் திரண்டதை எத்தால் களைய

கருதுதிர் - (உங்கள்) ஊழ்வினை தொகுதிப்பட்டுள்ளதை எவ்வாற்றால் நீக்க நினைக்கிறீர்கள்? (எ - று).

பிரபத்தி மார்க்கத்திலிழிந்து, துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலந சீலனான எம்பெருமானுடைய திவ்விய தேசத்தைச் சார்ந்து, ஊழ்வினையொழித்து வாழ்வீர்களென்று அவைஷ்ணவர்கட்குக் குறிப்பித்தபடியாம். சங்காழி, திருமண், திருமந்திரம் என்பது முறையாயினும், தலைமைபற்றித் திருமந்திரத்தை முதலில் வைத்து, மந்திரோபதேசத்திற்கு அங்கமாகின்ற தாபத்தையும் புண்ட்ரத்தையும் அதன்பின் கூறத்தினார். 'எல்லாத்தருமங்களையும் பற்றறவிட்டு என்னையொருவனைச் சரணமாக அடை, நான் உன்னை எல்லாத் தீவினைகளினின்றும் விடுவிப்பேன், வருந்தாதே' என்றது ஸ்ரீகீதையிற் கண்ணன் அருளிய முடிவுரையாதல் கொண்டு தருமம் என்பதற்கு—சரணாகதியென்று உரைக்கப்பட்டது. செம்பொற்றானவன்—செம்பொன்னின் பெயரையுடைய அசுரனெனினுமாம். பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின், உயிரால் அளவின்றியீட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்கள் மலைபோலப் பெருந்தொகுதியாகக் குவிந்துள்ளதனால், 'கருமந் திரண்டது' என்றார். (௯௯)

௧௦௦. கருமலையும் மருந்துங் கண்ணுமாவியுங்காப்புமவன்
தருமலையுந்தியபேரின்ப வெள்ளமுந்தாய்தந்தையும்
வருமலையுந்திருப்பாலாழியுந்திருவைகுந்தமுந்
திருமலையும் முடையானெனக்கீந்ததிருவடியே.

(இ - ள்.) வரு மலையும்—பொருந்திய திருக்கடல்மல்லை யென்கிற ஸ்தலத்தையும், திரு பால் ஆழியும்—திருப்பாற்கடலையும், திருவைகுந்தமும்—பரமபதத்தையும், திருமலையும்—திருவேங்கடமலையையும், உடையான்—(தனக்குத் தங்குமிடமாக) உடையவனான எம்பெருமான், எனக்கு ஈந்த—அடியேனுக்கு அருளிய, திரு அடி - சீர்பாதங்கள்,—(அடியேனுக்கு),—கரு மலையும் மருந்தும்—பிறவிநோயை யொழிக்கிற மருந்தும், கண்ணும்—, ஆவியும் - உயிரும், காப்பும்—பாதுகாவலும்; அவன் தரும் அலை உந்திய பேர் இன்ப வெள்ளமும்—அவன் (பரமபதத்தில்) தந்தருளும் அலைகளையெறிகிற பேரானந்தப் பெருக்கும், தாய் தந்தையும் - தாய்தந்தையருமாம்; (எ - று.)

கரு மலையும் மருந்து..."மருந்தாங் கருவல்லிக்கு" என்பர் நூற்றெட்டுத்திருப்பதி யந்தாதியிலும். திருவடியை 'மருந்து' என்றதற்கு ஏற்ப, பிறவியை 'நோய்' என்னாததனால், **ஏகதேசவுருவகவணி**. இன்றியமையாதனவாய் அருமை பாராட்டப்படுதல்பற்றி 'கண்' என்றும், அங்ஙனம் ஜீவகமாதல் பற்றி 'உயிர்' என்றுங் கூறப்பட்டன. காப்பு—ரக்ஷகம். வெள்ளமென்றதற்கு ஏற்ப 'அலையுந்திய' என்ற அடைமொழி கொடுத்தது, பேரின்பத்தின் மிகுதியை யுணர்த்தும்; இது, சஞ்சலத்தை யொழித்த என்றும் பொருள்படும். அன்புடன் ஆவனசெய்தலின், தாயும் தந்தையுமா மென்க. இச்செய்யுள் - **பலபடப்புனைவணி**. மூன்றாமடியில், மல்லை யென்பது 'மலை' எனத் தொகுத்தல் விகாரப்பட்டது. திருக்கடன்மல்லை - தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளிலொன்று. வரும் அலையும் என்று எடுத்து, இரண்டுபெயரைச் சங்கினையும் திருப்பாற்கடலுக்கு அடைமொழியாக்குதலு மொன்று. வரும் அலை - பிரளயப்பெருங்கடல் எனினுமாம். (௧௦௦)

மட்டளை தண்டலைசூழ்வடவேங்கடவாணனுக்குத்
தொட்டளையுண்டபிரானுக்கன்பாம்பட்டர் தூயபொற்றா
ளுட்டளையுண்டமணவாளதாசனுகந்துரைத்த
கட்டளைசேர்திருவந்தாதிநூறுகலித்துறையே.

(இ - ள்) பட்டர் - பட்டரென்ற ஆசாரியருடைய, தூய பொன் தாளுள் - பரிசுத்தமான அழகிய திருவடிகளிலே, தளை யுண்ட - பக்தியினாலாகிய சம்பந்தம்பெற்ற, மணவாளதாசன் — அழகியமணவாளதாசன், உகந்து உரைத்த - விரும்பிப் பாடிய, திரு அந்தாதி — சிறந்த அந்தாதிப்பிரபந்தவடிவமான, நூறு கட்டளை சேர் கலித்துறை - நூறு கட்டளைக்கலித்துறைச் செய்யுள்களும்,—அளை தொட்டு உண்ட பிரானுக்கு — வெண்ணெயைக் கையினாலெடுத்து அமுதுசெய்த பிரபுவான, மட்டு அளை தண்டலை சூழ் வடவேங்கட வாணனுக்கு - வாசனை நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த வடக்கின்கணுள்ள திருவேங்கடமலையில் வாழ்கிற எம்பெருமானுக்கு, அன்பு ஆம்—பிரியமாம் ; (எ—று).

பட்டர்தூயபொற்றாளுள் தலையுண்ட—பட்டரது அந்தரங்கசிஷ்யரான என்றபடி. பட்டர் — கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரர், எம்பாருடைய சிஷ்யர்; பண்டிதர்க்கு வழங்குகிற பட்டரென்ற பெயர், இவர்க்குச் சிறப்பாக வழங்கும்; இவர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் நாமகரணஞ் செய்தருளப் பெற்றவர். கட்டளை சேர்கலித்துறை - கலித்துறைவகை: அதன் இலக்கணம் —"முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளைபிழையாக், கடையொருசீரும் விளங்காயாகி, நேர்பதினாறே நிரைபதினேழென், றோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே" எனக்காண்க. மட்டு - தேனுமாம். தாளுள் தளையுண்ட - தாளினிடத்து மனப்பிணிப்புப் பொருந்திய எனினுமாம்.

இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப் பிறன்போலும் பாயிரங் கூறியது. (பிரயோகவிவேகநூலார் 'இது' தன்னைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது,' வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையுஞ் செய்வார்,' 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினோரும் திவாகரரும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் செய்தாரும் முன்னாகப்பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங் காண்க, என்றவை கருதத்தக்கன.) இது, தற்சிறப்புப்பாயிர மெனப்படும்.

திருவேங்கடத்தந்தாதி முற்றிற்று.

அச்சிட்டவர் : கோல்டன் பிரஸ், புரஸைவாக்கம், சென்னை-7.

திருவேங்கடத்தந்தாதிச்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி

ஸ்ரீ

திருவேங்கடமாலை.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பதுபோலத் தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானநூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அவற்றிற்குமுன்னே மகிமைப் பொருளைக் காட்டி வரும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவிணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக. இனி இதனை, ஸ்ரீஎன்பதன் சிதைவென்பாரும் உளர். இது, வேங்கடத்துக்கு அடைமொழி; மாலைக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

வேங்கடம் என்பது - திருமாலினது திவ்யதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் ஒன்றும், வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் பன்னிரண்டனுள் முதலதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற மூன்று ஸ்தலங்களுள் இடையது மாகிய தலம். தன்னை அடைந்தவர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால், 'வேங்கடம்' எனப் பெயர் பெற்றது; வடசொல். வேம் - பாவம், கடம் - எரித்தல் எனப் பொருள் காண்க. இதனை, "அத்திருமலைக்குச் சீரார் வேங்கடாசல மெனும் பேர், வைத்தனர் துவே தென்னில் வேமென வழங்கெழுத்தே, கொத்துறு பவத்தைக் கூறுங் கடவெனக் கூறிரண்டாஞ், சுத்தவக்கரங் கொளுத்தப்படு மெனச் சொல்வர் மேலோர்", "வெங்கொடும்பவங்களெல்லாம் வெந்திடச் செய்வதால் நல், மங்கலம் பொருந்துஞ் சீர் வேங்கடமலை யான தென்று" என்னும் புராணச்செய்யுட்களாலும் அறிக. ஸ்ரீசைலத்தின் மேற்கிலுள்ள நந்தபுரமென்னும் ஊரில் புரந்தரனென்னும் பிராமணோத்தமனது குமாரனாகிய மாதவனென்பவன் தன்மனைவியாகிய சந்திரரேகையென்பவளோடு பூஞ்சோலையிற் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் மாலிநியென்பாளொரு சண்டாள கன்னிகையின் கட்டழகைக் கண்டு காமுற்று அவளைக் கூடி மனையாளைத் துறந்து அப்புலைமங்கையுடனே சென்று புலால் நுகர்ந்தும் கட்குடித்தும் கைப்பொருள் முழுவதையும் இழந்து பின்பு வழிபறித்தல் உயிர்க்கொலை முதலிய கொடுந்தொழில் புரிந்து பொருள்சேர்த்து அவளுக்குக்கொடுத்துவந்து முடிவில் வறியவனாகிப் பலவகைநோய்களையும் அடைந்து அவளால் அகற்றப்பட்டவனாய்ப் பல பாவமுந் தொடரப் பித்தன்போல அலைந்து திரிந்து இத்திருமலையை அடைந்த மாத்திரத்தில் தனது தீவினையெல்லாம் சாம்பலாகப்பெற்று முன்னைய பிரமதேஜஸைப் பொருந்தி நல்லறிவுகொண்டு திருமாலைச் சேவித்து வழிபட்டுப் பரமபதமடைந்ததனால் இதற்கு 'வேங்கடாசலம்' என்ற பெயர் நிகழ்ந்ததென்று வடமொழியிலே ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்திலும், பவிஷ்யோத்தரபுராணத்

திலும் கூறப்படுதல் காண்க. அன்றி, 'வேம் என்பது - அழிவின்மை, கடம் என்பது - ஐசுவரியம். அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் (தன்னையடைந்தார்க்குத்) தருதலால், வேங்கடமெனப் பெயர் கொண்டது' என்று வராகபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டவாறும் உணர்க. இனி, தமிழ்மொழியாகவே கொண்டால், வெவ்விய காடுகளை யுடைய தெனப் பொருள்படு மென்க.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவேங்கடம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமை உருபும்பயனும் உடன்தொக்க தொகையுமாம். வேங்கடமாலை என்ற தொடர் - வேங்கடத்தினது சம்பந்தமான மாலை யென்று விரித்து வேங்கடத்தின்விஷயமான பிரபந்த மென்று பொருள்கொண்டு ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாகவும், வேங்கடத்தைப்பற்றிய மாலையென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமைஉருபும் பொருளும்தொக்க தொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது. மாலா என்ற வடமொழி, மாலையென விகாரப்பட்டது; "ஆவீறு ஐயும்" மலர்கள் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைபோலச் சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலையாகிய பிரபந்த மென்க; எனவே, மாலையென்பது - உவமையாகுபெயராம். மாலையென்பது - பலவகைப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம் - ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பலசெய்யுள் கூறுவது. ஸ்ரீநிவாஸனென்று வடமொழியிலும், அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பனென்று தென்மொழியிலும் திருநாமங்கூறப்படுகின்ற திருவேங்கடமுடையானது திருவடிகளிலே சூட்டும் திருமாலை போலுதலால், திருவேங்கடமாலை எனப்பட்டது; "அடிசூட்டலாகு மந்தாமம்," "செய்யசுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை", "கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ், முற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்" என்றார் பெரியாரும். இங்கு வேங்கடமென்பது - அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானையுங் குறிக்கும்; உபலக்ஷணம். 'தேசியரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜநகோடியிலே யாய் அத்தேசமே யாய்த்து, இத்திருமாலைக்கு விஷயம்.'

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "விருந்தேதானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின்மேற்றே" என்பதனால், 'விருந்துதானும், பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால்தொடுக்கப்படும் தொடர்நிலைமேலது' என்றுகூறினமையின், இம்மாலை அங்ஙனம்கூறிய விருந்தாமென்று உணர்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார்.

நூலின் புறமாக முதலிற் கூறப்பட்ட காப்புச்செய்யுள் இரண்டும், அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றும், நூலின் இறுதியிற் கூறப்பட்ட "ஆதிதிருவேங்கடமென் றாயிரம்பேரா னிடமென், றோதிய வெண்பா வொருநூறுங் கோதில், குணவாளபட்ட ரிருகோகனகத்தாள் சேர், மணவாள தாசன் றன் வாக்கு" என்ற சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளொன்றும் நீங்கலாக நூறு செய்யுளுடையது. இந்நூல், வெண்பாவினால் அமைந்தது. இந்நூற்செய்யுள்

கனெல்லாம் - முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது சிறப்பையுங்கூறி 'ஊர்' என்னுந் துறை யமைய 'திருவேங்கடமென்பது திருமாலின் திருப்பதி' என்னும் வாய்பாடு பொருந்த இயற்றப்பட்டுள்ளன. இந்நூலின் பிற்பாதியாகிய ஐம்பது செய்யுள்களின் முன்னிரண்டடிகள் - இத்தன்மையோடு சிலேடையென்னும் அலங்காரமு முடையன. இந்நூற் செய்யுள்க ளெல்லாவற்றிலும் பின்னிரண்டடிகள் - பெரும்பாலும் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியும், சிறுபான்மை யமகம் என்னுஞ் சொல்லணியும், அமையக் கூறப்பட்டுள்ளன.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. இக்காப்புச் செய்யுள், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருட் பிரதானரான நம்மாழ்வாரைப் பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், விஷ்ணு பக்தர்களிற் சிறந்த ஆழ்வாரைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம்தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலே யன்றி அக்கடவுளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள்வணக்கத்தின் பாற்படுமென அறிக. அவ்வாழ்வாரால் வெளியிடப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சொற் பொருட் கருத்துக்க ளமைய அப்பிரபந்தங்கள்போலச் செய்யப்படுவது இப்பிரபந்த மென்பதுபற்றி, இந்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமென்று அரிதிற்கொள்ளவும் அமையும்.

> திண்பார் புகழுந் திருவேங் கடமாலை
> வெண்பாவா னூறும் விளம்புதற்குக்—கண்பாராய்
> நாராய ணாவடியே னாடுந் தமிழ்வேத
> பாராய ணாசடகோ பா.

(இதன்பொருள்.) நாராயணா-நாராயணனே! அடியேன் நாடும்-உனது அடியவனாகிய என்னால் மிகவும்விரும்பப்படுகிற, தமிழ்வேதபாராயணா-தமிழ் வேதங்களாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களைக் கூறியருளியவனே! சடகோபா-சடகோப னென்னுந் திருநாமமுடையவனே!——திண் பார் புகழும்-வலிய பூலோகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாராலும் புகழப்படுகின்ற, திருவேங்கடம் - திருவேங்கடமென்னுந் திருப்பதியின் விஷயமான, மாலை - மாலையென்னும் பிரபந்தரூபமாக, நூறும்-நூறுசெய்யுள்களையும், வெண்பாவால் - வெண்பாவென்னும் யாப்பினால், விளம்புதற்கு - (அடியேன்) சொல்லும்படி, கண் பாராய் - கிருபைசெய்தருள்வாய்; (என்றவாறு.)

அடியேன் - அடிமை யென்னும் பண்பி னடியாகப் பிறந்த தன்மையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். 'அடியேனாடும்' என்றது -

மாகிய, வேங்கடத்து மாலை - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலை, அன்றி - அல்லாமல், (வேறொருகடவுளை), என் வாய் பாடாது - எனது வாயானது பாடித்துதியாது; (எ - று.)

ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் வஸ்துநிர்த்தேசம் என்று வடமொழியிலும், வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருளுரைத்தல் என்று தமிழிலுங் கூறப்படுகிற மூன்றுவகை மங்களங்களுள் வருபொருளுரைத்த லென்னும் வஸ்துநிர்த்தேசரூபமான மங்களமாகும், இச்செய்யுள். "தேவு மற்றறியேன்," "வேறொன்றும் நானறியேன்" என்றாற்போல, 'மாலையன்றிப் பாடாதுஎன் வாய்' என்று தமது உறுதியான கொள்கையை வெளியிட்டார்; மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தராதலால், பரதேவதை யாகிய நாராயணனை வழிபடுதலே யன்றி க்ஷுத்ரதேவதைகளாகிய பிறதேவதைகளை வழிபடாமை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்குச் சிறந்தலக்ஷணமென்க. எம்பெருமானைப்பாடுவதே யன்றித் தனிகர்களான மனிதர்களுமுட்பட மற்றெவரையும் பாடாது என்வா யென்பதும் இதன் தேர்ந்தகருத்தாகலாம். "சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ, என்னாவி லின்கவி யானொருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன், தென்னா தெனா வென்று வண்டு முரல் திருவேங்கடத்து, என்னானை யென்னப்ப னெம்பெருமா னுளனாகவே" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தமை அறிக. ஒருகால் யான் பாடக்கருதினாலும் என்வாய் பாடாது; அது எம்பெருமானையே பாடப்பழகியதும் பிறரைப்பாடப் பழகாததும் ஆதலால் என்னுங் கருத்து அமைய, 'பாடாது என்வாய்' என வாயின்மேல் ஏற்றிக் கூறினார்; இதனை, "பொய்ம்மைமொழி புகன்றறியேம் புகல மன மெண்ணுகினும், மெய்ம்மையலது உரையா நா வேதநவில் பயிற்சியால்" என்ற நைடதத்தோடு ஒப்பிடுக.

நின்றான், வித்தகன், மால் என்ற மூன்றும் - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள். இவற்றில், முந்தின இரண்டையும் விசேடணமாகவும், பிந்தினதை விசேடியமாகவும் கொள்க. தனக்கு அடிமைப்பட்ட உயிர்களைப் பாதுகாத்தலில் எம்பெருமானுக்கு உள்ள மிக்க ஆதரமும், அந்த எம்பெருமான் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் லோகரக்ஷணசிந்தனை செய்துகொண்டிருத்தலும், அப்பெருமான் அடியார்களுக்கு எளிதில் அருள்செய்தற்பொருட்டுத் திருவேங்கடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலும் தோன்றக் கூறினார்.

கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமே யென்று பொதுப்படக் கூப்பிட்டபொழுது எம்பெருமானல்லாத பிறதேவ ரெல்லோரும் தாம்தாம் அச்சொல்லுக்குப் பொருளல்ல ரென்று கருதி யொழிய, அதற்கு உரிய திருமால் தானேவந்து அருள் செய்தனனென நூல்கள் கூறும். ஒரு விலங்கினாலே மற்றொரு விலங்குக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தான் இருந்தவிடத்தி லிருந்தே தீர்ப்பது சர்வசக்தனான எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளிய தாயினும் அப்பெருமான் அங்ஙனஞ்செய்யாமல் தானேயோருளினும்

அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்து உதவின மகாகுணத்தில் ஈடு பட்டு, அதனை இங்ஙனம் முதலிற் கூறினார். இவ்வரலாற்றில், திருமாலே பரம்பொருளாந்தன்மை வெளியாம்.

'பாலாய வேலை நடுவில் துயிலும் வித்தகன்' என்றது, பரத்வம் வியூகம் விபவம் அர்ச்சை அந்தர்யாமித்வம் என்ற எம்பெருமானது ஐவகை நிலைகளுள் வியூகநிலையை உணர்த்தும். பாலாயவேலை - திருப்பாற்கடல், ஆய, ய் - இறந்தகால இடைநிலை. (௨)

அவையடக்கம்.

அவையடக்கமாவது - கற்றோர்சபைமுன் கவி தன்னைப்பற்றித் தாழ்த்திக் கூறுதல். அவை - ஸபா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அடக்கம்-தொழிற்பெயர்; அடங்கு - பகுதி, அம் - விகுதி, வலித்தல் - விகாரம்.

ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை யாதரித்த வேங்கடமென்
றாழ்வான புன்சொல்லுந் தாங்குமா—லேழ்பாரும்
வெல்லுங் கதிர்மணியும் வெம்பரலுஞ் செஞ்சாந்தும்
புல்லும் பொறுத்தமையே போல்.

(இ - ள்.) ஏழ் பாரும் - ஏழு உலகங்களையும், வெல்லும் - (தமக்கு) விலையாகக் கொள்ளும்படியான, கதிர் மணியும் - ஒளியையுடைய இரத்தினங்களையும், வெம் பரலும் - வெவ்விய பருக்கைக்கற்களையும், செம் சாந்தும் - சிவந்த சந்தன மரங்களையும், புல்லும் - புற்களையும், பொறுத்தமையே போல் - தான் தரிக்கின்ற தன்மையே போல,—ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை ஆதரித்த வேங்கடம் - ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த செவ்வியதமிழ்ப் பாசுரங்களை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்ட திருவேங்கடமலையானது, என் தாழ்வு ஆன புல் சொல்லும் தாங்கும் - என்னுடைய மிகவும் இழிவாகிய பாடல்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றப் பொருளதுமாம்.

மிகச்சிறந்த இரத்தினங்களோடு ஒப்ப மிகவும் இழிவான பருக்கைக் கற்களையும், சிறந்த சந்தனமரங்களோடு ஒப்பச் சிறப்பில்லாத புற்களையும் திருவேங்கடமலை தன்மேற் கொள்ளும் இயல்பின தாதலால், அவ்வாறே அம்மலை ஆழ்வார்களுடைய மிகச்சிறந்ததமிழ்ப்பாசுரங்களோடொப்ப எனது மிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிக்கும் என்னுந் துணிவுபற்றி, யான் இப்பிரபந்தம் பாடத்தொடங்கினேன் என்பதாம். உபமான உபமேயங்களில் முறைநிரனிறை இருத்தல் காண்க.

பகவானுடைய திவ்ய மங்கள குணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவ ராதலால், இவர்களுக்கு, ஆழ்வார் என்று திருநாமம். ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்திற் சிறந்தமெய்யடியார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்; அவராவார்—

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் நம்மாழ்வார், (அவரதுசிஷ்யரான) மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், (அவர்வளர்த்த திருமகளாரான) ஆண்டாள், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என இவர். இவர்களில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் மதுரகவியாழ்வாரும் தவிர்ந்த மற்றைப்பதின்மரும் திருவேங்கடத்தைப் பாடினரென அறிக. 'ஏழ் பாரும் வெல்லுங் கதிர்' என்பதற்கு - எல்லாவுலகங்களிலுஞ் சென்று பரவி இருளை வென்று அகற்றும் ஒளியையுடைய என்று உரைப்பினும் அமையும். ஏழ்பாரும் வெல்லும் - ஏழுஉலகங்களிலும் (எல்லாஇரத்தினங்களினும்) மேம்பட்ட என்றுமாம். தமிழ், சொல்-பாடல்களுக்குக் கருவியாகு பெயர். தாழ்வான, புல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. ஏழ்பார் - கீழேழும் மேலேழும் ஆக ஈரேழுலக மென்க. செந் தமிழ் - சுத்தமான தமிழ்.

நூல்.

க. பொன்னு மணியும் பொலிந்தோங்கிப் பார்மகட்கு
மின்னு மணிமுடியாம் வேங்கடமே—மன்னும்
பரமபத நாட்டினன் பையரவின் சூட்டிற்
சிரமபத நாட்டினன் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொன்னும்—, மணியும் - நவரத்தினங்களும், பொலிந்து - (தன்மீது) விளங்கப்பெற்று, ஓங்கி - தான் உயர்ந்திருத்தலால், பார்மகட்கு மின்னும் மணி முடி ஆம் - பூமிப்பிராட்டிக்கு விளங்குகின்ற இரத்தினகிரீடம்போலிருக்கிற, வேங்கடம் - திருவேங்கடமலையானது,—மன்னும் - நிலைபெற்ற, பரமபதம் நாட்டினன் - பரமபதமென்னுந் திருநாட்டை யுடையவனும், பை அரவின் சூட்டில் - படத்தையுடைய (காளியனென்னும்) பாம்பினது முடியிலே, சிரம பதம் நாட்டினன் - ஆட்டப்பயிற்சியையுடைய திருவடிகளை நிறுத்தி நடனஞ்செய்தவனு மாகிய எம்பெருமான், சேர்வு - (திருவுள்ளமுவந்து) சேர்ந்திருக்குமிடமாம்; (எ - று.)—ஆம் - உவமவுருபு.

வேங்கடம் சேர்வு எனமுடிக்க; இம்முடிபு, இந்நூற்செய்யுளெல்லாவற்றுக்கும் ஒக்கும். ஏ - ஈற்றசை; பிரிநிலையாகக்கொள்ளின், இத்திருப்பதி எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மற்றையெல்லாத்திவ்ய தேசங்களினும் மிகவும் பாங்கான வாசஸ்தானமென்னுங் கருத்து அமையும்: அங்ஙனம்சிறப்புடையதாதல், புராணங்களினாலும் விளங்கும். முன்னிரண்டடி-வடிவுபற்றி வந்த **உவமையணி** பரமபதம் என்றும் அழிவில்லாது நித்தியமாயிருத்தலால், அதற்கு, 'மன்னும்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பரமபதம்-சிறந்த ஸ்தானம். பரமபத நாடு-பரமபதமாகியநாடு; இருபெயரொட்டு.

வருந்துதலென்னும் பொருளைத் தருகின்ற ச்ரமம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகிய சிரமம் என்பது—''சிலைக்குரு விறற்குருகுலகுமாருக்கு

வரு சிரமகிலே காண்மி னெனவே'' என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதச் செய்யுளில் படைக்கலப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது போல, இங்கு நடனப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது. கண்ணன் 'காளியனு டைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தநஞ்செய்தருளும்போது ஐந்துதலைகளை யுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப்படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத் தைத்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின்வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, 'சிரமபதநாட்டினன்' என்றார்; அத்தன்மை யை, 'சுவாமிநர்த்தனமுறைமையில் வட்டமாய்ச்சுற்றுவது முதலானபிராந்தி கதிகளினாலும், ஒருபக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கத்துக்குப் போவது முதலான ரேசககதிகளினாலும், பாதத்தை முன்நீட்டிவைப்பதாகிய தண்ட பாதகதியினாலும், அந்தச் சர்ப்பராசன் நசுங்கி மிகுந்த உதிரத்தையுங் கக் கினன்' என்ற விஷ்ணுபுராணவாக்கியத்தால் நன்கு அறிக. ''கானகமாமடு விற் காளிய னுச்சியிலே, தூயநடம்பயிலுஞ் சுந்தர'', ''காளியன் பொய் கை கலங்கப் பாய்ந்திட் டவ, னீண்முடி யைந்திலு நின்று நடஞ்செய்து, மீள வவனுக் கருள்செய்த வித்தகன்'' என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களையுங் காண்க. இனி, சிரமபதம் நாட்டினன் என்பதற்கு - வருத்தத்தன்மையை உண்டாக்கியவ னென்றும், சிரமத்தை நீக்குகின்ற திருவடியை நிறுத்தியவ னென்றும், மற்றுஞ் சிலவாறும் நலிந்துபொருள்கொள்ளுகின்ற உரைக ளெல்லாம் சிறவாமை காண்க. நாட்டினன் - தனது திருவடிபதிந்ததழும்பு என்றும் நிலையாக இருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவன்; 'ஓ சர்ப்பராசனே! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம், உன்சிரசில் என்திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்' என்று கண் ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க.

சேர்வு - தொழிலாகுபெயர். 'சேர்பு' என்றும் பாடம். நாட்டினன் என்பது - மூன்றாமடியில் நாடு என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் நாட்டு என்னும் பிறவினைப் பகுதியடியாகப் பிறந்த தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயருமாம்; மூன்றினதில், இன் - சாரியை; பின்தினதில், இன் - இறந்தகாலவிடைநிலை.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மர பாதலால், 'பொன்' என்று தொடங்கினார். மங்கலச் சொற்கள் இன்ன வென்பதை ''சீர் மணி பரிதி யானை திரு நில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல்லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தேர் பொன், ஏருறு மிவைமூவாறு மிதற் பரியாயப்பேரும், ஆரு மங்கலச்சொற் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றாம்'' என்ற நிகண்டினால் அறிக. (க)

சோதிமதி வந்துலவுஞ் சோலைமலை யோடிரண்டாய்
மேதினியாள் கொங்கைநிகர் வேங்கடமே—போதி
லிருப்பாற் கடலா னிபமூர்ந்தார்க் கெட்டாத்
திருப்பாற் கடலான் சிலம்பு.

(இ - ள்.) சோதி மதி வந்து தவழ் - ஒளிநிறைந்த சந்திரன் வந்துதவழப்பெற்ற [மிகவும்உயர்ந்த], சோலைமலையோடு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையோடு சேர்ந்து, இரண்டு ஆய் - இரண்டாகி, மேதினியாள் கொங்கை நிகர் - பூமிப்பிராட்டியினது இரண்டுதனங்கள் போல்கின்ற, வேங்கடமே—, —போதில் இருப்பார்க்கு - தாமரைமலரில் இருப்பவனான பிரமதேவனுக்கும், அடல் ஆன் இபம் ஊர்ந்தார்க்கு - வலிமையையுடைய ருஷபத்தையும் ஐராவதயானையையும் (முறையே வாகனமாகக்கொண்டு) ஏறிச்செலுத்துபவரான சிவபிரானுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும், எட்டா - எட்டாத, திருபால் கடலான் - திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனான திருமாலினது, சிலம்பு - திருமலை; (எ - று.)

'சோதிமதிவந்துதவழ் சோலைமலை' என்றது, **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி.** 'சோலைமலையோ டிரண்டாய் மேதினியாள் கொங்கை நிகர் வேங்கடம்' என்றது, **உவமையணி.** சிறப்பும் உயர்வு முள்ள வடக்குத் திருமலையாகிய திருவேங்கடமும், தெற்குத்திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், பூமியாகிய பெண்ணின் இரண்டு தனங்களாக வருணிக்கப்பட்டன. பருத்த வடிவத்தையும், மிக்க வலிமையையும், பூமிதேவியின் நாயகனான திருமால் விரும்புமிட மாதலையும் விளக்கும் உவமை. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருமடலில் "தென்ன னுயர்பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும், என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த, அன்ன நடைய அணங்கு" என்றதை அடியொற்றியது, இவ்வருணனை. அதன் வியாக்கியானத்தில், 'மேரு மந்தராதிகளைச் சொல்லாதே திருமலைகளைச் சொல்லுவானென் னென்னில்,—முலைகளாகின்றன, காந்தன் விரும்பி விடாதே படுகாடுகிடக்குமவையாய்த்து; ஸர்வேச்வரன் விரும்பி நித்யவாசம்பண்ணுமிடங்களிறே இரண்டு திருமலைகளும்' என்ற வாக்கியம் இங்கு உணரத்தக்கது. "பொதியமு மிமயமும் புணர்முலை யாக" என்ற பெருங்கதையோடும், "கொங்கையே பரங்குன்றமுங் கொடுங்குன்றும்" என்ற திருவிளையாடற்புராணத்தோடும் இதனை ஒப்பிடுக. மிகப்பலவான சோலைகளையுடையதாதலால், சோலைமலையென்று திருநாமம்; 'வநகிரி' என்று வடமொழிப்பெயர்; "ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ் சோலையதே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இத்திருமலை, பாண்டியநாட்டி லுள்ளது.

"பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய, வித்தகன்" என்றபடி எம்பெருமான் அன்புமிக்க அடியார்கட்கு எளியவனுவனே யன்றி அகங்காரத்தோடு 'நாம் தேவர்' என்கிற அமரர்கட்கு எளியவனல்ல னென்பது, பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. எட்டாமை - மனத்தினால் நினைத்தற்கும், மொழியினாற் சொல்லுதற்கும், மெய்யினாற் சேர்தற்கும் இயலாதபடி இருத்தல். எட்டாஎன்றது, திருப்பாற்கடலானுக்கு அடைமொழி. ஆன் என்ற பொதுப்பெயர் - இங்கு, பசுவின் ஆணின்மேல் நின்றது. போது - சிறப்பாய்த் தாமரையைக் குறித்தது. (உ)

௬. மாலைக்கோ வித்திரியும் வையகத்தோர் தம்பிறவி
வேலைக்கோர் வங்கமாம் வேங்கடமே—சோலைத்
தருமா தரைநட்டான் றண்முல்லை யாயர்
தருமா தரைநட்டான் சார்பு.

(இ - ள்.) மாலை - மயக்கத்தை, கோலி - தம்மிடத்திலே கொண்டு, திரியும் - (பலவிடங்களிலும்) அலைகின்ற, வையகத்தோர்தம் - நிலவுலகத்தி லுள்ளாருடைய, பிறவி-பிறப்பாகிய, வேலைக்கு-கடலுக்கு, ஓர் வங்கம் ஆம் - ஒரு மரக்கலம் போன்ற, வேங்கடமே——,——சோலை தரு - (தேவேந்திர னது நந்தனவனமென்னும்) பூஞ்சோலையி லுள்ள பாரிசாத விருட்சத்தை, மா தரை நட்டான் - பெரிய பூமியிற் கொணர்ந்து நாட்டியவனும், தண் - (நீர்வளத்தாற்) குளிர்ச்சியான, முல்லை முல்லைநிலத்தில் வசிக்கின்ற, ஆயர் - இடையர்கள், தரும் - பெற்ற, மாதரை - பெண்களை [கோபஸ்திரீகளை], நட்டான் - விரும்பிக் கூடியவனு மாகிய திருமால், சார்பு - (திருவுள்ள முவந்து) சார்ந்திருக்கு மிடமாம்; (எ - று.)—கடற்கு - கடல்கடத்தற்கு.

மால் - மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை முதலியன. கோலி என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், கோல் - வினைப்பகுதி. மாலைக் கோலித் திரியும் வையகத்தோர் என்பதற்கு - எம்பெருமானை நாடித் திவ்விய தேசயாத்திரை செய்கின்ற நிலவுலகத்தா ரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி மேன்மேல் வருதலாலும், அச்சந்தருதலாலும், கடத்தற்கு அரிதாதலாலும், பிறப்புக் கட லெனப்பட் டது; கடலி லிறங்கியவர் அக்கடலைக் கடந்து அக்கரை சேர்தற்கு மரக் கலம் கருவியாவதுபோலப் பிறப்பில்அகப்பட்டவர் அதனையொழித்துமுத்தி பெறுதற்குத் திருவேங்கடமலை சாதனமாகு மென்க. எனவே, வேங்கடம் தன்னையடைந்தார்க்கு வினையொழித்து வீடுதரவல்ல தென்றதாம்.

சத்தியபாமையின் பொருட்டு கண்ணன் தேவலோகத்திலிருந்து பாரி ஜாத தருவைத் துவாரகைக்குக் கொணர்ந்து நாட்டின வரலாறும், கண்ண பிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தருளியபொழுது தன்னிடங்காதல்கொ ண்ட பல கோபகன்னிகைகளைத் தானும் காதலித்து அவர்களோடு கூடிக் குலாவினமையும், பாகவதத்திற் பிரசித்தம். முல்லை - காடும், காடுசார்ந்த இடமும். ஆயர் - பசுக்களுக்கு உரியவர். நட்டான் - இறந்தகாலவினையா லணையும்பெயர்கள்; முறையே நடு, நள்-பகுதிகள். சார்பு-தொழிலாகுபெயர்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் யமகம் அமைந்திருத்தல் காண்க.

௭. நாலு திசைமுகமு நண்ணுதலா லொண்கமல
மேலுறலால் வேதாவாம் வேங்கடமே—சாலுமைய
மண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான் மாற்றுதல்போ லாரியனு
லுண்மயக்கந் தேற்றுவித்தா னூர்.

(இ - ள்.) நாலு திசை முகமும் நண்ணுதலால் - நான்கு திசைகளையும் நோக்கிய நான்கு முகங்கள் பொருந்தியிருத்தலால் [நான்குதிக்கினிடங்களி

ஹுள்ளாராலும் விரும்பி வந்து சேவிக்கப்படுதலால்], ஒள் கமலம் மேல் உற்லால் - பிரகாசமான தாமரைமலரின்மேல் தோன்றியதனுல் [சிறந்த புண்ணியதீர்த்தங்கள் தன்மேல் தங்கப்பெறுதலால்], வேதா ஆம் - பிரமனைப் போன்ற, வேங்கடமே——,——சால் உறையும் மண் மயம் கம் - பாத்திரத்திற் பொருந்திய மண்ணோடுகலந்த நீரை, தேற்று வித்தால் மாற்றுதல் போல் - தேற்றாங்கொட்டையைக்கொண்டு அத்தன்மையை மாற்றித்தெளியச்செய்தல் போல, ஆரியனுல் - ஆசாரியனைக்கொண்டு, உள் மயக்கம் தேற்றுவித்தான் - (எனது) மனத்தின் தடுமாற்றத்தைத் தெளியச்செய்தவனை திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானமாம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - பிரமனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் **செம்மொழிச்சிலேடைபற்றி வந்த உவமையணி.** (செம்மொழிச் சிலேடையாவது - சொற்கள் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரிக்கப்படாமல் பலபொருள்படுவது.) நாற்புறமும் நோக்கிய நான்குமுகமுடையவனுய்த் திசைமுகனென்றும் நான்முகனென்றும் பெயர்பெறுதலும் திருமாலினது திருநாபித் தாமரைமலரினின்று தோன்றியமையும் பிரமனுக்கும், எத்திசையிலுள்ளோராலும் தொழுது ஏத்தியிறைஞ்சப்படுதலும் அநேக புண்ணியதீர்த்தங்களை யுடைமையும் திருவேங்கடத்துக்கும் அமையும். சால் - நீர்கொள்ளும் மட்பாத்திரம். தேற்றாமரத்தின் விதையைத் தேய்த்து அத்தேய்வையை நன்றாகக்குழம்பிய நீரிற் கரைத்தால் அந்நீர் கலக்கந்தெளிதல், இயல்பு. ஞானம் அநுட்டானம் இவைநன்றாகவேயுடையனுன நல்லாசிரியன் சேர்ந்து தத்துவஞானோபதேசஞ்செய்து மனத்தைத் தெளிவித்தல் எம்பெருமானது திருவருளின் வாய்ப்பினு லன்றி அமையா தாதலின், அதனை அப்பெருமான்மேல் ஏற்றி, 'மண்கலந்தநீரைத் தேற்றாங்கொட்டையைக் கொண்டு தெளிவித்தாற்போல, மயங்கிய மனத்தை ஆசிரியனைக்கொண்டு தெளிவித்தவன்' என்றார்; உயிர்கட்கு ஆவனசெய்தல் இறைவனது செயலென்க. குழம்பிய நீர் - கலங்கிய மனத்துக்கும், தேற்றாம்வித்து - ஆசிரியனுக்கும் உவமையாம். ம்ருண்மயம் என்ற வடசொல், மண்மயம் என விகாரப்பட்டது. கம், ஆர்யன் - வடசொற்கள். தேற்றுவித்தால், ஆரியனுல் என்றவற்றில்— 'ஆல்' உருபு - கருவிப்பொருளது. (ச)

ரு. பாணிபிறை கொன்றை பணிசூடி மானேந்தி
வேணியரனைப்பொருவும் வேங்கடமே—யாணிநிறப்
பீதாம் பரனுர் பிரமர்வா ழண்டங்கண்
மீதாம் பரனுர் விருப்பு.

(இ - ள்.) பாணி - நீரையும், பிறை - சந்திரனையும், கொன்றை - கொன்றையையும், பணி - பாம்பையும், சூடி - மேற்கொள்ளுதலாலும், மான் ஏந்தி - மானைத் தரித்தலாலும், வேணி அரனை பொருவும் - சடைமுடியையுடைய சிவபிரானைப் போல்கின்ற, வேங்கடமே——,——ஆணி நிறம் பீத அம்பரனுர் - ஆணிப்பொன்னிறமுள்ள பீதாம்பரமென்னும் பொற்பட்டாடையை யுடுத்தவரும், பிரமர் வாழ் அண்டங்கள் மீது ஆம் பரனுர்-

பிரமதேவர் வாழ்கின்ற அண்டங்களுக்கு மேலாகிய பரம்பதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவரும் ஆகிய திருமால், விருப்பு - திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளித் தங்கியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

சிவபிரானுக்கும் திருவேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சிலேடையுவமை. சிவபிரான் பகீரதனது வேண்டுகோளினால் கங்கையை முடிமீதுகொண்டமையும், தக்ஷமுனிவனது சாபத்தினால் க்ஷயமடையவனாய்க் கலைகுறைந்து வந்து சரணமடைந்த சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்தமையும், கொன்றைமலரை அன்போடு சூடிக்கொள்ளுதலும், தாருகவனமுனிவர்களாலேவப்பட்டுத் தன்னைக்கொல்லவந்த நாகங்களையும் மானையும் வலியடக்கி நாகங்களை ஆபரணமாகக்கொண்டு மானை இடக்கையிலேந்தினமையும் காண்க. திருவேங்கடமலையில் திவ்வியதீர்த்தங்களும் கொன்றைமரங்களும் நாகங்களும் மான்களும் இருத்தலும், மிகவுயர்ந்த அம்மலையின் முடியின்மேல் சந்திரன்வருதலும், இயல்பு. சிவபிரானுக்கு வேணியையுடைமை கூறியதற்கு ஏற்ப, வேங்கடத்துக்கு அடர்ந்தவனத்தொகுதியையுடைமை கொள்க. ஆணிப்பொன் - மாற்றுக்குறைவற்ற பொன். பீதாம்பரமென்பது-பீத அம்பரம் எனப்பிரிந்து, பொன்னிறமான ஆடையெனப் பொருள்படும்; தீர்க்கசந்தி. அண்டங்கள் அநந்தமென்றும், அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பிரமன் உளனென்றும், அவ்வண்டங்களுக்கெல்லாம் மேலுள்ளதான பரமபதத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்றனனென்றும், அந்நிலை ஜந்துவகை நிலையுள் பரத்துவமெனப்படு மென்றும் அறிக. 'ஆர்' என்னும் பலர்பால் விகுதி, இரண்டிடத்தும் உயர்வுப்பொருளில் வந்தது. பிரமர் - பொருட்பன்மை; உயர்வுப்பன்மையன்று. விருப்பு - முதனிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெயர். (ரு)

சு. மாலாய்ச் சசிதழுவி வச்சிரமேந் திப்புகர்மா
மேலாய்ப் புரந்தரனாம் வேங்கடமே—நாலாய்க்
கிளர்வாகு மந்தரத்தான் கேட்டமரர் வேட்டுத்
தளர்வாகு மந்தரத்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) மால் ஆய் - மால்என்னும் ஒரு பெயரைக் கொண்டு [பெருமையையுடையதாய்], சசி தழுவி - இந்திராணியைக் கூடி [சந்திரன் தன் மீது பொருந்தப்பெற்று], வச்சிரம் ஏந்தி - வச்சிராயுதத்தைக்கைக்கொண்டு [வச்சிர ரத்தினக் கற்களைத் தன்மேலுடையதாய்], புகர் மா மேல் ஆய்-(உத்தமவிலக்கணமாகிய) செம்புள்ளிகளையுடைய(ஐராவதமென்னும்)யானைமேல் ஏறுதலால் [செம்புள்ளிகளையுடையயானைகள் தன்மேல்தங்கப்பெறுதலால்], புரந்தரன் ஆம் - இந்திரனை யொத்த, வேங்கடமே—,—நால் ஆய் கிளர் - நான்காய்விளங்குகின்ற, வாகுமந்தரத்தான் - மந்தரமலைபோன்றதோள்களையுடையவனும், அமரர் - தேவர்கள், கேட்டு - (தனது சிறப்பைக்) கேள்வியுற்று, வேட்டு - (தாம்தாம் சென்றுசேர) விரும்பி, தளர்வு ஆகும் - (தமக்கு அது எளிதிற்கிடைத்திடாமையால் தாம்) தளர்ச்சியடைதற்குக் காரணமான,

அந்தரத்தான் - (பரமாகாசமெனப்படுகின்ற) பரமபதத்தை யுடையவனாகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

இந்திரனுக்கும் திருவேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சிலேடையுவமை. மால்என்பது - இந்திரனுக்கு ஒருபெயராதல், "வாசவன் அமரர்கோன்மால் முகிலூர்தி" என்ற திவாகரத்தாலும் விளங்கும். மாலாய்ச் சசிதழுவி என்பதற்கு - ஆசைகொண்டு இந்திராணியை யணைத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வடமொழித்திரியாகிய சசி யென்பது - சந்திரனைக் குறிக்கையில், முயல்வடிவத்தையுடையதென்று காரணப்பொருள்படும்; சசம் - முயல்: சந்திரனிடத்துக் காணப்படுகின்ற களங்கத்தை முயலென்றல், ஒருவகைக் கவிமரபு. வஜ்ரம் என்ற வடசொல், வச்சிரமெனத் திரிந்தது. செம்புள்ளிகளையுடைமை யானைக்கு நல்லிலக்கணமாதலை, "தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகருமுடைத்தாய்" என்ற அரசயானையிலக்கணத்தினாலும் அறிக. புரந்தரன் - வடசொல்; (பகைவர்களுடைய) நகரங்களையழிப்பவ னென்று காரணப்பொருள்படும்: புரம் - பட்டணம். நால் - நான்கு என்பதன் விகாரம். வாகு - பாஹு என்ற வடசொல்லின் திரிபு. அழித்தற்குஅரிய வலிமையும் பருமையும் பற்றி, தோளுக்கு மலை உவமைகூறப்படும். எட்டுக்குலமலைகளுள் ஒன்றாய் மிகப்பெரியதும் வலியதுமாதல்பற்றி, மந்தரத்தை யெடுத்துக்கூறினார். அதனை உவமைகூறியதனால், அம்மலை பாற்கடலைக் கடைந்தமைபோல இத்தோள்கள் பகைவருடைய போர்க்கடலை எளிதிற் கடக்கவல்லன வென்க. வேட்டு, வேள் - பகுதி. பரமபதம் தேவர்க்கும் செல்லுதற்குஎளியதன்றென்பது, 'கேட்டமரர் வேட்டுத் தளர்வாகு மந்தரம்' என்றதன் கருத்து. (கூ)

எ. வள்ளிபுணர்ந் தாறுமுக மன்னிமயின் மேற்கொளலால்
வெள்ளிலைவேல் வேள்போலும் வேங்கடமே—யுள்ளினரைத்
தங்கமலப் பார்வையான் றன்னடியார் மேல்வைக்குஞ்
செங்கமலப் பார்வையான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வள்ளி புணர்ந்து - வள்ளிநாயகியோடு கூடி [வள்ளிக்கொடிகள் பொருந்தப்பெற்று], ஆறு முகம் மன்னி - ஆறு முகம் அமையப்பெற்று [நதிகள் தன்னிடத்திலே அமயப்பெற்றதாய்], மயில் மேல் கொளலால் - மயிலை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்மேல் ஏறுதலால் [மயில்களைத் தன்மேற்கொண்டிருத்தலால்], வெள் இலை வேல் வேள் போலும் - வெள்ளிய இலைவடிவமாகிய வேலாயுதத்தையுடைய முருகக் கடவுளை யொக்கின்ற, வேங்கடமே——,——உள்ளினரை - (தன்னைத்) தியானித்த அடியார்களை, மலம் பார் - (காம வெகுளி மயக்கங்களாகிய) மும்மலங்கள் பொருந்திய உலகத்தில், தங்க வையான் - இருக்கவைக்காமல் தனது பரமபதத்திற் சேர்த்துக்கொள்பவனும், தன் அடியார்மேல் வைக்கும் - தனது அடியார்களிடத்து வைக்கின்ற, செம் கமலம் பார்வையான் - செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களின் நோக்கத்தை யுடையவனு மாகிய திருமால், சேர்வு - சேருமிடம்; (எ - று.)

சுப்பிரமணியனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சிலேடைபற்றி வந்த உவமை. வள்ளி - சுப்பிரமணியனது மனைவியர் இருவருள் ஒருத்தி. (மற்றொருத்தியின் பெயர் - தேவயானை.) வள்ளிக்கிழங்கின் கொடியை மிகுதியாகவுடைமையால் வள்ளிமலை யென்று பெயர்பெற்ற கிரியில் வள்ளிக்கொடிகளுள்ள இடத்திற் பிறந்தலால், இவளுக்கு, வள்ளி யென்று பெயர். 'ஆறுமுகமன்னி' என்பதற்கு - (திருவேங்கடத்துக்குச் சேருங்கால்) சண்முகதீர்த்தமென்னும் திவ்வியதீர்த்தம் பொருந்தி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மூன்றாமடியில், வையான் வைக்கும் என வந்தது, முரண்தொடை; ''மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே'' என்றது காண்க. (எ)

அ. புள்ளரவ நீரரவம் போர்மா வரவமறா
வெள்ளரவ வெற்பாகும் வேங்கடமே—யொள்ளரியாய்
மாகனகம் பத்திறனர் வாய்கண்கை யுந்திபதங்
கோகனகம் பத்திறனர் குன்று.

(இ - ள்.) புள் அரவம் - பறவைகளின் ஒலியும், நீர் அரவம் - அருவி நீர்பெருகிய ஒலியும், போர் மா அரவம் - போர்செய்கின்ற யானை முதலிய விலங்குகளின் ஓசையும், அறா - நீங்காததாய், வெள் அரவ வெற்பு ஆகும்- சுத்தமான* அரவவெற்பென்று ஒருபெயர்பெற்ற, வேங்கடமே——,——ஒள் அரி ஆய்-விளங்குகின்ற சிங்கவடிவமாய், மா கன கம்பத்திறனர்-ஓங்கிய பருத்த தூணினின்று தோன்றியவரும், வாய் கண் கை உந்தி பதம் - வாய் ஒன்றும் கண்கள் இரண்டும் கைகள்நான்கும் நாபிஒன்றும் பாதம்இரண்டும் ஆகிய, கோகனகம் பத்திறனர் - பத்துத்தாமரைமலர்களையுடைய வருமாகிய திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

அரவம்என்பது-ஓசையென்னும்பொருளில் ரவம்என்ற வடமொழி முதலில்அகரம்பெற்றதும், பாம்பென்ற பொருளில் அராஎன்னும் தென்மொழி குறுகி 'அம்'சாரியை பெற்றதுமாம். சேஷகிரியென்பதன் பரியாயநாமமாக அப்பொருளில் திருவேங்கடமலைக்கு அரவவெற்புஎன்று ஒருபெயர்வழங்கும்; அப்பெயர்க்கு - புள்ளரவம் முதலிய பலவகையரவங்கள் [ஒலிகள்] நீங்காததாய் அரவவெற்பாகுமென்று வேறொருவகைக்காரணங் கற்பித்துக் கூறினது, நிருக்தியலங்காரம்; தமிழில் பிறிதினவிற்சியணி யெனப்படும்: அதன் இலக்கணம்-பெயர்களுக்கு உறுப்பாற்றலால் மற்றொருபொருளைத் தந்துரைத்தல். திருமால் நரசிங்கவடிவமாய்த் தூணினின்று வெளிப்பட்டு இரணியனைக்கொன்று பிரகலாதனைப் பாதுகாத்தமை, பிரசித்தம். அரி-ஹரி; சிங்கம்; (யானை முதலியவற்றை) அழிப்பது. ஸ்தம்பம், கோகநதம் என்ற வடசொற்கள் - கம்பம், கோகநதம் என விகாரப்பட்டன. வாய்முதலியவற்றுக்குத் தாமரைமலர் மென்மையழகுகளில் உவமம். ஆய்என்ற வினையெச்சம், கம்பத்திறனர் என்ற குறிப்புவினையாலணையும்பெயரில் தொக்குநின்ற 'தோன்றியவர்' என்பதைக் கொள்ளும். பரமபதநாதனது கட்டளையின்படி, அது

னுக்குப் பலவகைக்கைங்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே இம்மலையுரு வானதனாலும், மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினால் இம்மலை கொணரப்பட்டதனாலும், இதற்கு 'சேஷகிரி' என்று பெயர் வாய்த்தது. (அ)

கூ. தூய்யசெம்பொற் கோயிற் சுடரெறிப்பக் கண்முகிழ்த்து
வெய்யவன்றேர் மாவிடறும் வேங்கடமே—யையிரு நூ
றானமுகப் பாம்பணையா ரானிரைப்பி னூதிவருங்
கானமுகப் பாம்பணையார் காப்பு.

(இ - ள்.) தூய்ய - சுத்தமான [மாசற்ற], செம் பொன் - சிவந்தபொன் மயமான, கோயில் - திருக்கோயிலினது, சுடர் - காந்தி, எறிப்ப - வீசுதலால், வெய்யவன் தேர் மா - சூரியனுடைய தேரிற் கட்டிய குதிரைகள், கண் முகிழ்த்து - கண்கள் மூடப்பெற்று, இடறும் - (அதனால்) கால் இடறுதற்குக் காரணமாகின்ற, வேங்கடமே——,——ஐ இரு நூறு ஆன முகம் பாம்பு அணையார் - ஆயிரந்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனைத் திருப்பள்ளி மெத்தையாகவுடையவரும், ஆன் நிரை பின் ஊதி வரும் - பசுக்கூட்டத்தின்பின்னே ஊதிக்கொண்டுவருகின்ற, கானம் - சங்கீதம், உகப்பு ஆம் - (எல்லாப்பிராணிகட்கும்) ஆநந்தகரமாம்படியான, பணையார் - வேய்ங்குழலையுடையவருமாகிய திருமால், காப்பு-(உயிர்களைப்) பாதுகாத்தருளும் இடம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - அதிசயோக்தி. திருவேங்கடமலையிலுள்ள பொன் மயமான திருக்கோயிலின் ஒளி மிகுதியாகவீசுதலால் சூரியன்தேர்க்குதிரைகள் கண்கூச்சமடைந்து கண்விழிக்கமாட்டாமல் கண்மூடிக்கொண்டு அம்மலையின் உயர்வினால் அதிற்காலிடறுமென வருணித்தது, பொற்கோயிலின் சிறப்பையும் மலையின் உயர்வையும் விளக்கியவாறாம். தூய்ய - தூய் என்னும் பண்பினடி முதல்குறுகிற்று. ஐயிருநூறு - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். பலவிடங்களிற்பரவிமேய்கிற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற் பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற்பொருட்டும் கண்ணன் வேணுகானஞ் செய்தபொழுது அவ்வின்னிசையைச் செவியுற்று அனைத்துயிர்களும் அளவற்ற ஆனந்தத்தை யடைந்தமை, பிரசித்தம். கோயில் - கோ + இல்; கடவுளின் இடம்: வகரம்பெறாது யகரம்பெற்றது, இலக்கணப்போலி. பணை - மூங்கிலின் பெயர், குழலுக்குக் கருவியாகுபெயராய் நின்றது. கானம் - வடசொல். (கூ)

க0. மாண்டுபிறக் குந்துயர்போய் வைகுந்தம் புக்கவரு
மீண்டுதொழுக் காதலிக்கும் வேங்கடமே—பாண்டுமக
னேறிரதப் பாகனா ரேத்துமடி யார்நாவி
லூறிரதப் பாகனா ரூர்.

(இ - ள்.) மாண்டு - இறந்து, பிறக்கும் துயர் போய் - (மறுபடி இவ்வுலகிற்)பிறப்பெடுத்தலா லாகிற துன்பம் நீங்கி, வைகுந்தம் புக்கவரும் - ஸ்ரீவை

குண்டலோகத்தை யடைந்தவர்களும், மீண்டு தொழ காதலிக்கும் - (அங்கு நின்று) மீண்டுவந்து வணங்கஆசைப்படும்படியான, வேங்கடமே——,—— பாண்டுமகன் ஏறு இரதம் பாகனுர்-பாண்டுவினதுகுமாரனான அருச்சுனன் ஏறிய தேரைச் செலுத்தும் சாரதியானவரும், ஏத்தும் அடியார் நாவில்-(தம்மைத்) துதிசெய்கின்ற அடியார்களுடைய நாக்கிலே, ஊறு - மேன்மேற்சுரக்கின்ற, இரதம் பாகு அனுர் - சுவையுள்ள சர்க்கரைப்பாகு போன்றவரும் ஆகிய திருமாலினது, ஊர்——; (எ - று.)

ஒருபிறப்பின்முடிவிலேகருமமனைத்தும்தொலைந்து முத்திபெற்றவர்க்கு மீண்டும்பிறத்தல் இல்லையென்றும், முத்திபெற்றவர் மீண்டு இவ்வுலகில்வருதல்இல்லையென்றும்அறிக. அங்ஙனம் இவ்வுலகினின்று பிறப்புத்துயரமொழிந்து மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தவரும் திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும் திருவேங்கடமுடையான் பேரானந்தருந் தன்மையையும் கருதி அங்குநின்று மீண்டு இங்குவந்து தொழவிரும்புவ ரென வேங்கடத்தின் மகிமையை விளக்கியவாறும். வைகுந்தம் - வடமொழித்திரிபு. பாண்டுமகன் - பாண்டவன்; பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்புப்பொருளின்மேல்நின்றது. மகாபாரதயுத்தத்திற் கண்ணன் திருவருளால் அருச்சுனனுக்குத் தேரூர்ந்து அதனுல் பார்த்தசாரதியென்று ஒருதிருநாமம்பெற்றமை, பிரசித்தம். இரதமென்பது - தேர்என்ற பொருளில் ரத மென்ற வடசொல்லின் விகாரமும், இனிமைஎன்ற பொருளில் ரஸமென்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். அடியார்கள் நாப்படைத்தபயன்பெற அதுகொண்டு துதிக்கத் துதிக்க எம்பெருமான்ஆராவமுதமாய் மேன்மேல் இனியனுகிச் சுவைமயமாயுள்ளவ னென்பது, 'ஏத்துமடியார்நாவிலூறுஇரதப்பாகுஅனுர்' என்பதன் கருத்து; "அமுதம்பொதி யின்சுவைக் கரும்பினைக் கனியை" என்றுர் திருமங்கையாழ்வாரும். (கo)

கக. கோலியொரு நான்கு குலமறையு நாற்றிசையும்
வேலியென நின்றேத்தும் வேங்கடமே—வாலிதனை
நண்பாவை யாதரித்தான் ஞானமுத லாழ்வார்கள்
வெண்பாவை யாதரித்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) ஒரு நான்கு குலம் மறையும் - ஒப்பற்ற சிறப்புள்ள நான்கு வேதங்களும், நால் திசையும் - நான்கு பக்கங்களிலும், வேலி என கோலி நின்று - வேலிபோலச் சூழ்ந்து, ஏத்தும் - துதிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே ——,——வாலிதனை நண்பு ஆ வையாது அரித்தான் - வாலியை நண்பனுகக் கொள்ளாமல் [பகையாகக்கொண்டு] கொன்றிட்டவனும், ஞானம் முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவை ஆதரித்தான் - தத்துவஞானத்தையுடைய முதலாழ்வார்கள் மூவரும் இயற்றிய வெண்பாவினுலாகிய பிரபந்தங்களை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினுடைய, வெற்பு-மலை; (எ - று.)

வேங்கடம் வேதப்பிரதிபாத்தியமாய் மகிமைபெறுந் தன்மை, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. நாற்றிசையும் என்பதற்கு - நான்குதிக்கிலுள்

ளாரும் என்று உரைப்பாரும் உளர். வாலீ என்ற வடசொல் வாலியென ஈயீறு இகாரமாயிற்று. இப்பெயர் - வாலில் வலிமையுடையவனென்றும், வாலினின்று பிறந்தவனென்றும் காரணப்பொருள் படும். இவன்-இந்திரன் மகன்; சுக்ரீவனது தமையன்; கிஷ்கிந்தாநகரத்தையாண்ட வானரராசன் தன்னையெதிர்த்தாரது வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து கூடும்படி வரம் பெற்றவன்;இராவணனை ஒருகால் வென்று பின்பு அவனது வேண்டுகோளின்படி அவனோடு அக்கினிசாக்ஷியாக நண்புகொண்டவன். இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் இராவணன் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டுபோன பின்பு அப்பிராட்டியைத் தேடிக்கொண்டு இலக்குமணனுடனே செல்லுகையில் வழியிலெதிர்ப்பட்ட அநுமான்மூலமாகச் சுக்கிரீவனோடு நண்பு கொண்டு அவன்வேண்டுகோளின்படி அவனது தமையனும் வானரராசனுமான வாலியைத்தந்திரமாகக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்குக்கிஷ்கிந்தையில் முடிசூட்டிவைத்தபின் அவனது உதவியால் இராவணனைக்கொன்றுபிராட்டியை மீட்டன னென்வரலாறு அறிக. வாலிமுன்னமே இராவணனுடன் அக்கினிசாட்சியாகநட்புக்கொண்டிருந்ததுபற்றி அவனை இராமபிரான்உதவியாகக்கொண்டால் இராவணனிதுஷ்டர்களைத்தொலைக்க வகையில்லாமையால்,வாலியைநண்பாகக் கொள்ளாமல் சரணமடைந்த சுக்கிரீவனதுவேண்டுகோளின்படி அவ்வாலியை வதைத்திட்டா னென்க; வாலியை நண்பாக்கவையாது அரித்ததற்கு மற்றுஞ்சிலகாரணமுங் கூறப்படும். ஆ - ஆக: விகாரம்.

முதலாழ்வார்கள் - பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார். இவர்கள்மூவரும் மற்றையாழ்வார் களுக்கெல்லாம் முன்னேதிருவவதரித்ததனாலும், பின்புஉண்டாகும் பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் இலக்கணமாம்படி ஆதியில் திருவந்தாதிதிவ்வியப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந் தருளியதனாலும், முதலாழ்வார்க ளென்று பெயர்பெற்றனர், ("மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றிமையோ, ரென்று முதலாழ்வார்களென்னும்பெயரிவர்க்கு, நின்றதுலகத்தே நிகழ்ந்து" என்ற உபதேசரத்தினமாலையையுங்காண்க.) இம்மூவரும் நூறு நூறுவெண்பாக்களினாற்பாடிய திவ்வியப்பிரபந்தங்கள், முறையே முதல்திருவந்தாதி,இரண்டாந்திருவந்தாதி, மூன்றாந்திருவந்தாதி யெனப் பெயர் பெறும். வெண்பா - அதனாலாகிய பிரபந்தத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். தலைமைபற்றி, முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவையாதரித்தமையை எடுத்துக்கூறினார்; அன்றியும், அவர்கள் நூற்றிரட்டுத்திருப்பதிகளுள்ளும் திருவேங்கடத்தைமிகுதியாகப் பாராட்டிக்கூறியமையுங் காண்க. (கக)

கஉ. தெள்ளியதோர் வீடருளுஞ் சீர்கேட்டுப் பொன்மலையும்
வெள்ளிமலை யும்பணியும் வேங்கடமே—புள்ளின்
கொடிவா கனத்தான் குளிர்ந்திருண்ட காரின்
வடிவாக னத்தான் வரை.

(இ - ள்.) தெள்ளியது ஓர் வீடு அருளும் சீர் கேட்டு - தெளிவுள்ளதான ஒப்பற்ற பரமபதத்தைக் கொடுத்தருளுகிற சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டு,

பொன் மலையும் வெள்ளிமலையும் பணியும்-பொன்மலையான் மகாமேருவும் வெள்ளிமலையான கைலாசமும் வணங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,—— புள்ளின் கொடி வாகனத்தான் - பக்ஷிராசனாகிய கருடனது வடிவமெழுதிய கொடியையும் அக்கருடனாகிய வாகனத்தையு முடையவனும், குளிர்ந்து இருண்ட காரின் வடிவு ஆகன் - குளிர்ச்சியுள்ளதாய்க் கறுத்துள்ள மேகத்தினதுவடிவம்போன்ற திருமேனியையுடையவனும், சுத்தான் - (பாஞ்சசந்நியமென்னுஞ்) சங்கத்தையுடையவனுமாகிய திருமாலினது,வரை-மலை; (எ - று.)

கர்மபந்தத் தொடர்ச்சியின்றி ஞானாநந்தங்களையே தருந்தன்மையதான முத்தியுலகைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தந்தருளும் மகிமை திருவேங்கடமலைக்கு இருத்தலை அதன்புகழினாற்செவியுற்று அறிந்து, அத்தன்மையில்லாதனவான பொன்மலையும் வெள்ளிமலையும் தமது தாழ்வையும் அம்மலையின் உயர்வையும்நோக்கி அதற்குத்தாம்கீழ்ப்படிந்து அதனை வணங்கிக் கிடக்குமென்க. பொன்மலைக்கும் வெள்ளிமலைக்கும் 'நாம் பொன்மயமாகவும் வெள்ளிமயமாகவும் இருக்கிறோம்' என்ற இறுமாப்பு ஒழிதற்குக் காரணமாயிற்று, வேங்கடத்தின் வீடளிக்குந்திறமென்க. வீடு - (பற்றுக்களை) விட்டு அடையுமிடம்; முக்தி. புள் - இங்குப் பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேலது. காண்பவர்கண்களுக்குக் காணுமளவிலே குளிர்ச்சியைத் தந்து அவர்களுடையஎல்லாச்சிரமங்களையும் பரிகரிக்குந் திருமேனியின் தோற்றமுடையானென்பார், 'குளிர்ந்திருண்ட காரின்வடிவாகன்' என்றார். ஆகம் - மேனி; அதனையுடையவன் - ஆகன். (கஉ)

கங. எப்பூ தலமு மிறைஞ்சித் திசைநோக்கி
மெய்ப்பூ சனைபுரியும் வேங்கடமே—கொப்பூ
ழிலகுமுண்ட கந்தரத்தா னீன்றளிக்கு மீரே
ழுலகுமுண்ட கந்தரத்தா னூர்.

(இ - ள்.) எ பூதலமும் - நிலவுலகத்தில் எவ்விடத்திலுள்ளவரும், திசை நோக்கி - திக்குநோக்கி, இறைஞ்சி - வணங்கி, மெய் பூசனை புரியும்- உண்மையான பூசையைச் செய்யப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——கொப்பூழ் - திருநாபியில், இலகும் - தோன்றி விளங்கிய, முண்டகம் - தாமரை மலர், தர - அளிக்க, தான் ஈன்று-தான்பெற்று, அளிக்கும்-பாதுகாக்கிற, ஈரேழ் உலகும் - பதினான்குலோகங்களையும், உண்ட - அமுதுசெய்த, கந்தரத்தான் - கண்டத்தையுடைய திருமாலினது, ஊர்——; (எ - று.)

உலகத்தில் எத்திசையிலுள்ளாரும் திருவேங்கடத்தின் மகிமையைக் கருதி அத்திருப்பதியிருக்கின்ற திசையை நோக்கி வணங்கி வழிபடுவரென அத்தலத்தின் சிறப்பை விளக்கியவாறு. பூதலம் - இடவாகுபெயர். "பந்திக் கமலத் தடஞ்சூழ் புரங்கர் படைப்பழிப்புச், சிந்தித்திடுவது மில்லைகண்டீரத் திசைமுகனோடு, உந்திக் கமலம் விரிந்தால் விரியு முகக்கடையில், முந்திக் குவியி லுடனே குவியு மிம்மூதண்டமே' என்பது சித்தாந்த மாதலால்,

'கொப்பூழிலகு முண்டகந் தரத் தானின்று' என்றார். பிரமன் முதலான சகலதேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு அண்டங்களையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு யோகநித்திரை செய்தருளுகின்றனனென்பது, நூற்கொள்கை. எல்லாவற்றையும் படைத்துக்காத்து அழிக்கின்ற முழுமுதற்கடவுள் திருமாலேயென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தம், பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. கந்தரம் - வடசொல்; தலையைத் தரிப்ப தென்று காரணப்பொருள்படும்; கம் - தலை. (கரு)

கசு. நோவினையு நோயினையு நோய்செய் வினையினையும்
வீவினையுந் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—மூவினைசெய்
மூவடிவாய்ப் பச்சென்றான் முன்னா ளகலிகைக்குச்
சேவடிவாய்ப் பச்சென்றான் சேர்பு.

(இ - ள்.) நோவினையும் - (பிறத்தலாலாகின்ற) துன்பத்தையும், நோயினையும் - (வாழும்நாளில் வருத்தஞ்செய்கிற) வியாதிகளையும், வீவினையும் - மரணவேதனையையும், நோய் செய் வினையையும் - எல்லாத்துன்பங்களையும் உண்டாக்குகிற காரணமான கருமங்களையும் தீர்த்து அருளும்-(தன்னையடைந்தவர்க்கு) நீக்கியருளுகின்ற, வேங்கடமே——,——மூ வினை செய் - (படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும்) மூன்றுதொழில்களைச் செய்கின்ற, மூ வடிவு ஆய் - (அயன் அரி அரன் என்னும்) திரிமூர்த்திகளின்வடிவமாய், பச்சென்றான் - (அவற்றுள் தானானவடிவத்தில்) பசுமைநிறத்தையுடையவனும், முன் நாள் - முற்காலத்தில், அகலிகைக்கு - அகலிகையென்னும் பெண்ணுக்கு, சே அடி வாய்ப்ப - சிவந்த தனது திருவடி சித்தியளிக்கும்படி, சென்றான்- நடந்தருளியவனுமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம்; (எ - று.)

பிறக்குங்காலத்தும் வளர்ந்து உயிர்வாழுங் காலத்தும் இறக்குங்காலத்தும் உண்டாகிற பலவகைத்துன்பங்களும், அவற்றிற்கெல்லாம் காரணமான கருமங்களும் தன்னையடைந்தார்க்கு இனி இல்லையாம்படி தன்மகிமையாற் செய்யுந்தரத்தது திருவேங்கடமென்க.

இனி, நோவு - மனோவியாதி; அதாவது - மனக்கிலேசம் என்றும் நோய் - தேகவியாதியென்றும் உரைத்தலுமுண்டு. 'நோய்செய்வினை' என்றதில் நோய் என்றது, பசி தாகம் பயம் கோபம் முதுமை துன்பம் முதலிய பலவகை உடற்குற்றங்களையும் பொதுப்பட உணர்த்துமென்க. நோவு, நோய், வீவு - தொழிற்பெயர்கள்.

அகலிகை - அஹல்யா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; அப்பெயர் - அழகில்லாமையில்லாதவ ளென்று பொருள்படும்: மிக்க அழகுள்ளவளென்று கருத்து; ஹல்யம் - அழகின்மை. இவள், கௌதமமுனிவனது மனைவி. அவளது கல்வடிவமான சாபம் இராமபிரானது திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்தில் தீர்ந்த தன்மை இராமாயணத்திற் பிரசித்தம். (கசு)

கரு. பித்துமல டூமைமுடம் பேய்குருடு கூன்செவிடு
மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—பத்தருக்கு
வந்ததுக்கங் காப்பான் மலருந் தியினுலகந்
தந்ததுக்கங் காப்பான் றலம்.

(இ - ள்.) பித்து - பைத்தியம்பிடித்தலும், மலடு-பிள்ளைப்பேறில்லாக் குறையும், ஊமை - பேசாமையும், முடம்-கைகால்களின் குறைவும், பேய் - பேய்பிடித்தலும், குருடு - கண்தெரியாமையும், கூன் - உடல்வளைதலும், செவிடு - காதுகேளாமையும் ஆகிய உடற்குற்றங்களையும், மெய் துயர் நோய்-மற்றும் வருத்தத்தைத்தருகின்ற வியாதிகளையும், தீர்த்து அருளும் - (தன்னையடைந்தார்க்கு) நீக்கியருளுகின்ற, வேங்கடமே——,——பத்தருக்கு வந்த துக்கம் காப்பான் - தன் அடியார்களுக்கு வந்த துன்பங்களை நீக்கி (அவற்றினின்று அவர்களைப்) பாதுகாப்பவனும், மலர் உந்தியின் [உந்திமலரின்]- தனது நாபித்தாமரைமலரினின்று, உலகம் தந்து - உலகத்தை உண்டாக்கி, அதுக்கு - அவ்வுலகத்தையுண்ணும்பொருட்டு, அங்காப்பான் - வாய்திறப்பவனுமாகிய திருமாலினது, தலம் - இடமாம்; (எ - று.)

திருவேங்கிடமலையினது வரப்பிரசாதசக்தி, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. முதலடி - பெயர்ச்செவ்வெண். பக்தர், துக்கம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. காத்தல் - தடுத்தல், பரிகரித்தல். உந்தியின் - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். உலகம்-சாதியொருமை; ஆனதுபற்றி, 'அதுக்கு' என ஒருமையாக் கூறினர். அங்காப்பான், அங்கா-பகுதி. மலருந்தியின் உலகந் தந்து அதுக்கு அங்காப்பான்-உலகத்தைப் படைப்பவனும், அளிப்பவனும், அழிப்பவனும் அவனே யென்றபடி. (கரு)

கசு. வாடப் பசித்த வரியுழுவை வாலாட்டி
மேடத்தைப் பார்த்துறுக்கும் வேங்கடமே—கூடத்துக்
கம்பவள மாவென்றான் காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்குஞ்
செம்பவள மாவென்றான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வாடா - வாட்டமுண்டாம்படி, பசித்த - பசியடைந்துள்ள, வரி உழுவை - உடற்கோடுகளையுடைய புலிகள், மேடத்தை பார்த்து - (வானத்திற் செல்லுகின்ற ஆட்டின்வடிவமான) மேஷராசியைப் பார்த்து, வால் ஆட்டி உறுக்கும் - (அந்த ஆட்டைக் கொன்றுதின்னக் கருதித்) தன்வாலை யசைத்துக்கொண்டு கோபித்து அதனோடுமாறுபடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கூடத்து - யானைச்சாலையில், கம்பம் - தறியிற் கட்டிவைக்கத் தக்க, வளம் மா-மதக்கொழுமையையுடைய (குவலயாபீடமென்ற)யானையை, வென்றான் - கொன்று சயித்தவனும், காசினிக்கும் - (யுகாந்தகாலத்தில்) உலகத்தை உண்ணுதற்காகவும், வெண்ணெய்க்கும் - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) வெண்ணெயை உண்ணுதற்காகவும், செம் பவளம் ஆ என்றான் - சிவந்த பவழம்போன்ற தனது திருவாய்மலரை ஆவென்று திறந்தவனுமாகிய திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று.)

பசித்த புலி ஆட்டுக்கடாவை நோக்கி அதனைக்கொல்லச் சீறிமுயலுதல், இயல்பு; திருவேங்கடமலையிலுள்ள புலி வானத்து மேஷராசியைப் பார்த்து உறுக்குமென மலையின் உயர்ச்சியை உணர்த்தியபடியாம். இது, **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி.** புலி குறிஞ்சிநிலத்து விலங்காதலால், அதனை யெடுத்துக்கூறினார். இனி வருஞ் செய்யுள்களில் இதுபோல வருகின்ற வருணனைகளுக்கெல்லாம் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. 'மேடத்தைப்பார்த்திருக்கும் வேங்கடமே' என்ற பாடத்திற்கு - புலியானது அடுத்துவரும் தனது ஆகாரத்திற்கும் வலிமைக்குந் தகுந்ததாகிய விருஷபராசியை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு அவ்வகை வலிமையில்லாத மேஷராசியைக் கண்டு உபேக்ஷித்திருக்குமென்றுபொருள். விரலாட்டுதல், கோபக்குறி. மேஷம் - வடசொல். மேஷராசி, சித்திரைமாதத்துக்கு உரியது. கூடத்து என்பதற்கு - வஞ்சனையாகக் கொல்லுந் தன்மையுள்ள என்றும், கம்பம் என்பதற்கு - அசையுந்தன்மையதான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கூடம், கம்பம் - வடசொற்கள். "யானை, யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி தீராக்கோபமுடையதாய் அக்கோபத்தை மறைத்துவைக்கவேண்டியகாலத்தேமறைத்து வைத்து வெளிப்படுத்தவேண்டிய காலத்தே வெளிப்படுத்தலும், "தூங்குங் களிறு" என்றபடி எப்பொழுதும் அசைதலும் யானையின் இயல்பு.

காசினி - பூமி; காச்யபீ என்ற வடசொல் திரிந்தது; இது-இங்கு மற்ற உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பவளம் - வாய்க்கு, நிறம்பற்றியஉவமையாகுபெயர்; திருப்பவளமென்கிற வழக்கும் உண்டு. **(௧௬)**

௧௭. தாவிவரும் வானரங்க டண்குவட்டிற் கற்கடக
மேவிவரக் கண்டோடும் வேங்கடமே—காவிரிசூழ்
பொற்றிருவ ரங்கத்தான் போதன் சிவனென்னு
மற்றிருவ ரங்கத்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) தாவி வரும் - தாவிக்கொண்டேவருகின்ற, வானரங்கள்-குரங்குகள், தண் குவட்டில் - குளிர்ச்சியான சிகரத்தில், கற்கடகம் மேவி வர - (நண்டுவடிவமான) கர்க்கடகராசி பொருந்திவர, கண்டு - (அதனைப்)பார்த்து, ஓடும் - அஞ்சியோடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——காவிரி சூழ் - காவேரிநதி சூழ்ந்த, பொன் திரு அரங்கத்தான்-அழகிய திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருப்பவனும், போதன் சிவன் என்னும் மற்று இருவர் அங்கத்தான் - (திரிமூர்த்திகளுள்) பிரமன் சிவன் என்னும் மற்றை யிருவரையுந் தனது அங்கத்தில் உடையவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

வாநரம் என்ற வடசொல்-கொஞ்சக்குறைய மனிதர்போல்வதென்று காரணப்பொருள்படும். கர்க்கடகம் - வடசொல். கர்க்கடகராசி, ஆடிமாதத்துக்கு உரியது. திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கம்; திருமால் திருப்பதிகளெல்லாவற்றுள்ளும் இது தலைமையானதாதலால், இதனை யெடுத்துக்கூறினார். பொற்றிருவரங்கம் - பொன்மயமான மதில்முதலியவற்றையுடைய திருவ

ங்கமுமாம்; "செம்பொன்மதிலேழுடுத்த திருவரங்கப் பெருங்கோயி, லா ணிப்பொற்றகடுரிஞ்சுமணிக்கதவ நீள்வாயில்" என்பர் திருவரங்கக்கலம்பக த்தும். போது-பூ; இங்குத் தாமரைமலர்; அதில் தோன்றியவன், போதன். சிவம் - சுபம்: அதனைச் செய்பவன், சிவன். பிரமனைத் தனது திருநாபியி லும், சிவனைத் தனது திருமேனியின் வலப்புறத்திலும் திருமால் கொண்டுள் ளான்; இத்தன்மை, "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப், பிர மனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்துக், கறைதங்கு வேற்றடங்கண் திரு வை மார்பிற் கலந்தவன்", "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத் துந்தித், தலத்தெழு திசைமுகன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களாலும் விளங்கும்: 'கேசவன்' என்ற திருநாமம் இப்பொருள் கொண்டதே. வாழ்வு என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் திருமாலின் திருவுள்ளத்து க்கு மிகப்பாங்காயிருத்தல் விளங்கும். (கஎ)

கஅ. ஒண்சிந்து ரத்தைவெறுத் தூடும் பிடிவேழம்
விண்சிங்கங் கண்டணைக்கும் வேங்கடமே—யெண்சிந்தைக்
கோரா விருந்தா னொருநாள் விதுரனுக்கு
வாரா விருந்தான் வரை.

(இ - ள்.) ஒள் சிந்துரத்தை - ஒளியுள்ளதாகிய ஆண்யானையை, வெறு த்து——, ஊடும் - பிணங்குகின்ற, பிடி வேழம்-பெண்யானையானது, விண் சிங்கம் கண்டு - வானத்தில்வருகின்ற, சிங்கவடிவமான சிங்கராசியைப் பார் த்து, அணைக்கும் - (அச்சங்கொண்டு ஆண்யானையைத் தானே வலியச்செ ன்று) தழுவுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——;——எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான்-(உலகத்தாருடைய) எண்ணுகின்ற மனத்துக்கு அறியப்படாமல் இருந்தவனும், ஒரு நாள் - ஒருநாளில், விதுரனுக்கு—, வாரா விருந்தான் - வருதற்குஅரிய விருந்தினனாய் வந்தவனு மாகிய திருமாலினது, வரை - திருமலையாம்; (எ - று.)

ஊடுதலாவது - ஆண்பாலோடு பெண்பால் அன்புவகையாற்சிறிதுமாறு படுதல்; பிரணயகலகம். இங்ஙனம் வலியக்கொள்ளுங் கோபம் இன்பத்தை மிகுவிப்பதுஎன்னுங் கோட்பாட்டை 'ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. பிடி - யானையின் பெண்மைப்பெயர்; இதன் ஆண்மைப்பெயர் - களிறு. களிற்றினிடத்து ஏதோ ஒரு குற்றத்தைக் கற் பித்து அதுகாரணமாக அதனிடம் வெறுப்புக்காட்டிப் பிடி ஊடிவிலகிநிற்கு மளவில், சிங்கராசியைக் கண்டதனால் அஞ்சி அவ்வச்சமிகுதியால் ஊடலை மறந்து தானே ஓடி ஆண்யானையைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அதனை வலியத்தழுவிய தென்க. ஸிந்துரம், ஸிம்ஹம் என்ற வடசொற்கள் விகா ரப்பட்டன. சிங்கராசி, ஆவணிமாதத்துக்கு உரியது. 'எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான்' என்றதனால், எம்பெருமானது சொரூபம் எவர்க்கும் மனத் தினால் சிந்தித்து முற்றும் அறியமுடியாத தென விளங்கும். விதுரன் - திருதராட்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் தம்பிமுறையாகிறவன்; விசித்திரவீரி

யன்மனைவியாகிய அம்பிகையால் ஏவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடம் வியாசமுனிவனருளாற் பிறந்தவன்; பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் சிற்றப்பன். கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனாதியரிடம் தூதுபேசுபவனாய் அத்தினாபுரிக்குப்போனபோது அங்குவேறுயாருடையவீட்டிற்கும் செல்லாமல் ஞானபக்திகளிற்சிறந்த விதுரனுடைய திருமாளிகையினுட் புக்கு, அங்கு அவனால் மிக்க அன்புடன் அமைக்கப்பட்ட விருந்துணவை அமுதுசெய்தருளின னென்பது பிரசித்தம். விருந்து - புதுமை; விருந்தான் - புதியனாய்ச் செல்பவன். வாரா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். (கஅ)

ககூ. மாதுமடக் கன்னிகழை வந்தணுகிக் கம்பத்தின்
மீதுநடிப் பாளொக்கும் வேங்கடமே—யூதுகுழற்
பாலன்பா லாக்குவித்தான் பஞ்சவர்க்கா நூற்றுவரைக்
காலன்பா லாக்குவித்தான் காப்பு.

(இ - ள்.) மாது மடம் கன்னி - அழகையும் மடமையையு முடைய இளம் பெண்வடிவமான கந்யாராசி, கழை வந்து அணுக-மூங்கிலுக்குநேராக வந்து பொருந்தும்போது, கம்பத்தின் மீது நடிப்பாள் ஒக்கும் - (நாட்டிய) கழைக்கோலின்மேல் ஏறிக்கூத்தாடும்மங்கையை ஒத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——ஊது குழற்பால் அன்பால் - (தான்) ஊதுகின்ற வேய்ங்குழலின் இனிய இசையினிடத்து அன்பினால், ஆ குவித்தான் - பசுக்கள் தன்னைச்சுற்றிவந்து ஒருங்குதிரளும்படி செய்தவனும், பஞ்சவர்க்கு ஆ - பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, நூற்றவரை காலன்பால் ஆக்குவித்தான் - துரியோதனாதியர் நூறு பேரையும் யமனிடத்திற் சேர்ப்பித்தவனு மாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

அம்மலையிலுள்ள மூங்கிலுக்குமேல்பெண்வடிவமான கந்யாராசி வரும்போது கழைக்கூத்திபோலுமென்க. மூங்கிலின்உயர்ச்சியை இங்ஙனங்கூறியதனால், மலையின்வளத்தை எடுத்துக்காட்டியவாறு. கந்யாஎன்றவடசொல், கன்னியென விகாரப்பட்டது. கந்யாராசி, புரட்டாசிமாதத்துக்கு உரியது. கண்ணன் குழலூதுகையில் அதன் இசையின் இனிமைக்குமகிழ்ந்துபசுக்கள் யாவும் அப்பெருமானைச் சூழ வந்து திரளும். குழற்பால், பால் - ஏழனுருபு. ஊது குழல் பாலன் பால் ஆ குவித்தான் என்று பிரித்து, குழலூதுகின்ற இடைச்சிறுவனானவனும் பால்கறக்கும் பசுக்களை ஒருங்குதிரளச்செய்தவனும் என்று உரைப்பாரும் உளர். பஞ்சவர் - ஐவர்; பஞ்ச என்னும் வடமொழியெண்ணுப்பெயரினடியாப் பிறந்த பெயர். பஞ்சவர், நூற்றுவர் - தொகைக்குறிப்பு. காலன்-பிராணிகளின் ஆயுட்காலத்தைவரையறுப்பவன்; கண்ணபிரான், தனக்கு உயிர்நிகரான பாண்டவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு, அவர்கட்கு பங்காளிகளும் பகையாளிகளு மான துரியோதனாதியரனைவரும் மகாபாரதயுத்தத்தில் வேரோடுஅழியும்படி பலவகையுதவிபுரிந்தமை, பிரசித்தம்; காலன்பா லாக்குவித்தான் - வீமனைக்கொண்டு கொல்வித்தான். ஆக்குவித்தான் என்பதில், கு வி என்ற இரண்டும்-இணைந்துவந்த பிறவினைவிகுதிகள்.

(ககூ)

உ௦. மன்னு குடிக்குறவர் வானூர் துலாத்திடையே
மின்னு மணிநிறுக்கும் வேங்கடமே—யென்னு
ளரவிந்தப் போதகத்தா னன்பா லழைத்த
கரவிந்தப் போதகத்தான் காப்பு.

(இ - ள்.) மன்னு குடி குறவர் - (குறிஞ்சிநிலத்து) நிலைபெற்ற குடிகளாகிய குறவர்கள், வான் ஊர் துலாத்து இடையே - வானத்திற் செல்லுகிற (நிறைகோல்வடிவமான) துலாராசியினிடத்திலே, மின்னும் மணி நிறுக்கும் - பிரகாசிக்கிற இரத்தினங்களை வைத்துநிறுத்து எடையறிதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,—— என் உள் அரவிந்தம் போது அகத்தான் - அடியேனுடைய மனமாகிய தாமரைமலரினிடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், அன்பால் அழைத்த - பக்திகொண்டு (ஆதிமூலமே யென்று) கூப்பிட்ட, கரம் விந்தம் போதகத்தான் - துதிக்கையையுடைய விந்தியமலையைப் போன்ற யானையையுடையவனுமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாது காக்கும் இடம்; (எ - று.)

துலாத்து, அத்து - சாரியை. துலாராசி, ஐப்பசிமாதத்துக்கு உரியது. மணிகள், மலையி லுள்ளவை. "மலர்மிசை யேகினான்" என்றபடி எம்பெருமான் அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தில் அவர்நினைந்தவடிவோடு விரைந்து சென்று வீற்றிருத்தலால், 'என்உள் அரவிந்தப்போதகத்தான்' என்றார். 'அன்பால் அழைத்த போதகத்தான்' என்பது, வடமொழிநடை; கஜேந்திராழ்வானால் அன்போடு அழைக்கப்பட்டவ னென்பது கருத்து. விந்தியகிரி முன்ஒருகால் மகாமேருகிரியோடு மாறுபட்டு மிகப்பெரியதாய் ஓங்கிவளர்ந்தமைபற்றி, அதனை, யானையின் பருமைக்கும் வலிமைக்கும் உவமையெடுத்துக்கூறினார். அரவிந்தம், போதகம் - வடசொற்கள். விந்தம் - வடசொல்திரிபு, பத்துப்பிராயத்து யானைக்குட்டியைப் போதக மென்பர்; அச்சிறப்புப்பெயர் - இங்குப் பொதுப்பட யானையென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. (உ௦)

உக. கொல்லைக் குறவர் குளிர்மதிமா னைக்ககன
வில்லைக் குனித்தெய்யும் வேங்கடமே—கல்லை
யரிவைவடி வாக்கினா னன்னமாய் வேத
விரிவைவடி வாக்கினான் வெற்பு.

(இ - ள்.) கொல்லை - தினைக்கொல்லையைக் காக்கின்ற, குறவர் - குறவர்கள், குளிர் மதி மானை-குளிர்ந்தசந்திரனிடத்து உள்ள (களங்கத்தோற்றமாகிய)மான்வடிவை, (தினைப்பயிரை மேயவருகின்ற மானென்று எண்ணி), ககனம் வில்லை குனித்து எய்யும் - வானத்திற்காணப்படுகிற வில்வடிவமான தனுசிராசியைக் கைவில்லாகக்கொண்டு வளைத்த அதுகொண்டு அம்புஎய்ய முயலுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கல்லை அரிவை வடிவு ஆக்கினான் - (சாபத்தாற்) கல்வடிவமாய்க்கிடந்த அகலிகையைப் பெண்வடிவமாகச் செய்தவனும், அன்னம் ஆய் - அன்னப்பறவையின்வடிவங்கொண்டு, வேதம்

விரிவை வடி - மிகப்பரந்ததான வேதத்தை(ப் பிரமனுக்கு)த் தெளிவாகக் கூறியருளிய, வாக்கினன் - திருவாக்கையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

சந்திரனிடத்துஉள்ள களங்கத்தை மானென்று கூறுவார் கொள்கை, இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. 'ககனவில்லைக் குனித்து எய்யும்' என்பதற்கு-வானத்திற்காணப்படுகிற இந்திரதனுசை வளைத்து அம்பெய்ய முயலும் என்று உரைப்பாரும் உளர்; முன்னும் பின்னும் உள்ள செய்யுள்களிலெல்லாம் பன்னிரண்டுமாசங்களுக்கு உரிய இராசிகளையே கூறிவருகிற சந்தர்ப்பத்தை நோக்கின், அங்ஙனம் உரைத்தல் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தாமை தெற்றென விளங்கும். தநுரிராசி, மார்கழிமாதத்துக்கு உரியது. அரிவை என்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பெண்என்ற மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவும். பாலையும் நீரையுங் கலந்துவைத்தால் நீரைப்பிரித்துப் பாலையே உட்கொள்ளும் இயல்பின தான அன்னப்பறவை ஸாராஸாரவிவேக முடைமைக்கு உவமை கூறப்படுமாதலின், அத்தன்மையதான அன்னப்பறவையின் வடிவைக் கொண்டு அஸாரத்தைக் கழித்து ஸாரத்தை யுணர்த்தியருளினனென்பது, 'வடி' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் விளங்கும்; வடித்தல்-தேர்ந்தெடுத்துக்கொடுத்தல். வாக் - வடசொல்; சொல்என்னும் பொருளது: வாய்க்கு இலக்கணை. வேதம் அநந்தமாதலால், 'வேதவிரிவு' எனப்பட்டது.

உஉ. தேனேறித் தேன்வைக்குந் திண்கழைமேல் விண்மகர
மீனேறி வேள்கொடியாம் வேங்கடமே— வானேறித்
தீமுகனா கத்திருப்பார் சேவடிக்கா ளானவரைக்
காமுகனா கத்திருப்பார் காப்பு.

(இ - ள்.) தேன் - வண்டுகள், ஏறி - உயரப்பறந்து சென்று சேர்ந்து, தேன் வைக்கும் - தேனைச் சேர்த்துவைக்கப்பெற்ற, திண் கழைமேல்-வலிய மூங்கிலின்மேல், விண் மகரம் மீன் ஏறி - வானத்திற்செல்லுகிற சுறாமீன் வடிவமான மகரராசி வந்துதங்குகையில், வேள் கொடி ஆம் - மன்மதனது துவசம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே———,———வான் - பரமபதத்தில், தீ முகன் நாகத்து - விஷாக்கினியைச் சொரியும் முகங்களையுடைய ஆதிசேஷன்மீது, ஏறி யிருப்பார் - ஏறிவீற்றிருப்பவரும், சே அடிக்கு ஆள் ஆனவரை-(தமது)சிவந்ததிருவடிகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களை, காமுகன் ஆக திருப்பார் - காமமுடையவனாகச் செல்லவிடாதவரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

மன்மதன் சுறாமீன்வடிவத்தைக் கொண்ட கொடியையுடையவனென்ன அறிக; அவனுக்கு வடமொழியில் 'மகரத்வஜன்' என்றும், தென்மொழியில் 'சுறவக்கொடியோன்' என்றும் பெயர்கள் உண்டு. 'தேனேறித் தேன்வைக்குந் திண்கழை' என்ற அம்மலையின் மூங்கிலை அடைமொழிகொடுத்துச் சிறப்பித்ததனால், அம்மலையின் வளத்தை விளக்கியவாறும். வானத்தையளாவி

மிகவோங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கிலுக்கு நேராக வருகிற மகரராசி, மன்மதனது துவசதண்டத்தின்மேற் காணப்படுகின்ற சுறாமீன்வடிவம் போலு மென்க. மகரராசி, தைமாதத்துக்கு உரியது. வேள் - (ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும்) விருப்பத்தை விளைப்பவன்; காமதேவன்: அன்றி, விரும்பப்படும் மிக்க அழகையுடையவன். வேள் என்ற வினைப்பகுதி-விரும்புதலென்று பொருள் தரும்; அது இங்குப் பெயர்த்தன்மைபட்டது.

வான் நாகத்து ஏறியிருப்பாரென இயையும். வான் ஏறி நாகத்துஇருப்பார் என்றே இயைத்துப் பொருள்கொண்டால், பரமபதத்திலிருப்பு வந்தேறி யென்னும்படி யுள்ளது திருவேங்கடத்தில் நிலைத்திருக்கின்ற இருப்பு என்று கருத்து விளங்கும். 'தீமுகன்' என்றது, நாகத்துக்கு இயற்கையடைமொழி. முகன் - முகம் என்பதன் போலி. "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம்,......திருமாற்கு அரவு" என்றபடி திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமான் வீற்றிருத்தற்கு இடமாகுமாறு திவ்வியசிங்காசனமாய் அமைதலால், 'நாகத்துஇருப்பார்' என்றார். தமக்குஅடிமைப்பட்டவர்களைப் பின்பு காமம் முதலிய தீநெறியில் மனஞ்செலுத்தவிடாதபடி குறிக்கொண்டு தம்வழிப்படுத்தி யாளுபவ ரென்பது, 'சேவடிக்காளானவரைக் காமுகனாகத் திருப்பார்' என்றதன் கருத்து. 'ஆளானவரை' என்ற பன்மைக்கு ஏற்ப, 'காமுகராக, என்னாது 'காமுகனாக' என ஒருமையாகக் கூறியது, பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித்தனி காமுகனாக வென்க. இது, திரிபுரயத்தை நோக்கியது. 'ஆளானவெனை' என்றும் பாடம். காமுகன்-வடசொல்.

௨௩. ஒண்கொம்பிற் றேனிறா லூர்பிறைக்கோட் டாலுடைந்து
விண்கும்ப வாய்நிறைக்கும் வேங்கடமே—வண்கும்ப
கம்பத்தா னைக்கடுத்தார் காரரக்கர் போர்மாளக்
கம்பத்தா னைக்கடுத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) ஒள் - ஓங்கிவிளங்குகின்ற, கொம்பில் - மரக்கொம்புகளிற் கட்டப்பட்டுள்ள, தேன் இறால் - தேன்கூண்டு, ஊர் பிறை கோட்டால் உடைந்து - (வானத்திற்) செல்லுகிற பிறைச்சந்திரனது வளைந்தவடிவமாகிய கொம்பு படுதலால் உடைந்து, விண் கும்பம் வாய் நிறைக்கும் - வானத்திலுள்ள குடவடிவமான கும்பராசியின் வாயளவும் (தேனைச் சொரிந்து) நிறைத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——வள் கும்பம் - (இயல்பிற்) கொழுமையுள்ள மத்தகத்தையுடையதும், கம்பத்து - (முதலைவெளவியதனாலாகிய) நடுக்கத்தையுடையதுமாகிய, ஆனைக்கு - கஜேந்திராழ்வானுக்கு, அடுத்தார் - அருகில் ஓடிவந்து அபயமளித்தவரும், கார் அரக்கர் போர் மாள - கருநிறமுடைய இராக்கதர்கள் போரில் இறக்க, கம் பத்தானை கடுத்தார் - பத்துத்தலைகளையுடையவனான இராவணனைக் கோபித்து அழித்தவருமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

பிறைக்கோட்டால் என்பதற்கு - வளைந்தவடிவமுடைய பிறையினது நுனி படுதலால் என்று உரைப்பினும் அமையும். கும்பராசி, மாசிமாதத்துக்கு

உரியது. திருவேங்கடமலையிலுள்ள கொம்பு கும்பராசிக்கு மேலுள்ள தென்றும், தன்மீது பிறைச்சந்திரன் படப்பெறுவ தென்றும் கூறியதனால், அதனது உயர்வை விளக்கி மலைவளத்தை வருணித்தபடியாம். கும்பம் - குடம்; இரண்டுகுடம் கவிழ்த்தாற்போன்ற யானைத்தலையிலுறுப்புக்குப் பெயராக வழங்கும். அடுத்தல் - சமீபித்தல். ரக்ஷஸ் என்ற வடசொல், அரக்கரெனச் சிதைந்தது. கம் - தலை; வடசொல். (உங)

உச. கூனலிள வெண்குருகு கோனேரி யில்விசும்பூர்
மீனநிழ லைக்கொத்தும் வேங்கடமே—கானகத்துப்
பொன்னா ருழையெய்தார் பூங்கழலே தஞ்சமென
வுன்னா ருழையெய்தா ரூர்.

(இ - ள்.) கூனல் இள வெள் குருகு - (கழுத்து) வளைவையுடைய இளமையான வெண்ணிறமுள்ள குருகென்னும் நீர்ப்பறவை, கோனேரியில் - கோனேரிதீர்த்தத்தில், விசும்பு ஊர் மீனம் நிழலை-வானத்திற் செல்லுகின்ற மீன்வடிவமான மீனராசியினது நிழல் தெரிய அதனை, கொத்தும் - (அந்நீரிற்செல்லுகிற உண்மையானமீனென்றே கருதி உண்ணும்பொருட்டு மூக்கினால்) குத்துதற்கு இடமான, வேங்கடமே———,———கான் அகத்து தண்டகாரணியத்திலே, பொன் ஆர் உழை - பொன்னிறமாய்ப் பொருந்திய (மாரீசனாகிய) மாயமானை, எய்தார் - அம்புஎய்து வீழ்த்தியவரும், பூ கழலே தஞ்சம் என உன்னாருழை எய்தார் - தமது திருவடித்தாமரை மலர்களையே சரணமென்று நினையாதவரிடத்திற் சென்றுசேராதவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

கூன் நல் எனப்பிரித்து, வளைவுள்ள அழகிய என்றும் பொருளுரைக்கலாம். குருகு - நாரை, கொக்கு. கோன் ஏரி - வடமொழியில், ஸ்வாமிபுஷ்கரிணி யென்று வழங்கும். திருவேங்கடமலையின்மேல் திருக்கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள பிரதானமான திவ்வியதீர்த்தம் இது. மீனராசி, பங்குனி மாதத்துக்கு உரியது. கொத்துதலெனினும், குத்துதலெனினும் ஒக்கும். மீனராசியின் நிழலை மீனென்று மயங்கியதாகக் கூறியது, மயக்கவணி. சீதையைக் கவர்ந்து செல்லக் கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் அவனுக்கு மாமன்முறையுள்ள மாரீசனென்ற ராக்ஷசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங்கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலேசீதையினெதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அவனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்துசென்ற இராமபிரான், நெடுந்தூரம்ஓட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்தவளவிலே அதன்மேல் அம்புஎய்துவீழ்த்தின னென்பது பிரசித்தம். ஆருழை - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையாகக் கொண்டால், (பெறுதற்கு) அரிய மானென்று பொருள்படும். எய்தார் என்பது - மூன்றாமடியில் எய் என்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுஇறந்தகாலவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் எய்து என்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயருமாம். கழலே தஞ்சமெனவுன்னாருழை யெய்தார்-தமக்கு அடிமைபூணாதவரிடத்தில் அந்

போடு சென்றுசேராதவர்; எனவே, கழலேதஞ்சமென்று உன்னுவாரிடத்து எய்துபவ ரென்பது அருத்தாபத்தியால் விளங்கும். (உச)

உரு. மண்மூலந் தாவென்று மந்திகடு வற்குரைப்ப
விண்மூலங் கேட்டேங்கும் வேங்கடமே—யொண்மூல
வேதத் திருக்குழையார் வெய்யோ னிரண்டனைய
சீதத் திருக்குழையார் சேர்வு.

(இ - ள்.) மண் மூலம் தா என்று மந்தி கடுவற்கு உரைப்ப - 'மண்ணி லிருக்கிற கிழங்கை (உண்ணுதற்காப் பெயர்த்தெடுத்துக்) கொடு' என்னும் பொருளில் 'மூலம்தா' என்றுபெண்குரங்கு ஆண்குரங்கை நோக்கிச்சொல்ல, விண் மூலம் - வானத்திலுள்ள மூலநட்சத்திரம், கேட்டு - (அச்சொல்லைக்) கேட்டு, ஏங்கும்-(தன்னைப்பிடித்துக்கொடுக்கச் சொன்னதாகக் கருதி) அஞ்சிக் கலங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——ஒள் - (எல்லாப்பிரமாணங்களிலும்) சிறந்தபிரமாணமாகவுள்ளவையும், மூலம் - (எல்லாநூல்களுக்கும்) முதல்நூலாகவுள்ளவையுமான, வேதத்து-வேதங்களின், இருக்கு - மந்திரங்களை, உழையார் - தமக்கு இடமாகக் கொண்டு அவற்றில்(பொருள் வடிவமாகப்) பொதிந்திருப்பவரும், வெய்யோன் இரண்டு அனைய-சூரியமண்டலம் இரண்டு உளவாயின் அவற்றைப் போன்ற [மிகவிளங்குகிற], சீதம் திரு குழையார் - குளிர்ந்த ஒளியுள்ள சிறந்த திவ்வியகுண்டலங்களை யணிந்தவருமான திருமால், சேர்வு - சேர்ந்து தங்குமிடம்; (எ - று.)

மந்தி 'மூலந்தா' என்று வேண்டியதனால், அதனிடத்து மிக்கஅன்புகொண்ட கடுவன் தன்னைப்பிடித்து மந்தியின்கையிற் கொடுத்துவிடுமேயென்று மூலநக்ஷத்திரம் அஞ்சு மென்க. இவ்வர்ணனையில், அம்மலைவானத்து நட்சத்திரவீதிக்கு அருகாம்படி ஓங்கிய தென்பதனோடு, அம்மலைக்குரங்கு தேவகணமும் அஞ்சத்தக்க வலிமையுடையதென்பதும் விளங்கும். மண்மூலம் என்றவிடத்து 'வண்மூலம்' என்று பாடம் உண்டு; அது சிறக்கும்: செழிப்பான மூலமென்க. மந்தி - குரங்கின் பெண்மைப்பெயர். கடுவன்-அதன் ஆண்மைப்பெயர்: கடுமையுடையது. 'மூலம்' என்ற பெயர்கொண்டு சமத்காரங் கற்பிக்கப்பட்டது. இருக்கு - ருக் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'வெய்யோனிரண்டனைய' என்றது, இல்பொருளுவமை. (உரு)

உகூ. நாலவிட்ட பொன்னூச னன்னுதலா ருந்துதொறு
மேலவிட்டந் தொட்டிழியும் வேங்கடமே—யாலமிட்ட
பொற்புக் களங்கறுத்தார் போர்சரிய வாணன்றோள்
வெற்புக்க ளங்கறுத்தார் வீடு.

(இ - ள்.) நால விட்ட-தொங்கவிடப்பட்டுள்ள, பொன் ஊசல் - பொன்னினாலாகிய ஊஞ்சல், நல் நுதலார் உந்துதொறும் - அழகிய நெற்றியையுடைய மகளிர் வீசித்தள்ளியாட்டுந்தோறும், மேல் அவிட்டம் தொட்டு இழியும் - வானத்திலுள்ள அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தின்மீது பட்டு இறங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—ஆலம் இட்ட - விஷத்தை உட்கொண்ட,

பொற்பு களம் - பொலிவையுடைய கண்டம், கறுத்தார் - கருநிறமடைந்தவரான சிவபிரான், போர் சரிய - யுத்தத்திலே பின்னிட, வாணன் தோள் வெற்புக்கள் - பாணாசுரனுடைய தோள்களாகிய மலைகளை, அங்கு - அப்பொழுது [அல்லது அப்போர்க்களத்தில்], அறுத்தார் - துணித்தவரான திருமாலினது, வீடு - வசிக்குமிடம்; (எ - று.)—எதுகையமைதி நோக்கி, அவிட்டத்தைக் கூறினார்.

முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் உயர்வும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது பரத்வமும் குறிக்கப்பட்டன. நுதல் - புருவமுமாம். ஹாலம், பாணன் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. பொற்பு - பொலிவையுணர்த்தும் உரிச்சொல். களம் - வடசொல்; கருமை யென்ற பண்பினடியாகிய கருஎன்பது, கறு என விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடையும். திருமாலின் கட்டளைப்படியே தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதனினின்று எழுந்ததோர் அதிபயங்கரமான பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்களின் வேண்டுகோளினாலும், திருமாலின் கட்டளையினாலும், அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், அப்பெருமானது கண்டம் கருநிறமடைந்ததென அறிக.

உஎ. பானிறங்கொ டெங்கினிளம் பாளைவிரி யச்சுனையின்
மீனினங்கொக் கென்றொளிக்கும் வேங்கடமே—வானிமிர்ந்த
வெள்ளத்துக் கப்பாலான் மெய்ப்பரம யோகியர்த
முள்ளத்துக் கப்பாலா னூர்.

(இ - ள்.) பால் நிறம் கொள் - வெண்மைநிறத்தைக் கொண்ட, தெங்கின் இள பாளை - தென்னமரத்தினது இளமையான பாளை, விரிய-மலர, (அதுகண்டு), சுனையின் மீன் இனம் - சுனைநீரி லுள்ள மீன்கூட்டங்கள், கொக்கு என்று-(அதனைக்) கொக்கென்று கருதி, ஒளிக்கும் - அஞ்சி மறைதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—வான் நிமிர்ந்த-வானத்தையுங் கடந்து பொங்கி மேலெழுந்த, வெள்ளத்து - பிரளயப்பெருங்கடல்வெள்ளத்திலே, கப்பு ஆலான் - கிளைகளையுடையதோர் ஆலமரத்தினது இலையிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், மெய் பரம யோகியர்தம் உள்ளத்துக்கு அப்பாலான்-உண்மையான சிறந்த யோகப்பயிற்சியையுடைய மகான்களுடைய மனத்துக்கும் முழுவதும் எட்டாமல் கடந்துள்ளவனுமான திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - மயக்கவணி. கொக்கு மீனைக்குத்தியுண்ணுந் தன்மையதாதலால், அதற்கு அஞ்சி யொளித்தல், மீனுக்கு இயல்பு. சுனை-மலையிலுள்ள நீரூற்றுடைய குளம். எல்லாம் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் கடல் பொங்கி உலகங்களை மூடிக்கொள்ள, எங்கும் ஏகார்ணவமான அந்த மகாப்பிரளய சமுத்திரத்தில் ஓர் ஆலமரம் தோன்ற, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சிறுகுழந்தை வடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமான அம்மரத்தின் இலையொன்றன்மீது பள்ளிகொண்டு தனது மாயாசொரூபமான யோகநித்திரையைத்

கைக்கொண்டு திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றனனென்றறிக. கப்பு - ஆலமரத்துக்கு அடைமொழி. இச்சொல்லுக்கு-கவர் என்றும் பொருள்உண்டு; அதாவது-கிளைபிரியுமிடம். மெய் என்ற அடைமொழி, யோகியரது பொய்யொழுக்க மின்மையை உணர்த்தும். மனமொழி, மெய்களைக் கடந்தவனாதலால், 'மெய்ப்பரமயோகியர்த முள்ளத்துக்கு அப்பாலான்' என்றார். (உஎ)

உஅ. கொம்பணியுந் தேமாங் குயில்கருடன் போற்கூவ
வெம்பணிகள் புற்றடையும் வேங்கடமே—வம்பணியும்
விண்ணினைந்து காப்பார் மிசைவைத்தார் பத்தரைத்த
முண்ணினைந்து காப்பா ருவப்பு.

(இ - ள்.) கொம்பு அணியும் தே மா குயில் - கிளைகள் அழகியனவாகப் பெற்ற இனிய மாமரத்தின் மேல் இருக்கிற குயிலென்னும்பறவை, கருடன் போல் கூவ - (அத்தேமாமரத்தின் இனியதளிரை நிரம்பஉண்டதனாலாகிய கொழுமைவளத்தால் பக்ஷிராஜனான) கருடன்போலக் கூவி யொலிசெய்ய, (அதுகேட்டு), வெம் பணிகள் புற்று அடையும் - (கருடனுக்கு அஞ்சும்இயல்பினவான) கொடியபாம்புகள் அஞ்சிப் புற்றினுள்ளே நுழைதற்குஇடமான, வேங்கடமே——,——வம்பு அணியும்-வாசனையை மிகுதியாகக் கொண்ட, விண்ணின் ஐந்து கா-தேவலோகத்திலுள்ள பஞ்சதருக்களுள் ஒன்றை, பார் மிசை வைத்தார்-(சத்தியபாமைக்காக) நிலவுலகத்திற் கொணர்ந்துநாட்டியவரும், பத்தரை-தமது அடியார்களை, தம் உள் நினைந்து காப்பார்-தமது உள்ளத்தில் நினைத்துக் குறிக்கொண்டு பாதுகாப்பவருமாகிய திருமால், உவப்பு-திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் இடம்; (எ - று.)

சிறியோரும் கொழுமைவாய்ந்தால் பெரியோர்போலக் கம்பீரமாகக் குரல் வாய்விடுதல், இயல்பு; அவ்வாறே பறவைகளி லொன்றான குயில் பறவைக்கரசனான கருடன்போலக் கூவ என்றார். திருமாலுக்கு வாகனமான கருடன் திருமலையிற் பயிலுந்தோறும் அதன் குரலைச் செவியுற்ற பழக்கத்தால் குயில் கருடன்போலக் கூவு மென்க. 'கொம்பணியுந்தேமா' என்ற அடைமொழி, குயிற்குக் கொழுமைவாய்ந்ததன் காரணத்தை விளக்கிற்று. தேமா - தேன்போல் இனிய காய்கனிகளையுடைய ஒருவகை மாமரம் தேன் + மா = தேமா; தேன்மொழி மெலிவர இறுதியழிந்தது. மாங்குயில் - மரப்பெயர் முன்னர் இனமெல்லெழுத்து வரப்பெற்றது. 'கருடன்பேர்கூவ' என்று பாடமோதி, தங்கட்கு அரசனான கருடனது திருநாமத்தை உச்சரிக்க என்று உரைப்பாரு முளர். ஐந்து தேவதருக்கள்-சந்தானம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம், அரிசந்தனம் என்பன. இவை, இந்திரனது நந்தவனத்தி லுள்ளன. உவப்பு - தொழிலாகுபெயர். (உஅ)

உகூ. தெங்கிளநீர் வீழச் சிதறுமணி யைக்கரிகள்
வெங்கனலென் றஞ்சிப்போம் வேங்கடமே—பைங்கழையின்
மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் மாமறையோன் பாற்றோன்றி
மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) தெங்கு - தென்னமரத்தினது, இளநீர் - இளநீர்க்காய்கள், வீழ - விழுதலால், சிதறும் - சிதறுகின்ற, மணியை - இரத்தினங்களை, கரிகள் - யானைகள், வெம் கனல் என்று - வெவ்விய நெருப்பு என்று கருதி, அஞ்சி போம் - அச்சங்கொண்டு விலகிச் செல்லுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——பைங் குழையின் - பசிய வேய்ங்குழலின், மாண் தாரை பண் - மாட்சிமைப்பட்ட ஒழுங்கான கீதம், குழைத்தார் - செழிக்க ஊதின வரும், மா மறையோன்பால் தோன்றி மாண்டாரை - சிறந்த ஓர் அந்தணனிடத்திற் பிறந்துஇறந்த மக்களை, பண்டு - முன்பு [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], அழைத்தார் - மீட்டு அழைத்து வந்தவரு மாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

இளநீர் - தெங்கின் இளங்காய். இரத்தினங்கள், அம்மலையி லுள்ளவை. முன்னும் "பொன்னுமணியும் பொலிந்தோங்கி" என்றார். சிவந்து மிகவிளங்குகிற ஒளியினால் இரத்தினங்கள் நெருப்பென்று கருதப்பட்டன; **மயக்கவணி.** தீக்கு அஞ்சி விலகுதல் யானையின் இயல்பு. குழை - மூங்கில்; வேய்ங்குழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். பண் - இசை. அதற்கு மாட்சி - செவிக்கு இனியதாதல்; ஒழுங்கு - இலக்கணம் அமைதல். வாழ்வு - தொழிலாகுபெயர்.

"மீளாப்பதம்புக்க பாலரை நீயன்ற மீட்டது" என்பர் திருவரங்கத்து மாலையிலும். "பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும், இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகொடுத் தொருப்படுத்த வுறைப்பனூர்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையுங் காண்க. (உக)

௩0. அங்கயலின் மேக மதிரப் பெரும்பாந்தள்
வெங்கயமென் றங்காக்கும் வேங்கடமே—பங்கயனோ
டம்புவ னங்கடந்தா ரம்புயத்து மங்கையொடு
வெம்புவ னங்கடந்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்து, அயலில் - அருகிலே, மேகம் - மேகங்கள், அதிர - இடிமுழங்க, பெரும் பாந்தள் - (அம்முழக்கத்தைக் கேட்ட) பெரிய மலைப்பாம்புகள், வெம் கயம் என்று-வெவ்விய மதயானைகள் பிளிறிக்கொண்டுவருகின்றன வென்றுகருதி, அங்காக்கும்-(அவற்றைவிழுங்குதற்கு) வாய்திறத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——பங்கயனோடு - பிரமனுடனே, அம் புவனங்கள் - அழகிய உலகங்களை, தந்தார் - (தமது திருநாபிக் கமலத்தினின்று) தோன்றுவித்தவரும், அம்புயத்து மங்கையொடு - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கிற என்றும்மாறாத இளமைப்பருவத்தையுடைய திருமகளினது அவதாரமான சீதாதேவியுடனே, வெம்பு வனம் கடந்தார் - வெம்பங்கொண்ட காட்டைக் கடந்துசென்றவரும் ஆகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

இதுவும், **மயக்கவணி.** வேங்கடமலையிலுள்ள பெரிய மலைப்பாம்புகள் யானையை விழுங்குந்தரத்தன வென்று மலைவளத்தைவருணித்தவாறு. தலும்,

பங்கஜம், அம்புஜம் என்ற வடசொற்களின் ஜகரம் யகரமாகத் திரிந்தது பங்கஜம் - சேற்றில்முளைப்பது; அம்புஜம் - நீரில்தோன்றுவது; இரண்டும் - தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி; அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். மேகம், புவநம், வநம் - வடசொற்கள். திருமால் இராமபிரானுகத் திருவவதரித்த போது அதற்கு ஏற்பத் திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்தனள். பித்ரு வாக்யபரிபாலநத்திற்காக இராமபிரான் ஜாநகியுடன் பதினான்குவருஷம் வனத்திற்சென்று வசிப்பவனுகித் தண்டகாரணியமுதலியவற்றைக் கடந்து இலங்கையளவும்போய் மீண்டமை பிரசித்தம். வெம்புஎன்ற அடைமொழி, வனத்தின் கொடுமையை விளக்கும். (௯௰)

௯௧. திங்களிறு மாந்துலவத் தீம்பாற் கவளமென்று
வெங்களிறு கைநீட்டும் வேங்கடமே—பொங்கமரி
லார்த்த வலம்புரியா ராட்பட்டார் செய்தபிழை
பார்த்த வலம்புரியார் பற்று.

(இ - ள்.) திங்கள்-சந்திரன், இறுமாந்து - செருக்கி [கலைநிறைதலாற் களித்து என்றபடி], உலவ-அருகிலே வானத்திற் சஞ்சரிக்க, (அதனை), தீம் பால்கவளம் என்று-இனியபாலினுற்கலந்த உணவுத்திரளை யென்றுஎண்ணி, வெம் களிறு கை நீட்டும் - வெவ்விய மதயானை (அதனை உண்ணும்பொருட் டுப் பற்றுதற்காகத்) துதிக்கையை நீட்டுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——பொங்கு அமரில் - உக்கிரமான போரிலே, ஆர்த்த - முழக்கின, வலம் புரியார் - (பாஞ்சஜந்யமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கையுடையவரும், ஆள் பட் டார் செய்த பிழை பார்த்து அவலம்புரியார் - (தமக்கு) அடிமைப்பட்டவர் கள்செய்த குற்றத்தைக்கண்டு (அதற்காகவப் அவர்கட்குத்) துன்பத்தைச்செய் யாதவரு மாகிய திருமால், பற்று - விரும்பித் தமது இடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று)

இதுவும் மயக்கவணி. பாற்கவளத்தை விரும்புதல், யானையின் இயல்பு. இறுமாந்து,-இறுமா - பகுதி. கவளம் - கபள மென்ற வடசொல் திரிந்தது. மகாபாரதயுத்தத்திலும், மற்றும் பல யுத்தங்களிலும் கண்ணபிரான் தனது திவ்வியசங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதி முழக்கி, அதன் ஒலிகேட்டவளவிற் பகைவர் அஞ்சி நடுங்கி யழியும்படி செய்தமை, பிரசித்தம்; "நிருபர் மயங்கி வீழ்தர வெண்சங்கமு முழக்கி" என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தையும், "அரக்கர்சங்கோசையிலண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்பட மோகித்து வீழ்ந்தனர்" என்ற திருவரங்கத்துமாலையையுங் காண்க. தனக்குஅடிமைப் பட்டவர் பிழைசெய்தால் அதனைப் பொறுத்தலும், குற்றமாகப் பாராட் டாது விடுதலே யன்றிக் குணமாகக் கொள்ளுதலும், எம்பெருமானுக்குஇய ல்பு; "தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும், மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கணவை த்த, என்னுடைய திருவரங்கர்க் கன்றியு மற்றொருவர்க் காளாவரே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரம் காண்க. அப்பாசுரத்து வியாக்கியா

நத்தில் 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்ற இடத்தில் 'நாம் உண்டு என்றும், ஒரு பிரமாணம் உண்டு என்றும், நாம்பொறுப்போம் என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச் செய்தார்கள்; ஒரு தருமாதருமமும் பரலோகமும் இல்லையென்று செய்தார்களன்றே; பிராமாதிகத்துக்கு நாம் உளோம் என்றன்றோ செய்தது?' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக உரைத்ததும் உணரத்தக்கது. பற்று - பற்றப்படும் இடம்; செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (௩௧)

௩௨. அம்புலியின் வாழ்மா னதிருங் குரற்பகுவாய்
வெம்புலியைக் கண்டேங்கும் வேங்கடமே—நம்புமெனை
வீங்கூத்தைக் கண்டிருப்பார் விண்ணோர் நரர்பிறந்து
சாங்கூத்தைக் கண்டிருப்பார் சார்பு.

(இ - ள்.) அம்புலியின் வாழ் மான் - சந்திரனிடத்தில் வாழ்கின்ற மான், அதிரும் குரல் பகு வாய் வெம் புலியை கண்டு ஏங்கும்-கர்ச்சிக்கின்ற குரலையும் திறந்தவாயையுமுடைய கொடிய புலியைப் பார்த்துப் பயப்படுதற்குக் காரணமான, வேங்கடமே——,——நம்பும் எனை - (தம்மையே சரணமென்று) நம்பிய என்னை, வீங்கு ஊத்தைக்கண் இருப்பார் - மிக்க அசுத்தமான பிறப்பிலே திரும்பிச் செல்ல விடாதவரும், விண்ணோர் நரர் பிறந்து சாம் கூத்தை கண்டு இருப்பார் - தேவர்களும் மனிதர்களும் பிறந்து இறக்கின்றவையாகிய கூத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவருமாகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சந்திரமண்டலத்திற் காணப்படுகின்ற களங்கவடிவத்தை மானென்பாரது கொள்கைபற்றி, இவ்வருணனை கற்பிக்கப்பட்டது. அருகிற் புலியைக் கண்டால் அஞ்சுதல் மானின் இயல்பாதலின், இங்ஙனங் கூறினர். இதில், மலையினுயர்வு விளங்கும். கொடியஜந்துக்கள் அகப்பட்ட பிராணிகளையெல்லாம் வௌவித்தின்னும்பொருட்டு எப்பொழுதும் வாய்திறந்திருத்தல்இயல்பாதலின், 'பகுவாய்' என்ற அடைமொழி புலிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. தமக்கு அடிமைப்பட்ட என்னை மறுபடி பிறப்பெடுக்கவேண்டாதபடி கருமமொழித்து முத்தியிற் சேர்த்துக்கொள்வர் கருணாநிதியான எம்பெருமானென்ற துணிவு தமக்கு இருத்தல்பற்றி, 'நம்புமெனை வீங்கூத்தைக்கண் இருப்பார்' என்றார். எனை - என்னை; தொகுத்தல். ஊத்தைக்கண், கண் — ஏழனுருபு. "உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலா விளையாட்டுடையா ரவர், தலைவ ரன்னவர்க்கே சர ணாங்களே" என்றபடி உயிர்களைப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலும் எம்பெருமானுக்குத் திருவிளையாட்டாதலால், 'விண்ணோர் நரர் பிறந்து சாங் கூத்தைக் கண்டிருப்பார்' என்றார். கூத்தாடிகள் அரங்கில் வெளிப்பட்டுத் தம்தமது வேடத்திற்கு ஏற்பச் சிறிதுபொழுது ஆடியொழிதல் போல, பிராணிகள் உலகில் பிறப்பெடுத்துப் புடைபெயர்ந்து அழியுமென்க. நரர் - வடசொல். இருப்பார் - உகந்திருப்பவர்; தாம் பிறப்பு இயர்வு இன்றி என்றும் ஒருபடிப்பட இருப்பவர்; பொழுதுபோக்காகக் கண்டுகொ

ண்டிருப்பவர். திருப்பார் - எதிர்மறை; இருப்பார் - உடன்பாடு. மனிதரா கப்பிறந்து செய்த நல்வினையால் மறுமையில் தேவராகத்தோன்றினும் அவர்க்கும் அந்நல்வினைமுடிவில் அத்தேவவடிவம் நீங்க மறுபிறப்பு நேர்தல் இயல்பு; அதுவே இங்குச் சாதலாகக் குறிக்கப்பட்டது. பகுவாய் - வினைத்தொகை; பக்க பகுகிற பகும் வாய் என விரியும். (௩௨)

௩௩. கண்ணால் வெடித்த கழைமுத்தங் கார்துளைத்து
விண்ணாலி யோடுதிரும் வேங்கடமே—யெண்ணார்
கலங்கவரு மஞ்சனையார் கான்முளையை யூர்ந்தார்
சலங்கவரு மஞ்சனையார் சார்பு.

(இ - ள்.) கண்ணால் - கணுக்களிலே, வெடித்த—, கழை - மூங்கில்களினின்று வெளிச்சிதறிய, முத்தம் - முத்துக்கள், கார் துளைத்து - மேகத்தைத் தொளைசெய்து, விண் ஆலியோடு உதிரும் - அந்தமேகத்தினின்று வெளிப்படுகிற மழைநீர்க்கட்டியுடனே கீழ்ச்சிந்துதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——எண்ணார் கலங்க வரும் பகைவர்கள் உறுதிநிலைகலங்கும்படி செல்லுகின்ற, அஞ்சனையார் கான்முளையை - அஞ்சனாதேவியினது புத்திரனை அநுமானை, ஊர்ந்தார் - வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தியவரும், சலம் கவரும் மஞ்சு அனையார்-நீரைநிரம்ப மொண்டுகொண்ட காளமேகத்தைப் போன்றவரு மாகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சிறந்தசாதிமூங்கில் முற்றினபொழுது அதன்கணுக்கள் வெடிக்க அவற்றினின்று முத்துப் பிறக்குமென்றல், கவிமரபு. அங்ஙனம் திருவேங்கடமலையின்மீது உள்ள மூங்கிலினின்று சிதறிய முத்து அருகிலுள்ள மேகத்தின்மீது தெறித்து அதனைத் தொளைபடுத்தி அத்துளையின்வழியாக அம்மேகத்தினின்று விழும் ஆலாங்கட்டியுடனே தானும் கீழ்விழும் என அம்மலையின் உயர்வைவருணித்தவாறு. கண்ணால் என்பதில் 'ஆல்' என்னும் மூன்றனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். கேசரிஎன்னும் வாநரவீரனதுமனைவியான அஞ்சனையென்பவளிடத்தில் வாயுதேவனால் உதித்தவன் அநுமான்; ஆதலால், அவனுக்கு, ஆஞ்சநேயன் என்று ஒருபெயர் வழங்கும். 'எண்ணார்கலங்கவரும' என்ற அடைமொழி, அந்த அநுமானுடைய பலபராக்கிரமங்களின் தோற்றத்தைவிளக்கும். எண்ணார் - ஒருபொருளாகமதியாதவர்; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர். இங்கு 'எண்ணார்' என்றது, இராக்கதர்களை. அஞ்சனையார் - உயர்வுப்பன்மை. கால் முளை - சந்ததியில் தோன்றியவன்; பிள்ளைக்குக் காரணக்குறி. இராமபிரான் அநுமானை வாகனமாகக்கொண்டு அவன்மேல் ஏறிப் போர்க்குச் சென்றமை, பிரசித்தம். நீர்கொண்டமேகம் - எம்பெருமானது திருமேனிக்கு, நிறத்திலும் அழகிலும் குளிர்ந்த தோற்றத்திலும் உவமம்; கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழிந்து உதவுங் குணத்திலும் உவம மென்னவுமாம். (௩௩)

௩௪. செல்லுக்கு மேற்செல்லுந் திண்ணியவேய் வாசவனார்
வில்லுக்கு வாளியாம் வேங்கடமே—யெல்லுக்கு
ளந்தகா ரம்படைத்தா ராழல்வா யம்பினால்
வெந்தகா ரம்படைத்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) செல்லுக்கு மேல் செல்லும் - மேகத்திற்குமேலாக வளர்ந்து செல்லுகின்ற, திண்ணிய வேய் - வலிமையையுடைய மூங்கில், வாசவனூர் வில்லுக்கு வாளி ஆம் - (வானத்தில்தோன்றுகிற) இந்திரதனுசுக்கு அம்பு போன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—எல்லுக்குள் - பகற்பொழுதினுள்ளே, அந்தகாரம் படைத்தார் - இருளை உண்டாக்கினவரும், ஆர் அழல் வாய் அம்பினால் - நிறைந்த அக்கினியை வாயிலுடைய அஸ்திரத்தினால் [ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால்], வெந்த - தவிப்படைந்த, கார் அம்பு - கருநிறமான கடலை, அடைத்தார் - அணைகட்டிஅணைத்தவருமான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

திருவேங்கடமலையின்மீது மேகமண்டலத்தையளாவி ஓங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கில், வானத்தில்தோன்றும் இந்திரவில்லில் தொடுத்தற்கு அமைந்த அம்புபோலு மென்க; தற்குறிப்பேற்ற உவமையணி. செல் - (வானத்திற்) செல்வது என்று பொருள்படுங் காரணக்குறி. திண்ணிய - திண்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். வாசவனூர் - உயர்வுப்பன்மை. செல்லுக்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஐந்தனுருபிற்குரிய எல்லைப்பொருளில் வந்ததனால், உருபு மயக்கம். வில்லுக்கு என்பதில், நான்கனுருபு - தகுதிப்பொருளது. அந்தகாரம் - வடசொல். அம்பு என்ற சொல் இரண்டனுள், பிந்தினது வடமொழி. அம்பு - நீர்; - கடலுக்கு இலக்கணை. ஆர்அழல் - தணித்தற்கு அரிய நெருப்புமாம்; அருமை கருமை என்ற பண்புப்பெயர்கள், ஆர் கார் என விகாரப்படும். வாய் - நுனி. இனி, அழல்வாயம்பு - நெருப்புவாய்ந்த அம்பு எனினுமாம்; வாயம்பு - வினைத்தொகை. (௱௪)

௱௫. பொன்கமழுங் கற்பகத்தின் பூங்கா வணத்துக்கு
மென்கமுகங் காலாகும் வேங்கடமே—நன்கமரு
மூரத் திகிரியா ரூதுந் திகிரியார்
வீரத் திகிரியார் வெற்பு.

(இ - ள்.) மெல் கமுகு - காட்சிக்கு இனிய பாக்குமரங்கள், பொன் கமழும் கற்பகத்தின் பூ காவணத்துக்கு - பொன்மயமானதும் வாசனைவீசுவதுமான மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையாகிய பொலிவுபெற்ற பந்தலுக்கு, அம் கால் ஆகும்-அழகியகால்கள் நாட்டியவைபோன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——நன்கு அமரும்-நன்றாகப்பொருந்திய, ஊர் அத்தி கிரியார் - அத்திகிரியென்னுந் திருப்பதியையுடையவரும், ஊதும் திகிரியார் - ஊதிஇசைக்கின்ற வேய்ங்குழலையுடையவரும், வீரம் திகிரியார் - பகையழிக்குந்திறமுள்ள (சுதரிசனமென்னுஞ்) சக்கராயுதத்தை யுடையவரும் ஆகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

பொன்னுலகத்திலுள்ளவை யாவும் பொன்மயமானவை யென்ற கருத்தினால், கற்பகத்துக்கு 'பொன்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கல்பகம் என்ற வடமொழி - வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவனவற்றைக் கல்பிப்பது என்று பொருள்படும்; கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். கமுகு - க்ரமுகம்

என்றவடசொல்லின் சிதைவு. பாக்குமரங்கள் மேலுலகத்துநந்தனவனத்தை யளாவி வளர்ந்துள்ளன வென்று, மலையின் உயர்வையும் வளத்தையும் உணர்த்தியவாறும். கால் - பந்தற்கால். அத்திகிரி - காஞ்சீபுரியிலுள்ள பெருமாள்கோயி லென்னும் பிரதானமான தலம். திகிரி - மூங்கில்; வேய்ங்குழலை யுணர்த்தும்போது, கருவியாகுபெயர். பின்னிரண்டடியில் 'திகிரி' என மூன்றுமுறை வந்தது, சொற்பின்வருநிலையணி. (௩௫)

௩௬. தண்ணிலைக்கண் மூங்கிற் றலைதொடுத்த தேனிறால்
விண்ணிலைக்கண் ணாடியாம் வேங்கடமே—யுண்ணிலைக்குஞ்
சோதி வணங்கரியார் தூயசன காதியரு
மோதி வணங்கரியா ரூர்.

(இ - ள்.) தண் இலை கண் மூங்கில்தலை - குளிர்ந்தஇலைகளையும் கணுக்களையுமுடைய மூங்கிலின் உச்சியிலே, தொடுத்த - கட்டிய, தேன் இறால் - தேன்கூடு, விண் நிலை கண்ணாடி ஆம்-தேவருலகத்து நிலைக்கண்ணாடிபோல விளங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——உள் நிலைக்கும் - அன்பருள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, சோதி - ஒளிவடிவமானவரும், வணம் கரியார் - திருமேனிநிறம் கருமையுள்ளவரும், தூய சனக ஆதியரும் ஓதி வணங்கு அரியார்-(திரிகரண)சுத்தியையுடைய ஸநகர்முதலிய மகாயோகிகளும் துதித்து வணங்குதற்கு அருமையானவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி; (எ-று.)

விண் நிலைக்கண்ணாடி - தேவர்கள் தம்அழகுகாண்டற்கு நிறுவிய கண்ணாடி. தேனிறாலுக்கும் நிலைக்கண்ணாடிக்கும் ஒப்புமை, வடிவத்தோற்றம் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. வணம் வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய வண்ணம் என்பதன் தொகுத்தல். ஸநகாதியர் - ஸநகர், ஸநந்தநர், ஸநத்குமாரர், ஸநத்ஸுஜாதர் என்னும் நால்வர்; இவர்கள், பிரமனது குமாரர். வணங்கு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை. (௩௬)

௩௭. தண்கமுகின் பாளை தடங்கதிரின் செல்வனுக்கு
வெண்கவரி போலசையும் வேங்கடமே—யொண்கடல்சூழ்
வண்டுவரை நாட்டிறைவன் மத்தாக வாரிதியுட்
பண்டுவரை நாட்டினவன் பற்று.

(இ - ள்.) தண் கமுகின் பாளை-குளிர்ந்த பாக்குமரத்தின் (வெண்ணிறமான) பாளைகள், தட கதிரின் செல்வனுக்கு - மிக்க ஒளிகளைச் செல்வமாக வுடையவனான சூரியனுக்கு, வெள் கவரி போல் - (உபசாரமாக இருபுறத்தும் அசைக்கப்படுகின்ற) வெண்சாமரம்போல, அசையும் - அசையப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——ஒள் கடல் சூழ் - பெரிய கடலினாற் சூழப்பட்ட, வள் துவரை - வளப்பமுள்ள துவாரகையாகிய, நாட்டிறைவன் - நாட்டையுடையவனும், பண்டு - முற்காலத்தில், வாரிதியுள் - கடலிலே, வரை - மந்தரமலையை, மத்து ஆக நாட்டினவன் - கடைகருவியாக இட்டவனுமாகிய திருமால், பற்று - விரும்பி வாழுமிடம்; (எ - று.)

கமுகம்பாளையை வெண்சாமரம் போலசையு மென்றது, நிறமும் வடிவும் பற்றியது; உயர்வுமிகுதியால், சூரியனுக்கு வெண்சாமர மென்றார். கண்ண பிரான் வடமதுரையில் வசிக்கையில், பகைவர் பலர் ஒருங்கு போர்க்குவந்து சூழ்தலைநோக்கி, அச்சமயத்தில் தனது நகரத்துக்குடிகள் அழியாதபடி காக்கக் கருதி, மேல்கடலினிடையே துவாரகை யென்ற த்வீபத்தை நிருமித்து, அங்கு இச்சனங்களையெல்லாம் குடியேற்றித் தானும் அவ்விடத்துக்குளெழுந்தருளின தன்மையை, 'ஒண்கடல்சூழ் வண்டுவரைநாட்டிஞன்' என்று குறித்தார். த்வாரகா மந்தம் என்ற வடசொற்கள், துவரை மத்து எனச் சிதைந்தன. வாரிதி - நீர் தங்கு மிடம்; வடசொல்; இங்கே பாற்கடலுக்கு வழங்கப்பட்டது. பண்டு - இடைச்சொல். துர்வாசமுனிசாபத்தால் இந்திரனது செல்வமனைத்தும் கடலில்ஒளித்துவிட்ட சமயம்பார்த்து வந்துபோர்செய்த அசுரர்க்குத் தோற்ற தேவர்கள் திருமாலைச்சரணமடைந்தபோது அப்பெருமான் அவர்கட்கு அபயமளித்து மந்தரமலையைமத்தாகக்கொண்டு பாற்கடல் கடையும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனமே தேவர்கள் அம்மலையை அக்கடலில் மத்தாக நாட்டிக் கடைவாராயினர்; அத்தன்மையை ஏவுதற்கருத்தாவின் வினையாக எம்பெருமான்மேல்ஏற்றி 'மத்தாக வாரிதியுள் பண்டு வரைநாட்டிஞன்' என்றார். (௩௭)

௩௮. அங்கதிருங் கான்யாற் றடர்திவலை யானணைந்து
வெங்கதிருந் தண்கதிராம் வேங்கடமே—செங்கதிர்வேற்
சேந்தனத்த னைந்தான் றிருத்தாதை விற்கிளையாள்
பூந்தனத்த மைந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்து, அதிரும் - ஆரவாரிக்கின்ற, கான்யாறு - காட்டாறுகளின், அடர் திவலைபால் - மிக்க நீர்த்துளிகள் தன்மேல் தெறித்தலினால், நனைந்து—, வெம் கதிரும் - இயல்பில் உஷ்ணகிரணங்களை யுடையவனான சூரியனும், தண் கதிர் ஆம் - குளிர்ந்த கிரணங்களை யுடையவனாதற்குக் காரணமாகின்ற, வேங்கடமே——,——செம் கதிர்-சிவந்த ஒளியையுடைய, வேல் - வேலாயுதத்தையுடைய, சேந்தன் - சுப்பிரமணியனுக்கும், அத்தம் ஐந்தான் - ஐந்துகைகளையுடையவனான விநாயகனுக்கும், திரு தாதை - சிறந்த தந்தையான சிவபிரானுடைய, விற்கு - வில்லுக்கு, இளையாள் - இளையவளான சீதையினது, பூ தனத்து - அழகிய கொங்கைகளிலே, அமைந்தான் - விரும்பிப் பொருந்தியவனான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

தண்கதிர் ஆம் - சீதகிரணனான சந்திரன் போல்கின்ற என்க. சூரிய மண்டலத்தின்மீது கான்யாற்றுத்திவலை தெறிக்கும்படி யுள்ள தென்றதனால் அத்திருமலையின் உயர்வும், மிகப் பெரிய வடிவமுடைய சூரியமண்டலத்தைக் கான்யாற்றுத்திவலைகள் குளிரச்செய்கின்ற வென்றதனால் அந்நீர்த்திவலைகளின் மிகுதியும், மிக்க குளிர்ச்சி தருந்தன்மையும் தோன்றும். வெங்கதிர், தண்கதிர் - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைகள். ஓரடியில் இவ்வாறு மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, தொடை

முரன். நான்குதிருக்கைகளோடு யானைவடிவத்துக்கு உரியதான துதிக் கையுமாக ஐந்துகைகளை யுடைமையால், விநாயகன், 'அத்த மைந்தான்' எனப்பட்டான். ஹஸ்தம் என்ற வடசொல், அத்தம் எனத் திரிந்தது. சிவ பிரானுக்கு விநாயகன் மூத்தகுமாரனும், முருகன் இளையகுமாரனு மாவர். தாதை - தாத என்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

'சிவன் விற்கிளையாள்' என்றதிற் குறித்த வரலாறு:—விசுவகருமனால் நிருமிக்கப்பட்ட இரண்டு விற்களில் ஒன்றை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், மற்றொ ன்றைப் பரமசிவன் எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களின் வேண்டுகோளின் படி தம்மிற் போர்செய்கையில், சிவபிரான் எடுத்த வில் சிறிதுமுறியவே, போர் நிறுத்தப்பட்டது; அவ்வில்லை அப்பெருமான் நிமிகுலத்துத்தேவராத னென்னும் மகாராசனிடம் ஒப்பிக்க, அவ்வரசன் அதனை வெகுஜாக்கிர தையாகப் பாதுகாத்துவந்தான். பின்பு அக்குலத்தில் தோன்றிய ஜநகனெ ன்னும்அரசன் யாகசாலைஅமைத்தற்காகப் பூமியைஉழுதபொழுது அவ்வுழு படைச்சாலில் தோன்றிய லக்ஷ்மியம்சமான பெண்ணை அவ்வரசன் தனது மகளாகக்கொண்டு சீதையென்று பெயரிட்டுவளர்த்து 'அச்சிவதனுசை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்றுபவனுக்கே இம்மகளை மணஞ்செய்துகொடுப் பேன்'என்று அதனைக் கன்னியாசுல்கமாக நியமிக்க, பற்பலர்முயன்றுமுடி யாதபின், விஷ்ணுவினது திருவவதாரமான ஸ்ரீராமன் அவ்வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணேற்றி அப்பெண்ணை மணஞ்செய்துகொண்டான். இங்ஙனம் நிமிகுலத்தில் சிவதநுசு முன்பு வந்துசேர, பின்பு சீதைவந்து சேர்ந்த தனால், அவள், சிவபிரானது வில்லுக்கு இளையவளெனப்பட்டனள். இளை யாள் - பின்தோன்றினவள். இனி, சிவபிரானது வில்லுக்கு இளைக்ாதவ ளென்று பொருளுரைப்பாரும் உளர்; சீதை தோழிகளோடுபந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அப்பந்து அங்குவைக்கப்பட்டிருந்த சிவதநுசின் கீழ்ப் போய்விழ, அவள் அவ்வில்லை இடக்கையால் தூக்கிப் பந்தை யெடுத்துக் கொண்டனளென்று ஒருவரலாறு வழங்குதல் காண்க. முந்தினபொருளில், இளையாள் என்பது - இளமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த உடன்பாட் டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், பிந்தினபொருளில் இளையென்னும் வினைப்பகுதி யடியாப் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும்பெ யருமாம். இனி, வில் கிளையாள் என்று பதம்பிரித்து, சிவபிரானது வில் வந்துசேர்ந்த குடும்பத்தில்தோன்றியவளென்று உரைப்பாரும்உளர்; கிளை உறவினம். விற்கிளையாள் பூந்தனத்து அமைந்தான் - "நப்பின்னை கொ ங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா" "மலராள்தனத்துள்ளான்" என்றாற் போலக் கொள்க. (௩௮)

௩௯. சேணுலவு திங்களெனுஞ் சித்தசவேள் வெண்குடைக்கு
வேணுவொரு காம்பாகும் வேங்கடமே—கோணுமனத்
தென்னையா ளாகத்தா னின்னருள்செய் தான்கமல
மின்னையா ளாகத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) சேண் உலவு - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற, திங்கள் எனும் - சந்திரனென்கிற, சித்தச வேள் வெண் குடைக்கு - சித்தஜனென மன்மதனது

வெண் கொற்றக்குடைக்கு, வேணு - மூங்கில், ஒரு காம்பு ஆகும் - காம்பு போல் அமையப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——கோணும்மனத்து என்னை - செவ்வைப்படாத மனத்தையுடைய என்னை, ஆள் ஆ - (செவ்வைப்பட்டுத் தனக்கு) அடிமையாகும்படி, தான் இன் அருள் செய்தான்-தானாக இனிய கருணையைச் செய்தருளியவனும், கமலம் மின்னை - செந்தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற மின்னல்போல விளங்குகிற திருமகளை, ஆள் - கொண்ட, ஆகத்தான் - திருமார்பையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மன்மதன் காமத்துக்கு உரிய தேவன். வெண்ணிறமாய் வட்டவடிவங்கொண்டு விளங்குகின்ற பூர்ணசந்திரமண்டலம், காதலைவளர்க்குந் தன்மையதாதலால், மன்மதனது வெண்கொற்றக்குடை யென்று கூறப்படும்; "ஆலைகரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு, மாலைக்கிளி புரவி மாருதம் தேர் - வேலை: கடிமுரசங் கங்குல்களிறு குயில் காளம், கொடி மகரம் திங்கள் குடை" என்ற இரத்தினச் சுருக்கத்தையுங் காண்க. திருவேங்கடமலையின்மீது வானத்தையளாவி ஓங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கில் சந்திரமண்டலமாகிய குடைக்கு ஏற்ப இட்ட காம்பு போலு மென்று, அம்மூங்கிலின் உயரத்தோடு வலிமையையும் பருமையையும் விளக்கியவாறும். சித்தஜன் - மனத்தினின்று தோன்றியவன்; திருமாலினது திருவுள்ளத்தினின்று மன்மதன் ஆதியில் தோன்றியதனாலும், ஆசைவடிவமான காமன் யாவர்மனத்தையும் இடமாகக்கொண்டு அங்குநின்று எழுதலாலும், சித்தஜ னென்று ஒருபெயர் பெறுவன். குமரவேளை விலக்குதற்கு 'சித்தவேள்' என்றார். வேணு - வடசொல். கோணும் மனம் - வக்கிரத்தன்மையையுடைய மனம்; அதாவது-தீநெறியிற்செல்லும் மனம். இங்ஙனம் செவ்வையில்லாத மனத்தையுடைய யான் ஆட்கொள்ளப்படுவதற்கு உரியனல்லேனாயினும் என்னைத் தனது காரணமின்றியெழுங் கருணையால் திருத்திப் பணிகொண்டருளியவனும் என்பார், 'கோணுமனத் தென்னை யாளாகத் தான் இன்னருள்செய்தான்' என்றார். கமலமின்னையாளாகத்தான்-திருமகளைத் தனது திருமார்பில் வீற்றிருக்க வைத்துக்கொண்டவன். (௫௯)

௬௦. தேவருடை யைந்தருவின் செந்தே னிறால்கிழிய
மீவருடை பாய்கின்ற வேங்கடமே—மூவடிமண்
போயிரந்தா ரத்தர் புனையு மொருபதினா
றாயிரந்தா ரத்த ரகம்.

(இ - ள்.) தேவருடை - தேவர்களுடைய, ஐந் தருவின் - ஐவகைக் கற்பக விருட்சங்களிற் கட்டிய, செம் தேன் இறால் செவ்விய தேன்கூடு, கிழிய - கிழியும்படி, மீ வருடை பாய்கின்ற - தன்மேலுள்ள வரையாடுகள் தாவிப் பாயப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——மூ அடி மண் - மூன்றடி நிலத்தை, போய் இரந்தார்-(மகாபலிச்சக்கரவர்த்தியினிடத்திற்) சென்று யாசித்தவரும், அத்தர் - (எல்லாவுயிர்கட்குந்) தந்தையாகின்றவரும், புனையும் - அலங்காரம் பெற்ற, ஒரு பதினாறாயிரம் தாரத்தர் - ஒப்பற்ற பதினாறாயிரம் மனைவியரையுடையவருமாகிய திருமாலினது, அகம் - இருப்பிடம்; (எ-று.)

திருமலையின் உயர்ச்சியோடு அம்மலையிலுள்ள ஆட்டின் கொழுமையும் விளங்கும். இந்திரன் முதலிய அனைவரையும் வென்று மூவுலகையும் தன் வசப்படுத்திச் செருக்கி உலகத்தை வருத்திய மகாபலியென்னும் அசுரராசனது கர்வத்தைப் பங்கஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி திருமால் குள்ளவடிவமான வாமநாவதாரங்கொண்டு, அவ்வசுரன் யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கையிற் சென்று தன் காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்து, ஓரடியால் மண்ணையும் மற்றோரடியால் விண்ணையும் அளந்து, மூன்றாமடிக்கு ஈடாக அவனது முடியில் தனது அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி யடக்கினனென்ற வரலாறு பிரசித்தம். கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில் வளரும்போது தன்னிடம் காதல்கொண்ட பதினாயிரம் கோபஸ்திரீகளோடு கூடிவிளையாடினமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனால் மந்தரபருவதசிகரமான மணிபருவதத்திற் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த தேவ சித்த கந்தருவாதி கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடு தனித்தனி கூடி வாழ்ந்துவந்தமையும் பற்றி, 'பதினாறாயிரந் தாரத்தர்' என்றார். 'புனையும்' என்றது, அம்மங்கையருடைய இயற்கையழகோடு ஆடையாபரணாதிகளாகிய செயற்கையழகையும் விளக்கும். 'புனையும்' என்ற இடத்து 'புணரும்' என்றும் பாடமுண்டு. அத்தர் - மைந்தரைத் தந்தை அன்போடு பாதுகாப்பதுபோல எல்லாவுயிர்களையும் அன்போடு பாதுகாத்தருள்பவர்; பிராணிகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவர். 'போயிரந்தாரத்தார்' என்றும், 'ஆயிரந்தாரத்தார்' என்றும் பாடமோதுவாருமுளர்; அப்பொழுது, அத்தார் புனையும் என்று எடுத்து, அழகிய மணமாலையைத் தரித்த என்று பொருள் கொள்க; மற்றது ஒக்கும். (௫௦)

௫௧. வன்குறிஞ்சி மாதர்பால் வானோர் மருந்துக்கு
மென்குறிஞ்சித் தேன்மாறும் வேங்கடமே—நன்குறிஞ்சிப்
பேய்த்தநஞ்சு வைத்தார் பிறர்க்கமுதீந் தீசனுக்கு
வாய்த்தநஞ்சு வைத்தார் வரை.

(இ - ள்.) வல் குறிஞ்சி மாதர்பால் - வலிய குறிஞ்சிநிலத்து மகளிராகிய குறத்தியரிடத்து, வானோர் - தேவர்கள், மருந்துக்கு-அமிருதத்துக்கு, மெல் குறிஞ்சி தேன் மாறும் - குறிஞ்சிமரத்திற் கட்டிய இனிய தேனைப் பண்டமாற்றலாற் கொள்ளப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—பேய் தநம் - பேய்மகளாகிய பூதனையினது முலையை, நன்கு உறிஞ்சி சுவைத்தார் - நன்றாக உறிஞ்சிப் பால்குடித்தவரும், பிறர்க்கு அமுது ஈந்து - மற்றைத்தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்து, ஈசனுக்கு - சிவனுக்கு, வாய்த்த நஞ்சு வைத்தார் - பொருந்தின விஷத்தை உண்ணவைத்தவருமாகிய திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

தம்மிடத்து மிகுதியாகவுள்ள பண்டத்தை விலையாகக் கொடுத்து அத ற்கு ஈடாகத் தமக்கு வேண்டிய அருமையான பொருளை வாங்கிக்கொள்ளு கிற பண்டமாற்றுமுறைப்படி மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் திருவேங்கட மலையின்மீது உள்ள குறிஞ்சிநிலத்து மகளிரிடம் அமிருதங் கொடுத்து அத ற்கு ஈடாகத் தேன் பெற்றுக்கொள்கின்றனரென்ற இதில், தேவலோகத்து க்கு மிக்கசமீபமாயிருக்கும்படி இத்திருமலை ஓங்கியுயர்ந்துள்ள தென்பதும், தேவர்களுடைய சஞ்சாரம் இம்மலையில் நிகழ்கின்ற தென்பதும் விளங்குத லோடு, அமிருதத்தை யுண்பவரான தேவர்கள் அதனை வெறுத்து ஒழித்து அதனினும் இனிய தென்று விரும்பிப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி யுள்ளது அந்நிலத்துத் தேனினது மிக்கசுவை யென்பதும் தோன்றும். மலையும், மலைசார்ந்த இடமும் - குறிஞ்சிநிலம். அந்நிலம், குறிஞ்சிமரத்தை யுடைமை யால், அப்பெயர் பெற்றது.

திருமால், திருப்பாற்கடல்கடைகையில் அதனினின்று உண்டான பல பொருள்களுள் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்லி, அதனால் அப்பிரானுக்கு வெப்பமுண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும்பொருட்டு உடனே சந்திரனையுங் கொடுத்து அதனைச் சிரமேற்கொள்வித்து, தேவர் கட்கெல்லாம் அமிருதத்தையும், அவர்களில் இந்திரன்முதலிய சிலர்க்கு மற்றுஞ் சிலபொருள்களையுந் தந்து, தான் சில பொருள்களைக் கொண்டரு ளினனென்ற வரலாறுபற்றி, 'பிறர்க்கு அமுதீந்து ஈசனுக்கு வாய்த்தநஞ்சு வைத்தார்' என்றார்; "வெருவு மாலமும் பிறையும் வெவ்விடையவற்கீந்து" என்றார் கம்பரும். சிவபிரானுகிய பாத்திரத்தைக்கொண்டு திருமால் தானே தனது திவ்வியசக்தியால் விஷத்தை அமுதுசெய்தன னென்பர். வாய் த்த - தகுதிக்கு ஏற்ற என்றபடி. உறிஞ்சி, உறிஞ்சு - பகுதி. நன்கு - பண்புப்பெயர்; கு - விகுதி. (சக)

சஉ. வாவுகவின் மந்திநுகர் மாங்கனிக்குக் கற்பகத்தின்
மேவுகவி கைநீட்டும் வேங்கடமே—தாவுகடல்
வேவவிலங் கைக்கொண்டார் வீடணனை வைத்தொழிந்தார்
சாவவிலங் கைக்கொண்டார் சார்பு.

(இ - ள்.) வாவு - தாவிச்செல்லும் இயல்புள்ள, கவின்மந்தி - அழகிய பெண்குரங்கு, நுகர் - (கைக்கொண்டு) உண்கின்ற, மா கனிக்கு - மாம்பழத் துக்கு, கற்பகத்தில் மேவு கவி கை நீட்டும் - கற்பகவிருக்ஷத்திற் பொருந் திய ஆண்குரங்கு கைநீட்டப்பெற்ற, வேங்கடமே——, ——தாவு கடல் வேவ - அலைபொங்கி யெழு மியல்புள்ள கடல் கொதிப்படையும்படியும், ஒள் தார் வீடணனை இலங்கைக்கு வைத்து - பிரகாசமான ஆரத்தை யணி ந்த விபீஷணனை இலங்காபுரிக்கு (அரசனாக) வைத்து, ஒழிந்தார் சாவ - அவனல்லாத அரக்கர் பலரும் இறக்கும்படியும், வில் அம் கை கொண்டார் - (கோதண்டமென்னும்) தமது வில்லை அழகியகையில் ஏந்தியவராகிய திரு மால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று.)

மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையிலுள்ள குரங்கு திருவேங்கடமலையின் மாஞ்சோலையிலுள்ள குரங்கை நோக்கிப் பழங்கேட்கும்படி திருவேங்கடமலையும் அம்மலையில் வளம்பெற்ற சோலைகளும் ஓங்கியுயர்ந்துள்ளன வென்ற பொருளோடு, கற்பகச்சோலையிலிருந்து வேண்டியவைபெற்று உண்ணும் அக்குரங்கு அவ்விடத்துப் பழங்களினும் மிக இனியதென்று விரும்பிக் கைநீட்டி இரக்கும்படி யுள்ளது திருவேங்கடமலைச்சோலையின் மாம்பழத்துச் சுவை மிகுதி யென்ற கருத்தும், இதில் தோன்றும். அணைகட்டுதற்கு இடங்கொடாத சமுத்திரராசனைச் செருக்கடக்கும்பொருட்டு அவன் மீது ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தற்காக ஒருமுறையும், சாதுவான விபீஷணனை யொழிந்த இராவணன் முதலிய கொடிய அரக்கர் அனைவரையும் அழித்தற்காக அம்பு எய்தற்கு மற்றொருமுறையும் வில்லையெடுத்து வளைத்தன னென்பார், 'தாவுகடல் வேவ இலங்கைக் கொண்டார் வீடணனை வைத் தொழிந்தார் சாவ விலங்கைக்கொண்டார்' என்றார். இதனை "கடல்வழிவிட நிசிசரர் பொடிபட விருகண்சீறி" என்றாற்போலக் கொள்க. இராமபிரான், போர்செய்து இராவணாதியரைத் தொலைத்தற்பொருட்டு வாநரசேனையோடு புறப்பட்டுத் தென்கடற்கரை சேர்கையில், தன்னை வந்து சரணமடைந்த இராவணனது தம்பியான விபீஷணனுக்கு அபயமளித்து அப்பொழுதே அவனுக்கு இலங்காபுரியி னரசாட்சியை முன்னதாகவே அளித்து முடிசூட்டிவைத்துப் பின்பு சேதுபந்தனஞ் செய்து கடல் கடந்து இலங்கைபுக்கு அரக்கர்களை அழித்தபின் முன்சங்கற்பித்தபடி மீட்டும் இலங்கையில் விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தன னென்பது, 'இலங்கைக்கு வீடணனை வைத்து ஒழிந்தார் சாவ வில் அங்கைக் கொண்டார்' என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. வீடணன்-விபீஷணன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அப்பெயர் - (பகைவர்க்கு) மிகப்பயங்கரனானவ னென்று பொருள்படும்.

கவி - கபி யென்ற வடசொல்லின் திரிபு. 'வேக,' 'சாக' என்ற பாடங்களுக்கு, கு - சாரியை யென்க. (சஉ)

சஙு. வெள்ளியகன் மீதே விடர்முளைத்த செங்காந்தள்
வெள்ளி யகல்விளக்காம் வேங்கடமே—வெள்ளியெனும்
வேதியனாட் டங்கெடுத்தார் மேதினியைப் பாதலமென்
றோதியனாட் டங்கெடுத்தா ரூர்.

(இ - ள்.) வெள்ளிய கல்மீதே - வெண்ணிறமான வட்டப்பளிங்குக் கல்லின்மேலே, விடர் முளைத்த - அக்கற்பிளப்பிலே முளைத்தெழுந்த, செங்காந்தள் - செந்நிறமான காந்தளின்மலர், வெள்ளி அகல் விளக்கு ஆம் - வெள்ளியினாலாகிய தகழியில் ஏற்றப்பட்ட விளக்குப் போலத் தோன்றப் பெற்ற, வேங்கடமே——,——வெள்ளி எனும் வேதியன் - சுக்கிரனென்னும் அந்தணனது, நாட்டம் - கண்ணை, கெடுத்தார் - போக்கினவரும், மேதினியை - பூமியை, பாதலம் என்று ஓதி இயல் காடு அங்கு எடுத்தார்.

பாதாளமென்று பெயர்சொல்லப்படுகிற இயல்பையுடைய உலகமாகிய அவ் விடத்தினின்று எடுத்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

பளிங்கு வட்டத்து நடுப்பிளப்பில் முளைத்தெழுந்த காந்தட்செடியின் சிவந்த மலருக்கு, வெள்ளித்தகழியில் ஏற்றிய விளக்கு உவமை கூறப்பட்டது; வடிவுவமை. வெள்ளிய - வெண்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; இ - சாரியை. வெள்ளி - வெண்ணிறமுடையது; இ - பெயர்விகுதி. அந்நிறமுடைமைபற்றியே, சுக்கிரனுக்கு வெள்ளி யென்று பெயர். விடர் - கற்பிளப்பு. காந்தள் - மலர்க்கு முதலாகுபெயர். 'செங்காந்தள்' என்பதில், செம்மை - ஆகுபெயர்ப்பொருளுக்கு ஏற்ற அடைமொழி. வேதியன் - வேதம்வல்லவன். நாட்டம் - நாடுதற்குக் கருவி யானது; அம் - கருவிப்பொருள்விகுதி; பகுதி' இடையொற்று இரட்டியது, விரித்தல். மேதிநீ - வடசொல்; (திருமாலாற் கொல்லப்பட்ட மது கைடபரது) மேதசினல் [உடற்கொழுப்பினல்] நனைந்தது. என்று காரணப்பொருள். தேசமென்னும் பொருள்தருகிற 'நாடு' என்ற சொல், இலக்கணையால், லோகமென்றபொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டது.

வெள்ளியெனும் வேதியன் நாட்டங்கெடுத்தார் "மிக்க பெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில், தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய, சுக்கிரன் கண் ணைத் துரும்பாற் கிளறிய, சக்கரக் கையன்" என்ற பெரியாழ்வார் திரு மொழியையுங் காண்க.

'ஓதிய நாட்டங்கு' என்று பாடமாயின், ஓதப்பட்ட அந்நாட்டினின்று என்று பொருள்கொள்க; அப்பொழுது, அதற்கு ஏற்ப மூன்றாமடியிலும்'வே தியநாட்டம்' என்று பாடங்கொள்ளவேண்டும்: அத்தொடரில் வேதியன் என்ற உயர்திணைப்பெயரின் ஈற்றுனகரம் வருமொழிப் புணர்ச்சியில் "சிலவிகாரமா முயர்திணை" என்றதனுற் கெட்ட தென்க. இனி, திரிபு யமகங்களிலே பொருள்நோக்கில் நகரவேறுபாடு காணப்படினும் அதனை அமைதியாகக் கொள்ளல் மரபு; அதற்குக்காரணம், வரிவடிவில் மிக்க வேறு பாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமை. (சரு.)

சசு. அல்லிமலர்க் காந்தளின்மே லாடுஞ் சுரும்பினங்கண்
மெல்லியர்கள் கைக்கழங்காம் வேங்கடமே—மல்லினரைப்
பண்டறைந்த வன்புடையார் பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல்
விண்டறைந்த வன்புடையார் வெற்பு.

(இ - ள்.) அல்லி - அகவிதழ்கள் நிறைந்ததான, மலர் காந்தளின் மேல் - செங்காந்தள் மலரின்மேல், ஆடும் - அசைந்தசைந்து மொய்த்து எழுகின்ற, சுரும்பு இனங்கள் - வண்டுகளின் கூட்டங்கள், மெல்லியர்கள் கை கழங்கு ஆம் - மகளிர்களாற் கையிற்கொண்டு ஆடப்படுகின்ற கழற்காய் போன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——பண்டு-முன்பு, மல்லினரை- மற்போர் வீரர்களை, அறைந்த - தாக்கியழித்த, வன்பு உடையார் - வலிமை யையுடையவரும், பார்த்தனுக்கு - அருச்சுனனுக்கு, தத்துவம் நூல் - தத்துவ

சாஸ்திரமாகிய கீதையை, விண்டு அறைந்த - வெளியிட்டுக் கூறியருளிய, அன்பு உடையார் - அன்பையுடையவருமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மெல்லியர் - மென்மையான தன்மையையுடையவர். மகளிரது சிவந்த கை - செங்காந்தளுக்கும், திரண்டுஉருண்ட கழற்சிக்காய்-வண்டுக்கும், மகளிர் கைகளிற்கொண்டு ஆடும்போது அக்காய்கள் அக்கைகளின்மேல் எழுந்தெழுந்து ஆடி மீண்டும் அவற்றில்விழுதல் - காந்தள்மலரின்மேல் வண்டு விழுந்து எழுந்தெழுந்து மொய்த்தற்கும் உவமை; வடிவுந் தொழிலும் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. மெல்லியர், இ - சாரியை. மல்லினர் - மல்லர்: இன் - சாரியை. மற்போராவது - படைக்கலமின்றி உடல்வலிமைகொண்டு பலவகையாகச் செய்யும் போர். 'பண்டு' என்றது, கிருஷ்ணாவதாரத்தை.

பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல் ஓதியது:—மகாபாரதயுத்தத்தில் முதல் நாட்போர்த்தொடக்கத்தில் எதிர்வந்துநின்ற வீரர்களெல்லாம் பாட்டனும் அண்ணன் தம்பிமாரும் மாமனும் உறவினரும் கல்விபயிற்றிய ஆசாரியரும் மனங்கலந்த நண்பரு மாகவே யிருக்கக் கண்டு "உற்றாரையெல்லாம் உடன்கொன்று அரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்" என்றுஎண்ணிப் போர்புரியேனென்று காண்டீவம்கைந்நெகிழத் தேர்த்தட்டின்மீதே திகைத்துநின்ற அருச்சுனனுக்குக் கண்ணன் தத்துவோபதேசஞ் செய்து தனதுவிசுவரூபத்தைக்காட்டி அவனது மயக்கத்தை ஓட்டி அவனைப் போர்புரியுமாறு உடன்படுத்தினன் என்பதாம். அப்பொழுது உபதேசித்த தத்துவப்பொருளே, ஸ்ரீபகவத்கீதையென வழங்கப்படுகின்ற நூலாம். தத்துவம் - வடசொல்; உண்மைப்பொருள். தத்துவநூல் - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்கட்குஉள்ள சம்பந்தம், கர்மம், பிறப்பு, முத்தி முதலியவற்றின் உண்மையான தன்மையை உரைத்த சாஸ்திரம். பார்த்தன் - அருச்சுனன்; பிருதையின் மகன்: பிருதை - குந்தி.

விண்டு, விள் - பகுதி. உடையார் என்ற சொல் இரண்டனுள், முந்தினது - உடையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயரும், பிந்தினது - உடைமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயருமாம். இரண்டு அடியிலும் உடையவரென்றே பொருள்கொள்ளுதல், திரிபிலக்கணத்துக்கு ஒவ்வாது. அல்லி யென்பதன் எதிர்மொழி - புல்லி; அது, புறவிதழைக் குறிக்கும். (சச)

சரு. காந்த ளிரவலர்போற் கையேற்பக் கொன்றைகொடை
வேந்தனெனப் பொன்சொரியும் வேங்கடமே—பூந்துளவின்
கான்மடங்கா மார்வத்தார் காண விரும்பினர்மே
லான்மடங்கா மார்வத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) காந்தள் - செங்காந்தள்மலர், இரவலர் போல் கை ஏற்ப - யாசகர் யாசித்தற்கு ஏற்கின்ற கை போன்று இருப்ப, கொன்றை - கொன்

றைமரம், கொடை வேந்தன் என பொன் சொரியும் - ஈகைக்குணமுடைய அரசன் (அந்த யாசகர்கையிற்) பொன்னைச் சொரிவதுபோல (க் காந்தள் மலரின்மேல்) பொன்னிறமான தன்மலர்களைச் சொரிதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—பூ துளவின்-அழகிய திருத்துழாயினது, கான் - வாசனை மடங்கா - மாறாத, மார்வத்தார் - திருமார்பையுடையவரும், காண விரும்பினர்மேல் - (தம்மைச்) சேவிக்க விரும்பின மெய்யடியார்களிடத்து, நால் மடங்கு ஆம் ஆர்வத்தார்-பலமடங்கு அதிகமாக வைக்கும் அன்பையுடையவருமாகிய திருமாலினது, நாடு - திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - வடிவுபற்றிவந்த உவமையணி. கைபோலும் மலரை 'கை' என்றும், பொன்போலும்மலரை 'பொன்' என்றுங் கூறியது, உவமையாகுபெயர். கொடை - 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இரவலர் - இரத்தலில் வல்லவர்; விடாது இரப்பவரென்க. பூந்துளவின் கான்மடங்கா மார்வத்தார் - மிக்கபரிமளத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் திருமார்பில் எப்பொழுதும் சாத்தியுள்ளவர். நான்மடங்கு என்பதில், நான்கு என்பது- பலவென்னும் பொருளின்மேல் நின்றது; இனி, தம்மிடத்து அடியார்கள் ஒருபங்கு அன்புவைத்தால் அவர்கள்பக்கல்தாம் அவ்வன்பினளவுக்கு நான்கு பங்காக அன்புவைப்பவ ரென்றும் பொருளாம். (௬௫)

௬௬. நாகத்தின் மேற்குறவர் நன்கெறிந்த மாணிக்க
மேகத்தின் மின்புரையும் வேங்கடமே—மாகத்தின்
மாத்தாண்ட மண்டலத்தார் வாயுண் டுமிழ்ந்தளந்து
காத்தாண்ட மண்டலத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) நாகத்தின்மேல் - யானையின்மேல், குறவர் - குறிஞ்சிநில மாக்கள், நன்கு எறிந்த - நன்றாக வீசியெறிந்த, மாணிக்கம் - மாணிக்கமென்னும் இரத்தினங்கள், மேகத்தின் மின் புரையும் - மேகத்தினிடத்துக் காணப்படுகிற மின்னல்போல விளங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——மா கத்தின்-பெரிய வானத்தில் விளங்குகின்ற, மாத்தாண்டமண்டலத்தார் - சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், வாய் உண்டு - (யுகாந்தகாலத்தில்) வாயினாலே உட்கொண்டு, உமிழ்ந்து - (பிரளயம் நீங்கின பொழுது மீண்டும்) வெளிப்படுத்தி, அளந்து - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் திருவடியால்) அளந்து, காத்து - (தாமான நிலையிலே) பாதுகாத்து, ஆண்ட- (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்) அரசாளப்பட்ட, மண் தலத்தார் - பூமியையுடையவரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

கருநிறமுள்ள பெரிய மதயானைக்குக் காளமேகம், செந்நிறமுடையதாய் விளங்குகின்ற மாணிக்கத்துக்கு மின்னலும் உமை யெனக் காண்க. மாணிக்கம் என்ற வடசொல், திரிந்தது. புரையும் - உவமவுருபு. மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மார்த்தாண்டமண்டலம் என்ற வடமொழித்தொடர், விகாரப்பட்டது. எம்பெருமான் திவ்வியமான உருவத்துடன் சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருத்தல்பற்றி, 'மாகத்தின் மாத்

தாண்டமண்டலத்தார்' என்றார். ஆண்ட என்பதற்கு - மனைவியாக ஆட்கொள்ளப்பட்ட என்றும் பொருளுரைக்கலாம்; பூமிதேவியாதல் காண்க. "பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராளன்" என்ற திருநெடுந்தாண்டகம் இங்குக் காணத்தக்கது. (சசு)

சஎ. செம்பதும ராகச் சிலைசூழ் பெரும்பாந்தள்
வெம்பரிதி யூர்கோளாம் வேங்கடமே—யும்பருல
கோதத்தி னப்புறத்தா னோரா லிலைதுயின்றான்
வேதத்தி னப்புறத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) செம் - செந்நிறமான, பதுமராகம் சிலை - பதுமராகக்கல்லை, சூழ் - சுற்றிக்கொண்ட, பெரு பாந்தள் - பெரிய மலைப்பாம்பு, வெம் பரிதி ஊர்கோள் ஆம் - வெவ்விய சூரியமண்டலத்தைச் சுற்றிக் காணப்படும் பரிவேஷம் போன்று தோன்றப் பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஓதத்தின் அப்பு - பிரளயசமுத்திரத்தின் நீர்வெள்ளம், உலகு உம்பர் உற - எல்லாவுலகங்களையுங் கவிந்து அவற்றின்மேற் சென்று பரவ, தான் ஓர் ஆல் இலை துயின்றான் - (அப்பெருங்கடலில்) ஓர் ஆலிலையின்மேல் தான் யோகநித்திரை கொள்கின்றவனும், வேதத்தின் அப்புறத்தான் - வேதங்களுக்கு எட்டாமல் அப்பாற்பட்டவனுமான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

பத்மராகம் - வடசொல்; செந்தாமரைமலர்போலச் செந்நிறமுடையதென்று பொருள்படும்; இது, நவரத்நங்களுள் ஒன்று. செந்நிறமுள்ளதாக மிகவிளங்குகிற பதுமராகரத்தினத்துக்கு-அங்ஙனம் விளங்குகிற சூரியமண்டலமும், அவ்விரத்தினத்தைச் சுற்றிக்கொண்ட பெரும்பாம்புக்கு - சிற்சிலசமயங்களில் சூரியமண்டலத்தைச் சுற்றி அருகிற்காணப்படுகிற ஊர்கோள்வட்டமும் உவமைகூறப்பட்டன. பரிதி - வடசொல். ஊர்கோள் - ஊர்ந்து கொள்வது எனப் பொருள்படும் காரணக்குறி; ஊர்தல் - வளைதல். உம்பருலகு உற என்றுஎடுத்து, மேலுள்ள தேவலோகங்களுக்கும் மேலே பொருந்த என்று உரைத்தலும் ஒன்று. இனி தேவலோகமுமுட்பட யாவும் கடல்வெள்ளத்தினுள்ளே அகப்பட எனினும் அமையும். வேதங்கட்கும் எட்டாதபடியுள்ளது எம்பெருமானது ஸ்வரூபமென்பது, வேதங்களினாலேயே விளங்குகின்றது. (சஎ)

சஅ. கோலமணிப் பாறையிற்பாய் கோடரங்கள் செங்கதிரோன்
மேலனுமன் பாய்ந்தனைய வேங்கடமே—நாலுமறை
யாய்ந்தபரா தத்துவந்தா னானான் குடமாடல்
வாய்ந்தபர தத்துவந்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோலம் - அழகிய, மணி பாறையில் - மாணிக்கப்பாறையின்மேல், பாய் - பாய்கின்ற, கோடரங்கள் - குரங்குகள், செம் கதிரோன் மேல் அனுமன் பாய்ந்து அனைய - சிவந்த சூரியமண்டலத்தின்மேல் அநுமான் பாய்ந்தாற் போலத் தோன்றுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,

——நாலு மறை - நான்கு வேதங்களாலும், ஆய்ந்த-ஆராய்ந்து கூறப்பட்ட, பர தத்துவம் - (எல்லாவற்றுக்கும்) மேலான உண்மைப்பொருள், தான் ஆனன் - தானேயானவனும், குடம் ஆடல் வாய்ந்த பரதத்து-குடமெடுத்து ஆடுதல் பொருந்தின கூத்தைச் செய்வதிலே, உவந்தான்-திருவுள்ள முகந்தவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு-வாழுமிடம்; (எ - று.)—மணி - செம்மணி.

சுமேருபர்வதத்தில் கேசரியென்ற வாநரவீரனது மனையாளான அஞ்சனாதேவி வாயுதேவனது அநுக்கிரகத்தால் ஒரு குமாரனைப்பெற்றுக் கனிகள்கொணர்தற்குக் காட்டிற்குச் செல்ல, அக்குமாரன் பசிபொறுக்கமாட்டாமல் காலையிலுதித்த ஆதித்தபிம்பத்தைக் கனியெனக்கருதிக் கவர்வான் எழுந்து, தந்தையாகியவாயுவினது உதவிகொண்டு அச்சூரியமண்டலத்தின் மீது பாய்ந்தனனென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. "செழுமலர்த்திருவனையதாய் செழுங்கனிநாடிப், பழுவமுற்றிடப் பசியினுற்பதைபதைத்திரங்கி, யழுதரற்றிய பாலக னன்னை முன்னுரைத்த, பழம் நமக்கிதுவாமெனப்பரிதிமேற் பாய்ந்தான்" என்றார் ஒட்டக்கூத்தரும். அப்பொழுது சூரியனைப் பிடிக்கவந்த இராகு இவ்வாநரனைக் கண்டு அஞ்சியோடி இந்திரனிடம் முறையிட, இந்திரன் சினங்கொண்டு வந்து வச்சிராயுதத்தால் மெல்லப் புடைக்க, அக்குரங்கு கன்னத்தில் அடிபட்டுக் கன்னம் சிதையப் பெற்றதனால், அதற்கு, பிறகு 'ஹநுமாந்' என்றபெயர் இந்திரனால் வைக்கப்பட்டது. ஹநுமாந் என்ற வடசொல்-கன்னத்தில் விசேஷமுடையவனென்று பொருள்படும்; ஹநு - கன்னம், மாந் - உடைமைப்பொருள் காட்டும் வடமொழிப்பெயர்விகுதி. அப்பெயர், அனுமன் என விகாரப்பட்டது. செந்நிறமாக விளங்கும் சூரியமண்டலத்தின்மீது பாய்ந்த அநுமானென்னும் தெய்வக்குரங்கை, செந்நிறமான மாணிக்கப் பாறையின்மேற் பாயும் குரங்குகட்கு உவமைகூறினர்.

நாலு - நான்கு; ஈறுகெட்டு னகரம்லகரமாய் உகரச்சாரியை பெற்றது. பரதத்வம் - பரம்பொருள். குடமாடல் வாய்ந்த பரதம்-குடக்கூத்து; அதாவது-இடையர்கள் செல்வச்செருக்கினால் தமதுமகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாகக் குடங்களையெடுத்து மேலேயெறிந்து மீண்டும்ஏந்தி ஆடுவதொரு கூத்து. பஞ்சலோகங்களாலும் மண்ணாலுங் குடங்கொண்டு ஆடுவதென்பர். கண்ணபிரானுக்கு அக்கூத்தில் மிகவும்பிரியமாதலே "குடங்களெடுத் தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல எங்கோவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியினாலும் உணர்க. இப்பாசுரத்தின் வியாக்யாநத்தில் 'பிராமணர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே இடையர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் செருக்குப் போக்குவிட்டு ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்கூத்தாவது,' 'இடையர்க்கு ஐசுவரியந்தானாவது - கோஸம்ருத்தியிறே: அந்த ஸம்ருத்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கே யாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்கு விட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது; தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டுதோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டுகையிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலேயெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்

கூத்தாவது' என்ற வாக்கியங்கள் இங்கு உணரத்தக்கன. குடம் - தயிர்த்தாழி. "குடத்தால் குன்றெடுத்தோ னாடல்," "நீணிலமளந்தோ னாடிய குடம்" என்றார் பிறரும். பரதம் - வடசொல்; பாவம், ரஸம், தாளம் இம் மூன்றையு முடைமைபற்றி, பரதமென்று நாட்டியத்துக்குப் பெயரென்பர்.()

௪௯. கொம்பினிறால் வாங்கநிமிர் குஞ்சரக்கை யம்புலிமேல்
வெம்பியெழுங் கோளரவாம் வேங்கடமே—தும்பிபல
போர்காது மீர்ந்தார் புனையரக்கி மூக்கினொடு
வார்காது மீர்ந்தார் வரை.

(இ - ள்.) கொம்பின் - மரக்கொம்பிற்கட்டிய, இறால் - தேன்கூட்டை, வாங்க - எடுத்தற்கு, நிமிர் - உயரத்தூக்கிய, குஞ்சரம் கை - யானையினுடைய துதிக்கை, அம்புலிமேல் வெம்பி எழும் கோள் அரவு ஆம் - சந்திர மண்டலத்தைப் பற்றுதற்கு அதன்மேல் கறுக்கொண்டு எழுகின்ற கரும் பாம்புவடிவமான (இராகுவென்னும்) கிரகம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—தும்பி பல போர் காதும் - பல வண்டுகள் நெருங்கி மொய்த்து ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கப்பெற்ற, ஈர் தார் - (தேனினாற்) குளிர்ந்த மலர்மாலையை, புனை - தரித்த, அரக்கி - சூர்ப்பணகையினது, மூக்கினொடு - மூக்கையும், வார் காதும் - நீண்ட காதையும், ஈர்ந்தார் - அறுத்தவராகிய திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

இறாலுக்குச் சந்திரனும், அதன்மீது எடுத்த யானைத்துதிக்கைக்குச் சந்திரன்மீது எழும் இராகுவென்னும் பாம்பும் வடிவில் உவமம். குஞ்சரம் - வடசொல்; காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடையது என்றும் காரணப்பொருள்படுகிறது. கிரகணகாலத்திற் சூரியனை மறைக்கின்ற சந்திரன்சாயையும், சந்திரனை மறைக்கின்ற பூமியின்சாயையும் இராகுகேதுக்களென்னும் பாம்புவடிவமான கிரகங்க ளெனப்படும். பாற்கடல் கடைகையில் உண்டான அமிருதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்ட திருமால் மிகவும்அழகிய மோகினியென்னும் பெண்வடிவத்தால் அசுரர்களைமயக்கித் தேவர்களுக்கே அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவருகையில், இராகுவென்னும் ஓரசுரன் தான்இருத்தற்குஉரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டு வஞ்சனையாகத் தேவர்கூட்டத்தினிடையிலே புக்குக் கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண, அதனைச் சூரியசந்திரர் குறிப்பித்த மாத்திரத்தில் எம்பெருமான் அவனை அகப்பையால் அடித்துத் தலைவேறு உடல்வேறாக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர்நீங்காத அந்தத் தலையும் உடம்பும் விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தால் இராகுகேதுக்களென்ற இரண்டு கிரகங்களாகிச் சூரியன்முதலிய எழுகிரகங்களோடு சேர்ந்து கரும்பாம்பு செம்பாம்புவடிவுபெற்று, தம் மேற்கோள்சொன்ன சூரிய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சிலகாலத்தில் அவர்களைப்பிடித்துக்கொள்கின்றன வென்பது, புராணவரலாறு.

மலர்களின் தேனை யுண்ணுதற்பொருட்டுப் பல வண்டுகள் நெருங்கி மொய்க்கும்போது, நான்முன்னே நான்முன்னே யென்று ஒன்றன்மே

லொன்றாக விழு மென்பது, 'தும்பிபல போர்காதும்' என்பதன் கருத்து; இது, தார்க்கு அடைமொழி; அரக்கிக்கு அடைமொழியாகக்கொண்டு, பலயானைகளோடு போர்செய்யும் வலிமையுடைய என்று பொருள்கொள்ள வும் இடமுண்டு. ஈர்ந் தார் - குளிர்ச்சியாகிய மாலை யெனக் கொண்டால் பண்புத் தொகையும், குளிர்ச்சியையுடைய மாலையெனக் கொண்டால் இரண்டனுருபும் பொருளுந் தொக்கதொகையுமாம். ஈர் + தார் = ஈர்ந்தார்; "யரழமுன்னர்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. சூர்ப்பணகை இராமலக்ஷ்மண ரிடம் வரும்பொழுது அழகியவடிவங்கொண்டு ஆடையாபரணாதிகளால் தன்னையலங்கரித்து வந்தமை தோன்ற, 'தும்பிபல போர்காது மீர்ந்தார் புனையரக்கி' என்றார்; "அறலோதிப், பூ மூரலும் வண்டு மிவை பூசலிடு மோசை" என்ற கம்பராமாயணத்தையுங் காண்க.

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கப்படுத்தியது இராமபிரானது திருத்தம்பி யான இளையபெருமாளினது செய்கையாயினும், அதனைப் பெருமான் மேல் ஏற்றிச்சொன்னது, இராமபிரானது கருத்திற்கு ஏற்ப அவன் கட்டளையிட்டபடி இவன்செய்தன னாதலின் ஏவுதற்கருத்தாவின் வினையா தல்பற்றி யென்க. அன்றியும், இளையபெருமாளும் திருமாலினது திருவவ தாரமே யாதலால், அங்ஙனஞ் சொல்லத் தட்டில்லை. மற்றும், "ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹுः" என்றபடி இராமனுக்கு இலக்குமணன் வலத்திருக்கை யெனப்படுதலால், அங்ஙனம் கையாகிறஇலக்குமணனது செயலை இராமன் மேல் ஒற்றுமைநயம்பற்றி ஏற்றிச்சொல்லுதல் தகுதியே. "அரக்கிமூக்கை நீக்கிக் கரனொடுதூடணன்தனுயிரை வாங்கி" என்று குலசேகராழ்வாரும், "தன் சீதைக்கு, நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக், கூரார்ந்த வாளாற் கொடிமூக்குங் காதிரண்டும், ஈராவிடுத் தவட்குமூத்தோனை வெந் நரகஞ், சேராவகையே சிலைகுனித்தான்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தமையுங் காண்க. 'தம்முடைய கையாலேயிறே தண்டிப்பது; ......தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இளையபெருமாளை இடுவித்துத் தண்டி ப்பித்தார்' என்ற வியாக்கியானவாக்கியமும் உணரத்தக்கது. (சக)

ருய. வண்மைதிகழ் வெண்பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டுயின்மான்
விண்மதியின் மானேய்க்கும் வேங்கடமே—யொண்மதியா
னூலைத்தா மோதானார் நோக்கவரி யார்துளவ
மாலைத்தா மோதரனார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) வண்மை திகழ் - அழகியதாக விளங்குகின்ற, வெள் பளிங்கு வட்டத்தில் - வெண்ணிறமான வட்டவடிவுள்ள பளிக்குப்பாறையில், கண் துயில் - படுத்துத்தூங்குகிற, மான் —, விண் மதியின்மான் ஏய்க்கும்-வானத் துச் சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே காணப்படுகிற மான்வடிவத்தை யொத் திருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—, —ஒள் மதியால்-சிறந்த புத்தியினால் [தமது புத்திவிசேஷத்தால்], நூலை தாம் ஓது-பலநூல்களைத் தாமோதிய, அரனார்- சிவபெருமானாலும், நோக்க அரியார்-கட்புலனாகக்கண்டு தரிசிக்க முடியாத

வரும், துளவம் மாலை - திருத்துழாய்மாலையையணிந்த, தாமோதரனர் - தாமோதரனென்ற ஒருதிருநாம முடையவருமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

பளிங்குவட்டத்துக்குச் சந்திரமண்டலமும், அதனிடையே அசையாது துயில்கிற மானுக்குச் சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே அசைவின்றிக்காணப்படுகிற மான்வடிவமும் உவமை; வடிவுபற்றியது. பளிங்கு-ஸ்படிகம். வ்ருத்தமென்னும் வடமொழி, வட்டமெனச் சிதைந்தது. எய்க்கும் - உவமவுருபு. மதி - அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். தாம் - அசை. ஓதுதல் - கற்றலும், கற்பித்தலும், நூலியற்றலும். தாமோதர என்ற வடசொல் - தாம + உதர எனப் பிரிந்து, (வெண்ணெய் களவாடினதற்கு ஒருதண்டனையாக யசோதையாற் கட்டப்பட்ட) கயிற்றை வயிற்றிலுடையவனென்று காரணப்பொருள்படும்; தாமம் - கயிறு, உதரம் - வயிறு. (ருo)

சிலேடைகள்.

ருக. காதலிற்றுச் சார்தவர்க்குங் காமியத்தைச் சார்ந்தவர்க்கும்
வேதனைக்கூற் றைத்தவிர்க்கும் வேங்கடமே—போதகத்தை
மோதி மருப்பொசித்தார் முன்பதினாறுயிரவ
ரோதி மருப்பொசித்தா ரூர்.

(இ - ள்.) காதல் இற்று சார் தவர்க்கும் - (பிரபஞ்சவாழ்வில்) ஆசை (முழுவதும்) ஒழிந்து (தன்னிடம்வந்து) சேர்ந்த முனிவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற: காமியத்தை சார்ந்தவர்க்கும் - பிரபஞ்சவாழ்வுகளை விரும்பியவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - துன்பங்களின் வகைகளை ஒழிக்கின்ற: வேங்கடமே—, —போதகத்தை - யானையை, மோதி - தாக்கி, மருப்பு ஒசித்தார் - அதன் தந்தங்களை முறித்தவரும், முன் - முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], பதினாறுயிரவர் - பதினாறுயிரம் இளமங்கையருடைய, ஓதி - கூந்தலின், மரு - நறுமணத்தை, பொசித்தார் - மோந்து நுகர்ந்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தாநமாம்; (எ - று.)

'வேதனைக்கூற்றைத்தவிர்க்கும்' என்ற தொடர்-வெவ்வேறுவகையாகப் பிரியாது ஒருவகையாகவே பிரிந்து இருபொருள்பட்டதனால், **செம்மொழிச் சிலேடை**; இது, வடமொழியில் அபிந்நபதச்லேஷா எனப்படும்: பிறவும் இங்ஙனம் வருவன காண்க. காதலிற்றுச்சார்தவராவார் - எல்லாவகைப்பற்றுக்களையும் முற்றத்துறந்து முத்திபெறுதற்பொருட்டுத் திருவேங்கடமுடையானை வந்து சரணமடைகிற முனிவர்கள், அவர்கட்குப் பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற என்றது - பிரமனால்வரும் பிறப்பையும், யமனால்வரும் இறப்பையும் போக்கி முத்தியளிக்கிற மகிமையையுடையதென்றபடி. வேதன் என்றது - அவனது காரியமான ஜநநத்துக்கும், கூற்று என்றது - அவனது காரியமான மரணத்துக்கும் இலக்கணை. காமியத்தைச் சார்ந்தவராவார் - அழியுந்தன்மையனவான இம்மைமறுமைப்பேறுகளை விரும்பி வந்து சேர்ப

வர்கள். அவர்கட்குத் துன்பவகைகளை ஒழிக்கின்ற என்றது - "பித்து மல்லேமை முடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு, மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே" என்றவாறு அவர்களுடைய உடற்குற்றங்களையும் நோய்களையும் மகப்பேறின்மைமுதலிய மநோவியாதிகளையும் நீக்கி அவர்கள்வேண்டிய பயன்களை அவர்கட்கு வேண்டியவாறே உண்டாகச்செய்கின்ற சிறப்பையுடைய என்றபடி. பற்றற்றுவந்தவர்க்கும், பற்றுறுவந்தவர்க்கும் சமமாக இடையூறகற்றியருள்கின்ற வேங்கடமெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந் தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில்வளரும்போது தன்னிடங் காதல்கொண்ட பதினாறாயிரம் கோபஸ்த்ரீகளோடுகூடி இன்பம்நுகர்ந்தமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனாற் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த தேவசித்தகந்தருவாதி கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடுகூடி இன்பம்நுகர்ந்தமையும் பற்றி, 'பதினாறாயிரவரோதி மருப்பொசித்தார்' என்றார். 'ஓதிமருப்பொசித்தார்' என்றது - அவர்களுடைய கூந்தலில் உத்தம இலக்கணமாக இயற்கையில் அமைந்துள்ள நறுமணத்தையும், நறுநெய்பூசி நன் மலர் சூடுதலாற் செயற்கையில் அமைந்த நறுமணத்தையும் உட்கொண்டு உளங்களித்தவ ரென்றபடி. ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவிக்கும் இன்ப வகைகளுள் இங்கு மூக்கினாற் புலம்நுகர்ந்ததைக் கூறியது, பிறவாறு இன்பம் நுகர்ந்ததற்கும் உபலக்ஷணம்.

உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. இற்று என்ற வினையெச்சத்தில், இறு என்ற குறிலிணைப்பகுதி இடைஒற்றுஇரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. சார்தவர் - வினைத்தொகை. தவர் - தவஞ்செய்பவர். 'காதலித்துச்சார்ந்தவர்', என்று பாடமோதி, (பரமபதத்தைப்பெற) விரும்பித் தன்னைவந்தடைந்தவர் என்று உரைப்பாரும் உளர். காம்யம் - வடசொல்; விரும்பப்படும் பொருள். வேதன் - வேதங்களை ஓதியவன்; அன்றி, வேதா என்னும் வடசொல்லின் விகார மெனக்கொண்டால், விதிக்குங் கடவு ளென்று ஆகும்; விதித்தல் - படைத்தல். கூற்று - (உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறு) கூறாக்குபவன். இரண்டாம் பொருளில் வேதநா என்ற வடசொல் வேதனையென விகாரப்பட்டது. கூற்றை என்றது - கூறுஎன்பதன் இரண்டாம் வேற்றுமை விரி. 'தவிர்க்கும் வேங்கடம்' என்றதில், நிலைமொழியிறுதியில் நின்ற மகரவொற்று - வகரத்தின்முன் வந்ததனால், மகரக்குறுக்கம்; மாத்திரை - கால். போதகம்-வடசொல். போதகத்தை மோதி மருப்பொசித்தார் - போதகத்தை மருப்புஒசித்துமோதினார் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டலுமாம். முன் - காலமுன்; இதனை, மத்திமதீபமாக முன்நின்ற 'ஒசித்தார்' என்பதனோடும் இயைக்கலாம். ஒசித்தார், பொசித்தார் - உயர்வுப்பன்மை. பதினாறாயிரவர் - எண்ணடியாப்பிறந்தபெயர்; இங்கே, தொகைக்குறிப்பு. ஓதி - பெண்மயிர். பொசித்தல்—புஜித்தல். புசித்தல், உண்ணல், நுகர்தல், துய்த்தல்என்பன - ஒருபொருளன. 'ஊர்' என்றது - திருமாலுக்குத் திருவேங்கடம் இயல்பிலுரியதாதலை விளக்கும். (இக)

ருஉ. கேள்வித் துறவோருங் கேடறவில் வாழ்வோரும்
வேள்விக் கினமாற்றும் வேங்கடமே—மூள்வித்து
முன்பா ரதமுடித்தார் மொய்வேந்தர் வந்தவிய
வன்பா ரதமுடித்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கேள்வி துறவோரும் - ஞானக்கேள்விகளையுடைய துறவிகளும், வேள் விக்கினம் மாற்றும் - மன்மதனால் வரும் இடையூற்றை நீக்குதற்கு இடமான: கேடு அற இல் வாழ்வோரும் - தீங்கில்லாமல் இல்லறவொழுக்கத்தில் வாழ்பவர்களும், வேள்விக்கு இனம் ஆற்றும் - யாகத்துக்கு இனமானநற்செயல்களைச் செய்தற்குஇடமான:வேங்கடமே—,—முன்பு ஆ-முற்காலத்தில், ரதம் முடி தார் மொய் வேந்தர் வந்து அவிய - தேரையும் கிரீடத்தையும் மாலையும் உடைய வலிய அரசர்கள்வந்து (பொருது) இறக்கும்படி, வல் பாரதம் - கொடிய பாரதயுத்தத்தை, மூள்வித்து முடித்தார் - மூட்டிநிறைவேற்றியவராகிய திருமாலின், வாழ்வு - வாசஸ்தானம்; (எ-று.)

'வேள்விக்கினமாற்றும்' என்ற தொடர் - வெவ்வேறுவகையாகப் பிரிந்த இருபொருள் பட்டதனால், பிரிமொழிச்சிலேடை; இது, வடமொழியில் பிந்ந பதச்லேஷா எனப்படும்: பிறவும் இங்ஙனம் வருவன காண்க. கேள்வித்துறவோர்-'ஞானம் அனுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடையனான குரு' வினிடத்து உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு உணர்ந்து பற்றுக்களைத்துறந்தவரென்றபடி. முத்தியளித்தற்குஉரிய முதற்பொருளை உணர்வதற்கு ஏற்ற உபாயங்களான கேள்வி விமர்ச்சம் பாவனை என்ற மூன்றனுள் முதலதும், மற்றை இரண்டற்குங் காரணமுமான கேள்வியையுடைமை கூறப்பட்டது. கேள்வி யெனினும், சிரவண மெனினும் ஒக்கும். உறவோர் - துறவையுடையோர்; துறவாவது - புறமாகிய செல்வத்தினிடத்தும் அகமாகிய உடம்பினிடத்தும் உளதாகிய பற்றை விடுதல். அவர்கள் வேள் விக்கின மாற்றுதல்-எக்காரணத்தாலும் காமஅவாவைக் கொள்ளாமை. கேடு - துன்பமும், குற்றமும். இல்வாழ்வோர் வேள்விக்கு இனம் ஆற்றுதல் - பிரமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் என்ற பஞ்சமகாயஜ்ஞங்களைத் தவறாதுசெய்தல்; (பிரமயஜ்ஞம் - வேதமோதுதல். தேவயஜ்ஞம் - ஓமம்வளர்த்தல். மநுஷ்யயஜ்ஞம் - விருந்தினரை உபசரித்தல். பித்ருயஜ்ஞம் - தர்ப்பணஞ்செய்தல். பூதயஜ்ஞம் - பலியீதல்.) இவை இல்லறத்தார்க்குஉரிய ஐம்பெருவேள்வி யெனப்படும். துறவறத்தாரும் இல்லறத்தாரும் சமமாக அவரவர் தொழிலைச் செய்யப்பெற்ற வேங்கட மெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

துஷ்டர்களையெல்லாம்சங்கரித்துப் பூமிபார நிவிருத்திசெய்தற்பொருட்டுத் திருவவதரித்த கண்ணபிரான் அதற்கு உபயோகமாகப் பாண்டவர்க்குத் துணைநின்று பலபடியாக உதவிப் பாரதயுத்தத்தை ஆதியோடந்தமாகநடத்தி முடித்தமை, மகாபாரதத்திற் பிரசித்தம். சூதுபோரில் இழந்த இராச்சியத்தை மீளவும் மோதுபோர்செய்து பெறுவதில் தருமபுத்திரனுக்கு உபேக்ஷையுண்டானபொழுதெல்லாம் அங்ஙனம் வெறுப்புக்கொள்ளாதவண்ணம்

பலவாறுபோதித்துப் போர்தொடங்கும்படி தூண்டியும், பின்பு போர்த்தொடக்கத்தில் "உற்றாரை யெல்லா முடன்கொன் றரசாளப், பெற்றாலும்வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்" என்று சொல்லிப்போரொழிந்த அருச்சுனனுக்குக் கீதையைஉபதேசித்து அவனைப்போர்புரிய உடன்படுத்தியும் கண்ணபிரானே பாரதப்போரை மூட்டியவ னாதல் காண்க.

கேள்வி - கேட்டல்; 'வி'விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இல் - வீடு, இல்லறம். வேள் - (ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும்) விருப்பத்தை விளைக்குந் தேவன்; அல்லது, விரும்பப்படும் அழகையுடையவன்: காம னென்ற வடமொழிப்பெயரும் இவ்விருபொருள்படும். விக்ரமம் - வடசொல். மாற்றும் வேங்கடம், ஆற்றும்வேங்கடம் - பெயரெச்சம், இடப்பெயர் கொண்டது. 'முன்பா' என்றது - அவிய, மூள்வித்து, முடித்தார் என்றவற்றோடு இயையும். முன்பு, பு - சாரியை. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். ரதம் - வடசொல். சிந்தாமணியில், 'ரவிகுலதிலகன்' என வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே தற்சமமாகக் கூறினாற்போல, இங்கு இரதமெனத் திரியாமல் ரதமென்றே கூறினார். 'ரதவேந்தர்' என்றது - அதிரத மகாரத சமரத அர்த்தரத வீர ரென்றவாறு. முடிவேந்தர் - கிரீடாதிபதிகளான அரசர். தார் என்றது, இங்கு - அடையாளப்பூமாலையோடு போர்ப்பூமாலையையுங் குறிக்கும். பாரதம் - பரதவமிசத்தாருள் நிகழும் போர். வாழ்வு என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் திருமாலின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகப்பாங்கா யிருத்தல் விளங்கும். (ருஉ)

ருரு. பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வாரு மன்பருஞ்செய்
மெய்யாம் வழுத்தேயும் வேங்கடமே—செய்யா
டனத்துவசப் பொற்புள்ளார் தானவரை மோதுஞ்
சினத்துவசப் பொற்புள்ளார் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொய் ஆம் வினையேனை போல்வாரும் - பொய்கலந்த தொழிலையுடைய என்னைப் போன்ற நீசர்களும், செய் - செய்த, மெய் ஆம் வழு - சரீரசம்பந்தத்தாலாகிய குற்றங்கள் [கருமங்கள்], தேயும் - நீங்குதற்கு இடமான: அன்பரும் - உள்ளன்புடைய அடியார்களும், செய்-செய்கின்ற, மெய் ஆம் வழுத்து - உண்மையான தோத்திரங்கள், ஏயும் - பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—செய்யாள் தனத்து வசம் - திருமகளினது தனத்துக்கு வசப்பட்ட, பொற்பு உள்ளார் - அழகையுடையவரும், தானவரை மோதும்- அசுரர்களைத் தாக்குகின்ற, சினம்-கோபத்தையுடைய, துவசம்-கொடியான, பொன் புள்ளார்-பொன்னிறமான கருடனென்னும் பறவையையுடையவருமாகிய திருமால், சேர்வு - (திருவுள்ளமுவந்து) சேருமிடம்; (எ - று.)

பொய்யாம்வினை - உள்ளன்பின்றி அகமொன்று புறமொன்றாக வெளிவேடங்கொண்டு செய்யும் வஞ்சனைச்செயல். 'பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வார' என்று தம்மைத்தாம் இழித்துக்கூறினார், விநயத்தால். மெய்யாம் வழுத்து - மனப்பூர்வமாகச் செய்யுந் தோத்திரம். போலியன்பரும்

உண்மையன்பரும் ஒருங்கிகராக இருக்கப்பெற்ற வேங்கடமெனச் சொல்நயத் தாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறுகாண்க. முன்னிரண்டடியில் 'பொய் யாம்', 'மெய்யாம்' என மாறுபட்ட சொற்கள்வந்தது, முரண்தொடை.

'செய்யாள் தனத்துவசம்' என்றது - பொற்புள்ளார்க்கு அடைமொழி. இத்தொடர் - திருமகளினது திருமேனியழகில் திருமால் ஈடுபடுதலையும், அத்திருமகளை ஈடுபடுத்தவல்ல திருமாலின் திவ்வியசௌந்தரியத்தையும் விளக்கும். துவசப்பொற்புள்ளார் - பக்ஷிராஜனை கருடனை வாகனமும் கொடியுமாக உடையவர். கருடாழ்வானது திருத்தோளின்மேல்ஏறித் திரு மால் அசுரசேனையோடு போர்செய்யும்பொழுது, அக்கருடனும் எதிர்க்கிற அசுரர்மீது கோபம்மூண்டு தன்சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் கால்களினா லும் அவர்களைத் தாக்கியழித்தல் இயல்பு.

வழுத்து - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். செய்யாள்-செந்நிறமுடையவள்; செம்மையென்னும் பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் முன்நின்றமகரம்யகரமாத்திரிந் தது. ஸ்தநம், வசம், தாநவர், த்வஜம் - வடசொற்கள். தாநவர் - (காசியப முனிவனது மனைவியருள்) தநுஎன்பவளிடம் பிறந்தவர்: தத்திதாந்தநாமம். "பொற்பே பொலிவு" என்ற தொல்காப்பியத்து உரியியற்சூத்திரத்தால், பொற்புஎன்பது - உரிச்சொல்லென அறிக. 'சேர்பு' என்றும் பாடமுண்டு.

௫௪. கோடலிலா வுள்ளத்துக் கோதி லடியவரும்
வேடருமங் கைவரைவெல் வேங்கடமே—மூடர்
மனமா மனைக்கொன்றார் வன்கஞ்ச னென்னுஞ்
சினமா மனைக்கொன்றார் சேர்பு.

(இ-ள்.) கோடல் இலா - கோணுதலில்லாத [நேர்வழிப்பட்ட], உள் ளத்து-மனத்தையுடைய, கோது இல் குற்றமில்லாத, அடியவரும் அடியார் களும், அங்கு ஐவரை வெல் - அவ்விடத்துப் பஞ்சேந்திரியங்களை வெல்லு தற்கு இடமான: வேடரும் - வேடர்களும், அம் கை வரை வெல் - அழகிய துதிக்கையையுடைய மலைபோன்றயானையை வெல்லுதற்குஇடமான: வேங் கடமே—,—மூடர் மனம் ஆம் மனைக்குஒன்றார் - மூடர்களுடைய உள்ள மாகிய வீட்டில்வந்து பொருந்தாதவரும், வல் கஞ்சன் என்னும் சினம் மாமனை கொன்றார் - கொடிய கம்சனென்கிற கோபத்தையுடைய மாமனைக் கொன்றவருமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம்; (எ - று.)

'அங்கு' என்பது-அசையுமாம். ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணை யாற்கூறியது, இழிபுபற்றிய திணைவழுவமைதி. ஐந்து என்னும் எண்ணி னடியாப்பிறந்த ஐவரென்றபெயர் - இங்கே தொகைக்குறிப்பு. 'கைவரை' என்றார், யானையை; 'கைம்மலை' என்றாற்போல. மூடர், மநஸ் - வடசொற் கள். 'மூடர் மனமாம் மனைக்கு ஒன்றார்' என்றது - "மலர்மிசையேகினான்" என்றபடி, அன்புகொண்டு தியானிக்கின்ற அறிவுடையாரது உள்ளக்கமல த்தைத் தாம் உகக்குமிடமாகக்கொண்டு அங்கு அவர்நினைத்தவடிவத்துடன் விரைந்து சென்று வீற்றிருக்குந் தன்மையரென்ற எதிர்மறைப்பொருளை

நன்குவிளக்கும். மனைக்கு என்ற நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். கஞ்சன் - வடசொற் சிதைவு.

மாமன் - இங்கு, தாயுடன்பிறந்தவன். கம்ஸன்-கண்ணனது தாயான தேவகிக்குத் தமையனாதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவன். தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிய விருத்தாந்தங்களை நாரதர்சொல்லக்கேட்டுக் கம்சன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில், கம்சசபையில் கிருஷ்ணபகவான் வேகமாகஎழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்று ஒழித்தனனென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு (ருச)

ருரு. மொய்வதன மங்கையர்கண் முன்கையும் யோகியர்கண்
மெய்வயது மஞ்சுகமார் வேங்கடமே—பெய்வளையார்
பாற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் பற்றினர் புன்பிறப்பை
மாற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் வாழ்வு.

(இ-ள்.) மொய்-(அழகு) மிக்க, வதனம் - முகத்தையுடைய, மங்கையர்கள்-மகளிரது, முன்கையும்-முன்னங்கையும், அம் சுகம் ஆர்-அழகிய கிளி (உணவுண்ணுதற்கு) இடமாகப்பெற்ற: யோகியர்கள் மெய் வயதும் - யோகநிட்டையிலிருக்கின்ற முனிவர்களுடைய உடம்பின் ஆயுளும், அஞ்சு உகம் ஆர் - ஐந்துயுகமாகப் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பெய் வளையார் பால் திருப்பாது-அணிந்த வளையல்களையுடைய மகளிர்பக்கல் (மனத்தைச்) செலுத்தாமல், அஞ்சி-அச்சங்கொண்டு, வந்தார் பற்றினர் - தம்மிடம் வந்து சரணமடைந்தவர்களுடைய, புல் பிறப்பை - இழிவான சன்மத்தை, மாற்று-நீக்குகின்ற, இரு பாதம் - தமது இரண்டு திருவடிகளும், சிவந்தார் - சிவந்திருக்கப்பெற்றவரான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

'மொய்தவனம்' என்பதற்கு - (தாமரைமலரென்று மயங்கி வண்டுகள்) மொய்க்கப்பெற்ற முகமென்று உரைத்தலும் ஒன்று. மங்கையர் இளமகளிர்; மங்கைப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். வயஸ், வதநம், சுகம், பாதம் வடசொற்கள். அஞ்சு - ஐந்துஎன்பதன் முழுப்போலி. திருவேங்கடமலையிலுள்ள மகளிர் கையிற் கிளியைவைத்துக்கொண்டு அதற்குஉணவூட்டி அதனோடுகொஞ்சிவிளையாடுதலும், அங்குள்ள யோகிகள் அவ்யோகபலத்தால் நீடூழிகாலம் வாழ்தலும், இங்குக்குறிக்கப்பட்டன. யுகமென்பது, உகமென விகாரப்பட்டது. ஆர்தல்-உண்ணுதலும், பொருந்தலும். பெய்வளை - வினைத்தொகை. வந்தார்-முற்றெச்சம். இருபாதம் என்ற தொடர் 'இருப்பாதம்' என வருமொழி முதல்வலி மிக்கது, கிரிபுயம் நோக்கியென்க. இதனைச் சிறுபான்மை எதுகைநயத்தின்பொருட்டு 'ஒருகால்' என்றுவருதல்போலக் கொள்க: அன்றி, முற்றியலுகரவீறாகிய எண்ணுப்பெயரின்

முன் வலிமிகாமை காண்க. 'செம்' என்ற பண்படிப்பகுதி வினைத்தன்மைப் படும்போது 'சிவ' என விகாரப்படும். பாதம்சிவந்திருத்தல், உத்தமஇலக்கணம். புன்பிறப்பு என்றது, கர்மசம்பந்த முடைமைபற்றி. பிறப்பைமாற்றுதல்-மீளவும்பிறக்கவேண்டாதபடி முத்திதருதல். திருப்புதலென்றவினைக்கு மனத்தையென்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது, அவாய்நிலையால்; (அவாய்நிலையாவது-ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை வேண்டிநிற்றல்.) (ருரு)

ருசு. இல்லக் குறத்தியரும் யாக்கைநிலை வேட்டவரு
மெல்லக் கிழங்கெடுக்கும் வேங்கடமே—நல்ல
புதுப்பூவை வண்ணத்தான் போர்முகத்துச் செவ்வாய்
மதுப்பூவை வண்ணத்தான் வாழ்வு.

(இ-ள்.) இல்லம் குறத்தியரும் - (தமக்குஉரிய) வீட்டில் இருக்கின்ற குறப்பெண்களும், மெல்ல கிழங்கு எடுக்கும்-மென்றுதின்னும்பொருட்டுக் கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுக்கப்பெற்ற: யாக்கை நிலை வேட்டவரும் - உடம்பு (அழிதலின்றி நெடுநாள்) நிலைத்திருத்தலை விரும்பிய சித்தர்களும், மெல்ல கிழம் கெடுக்கும்-மெதுவாக [நாளடைவில்] முதுமைப்பருவத்தை ஒழிக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நல்ல புது பூவை வண்ணத்தான் - சிறந்த புதிய [அன்றுமலர்ந்த] காயாம்பூப்போன்ற கரியதிருநிறத்தையுடையவனும், போர்முகத்து - யுத்தகளத்தில், செம் வாய் மது பூ வை - சிவந்த தனது திருவாயாகிய தேனையுடைய தாமரைமலரில் வைத்துஊதுகின்ற, வள் நத்தான் - மேன்மையுள்ள (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய மென்னும் திவ்விய) சங்கத்தையுடையவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

இல்லம் அம் - சாரியை. குறத்தியர் - குறிஞ்சிநிலத்துமகளிர்; குறவரென்பதன் பெண்பால். யாக்கை - (எலும்பு நரம்பு முதலியவற்றால்) கட்டப்பட்ட தெனப் பொருள்படுங் காரணப்பெயர்; யா - பகுதி; யாத்தல் - கட்டுதல்: ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி, கு - சாரியை, க் - சந்தி. நிலை - நிற்றல்: 'ஐ, விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். வேட்டவரென்ற இறந்தகால வினையாலணையும்பெயரில், வேள்-பகுதி. 'மெல்ல' என்றது - முந்தியபொருளில், மெல்என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்காலச்செயவெனெச்சமும்; பிந்தினபொருளில், மென்மைஎன்ற பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சமுமாம். பூவை யென்ற செடியின்பெயர், இங்கு அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். வாயாகிய பூ என்றது உருவகம். வாய்க்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மையும் மென்மையும் அழகும் பற்றி. உபமானமாகிய பூவிற்கு 'மது' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, உபமேயமாகிய வாய்க்குச் சுவையினிமைகொள்க. வை-வினைத்தொகை. வர்ணமென்ற வடமொழி வண்ணமெனச் சிதைந்தது. வள்நத்து - பண்புத்தொகை. திருமால் போர்க்களத்தில் பகைவரை அஞ்சுவித்தற்காகவும், தனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாகவும் சங்கத்தைவாயில்வைத்து முழக்குதல் இயல்பு. மது-வடசொல்,

ருஎ. தேனியலுங்கூந்தலார் செங்கரமு மாதவத்தோர்
மேனியுமை யம்பொழியும் வேங்கடமே—ஞானியர்க
டாங்குறியெட் டக்கரத்தார் தாளுரன்மேல் வைத்துவெண்
தாங்குறியெட் டக்கரத்தார் சார்பு. [ணெய்

(இ - ள்.) தேன் இயலும் கூந்தலார் (சூடிய மலர்களினின்று சொரிகின்ற)தேன்பொருந்திய கூந்தலையுடைய மகளிரது, செம் கரமும்-சிவந்தகைகளும், ஐயம் பொழியும் - (இரப்பவர்க்கு மிகுதியாகப்) பிச்சையிடப்பெற்ற, மா தவத்தோர் மேனியும் - சிறந்ததவத்தையுடைய முனிவர்களது உடம்பும், ஐ அம்பு ஒழியும் - (மன்மதனது) பஞ்சபாணம் பொருந்தாதிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஞானியர்கள் குறி- (தத்துவஞானமுடையவர்கள் குறிக்கொண்டு தியானிக்கின்ற, எட்டு அக்கரத்தார் - அஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்துக்கு உரியவரும், உரல்மேல்தாள் வைத்து - உரலின்மேற்காலைவைத்துஏறி, வெண்ணெய்தாங்கு உறி எட்டு - வெண்ணெய் வைத்துள்ள உறியை எட்டிப்பிடித்த, அ கரத்தார் - அழகிய கையை யுடையவருமாகிய திருமால், சார்பு - (திருவுள்ளமுவந்து) சார்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று)—தாம் - அசை.

தேன் இயலும் கூந்தல்-நல்லமணத்தேசெல்லும் இயல்புள்ள தேனென்னும் உத்தமசாதிவண்டுகள் இயற்கைநறுமணத்தின் பொருட்டும் செயற்கைநறுமணத்தின் பொருட்டும்மிகுதியாகமொய்க்கப் பெற்ற கூந்தலெனினுமாம். மாதவத்தோர் மேனி ஐயம்பொழிதலாவது - அவர்கள் காமவசப்படாதிருத்தல் ; மன்மதபாணம் அவர்களுடம்பைத் துளைத்துவருத்தமாட்டாதனவாயினவென்க. ஐ அம்பு - தாமரைமலர், அசோகமலர், மாமலர், முல்லைமலர், நீலோற்பலமலர் என்ற ஐந்துபூக்களும் மன்மதனுக்குப் பாணங்களாம். ஜ்ஞாநீ என்ற வடசொல், 'ஞானி' என விகாரப்பட்டது. குறி - வினைத்தொகை. எட்டக்கரம் - திருவெட்டெழுத்தாகிய பெரியதிருமந்திரம். அக்ஷரமென்ற வடசொல், அக்கரமென விகாரப்பட்டது. க. ம்- வடசொல். 'அம்' என்பதுபோல் 'அ' என்பதும் அழகிய என்னும்பொருளதாதலை, பத்துப்பாட்டுநச்சினார்க்கினியருரையிற் காண்க. "பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித், தித்தித்தபாலுந் தடாவினில்வெண்ணெயும் மெத்தத்திருவயிறாரவிழுங்கிய, வப்பன்" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியும், "தந்த முறியி லவர் வைத்த தயிர்பால்வெண்ணெ யெட்டாமற், குந்தி யுரலின்மிசை யேறி" என்ற வில்லிபுத்தூரார்வாக்கும், இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. 'சார்வு' என்றும் பாடம். (ருஎ)

ருஅ. காணையிலார் சொற்கேட்ட கந்தருவ ருந்தவரும்
வீணையிரா கத்தைவிடும் வேங்கடமே—கோணை
யிருங்குண்டை யோட்டினு னேற்பொழித்தான் கூனி
மருங்குண்டை யோட்டினன் வாழ்வு.

(இ - ள்.) காண் ஐயிலார் சொல் கேட்ட - பார்க்கின்ற வேல்போன்ற கண்களையுடைய மகளிர் பேசுகின்ற சொற்களைச் செவியுற்ற, கந்தருவரும்

கந்தர்வரென்னுந் தேவசாதியாரும், வீணை இராகத்தை விடும் - (அச்சொற்களின் இனிமைக்குமுன் தாம் பாடும் இசையின் இனிமை சிறவாதென்னுங் கருத்தினால்) வீணையில் இசைவாசித்தலை ஒழியப்பெற்ற: தவரும் - தவவொழுக்கத்தையுடைய முனிவர்களும், வீணை இராகத்தை விடும் - பயனில்செய்கைகளையும் ஆசையையும் துறக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோணை இருகுண்டை - வலிமையையுடைய பெரியஎருதை வாகனமாகவுடைய, ஓட்டினான் - (கையிற்) கபாலமேந்தியவனான சிவபிரானது, ஏற்பு - இறத்தல்தொழிலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளியவனும், கூனிமருங்கு உண்டை ஓட்டினான் - (கிருஷ்ணாவதாரத்திற்) கூனியினிடத்து உள்ள உண்டையைப் போக்கியவனுமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

காணையி லெனவே, கண்ணாயிற்று. கண்ணுக்கு வேல் உவமை - கூரிய வடிவுபற்றியேயன்றி, ஆடவரை ஆசைநோய்ப்படுத்தி வருத்துதல்பற்றியுமாம். காணையிலார் என்றது - அம்மலையில்வாழும் மகளிரது கண்ணழகின் சிறப்பை விளக்கும். அயிலென்பது 'ஐயில்' என முதற்போலி. கந்தர்வர் - எப்பொழுதும் கையில் வீணைவைத்துக்கொண்டு இசைபாடித்திரியுந் தேவசாதியார். வீணை, ராகம் - வடசொற்கள். இரண்டாம்பொருளில், வீண் ஐ இராகத்தை விடும் எனப் பிரித்து - பயனற்ற ஐம்புலவாசைகளை ஒழிக்கப் பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று.

கோணை - முசுப்பெனப்படுகிற முதுகின்வளைவுமாம். இருங்குண்டை - பண்புத்தொகை; இருமை - பெருமை. குண்டை - ரிஷபம். ஓட்டினான் - ஓடு என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; ஓடு - மண்டையோடு. இனி, 'குண்டை யோட்டினான்' என்பதற்கு - ரிஷபத்தை ஏறிச் செலுத்தியவனென்று உரைத்தல் திரிபிலக்கணத்துக்குப் பொருந்தாதாம்; நான்காம் அடியில், 'ஓட்டினான்' என்பது - ஓடச்செய்தவனென்னும் பொருளதாதல் காண்க. ஏற்பு - ஏற்றல்; 'பு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்: ஏல் - பகுதி.

கூனி - கூனையுடையவள்; இவள் - கைகேயிக்கரையென்னும் பெயருடையவள்; இவளது கூனை நிமிர்த்தது, கிருஷ்ணாவதாரத்தில். 'கூனிமருங் குண்டை' என்றது - அவளுடம்பிலுள்ள கோணலையும், முதுகுவளைவையுங் குறிக்கும். உண்டை = உருண்டை. இனி, 'கூனிமருங்கு உண்டை யோட்டினான்' என்பதற்கு - இராமாவதாரத்தில் மந்தரையென்னுங்கூனியின் முதுகின்புறத்திலே வில்லினால் மண்ணுண்டையைச் செலுத்தியவன் என்றும் உரைக்கலாம்; "கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனி கூன், உண்டை கொண்டரங்க வோட்டி யுண்மகிழ்ந்த நாதன்," "கூனே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா" என்ற ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. (௫௮)

௫௯. முந்நூன் மறையவர்நா மூதாம்பை மாரிணடு
மெய்ந்நூ னலங்கவரும வேங்கடமே—பொய்ந்நூலா
லச்சமயக் கத்தினா ராதரிக்கத் தெய்வங்கள்
வுச்சமயக் கத்தினார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) முந்நூல் - முப்புரிநூலைத் தரித்த, மறையவர் - பிராமணர்களுடைய, நா-நாவானது, மெய் நூல் நலம்கவரும் - (பொருள்களின்) உண்மையைச் சொல்லுகிற தத்துவசாஸ்திரங்களின் நற்பொருள்களை (ஓதி)க்கிரகித்தற்கு இடமான: மூது அரம்பைமாரின் நடு - பழமையான தேவமாதர்களினுடைய இடையானது, மெய் நூல் நலங்கவரும் - (தனதுவடிவத்தின் நுண்மையால்) பஞ்சுநூல் (தனக்கு ஒப்பாகமாட்டாது) கெடும்படி பொருந்திய: வேங்கடமே—,—பொய் நூலால் - பொய்ம்மையைக்கூறுகிற சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு, அ சமயம் கத்தினர் - அந்தந்த மதக்கோட்பாடுகளைப் பிதற்றுந் தன்மையுள்ளவர்கள், ஆதரிக்க-விரும்பிக்கொண்டாடும்படி, தெய்வங்கள் வச்ச - பலதெய்வங்களை உண்டாக்கிவைத்த, மயக்கத்தினர் - மாயையை யுடையவரான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

வடமும், வடத்தினுள் புரியும், புரியினுள் இழையும் மும்மூன்று யிருத்தல்பற்றி, உபவீதத்துக்கு 'முந்நூல்' என்று பெயர். "நூலே கரக முக்கோல் மணையே, ஆயுங்காலை யந்தணர்க் குரிய" என்ற தொல்காப்பியவிதிபற்றி,முந்நூல் மறையவர்க்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டது. வேதங்களை ஓதுதலோடு ஓதுவித்தற்கும் உரியவர் அந்தணரேயாதலால், அவர் 'மறையவர்' எனப்பட்டனர். சிலசாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவும் ஆகாதென்று மறுக்கப்படுதல் பற்றியும், ஓதியுணர்ந்த குருவினிடம் உபதேசங்கேட்டாலன்றித் தெரிதற்குஅரிய மறைந்தபொருளையுடைமைபற்றியும், 'மறை' என்று பெயர். மூதரம்பைமார் - முதுமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. அரம்பை - ரம்பாஎன்னும் வடசொல்லின் விகாரம். அரம்பைமார் - ரம்பை முதலியோர்; மார்-பலர்பாற்பெயர்விகுதி. தமக்கு உரிய தேவலோகத்தினும் திருவேங்கடம் வசித்தற்கு இனியதாதல் பற்றியும், அம்மலை உயர்ச்சியால் தங்களுலகத்துக்கு அருகிலாதல்பற்றியும், திருவேங்கடமுடையானைச் சேவித்தற்பொருட்டும், தேவமாதர்கள் அங்கு வந்து தங்குதலால், அவர்கள் அம்மலைக்கு உரியபொருளாகச் சொல்லப்பட்டனர். அவர்களிடை நூலினும் நுண்ணிதென்பது கருத்து. நடு-இடையுறுப்பு.

கத்தினர் - கத்து என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரின்மேற் பிறந்த பலர்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இன் - சாரியை. ஸமயம்,தைவதம்- வடசொற்கள். வச்ச - வைத்த என்பதன் முழூஉப்போலி. மயக்கம் - பிறரை மயக்கச்செய்வது; அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. "வணங்குந் துறைகள் பலபல வாக்கி மதிவிகற்பாற், பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி யவையவைதோறு, அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, எம்பெருமான் ரஜோகுணதமோகுணங்களால் மிக்கவர் கருமகதியால் தன்பக்கல் வாராது வெவ்வேறு துணிவுகொள்ளும்படி தனது அம்சத்தாற் பலபலதெய்வங்களையும், பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும், பல உபாசனை விதங்களையும் அமைத்துவைத்த விசித்திரசக்தியை வெளியிட்டார். சிவபிரான் ஜிநன் புத்தன் முதலியோர் திருமாலினதுரூபபேதமாதலையும், அவரவரைத்தலைமையாகக்கொள்ளும் மதங்கள் ஒவ்வொரு சமயத்தில் அத்திருமாலினாலேயே வெளியிடப்பட்டனவாதலையும் அறிக.

'மூர்த்தன் மறையவரு மூதரம்பைமாரு நடு' என்ற பாடத்துக்கு-மறை யவர் நடுவுநிலைமையாகத் தத்துவநூல்களின் நற்பொருள்களைக் கிரகிக்கிற எனவும், அரம்பையர் இடையின்வடிவினால் பஞ்சுநூல் கெடும்படிவருகின்ற எனவும் உரைக்க. (௯௯)

௧௦௦. ஓதுமறை யோர்புறமு முள்ளுங் கலையினரு
மேதையக லாவிருக்கும் வேங்கடமே—கோதைகுழல்
சுற்றாத தாரணியார் தூயதிருத் தாளூன்றப்
பற்றாத தாரணியார் பற்று.

(இ - ள்.) ஓதும் - வேதமோதுகின்ற, மறையோர்-அந்தணர்களுடைய, புறமும் - உடம்பும், அரு கலையின் மேதை அகலா இருக்கும் - பெறுதற்கு அரிய மான்தோல் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற: உள்ளும் - (அவர்களுடைய) மனமும், கலையின் அருமேதை அகலா இருக்கும் - சாஸ்திரங்களின் நுட்பமான அறிவு பரந்திருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோதை குழல் சுற்றாத தார் அணியார்-ஆண்டாள் தனதுகூந்தலில் சூடாத மாலையை அன்புடன் அணிந்துகொள்ளாதவரும், தூய திரு தாள் ஊன்ற பற்றாத தாரணியார்-பரிசுத்தமான சிறந்த தமதுபாதங்களில் ஒன்றை ஊன்றியளத்தற்கு இடம்போதாத நிலவுலகத்தையுடையவருமாகியதிருமால், பற்று-விரும்பிவாழுமிடம்; (எ-று.)

வேதமோதுகிற பிராமணப்பிரமசாரிகள் மான்தோலுபவீதந் தரித்தல் மரபு; ("முப்புரிநூலொடு மானுரியிலங்கும், மார்பினி னிருபிறப் பெருமாணாகி" என்ற திருவெழுகூற்றிருக்கையுங் காண்க.) புறம் - புறத்து உறுப்பு. உள் - அகத்து உறுப்பு. நூல் என்ற பொருளில், கலை என்பது - கலாஎன்ற வடசொல்லின்விகாரமும், அறிவு என்ற பொருளில் மேதை என்பது-மேதா என்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். அகலாஎன்பது - அகலாம லென்னும் பொருளில் ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமும், அகன்றென்னும் பொருளில் செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சமுமாம். அகலுதல் - நீங்குதலும், பரத்தலும். வேதாத்தியயனஞ் செய்பவரது புறமும் உள்ளும் ஒருநிகராக வுள்ளன வெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந் தோன்றியவாறு காண்க.

'கோதை குழல்சுற்றாத தார்அணியார்' என்றது - ஆண்டாள் தனது கூந்தலிற் சூடிக்கொடுத்த மாலையையே திருவுள்ளமுகந்து அணிபவர் என்றவாறு. ஆண்டாள் சூடிக்கொடுத்த திருமாலையை விட்டு வேறு திருமாலையை அமைத்துப் பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்க, அதனைப் பெருமான் 'இந்த மாலை கோதைமணம் பெறவில்லை' என்று வெறுத்தனனென் வரலாறு கூறுதலும் உண்டு. கோதையென்பது - உயர்திணைப்பெய ராதலின், அதன்முன் வலிமிகவில்லை.

'தாளூன்றப் பற்றாத தாரணியார்' என்றது - உலகமளந்தசமயத்தில் நிலவுலகத்திலும் திருவடிபரந்துநின்றதாதலின், அப்பொழுது காலன்விரற்கு உலகம் இடம் போதாமை "மண்ணும் விண்ணும் என்காற்களவின்மை

காண்மினென்பா னொத்து வான் நிமிர்ந்த" என்ற திருவிருத்தத்தாலும், "நின்றகால் மண்ணெலாம் நிரப்பி யப்புறம், சென்று பாவிற்றிலை சிறிது பாரெனு", "உலகெலா முள்ளடியடக்கி" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. 'தூயதிருத்தாளுன்றப் பற்றாத தாரணியார்' என்றது - வடமொழி நடை; அன்றியும், இங்ஙனம் கூறியதில் தமக்கு உரியபொருளைத் தமக்கு உரியதாக்கிக்கொண்டவர் என்ற கருத்துத் தோன்றும். தாரணி - தரணி யென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'பற்றாத தாரணியார் பற்று' என்ற அடியில் முரண்தொடை யிருத்தல் காண்க. (௯௦)

௯௧. நன்முலைபோல் வெண்ணகையார் நாயகர்மேல் வைத்தநெஞ்சு
மென் முலையுங் கற்புரஞ்சேர் வேங்கடமே—முன்மலைந்து
தோற்றமா ரீசனோர் தோற்றிமா யம்புரியச்
சீற்றமா ரீசனார் சேர்வு.

(இ - ள்.) நல் முலை போல் வெள் நகையார் - அழகிய முல்லையரும்பு போன்றவெண்மையான பற்களையுடைய மகளிர், நாயகர்மேல் வைத்த - தம் தம் கணவரிடத்திற் செலுத்திய, நெஞ்சும் - மனமும், கற்பு உரம் சேர் - பதி விரதாதருமத்தின் வலிமை பொருந்தப்பெற்ற: மெல் முலையும் - (அம்மகளி ருடைய) மென்மையானதனங்களும், கற்புரம் சேர்-பச்சைக்கற்பூரம் பூசப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—முன்மலைந்து தோற்ற மாரீசனோர் - முன்பு எதிர்த் துத் தோற்றோடின மாரீசன், தோற்றி மாயம் புரிய - மீண்டும்வந்து மாயை செய்ய, சீற்றம் ஆர் - (அவனிடத்துக்) கோபங்கொண்ட, ஈசனார் - (எல்லார் வற்றுக்கும்) தலைவனான திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

எதுகை நயம்நோக்கி, முல்லை யென்பது, 'முலை' என இடைக்குறை விகாரமடைந்தது; ("முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ" எனக் கலித்தொகையிலும், "முலைபயணிந்த முகிழ்நகையீர்" என மது ரைக்கலம்பகத்திலும், "அம்முலைக் கொடியா ரலர்தூற்றவே" எனத் திரு வேங்கடக்கலம்பகத்திலும், "பயிற்சியும் வனமுலைப்பாலே" என அழகர் கலம்பகத்திலும் காண்க.) முல்லை - அதன் அரும்புக்கு முதலாகுபெயர். பல்லுக்கு முல்லையரும்பு உவமை - அழகிய வடிவிற்கும், வெண்மைக்குமாம்; நாயகர் - தற்சமவடசொல். கற்பாவது - கணவனைத்தெய்வமெனக் கொண்டு ஒழுகும் ஒழுக்கம். திருக்குறளில் "கற்பென்னுந் திண்மை" என்றாற் போல, 'கற்பு உரம்' என்றார். உரம் - கலங்காத நிலைமை. கர்ப்பூரமென்ற வடசொல், கற்புரமென விகாரப்பட்டது. திருவேங்கடத்தில்வாழும் மாதர் களது உள்ளும் புறமும் ஒத்துள்ளனவெனச் சொல்லலாப்புமையாற் சமத் காரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

மாரீசன் - தாடகையின் மகனும், சுபாகுவின் உடன் பிறந்தவனும், மாயையில் மிகவல்லவனுமான ஓர் அரக்கன். இராவணனுக்கு மாமன்முறை யுடையவன். விசுவாமித்திரமுனிவர் தமது யாகத்தைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துச்செல்லும் வழியிடையே தாடகை

வந்து எதிர்த்து இராமனாற் கொல்லப்பட்டு இறந்தபின், மாரீசன் சுபாகுவி னுடனும் மற்றும்பல அரக்கருடனும் வந்து விசுவாமித்திரருடைய வேள்வி யை அழிக்கத்தொடங்கியபொழுது, இராமபிரான் அம்புகளால் அரக்கரைக் கொன்று ஓர் அஸ்திரத்தாற் சுபாகுவை வதைத்து மற்றோர் அஸ்திரத்தால் மாரீசனைக் கடலிலே தள்ளிவிட்டார். இங்ஙனம் தப்பிப்பிழைத்த இவன் சிலகாலங்கழித்து, இராமன் தண்டகாரணியம் புகுந்தபொழுது பழைய வைரத்தால் வேறு இரண்டு அரக்கருடனே மான்வேடம்பூண்டு இராமனைத் தன் கொம்புகளால் முட்டிக் கொல்லக் கருதி நெருங்குகையில் இராமன் எய்த அம்புகளால் உடன்வந்த அரக்கர் இறக்க, இவன்மாத்திரம் தப்பியோடி உய்ந்து இலங்கைசேர்ந்தனன். இவ்வாறு ஒருமுறைக்கு இருமுறை எதிர்த் துத்தோற்றுத் தப்பிப்பிழைத்தமைபற்றி, 'முன்மலைந்துதோற்ற மாரீசனார்' என்றார். 'ஆர்' விகுதி - மாயையில் அவனுக்குஉள்ள சிறப்பை நோக்கினது. பின்பு சீதையைக் கவர்ந்துசெல்லக் கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் மாரீசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங் கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலே சீதையின் எதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அதனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்து சென்ற இராம பிரான் நெடுந்தூரம் ஓட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்த ளவிலே அதன்மேல் அம்பெய்து வீழ்த்தினனென்ற வரலாறு இங்குக்குறி க்கப்பட்டது. கொன்ற என்ற பொருளில் 'சீற்றம் ஆர்' என்றது - காரியத் தைக் காரணமாக உபசரித்தவாறு. மாயம் - மாயா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஈசன் - வடசொல்; ஐசுவரியமுடையவன். 'தோற்றமாயம்புரிய' என்று பாடமோதி, மாரீசன்—, ஆர் தோற்றம் - பொருந்திய தோற்றத் தையுடைய, மாயம் - மாயையை, புரிய - செய்ய என்று உரைத்தலும் ஒன்று; மெய்த்தோற்றம்போன்ற பொய்த்தோற்றத்தைக் கொள்ள; என்க. (௬௧)

௬௨. கூறுங் கிளிமொழியார் கொங்கையென்றுங் கண்ணென்றும்
வீறு மறுப்பிணைசேர் வேங்கடமே—நாறுந்
துளவமலர்க் கண்ணியார் தொண்டாய்த் தமக்கன்
புளவமலர்க் கண்ணியா ரூர்.

(இ - ள்.) கூறும் கிளிமொழியார் கொங்கை என்று - (கொஞ்சிப்)பேசு கின்ற கிளியின் சொற்போன்ற இன்சொற்களையுடைய மகளிரது தனங்க ளென்று, வீறு-பெருமையுற்ற, மருப்பு இணையும் - இரட்டையான யானைத் தந்தங்களும்: கண் என்று - (அவர்களுடைய) கண்களின் நோக்க மென்று, வீறு மரு - சிறப்புப்பொருந்திய, பிணையும் - பெண்மானும்: சேர் - பொருந் திய, வேங்கடமே—,———நாறும் துளவம் மலர் கண்ணியார் - பரிமளம் வீசு கின்ற திருத்துழாய் மலர்களாலாகிய மாலையை யுடையவரும், தொண்டு ஆய் - (தமக்கு) அடிமையாகி, தமக்கு அன்பு உள - தம்பக்கல் பக்தியுள்ள, அமலர்க்கு - குற்றமற்ற அடியார்களுக்கு, அண்ணியார் - சமீபிக்கின்றவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தாநம்; (எ - று.)

'கொங்கை யென்று வீறு மருப்பிணை' என்பதற்கு - கொங்கையாகிய யானைத்தந்த மென்றும், 'கண்ணென்று வீறுமருப்பிணை' என்பதற்கு - கண் பார்வையாகிய பெண்மான் பார்வை யென்றும் உருவகமாகக் கருத்துக் கொள்க; அன்றி, கொங்கைபோன்று யானைத் தந்தமும், கண்போன்று பெண்மான்விழியும் பொருந்திய என, எதிர்நிலையுவமையாகக் கருத்துக் கொள்ளினுமாம். கிளி - அதன்சொல்லுக்கும், பிணை - அதன்நோக்கத்துக் கும் முதலாகுபெயர். மரு - மருவு என்பதன் விகாரம். பிணை - பெண்மைப் பெயர். துளவம் - துளவியென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. திருத்துழாய் மலர் மாலை, திருமாலுக்கு உரியது. துளவமலர்க்கண்ணி - துளவினாலும் மலர் களினாலுமாகிய மாலையுமாம். 'தமக்கு' என்பதை மத்திமதீபமாக 'தொண் டாய்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. உள = உள்ள; தொகுத்தல். ந + மலம் + அர் - அமலர்; பரிசுத்தர்; வடமொழிச்சந்தி. அண்ணியார் - அண் என்னும் வினைப் பகுதியினடியாப் பிறந்த இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்: 'இன்' என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. அன்போடு தமக்குத்தொண்டுபூண்ட தாயோரது உள்ளத்தில் உவந்து வந்தெழுந்தருளி யிருத்தலுமன்றி, அவர்கட்குக் கட்புல னாய் அருகில் தோன்றி நின்று ஆவனசெய்தலு முடையரென்பது, 'தொண் டாய்த் தமக்கன்புள வமலர்க் கண்ணியார்' என்பதன் கருத்து. (௩௨)

௩௩. மாதரம்பொன் மேனி வடிவு மவர்குறங்கு
மீதரம்பை யைப்பழிக்கும் வேங்கடமே—பூதமைந்தின்
பம்பரமா காயத்தார் பாடினால் வீடருளு
நம்பரமா காயத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) மாதர் - மகளிரது, அம்பொன் மேனிவடிவும் - அழகிய பொன்னிறமான உடம்பின் தோற்றமும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேலுலகத்திலுள்ள ரம்பையென்னுந்தேவமாதை இழிவு படுத்தப்பெற்ற: அவர் குறங்கும் - அம்மகளிரது தொடையும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேன்மையுள்ள [செழித்த] வாழைத்தண்டை வெல்லப்பெற்ற: வேங்கடமே —,—பூதம் ஐந்தின் - பஞ்சபூதங்களினாலாகிய, பம்பரம் - சுழல்கிற பம்பரம் போல விரைவில்நிலைமாறுவதான, மா காயத்தார்-பெரியஉடம்பையுடைய சனங்கள், பாடினால் - துதித்தால், வீடு அருளும் - (அவர்கட்கு) முத்தியை அளிக்கின்ற, நம் பரம ஆகாயத்தார்-நமது தலைவரும் பரமாகாசமெனப்படு கின்ற பரமபதத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, நாடு-ஊர். (எ - று.)

திருவேங்கடமலையில் வாழும் மகளிர் அரம்பை யென்னும் தேவமாதி னும் மேம்பட்ட வடிவழகையும், வாழைமரத்தண்டினும் அழகிதாகத்திரண்டு உருண்டு நெய்ப்பமைந்த தொடையையும் உடைய ரென்றவாறு. மாதர் - விரும்பப்படும் அழகுடையோர். அரம்பை யென்பது - இருபொருளிலும் ரம்பா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பழிக்கும் என்பது - உவமையுருபு மாம். பூதம் ஐந்து - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம். காயம், பரமாகாசம் - வடசொற்கள். மாகாயம் - ஸ்தூலசரீரம். வீடு - (புற்றுக்களை) விட்டு

அடையு மிடம்; இச்சொல் - 'முக்தி' என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. பரமாகாசம் - சிறந்த வெளியிடம். (சுஉ)

சுச. கோள்கரவு கற்றவிழிக் கோதையர்கள் பொற்றாளும்
வேள்கரமு மம்பஞ்சார் வேங்கடமே—நீள்கரனார்
தூடணனார் முத்தலையார் துஞ்சவெய்து துஞ்சாரைக்
கூடணனார் முத்தலையார் குன்று.

(இ - ள்.) கோள்-(ஆடவரை) வருத்துந்தன்மையையும்; கரவு-(அவர்கள் மனத்தை) வஞ்சனையாகக் கவருந் தன்மையையும், கற்ற - பயின்ற, விழி - கண்களையுடைய, கோதையர்கள் - மகளிரது, பொன் தாளும் - அழகியபாதமும், அம் பஞ்சு ஆர் - அழகிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற: வேள் கரமும் - மன்மதனது கையும், அம்பு அஞ்சு ஆர் - பஞ்சபாணங்கள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீள் - பெரிய, கரனார் - கரனும், தூடணனார்-தூஷணனும், முத்தலையார் - திரிசிரசும், துஞ்ச - இறக்கும்படி, எய்து-அம்பு செலுத்தி, துஞ்சாரை கூடு - உறங்காதவரான இலக்குமணனைச் சேர்ந்த, அணனார்-தமையனாராகவுள்ளவரும், முத்து அலையார் - முத்துக்களையுடைய கடலிற்பள்ளிகொள்ளுகின்றவருமான திருமாலினது, குன்று மலை; (எ - று.)

கோள் கரவு - உம்மைத்தொகை. கரவு - கரத்தல்; தொழிற்பெயர். கோதையர் - மாலைபோல் மென்மையான தன்மையுடையார்: கோதை - மாலை; கள் - விகுதிமேல்விகுதி. கரம் - வடசொல். "கண் களவுகொள்ளுஞ் சிறுநோக்கம்," "யான் நோக்குங் காலை நிலன் நோக்கும் நோக்காக்கால், தான்நோக்கி மெல்லநகும்" என்றபடி காதலன் தன்னைநோக்கும்பொழுது தான் எதிர்நோக்காது நாணித் தலைவணங்கி நிலத்தை நோக்கியும், அவன் தன்னை நோக்காத பொழுது தான் அவனை உற்றுநோக்கியும் வருகிற விழியென்பார், 'கரவு கற்ற விழி' என்றார். அதற்குக் கோள் கற்றலாவது - காதற்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற நோக்கினாலும், பொதுநோக்கின் அழகினாலும் ஆடவர்க்கு வேட்கைநோயை விளைத்தல்.

வடிவின் பருமையோடு தொழிலின்மிகுதியும் உடைமை தோன்ற, 'நீள் கரன்' என்றார். கரனார், தூடணனார், முத்தலையார் என்ற உயர்வுப்பன்மைகள், அவர்களுடைய வலிமைத்திறத்தை விளக்கும். கரனென்ற வடசொல் - கொடியவனென்றும், தூஷணனென்ற வடசொல் - எப்பொழுதும் பிறரைத் தூஷிப்பவனென்றும் பொருள்படும். முத்தலையார் - மூன்றுதலைகளையுடையவனென்று பொருள்படும்; த்ரிசிரஸ் என்ற வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. கரன் - இராவணனுக்குத் தாய்வழி யுறவில் தம்பிமுறையில் நிற்கின்ற ஓர் அரக்கன்; தண்டகாரணியத்திலே சூர்ப்பணகை வசிப்பதற்கென்று குறித்த ஜநஸ்தாந மென்னு மிடத்தில் அவட்குப் பாதுகாவலாக இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர்சேனைக்கு முதல் தலைவன். இலக்குமணனால் மூக்கறுக்கப்பட்டவுடனே இராமலக்குமணரிடம் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை, கரன்காலில் விழுந்துமுறையிட, அது

கேட்டு அவன் பெருங்கோபங்கொண்டு, மிகப்பெரியசேனையோடும் அறுபது லட்சம் படைவீரர்களோடும் சேனைத்தலைவர் பதினால்வரோடும் தூஷணன் திரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டு வந்து போர் தொடங்குகையில், இராமன் லக்ஷ்மணனைச் சீதைக்குக் காவலாகப் பர்ணசாலையில் நிறுத்தித் தான் தனியேசென்று எதிர்த்துப் பெரும்போர்செய்து அவ்வரக்கரையெல்லாம் துணித்து வெற்றிகொண்டு மீண்டு பர்ணசாலையிற் காவல்செய்துநின்ற இலக்குமணனைச் சார்ந்தனனென்ற வரலாறு, இங்கே குறிக்கப்பட்டது.

இறக்க என்ற பொருளில் 'துஞ்ச' என்றல் - மங்கலவழக்கு; மீளவும் எழுந்திராத பெருந்தூக்கங் கொள்ள வென்க. இராமன் வனவாசஞ் செய்த பதினான்கு வருடத்திலும் இலக்குமணன் தூங்காது அல்லும் பகலும் அநவரதமும்இராமனுக்கும் சீதைக்கும் பாதுகாவலாய்விழித்தபடியே யிருந்தனனாதலால், அவனுக்கு 'துஞ்சார்' என ஒருபெயர் கூறினர். அணனார்= அண்ணனார் : தொகுத்தல். துஞ்சார் - இளையபெருமாள். அண்ணனார் - பெருமாள். திருப்பாற்கடலிலும் பிரளயப் பெருங்கடலிலும் திருமால் பள்ளிகொள்ளுதல்பற்றி, 'அலையார்' என்றார். அலை - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர்; முத்து - முக்தா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (சிப்பியினின்று) விடுபட்டதெனப் பொருள்படும். (௬௪)

௬௫. கோங்கைக்கோ டேறிக் குலுக்குமரி யுங்கரியும்
வேங்கைக்கோ டாதரிக்கும் வேங்கடமே—பூங்கைக்குண்
மெய்த்தவளச் சங்கெடுத்தார் மேகலைவிட் டங்கைதலை
வைத்தவளச் சங்கெடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோங்கை - கோங்குமரத்தை, கோடு ஏறி குலுக்கும் - கிளைகளின்மேலேறி மிகஅசைக்கின்ற, அரியும் - குரங்கும், வேங்கை கோடு ஆதரிக்கும் - (அங்கிருந்து அருகிலுள்ள) வேங்கைமரத்தின்கிளையை விரும்பித் தாவிப் பிடிக்கப்பெற்ற: கரியும் - யானைகளும், வேங்கைக்கு ஓடாது அரிக்கும் - புலிகளுக்கு அஞ்சியோடாமல் (எதிர்த்து நின்றுபொருது அவற்றை) அழிக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பூ கைக்குள் - அழகிய திருக்கையினிடத்து, மெய் தவளம் சங்கு எடுத்தார் - உருவம் வெண்மையான சங்கத்தை ஏந்தியவரும், மேகலை விட்டு அம் கை தலை வைத்தவள் அச்சம் கெடுத்தார்-தனது ஆடையைப் பற்றுதலை விட்டு அழகியகைகளைத் தன்தலைமேல் வைத்துக் கூப்பி வணங்கினவளான திரௌபதியினது பயத்தைப் போக்கியவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

மரக்கிளைகளிலேறிக் குலுக்குதலும், ஒருமரத்திலிருந்து மற்றொருமரத்தை விரும்பித்தாவுதலும், குரங்கினியல்பு. கோங்கைக்குலுக்குமென் இனையும். ஹரி, கரீ என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஹரி - (பிறர்பொருளைக்) கவர்வதெனக் காரணப்பொருள்படும். கரம் - கை; இங்கே, துதிக்கை; அதனையுடையது கரீ எனக் கொள்க. கரி என்பதற்கு - கருமை

யுடையதெனத் தமிழ்வகையாற் காரணப்பொருள்கூறுதல் பொருந்தாது, வடசொல் லாதலின். வேங்கை-ஓர்மரமும், புலியும். வேங்கடமலையிலுள்ள யானைகள் புலிகட்கு அஞ்சிப்போடாது எதிர்நின்று பொருது அவற்றைஅழிப் பனவென அவற்றின்கொழுமையை விளக்கியவாறு. அரித்தல் - ஹரித்தல்.

த்வளம் - வடசொல். துரியோதனன் சொன்னபடி துச்சாதனன் திரௌபதியைச் சபையிற் கொணர்ந்து துகிலுரியத் தொடங்கியபோது அவள் கைகளால் தனது ஆடையை இறுகப்பற்றிக் கொண்டே எம்பெருமானைக் கூவியழைத்தபொழுது, அப்பெருமான் அருள்செய்யாது தாழ்த்து நின்று பினபு துச்சாதனன் வலியஇழுக்கையில் ஆடையினின்று கைநெகிழ அவள் இருகைகளையும் தலைமேல்வைத்துக் கூப்பி வணங்கித் துதித்தவுடனே எம்பெருமான் அவளுடைய ஆடை மேன்மேல்வளருமாறு அருள் செய்து மானங்காத்தன னாதலால், 'மேகலைவிட்டங்கை தலைவைத்தவ ளச் சங்கெடுத்தார்' என்றார். எம்பெருமானைச் சரணமடைவார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் சிறிதும் இருக்கக்கூடா தென்பதும், தன் முயற்சி உள்ளவளவும் பெருமான் கருணைபுரியா னென்பதும், இங்குவிளங்கும். மேகலை - எட்டுக் கோவை இடையணியுமாம். (சுரு)

சுசு. மாவிற் குயிலு மயிலு மொளிசெய்ய
மேவிப் புயறவழும் வேங்கடமே—யாவிக்கு
ளானவரு டந்தடுத்தா ரானிரைக்காக் குன்றேந்தி
வானவரு டந்தடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாவில்- மாமரத்தில், குயிலும்- குயில்களும், ஒளிசெய்ய- ஒளித்துக்கொள்ளும்படியும்: (அங்கு), மயிலும் - மயில்களும், ஒளிசெய்ய- பிரகாசமடையும்படியும். மேவி - பொருந்தி, புயல் - மேகம், தவழும் - சஞ்சரிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஆன அருள் தந்து - பொருந்தின கருணையைச் செய்து, ஆவிக்குள் அடுத்தார் - (எனது) உயிரினுள் சேர்ந்தவரும், ஆன் நிரைக்கு ஆ - பசுக்கூட்டங்களைக் காக்கும்பொருட்டு, குன்று ஏந்தி - (கோவர்த்தன) கிரியை எடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து, வான வருடம் தடுத்தார்-மேகங்களின்மழையை (ஆநிரையின்மேலும் ஆயர்களின்மேலும் விழாமல்) தடுத்தவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

வசந்தகாலத்திற் களிப்புகொண்டு இனிதாகக்கூவி விளங்குந்தன்மையனவான குயில்கள் மேகங்களின் வருகையைக் கண்டு கொண்டாட்டமொழிந்து வருந்திப் பதுங்குதலும், மயில்கள் மேகங்களின்வருகையைக் கண்டவுடனே மகிழ்ச்சியடைந்து கூத்தாடிக்கொண்டு விளங்குதலும் இயல்பாதலால், 'குயிலும் மயிலும் ஒளி செய்யப் புயல் மேவித்தவழும்' என்றார். ஒன்றுக்குஒன்று எதிரான தன்மையுடைய குயிலும் மயிலும் புயல்வருகையில் ஒருநிகரான தன்மையை அடைகின்றன வென்று 'ஒளிசெய்ய' என்ற சொல்லின் ஒற்றுமையாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு. 'மாவில்' என்றதனால், இவ்விரண்டுக்கும் மாமரம் தங்குமிடமாதல் அறிக. ஒளி - மறை

தலும், விளக்கமும்: முந்தின பொருளில் முதனிலைத் தொழிற்பெயர், பிந்தினபொருளில் பண்பு உணர்த்தும் பெயர். செய்ய என்ற வினையெச்சம் - இங்குக் காரியப்பொருளதாதலால், எதிர்காலம். ஆவிக்குள் - எல்லாவுயிர்களினுள்ளும் என்றுமாம்; என்றது, அந்தரியாமித்துவங் கூறியவாறும். ஆவி - மனமுமாம். வான்என்ற ஆகாயத்தின் பெயர் - இடவாகுபெயராய், மேகத்தைக் குறிக்கும்; அம் - சாரியை. வருடம் - வர்ஷமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். (௯௬)

> ௯௭. கானோடருவி கனகமுமுத் துந்தள்ளி
> மீனோ வெனக்கொழிக்கும் வேங்கடமே—வானோர்கண்
> மேகனய னங்கொண்டார் வேணியரன் காண்பரியார்
> காகனய னங்கொண்டார் காப்பு.

(இ - ள்.) கான் ஓடு அருவி - காடுகளின் வழியாக ஓடிவருகின்ற நீர்ப்பெருக்குக்கள், கனகமும் முத்தும் தள்ளி-பொன்னையும் முத்தையும் அலைத்தெறிந்து, மீனோ என கொழிக்கும் - நக்ஷத்திரங்களோவென்று (காண்கின்றவர்கள்) சொல்லும்படி (பக்கங்களில்) ஒதுக்கப்பெற்ற: (அவ்வருவிகள், மீ நோவு எனக்குஒழிக்கும்-மிகுதியான (பிறவித்) துன்பத்தை எனக்குப்போக்குதற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—வானோர்கள் - மேலுலகில் வசிப்பவர்களான தேவர்களும், மேகன் - மேகத்தைவாகனமாகவுடையவனான இந்திரனும், அயன் - பிரமனும், அம் கொண்டு ஆர் வேணி அரன் - நீரை [கங்காநதியின்வெள்ளத்தைத்] தரித்துப் பொருந்திய (கபர்த்தமென்னும்) சடைமுடியையுடைய சிவபிரானும், காண்பு அரியார் - காணவொண்ணாதவரும், காகன் நயனம்கொண்டார் - காகாசுரனுடைய கண்ணைப் பறித்தவருமான திருமால்,காப்பு-(எழுந்தருளிநின்று உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

மீன் ஓ என கொழிக்கும் என்பதற்கு-மீன்கள் ஓவென்று அலறித்துன்னும்படி கொழிக்குமென்று உரைப்பாருமுளர். மலையருவிகள் அங்கு உண்டாகிற பொன்னையும் முத்துக்களையும் தள்ளிக் கொழித்து வருதல் இயல்பு. கான் - கானந மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். கநகம் - வடசொல். திருவேங்கடமலையி லுள்ள அருவிகளின் வடிவமான பாபவிநாசம் ஆகாசகங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்கள் தம்மிடம் நீராடுகிறவர்களுடைய பிறவித்துன்பங்களையெல்லாம் போக்கவல்ல மகிமையுடையன வாதலால், 'அருவி மீநோவு எனக்குஒழிக்கும்' என்றார். பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்புநகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமையால், சிலேடை யமகம் திரிபு இவற்றில் நகரனகரங்களை அபேதமாகக்கொண்டு அமைத்தல் மரபாதல்பற்றி, 'மீனோவென' எனப்பட்டது. மேகம், அஜன், வேணீ, ஹரன், காகன், நயநம்-வடசொற்கள். அஜன்—அ-திருமாலினின்று, ஜன்-தோன்றினவன்; ஹரன் - சங்காரக்கடவுள். அங்கு ஒன்தார்வேணி என்பிரித்து, ஒன்தார் என்பதற்கு - பிரகாசமான (கொன்றை) மாலையைத் தரித்த என்றுரைத்து, அங்கு என்பதை அசையாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று.

"சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட, அத்திரமே கொண்டெறிய வனைத்துலகுந் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபய மென்றழைப்ப, அத்திரமே யதன் கண்ணை யறுத்ததது மோரடையாளம்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி - நான்காமடிக்கு மேற்கோள். (௩௭)

௩௮. கண்டடைந்த வானவருங் காந்தட் குலமலரும்
விண்டவிர்ந்து நிற்கின்ற வேங்கடமே—தொண்டருக்கு
வைகுந்த நாட்டான் மருவுருவ மீந்துவைக்கும்
வைகுந்த நாட்டான் வரை.

(இ - ள்.) கண்டு - (அத்திருமலையின் அழகைக்) கண்டு, அடைந்த - (அதனிடத்தில்) வந்துசேர்ந்த, வானவரும் - தேவர்களும், விண் தவிர்ந்து நிற்கின்ற - (மிகவும்இனிமையான அவ்விடத்தை விட்டுச்செல்ல மனமில்லாமையால்) தேவலோகத்தைநீங்கிநிற்றற்குக் காரணமான: குலம் காந்தள்மலரும் - சிறந்தசாதிக் காந்தட்செடிகளின் மலர்களும், விண்டு அவிர்ந்து நிற்கின்ற-இதழ்விரிந்து மலர்ந்து விளங்கி நிற்றற்கு இடமான: வேங்கடமே—, —தொண்டருக்கு-தன் அடியார்களுக்கு, வை குந்தம் நாட்டான்-கூரியசூலாயுதத்தை (யமன்) நாட்டாதபடி(அருள்) செய்பவனும், மருவு உருவம் ஈந்து-பொருந்திய தனது உருவத்தை (அவ்வடியார்கட்கு)க் கொடுத்து, வைக்கும் வைகுந்தம் நாட்டான் - (அவர்களை) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந் தனதுதேசத்தில் நிலையாகவைப்பவனுமான திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

'கண்டுஅடைந்த வானவரும் விண்தவிர்ந்து நிற்கின்ற' என்றதனால், புண்ணிய லோகமாய்ச் சுகாநுபவத்துக்கேயுரிய தேவலோகத்தினும் திருவேங்கடமே மிக இனிய வாசஸ்தாநமாகு மென்பதனோடு தேவர்கட்குப் புகலிடமாகுமது வென்பதும் விளங்கும். காந்தள்மலரைக் கூறினது, மற்றைக் குறிஞ்சிநிலத்து மலர்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். குலம் - கூட்டமுமாம். விண்டு - வாய்விண்டு; விள் - பகுதி.

தன்அடியார்செய்த தீயகருமங்களையெல்லாம் தீர்த்தருளுதலால் அவர்கட்கு யமதண்டனை யில்லாதபடி செய்பவனென்பது, 'தொண்டருக்கு வைகுந்தநாட்டான்' என்பதன் கருத்து. யமனுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில்செய்பவன் திருமாலேயாதலால், அவனதுதொழிலைத் திருமாலின் மேலேற்றிக் கூறினார். "வையே கூர்மை" என்ற தொல்காப்பியவுரியியற் சூத்திரத்தால், வை என்பது - கூர்மை யுணர்த்துகையில், உரிச்சொல்லென அறிக. குந்தம் - வடசொல்: வேல், ஈட்டி, சூலம். நாட்டான் - நாட்டு என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும் பெயர். எம்பெருமான் தனதுவடிவம்போன்ற வடிவத்தை தன் அடியார்கட்குக் கொடுத்தலாகிய ஸாரூப்யநிலை 'மருவுருவமீந்து' என்றதனாலும், தான்வசிக்கிற உலகத்தைத் தன் அடியார்கட்கு வாசஸ்தானமாகத் தருதலாகிய ஸாலோகநிலை 'வைக்கும் வைகுந்தநாட்டான்' என்றதனாலும் கூறப்

பட்டன. வைக்கும்வைகுந்தநாட்டான் - வைகுந்தநாட்டில் வைப்பவன் என் விகுதி பிரித்துக்கூட்டுக. நாட்டான் - நாடு என்ற இடப்பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

'மருவுருவமீந்துவைக்கும்' என்றவிடத்து 'மருதினிடையே தவழும்' என்றும் பாடமுண்டு; அதற்கு - மருதமரங்களின்நடுவிலே தவழ்ந்துசென்ற என்று பொருள்; இது, நாட்டானுக்கு அடைமொழி. (கூ௮)

கூகூ. வாழும் புலியிஞெடு வாஞூர் தினகரனும்
வேழங்க ளும்வலஞ்செய் வேங்கடமே—யூழின்கட்
சற்று மினுமினியான் சாரா வகையருளு
நற்றா யினுமினியா னாடு.

(இ - ள்.) வாழ் - (கற்பகாலமளவும் அழிவின்றி) வாழ்கின்ற, அம் புலியினொடு - சந்திரனுடனே, வான் ஊர் தினகரனும் - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனும், வலம் செய் - பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்பெற்ற; வேழங்களும் - யானைகளும், வலம் செய் - வலிமை கொள்ளப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—இனி - இனிமேல், யான்—, ஊழின்கண்-கருமவசத்திலே, சற்று ஆயினும் சாரா வகை - சிறிதும் பொருந்தாதபடி, அருளும் - (எனக்கு) கருணைசெய்த, நல் தாயினும் யினியான் - நல்ல தாயைக்காட்டிலும் இனிய வனை திருமாலினது, நாடு - திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

நாள்தோறும் கிழக்கில்உதித்து மேற்கில் அஸ்தமித்துவருகின்ற சந்திர சூரியர்களின் சஞ்சாரம், பூமியில் உயர்ந்து தோன்றுகிற திருவேங்கடமலை யைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் போலத் தோன்றுதலாலும், தேவாதிதேவ னை திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமலையைச் சந்திரசூரியாதி தேவர்கள் எப்பொழுதும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் மரபாதலாலும், 'அம்புலியி னொடு தினகரனும் வலஞ்செய்' என்றார். வலஞ்செய்தல் - வலப்புறத்தாற் சுற்றிவருதல். 'வாழ்', 'வானூர்' என்ற அடைமொழிகள் - அம்புலி, தினக ரன் என்ற இருவர்க்கும் பொருந்தும். தினகரன் என்ற வடசொல் - பக லைச் செய்பவனென்று பொருள்படும். குறிஞ்சிநிலத்துப் பெருவிலங்காகிய யானைகள் அம்மலையின் வளத்தால் மிக்ககொழுமைகொண்டு ஒன்றோடொ ன்றுபொருதும் பிறவற்றோடு பொருதும் தம்வலிமையையும் வெற்றியையுங் காட்டுதல் தோன்ற, 'வேழங்களும் வலஞ்செய்' என்றனரென்க. வலம்-பல மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

ஊழாவது - இருவினைப்பயன் செய்த உயிரையே சென்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி. எனது கருமங்களையெல்லாம் ஒழித்து எனக்கு முத்தி யையருளும் பேரன்புடைய கடவுளென்பது, பிற்பாதியின் கருத்து. சற்று, இனி - இடைச்சொற்கள். நல்தாய் - பெற்றதாய். தான்பெற்ற குழந்தை கட்கு ஆவனவெல்லாம்செய்யும் இயல்பு தோன்ற, 'நல்தாய்'என்றார். (கூகூ)

எ௦. தாட்கமலப் பூஞ்சுனைக்குஞ் சாயகங்கள் கொய்துதிரி
வேட்கும் வடிவில்லா வேங்கடமே—வாட்கலிய
னாவியப்பாம் பாட்டினார் நச்சுமடு வைக்கலக்கித்
தாவியப்பாம் பாட்டினார் சார்பு.

(இ - ள்.) தாள் - நாளத்தோடு கூடிய, கமலம் - தாமரையையுடைய, பூ - அழகிய, சுனைக்கும் - சுனைகளுக்கும், வடிவு இல்லா - நீர்குறைதல் இல்லாத: சாயகங்கள் கொய்து திரி வேட்கும் -(தனக்கு அம்புகளாகிற)மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு திரிகிற மன்மதனுக்கும், வடிவு இல்லா - உருவம் இல்லாத: வேங்கடமே--,—வாள் - வாட்படையை ஏந்திய, கலியன் - திருமங்கையாழ்வாருடைய, நா - நாவினின்றுவருகிற, வியப்பு ஆம் பாட்டினார் - அதிசயிக்கத்தக்க பாடல்களையுடையவரும், தாவி - குதித்து, நஞ்சு மடுவை கலக்கி-விஷத்தையுடைய மடுவைக் கலங்கச்செய்து, அ பாம்பு ஆட்டினார் - அந்த (க் காளியனென்னும்) பாம்பை ஆட்டினவருமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

சுனை - நீரூற்றுள்ள மலைக்குளம். அதற்கு வடிவுஇல்லையென வேங்கடத்தின் நீர்வளச்சிறப்பை உணர்த்தியவாறும். வடிவு - வடிதல்; 'வு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையாய் அங்கம் இழந்து அநங்கனான மன்மதன், தனக்கு அம்புகளாகின்ற தாமரை மலர் அசோகமலர் மாமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் என்பன அம்மலையிற் செழித்திருத்தலால் அவற்றைப் பறித்தெடுத்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு அங்குத்திரிகின்றனனென்பார் 'சாயகங்கள்கொய்துதிரி வேட்கும்வடிவில்லா' என்றார். கொய்து என்ற வினையினால், 'சாயகங்கள்' என்றது, மலர்களென விளங்கும் கமலம், ஸாயகம் - வடசொற்கள்.

திவ்யமான பாசுரங்களைத் திருமங்கையாழ்வார்பாடும்படி அருள்செய்தவர் திருமாலாதலாலும், திருவேங்கடமுடையான் திருமங்கையாழ்வாரது பாடல்பெற்றவராதலாலும், 'கலியன் நாவியப்பாம் பாட்டினார்' என்றார். சோழமண்டலத்தில் திருமங்கையென்னும்நாட்டில் சோழராஜனுக்குச்சேனைத்தலைமைபூணும்பரம்பரையில் தோன்றி நீலனென்னும் இயற்பெயர் பெற்ற இவர், தம்குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலேயே படைக்கலத்தேர்ச்சிபெற்று அவ்வரசனுக்குச் சேனாதிபதியாய் அமர்ந்து வலக்கையில் வாளையும் இடக்கையில் கேடகத்தையும் ஏந்திச்சென்று பகைவரோடுபொருதுவென்று பரகாலனென்றுபெயர்பெற்ற பராக்கிரமம் தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றார். "மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்", "தென்னரங்கன்றனை வழிபறித்தவாளன்" என்றபடி இவர் எம்பெருமானை வழிபறித்தபோது கையிற்கொண்டவாளைக்காட்டி அச்சுறுத்தி அப்பெருமானிடம் மந்திரோபதேசம்பெற்றமை தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றாருமாம். சோழராசன்கட்டளைப்படி மங்கைநாட்டுக்கு அரசனாகிய இவர் குமுதவல்லியென்னும் கட்டழகியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டு அவள்சொற்படி நாள்தோறும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்வித்துவருகையில், பொருள்

முழுவதும் செலவாய் விட்டதனால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள் தேடிப் பாகவத ததீயாராதநத்தைத் தடையற நடத்தத்துணிந்து வழிச்செல்வோரைக் கொள்ளைபடித்துவரும்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரையாட்கொள்ளக் கருதித்தான் ஒருபிராமணவேடங்கொண்டு பல அணிகலன்களைப்பூண்டு மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடன் இவரெதிரில் எழுந்தருள, இவர் கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைந்து வஸ்திராபரணங்களையெல்லாம் அபகரிக்கையில், அம்மணமகன் காலில் அணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமான் இவர்க்கு 'கலியன்' என்று ஒருபெயர்கூறினனென்றும்; பின்பு இவர் பறித்த பொருள்களையெல்லாம் சுமையாகக்கட்டிவைத்து எடுக்கத்தொடங்குகையில், அப்பொருட்குவை இடம்விட்டுப் பெயராதிருக்கக் கண்டு அதிசயித்து அவ்வந்தணனை நோக்கி 'நீ என்ன மந்திரவாதம் பண்ணினாய்? சொல்' என்று விடாது தொடர்ந்து நெருக்க, அப்பொழுது அந்த அழகியமணவாளன், 'அம்மந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறோம்; வாரும்' என்று இவரை அருகில் அழைத்து அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை இவர் செவியில் உபதேசித்தருளி உடனே கருடாரூடனாய்த் திருமகளோடு இவர்முன் சேவைசாதிக்க, அத்திருவுருவத்தைத்தரிசித்ததனாலும், முன்பு காலாழிவாங்கியபொழுது பகவானுடைய திருவடியில் வாய்வைத்ததனாலும் இவர் அஜ்ஞானம் ஒழிந்து தத்துவஞானம் பெற்றுக் கவிபாடவல்லவராய், பெரிய திருமொழி திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரியதிருமடல் என்ற ஆறு திவ்வியப்ரபந்தங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினரென்றும் வரலாறு அறிக. 'வியப்பாம்' என்ற அடைமொழி-அப்பாசுரங்களின் அருமைபெருமைகளை உணர்த்தும்.

மடு - ஆற்றினுட்பள்ளம். 'அப்பாம்பு' எனச்சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு. அன்றி, அகரச்சுட்டு - கொடுமையிற் பிரசித்தியை விளக்குவதுமாம். ஆட்டினார் - ஆட்டிவருத்தியவர்; பிறவினை யிறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயர். இனி, பாம்புஆட்டினார் - பாம்பின்மேற் கூத்தாட்டையுடையவரெனினுமாம்; இப்பொருளில், இச்சொல் - குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்: இன் - சாரியை. ஆட்டு - ஆடுதல்; ஆடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தநஞ்செய்தருளும்போது ஐந்துதலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப்படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத்தைத் துவைத்து நர்த்தநஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, 'பாம்பாட்டினார்' என்றனரென்க. (எ௦)

எக. ஆயுந் துறவறத்தை யண்டினமூத் தண்டினரும்
வேயுங் கிளைவிட்ட வேங்கடமே—தோயுந்
தயிர்க்கரத்தாங் கட்டுண்டார் தாரணியிற் றந்த
வுயிர்க்கரத்தாற் கட்டுண்டா ளூர்.

(இ - ள்.) ஆயும் - (சிறந்ததென்று நூல்களினால்) ஆராய்ந்து கூறப் பட்ட, துறவு அறத்தை - சந்நியாசாச்சிரமத்தை, அண்டின - பொருந்திய, முத் தண்டினரும் - திரிதண்டத்தையேந்திய முனிவர்களும், கிளை விட்ட - சுற்றத்தாரைப் பற்றறக் கைவிடுதற்கிடமான: வேயும்-மூங்கில்களும், கிளை விட்ட - கிளைகளை வெளிவிட்டுச் செழித்து வளர்தற்கிடமான: வேங்கட மே—,—தோயும் தயிர்க்கு ஆ - தோய்ந்ததயிரைக் களவுசெய்து உண்டதற் காக, தாம் கட்டுண்டார் - தாம் கட்டுப்பட்டவரும், தாரணியில் - உலகத் தில், தந்த - (தம்மாற்) படைக்கப்பட்ட, உயிா - உயிர்களை, காத்து - பாது காத்து, ஆங்கு - அதன்பின்பு, அட்டு - அழித்து, உண்டார் - விழுங்கியவரு மான திருமாலினது, ஊர்—; (எ - று.)

மூன்று மூங்கில்களை ஒருங்குசேர்த்துக் கட்டினதாகிய திரிதண்டத் தைக் கையிற்கொள்ளுதல், வைஷ்ணவசந்யாசிகளின் இயல்பு. துறவிகள் முக்கோல்பிடித்தல் காமம்வெகுளி மயக்க மென்னும் முப்பகையையும் மண் ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யென்னும் ஈஷணாத் திரயங்களையும் வென்று அடக்கியதற்கும், சித் அசித் ஈசுவரன் என்னும் தத்துவத்திரயத் தைக் கைப்பற்றினமைக்கும் அறிகுறியாகுமென்பர். ஆயுந்துறவறம் - தத்து வப்பொருளை ஆராய்தற்கு உரிய துறவறமுமாம்: துறவறம் - பற்றுகளைத் துறந்து செய்யும் ஒழுக்கம். தண்டு-தண்டமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'முத்தண்டினர் கிளைவிட்ட' என்றதனால் அவர்களுடைய ஒழுக்கச்சிறப்பை உணர்த்தியவாறு. வேய்க்குக் கிளைவிடுதல் - கப்புவிடுதல்.

ஆ - விகாரம். கட்டுண்டார் என்பதில், உண் என்ற துணைவினை - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளை யுணர்த்தும். கண்ணன் இளமைப்பிராயத் தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்மனைகளிற் சென்றுஅவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டமையை ஆய்ச்சி யர் சொல்ல அறிந்த யசோதை அக்குற்றத்துக்கு ஒருதண்டனையாகக் கண் ணனை வயிற்றிற் கயிற்றினாற் கட்டி உரலோடு பிணித்துவைத்தனளென் பது அறிக. நித்தியமான உயிர்களை 'தந்தவுயிர்' என்றது, அவற்றிற்கு உடலுறுப்புக்களைத் தந்தமை பற்றி யென்க. திரிமூர்த்தி சொரூபியாய் நின்று படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் செய்பவரும், பிரளயகாலத்தில் அனை த்துயிரையும் வயிற்றினுள் வைத்துப்பாதுக்காப்பவரும் திருமாலேயாதலால், 'தாரணியில் தந்த வுயிர்க் காத்து ஆங்கு அட்டு உண்டார்' என்றார். உயிர் காத்து என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வலிமிகாமல் வரவேண் டிய தொடர், திரிபுநயம்நோக்கி 'உயிர்க்காத்து' என வலிமிக்கது; இது, விரித்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரத்தின்பாற் படும். (எக)

எஉ. தொண்டொடுமெய் யன்புடையார் தூய்மனமுஞ் சந்தனமுங்
விண்டொடுபொற் பாம்பணைசேர் வேங்கடமே—தண்டொடு
கோலமருங் கார்முகத்தர் கோடாழி யார்குழையின் [வாள்
கோலமருங் கார்முகத்தார் குன்று.

(இ - ள்.) தொண்டொடு - பணிவிடை செய்தலுடனே, மெய் அன்பு உடையார் - உண்மையான பக்தியை யுடைய அடியார்களது, தூய் மனமும் - பரிசுத்தமான உள்ளமும், விண்டொடு பொன் பாம்பு அணை சேர் - திருமாலுடனே அழகிய ஆதிசேஷ சயனத்தைத் தியானிக்கப் பெற்ற: சந்தனமும் - சந்தனமரங்களும், விண் தொடு பொற்பு ஆம் பணை சேர் - (உயர்ச்சியால்) ஆகாயத்தை அளாவிய பொலிவான கிளைகள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—தண்டொடு - கதாயுதத்துடனே, வாள் - வாளாயுதத்தையும், கோல் அமரும் கார்முகத்து - அம்புகள் பொருந்திய வில்லையும், ஆர் கோடு - ஒலிக்கின்ற சங்கத்தையும், ஆழியார் - சக்கரத்தையும் உடையவரும், குழையின் கோலம் மருங்கு ஆர் முகத்தார் - குண்டலங்களின் அழகு (இரண்டு) பக்கங்களிலும் பொருந்திய திருமுகத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

தொண்டு - கைங்கரியம், மெய்யன்பு - மனப்பூர்வமாகிய பக்தி. ஆதிசேஷனாகிய சயனத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலை அடியார்கள் உள்ளத்திற்கொண்டு தியானிக்கின்றனரென்க. விஷ்ணு என்ற வடசொல், விண்டு எனச் சிதைந்தது. சேர்தல் - இடைவிடாது நினைத்தலாதலை, திருக்குறளில் ''மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்'' என்றவிடத்துப் பரிமேலழகருரையாலும் அறிக. கிளைகளுக்கும் வானத்துக்கும் சம்பந்தமில்லா திருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கூறினது, **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி**; இது, கிளைகளின் மிக்க உயர்வை விளக்கும். பொற்பு - உரிச்சொல்.

திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள், கதை கௌமோதகி யென்றும், வாள் நந்தக மென்றும், வில் சார்ங்க மென்றும், சங்கம் பாஞ்சஜந்ய மென்றும், சக்கரம் சுதர்சநமென்றும் பெயர்பெறும். கார்முகம் - வடசொல்; கர்மத்தில் [அதாவது (போர்த்) தொழிலில்] வல்லதென்று பொருள் படும். ஆர் கோடு - வினைத்தொகை; ஆர்தல் - ஒலித்தல். கோடு, வளை என்பன - பரியாய நாமம். ஆழி - (பகைவரை) அழிப்பது அல்லது, வட்டவடிவமானது. ஆர்முகம் - வினைத்தொகை; ஆர்தல் - பொருந்துதல்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் யமகம் அமைந்திருத்தல் காண்க.

எஙு. கிட்டுநெறி யோகியருங் கிள்ளைகளுந் தங்கூடு
விட்டுமறு கூடடையும் வேங்கடமே—யெட்டுமத
மாவென்று வந்தான் வரநாளை வாவின்று
போவென் றுவந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) கிட்டும் நெறி யோகியரும் - (முத்தியை) விரைவிற் சேரும் உபாயமான யோகத்திற் பயில்கிற முனிவர்களும், தம் கூடு விட்டு மறு கூடு அடையும் - தமது சரீரத்தை விட்டு வேறு சரீரத்திற் புகப்பெற்ற: கிள்ளைகளும் - கிளிகளும், தம் கூடு விட்டு மறுகு ஊடு அடையும் - தாம்வசிக்கிற கூண்டை விட்டு நீங்கி வீதிகளிற் சேரப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—மதம் எட்டு மா வென்று வந்தான் - மதம்பிடித்த அஷ்டதிக்கஜங்களைச் சயித்து

வந்தவனான் இராவணன், வர - (தன் எதிரிற் போருக்கு) வர, (அவனை உடனே எளிதில் வென்று), இன்று போ நாளை வா என்று - 'இன்று போய் நாளைக்கு வா' என்று சொல்லி, உவந்தான் - (அவனிடத்து)அன்புகாட்டிய வனுன திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ -று,)

நெறி - மார்க்கம். யோகியர் தம் கூடுவிட்டு மறுகூடு அடைதல் - தம் உயிர் தம்உடம்பைவிட்டுநீங்கி வேறோருடம்பினுட் புக்குத் தொழில்செய்யு மாறு செய்தல்; இது, பரகாயப்பிரவேச மென்னுஞ் சித்தி. பறவைகள் வசிக் குங் கூடுபோல உயிர் தங்குமிடமாதலாலும், உயிர்கூடுமிட மாதல்பற்றியும், உடம்பு 'கூடு' என்று பெயர்பெறும். கிள்ளை - பெயர்த்திரிசொல். மறுகூடு, ஊடு - ஏழனுருபு. அடைதல் - உட்புகுதலும், சேர்தலும்.

இராவணன் திக்விஜயகாலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு பொருகையில் ஐராவதம் முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்து அவற்றின் தந் தங்களை ஒடித்து அவற்றை வலிதொலைத்தனனென அறிக. இராமபிரான், முதல்நாட்போரில் தன்சேனை முழுவதும் படைக்கலமனைத்தும் அழியத் தனியனாய் அகப்பட்ட இராவணனது எளிமையை நோக்கி இரங்கி மேலும் போர்செய்யாது நிறுத்தி 'இன்றுபோய் நாளை நின்படையொடு வா' என்று கூறி விட்டன னென்பது வரலாறு; "ஆளையா வுனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த, பூளையாயின கண்டனை யின்றுபோய்நீ போர்க்கு, நாளைவாவென நல்கினன் நாகிளங் கமுகின், வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்" என்ற கம்பராமாயணச்செய்யுள் இங்கே காணத்தக்கது. இங்ஙனம் பகைவ னிடத்து அருள்கொண்டு அவனைவிடுதல், தழிஞ்சி யென்னும் புறப்பொருள் துறையாம் : அது, வலியிழந்தவர்மேற் போர்க்குச் செல்லாமல் அவர்க்கு உதவிசெய்து தழுவுவது. இதனால், இராமபிரானது காம்பீரியம், கருணை, அறத்தின்வழிநிற்றல் முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்கள் விளங்கும்.

'மதமா' எனவே, யானையாயிற்று; விலங்கின் பொதுப்பெயராகிய 'மா' என்பது-'மதம்' என்ற அடைமொழியால், சிறப்பாய் யானையை உணர்த்திற் றென்க. எட்டுமதமா - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்ச னம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் எனப் பெயர் பெறும்; இவற் றைக் கிழக்கு முதலாக முறையே கொள்க. நாளை, இன்று என்பன - முறை யே எதிர்காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையுங் காட்டும் இடைச்சொற்கள். மூன்றாமடியில் உவந்தான் எனப் பதம்பிரித்துக் களிப்புக்கொண்டவ னென்று பொருளுரைத்து, நான்காமடியில் வந்தான் என்று பதம்பிரித்துப் போரொழித்து மீண்டானென்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். (எங)

எச. மட்டுவளர் சாரலினு மாதவத்தோர் சிந்தையினும்
விட்டு மதிவிளங்கும் வேங்கடமே—கட்டுசடை
நீர்க்கங்கை யேற்று னிரப்பொழித்தா னீள்குறளாய்ப்
பார்க்கங்கை யேற்றான் பதி.

(இ - ள்.) மட்டு வளர் சாரலினும்-(மலர்களினின்றும் கூடுகளினின் றும்) தேன் பெருகிவழியப்பெற்ற (அம்மலையின்) பக்கங்களிலும், மதி விட்டு

விளங்கும் - சந்திரன் (ஒளியை) வீசி விளங்கப்பெற்ற: மா தவத்தோர் சிந்தையினும் - பெருந்தவத்தையுடைய முனிவர்களது மனதிலும், விட்டு மதி விளங்கும்-திருமாலை விஷயமாகக் கொண்ட ஞானச்சுடர் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கட்டு சடை - தொகுத்துக் கட்டிய சடையில், நீர் கங்கை - கங்கைநீரையுடைய, ஏற்றான் - ரிஷபவாகனனான சிவபிரானது, இரப்பு - யாசித்தலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளியவனும், நீள் குறள் ஆய் - (பின்பு) நீண்டு வளருந்தன்மையுள்ள வாமனவடிவங்கொண்டு, பார்க்கு - உலகத்தைப் பெறும்பொருட்டு, அம் கை ஏற்றான்-அழகிய கையில் (மகாபலி தந்தநீரை) ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினது, பதி - திவ்யதேசம்; (எ - று.)

பதி - திருப்பதி. மட்டு வளர் சாரல் - மலர்களின் நறுமணம் வீசப்பெற்ற மலைப்பக்கமுமாம். சாரல் - சார்தல்; மலையைச் சார்ந்த பக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். சாரலிற் சந்திரன் விளங்குமென அம்மலையின் உயர்வை விளக்கியவாறு. மதி - சந்திரனென்னும் பொருளில், (பலராலும்) மதிக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள்படும்; அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். விஷ்ணுஎன்ற வடசொல், விட்டுஎன விகாரப்பட்டது.

ஏற்றான் என்றது - மூன்றாமடியில் ஏறு என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் ஏல் என்ற வினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். ஏறு - பசுவின் ஆண்மைப்பெயர். நீள் குறள் - இனி நீளுங்குறள் என எதிர்கால வினைத்தொகை. குறள் - குறுகிய வடிவம். 'நீள்குறள்' என்றது, "ஆலமர்வித்தி னருங்குற ளானான்" என்றபடி மிகப்பெரிய திரிவிக்கிரம வடிவத்தை உட்கொண்ட மிகச்சிறிய வாமனவடிவ மென்க. பார் - பார்க்கப்படுவது, அல்லது பருமையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும். (எச)

எரு. புக்கவரு மாதவரும் பூமதுவுண் வண்டினமு
மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடமே—யொக்கவெனை
யன்பதினா லாண்டா ரரிவையொடுங் கானுறைந்த
வன்பதினா லாண்டார் வரை.

(இ - ள்.) புக்க-அங்கு வருகின்ற, அரு மா தவரும்-அரிய பெரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், மெய் கவசம் பூண்டு இருக்கும் - சத்தியமாகிய கவசத்தைத் தரித்திருக்கப்பெற்ற: பூ மது உண் வண்டு இனமும் - மலர்களிலுள்ள தேனைக் குடிக்கின்ற வண்டுகளின் கூட்டமும், மெய்க்கு அவசம் பூண்டு இருக்கும்-(அம்மதுபானத்தாலாகிய மயக்கத்தால் தமது) உடம்பில் தம்வசம் தப்பிப் பரவசமாந்தன்மையைக் கொண்டிருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—ஒக்க - (தமது மெய்யடியாரை) ஒப்ப, எனை - (அடிமைத்திறமில்லாத) என்னையும், அன்புஅதினால் ஆண்டார் - அன்பினால் ஆட்கொண்டவரும், அரிவையொடும் - சீதாபிராட்டியுடனே, கான் உறைந்த - வனத்தில் வசித்த, வல் பதினால் ஆண்டார் - கொடிய பதினான்கு வருடங்களையுடைய உருமான திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

கவசம் - இரும்பு முதலியவற்றாலாகின்ற உடம்பின்மேற் சட்டை; அது உடம்பைப் பாதுகாப்பது போலப் சத்தியம் உயிரைப் பாதுகாத்தலால், 'மெய்க்கவசம்' எனப்பட்டது. முனிவர்கட்கு வாய்மையுடைமை இன்றியமையாத ஒழுக்கமாதலால், 'புக்க அருமாதவர் மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடம்' எனப்பட்டது. கவசம், மது, அவசம் - வடசொற்கள். மெய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். ந + வசம் = அவசம். வடமொழிச்சந்தி. புக்க அருமாதவர், மெய்க்கு அவசம் பூண்டு இருக்கும் - பரம்பொருளை அனுபவிக்கும் ஆனந்த மிகுதியால் தம் உடம்பு தம்வசமழிந்து பரவசமாகப்பெற்ற என்றும்; மலர்களில் மதுவை யுண்ட வண்டினம், மெய்க்கவசம் பூண்டு இருக்கும் - (அம்மலர்களின் தாதுக்கள் மேற்படிதலால்) உடம்புக்குக் கவசம்பூண்டிருக்கப்பெற்ற என்றும் உரைப்பாரும் உளர்.

'அன்பதினுல்' என்பதில், 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள் விகுதி; இன் - சாரியை. ஆண்டார் என்பது-மூன்றாமடியில் ஆள் என்னும் வினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத்தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் ஆண்டுஎன்னும் பெயரின்மேற்பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயருமாம். அரிவையென்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பெண்ணென்ற மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபது முதல் இருபத்தைந்தளவும். அரிவையொடும், உம்-இசைநிறை. 'வன்பதினுலாண்டு' என்றது, கொடியவனத்தில் வசிக்குங் காலம் கழித்தற்கு அரிதாதலாலும், அவ்வனவாசகாலத்திற் பிரானுக்கும் பிராட்டிக்கும் பலஇடையூறுகள் சேர்ந்ததனாலு மென்க. இராமபிரான் தனது சிறியதாயான கைகேயிக்குத் தனதுதந்தையாகிய தசரதன் கொடுத்திருந்த வரங்களை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு அக்கைகேயியின் மகனான பரதனுக்கு உரியதாம்படி இராச்சியத்தைக் கைவிட்டுச் சீதையுடனே சென்று பதினான்கு வருடகாலம் வனவாசஞ்செய்தமை பிரசித்தம். 'அரிவையொடும் கானுறைந்த வன் பதினுலாண்டார்' என்றது, வடமொழிநடை; கொடிய கானில் அரிவையுடனே பதினுலாண்டு உறைந்தவரென்க. (எரு)

எசு. தக்கமறை யோர்நாவுந் தண்சார லின்புடையு
மிக்க மனுவளையும் வேங்கடமே—யக்கரவம்
பூண்டார்க்கு மாறுடைத்தார் பொங்கோத நீரடைத்து
மீண்டார்க்கு மாறுடைத்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) தக்க மறையோர் நாவும் - தகுதியையுடைய அந்தணர்களின் நாக்கும், மிக்க மனு அளையும் - சிறந்த மந்திரம் (உச்சாரணத்தாற்) பொருந்தப்பெற்ற; தண் சாரலின் புடையும் - குளிர்ந்த அம்மலைச்சாரல்களின் பக்கங்களும், மிக்க மனு வளையும் - மிகுதியான மனிதர்கள் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யப்பெற்ற; வேங்கடமே,—அக்கு அரவம் பூண்டார்க்கு - எலும்புமாலையையும் சர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகத்தரித்த சிவபிரானுக்கு, மால் துடைத்தார் - (பிரமகத்திதோஷத்தாலாகிய) மயக்கத்தைப் போக்கியருளியவரும்,

பொங்கு ஓதம் நீர் - பொங்குகிற அலைகளையுடைய கடலை, அடைத்து-அணை கட்டி மறித்து, மீண்டு - பின்பு, ஆர்க்கும் ஆறு - ஆரவாரிக்கும்படி, உடைத்தார் (அத்திருவணையை) உடைத்தருளினவருமான திருமாலினது, வெற்பு-திருமலை; (எ - று.)

மனு - காசியபமுனிவரது மனைவியருள் ஒருத்தி; இச்சொல் - இங்கு இலக்கணையாய், அவளினிடமாகத் தோன்றிய மனிதர்களை உணர்த்திற்று. வளைதல் - சூழ்தல். அக்கு - ருத்திராக்ஷமாலையுமாம். அக்கரவம் பூண்டார்க்கு மால் துடைத்தார் - சிவபிரானது கையில் ஒட்டிய கபாலத்தை விடுவித்தவர்; அன்றி, சிவபிரானுக்கு அஜ்ஞாநமயக்கம் நீங்குமாறு தத்துவஞானத்தை உபதேசித்தவரெனினுமாம்.

இராமபிரான் இராவணாதியரை அழித்தற்பொருட்டு இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டி அதற்கும் இந்தப்பூமிக்கும் இடையிலுள்ள கடலில்வானரங்களைக்கொண்டு மலைகளால் அணைகட்டி அதன்வழியாக இலங்கைபுக்கு அரக்கரைத்தொலைத்து மீளுகையில், இராக்கதராசதானியான இலங்கையிலுள்ளார்க்கும் இப்பூமியிலுள்ள மனிதர்க்கும் போக்குவரவு இல்லாமலிருத்தற்பொருட்டும், கடலிடையே மரக்கலமியங்குதற்பொருட்டும் அச்சேதுவை உடைத்தனரென்ற வரலாற்றை அறிக. (எசு)

எஎ. நீடு கொடுமுடியு நீதிநெறி வேதியர்கள்
வீடு மகமருவும் வேங்கடமே—கோடுங்
கருத்துளவ மாலையார் காணாமை னின்ற
மருத்துளவ மாலையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) நீடு கொடுமுடியும் - உயர்ந்த அம்மலைச் சிகரங்களும், மகம் மருவும் - (வானத்திற்செல்லும்) மகநட்சத்திரம் பொருந்தப்பெற்ற: நீதிநெறி வேதியர்கள் வீடும் - நியாயமார்க்கத்தில் நடக்கின்ற அந்தணர்களுடைய கிருகங்களும், மகம் மருவும் - யாகங்கள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோடும் கருத்துள் - நேர்மைதவறிய மனதில், அவம் மாலையார் - வீண்எண்ணங்களின் வரிசைகளையுடையவர்கள் [அடிமைக்கருத்தில்லாதவர்கள்], காணாமல் - (தமதுசொரூபத்தைக்) காணவொண்ணாதபடி, நின்ற - (அவர்கட்குப் புலப்படாது) நின்ற, மரு துளவம் மாலையார் - நறுமணமுள்ள திருத்துழாய் மாலையை யுடையவரான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்; (எ - று.)

நீடு கொடுமுடி - வினைத்தொகை. மலைச்சிகரத்தைக் கொடுமுடியென்றல், மேல்வளைந்திருத்தலால்; கொடுமை வளைவு. 'கொடுமுடி மகம்மருவும்' என்றது, அம்மலைச்சிகரங்களின் மிக்க உயர்வை விளக்கும். தொடர்புயர்வு நவிழ்சியணி. மகம் என்றது, மற்றை நக்ஷத்திரங்களுக்கும், கிரகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். வேதியர் - வேதம் வல்லவர்; கள் - விகுதிமேல்விகுதி. 'அவர்கள்வீடு மக மருவும்' எனப் பிரித்து, அவர்கள் வீடு புத்திரபாக்கியம் பொருந்தப்பெற்ற என்று உரைப்பினும் அமையும்.

அந்தர்யாமி யாகிய கடவுள், உள்ளன்புடைய ஞானிகளுக்குப் புலப்படு வனேயன்றி மனத்தூய்மையில்லாத அஜ்ஞானமயக்கமுடையார்க்குப் புலனுகானென்பது, பின்னிரண்டடியில் விளங்கும். 'அவ மாலையார்' என்பதற்கு - வீணுனமயக்கத்தை யுடையவர்களென்று உரைப்பாருமுளர். மால் - மயக்கம்: ஐ - சாரியை. 'மாலையான்' என்று பாடமோதி, வீணெண்ணங்களின் தொடர்ச்சியையுடைய நான் என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (எஎ)

எஅ. சீதங்கொள் சாரலினுஞ் சீர்மறையோ ரில்லிடத்தும்
வேதங்க ணுல்வளரும் வேங்கடமே—போதன்
சிரித்துப் புரந்துடைத்தான் றேவரொடு மண்டம்
விரித்துப் புரந்துடைத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) சீதம் கொள் சாரலினும் - குளிர்ச்சியைப் பெற்ற அம்மலைப் பக்கங்களிலும், வே தம் கணுல் வளரும் - மூங்கில்கள் தம்முடைய கணுக்களோடு வளரப்பெற்ற: சீர் மறையோர் இல் இடத்தும் - சிறந்த அந்தணர்களுடைய வீடுகளிலும், வேதங்கள் நால் வளரும் - நான்குவேதங்களும் (ஓதப்பட்டு) வளர்தற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—போதன் - பிரமனும், சிரித்து புரம் துடைத்தான் நகைத்துத் திரிபுரத்தைஅழித்தவனுன சிவனும், தேவரோடும் - மற்றைத் தேவர்களும் ஆகிய அனைவருடனே, அண்டம் - அண்டகோளங்களை, விரித்து - வெளிப்படுத்தி [படைத்து], புரந்து-காத்து, உடைத்தான்-அழிக்குந்தன்மையனுன திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை.

வே - வேய் என்பதன் விகாரம். கணுல் - கணுவால்: தொகுத்தல், கண் - கணு: இதில் ஆல் என்னும் மூன்றனுருபு, உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்தது. சீர் - ஸ்ரீ என்னும் வடமொழியின் சிதை வென்பர். வேதம் என்ற சொல் - (நன்மைதீமைகளை விதிவிலக்குக்களால்) அறிவிப்பது என்று பொருள்படும்; வித் - அறிவித்தல். வேதங்கள் நால் - இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன. நால் - நான்கு என்பதன் விகாரம்.

பிரமருத்தி ரேந்திராதி தேவர்களுடனே எல்லா அண்டங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் திருமாலென்பது, பிற்பாதியில் விளங்கும். உடைத்தான் என்பதில், இடைநிலைகாலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்தும். போதன் - திருமாலின் நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன்; போது பூ.

எகூ. நன்கோடு போலுமுலை நாரியருஞ் சண்பகத்தின்
மென்கோடுங் கற்பகஞ்சேர் வேங்கடமே—வன்கோடு
கூரிருவ ராகனர் கோகனகை பூமியென்னு
மோரிருவ ராகனூர்.

(இ - ள்.) நல் கோடு போலும் முலை நாரியரும் - அழகியயானைத்தந்தத்தைப்போன்ற தனங்களையுடைய மாதர்களும், கற்பு அகம் சேர் - பதிவிரதா தருமம் மனத்தில் அமையப்பெற்ற: சண்பகத்தின் மெல் கோடும் - சண்பக மரத்தினது அழகிய கிளைகளும், கற்பகம்சேர் - மிக்கஉயர்ச்சியால் தேவ

லோகத்துக்) கற்பகவிருட்சத்தை அளாவப்பெற்ற வேங்கடமே—,—வல் கோடு கூர் இரு வராகனுர் - வலிய கொம்பு [கோரதந்தம்] கூர்மையாக இருக்கப்பெற்ற பெரிய பன்றி வடிவமானவரும், கோகனகை பூமி என்னும் ஓர் இருவர் ஆகனுர் - ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் என்னும் ஒப்பற்ற இருவரையுந் தழுவும் திருமார்பை யுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி.

கோடு - மலைச்சிகரமுமாம். நாரி, சண்பகம், கற்பகம் - நாரீ, சம்பகம். கல்பகம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். சண்பகத்தின்கிளைக்கு மென்மை, கண்ணுக்கு இனிமை. அகம் - உள்ளுறுப்பு; அந்தஃகரணம். கல்பகம் - வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கல்பிப்பது; இது, தேவதரு. கோடு - வாயின் இருபுறத்தும் வளைந்து வெளித்தோன்றும் எயிறு. கோகநகை - தாமரைமலரில் வாழ்பவள்; கோகநதா என்ற வடசொல் கோகநகை யென விகாரப்படும். ஆகம்-மார்பு; அதனையுடையவன், ஆகன்; அதன்மேல் 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விகுதி உயர்வுபற்றி வந்தது. (எகூ)

அ௦. கோடஞ்சுங் கோதையர்கள் கொங்கையினுங் குஞ்சரத்தும்
வேடன் சரந்துரக்கும் வேங்கடமே—சேடனெனு
மோர்பன் னகத்திடந்தா னுற்றா னிரணியனைக்
கூர்பன் னகத்திடந்தான் குன்று.

(இ - ள்.) கோடு அஞ்சும் - மலைச்சிகரம் (ஒப்புமைக்கு எதிர்நிற்க மாட்டாமல்) அஞ்சும்படியான, கோதையர்கள் கொங்கையினும் - மாதர்களுடைய தனங்களினும், வேள் தன் சரம் துரக்கும் - மன்மதன் தனது புஷ்ப பாணத்தைச் செலுத்தப்பெற்ற: குஞ்சரத்தும்-யானைகளின்மீதும், வேடன் சரம் துரக்கும் - வேட்டுவன் அம்புகள் செலுத்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —சேடன் எனும் - ஆதிசேஷனென்கிற, ஓர் பன்னகத்து இடம் - ஒப்பற்றதொரு பாம்பினிடத்தில், உற்றான்-பொருந்தியவனும், இரணியனை - இரணியாசுரனை, கூர் பல் நகத்து இடந்தான் - கூரிய பல கைந்நகங்களினால் (மார்பைப்) பிளந்தவனுமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

கோடு - யானைத் தந்தமுமாம். 'அஞ்சு' என்பதை உவமவுருபாகவுங் கொள்ளலாம். சேஷன் என்ற வடசொல் - (பிரளயகாலத்திலும் அழிவின்றி) மிச்சமாய் நிற்பவனென்றும், பந்நகம் என்ற வடசொல் - பத் ந கம் என்று பிரிந்து கால்களால் நடவாதது [மார்பினால் ஊர்வது] என்றும், ஹிரண்யன் என்ற வடசொல் - பொன்னிறமானவ னென்றும் காரணப்பொருள்படும். "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு" என்றபடி ஆதிசேஷனால் அநேகவித கைங்கரியஞ் செய்யப்பெறுபவ னென்பது தோன்ற, 'சேடனெனு மோர் பன்னகத்திடம் தானுற்றான்' என்றார். தான் - அசை. இடந்தான் என்பதில், இட - பகுதி; இடத்தல் - கீளுதல். (அ௦)

௮௧. நாரியர்தங் கூந்தலினு நாலு மருவியினும்
வேரினறுஞ் சாந்தொழுகும் வேங்கடமே—பாரினுளா
ரற்பசுவர்க் கத்தா ரறிவரியார் முன்மேய்த்த
நற்பசு வர்க்கத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) நாரியர்தம் கூந்தலினும் - மாதர்களுடைய கூந்தலினின்றும், வேரி நறு சாந்து ஒழுகும் - வாசனையையுடைய நல்லமயிர்ச்சாந்து ஒழுகப்பெற்ற; நாலும் அருவியினும் - கீழ்நோக்கி வருகின்ற நீரருவிகளிலும், வேரின் அறும் சாந்து ஒழுகும் - வேரோடும்அற்ற சந்தனமரங்கள் அடித்துக்கொண்டு ஓடிவரப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—பாரின் உளார் - பூமியிலுள்ளவர்களாலும், அற்ப சுவர்க்கத்தார் - இழிவாகிய சுவர்க்கலோகத்திலுள்ளவர்களாலும், அறிவு அரியார் - அறியமுடியாதவரும், முன் - முன்பு [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], மேய்த்த—, நல் பசு வர்க்கத்தார் - நல்லபசுக்களின் தொகுதியையுடையவருமான திருமாலினது, நாடு-திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

'வேரினறுஞ்சாந்து' என்ற தொடரின் முதற்பொருளில் சிறப்பு னகரத்தைப் பொதுநகரமாக அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்; பொது நகரமும் சிறப்புனகரமும் ஒலிவடிவில் அபேதமாயிருத்தல்பற்றி, இவ்வாறு புணர்த்தினர். இங்ஙனமே வரும் மற்றைப்பாடல்களும் காண்க. மயிர்ச்சாந்து - மயிரிற் பூசப்படும் வாசனைக்கலவை; வாசனைத்தைலமுமாம். நாலும் என்ற எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தில், நால் - வினைப்பகுதி. மலையருவி வெள்ளத்தின் விசையால் அங்குள்ள சந்தனம் முதலிய மரங்கள் வேரோடு அறுத்துத் தள்ளப்பட்டு வருதல் இயல்பு. பாரினுளார்-மனிதர். சுவர்க்கத்தார்-தேவர். சிற்றின்பத்தையே யுடையதான சுவர்க்கம் நிரதிசயப்பேரின்பத்தையுடைய பரமபதத்தை நோக்க எளிமைப்படுதலால், 'அற்பம்' எனப்பட்டது. அல்பஸ்வர்க்கம், பசுவர்க்கம் - வடசொற்றொடர்கள். கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபொழுது தான் வளர்கிற குலத்திற்கு ஏற்ப ஆநிரை மேய்த்தமை பிரசித்தம். (௮௧)

௮௨. மாதரார் கண்ணு மலைச்சார லுங்காமர்
வேதமாற் கஞ்செறியும் வேங்கடமே—பாதமாம்
போதைப் படத்துவைத்தார் போர்வளைய மாற்றரசர்
வாதைப் படத்துவைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாதரார் கண்ணும் - மகளிர்களுடைய கண்களும், காமர் வேதம் மாற்கம் செறியும் - காமநூல்வழியைப் பொருந்தப்பெற்ற; மலை சாரலும் - மலைப்பக்கங்களும், காமர் வேதமால் கம் செறியும் - அழகிய மூங்கில்கள் தமது உருவத்தால் வானத்தை நெருங்கப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—பாதம் ஆம் போதை - (தமது) திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களை, படத்து வைத்தார் - (காளியனென்னும் பாம்பின்) படத்தில் ஊன்றவைத்தவரும், போர் - யுத்தத்தில், மாறு அரசர் வளைய - பகையரசர்கள் வளைந்துகொள்ள,

(அவர்களை), வாதை பட துவைத்தார் - துன்பப்படுமாறு அழித்தவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

"மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தால், மாதர் என்பது - ஆசையென்னும்பொருளை யுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாதல் அறிக. மாதரார் - விரும்பப்படும் அழகுடையார். காமர்-காமன்; மன்மதன்: உயர்வுப்பன்மை: அவனுடைய வேதமென்றது, காமசாஸ்திரத்தை. மாதர்கண்கள் காமவேதமார்க்கம் செறிதலாவது - பார்வையழகால் ஆடவரைக் காம வசப்படுத்துதல். மார்க்கம் என்ற வடசொல், சிலேடைநயம்நோக்கி மாற்கம் என விகாரப்பட்டது. தமால் - தம்மால்; தொகுத்தல். கும் - வடசொல்.

பாதமாம் போது - உருவகம். திருவடிக்குத் தாமரையுவமை, செம்மை மென்மை அழகுகளில். 'பாதத்தைப்படத்துவைத்தார்' என்றது, காளியன் முடியில் தமதுதிருவடிபதிந்த தழும்பு என்றும்நிலையாக இருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவரென்ற பொருளை விளக்கும்; 'ஓ சர்ப்பராசனே! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம்; உன் சிரசில் என் திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றும் செய்யமாட்டான்' என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க. இந்நூலின் முதற்செய்யுளில் "பையரவின்சூட்டிற் சிரமபதநாட்டினன்"என்றதிலும் இக்கருத்து அமைந்துள்ளது. 'போர்' என்றது - பாரதயுத்தம் முதலியவற்றையும், 'மாற்றரசர்' என்றது- துரியோதனுதியர் முதலியோரையுங் குறிக்கும். 'போர்விளைய' என்ற பாடத்துக்கு - போர் உண்டாக என்க. மாற்றரசர் - மாறுபாட்டையுடைய அரசர். பாதா என்ற வடமொழி, வாதையென விகாரப்பட்டது. (அஉ)

அங. எத்திக்குங் காம்பு மெயினருமா ரத்தினையே
வித்திக் கதிர்விளைக்கும் வேங்கடமே—தித்திக்குங்
காரிமா றன்பாவார் காதலித்தார் தம்பிறவி
வாரிமா றன்பாவார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) எ திக்கும்-(அம்மலையின்) எல்லாப்பக்கங்களிலும்,—காம்பும்-மூங்கில்களும், ஆரத்தினையே வித்தி கதிர் விளைக்கும்-முத்துக்களையே உண்டாக்கி ஒளியைவீசப்பெற்ற: எயினரும்-வேடர்களும், ஆர தினையே வித்தி கதிர் விளைக்கும் - மிகுதியாகத் தினையையே விதைத்துக் கதிர்களை விளையச்செய்தற் கிடமான: வேங்கடமே—;—தித்திக்கும் - இனிமையான, காரி மாறன் பாவார் - காரியென்பவரது திருக்குமாரரான நம்மாழ்வாருடைய ப்பாசுரத்தைப் பெற்றவரும், காதலித்தார்தம் - (தம்மை) விரும்பின அடியார்களுடைய, பிறவி வாரி - பிறப்பாகிய கடல், மாறு - நீங்குதற்குக் காரணமான, அன்பு ஆவார் - அருளின் மயமாகுபவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

'எத்திக்கும்' என்பதை, சிலேடைப்பொருளிரண்டுக்குங் கூட்டுக. சிறந்த சாதிமூங்கில் முற்றினபொழுது அதன் கணுக்கள் வெடிக்க அவற்றினின்று நல்லமுத்துப் பிறக்குமென்றல், கவிமரபு. (முத்துப்பிறக்கு மிடங்கள்

இன்னவையென்பதை, "தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகந் தழைகதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளின மின்னார், கந்தரஞ் சாலி கழை கன்னலா வின்பல் கட்செவி கார், இந்து வுடும்பு கரா முத்தமீனு மிருபதுமே" என்பதனால் அறிக.) ஆரம் - ஹாரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். தினை - ஒருவகைத்தானியம். ஏ - இசைநிறை. தினைவித்திக் கதிர்விளைத்தல் - தினைப் பயிரிடுதல்.

பாண்டிய நாட்டில் தாமிரபர்ணி நதிதீரத்திலுள்ள திருக்குருகூரிலே வேளாள வருணத்தவரான திருவழுதி வளநாட ரென்பவரது சந்ததியில் காரியென்பவர்க்கு உடையநங்கையாரது திருவயிற்றிலே அவதரித்தவராதலால், நம்மாழ்வார், 'காரிமாறன்' எனப்பட்டனர். இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு மாற னென்று திருநாமமாயிற்று. வலிய வினைகளுக்கு மாறாக இருத்தலாலும், பாண்டிய நாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெய ரென்றலும் உண்டு; மாறன்பா - திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு திவ்வியப்ரபந்தங்கள். காதலித்தார் - காதலென்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர். வாரி - வடசொல்: நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை. காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் எல்லைகாண வொண்ணாது மாறிமாறி வருதலாலும், அச்சந்தருதலாலும், கடத்தற் கரிதாதலாலும், பிறப்பு, கடலெனப்பட்டது. மாறு என்ற வினைத்தொகை, இங்குக் காரியப்பொருளில் வந்தது. (அரு)

அச. பாரோடு கான்யாறும் பல்களிறு நந்தவனம்
வேரோ டலைத்தீர்க்கும் வேங்கடமே—காரோதஞ்
சுட்டகரு விற்படையார் தொண்டரைமீண் டேழுவகைப்
பட்டகரு விற்படையார் பற்று.

(இ - ள்.) பார் ஓடு கான் யாறும் - (அம்மலையினின்று) பூமியைநோக்கி ஓடிவருகிற காட்டாறுகளும், நம் தவனம் வேர் ஓடலை தீர்க்கும்-நமது தாகம் நிலைத்திருத்தலை நீக்கப்பெற்ற; பல் களிறும் - பல மதயானைகளும், நந்தவனம் வேரோடு அலைத்து ஈர்க்கும்-பூந்தோட்டத்திலுள்ள மரங்களை வேருடன் அசைத்து இழுக்கப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—கார் ஓதம் சுட்ட - கருநிறமான கடலை வெதும்பச்செய்த, கரு வில் படையார் - பெரிய வில்லாகிய ஆயுதத்தை யுடையவரும், தொண்டரை - (தமது) அடியார்களை, மீண்டு - மறுபடி, எழு வகை பட்ட கருவில் படையார் - எழுவகைப்பட்ட பிறப்பில் தோன்றச் செய்யாதவரு மான திருமால்; பற்று - விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

ஓடு-வினைத்தொகை. தவனம் - தபநமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். நந்தவனம் - ஆனந்தத்தை விளைக்குஞ் சோலை. காட்டாறுகள், வனம் நந்த - காடுகள் வளர, வேர் ஓடலை தீர்க்கும் - (அருகில் வருவாரது உடம்பில்) வேர்

வையோடுதலை (த் தனது தண்மையால்) ஒழிக்கப்பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வனம் நந்த - காடுகள் அழிய எனினுமாம். நந்தல் - அழிதலும், வளர்தலும். வேர் ஓடலைத்தீர்க்கும் - சிரமஹரமாயிருக்கும் என்றபடி. இனி, காட்டாறுகள் பூந்தோட்டம் வேரூன்றுதலை யொழிக்கு மென்றும், யானைகள் நந்தவனமென்னும் இந்திரனது பூஞ்சோலையை வேருடன் அசைத்து இழுக்கு மென்றும் உரைத்தலுமாம்; இவ்வுரைக்கு, நந்தநவன மென்பது நந்தவனமென விகாரப்பட்டதென்க.

விற்படை - இருபெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகை. இராமனது வில், கோதண்ட மெனப்படும். அடியார்கட்கு மீளவும் பிறப்பில்லாதபடி கருமமொழித்து முத்தியளிப்பவரென்பது கருத்து. கரு - கர்ப்பமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. எழுவகைப்பிறப்பு-தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. படையார் என்பது - மூன்றாமடியில் படையென்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் படையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (அச)

அரு. நன்காமர் வண்டினமு நால்வாய் மதகரியு
மென்கா மரமுழக்கும் வேங்கடமே—புன்காம
மேவார் கழலா ரெனதுளத்தி லென்றலைவை
பூவார் கழலார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) காமர் நல் வண்டு இனமும் - அழகிய சிறந்த சாதி வண்டுகளின் கூட்டமும், மெல் காமரம் முழக்கும் - இனிமையான இசையை வாய்விட்டுப் பாடப்பெற்ற: நால்வாய் மதம் கரியும் - தொங்குகிற வாயையுடைய மதயானைகளும், மெல் கா மரம் உழக்கும் - அழகிய சோலைகளிலுள்ள மரங்களைப் பெயர்த்து அசைக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—புல் காமம் ஏவார் - (தமது அடியார்களை) இழிவானகாமவழியிற் செல்ல விடாதவரும், எனது உளத்தில் கழலார் - (அடியவனை) என்னுடைய மனத்தினின்று நீங்காதவரும், என் தலை வை பூ ஆர் கழலார் - அடியேனுடைய தலையின்மேல் வைத்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை யுடையவருமான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

நல்வண்டு - நல்ல மணத்தே செல்லும் வண்டு. மென்மை - செவிக்கு இனிமை. காமரம் - பண். முழக்கும் - முழங்கு மென்பதன் பிறவினை. நால்வாய் - வினைத்தொகை; நான்றவாய், நால்கிறவாய், நாலும் வாய் என விரியும்; நால்வினைப்பகுதி: நாலுதல் - தொங்குதல். கரம் கை; இங்கே துதிக்கை: அதனையுடையது கரீ என வடமொழிக்காரணக்குறி. அது, கரி யென ஈமீறு இகரமாய் நின்றது. இதற்கு - கருமையுடையதெனத் தமிழ் வகையாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாது, வடசொல்லாதலின். மென்மை - கண்ணுக்கு இனிமை; குளிர்ச்சியுமாம். கா - பாதுகாத்தற்கு உரியது. உழக்கும், உழக்கு - பகுதி; உழக்குதல் - கலக்குதல், வருத்தல்; இதனை உழ என்னும் தன்வினைப்பகுதி 'கு'என்னும் விகுதி பெற்ற பிறவினை யென்னலாம்.

புல்காமம் ஏவார்-தமது அடியார்களை இழிந்த சிற்றின்ப வழியிற் செல்ல விடாமல் உயர்ந்த பேரின்பநெறியிற் செலுத்துபவ ரென்க. மேவார் எனப் பதம் பிரித்து உரைத்தல் மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாது. "மலர் மிசையேகினான்" என்றபடி அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்திற் கட வுள் அவர் நினைந்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருத்தலால், 'கழலா ரென துளத்தில்' என்றார். 'பூவார்கழல்' என்பது - திருவேங்கட முடையானது திருவடிக்குச் சிறப்பாக வழங்கும். கழலார் என்பது - மூன்றாமடியில் கழல் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயரும், நான்காமடியில் கழல் என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயருமாம். (அரு)

அசு. பாம்புங் குளிர்சந்தின் பக்கத்தி னிற்கின்ற
வேப்பு மருத்துவக்கும் வேங்கடமே—காம்புகர
மானவரை நன்குடையா ராளாய்த் தொழுதேத்து
மானவரை நன்குடையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாம்பும் - பாம்புகளும், மருத்து உவக்கும் - காற்றை விரு ம்பி உணவாகக் கொள்ளப்பெற்ற: குளிர்சந்தின் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம் பும் - குளிர்ந்த சந்தனமரங்களின் அருகிலே நிற்கின்ற வேப்பமரங்களும், மரு துவக்கும் - (அவற்றின் சேர்க்கையால்) நறுமணம் வீசத்தொடங் கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கரம் காம்பு ஆன - தமது கையையே காம்பா கக்கொண்ட, வரை நல் குடையார் - கோவர்த்தந கிரியாகிய நல்ல குடை யையுடையவரும், ஆள் ஆய் தொழுது எத்தும் மானவரை நன்கு உடை யார் - (தமக்குத்) தொண்டராய் வணங்கித்துதிக்கின்ற மனிதர்களை மிகுதி யாகவுடையவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.).

பாம்பு வாதாசந மாதலால், 'மருத்துஉவக்கும்' என்றார்; அது இம்மலையி னின்று வீசுகின்ற நறுமணமுள்ள குளிர்ந்தகாற்றை நல்லுணவாக விரும்பி யேற்று உட்கொள்ளு மென்க. சந்திரன்பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத் துவக்கும்—"சந்தனத்தைச் சார் தருவும் தக்கமணங் கமழு" மென்க. துவக்கும், துவக்கு - பகுதி; துவக்குதல் - தொடங்குதல்.

'காம்புகரமான வரை நன்குடையார்'— "செப்பாடுடையதிருமாலவன் தன்செந்தாமரைக்கைவிர லைந்தினையுங், கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்த மலை,......கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக் குடையே" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியை அறிக. நன்குடை-எத்தனை மழைக்குஞ் சலியாத குடை. மிகப்பல ஆயர்களையும் ஆக்களையும் வருந்தாத படி பாதுகாத்த குடை; பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் எட்டிமேயலாம் படி புல்முதலிய உணவுகளைக் கொடுத்த குடை. மாநவர் - காசியபமுனிவ னது மனைவியருள் மநுவென்பவளது மரபில் தோன்றியவர், வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். (அசு)

௮எ. சாரு மருவிதவழ் சாரலுஞ்செஞ் சந்தனத்தின்
வேரு மரவமறு வேங்கடமே—நேரு
மதுகையிட வர்க்கறுத்தார் மாமலரோன் சாப
மதுகையிட வர்க்கறுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) சாரும் அருவி தவழ் சாரலும் - பொருந்திய நீரருவிகள் பெருகப்பெற்ற மலைப்பக்கங்களும், அரவம் அறு - ஓசை நீங்காதிருக்கப் பெற்ற: செம் சந்தனத்தின் வேரும் - செந்நிறமான சந்தனமரங்களின் வேரும், அரவம் அறு-பாம்புகள் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே —,— நேரும் - எதிர்த்த, மது கைபிடவர் - மது கைடபன் என்னும் அசுரர்களை, கறுத்தார் - கோபித்துஅழித்தவரும், மா மலரோன் சாபம் - சிறந்த (திரு நாபித்)தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனதுசாபத்தை, மதுகை இடவர்க்கு அறுத்தார் - வலிமையுள்ள ருஷபத்தையுடையவராகிய சிவபிரானுக்கு நீக்கினவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

அரவம் - ஒலியென்னும் பொருளில், ரவம் என்ற வடசொல்லின்விகாரம். மதுகைடபரென்பவர், ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றினவர். மகா பலசாலிகளான இவ்வசுரரிருவரும் செருக்கிக் கடலில் இழிந்து திருமாலையெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிய, இவர்களை அப்பெருமான் தொடையால் இடுக்கிக் கீழேதள்ளிக் கால்களால் மிதித்துத் துவைத்து வதைத்தனனென வரலாறு உணர்க.

மதுகைடபர் என்ற வடமொழித்தொடர், யமகநயத்திற்காக மதுகையிடவரென விகாரப்பட்டது. இத்தொடர், உயர்திணையும்மைத்தொகையாதலால், பன்மைவிகுதிபெற்றது. மதுகைடவர்க்கறுத்தார் - உயர்திணைப்பெயரின்முன் வலிமிக்கது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாதலால்; "இயல்பின் விகாரம்." கருஎன்ற பண்படி கறுஎன விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடையும்போது கோபித்தலென்னும்பொருளையும் உணர்த்துதலை "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள" என்ற தொல்காப்பியத்தால் அறிக.

மலரோன்சாபம் இடவர்க்கு அறுத்தார்-பிரமனிட்டசாபத்தாற் கையைவிட்டு நீங்காமல் ஒட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலத்தை யேந்திச் சிவபிரான் உலகமெங்கும் அலைந்து இரத்தலைத் திருமால் தவிர்த்தருளினன். (திருக்கண்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருநாமம், 'அரன்சாபந்தீர்த்த பெருமாள்' என வழங்கும். "பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணு, முண்டியான் சாபந்தீர்த்த வொருவன்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.) சாபம் மதுகை - சாப வலிமையை, இடவர்க்கு அறுத்தார் என்றலும் ஒன்று. இனி, மலரோன்சாபமது - அந்தப்பிரமனது சாபத்தை, இடவர்க்கு - சிவனுக்கு, கை-கையினின்று, அறுத்தார்-தவிர்த்தவர் என்று உரைப்பாருமுளர். 'மாமரையோன்' என்றும், 'மாமறையோன்' என்றும் பாடங்களுண்டு. சாபம் - வடசொல். ருஷபம் என்ற வடசொல், இடபமென விகாரப்பட்டது; அதனையுடையவர், இடவரென்க. (௮எ)

அஅ. மண்மட்டுத் தாழ்சுனையும் வட்டச் சிலாதலமும்
விண்மட்டுத் தாமரைசேர் வேங்கடமே—யெண்மட்டுப்
பாதமுன்னி னைந்தார் பரமபதஞ் சேர்கவென்று
போதமுன்னி னைந்தார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) மண் மட்டு தாழ்சுனையும் - தரையளவும் ஆழ்ந்துள்ள சுனைகளும், விள் - மலர்ந்த, மட்டு - தேனையுடைய, தாமரை - தாமரைமலர், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற; வட்டம் சிலாதலமும் - வட்டவடிவமான கல்லினிடமும், விண்மட்டு - மேலுலகத்தினளவும், தாம் - தாவுகிற, மரை-மான், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—பாதம் - (தமது) திருவடியை, எள் மட்டு உன்னி - எள்ளளவேனும் தியானித்து, நைந்தார் - மனமுருகினவர்கள், பரமபதம் சேர்க - பரமபதம் அடையக்கடவர், என்று—, போதம் - தமது அறிவினால் [தமது திருவுள்ளத்தில்], முன் - முன்பு [அநாதிகாலமாக], நினைந்தார் - எண்ணியருளிய திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

விள் - வினைத்தொகை. வட்டச்சிலாதலம் மரை சேர்-"வண்மைதிகழ் வெண்பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டுயில் மான்" என்றார், ருO-ஆஞ் செய்யுளினும். சிலாதலம் - வடமொழித்தொடர். தாம் - தாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் சென்றது. எள் - மிக்க சிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டிய அளவை. "காண விரும்பினர்மேல் நான் மடங்காம் ஆர்வத்தார்" என்றபடி அடியவரது பக்தியினளவினும் பலமடங்கு அதிகமான பரமகாருணியத்தையுடைய கடவுளாதலால், தமது திருவடியை எள்ளளவேனும் சிந்தித்து உருகியவர் பரமபதஞ்சேர்வாராக வென்று திருவுள்ளம்பற்றும் இயல்பினரென்க. முன்னியென்றும் பதம்பிரித்து உரைக்கலாம். 'பாதமுன்னி நைந்தார்,' 'போதமுன்னினைந்தார்' என்றவிடத்து நகரவேறுபாடு திரிபுநயத்தின்பொருட்டுக் கொள்ளப்பட்டிலது. பரமபதம்-சிறந்தஇடம். போத எனப் பதம்பிரித்து, மிகுதியாக என்றலும் ஒன்று. முன் - அவர் எண்ணுவதற்கு முன்னமே யென்றுமாம். போதமுன் - அவர்கள் வருவதற்கு முன் என்றுமாம். (அஅ)

அகூ. போதா விருசுடரும் போதுதற்கு மோதுதற்கும்
வேதாவி னன்முடியா வேங்கடமே—மாதாவின்
வீங்குதனத் துக்கினியான் விம்மியழா தாட்கொண்டான்
றூங்குதனத் துக்கினியான் சார்பு.

(இ - ள்.) போதா - (கற்பகாலமளவும்) அழியாத, இருசுடரும் - சூரிய சந்திரர் இருவரும் போதுதற்கும் - (ஆகாயவீதியிலே) செல்லுவதற்கும், வேதாவினால் முடியா-மூங்கில்கள் அளாவி வளர்தலால் இயலாத; ஓதுதற்கும் - (தனது மகிமையைச்) சொல்லுவதற்கும், வேதாவினால் முடியா - (நான்கு முகமுடைய) பிரமனாலும் இயலாத; வேங்கடமே—,—மாதாவின் - தாயினது, வீங்கு தனத்துக்கு - பருத்த தனங்களை யுண்ணுதற்

பொருட்டு, இனி யான் விம்மி அழாது - இனிமேல் நான் ஏங்கி யழாதபடி, ஆள்கொண்டான் -(என்னை) அடிமைகொண்டவனும், தாங்கு தன் நத்துக்கு இனியான் - கையி லேந்தியுள்ள தனது (பாஞ்சஜந்ய மென்னுஞ்) சங்கத்துக்கு இனியவனுமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று.)

போதா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்: போது - பகுதி, இதற்கு - (அல்லும் பகலும் அநவரதமும் சஞ்சாரம்) ஒழியாத என்று உரைப்பினுமாம். சுடர் - ஒளி, சோதி. தாவினால் - தாவு என்ற முதனிலைத் தொழிற் பெயரின் மூன்றாம்வேற்றுமை விரி; இன் - சாரியை; இதனை எதிர்கால வினையெச்சமாகக்கொள்ளின் சிறவாது. முடிதல் - இயலுதலும், முற்றுதலும். வேதா, மாதா - வடசொற்கள்.

இனி எனக்குப் பிறப்பில்லாதபடி அடிமைகொண்டவ னென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. 'வீங்கு தனம்' என்றது, வெறுப்பைக் காட்டும். நந்து என்பது நத்துஎன மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. நத்துக்கு இனி யான்' என்றது, அதனை எப்பொழுதும் கைவிடாமையும், வேண்டும்பொழுதெல்லாம் வாய்வைத்துக் கொள்ளுதலும் முதலியனபற்றி. இச்சிறப்பை வெளியிட்டு ஆண்டாள் "சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன் கையில், அந்தரமொன்றின்றி யேறி யவன்செவியில் மந்திரங்கொள்வாயே போலும் வலம்புரியே, இந்திரனு முன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே" என்றும், "உன்னோ டுடனே யொருகடலில் வாழ்வாரை, இன்னாரினையாரென் றெண்ணுவாரில்லைகாண், மன்னாகிநின்ற மதுசூதன்வாயமுதம், பன்னாளு முண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "உண்பதுசொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படைகொள்ளிற் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே, பெண்படையா ருன்மேற் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார், பண்பல செய்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும், வாய்ந்த பெருஞ் சுற்றமாக்கி"க்கூறியமை காண்க. இனி, தாங்கு தனத்துக்கு இனி யான் என்று எடுத்து, கைகளில் நிரம்பக்கொண்டு செலுத்திய காணிக்கைப் பொருளுக்கு இனியவனென்று உரைப்பினும் அமையும்; அடியார்கள்பிரார்த்தனையாகக் கொடுக்கும் பொருளைக் கைம்மாறாகப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கட்கு வேண்டும் பயனை யளித்தல், திருவேங்கட முடையானது சங்கல்பம். (௮௯)

௯௦. பேய்க்குமொரு பேய்போன்று பித்தாய் திரிவோர்க்கும்
வேய்க்குமணி முத்திவரும் வேங்கடமே—வாய்க்கமுதூர்
வண்மைப்பே ராயிரந்தான் மன்னினான் மாவலிபாற்
றண்மைப்பே ராயிரந்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) பேய்க்கும் ஒரு பேய் போன்று பித்து ஆய் திரிவோர்க்கும் - பேயின் கண்ணுக்கும் ஒருபேய்போலத் தோன்றுமாறு பெரும் பைத்தியங்கொண்டு திரிகிறவர்களுக்கும், அணி முத்தி வரும் - (அங்குவந்த மாத்திரத்தால்) அழகியமோக்ஷம் சித்திக்கும்படியான: வேய்க்கும் - மூங்கில்களிலும், மணி முத்து இவரும் - அழகிய முத்துக்கள் மிகுதியாகத் தோன்றப்பெற்ற,

வேங்கடமே—,—வாய்க்கு அமுது ஊர் - (உச்சரிப்பவருடைய) வாய்க்கு அமிருதம்போன்ற இனிமை சுரக்கிற, வண்மைபேர் ஆயிரம் - வளமான ஆயிரந்திருநாமங்கள், மன்னினன்-பொருந்தியவனும், மாவலிபால் - மகாபலியினிடத்து, தண்மை பேர் ஆய் இரந்தான்-எளியவனாய் (மூன்றுஅடிநிலத்தை) யாசித்தவனுமான திருமால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று.)—தான் - அசை.

பேய்க்குமொருபேய்போன்று - பெரும்பேய்போல என்றபடி. அங்ஙனம் பித்தாய்த்திரிவோர்க்கும் வேங்கடமலைக்கு வந்தமாத்திரத்தில் மூத்தி சித்தித்தலை, இந்நூலுரைத்தொடக்கத்திற் காட்டிய மாதவனென்னும் அந்தணனது வரலாற்றினாலும் அறிக. இனி, பேயரே யெனக்கு யாவரும் யானுமோர், பேயனே எவர்க்கும் இதுபேசியென், ஆயனே யரங்காவென்றழைக்கின்றேன், பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே", "அரங்கனுக்கடியார்களாகி யவருக்கே, பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார் முற்றும்பித்தரே" என்றபடி பேயாழ்வார்போன்று உலகநடையிற் கலவாமல் பகவத்பாகவத விஷயங்களிற் பக்திப்பித்துக்கொண்டு திரிகின்ற அடியார்களுக்கு மூக்தி கைவருதற்கு இடமான என்று உரைப்பினும் அமையும். மூக்திஎன்ற வடசொல் - பற்றுக்களைவிட்டு அடையுமிடமெனப் பொருள்படும் வேய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம்.

பேர்க்கு வண்மை - உச்சரித்தமாத்திரத்தில் அருவினைதொலைத்து நற்பயன் பலவும் அளிக்குந்திறம்; அதனை, "குலந்தரும் செல்வந்தந்திடுமடியார்படு துயராயினவெல்லாம், நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடு பெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினு மாயினசெய்யும், நலந்தருஞ் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னு நாமம்" என்று திருமங்கையாழ்வார் வெளியிட்டுள்ளார். பேர்ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். மாவலி - வடசொற்சிதைவு. தண்மைபேராய் - யாசகனாய், எளிய வாமனனாய். (௬௦)

௬௧. வாழ்க்கைமனை நீத்தவரும் வாளரியு மாதங்க
வேட்கை மறந்திகழும் வேங்கடமே—தோட்கைவிழ
மாகவந்த னைக்கழித்தார் வாழிலங்கைப் பாதகரை
லோகவந்த னைக்கழித்தா ரூர்.

(இ - ள்.) மனை வாழ்க்கை நீத்தவரும் - இல்லறவாழ்வைத் துறந்த முனிவர்களும், மாது அங்கம் வேள் கை மறந்து இகழும்-மாதர்களின் உடம்பினிடத்துக் காதலை முற்றும் ஒழித்து அதனை இகழப்பெற்ற: வாள் அரியும்-கொடியசிங்கங்களும், மாதங்கவேட்கை மறம் திகழும்-யானையைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தோடு வீரம் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —மா கவந்தனை-பெரிய கபந்தனென்னும் அரக்கனை, தோள் கை விழ கழித்தார் - தோள்களோடு கூடிய கைகள் அற்று விழும்படி வெட்டித் தள்ளினவரும், இலங்கை வாழ் பாதகரை - இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த பாவிகளான

ராவணன் முதலியோரை, லோகவந்தனைக்கு அழித்தார்-உலகத்தார் தம்மை வழிபட்டதற்கு இரங்கிக் கொன்றவருமான திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி.

மாது அங்க வேள் கைமறந்து இகழும் - பெண்ணாசையை அறக்கை விட்ட என்றபடி. மா தங்கம் வேள் கைமறந்து இகழும் எனக்கொண்டு, மிக்க பொன்னாசையை அறத்தொலைத்த வென உரைப்பினுமாம். கைமறந்து என்பதில், கை என்பது - தனியே பொருளொன்று முணர்த்தாமல் வினைக்குமுன் வந்த தமிழுபசர்க்கம்; கைவிடுதல், கைகூடுதல் என்பவற்றிலும் இது. வாள் அரி - ஒளியையுடைய சிங்கமுமாம். ஹரி - வடசொல்; யானை முதலிய விலங்குகளை அரிப்பது: அரித்தல் - அழித்தல். மாதங்கம் என்ற வடசொல் - யானையைக் குறிக்கும்போது மதங்க முனிவரிடத்தினின்று ஆதியில் உண்டானதெனக் காரணப்பொருள்படும்.

கவந்தன் - தநுஎன்னும் யக்ஷனது மகன்; இவன் ஸ்தூல சிரஸ்என்னும் முனிவரது சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பிரமனருளால் தீர்க்காயுசு பெற்றுத் தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வச்சிராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியமைபற்றிக் கவந்தம் போலத் தோற்ற முடையனாயிருந்ததனால், இப்பெயர் பெற்றான். கபந்தம் என்ற வடசொல்லுக்கு - தலையற்றதும் தொழிலுடன் கூடியதுமான உடலென்பது பொருள். "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பதற்கு ஏற்ப, இங்கே 'லோகவந்தனைக்கு' என்பதற்கு - தண்டகாரணியவாசிகளான மகாமுனிவர்களுடைய வேண்டுகோளினா லென்க. வந்தனைக்கு - உருபுமயக்கம். (கூக)

கூஉ. கூட்டு தவத்தவருங் கோளரிக ளின்றொகையும்
வேட்டு வரம்பொழியும் வேங்கடமே—மோட்டுமதத்
தந்திக் கமலத்தார் தாம்பெறாஉம் வீடளித்தா
ருந்திக் கமலத்தா ரூர்.

(இ - ள்.) கூட்டு தவத்தவரும் - மேன்மேற் செய்துசேர்த்த தவத்தையுடைய முனிவர்களும், (அப்பெருந்தவத்தின் சித்தியால்), வேட்டு வரம் பொழியும் - விரும்பி [அன்புடனே] (தம்மிடம் வேண்டுவார் வேண்டிய) வரங்களை மிகுதியாகக்கொடுத்தற்கிடமான: கோள் அரிகளின் தொகையும் - வலிமையுள்ள சிங்கங்களின் தொகுதியும், வேட்டுவர் அம்பு ஒழியும் - வேடர்கள் எய்கிற பாணங்கள் (தம்மேற்படாதபடி தந்திரமாக அவற்றிற்கு) விலகப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—மோடு மதம் தந்திக்கு - உயர்ச்சியையுடைய மதயானைக்கு, அமலத்தார்தாம் பெறாஉம் வீடு அளித்தார்-நிர்மலரான ஞானிகள் பெறுதற்கு உரிய முத்தியைக் கொடுத்தருளியவரும், உந்தி கமலத்தார் - திருநாபித்தாமரையையுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி.

கூட்டு - பிறவினை வினைத்தொகை. வேட்டுவர் - வேடு என்னுந் தொழிலையுடையார்; வேடு - மிருகபக்ஷிகளைப் பிடித்துவருத்துதல். வேட்டுவரம்பு ஒழியும் - வேடர்களுடைய அம்புகள் பட்டதனால் அழியப்பெற்ற எனினுமாம். தந்தி என்ற வடசொல் - தந்தத்தை யுடைய தென்று காரணப்

பொருள்படும். அமலத்தார் - காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் மலங்க ளில்லாதவர்; மலம் - குற்றம். தாம் - அசை. பெறாஉம் - செய்யுளோ சைகுன்றுதவிடத்தில் இன்னிசைதருதற்பொருட்டுக் குறில் நெடிலாய் நீண்டு அளபெடுத்தது. (கூஉ)

கூ௩. வஞ்ச மடித்திருப்பார் வாக்குங் கலைக்கோடும்
விஞ்ச மடித்திருக்கார் வேங்கடமே—கஞ்சப்
பிரமாநந் தத்தான் பிரபஞ்ச மாய்த்த
பரமாநந் தத்தான் பதி.

(இ - ள்.) வஞ்சம் மடித்து இருப்பார் வாக்கும் - வஞ்சனையையொழித் திருக்கின்ற அந்தணர்களுடைய வாயும், விஞ்சு-மிகுதியாக, மடித்த இருக்கு ஆர் - மடித்து மடித்துச் சொல்லப்படுகின்ற வேதங்கள் நிரம்பப்பெற்ற: கலை கோடும் - கலைமான்கொம்பும், விஞ்ச - மிகுதியாக, மடி திருக்கு ஆர் - வளைவோடுகூடிய முறுக்குப் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கஞ்சம் பிரமா நந்த - (தனது நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனும் அழிய, தான்—, பிரபஞ்சம் மாய்த்த - (கல்பாந்தகாலத்தில்) உலகங்களை அழித்த, பரம ஆநந்தத்தான் - எல்லா ஆனந்தங்களிலும் மேலான பேரானந்தத்தை யுடையவனான திருமாலினது, பதி - ஊர்; (எ - று.)

வஞ்சம் அடித்து என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்; அடித்தல் - ஒழித்தல். வாக்-வடசொல். மடித்த இருக்கு என்பது, மடித்திருக்கு எனப்பெயரெச்ச வீறு தொக்கது; வேட்டகம், புக்ககம், வந்துழி என்றவற்றிற் போல. க்ரமம், ஜடை, கநம் முதலிய சிலவகைகளால் வேதச்சொற்கள் மடித்து மடித்துச் சொல்லப்படுதலால், 'மடித்திருக்கு' எனப்பட்டது. ருக் என்ற வடமொழி, இருக்கு என விகாரப்பட்டது; இது, நான்குவேதங்களில் ஒன்றற்குப் பெய ராதலேயன்றி எல்லாவேதங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும். கஞ்சம் என்ற வடசொல்-நீரில் தோன்றியதென்று காரணப் பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. ப்ரஹ்மா, ப்ரபஞ்சம், பரமாநந்தம் - வட சொற்கள். பரமாநந்தம் - தீர்க்கசந்தி பெற்றது. பரமாநந்தத்தான் - பரம பதத்து நிரதிசய இன்பத்தைத் தனது அடியார்க்குத் தருபவன். (கூ௩)

கூச. சேலஞ்சுங் கண்மடவார் தேங்குழலுங் கோங்கினமு
மேலஞ்சு வர்க்கமார் வேங்கடமே—கோலஞ்சேர்
மாரிலலங் காரத்தார் மற்றும்பல் பூணணிந்த
காரிலலங் காரத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) சேல் அஞ்சும் கண் - சேல் மீன்கள் (ஒப்புமைக்கு முன் நிற்கமாட்டாமல்) அஞ்சி விலகத்தக்க கண்களையுடைய, மடவார் - மாதர் களின், தேம் குழலும் - நறுமணமுள்ள கூந்தலும், மேல் அஞ்சு வர்க்கம் ஆர் - மேன்மையான ஐந்துவகை பொருந்தப்பெற்ற: கோங்கு இனமும் - கோங்குமரங்களின் தொகுதியும், மேல் அம் சுவர்க்கம் ஆர் - (மிக்கவுயர்ச்சி

யால்) மேலேயுள்ள அழகிய சுவர்க்கலோகத்தை அளாவப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோலம் சேர் மாரில் அலங்கு ஆரத்தார் - அழகு பொருந்திய திருமார்பில் அசைகின்ற ஆரங்களை யுடையவரும், மற்றும் பல் பூண் அணிந்த - (அவ்வாரம் மாத்திரமே யன்றி) மற்றும் பல ஆபரணங்களைத் தரித்த, காரில் அலங்காரத்தார் - காளமேகம் போன்ற அழகுடையவருமான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கு மிடம்; (எ - று.)

சேலஞ்சுங்கண் பிறழ்ச்சியிலும் அழகிலும் சேலைவென்றகண். மடவார்-மடமையை யுடையவர்; மடமை - இளமை, அல்லது மகளிர்க்கு உரியதான பேதைமைக்குணம். அஞ்சு வர்க்கம் - முடி, குழல், கொண்டை, பனிச்சை, சுருள் என்னும் மயிர்முடியின் வகைகள்: மயிரை உச்சியில்] முடித்தல், முடி. சுருட்டி முடித்தல், குழல். மயிரை முடிந்துவிடுதல், கொண்டை. பின்னிவிடுதல், பனிச்சை. பின்னே செருகல், சுருள். வர்க்கம், ஸ்வர்க்கம், ஹாரம், அலங்காரம் - வடசொற்கள். அலங்கு ஆரம் - வினைத்தொகை. ஆரம்-பொன் மணி மலர்களா லாகிய மாலை. திருமாலின் திருமேனிக்குக் காளமேகம் நிறத்தில் உவமம். (கூச)

கூரு. கொய்யு மலர்ச்சோலைக் கொக்கும் பிணியாளர்
மெய்யும் வடுத்தவிரும் வேங்கடமே—னையுஞ்
சனனுந் தகனர் தலையிலிதோள் சாய்த்த
சினனுந் தகனர் சிலம்பு.

(இ - ள்.) கொய்யும் மலர் சோலை கொக்கும் - பறித்தற்கு உரிய மலர்களையுடைய சோலையிலுள்ள மாமரமும், வடுத்து அவிரும் - பிஞ்சுவிட்டு விளங்கப்பெற்ற: பிணியாளர் மெய்யும்-நோயாளிகளுடைய உடம்பும், வடு தவிரும் - (அங்கு வந்த மாத்திரத்தால்) உடற்குற்றமாகிய அந்நோய் நீங்கப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—னையும் சனன அந்தகனர்-(உயிர்கள்) வருந்துதற்குக் காரணமான பிறப்பை (அடியார்க்கு) ஒழிப்பவரும், தலை இலி தோள் சாய்த்த - கபந்தனுடைய தோள்களை வெட்டித்தள்ளின, சினன் - கோபத்தையுடைய, நாந்தகனர் - நந்தகமென்னும் வாட்படையையுடையவருமான திருமாலினது, சிலம்பு - திருமலை; (எ - று.)

மாமரத்தை 'கொக்கு' என்பது - துளவநாட்டார் வழங்குந் திசைச்சொல். வடுத்தல்-இளங்காய் அரும்பல். னையும்என்ற பெயரெச்சம் - காரியப் பொருளது. ஜநநாந்தகன் - பிறப்புக்கு யமனாகவுள்ளவன்; பிறப்பையொழித்து முத்தி யருள்பவ னென்றபடி; தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். தலையிலி - தலையில்லாதவன்; தலை வெளித்தெரியாது வயிற்றினுள் அடங்கியமைபற்றி, கவந்தன் தலையிலி யெனப்பட்டான். சினன்-சினம் என்பதன் இறுதிப்போலி. நந்தகமென்ற வடசொல், நாந்தகமென விகாரப்பட்டது. பிணியாளர் மெய் வடுத்தவிர்தல் - "பித்து மலை மூமை மூடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு, மெய்த்துயர் நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே" என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. (கரு)

௯௯. நேர்க்கவலை நோயினரு நீடுசிலை வேடுவரும்
வேர்க்கவலை மூலங்கள் வேங்கடமே—கார்க்கடன்மேற்
றாண்டுங்கா லத்திறப்பார் தம்மைவிழுங் கிக்கனிவாய்
மீண்டுங்கா லத்திறப்பார் வெற்பு.

(இ - ள்.) நேர் கவலை நோயினரும் - மிகுதியான கவலையைத் தருகிற நோயையுடையவர்களும், (அந்நோய் நீங்குதற்பொருட்டு), வேர்க்க - (பக்தி மிகுதியால் தம் உடல்) வியர்வையடைய, அலை மூலம் கல்-திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டருளுகிற ஆதிமூலப்பொருளைத் துதிக்கப்பெற்ற: நீடு சிலை வேடுவரும் - நீண்ட வில்லையுடைய வேடர்களும், வேர் கவலை மூலம் கல் - வேரோடு கவலைக் கிழங்கைத் தோண்டப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கார் கடல்-கருநிறமுடையதான கடல், மேல் தாண்டும் - பொங்கி மேலெழுந்து பரவுகிற, காலத்து-பிரளயகாலத்தில், இறப்பார்தம்மை விழுங்கி - இறக்கிற உயிர்களையெல்லாம் உட்கொண்டு தமது திருவயிற்றினுள் வைத்து, மீண்டும் கால - (பிரளயம் நீங்கியபொழுது) மீளவும் (அவற்றை) வெளிபடுத்துமாறு, கனி வாய் திறப்பார் - கொவ்வைப்பழம்போற் சிவந்த (தமது) திருவாயைத் திறந்தருள்பவரான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

கவலை - கவற்சி; கிலேசம்: 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். வேர்த்தல்-பக்திமிகுதியாலாகும் மெய்ப்பாடு. அலை - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். மூலம்-முதற்பொருள். கற்றல் திருநாமங்களை இடைவிடாமல் உருவிட்டு ஜபித்தல். குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாகிய கவலையென்னுங் கொடியின்கிழங்கு, அந்நிலத்துமாக்கட்கு உணவாவதற்கு உரியது. இறப்பார் என்ற உயர்திணை, அஃறிணைக்கும் உபலக்ஷணம். கால - செயவெனெச்சம். (௯௯)

௱. தண்டா மரைச்சுனையிற் சாதகமும் வேடுவரும்
விண்டாரை நாடுகின்ற வேங்கடமே—தொண்டாக்கி
யேவத் தனக்குடையா ரென்னைமுன் னாளெடுத்த
கோவத் தனக்குடையார் குன்று.

(இ - ள்.) தண் தாமரை சுனையில் - குளிர்ந்த தாமரையை யுடைய சுனையில் வாழ்கின்ற, சாதகமும்-சாதகமென்னும் பறவையும், விண் தாரை நாடுகின்ற - மேகத்தின் மழைத்தாரையை விரும்பி உணவாகக்கொள்ளப் பெற்ற: வேடுவரும் - வேடர்களும், விண்டாரை நாடுகின்ற-(உடற்கொழுப்பினும் போர் செய்தற்குப்) பகைத்தவரைத் தேடப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —தொண்டு ஆக்கி ஏவ - தாசனாக்கி அடிமைகொள்ளுமாறு, என்னை தனக்கு உடையார் - என்னைத் தமக்கு உடைமையாக்கிக்கொண்டவரும், முன் நாள் எடுத்த கோவத்தனம் குடையார்-முன்னாளில் [கிருஷ்ணவதாரத்தில்] எடுத்துப் பிடித்த கோவர்த்தனமலையாகிய குடையையுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

மேகத்தினின்று தரையில் விழுந்தநீர் சாதகப்புள்ளுக்கு விஷமாகுதலால், அப்பறவை அந்நீரை உட்கொள்ளாது மேகத்தினின்றுவிழும் மழைத்

தாரையை நாவில் ஏற்றுப்பருகும். விண்டார்-இறந்தகாலவினையாலணையும் பெயர்; விள் - பகுதி; விள்ளுதல் - மனம் மாறுபடுதல். தனக்கு உடையார்- ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். ஏவ - குற்றேவல் செய்யுமாறு கட்டளையிட. கோவர்த்தனம் என்ற வடமொழிப் பெயர் - பசுக்களை வளர்ப்பதென்று பொருள்படும். எடுத்த கோவத்தனக் குடையார் - கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்தவர். (கூஎ)

கூஅ. வாழரியுஞ் சந்தனந்தோய் மாருதமுந் தாக்குதலால்
வேழ மருப்புகுதும் வேங்கடமே—நீழலமர்
பஞ்சவடி காட்டினான் பாரளப்பான் போலெவர்க்குங்
கஞ்சவடி காட்டினான் காப்பு.

(இ - ள்.) வாழ் அரியும் - (வலிமைகொண்டு) வாழ்கின்ற சிங்கங்களும், தாக்குதலால் - மோதியடித்தலால், வேழம் மருப்பு உகுதும் - யானைகளின் தந்தம் சிந்தப்பெற்ற: சந்தனம் தோய்மாருதமும் - சந்தனமரத்தின்மேற்பட்டு வருகிற காற்றும், தாக்குதலால் - மேற்படுதலால், வேழம் மரு புகுதும் - மூங்கில்களும் நறுமணம் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீழல் அமர் - நிழல் பொருந்திய, பஞ்சவடிகாட்டினான் - பஞ்சவடியென்னுங் காட்டிடத்தில் வசித்தவனும், பார் அளப்பான் போல்-உலகங்களை அளப்பவன்போல, எவர்க்கும் - எல்லோர்க்கும், கஞ்சம் அடி - தாமரைமலர்போன்ற திருவடியை, காட்டினான் - காட்சிதந்தருளியவனு மான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

'சந்தனந்தோய்மாருதந் தாக்குதலால் வேழம்மருப்புகுதும்' என்றதை அகூ-ஆம் பாட்டில் "குளிர்சந்திரன் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத்துவ வக்கும்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. மாருதம் - வடசொல். உகுதும், புகுதும் என்றவற்றில், து - சாரியை. பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதி; அதனையுடைய இடத்துக்கு ஆகுபெயர்: இது, தண்டகாரணியத்தில் அகண்டகோதாவரிக் கரையில் நாசிகாதியம்பகத்துக்குச் சமீபத்தி லுள்ளது. இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் அகஸ்தியமுனிவர் சொன்னபடி இவ்விடத்தில் நெடுநாள்வசித்தனன். பஞ்சவடிக்காட்டினான் என வரற்பாலது, திரிபுநயம் நோக்கிக் ககரவொற்றுத் தொக்கது. காட்டினான் என்பது - மூன்றாமடியில் காடுஎன்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் காட்டு என்ற பிறவினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (கூஅ)

கூகூ. எவ்விடமு மாறுதோய்ந் தெல்லோரும் பல்பாம்பும்
வெவ்விடரி னீங்கியெழும் வேங்கடமே—தெவ்விடையே
ழட்டவனு கத்தணையா னுதிமறை நான்மார்க்கம்
விட்டவனு கத்தணையான் வெற்பு.

(இ - ள்.) எல்லோரும்—, எ இடமும் - (அம்மலையில்) பலவிடத்தும் உள்ள, ஆறு-நதிகளில், தோய்ந்து-முழுகி, (அம்மாத்திரத்தால்,) வெம் இட

ரின் நீங்கி எழும் - கொடிய (பிறவித்) துன்பத்தினின்று நீங்கி எழப்பெற்ற: பல்பாம்பும் - பலபாம்புகளும், வெம் விடரின் நீங்கி எழும் - வெவ்வியமலை வெடிப்புக்களினின்று புறப்பட்டு மேலெழுந்து வரப்பெற்ற: வேங்கடமே —,—தெவ் விடை எழ் அட்டவன் - பகைமையையுடைய எழு எருதுகளை வலியழித்துவென்றவனும், நாகத்து அணையான்-ஆதிசேஷனாகியசயநத்தை யுடையவனும், ஆதி மறை நூல் மார்க்கம் விட்டவன் ஆகத்து அணையான் - பழமையான வேதசாஸ்திரங்களிற்கூறிய நன்னெறியை விலகினவனுடைய மனத்திற் சேராதவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

'ஆறு தோய்ந்து இடரின் நீங்கி யெழும்' எனவே, அங்குள்ள ஆறுகள் தம்மிடத்து ஒருகால் மூழ்கினவளவிலே வினைத்துன்பங்களை யெல்லாம் தீர்க்கும் மகிமையுடையனவென்று விளங்கும். வெவ்-வெம்மையென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் முன்நின்ற மகரமெய் வகரமாயிற்று. எல்லோர் - எல்லார் என்பதன் ரகர வீற்றயல் ஆகாரம் ஓவாரயிற்று. தெவ் - பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல், "தெவ்வுப் பகையாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம்.

விடையே ழடர்த்த விவரம்:—கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித்தழுவின னென்பதாம். விடை-வ்ருஷம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. நாகம் என்ற வடசொல் - கால்களால் நடவாத தென்றும், மலைகளில் அல்லது மரங்களில் வாழ்வ தென்றும் காரணப்பொருள் படும். வேத சாஸ்திரங்களிற் கூறியபடி நடவாதவரை உபேட்சித்தல், திருமாலின் இயல்பு. அணையான் என்பது - மூன்றுமடியில் அணையென்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் அணையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (௯௯)

௧௦௦. பாடு மதுகரமும் பச்சைத் தழைக்குடிலின்
வேடு மணமருவும் வேங்கடமே—நீடு
மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வசுதே வர்க்கு
மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாடும் மதுகரமும் - இசைபாடுவதுபோல ஒலிக்கின்றவண்டுகளும், மணம் மருவும் - (மலர்களின்) நறுமணம் பொருந்தப்பெற்ற; பச்சை தழை குடிலின் - பசுமையான தழைகளால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளில், வேடும் - வேடர்களும், மணம் மருவும் - கலியாணம் செய்யப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீடு - நீண்ட, மகராலயம் - கடலை, கடந்தார் - தாண்டியவரும், வாழ் வசுதேவர்க்கு மகர் - வாழ்வையுடைய வசுதேவர்க்குப் புதல்வரானவரும், ஆலயங்கள் தந்தார் - கோயில்களைத் தந்தருளியவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

மதுகரம் - வடசொல்; தேனைச் சேர்ப்ப தென்று காரணப்பொருள் படும். பச்சை - ஐவிகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்: பசு என்ற பண்படி தன்னொற்று இரட்டிற்று. வேடு-சாதிப்பெயர். வேடர்கள் குடிசைகளில் அடிக்கடி மணம் நிகழ்கின்றன வென்க. மகராலயம் என்ற வடசொல் - மகர ஆலயம் என்று பிரிந்து, மகரங்களுக்கு இடமான தென்று பொருள்படும்; மகரம் - சுறாமீன். கடல் கடந்தது, இராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்லுதற்பொருட்டு. வசுதேவர் - கண்ணனைப்பெற்ற தந்தை. மகர்-மகன் என்பதன் உயர்வுப்பன்மை. ஆலயங்கள் தந்தார் - பலவிடங்களிற் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து சேதநர்க்குச் சேவைசாதிப்பவர். (௧௦௦)

ஆதிதிரு வேங்கடமென் றாயிரம்பே ரானிடமென்
றோதிய வெண்பா வொருநூறுங்—கோதில்
குணவாள பட்டரிரு கோகனகத் தாள்சேர்
மணவாள தாசன்றன் வாக்கு.

(இ - ள்.) ஆதி திருவேங்கடம் என்று - சிறப்புள்ள திருவேங்கடமென்றும், ஆயிரம் பேரான் இடம் என்று - ஆயிரந்திருநாமங்களை யுடையவனான திருமாலினது இடமென்றும், ஓதிய - சொன்ன, வெண்பா ஒரு நூறும் - நூறு வெண்பாக்களும்,—கோது இல் - குற்றமில்லாத, குணம் ஆள - நற்குணங்களை யுடையரான, பட்டர் - பராசரபட்ட ரென்னும் ஆசாரியருடைய, இரு கோகனகம் தாள் - தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு திருவடிகளை, சேர் - சரணமாக அடைந்த, மணவாளதாசன்தன் - அழகியமணவாள தாசனுடைய, வாக்கு - வாய்மொழியாம்; (எ - று.)

'ஆதிதிருவேங்கடம்' என்றது - இந்நூற் செய்யுள்களின் முன்னிரண்டடியின் வாய்பாட்டையும், 'ஆயிரம்பேரா னிடம்' என்றது - பின்னிரண்டடியின் வாய்ப்பாட்டையுங் குறிக்கும். குணவாளர் + பட்டர் = குணவாள பட்டர்; உயர்திணைப் பெயரீறு கெட்டது. கோகநதம் என்ற வடசொல் - சக்கரவாகப் பறவைகள் தன்னிடம் விளையாடப் பெறுவ தென்று காரணப் பொருள்படும்; கோகம் - சக்கரவாகம். தாசன்றன், தன் - சாரியை.

இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப்பிறன்போலும் பதிகங்கூறியது: பிரயோகவிவேகநூலார், 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது', 'வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையும் செய்வார்', 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும் திவாகரரும் பெண்தினகீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதும் காண்க' என்றவை காண்க.

திருவேங்கடமாலை முற்றிற்று.

இதனடியிற் குறித்துள்ள புத்தகங்கள் வை. மு. நரசிம்மன், (வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர் குமாரர்) வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் கம்பெனி, 17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5 என்ற விலாசத்திற் கிடைக்கும்:—

வை. மு. கோ. பதிப்புகள்.

கம்பராமாயணம்:—

பாலகாண்டம்	உரையுடன்	...	9—00
அயோத்தியா காண்டம்	,,	...	9—00
ஆரணிய காண்டம்	,,	...	9—00
கிட்கிந்தா காண்டம்	,,	...	9—00
சுந்தர காண்டம்	,,	...	9—00
யுத்த காண்டம் 1-வது வால்யூம்	,,	...	9—00
,, 2-வது ,,	,,	...	10—00

வில்லிபாரதம் :—

ஆதிபருவம்	உரையுடன்	...	4—50
சபாபருவம்	,,	...	4—50
ஆரணிய பருவம்	,,	...	4—50
விராட பருவம்	,,	...	2—50
உத்தியோக பருவம்	,,	...	4—50
வீட்டும துரோண கன்ன பருவங்கள்	,,	...	9—00
கன்ன பருவம் மட்டும்	,,	...	3—00
சல்லிய சௌப்திக பருவங்கள்	,,	...	3—00

திருக்குறள் :—

மூன்றுபாலும் (புதிய பதிப்பு) ... 10—00

அறத்துப்பால் பரிமேலழகருரையுடனும் அதற்குக் குறிப்புரையுடனும் ... 3—00

(பரிமேலழகருரைக்கு எழுதியுள்ள குறிப்புரைகள் கற்போர்க்குப் பரிமேலழகரின் உரைக்கருத்துக்களை ஐயந் திரிபுஅற விளக்குவதோடு அவர்களைச் சிறந்த புலவராக்கும்.)

பத்துப்பாட்டு - ஆராய்ச்சியுரையுடன் ... 9—00

(இவ்வுரை நச்சினார்க்கினியருரை நயத்தைத் தெளிவுறுத்துவதுடன் கற்போர்க்கு ஆராய்ச்சித்திறனையும் ஊக்குவிக்கும்.)

பத்துப்பாட்டில் தனியே கிடைக்கும் பகுதிகள் :—

திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரையுடன்		...	0—62
பட்டினப்பாலை	,,	...	0—75
பொருநராற்றுப்படை	,,	...	0—75

தண்டியலங்காரம் :—

தண்டியலங்காரம் (பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் முழுவதும்) மூலம், பழைய வுரை, குறிப்புரையுடன் ... 3—50

அஷ்டப்ரபந்தம் - மூலமும் உரையும் :—

முதற்தொகுதி:— திருவரங்கத்துமாலை, அழகரந்தாதி, நூற்றெட்டுத்திருப்பதி அந்தாதி, ஸ்ரீரங்க நாயகரூசல் முதலியன 5—50

இரண்டாம்தொகுதி:— திருவரங்கக்கலம்பகம், திருவரங் கத்தந்தாதி, திருவேங்கடத்தந்தாதி, திருவேங் கடமாலை முதலியன 6—00

கம்பர் இயற்றிய புத்தகங்கள்:— மூலமும் உரையும் ஒரே பகுதியில்.

சடகோபரந்தாதி, சரசுவதியந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கைவழக்கம் 5—50

இதர புத்தகங்கள் :—

நன்னூற் காண்டிகையுரை (திருந்திய பதிப்பு) ... **4—00**

திருப்பாவை தமிழ்நடை	உரையுடன்	...	0—50
மதுரைக்கலம்பகம்	,,	...	1—50
அழகர்கலம்பகம்	,,	...	0—62
ஆழ்வார்கள் சரித்திரம், பட்டர் வைபவம், பிள்ளைலோகாசாரியர் வைபவம்		...	2—00
சந்திராபீடசரிதம்		...	0—37

சிலப்பதிகாரம் :—

காட்சிக்காதை	உரையுடன்	...	0—60
நாடுகாண்காதை	,,	...	0—50

மணிமேகலை :—

பாத்திரம்பெற்ற காதை	உரையுடன்	...	0—25
மலர்வனம்புக்க காதை	,,	...	0—25